Giới thiệu

Giữa một thế giới Hồng Hoang hỗn mang và tàn khốc, một linh hồn đến từ thế giới hiện đại tỉnh dậy trong thân xác của một con người bình thường tên là Sở Nguyên.

Nhưng đây không phải là một sự khởi đầu bình yên.

Ngay trước mắt anh là một địa ngục trần gian theo đúng nghĩa đen: Huyết hải ngập trời, thi cốt chất chồng, và chủng tộc của anh, Nhân tộc, đang bị Yêu tộc tàn sát một cách dã man trong cơn đại kiếp kinh hoàng.

Những con người yếu đuối, không một chút sức phản kháng, bị xé xác, bị nuốt chửng bởi bầy yêu thú nanh vuốt trải dài đến tận chân trời.

Trên cao, những Yêu Thần, Yêu Soái với uy thế ngút trời, lạnh lùng quan sát cuộc đồ sát như thể đang xem một đàn kiến bị nghiền nát.

Trong vũ trụ tuân theo quy luật cá lớn nuốt cá bé này, yếu đuối chính là tội nguyên.

Đối mặt với cái chết cận kề, tuyệt vọng đến cùng cực, khi móng vuốt của một con yêu thú khổng lồ sắp bổ xuống, Sở Nguyên không còn sợ hãi.

Thay vào đó, trong anh bùng lên một sự phẫn nộ và bất khuất kinh thiên động địa.

Anh ngẩng đầu nhìn thẳng lên trời, vào những vị thần ma cao ngạo, và gầm lên một lời thề rung chuyển cả càn khôn: "Thiên yếu vong nhân, nhân định thắng thiên!

Thương thiên khí ngã, ngô ninh thành ma!" (Trời muốn diệt người, người quyết thắng trời!

Trời xanh ruồng bỏ ta, ta thà làm ma!).

Lời thề phẫn uất ấy bất ngờ lay động cả thiên địa, khiến các Thánh Nhân tối cao như Nữ Oa, Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh phải chú ý.

Và quan trọng hơn cả, nó đã kích hoạt "ngón tay vàng" mà Sở Nguyên hằng mong đợi – Đại Đạo Tạo Hóa Hệ Thống.

Đây không phải là một hệ thống tầm thường.

Nó ban cho anh những năng lực nghịch thiên: mọi linh bảo tự động nhận chủ, mệnh cách hư vô khiến không ai có thể tính toán hay nguyền rủa, mọi thần thông tự động đạt cấp tối đa, và quan trọng nhất, khả năng nhận được tưởng thưởng từ Đại Đạo sau mỗi lần chiến thắng.

Ngay lập tức, hệ thống trao cho Sở Nguyên một gói quà tân thủ tối thượng.

Anh khoác lên mình Chí Tôn Ma Bào, tay nắm giữ hai món sát phạt chí bảo là Thí Thần Thương và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, đồng thời nhận được danh hiệu "Nguyên Sơ Ma Chủ".

Quan trọng hơn, anh sử dụng một tấm "Thẻ Trải Nghiệm Đại La Kim Tiên", đưa tu vi của mình từ một凡人 yếu đuối lên cảnh giới đỉnh cao trong chớp mắt.

Với sức mạnh hủy thiên diệt địa, Sở Nguyên nhẹ nhàng phất tay, hàng triệu yêu thú đang tàn sát đồng loại của anh liền nổ tung thành huyết vụ.

Chưa dừng lại, anh tiếp tục giáng đòn sấm sét, tiêu diệt hàng loạt Yêu Tướng, thậm chí cả một trong Thập Đại Yêu Thần của Thiên

Đình là Anh Chiêu cũng bị một thương của anh xuyên thủng, hồn bay phách lạc.

Để cứu Nhân tộc khỏi nạn diệt vong, Sở Nguyên quyết định thực hiện một kế hoạch táo bạo chưa từng có: vây Ngụy cứu Triệu.

Anh một mình một thương, hùng hổ đánh thẳng lên Thiên Đình của Yêu tộc, phá tan Nam Thiên Môn, đại náo cung trời.

Tại đây, anh đối đầu và phong ấn cả Thiên Hậu Hi Hòa, khiến cả Yêu tộc chấn động.

Sự việc kinh động đến hai vị Yêu Hoàng tối cao là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất, kẻ được mệnh danh là "Thánh Nhân chi hạ đệ nhất nhân", mang theo chuông Hỗn Độn – một trong những khai thiên chí bảo – trở về nghênh chiến.

Không chút nao núng, Sở Nguyên kích hoạt tấm thẻ bài cuối cùng, "Thẻ Trải Nghiệm Chuẩn Thánh Đỉnh Phong", và trong một trận chiến kinh thiên động địa, đã dùng Thí Thần Thương đánh bay cả Đông Hoàng Thái Nhất lẫn chuông Hỗn Độn, viết nên một huyền thoại không tưởng.

Hành động kinh thế hãi tục của Sở Nguyên đã sớm thu hút sự chú ý của các Thánh Nhân.

Khi Nguyên Thủy Thiên Tôn định ra tay trừng trị kẻ "khí đạo nhập ma", Sở Nguyên đã không ngần ngại đối đầu trực diện với những tồn tại tối cao của Hồng Hoang.

Anh vạch trần sự giả dối của "Nhân Giáo Giáo Chủ" Thái Thanh Lão Tử, kẻ lập giáo trên khí vận của Nhân tộc nhưng lại thờ ơ trước cảnh tộc nhân bị tàn sát.

Đỉnh điểm của sự ngông cuồng, khi bị các Thánh Nhân vây ép, anh

đã sử dụng kỹ năng tối thượng của hệ thống: "Ma Thần Nhất Kích".

Một cánh tay của Hỗn Độn Ma Thần từ dòng sông thời gian vươn ra, với một đòn duy nhất, đã đánh cho ba vị Thánh Nhân (Thái Thanh, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề) hồn phi phách tán, ba vị còn lại trọng thương.

Sự kiện đồ Thánh kinh hoàng này đã triệt để phá vỡ trật tự của Hồng Hoang.

Sở Nguyên, từ một con kiến mặc người chà đạp, đã trở thành một tồn tại khiến cả Thánh Nhân cũng phải e dè.

Anh ung dung ép các Thánh Nhân còn lại phải giao ra bảo vật để chuộc lỗi, thậm chí buộc cả Đạo Tổ Hồng Quân phải đích thân出面, dùng linh bảo để thương lượng, cầu xin anh tha cho Yêu tộc một mạng.

Cuối cùng, khi những tấm thẻ trải nghiệm đã hết hiệu lực, Sở Nguyên trở lại làm một người bình thường, nhưng uy danh của Nguyên Sơ Ma Chủ đã khắc sâu vào tâm khảm của tất cả sinh linh Hồng Hoang.

Anh trở về với Nhân tộc, tìm cho họ vùng đất tổ mới là Thủ Dương Sơn, giao lại khí vận chí bảo Không Động Ấn, và bắt đầu con đường tu luyện thực sự của mình từ con số không, mang theo những đạo quả và tài nguyên vô tận mà anh đã giành được.

Một huyền thoại về Ma Chủ của Nhân tộc, về kẻ dám đối đầu với cả Thiên Đạo, chỉ vừa mới bắt đầu.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 1

Ầm...

Tiếng nổ vang cuồng bạo vang vọng khắp đất trời.

Sở Nguyên trừng mắt há mồm nhìn cảnh tượng trước mắt, toàn thân cứng đờ, sắc mặt trắng bệch đến cực điểm.

Trên mặt đất, máu chảy thành sông, xương trắng la liệt, hợp thành một dòng sông máu trải dài bất tận.

Vô số thi thể nổi lềnh bềnh trong đó, oán khí ngút trời xông thẳng lên mây xanh.

Xung quanh là những đồng bào Nhân tộc đang liều mạng bỏ chạy, phía sau, yêu thú nanh vuốt dữ tợn phủ thiên cái địa xé nát từng người một, máu tươi vẩy khắp trời cao.

Lại có những con đại yêu há cái miệng lớn như chậu máu, một ngụm nuốt chửng hàng ngàn vạn con người.

Sở Nguyên ngẩng cái cổ cứng đờ, trên bầu trời là mây đen dày đặc vô tận.

Trên đó sừng sững từng tôn yêu thần yêu soái, mỗi người đều tỏa ra uy thế vô cùng, toàn thân lấp lánh, chiếu rọi thần quang vô tận.

Những cường giả tựa như tiên thần này, nhìn xuống đám Nhân tộc đang bị lũ yêu tàn sát dã man trên bình nguyên, ánh mắt không hề có một tia dao động.

Rốt cuộc, Nhân tộc yếu đuối trong mắt chúng cũng chẳng khác gì lũ sâu bọ.

Giẫm chết vài con sâu bọ, có vấn đề gì sao?

Tại Hồng Hoang, cá lớn nuốt cá bé.

Yếu đuối, chính là nguyên tội.

"Sở Nguyên, Nguyên Sơ?

Ta là Nguyên Sơ?

Đây là Hồng Hoang?" Ký ức ùa về trong đầu, khiến Sở Nguyên nhận ra hoàn cảnh của mình.

Hồng Hoang, Vu Yêu Đại Kiếp, Yêu tộc tàn sát Nhân tộc, rút hồn luyện phách, để chế tạo Đồ Vu Kiếm.

"A..." Tiếng kêu gào thảm thiết tuyệt vọng của Nhân tộc vang lên không ngớt, trời đất dường như cũng bị nhuốm màu máu.

"Hệ thống đâu?

Bàn tay vàng đâu?" "Lão tặc thiên, không cho bàn tay vàng, làm sao ta sống sót được?" Sở Nguyên có chút hoảng loạn, Yêu tộc phía sau ngày càng gần, mùi máu tanh nồng nặc khiến y muốn nôn ọe.

Không có, không có gì cả.

"Ầm..." Một móng vuốt khổng lồ nanh vuốt chém xuống phía Sở Nguyên.

Sở Nguyên tuyệt vọng.

Nhìn cảnh tượng xung quanh như địa ngục Tu La, đối mặt với mối đe dọa tử vong, trên khuôn mặt trắng bệch của Sở Nguyên đột nhiên hiện lên vẻ mặt bệnh hoạn, y ngông cuồng cười lớn.

"Ha ha ha..." Y đang cười, nhưng hai hàng huyết lệ lại chảy dài từ khóe mắt.

Bất chợt, Sở Nguyên ngẩng đầu nhìn trời, nhìn những tôn tiên thần yêu soái kia, gầm lên một tiếng giận dữ: "Trời muốn diệt người,

người định thắng trời.” “Trời xanh bỏ ta, ta nguyện thành ma.” “Ầm ầm ầm...” Trên vòm trời, một tiếng sấm rền vang lên.

Một giọng nói nhẹ nhàng, quỷ dị truyền đi khắp cả Hồng Hoang, vang vọng bên tai tất cả các đại năng.

“Ồ?” Những tiếng kinh ngạc vang lên, trên bầu trời thoáng chốc hội tụ vô tận thần niệm.

“Một tên Nhân tộc?” Khi các đại năng thấy trời đất hưởng ứng Sở Nguyên, trong lòng lập tức dấy lên cảm giác kỳ quái.

Nhân tộc yếu như sâu bọ, cũng có thể được trời đất hưởng ứng sao?

Oa Hoàng Cung.

Thánh nhân Nữ Oa tuyên bố bế quan nhưng vẫn luôn dõi theo đại lục Hồng Hoang.

Khi Sở Nguyên hét lên câu nói đó, bà lập tức có cảm ứng.

Bàn tay ngọc vung lên, cảnh tượng trên bình nguyên hiện ra.

“Thành ma?” Bà nhìn Sở Nguyên với vẻ mặt bất khuất, thần sắc phức tạp.

Trong lòng Nữ Oa không hiểu sao lại dâng lên một cảm giác chẳng lành, mày liễu nhíu chặt.

“Ma đạo dị loại, kẻ này đi ngược Thiên Đạo, tất sẽ bị trời phạt.” Núi Côn Luân, Tam Thanh Thánh Nhân cũng đưa mắt nhìn về phía Sở Nguyên.

Sau khi tường tận nguyên do, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức nảy sinh ác cảm với Sở Nguyên, lạnh lùng nói.

Đối với điều này, Thông Thiên Giáo Chủ hơi nhíu mày, nhưng không nói gì nhiều, còn Thái Thanh Thánh Nhân thì vẫn giữ vẻ mặt vô

cảm.

Trên núi Tu Di, nhìn Sở Nguyên đang ngửa mặt lên trời gầm thét, Tiếp Dẫn Thánh Nhân như đang suy tư điều gì.

Cùng lúc trời đất hưởng ứng, trong lòng Sở Nguyên cũng vang lên một giọng nói.

"Đinh, kiểm tra được túc chủ, Hệ thống Đại đạo Tạo hóa đang trói buộc..." "Đinh, Hệ thống Đại đạo Tạo hóa trói buộc thành công, nhận được một Gói quà Chí tôn, có mở không?" Hệ thống?

Gói quà Chí tôn?

Bàn tay vàng đã đến!

"Hệ thống?

Nhanh, có công năng gì?" Sở Nguyên vội vàng hỏi.

"Hệ thống Đại đạo Tạo hóa là do 'Độn Nhất' dung hợp với một phần bản nguyên Đại đạo hóa thành.

Chỉ nhằm mục đích hỗ trợ túc chủ trở nên mạnh hơn, siêu thoát khỏi Hồng Hoang." "Các công năng của hệ thống như sau: Một: Linh bảo linh căn tự động nhận chủ: Tất cả linh bảo linh căn của túc chủ đều sẽ tự động nhận chủ, không cần luyện hóa, có thể sử dụng trực tiếp.

Hai: Mệnh cách hư vô: Che giấu thiên cơ, che đậy nhân quả, bất kỳ ai cũng không thể suy diễn, đồng thời miễn dịch với các loại tấn công nhân quả như nguyền rủa.

Ba: Thần thông tự động mãn cấp: Tất cả thần thông của túc chủ không cần tu luyện, trực tiếp đạt cấp tối đa.

Bốn: Thưởng Đại đạo: Túc chủ đánh bại hoặc giết chết bất kỳ đối thủ nào (mỗi người một lần trong vòng vạn năm), hoặc giết một lúc

số lượng lớn kẻ địch, kích hoạt hiệu ứng bạo kích, liền có thể nhận được thưởng từ Đại đạo." "Phần thưởng bao gồm nhưng không giới hạn ở linh bảo, linh căn, linh tài, đạo quả, công pháp, thần thông, thẻ trải nghiệm chiến lực, công đức, khí vận, mở khóa hệ thống con, v.v." "Túc chủ hiện có một Gói quà Chí tôn, có mở không?" "Mở." Ánh mắt Sở Nguyên có chút hoảng hốt, nhưng không hề do dự, tình cảnh hiện tại của y, cấp bách cần trở nên mạnh mẽ.

"Đinh, Gói quà Chí tôn mở thành công." "Chúc mừng túc chủ, nhận được danh hiệu Ma Chủ, nhận được Đại đạo Ma văn." Giữa trán của Sở Nguyên xuất hiện một đạo ma văn, tựa như hóa thân của bản nguyên Ma đạo, quỷ dị thần bí.

"Chúc mừng túc chủ, nhận được Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Chí Tôn Ma Bào." "Chí Tôn Ma Bào tự động nhận chủ." "Chúc mừng túc chủ, nhận được Sát phạt chí bảo Thí Thần Thương." "Thí Thần Thương tự động nhận chủ." "Chúc mừng túc chủ, nhận được Ma đạo chí bảo Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên." "Diệt Thế Hắc Liên tự động nhận chủ." "Chúc mừng túc chủ, nhận được một Thẻ trải nghiệm Đại La Kim Tiên, có sử dụng không?" "Sử dụng." Sở Nguyên thầm nhủ trong lòng.

"Sử dụng thành công, thời gian hiệu lực một canh giờ." "Ầm..." Trong nháy mắt, một luồng sức mạnh hùng hồn mênh mông tràn vào cơ thể Sở Nguyên, vô tận cảm ngộ về pháp tắc hiện lên trong đầu, khiến y có cảm giác chỉ cần phất tay là có thể hủy thiên diệt địa.

Và y đã thực sự làm vậy.

"Bùm..." Sở Nguyên khẽ vung tay, lật bàn tay ấn xuống, vô số Yêu tộc đang tàn sát Nhân tộc trên bình nguyên chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh vĩ đại ập xuống.

Ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, chúng lần lượt nổ tung,

máu nhuộm trời cao, chân linh vỡ nát, hoàn toàn tan thành tro bụi.

"Đinh, túc chủ nháy mắt xóa sổ trăm vạn yêu thú, kích hoạt hiệu ứng bạo kích, nhận được Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Thế Giới Châu." "Thế Giới Châu tự động nhận chủ." "Đánh quái lên cấp?" Sở Nguyên ngẩng đầu với vẻ mặt lãnh đạm, nhìn những tên đại yêu trên bầu trời, trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Lúc này, đám đại yêu kia mới kịp phản ứng.

Yêu thú trên bình nguyên, trong một thoáng đã chết sạch?

Một tên Nhân tộc, trong nháy mắt từ một con sâu bọ biến thành một cường giả vô thượng mà ngay cả chúng cũng không cảm ứng được cảnh giới?

"Tình hình không ổn, mau rút lui." Đám đại yêu đang đốc chiến cảm thấy điềm chẳng lành, quay người định bỏ chạy, trên bầu trời lập tức lóe lên hàng chục đạo thần quang, độn về phía Cửu Thiên.

"Chạy?" Trên bình nguyên, Sở Nguyên nhìn phản ứng của đám đại yêu, cười lạnh một tiếng, đưa tay phải ra, chộp về phía trước.

"Ầm..." Vòm trời trong phạm vi trăm vạn dặm lập tức đứng yên, dưới tác dụng của sức mạnh vĩ đại vô song, không gian trực tiếp ngưng đọng lại, đám đại yêu kia cũng bị định trụ giữa không trung.

"Chết đi." Sở Nguyên lãnh đạm mở miệng, tay phải khẽ siết lại.

"Bùm bùm bùm..." Trên bầu trời, vang lên từng tiếng nổ.

Hàng chục đại yêu cảnh giới Thái Ất, từng tên một nổ tung.

Chân linh vỡ nát, dòng sông máu mênh mông treo lơ lửng trên bầu trời.

Giữa đất trời, thoáng chốc im lặng.

Chỉ có bên tai Sở Nguyên vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

“Đinh, túc chủ nháy mắt xóa sổ ba mươi lăm vị Kim Tiên, một vị Thái Ất Kim Tiên, kích hoạt hiệu ứng bạo kích, nhận được một quả Kim Tiên đạo quả, luyện hóa liền có tu vi Kim Tiên.” “Không thể nào.” Giây phút này, không biết bao nhiêu đại năng kinh hãi đứng bật dậy.

Trong nháy mắt trở thành Đại La Kim Tiên?

Sao có thể?

Cho dù là Chuẩn Thánh chuyển thế, cũng không thể có năng lực như vậy.

Trừ khi... trong đầu các đại năng chợt nảy ra một khả năng.

Tên Nhân tộc này kiếp trước là một cường giả đỉnh cao cấp bậc Á Thánh?

Dường như, cũng chỉ có khả năng này.

“Thời Thái cổ Hồng Hoang, những người thành Á Thánh chỉ đếm trên đầu ngón tay, sẽ là ai?” Ánh mắt các đại năng lóe lên, lần lượt suy đoán.

Trên bình nguyên, Sở Nguyên lại chẳng để tâm đến suy nghĩ của người khác.

Tâm niệm vừa động, Chí Tôn Ma Bào hiện ra, ma khí kinh khủng lan tỏa, xông thẳng lên mây xanh, tôn lên vẻ ma ý lẫm liệt của Sở Nguyên.

Y ngẩng đầu, đôi mắt tựa như vực sâu, sâu không thấy đáy.

Ma văn Đại đạo giữa trán lấp lánh ánh quang, trời đất dường như cũng bị nhuốm màu.

“Thiên Đạo vận chuyển, thần ma một niệm, Đạo không thể độ, liền do Ma độ.” “Ngô, Nhân tộc Sở Nguyên, kể từ hôm nay, đạo hiệu

Nguyên Sơ Ma Chủ.” Giọng nói lãnh đạm vang lên, ma ý trên người Sở Nguyên lại tăng thêm một bậc, tựa như ma thần tái thế, khí thế ngút trời.

“Láo xược, bỏ Đạo nhập Ma thì thôi đi, lại còn dám công khai nghịch Đạo.” Trên núi Côn Luân đột nhiên bùng nổ uy thế kinh thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn giận không thể át, lấy ra Tam Bảo Ngọc Như Ý, lập tức định ra tay.

Nguyên Thủy Thiên Tôn xưa nay chủ trương thuận theo Thiên Đạo, hành vi của Sở Nguyên lập tức chọc giận ông ta.

“Nhị đệ đừng vội, kẻ này thân đang trong kiếp, cương mãnh không được lâu, không cần ra tay.” Bên cạnh, Thái Thanh Thánh Nhân khẽ phất phất trần, thờ ơ mở miệng.

Nghe vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn hai vị Yêu Hoàng của Yêu tộc, cơn giận nguôi đi một chút.

“Hừ, bỏ Đạo nhập Ma, là tự tìm đường chết.” “Ông...” Trên bình nguyên, Sở Nguyên đưa tay ra, thu những linh hồn Nhân tộc đang phiêu tán trên mặt đất vào trong Thế Giới Châu.

Lúc này luân hồi chưa mở, hồn linh không thể chuyển thế, chỉ có thể tạm thời an trí trong Thế Giới Châu.

“Ma vật phương nào, dám phạm vào Yêu tộc ta?” Đúng lúc này, một âm thanh vang dội truyền đến, từ phía chân trời bay tới mây đen cuồn cuộn.

Một con yêu thú có cánh che trời lấp đất trong nháy mắt đã đến, xuất hiện trên bầu trời bình nguyên nơi máu chảy thành sông.

Đại yêu Anh Chiêu, một trong Thập đại Yêu thần của Thiên đình, nguyên hình mặt người thân ngựa, mình có vằn hổ, sinh ra đôi cánh chim, tiếng kêu như dòng chảy.

Một đại yêu vô thượng cấp bậc Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

“Yêu thần Anh Chiêu?

Tên ma đầu này xong rồi.” “Đại La Kim Tiên hậu kỳ, chênh lệch hai tiểu cảnh giới, tựa như trời với vực, Nguyên Sơ Ma Chủ chắc chắn chết không nghi ngờ.” “Ma Chủ chó má, thật không biết trời cao đất rộng.” Trong hư không, thần niệm của các đại năng trao đổi, lập tức phán tử hình cho Sở Nguyên.

Không chỉ là chênh lệch về cảnh giới, Yêu thần Anh Chiêu đại diện cho chiến lực đỉnh cao nhất của Thiên đình, trong tay chắc chắn có linh bảo vô thượng.

Sở Nguyên, chắc chắn chết không nghi ngờ.

Trên bình nguyên, đám Nhân tộc vừa mới chuyển nguy thành an còn chưa kịp vui mừng, lại rơi vào tuyệt vọng vô tận.

“Trời xanh ơi, xin hãy mở mắt đi.” “Hôm nay lẽ nào thật sự muốn tuyệt diệt Nhân tộc chúng ta sao?” “Thánh Mẫu ở trên, người sáng tạo ra Nhân tộc chúng ta, là để cho Yêu tộc tàn sát ư?” Trên mặt đất, vô tận Nhân tộc kêu gào thảm thiết.

Yêu thần Anh Chiêu lại không để tâm đến đám Nhân tộc này, hắn nhìn dòng sông máu đang lơ lửng trên không trung, sắc mặt đại biến.

Anh Chiêu nhìn Sở Nguyên với vẻ mặt kinh nộ, giọng nói như sấm rền: “Ma đầu, gan to bằng trời, dám tàn sát trăm vạn yêu binh yêu tướng của Thiên đình ta?

Chịu chết đi.” “Ầm...” Anh Chiêu vươn móng vuốt, chộp về phía Nguyên Sơ, pháp tắc Đại La kinh khủng phủ thiên cái địa ập tới.

Hắn muốn phong tỏa không gian xung quanh Sở Nguyên, nghiền nát y ngay tại đây.

“Trăm vạn yêu binh yêu tướng, sao có thể so được với một Yêu thần chứ?” Nhìn đại yêu Anh Chiêu thần uy vô lượng trên bầu trời, trên mặt Sở Nguyên lộ ra một nụ cười “khó coi”.

“Ầm...” Giây tiếp theo, một cột ma khí ngút trời hiện ra từ người Nguyên Sơ, sát khí cuồn cuộn lan tỏa, phá tan pháp tắc Đại La vô tận kia.

Một cây trường thương đen kịt sát khí đằng đằng xuất hiện trong tay Sở Nguyên.

“Chết đi...” Sở Nguyên khẽ thì thầm, hư không rung chuyển, bóng dáng y biến mất tại chỗ.

Trong hư không, một mũi thương màu đen phá vỡ tất cả, như rồng đen gào thét, oanh sát về phía Anh Chiêu.

Chương 2

"Hả?" Giây phút này, một cảm giác nguy cơ không gì sánh được hiện lên trong đầu, bóng ma tử vong từng chút một bao trùm lấy Anh Chiêu, muốn kéo hắn vào vực sâu ma quỷ vô tận.

"Thương này?" "Ta sẽ chết?" "Không tránh được." "Không thể nào." "Chặn lại cho ta." Vẻ mặt Anh Chiêu trở nên dữ tợn, ánh mắt điên cuồng đến cực điểm.

Tâm niệm vừa động, từng món linh bảo được lấy ra chắn trước người.

Thần quang vô lượng bùng phát, pháp tắc ngập trời, phong tỏa toàn bộ hư không trong phạm vi mấy chục vạn dặm xung quanh.

Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo Vạn Yêu Đồ...

Trung phẩm Tiên thiên linh bảo Thiên Yêu Tháp...

Hạ phẩm Tiên thiên linh bảo Thiên Yêu Thần Giáp... ...

Thượng phẩm, trung phẩm, hạ phẩm...

Trong nháy mắt, Anh Chiêu lấy ra đủ bảy món Tiên thiên linh bảo.

Một gia sản đủ để khiến hơn chín phần Đại La Kim Tiên phải đỏ mắt.

Phải biết rằng, trong thế giới Hồng Hoang, có những Đại La Kim Tiên đáng thương đến mức một món Tiên thiên linh bảo cũng không có.

"Ta không tin, bảy món Tiên thiên linh bảo, lại không chặn được một thương..." Anh Chiêu nhìn chằm chằm mũi thương đâm ra từ dòng sông thời không trước mắt, điên cuồng đến cực điểm.

“Vô ích thôi...” Nhìn hành động của Anh Chiêu, Sở Nguyên mặt không biểu cảm, ánh mắt tĩnh lặng như giếng cổ, cảm xúc không một tia dao động.

Ngay khoảnh khắc y đâm ra một thương, kết quả đã được định đoạt.

Thí Thần Thương là sát phạt chí bảo, uy lực ngang với Tiên thiên chí bảo.

Không có Tiên thiên chí bảo phòng ngự, căn bản không thể ngăn cản được sự sắc bén của Thí Thần Thương.

Hơn nữa, một thương này, là đâm ra theo nhân quả trong cõi u minh.

Bỏ qua khoảng cách giữa trời đất, kéo gần thời không, bóp méo nhân quả, không thể tránh né.

“Phụt...” Trên bầu trời, theo một tiếng phụt nhẹ, tất cả âm thanh đều biến mất.

“Ta...” Đại yêu Anh Chiêu ngơ ngác nhìn cây trường thương đen kịt xuyên qua ngực, chỉ cảm thấy sức mạnh trong cơ thể đang nhanh chóng tiêu tán, sát phạt chi khí vô tận bùng phát, muốn phá nát chân linh của hắn.

“Đại La Kim Tiên bất tử bất diệt, ta ở Quy Khư chờ ngươi.” Anh Chiêu khó khăn thốt ra một câu.

“Không cần vội, đây chỉ là bắt đầu, trên đường đến Quy Khư cứ từ từ mà đi, chờ Đế Tuấn và Thái Nhất.” “Yêu tộc nợ Nhân tộc ta, ta sẽ từ từ đòi lại.” Sở Nguyên lãnh đạm mở miệng, rút Thí Thần Thương ra khỏi cơ thể Anh Chiêu.

“Ta...” Anh Chiêu há miệng, nhưng không nói nên lời, nhìn Sở Nguyên, thần thái trong mắt tiêu tan, ý thức tắt lịm.

Đại yêu Anh Chiêu, tan xác.

"Đinh, túc chủ chém giết Đại La Kim Tiên Yêu thần Anh Chiêu, nhận được một quả Thái Ất đạo quả, một Thẻ trải nghiệm Chuẩn Thánh đỉnh phong, có sử dụng không?" Sở Nguyên vung tay thu lấy thi thể của đại yêu Anh Chiêu cùng bảy món Tiên thiên linh bảo kia, sau đó nhìn về phía Nhân tộc trên bình nguyên, ánh mắt lóe lên.

Tâm niệm vừa động, Thế Giới Châu xoay tròn trên bầu trời, thu tất cả Nhân tộc vào trong.

Thẻ trải nghiệm Chuẩn Thánh?

Tốt lắm.

Xem ra, hôm nay có thể khiến Yêu tộc phải trả một cái giá đắt rồi.

Đông Hoàng Thái Nhất, Yêu Đế Đế Tuấn.

Các ngươi xong rồi.

"Ầm..." Sở Nguyên nhìn xa xăm về hướng Vạn Thọ Sơn, cười lạnh một tiếng, bay vút lên, thẳng hướng Cửu Thiên mà đi.

Tất cả mọi chuyện trông có vẻ dài dòng, nhưng thực chất chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Khi các đại năng Chư Thiên phản ứng lại, Sở Nguyên đã xông về phía Thiên đình.

Sau một khoảnh khắc yên tĩnh, thần niệm trong hư không lập tức nổ tung.

"Đại yêu Anh Chiêu, bị chém trong nháy mắt?" "Cây thương đó, từ một nơi không thể dự đoán đã đóng đinh chết Anh Chiêu giữa hư không, xuyên thủng mọi lớp phòng ngự." "Một thương thật đáng sợ." "Đó dường như là Thí Thần Thương của Ma Tổ La Hầu?" Có cường giả thời Thái cổ, nhận ra lai lịch của Thí Thần Thương, cảm thấy

không ổn.

"Cây thương này tại sao lại xuất hiện?

Lẽ nào, Nguyên Sơ Ma Chủ là La Hầu chuyển thế trở về?

Không thể nào, La Hầu đã hóa thành Vực ngoại Ma giới, không thể nào chuyển thế." "Mờ mịt, mờ mịt quá." Cũng có người chú ý đến hành tung của Sở Nguyên, sắc mặt vi diệu.

"Hắn, hắn muốn đến Thiên đình?" "Thiên đình nội tình sâu không lường được, đây là một con đường chết." "Ai, bị thắng lợi làm cho mờ mắt rồi, hai người Đông Hoàng Thái Nhất đâu phải Anh Chiêu có thể so sánh, đáng tiếc." Dù cho Sở Nguyên đã mạnh mẽ chém giết đại yêu Anh Chiêu, nhưng đối với hành vi của y, các đại năng Chư Thiên vẫn không coi trọng.

Đông Hoàng Thái Nhất, được mệnh danh là đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân, đâu chỉ là hư danh.

Vạn Thọ Sơn, trên bầu trời, sắc mặt Đế Tuấn âm trầm như sắt.

Lần này Thiên đình mang đại thế chinh phạt Vạn Thọ Sơn, kết quả lại ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Địa Thư diễn hóa thành Đại địa thai mô, điều động long mạch Hồng Hoang, phòng ngự kinh người, ngay cả Hỗn Độn Chung của Thái Nhất cũng không phá được.

Trấn Nguyên Tử, tên này, giấu thật kỹ.

Bây giờ, Thiên đình đang ở thế tiến thoái lưỡng nan.

Trừ khi dùng đến Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, cưỡng ép phá vỡ đại trận phòng ngự của Vạn Thọ Sơn.

Nhưng, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận mỗi lần sử dụng đều phải hao phí nội tình của Thiên đình, chuyên dùng để đối phó với Thập Nhị

Đô Thiên Đại Trận.

Dùng ở đây, chỉ làm lợi cho Vu tộc mà thôi.

Thiên đình, tiến thoái lưỡng nan.

Bỗng nhiên, Đế Tuấn như có cảm ứng, tay phải vung lên, lấy ra một lá cờ nhỏ.

Chiêu Yêu Phiên, do Nữ Oa luyện chế, bên trong có ấn ký chân linh của tất cả yêu thú từ cấp bậc Thái Ất Yêu Soái trở lên của Thiên đình.

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt vốn đã âm trầm của Đế Tuấn càng trở nên khó coi hơn.

"Đại ca, sao vậy?" Bên cạnh Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất dáng người hiên ngang mở miệng.

"Ấn ký chân linh của Anh Chiêu, vỡ rồi." Đế Tuấn âm trầm nói.

"Cái gì..." "Ầm ầm ầm..." Không đợi Đông Hoàng Thái Nhất nói xong, trên Cửu Tiêu bỗng vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa.

"Láo xược!" Đế Tuấn và Thái Nhất sững sờ một thoáng, rồi lập tức nổi giận.

Đông Hoàng Thái Nhất càng trực tiếp ra tay, xé rách hư không, lao về phía Thiên đình.

"Thu binh." Đế Tuấn lạnh lùng liếc nhìn Trấn Nguyên Tử đang đứng trên đỉnh Vạn Thọ Sơn, thờ ơ mở miệng.

Ức vạn yêu binh theo Đế Tuấn rút lui, mây đen cuồn cuộn bay thẳng lên Cửu Thiên.

"Yêu tộc rút lui rồi?" Giây phút này, Trấn Nguyên Tử kinh ngạc không thôi.

“Thiên đình xảy ra chuyện.” Dưới núi Bất Chu, trong điện Bàn Cổ khí thế hùng vĩ, sừng sững mười hai tôn Tổ Vu đỉnh thiên lập địa.

Trong đó, Thời gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm đưa tay khẽ phất, một màn sáng hiện ra trong đại điện.

Phía trên hiển thị, chính là cảnh tượng bên trong Tam Thập Tam Thiên.

“Ầm...” Tiếng nổ chói tai vang lên, trong màn sáng, một cánh cửa thông thiên nguy nga sừng sững ầm ầm vỡ nát.

Nơi đó là Tam Thập Tam Thiên, nơi Thiên đình tọa lạc, Nam Thiên Môn tượng trưng cho uy nghiêm của Thiên đình, đã bị người ta mạnh mẽ đập vỡ.

Người ra tay là một thanh niên tuấn mỹ mặc ma bào đen tuyền.

Tay cầm Thí Thần Thương, khuôn mặt anh vũ bất phàm đầy sát ý, toàn thân bao bọc bởi ma khí vô tận, từng bước từng bước đi vào Nam Thiên Môn.

Chính là Sở Nguyên.

“Nhân tộc?” Trong điện Bàn Cổ, mười hai Tổ Vu khẽ ồ một tiếng, thần sắc hơi thay đổi.

Nhân tộc, từ khi nào có Đại La Kim Tiên?

Trong Thiên đình.

Trước mặt Sở Nguyên, là vô số thiên binh yêu tướng của Thiên đình, đang kinh hãi lùi lại.

Chấn kinh.

Chương 3

Trong Hồng Hoang, lại có người dám tấn công Thiên đình?

Không muốn sống nữa sao?

Kế của Sở Nguyên rất đơn giản, vây Ngụy cứu Triệu.

Trên đại lục Hồng Hoang, vô tận yêu thú đang tàn sát Nhân tộc.

Dù y có sử dụng Thẻ trải nghiệm Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng không cứu được tất cả mọi người.

Như vậy, chỉ có thể dùng phương pháp đơn giản nhất.

Tấn công Thiên đình.

Thiên đình gặp nguy, còn sợ Đế Tuấn và Thái Nhất không quay về sao?

Vì vậy, động tĩnh trên trời càng lớn, Nhân tộc phía dưới mới càng an toàn.

Sự thật chứng minh, Sở Nguyên đã thành công.

Lúc này, không chỉ Đế Tuấn và Thái Nhất rút quân, mà các đại quân yêu thần Yêu tộc khác trên đại lục Hồng Hoang cũng đang vội vã quay về.

Thiên đình, không thể có sơ suất.

"Vậy nên, đi chết đi." Ánh mắt lạnh băng nhìn vô tận yêu binh trước mặt, Sở Nguyên buông tay phải, Thí Thần Thương hóa thành một tia sáng đen biến mất không thấy.

"Giết..." "Phụt..." Trong hư không, vô tận mũi thương lóe lên, Thí Thần Thương phân hóa thành vạn ngàn, trong nháy mắt đoạt đi tính mạng của vô tận yêu binh.

Trong phạm vi mấy chục vạn dặm, lập tức bay lơ lửng sương máu vô hình, bị Thí Thần Thương nuốt chửng sạch sẽ.

"Đinh, túc chủ nháy mắt xóa sổ bảy mươi hai vạn năm ngàn yêu binh, kích hoạt hiệu ứng bạo kích, nhận được một bộ Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Tứ Tượng Châu." "Tứ Tượng Châu tự động nhận chủ, nhận được kỹ năng hợp nhất ẩn giấu Tứ Tượng Tru Thần Đại Trận." Dòng thông tin như hồng thủy ùa vào đầu Sở Nguyên.

Một tòa sát trận vô thượng.

Tứ Tượng Tru Thần, trong nháy mắt đã nắm vững.

Sở Nguyên vung tay, bốn viên châu lấp lánh thần quang vô tận phá vỡ hư không, bay về bốn phương của Thiên đình, ẩn mình không thấy.

Trong hư không, từng đạo trận văn hiện ra, rồi lại biến mất.

"Sâu bọ Nhân tộc, cũng dám xâm phạm Thiên đình?" Bỗng nhiên, một tiếng sấm rền vang vọng, hư không vỡ nát, một bóng hình bước ra từ đó.

Một nữ tử.

Thân mặc phượng bào, đầu đội hà quan.

Dung tư tuyệt thế, mỹ diễm tuyệt luân.

Thiên đình Đế hậu, Hi Hòa.

Cường giả vô thượng cấp bậc Chuẩn Thánh sơ kỳ.

"Một Đại La Kim Tiên nho nhỏ, tìm chết." Sau khi cảm ứng được tu vi của Sở Nguyên, Hi Hòa tức quá hóa cười.

Thật nực cười, một Đại La Kim Tiên, cũng dám xâm phạm Thiên đình?

Đúng là chuyện cười lớn nhất thiên hạ.

"Ầm..." Hi Hòa ra tay, trong hư không, một vầng trăng khuyết vạch ngang trời, mang theo thần uy không thể hình dung, phá diệt không gian vô hình, mang theo sức mạnh vĩ đại của trời đất, trấn áp xuống Sở Nguyên.

Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, Nguyệt Tinh Luân.

"Hừ." "Đánh thì đánh, nói nhảm nhiều quá." Sở Nguyên hừ lạnh một tiếng, đối mặt với đòn tấn công hủy thiên diệt địa, y không hề sợ hãi.

Tay phải khẽ múa, Thí Thần Thương đâm vào hư không, rồng đen gào thét, sát ý ngập trời, va chạm với Nguyệt Tinh Luân.

"Ầm ầm ầm..." Tựa như hai đại thiên thế giới va chạm, những cơn sóng chiến đấu cuồng bạo không gì sánh được lan ra bốn phương tám hướng, thần uy vô tận bùng phát, làm sụp đổ từng tòa quỳnh lâu ngọc vũ, Thiên đình trong phạm vi ngàn vạn dặm đều hóa thành phế tích dưới một đòn này.

"Ưm..." Trong hư không, một tiếng rên nhẹ vang lên, Đế hậu Hi Hòa không tự chủ được bay ngược ra xa mấy chục vạn dặm.

"..." Hi Hòa khó tin, một Đại La Kim Tiên nho nhỏ lại có thể đánh lui bà?

"Dựa vào công đức thành Chuẩn Thánh, lại đản sinh mười con Kim Ô, bản nguyên tổn hao nặng nề, bây giờ, chẳng qua chỉ là một cái xác rỗng của Chuẩn Thánh mà thôi." Sở Nguyên hừ lạnh, thương ra như rồng, tấn công về phía Hi Hòa.

"Ầm..." "Ầm ầm..." Trên bầu trời, gió bão cuồng nộ gầm thét, phá vỡ hư không vô hình.

"Đáng ghét." Hi Hòa nổi giận, thân là Chuẩn Thánh, lại bị một Đại

La Kim Tiên ép đánh, mặt mũi đều mất sạch.

"Chịu chết đi." "Ầm..." Hi Hòa điên cuồng, Nguyệt Tinh Luân trấn áp ngang trời, lại có một cây trâm ngọc thẳng tắp đâm về phía Sở Nguyên, một món Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, sức tấn công không tầm thường.

Vẫn chưa hết.

Hi Hòa nhẹ nhàng phất tay, một bức đồ quyển lấp lánh thần quang mở ra, phát ra lực hút vô cùng, lại có một tòa thần tháp thông thiên, trấn áp lục hợp bát hoang...

Thái Âm Thần Tháp, Thái Âm Đồ Quyển...

Trong nháy mắt, đủ mười mấy món Tiên thiên linh bảo bị Hi Hòa ném ra.

Những đòn tấn công chí âm chí hàn lan tràn khắp trời, dường như muốn đóng băng cả vòm trời trong phạm vi ngàn vạn dặm.

Thời không ngưng trệ, pháp tắc rung động, sức mạnh vĩ đại hùng vĩ không gì sánh được đè xuống Thiên đình, trấn áp về phía Sở Nguyên, muốn ngược sát y đến chết.

Là Đế hậu của Thiên đình, lại là Thái Âm Nữ thần, vũ khí của Hi Hòa ít nhất cũng là cấp bậc Trung phẩm Tiên thiên linh bảo.

Như Nguyệt Tinh Luân và Thái Âm Thần Tháp, càng là cấp bậc Cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Một đòn tấn công kinh khủng như vậy, vòm trời cũng bị chấn sụp, từng mảng không gian vỡ nát bay tung tóe, phá diệt tất cả.

"Nực cười, tấn công càng nhiều càng phân tán, sơ hở của ngươi cũng càng lớn." "Thí Thần Đồ Tiên..." Đối mặt với đòn tấn công mạnh mẽ như vậy, thần sắc Sở Nguyên không đổi, tay phải vung lên,

Thí Thần Thương đâm ra.

Pháp tắc sát lục vô biên bùng phát, một mũi thương vạch phá trời đất, xuyên qua dòng sông thời không, đâm về phía Hi Hòa.

Một thương đâm ra, Sở Nguyên cảm giác như hoàn toàn dung hợp làm một với Thí Thần Thương, đại đạo sát lục cao thâm khó lường cuồn cuộn, vạn ngàn pháp tắc ngưng thành một luồng, thương ra như rồng, hủy thiên diệt địa.

"Ầm..." Tiếng chấn động kinh thiên động địa truyền đi khắp nơi, những đòn tấn công cuồng bạo lan tỏa khắp bát hoang lục hợp.

Toàn bộ Thiên đình rung chuyển, lung lay sắp sụp, vô số kiến trúc trên Thiên đình càng trực tiếp sụp đổ, hoàn toàn trở thành phế tích.

Trong cơn bão tấn công cuồng bạo, một bóng hình như tờ giấy rách bay ngược ra ngoài, thần huyết tươi đẹp văng khắp trời cao, hóa thành dòng sông máu mênh mông.

Hi Hòa.

Đúng như lời Sở Nguyên nói, bây giờ Hi Hòa bản nguyên tổn hao nặng nề, thực lực giảm sút nghiêm trọng.

Hơn mười món linh bảo tấn công cùng lúc, trông có vẻ mạnh mẽ, nhưng lại tự động phơi bày sơ hở trước mặt Sở Nguyên.

"Không có thời gian dây dưa với ngươi." Hừ lạnh một tiếng, tay phải Sở Nguyên vạch ngang hư không, một đài sen đen mười hai phẩm xoay tròn, xuất hiện trên đỉnh đầu Hi Hòa đang bị trọng thương, buông xuống ma khí vô biên.

"..." Sắc mặt Hi Hòa đại biến, nhưng không có sức phản kháng, bị Hắc Liên mười hai phẩm phong bế toàn bộ pháp lực, thu vào trong.

Đế hậu Hi Hòa, bị Sở Nguyên phong ấn.

Sau đó, y lại phong ấn mười mấy món linh bảo kia vào trong Thế Giới Châu.

"Đinh, túc chủ đánh bại Yêu hậu Hi Hòa Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhận được một quả Đại La đạo quả.

Luyện hóa liền thành Đại La Kim Tiên, nhảy ra khỏi dòng sông thời không, thu thúc nhân quả bản thân, bất tử bất diệt.

"Hi Hòa bại rồi?" "Bị phong ấn rồi?" Kết quả này ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

"Hi Hòa." Oa Hoàng Cung, Nữ Oa nhìn Sở Nguyên trong hình ảnh, Hồng Tú Cầu trong tay lấp lánh thần quang lẫm liệt.

Một lúc lâu sau, Nữ Oa thở dài, cuối cùng vẫn không ra tay.

Phương Tây, Tu Di Thánh Cảnh.

"Sư huynh?" Chuẩn Đề nhìn Sở Nguyên trong hình ảnh với ánh mắt nóng rực, trong tay siết chặt Thất Bảo Diệu Thụ, háo hức muốn thử.

Y chẳng quan tâm Hi Hòa có bị phong ấn hay không.

Ánh mắt Chuẩn Đề, dán chặt vào vô số linh bảo trên người Sở Nguyên.

Thí Thần Thương, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Chí Tôn Ma Bào.

Một món sát phạt chí bảo công kích mạnh mẽ, hai món Cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Cộng thêm bảy món Tiên thiên linh bảo của Yêu thần Anh Chiêu, hơn mười món Tiên thiên linh bảo của Đế hậu Hi Hòa.

Khiến cho Chuẩn Đề đỏ mắt đến sung huyết.

Chương 4

Phương Tây, hai vị Thánh nhân, linh bảo tốt nhất cũng chỉ là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Một Đại La Kim Tiên nho nhỏ, một con sâu bọ Nhân tộc, gia sản lại phong phú hơn cả họ.

Trong lòng Chuẩn Đề, tràn đầy ghen tị và tham lam, hận không thể lập tức ra tay, bắt lấy Sở Nguyên.

"Sư đệ, vô dụng thôi." Nhìn Chuẩn Đề, gương mặt của Tiếp Dẫn càng thêm khổ sở, khẽ thở dài.

"Tam Thanh sẽ không cho phép những linh bảo này rơi vào tay phương Tây, vị kia càng không." Chuẩn Đề sững sờ, rồi nghĩ đến Tam Thanh ở Côn Luân, và cả, Ma Tổ La Hầu.

Tựa như một chậu nước đá dội từ đầu xuống, sắc mặt Chuẩn Đề dần dần sa sầm.

Tam Thanh không cần nói, vẫn luôn đề phòng phương Tây.

Ma Tổ La Hầu, càng là nhân vật tranh phong với Đạo Tổ Hồng Quân.

Cuộc chiến Đạo Ma, trông có vẻ Hồng Quân đại thắng, nhưng La Hầu cũng không thua.

Thân hóa Vực ngoại Ma giới, là chủ của một phương thế giới hoàn mỹ, cũng thân hợp Thiên Đạo, chứng đạo Hỗn Nguyên.

Chỉ là, Thiên Đạo đối với La Hầu trói buộc, còn lớn hơn cả Đạo Tổ Hồng Quân.

Đạo Tổ Hồng Quân thỉnh thoảng có thể thoát khỏi sự xâm thực

của Thiên Đạo, La Hầu thì trực tiếp bị Thiên Đạo đồng hóa.

Nhưng, Đại La Kim Tiên sở hữu đạo của mình.

Thiên Đạo đồng hóa La Hầu, cũng chỉ khiến ý thức của hắn chìm vào giấc ngủ.

Chứ không có nghĩa là La Hầu đã chết.

Một nhân vật như vậy, ai biết lúc nào sẽ tỉnh lại?

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, sát phạt chí bảo Thí Thần Thương, đều là linh bảo của Ma Tổ La Hầu năm đó.

Nói hai người không có quan hệ, ai tin?

Không chừng, tên Sở Nguyên này chính là một quân cờ mà Ma Tổ La Hầu bố trí ở thế giới Hồng Hoang.

"Ai." Chuẩn Đề thở dài, thần sắc không cam lòng, nhưng cũng đành chịu.

Cùng lúc đó, trên núi Côn Luân.

"Đại huynh?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía Thái Thanh Lão Tử, Tam Bảo Ngọc Như Ý lấp lánh thần quang, dường như giây tiếp theo sẽ ra tay.

Nhiều linh bảo cực phẩm như vậy, không động lòng là không thể.

Ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ cũng không nhịn được, nhìn Lão Tử với ánh mắt rực cháy.

"Đừng vội, bây giờ không phải lúc ra tay." Lão Tử vẫn giữ vẻ mặt vô cảm, dường như đang tính toán điều gì.

Thấy vậy, ánh mắt Nguyên Thủy và Thông Thiên ngưng lại, chỉ một thoáng sau, trong mắt lập tức sáng lên.

Hai người nhìn nhau, lặng lẽ gật đầu, không còn vội vàng nữa.

Đúng vậy, tên ma đầu Nhân tộc này, đã trở thành ngòi nổ cho đại chiến Vu Yêu.

Hừ, vậy thì cứ đánh đi, đánh đến cuối cùng, ta lại ra thu dọn tàn cuộc.

Điện Bàn Cổ.

"Tốt." "Phong ấn tốt lắm, mất một Yêu hậu, thực lực Thiên đình giảm mạnh, đại huynh, xuất binh thôi." "Đúng vậy, đại huynh, giết lên Thiên đình, diệt sạch lũ Yêu tộc tạp chủng đó." "Đại huynh." Trong điện Bàn Cổ, mấy vị Tổ Vu tính cách nóng nảy không nhịn được nữa, chiến ý ngút trời, hận không thể lập tức giết lên Thiên đình.

"Nhị đệ?" Đế Giang cũng có chút háo hức, nhìn về phía Thời gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm.

Tinh thông pháp tắc thời gian, Chúc Cửu Âm vẫn luôn là trí nang của Vu tộc.

"Có thể." Khi Cộng Công và Chúc Dung mở miệng, Chúc Cửu Âm đã độn vào dòng sông thời gian để quan sát tương lai.

Lúc này Đế Giang mở miệng, Chúc Cửu Âm vừa hay mở mắt, gật đầu.

"Tốt, triệu tập nhi lang Vu tộc, theo chúng ta giết lên Thiên đình." Đế Giang Tổ Vu không còn do dự, lập tức quyết định khai chiến.

"Vâng." Mười vị Tổ Vu đồng thanh tuân lệnh, lập tức rời khỏi điện Bàn Cổ, trở về bộ lạc của mình, triệu tập đại quân Vu tộc.

"Đại huynh, lát nữa nhớ kỹ, cùng tiến cùng lui với Nguyên Sơ Ma Chủ kia." Bên tai Đế Giang vang lên giọng nói của Chúc Cửu Âm.

"Hả?" Sắc mặt Đế Giang ngưng lại, nghi hoặc nhìn Chúc Cửu Âm.

“Không thể nói.” Chúc Cửu Âm lắc đầu, thần sắc ngưng trọng.

Thấy vậy, Đế Giang gật đầu, cũng không hỏi thêm.

Tình huynh đệ vô số nguyên hội, hắn tin tưởng, Chúc Cửu Âm sẽ không làm chuyện có hại cho Vu tộc.

Thần sắc Chúc Cửu Âm hơi dịu lại.

Cùng lúc đó, trong Thiên đình.

“Đế Tuấn, Thái Nhất.” Sở Nguyên trong lòng có cảm ứng, không gian phía dưới đang bị mạnh mẽ xé rách, hai tôn cường giả vô thượng sắp đến.

“Các ngươi đến rồi, ta có một món quà lớn muốn đích thân tặng cho các ngươi.” “Sử dụng Thẻ trải nghiệm Chuẩn Thánh đỉnh phong.” Sở Nguyên thầm niệm trong lòng.

“Ầm...” Chớp mắt, một luồng sức mạnh vĩ đại hùng hồn vô thượng tràn vào cơ thể Sở Nguyên, đồng thời, vô cùng vô tận pháp tắc Thánh cảnh cũng không ngừng được rót vào.

Thẻ trải nghiệm do hệ thống cung cấp, bao hàm cả tu vi cảnh giới, cảm ngộ pháp tắc, khiến Sở Nguyên trong nháy mắt trở thành một Chuẩn Thánh đỉnh phong với chiến lực vô thượng.

“Chuẩn Thánh đỉnh phong.” Cảm nhận sức mạnh vĩ đại vô biên đang cuộn trào trong cơ thể, ánh mắt Sở Nguyên càng thêm kiên định.

Thù hôm nay, báo hôm nay.

“Ầm...” Hư không vỡ nát, một người đàn ông trung niên mặc kim ô hoàng bào bước ra.

Khí thế nguy nga quét ngang bát hoang, hoàng uy thần thánh áp sập vạn cổ trường hà.

Trong lòng bàn tay, một cái chuông nhỏ hỗn độn xoay tròn, phá

diệt vô tận thời không.

"Đông Hoàng Thái Nhất." Sở Nguyên mở mắt, tay phải khẽ rung, Thí Thần Thương múa một đóa thương hoa, phun nuốt thần cơ vô tận, chỉ thẳng vào Thái Nhất.

"Mối hận của mấy trăm tỷ tộc nhân Nhân tộc ta, cần dùng máu của ngươi để trả." "Sâu bọ Nhân tộc." Đông Hoàng Thái Nhất quét mắt nhìn xung quanh, nhìn Thiên đình như một đống phế tích, thần sắc kinh nộ.

Sát khí ngút trời, ánh mắt Đông Hoàng Thái Nhất lạnh băng nhìn Sở Nguyên.

"Sau khi giết ngươi, ta sẽ đích thân ra tay, tàn sát tất cả Nhân tộc." "Đưa Nhân tộc hoàn toàn xóa sổ khỏi Hồng Hoang." "Chết." Đông Hoàng Thái Nhất tức giận đến cực điểm, ném Hỗn Độn Chung ra, hung hăng đập về phía Sở Nguyên.

"Ầm..." Hỗn Độn Chung gặp gió liền lớn, hóa thành một cái chuông lớn hỗn độn cao bằng một người, đại đạo hồng mông hùng vĩ vô lượng vang vọng khắp đại thiên.

"Coong..." Tiếng chuông vang lên, hư không vô tận vỡ nát, không gian bị từng lớp từng lớp mạnh mẽ xé rách, thứ nguyên sụp đổ.

Địa thủy phong hỏa giao thoa trên bầu trời, dường như muốn quay trở về thuở hỗn độn.

Nhưng, trời đất hư không trong phạm vi mười vạn dặm quanh thân Sở Nguyên, lại không hề rung động.

Pháp tắc Thánh cảnh vô biên tràn ngập đất trời, trấn áp tất cả các đòn tấn công.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên và Chí Tôn Ma Bào cũng tùy ý phát huy uy năng, chống lại âm ba của Hỗn Độn Chung.

Sở Nguyên nhìn Hỗn Độn Chung đang lao tới, hít sâu một hơi, tay phải siết chặt Thí Thần Thương.

Hiện tại, trong tay y, linh bảo có thể sánh ngang với Hỗn Độn Chung, chỉ có Thí Thần Thương.

Sát phạt chí bảo, tuy không thuộc Tiên thiên chí bảo, nhưng uy lực lại ngang với chí bảo.

"Cho ta..." "Cút về..." Bỗng nhiên, Sở Nguyên hét lên một tiếng kinh thiên, pháp lực và pháp tắc đại đạo vô lượng ùa vào trong Thí Thần Thương.

Sau đó, siết chặt Thí Thần Thương, cơ thể vươn ra, như một cây cung dài bắn ra, trong nháy mắt xuyên qua không gian vô hình.

Thí Thần Thương vạch phá thời không vô tận, hung hăng quất vào thân Hỗn Độn Chung.

"Bùm..." "Ầm ầm ầm..." Trong khoảnh khắc, một vụ va chạm không gì sánh được nổ vang trên bầu trời, mấy trăm vạn dặm Thiên giới vỡ nát từng tấc.

Tiên quang lấp lánh, thần huy rực rỡ.

Đại đạo hoàng hoàng vang vọng khắp trời, pháp tắc nổ tung, lan tràn khắp không gian, địa thủy phong hỏa cuồn cuộn, toàn bộ Thiên giới rung chuyển, lung lay sắp sụp.

Trong trận va chạm kinh thiên này, thần khí khai thiên Hỗn Độn Chung, bị Sở Nguyên mạnh mẽ quất bay trở về, dọc đường phá diệt vô tận trời đất, trong ánh mắt không thể tin nổi của Đông Hoàng Thái Nhất, hung hăng đập vào người hắn.

"Phụt..." Thần khu sụp đổ, máu nhuộm trời cao.

Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp bị đánh bay ra Vực ngoại tinh

không, thần huyết Kim Ô vô biên hóa thành từng dòng sông máu, treo lơ lửng trên Thiên giới, nhuộm vàng cả trời đất vô biên.

Chương 5

Chuẩn Thánh đỉnh phong + Thí Thần Thương đấu với Chuẩn Thánh trung kỳ + Hỗn Độn Chung.

Sở Nguyên toàn thắng.

Giữa đất trời, nhất thời tĩnh lặng.

"Đinh, túc chủ đánh bại Đông Hoàng Thái Nhất, nhận được kỹ năng Thánh Nhân Nhất Chỉ." Thánh Nhân Nhất Chỉ: Sánh ngang với đòn tấn công một ngón tay toàn lực của Thiên Đạo Thánh Nhân.

"Ầm..." Trên Cửu Thiên, một "mặt trời" khác xuất hiện.

Hỗn Độn Chung và Thí Thần Thương va chạm mạnh mẽ, trực tiếp phá vỡ hư không vô hình trên Cửu Tiêu.

Địa thủy phong hỏa lan tràn, không gian trong phạm vi mấy trăm vạn dặm đều phát sáng.

Giây phút này, cả Hồng Hoang đều chú mục.

Trong biển máu, một người đàn ông trung niên mặc huyết hồng đạo bào xé rách hư không, sừng sững trên biển máu.

Minh Hà lão tổ đã bị kinh động.

Y ngẩng đầu nhìn về hướng Thiên đình, trong đôi mắt phóng ra thần quang vô cùng, thu hết mọi thứ vào đáy mắt.

"Hít..." Minh Hà lão tổ hít một hơi khí lạnh.

"Đông Hoàng Thái Nhất, bị đánh bay?" Dưới Thánh Nhân, có người có thể đánh bại Đông Hoàng?

"Thật không đùa chứ?" Đây cũng là suy nghĩ trong lòng Trấn Nguyên Tử.

Nhưng, so với Minh Hà lão tổ, trong lòng Trấn Nguyên Tử lại hả hê vạn phần.

Chí hữu của ông là Hồng Vân lão tổ đã chết trong tay Yêu tộc.

Đông Hoàng Thái Nhất càng thảm, trong lòng ông càng vui.

Nhưng, khi nhìn thấy Sở Nguyên, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Nhân tộc?

Trấn Nguyên Tử kinh ngạc, tâm niệm vừa động, xé rách không gian, xuất hiện trước mặt Nhân Tộc Tam Tổ ở Ngũ Trang Quán.

"Ba vị, Nhân tộc thật sự không có đại năng sao?" "Đại tiên nói vậy, chúng ta không hiểu lắm." Nhân Tộc Tam Tổ nhìn nhau, không biết ý của Trấn Nguyên Tử.

"Xem đi." Trấn Nguyên Tử cũng không nói nhiều, tay áo vung lên, một màn sáng xuất hiện trên bầu trời.

Trong hình ảnh, chính là Sở Nguyên tay cầm Thí Thần Thương, ngạo nghễ sừng sững.

"..." "Là người của Nhân tộc ta?" "Hả?" Nhân Tộc Tam Tổ cảm ứng được huyết mạch Nhân tộc trong cơ thể Sở Nguyên, trong lòng chấn động, nghi hoặc nhìn Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử cũng không úp mở, kể lại đầu đuôi câu chuyện cho ba người nghe.

"Đánh lên Thiên đình?" "Trọng thương Thái Nhất?" Nhân Tộc Tam Tổ cảm thấy hiện thực có chút mộng ảo.

Cách đây không lâu Nhân tộc còn bị Yêu tộc truy sát khắp đại lục, bây giờ đã có người của Nhân tộc đánh lên Thiên đình?

Đánh trọng thương Đông Hoàng Thái Nhất?

Nhân tộc ta, có cường giả như vậy?

"Xem đây." Bỗng nhiên, Toại Nhân Thị vung tay, lấy ra một ngọn lửa.

Ngọn lửa màu huyền hoàng, trong ánh lửa chập chờn, có thể thấy vô tận quang ảnh.

Đó là quá trình phát triển của Nhân tộc từ khi ra đời, vượt qua mọi chông gai, khắc phục gian nan hiểm trở.

Nó, chính là Tân hỏa của Nhân tộc.

Ngọn lửa đầu tiên khi Toại Nhân Thị khoan gỗ lấy lửa năm đó, liên kết với khí vận của Nhân tộc.

Sinh sôi không ngừng, tân hỏa tương truyền.

Chỉ cần Nhân tộc không diệt, ngọn tân hỏa này sẽ vĩnh viễn không tắt.

Trước đó, bị Yêu tộc tàn sát, Nhân tộc mất đi hơn chín phần mười, ngọn tân hỏa này cũng yếu đi đến cực điểm.

Nhưng, giờ khắc này, trước mặt mấy người, ngọn tân hỏa của Nhân tộc lại đang lớn mạnh với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

"Thật sự là người của Nhân tộc ta." Nhân Tộc Tam Tổ không còn nghi ngờ gì nữa, tân hỏa bùng cháy trở lại, chắc chắn là do Sở Nguyên dẫn dắt.

Ba người lập tức kích động vô cùng.

Nhưng, so với sự phấn chấn của Nhân Tộc Tam Tổ, trong lòng Trấn Nguyên Tử lại không mấy lạc quan.

Từ một phàm nhân không có một chút tu vi, trở thành một Chuẩn Thánh đứng trên đỉnh Hồng Hoang.

Thân phận của Sở Nguyên, quá thần bí.

Y lúc này, không nghi ngờ gì đã thức tỉnh đạo quả của kiếp trước.

Y có thừa nhận thân phận Nhân tộc không?

"Ầm..." Đúng lúc này, trong hình ảnh lại có biến động, thu hút ánh mắt của mọi người.

Đồng thời, cũng dẹp tan sự kinh ngạc trong lòng của vô số đại năng Hồng Hoang.

Trên bầu trời, đại quân Yêu tộc vô cùng vô tận xé rách hư không.

Yêu Đế Đế Tuấn, cửu đại Yêu thần, ức vạn yêu binh.

Những yêu binh này, yếu nhất cũng có tu vi Địa Tiên cảnh.

Yêu khí cuồn cuộn ngút trời, phủ thiên cái địa, tựa như một phương thế giới hắc ám rộng lớn vô ngần, đè xuống phía Sở Nguyên.

"Ầm..." Đông Hoàng Thái Nhất bị đánh bay ra ngoài cũng đã quay trở lại.

Nhưng, sắc mặt của hắn lúc này không dễ coi chút nào.

"Xoẹt..." Hư không vỡ nát, một bóng hình khí chất thanh lãnh, khuynh quốc khuynh thành bước ra từ đó.

Thái Âm Nữ thần Thường Hi.

"Nhân tộc, mau thả muội muội ta ra." Trong hư không, Thường Hi mặt lạnh như băng, giận dữ quát Sở Nguyên.

Cùng Hi Hòa đồng tông đồng nguyên, bà cảm ứng được việc Hi Hòa bị Sở Nguyên phong ấn rõ ràng.

Chuyện của Thiên đình, bà vốn không tham gia, nhưng Hi Hòa chung quy vẫn là muội muội.

"Hi Hòa?" Nghe vậy, sắc mặt Đế Tuấn biến đổi, ánh mắt lạnh

băng nhìn Sở Nguyên: "Thả Hi Hòa ra." Đối với tiếng gầm giận dữ của Đế Tuấn, Sở Nguyên trực tiếp phớt lờ.

"Ha ha, đều đến rồi sao." Ánh mắt lãnh đạm nhìn đại quân Yêu tộc vô tận trước mặt, thần tình lạnh băng, sát khí ngập trời.

"Ta có một món quà lớn, đã chờ các vị từ lâu rồi." "Tứ Tượng Tru Thần Đại Trận." "Ầm..." Theo tiếng hét lớn của Sở Nguyên, bốn cực của Thiên giới, đột nhiên dâng lên bốn cột thần trụ thông thiên.

Trong hư không, hiện ra vô cùng vô tận trận văn đại đạo.

Từng luồng từng luồng phù văn đại đạo khắc sâu vào trời đất, cách ly toàn bộ Thiên giới.

Đại đạo bị cắt đứt, thời không hỗn loạn.

Tạo hóa khô héo, nhân quả mờ mịt.

Trời đất trong phạm vi ức vạn dặm, bị hoàn toàn cách ly.

"Không hay, là trận pháp." "Mau đánh ra ngoài." Sắc mặt Đế Tuấn đại biến, không chút do dự ra lệnh.

Hắn có thể cảm nhận được sự kinh khủng của tòa đại trận này, dù không bằng Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, cũng không kém bao nhiêu.

Sát trận vô thượng như vậy, một khi bùng phát, sức sát thương tuyệt đối kinh khủng đến cực điểm.

"Muộn rồi." "Thù hôm nay, báo hôm nay." "Mối huyết thù của mấy trăm tỷ Nhân tộc, sẽ do ta, Sở Nguyên, báo." "Tất cả chết cho ta." "Ầm ầm ầm..." Tiếng nổ chói tai vang vọng khắp chân trời, ức vạn yêu binh theo bản năng ngẩng đầu, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Trời sập rồi.

Hư không vỡ nát, một cột thần trụ thô tráng thông thiên từ trong

hư vô hạ xuống, tứ tượng thần linh hiển hóa giữa trời đất, đòn tấn công kinh khủng trực tiếp trấn áp xuống.

“Ngâm...” “Lệ...” “Hống...” “Mu...” Thanh long gào thét, chu tước minh đề, bạch hổ gầm rống, huyền vũ khẽ kêu.

Tứ tượng thần linh thần uy vô lượng trong nháy mắt xông vào giữa đại quân ức vạn Yêu tộc, cuồng bạo tàn phá.

“Bùm...” “Bùm bùm...” Từng con Yêu tộc cảnh giới Địa Tiên Thiên Tiên bị mạnh mẽ đánh nát, giữa trời đất, huyết vụ lan tràn.

Chương 6

Chỉ trong nháy mắt, đã có gần ngàn vạn yêu binh bị mạnh mẽ oanh sát.

"Bệ hạ cứu ta." "Ta không muốn chết." "Không..." Trên Thiên giới, lập tức vang lên tiếng kêu gào thảm thiết của Yêu tộc.

"Coong..." Hỗn Độn Chung vang lên, bao phủ mấy trăm vạn dặm trời đất.

Bên ngoài, trong mắt của vô số đại năng Hồng Hoang, chỉ thấy trên bầu trời vang lên từng tiếng nổ, tiếng thần thú gầm rống, âm ba của Hỗn Độn Chung.

Thời không vỡ nát, trời đất quy về hư vô.

Trên Cửu Tiêu, địa thủy phong hỏa tàn phá, từng phương thứ nguyên vị diện sinh sinh diệt diệt, chấn động cả đại đạo trời đất.

Cùng lúc đó, bên tai Sở Nguyên, cũng vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

"Đinh, túc chủ nháy mắt xóa sổ một ngàn ba trăm vạn Yêu tộc, oanh sát đại yêu Phi Đản, kích hoạt hiệu ứng bạo kích, nhận được kỹ năng Ma Thần Nhất Kích." Ma Thần Nhất Kích: Sức mạnh sánh ngang một đòn toàn lực của Hỗn Độn Ma Thần, dẫn dắt dòng sông thời không giáng xuống.

Thập đại Yêu thần, lại chết một.

"Một Nguyên Sơ Ma Chủ thật lợi hại, lần này, Yêu tộc gặp phải đối thủ rồi." Trên biển máu, Minh Hà lão tổ cảm khái.

"Giết hay lắm." Trong Ngũ Trang Quán, Nhân Tộc Tam Tổ mặt đỏ bừng, kích động đến run rẩy.

Bên cạnh, Trấn Nguyên Tử tuy không đến mức thất thố, nhưng tâm trạng cũng vô cùng sảng khoái.

Giết hay lắm.

"Ông ông..." Đúng lúc này, dị biến đột ngột xảy ra.

Vực ngoại tinh không, vô tận tinh thần rung chuyển, buông xuống từng đạo tinh hoa, bóp méo thời không, bỏ qua nhân quả, giáng lâm vào Thiên giới đang bị Tứ Tượng Tru Thần Đại Trận phong tỏa.

"Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận..." Tiếng gầm giận dữ như truyền ra từ Cửu U Minh giới, vang vọng khắp thế giới Hồng Hoang.

"Ầm..." Từng dải thần quang tinh hoa vạch ngang trời, bóp méo thời gian, rơi vào Thiên giới.

Bầu trời đột nhiên biến sắc, từng hình chiếu của các vì sao xuất hiện, uy áp kinh khủng bao trùm vòm trời, trận văn vô tận vạch ngang không gian, trong nháy mắt tạo thành một phương đại trận vô thượng.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

"Phá." Đế Tuấn vung tay ném ra Hà Đồ Lạc Thư, làm trận nhãn cốt lõi của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Ba mươi sáu vị Đại La Kim Tiên, ba trăm sáu mươi vị Thái Ất Kim Tiên, ba ngàn sáu trăm vị Kim Tiên, mấy trăm vạn thiên binh Yêu tộc.

Cộng thêm Đông Hoàng Thái Nhất Chuẩn Thánh trung kỳ.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận trong nháy mắt hình thành, tinh quang vô tận buông xuống, hợp thành một dải lụa tinh hoa, hung hăng va chạm với Tứ Tượng Tru Thần Đại Trận.

"Bùm bùm bùm..." Tiếng nổ vang vọng khắp lục hợp bát hoang.

Hai tòa sát trận vô thượng va chạm, tựa như hai đại thiên thế giới

đâm vào nhau, pháp tắc đại đạo vô biên sụp đổ.

Hư không vỡ nát, địa thủy phong hỏa bùng nổ, cuồn cuộn, từng luồng hỗn độn khí sinh ra từ đó.

Đòn tấn công cực hạn, hủy thiên diệt địa, toàn bộ Thiên giới rung chuyển.

Tứ tượng thần linh dưới sự tấn công của vô tận tinh thần, lần lượt bị phá diệt.

"Vèo..." Phía chân trời, Tứ Tượng Thần Châu bay về tay Sở Nguyên, quang mang ảm đạm.

Đại trận bị phá, bản nguyên của Tứ Tượng Châu cũng bị tổn hại.

Nhưng Tiên thiên linh bảo đều có Tiên thiên bất diệt linh quang, tổn hại lớn đến đâu, cũng có thể từ từ hồi phục.

Sở Nguyên vung tay thu hồi Tứ Tượng Châu, tâm niệm đặt vào kỹ năng Thánh Nhân Nhất Chỉ.

"Đi chết đi." Đế Tuấn nhìn Sở Nguyên, thần sắc phẫn hận, lập tức muốn điều động Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, nghiền y thành tro bụi.

Nhưng, đúng lúc này, sát khí ngút trời, mười hai đạo tiên thiên thần thai ma ảnh đỉnh thiên lập địa xé rách hư không.

"Đế Tuấn, Thái Nhất." Thập Nhị Tổ Vu!

Cảm ứng được khí tức của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Thập Nhị Tổ Vu cũng không còn thời gian triệu tập đại quân Vu tộc, trực tiếp dưới sự dẫn dắt của Đế Giang, xuyên qua hư không.

"Ầm..." Không nói nhảm, không do dự.

Sát khí cuồn cuộn lan tràn khắp chân trời, huyết khí mênh mông chấn động thương khung, Thập Nhị Tổ Vu trong nháy mắt tạo thành

một phương đại trận hùng vĩ vô lượng vô thượng.

"Bàn Cổ..." "Bàn Cổ..." Giữa trời đất, như có tiếng ngâm khẽ vang lên, một ý chí chí cao vô thượng đang hội tụ về Thiên giới.

Đó là tiếng ngâm xướng của Chư thiên thần ma, đang hoan hô sự trở về của Sáng Thế Thần.

"Ông ông..." Giây phút này, cả thế giới Hồng Hoang đều run rẩy.

Không biết là do ý chí cổ xưa kia quá mạnh mẽ, hay là thế giới theo bản năng mà rung động.

"Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận." "Đại chiến Vu Yêu bắt đầu sớm rồi." Trong Hồng Hoang, từng vị đại năng thì thầm.

"Một tên Nhân tộc, đã châm ngòi cho lượng kiếp." "Thú vị." ...

"Ầm..." Trong Thiên giới, khi đại trận thành hình, khí tức của Thập Nhị Tổ Vu biến mất.

Tại chỗ, chỉ còn lại một người khổng lồ thông thiên triệt địa.

Thân cao ức vạn trượng, trên người từng khối cơ bắp cuồn cuộn, như rồng uốn lượn, huyết khí cuồn cuộn dâng trào, pháp tắc vô lượng hội tụ, uy thế ngút trời.

Khí thế này, đã vượt qua phạm trù Chuẩn Thánh, so với Thánh cảnh chí cao vô thượng, cũng không còn kém bao nhiêu.

Bàn Cổ.

Giây phút này, bất kể là Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Tam Thanh, sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân trong lòng đều nhíu mày.

Lại mạnh hơn rồi.

Lần này đã gần đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nếu Thập Nhị Tổ Vu đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, hư ảnh Bàn

Cổ chẳng phải sẽ đột phá Thánh cảnh sao?

Chuẩn Thánh đỉnh phong thì sao?

Khi đó, trong Hồng Hoang mênh mông, ai còn biết đến uy nghiêm của Thiên Đạo Lục Thánh?

"Không thể ngồi yên nhìn Vu tộc lớn mạnh." Lục Thánh thì thầm, trong lòng đã có tính toán. ...

"Phủ..." Một tiếng hét lớn vang vọng Hồng Hoang, hư ảnh Bàn Cổ đưa tay ra, muốn triệu hồi thần khí khai thiên quay về.

Lão Tử và Nguyên Thủy đè nén Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên đang rục rịch.

Còn Hỗn Độn Chung, đang chủ trì Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, bị đại trận cách ly không thể hưởng ứng.

Cuối cùng, sát khí trời đất cuồn cuộn, ngưng tụ thành một cây thần phủ màu hỗn độn.

Bàn Cổ Khai Thiên Phủ.

"Ầm..." Tay cầm Bàn Cổ Phủ, hư ảnh Bàn Cổ không chút do dự, đối mặt với đầy trời tinh thần, mạnh mẽ chém xuống.

Pháp tắc đại đạo kinh khủng trấn áp vòm trời, một vệt sáng từ chiếc rìu vạch phá sự trói buộc của thời không, chém về phía Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

"Chu thiên tinh thần, chuyển." Vào khoảnh khắc sinh tử nguy cấp, Đế Tuấn cũng không còn để ý đến Sở Nguyên, lập tức ra lệnh cho vô số tinh thần yêu soái vận chuyển Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, chống lại Thập Nhị Tổ Vu.

"Ầm..." Chỉ trong một sát na, hai đòn tấn công va chạm vào nhau, hư không của Thiên giới vỡ nát từng tấc, lộ ra tầng hư vô sâu nhất.

Vô lượng thanh khí trọc khí hỗn tạp, địa thủy phong hỏa bạo ngược, trực tiếp diễn hóa ra một phương thế giới hỗn độn tại nơi giao nhau, xâm thực Hồng Hoang.

"Ầm ầm ầm..." Thập Nhị Tổ Vu chẳng quan tâm, hư ảnh Bàn Cổ một bước đạp xuống, chư thiên vạn đạo rung chuyển, lao vào chiến đấu với Đế Tuấn và những người khác.

"Kiếp khí." Đứng ở rìa cuộc chiến của hai bên, Sở Nguyên, cảm nhận được sự khác thường trong hư không.

Mình, dường như đã trở thành ngòi nổ cho đại kiếp Vu Yêu.

"Như vậy, càng tốt." Sở Nguyên thì thầm một tiếng, nhưng không chút do dự, trực tiếp xé rách hư không, đến Đông phương bát thiên của Tam Thập Tam Thiên.

Tam Thập Tam Thiên của Thiên giới, không phải được xếp từ thấp đến cao, mà chia thành năm phương hướng đông tây nam bắc trung.

Đông tây nam bắc mỗi phương có tám tầng trời, Thiên đình ở trung tâm, là tầng trời cao nhất.

Tam Thập Tam Thiên, chính là ba mươi ba đại thiên thế giới.

Từ khi ra đời, đã bị Yêu tộc chiếm lĩnh, qua vô số hội nguyên, Yêu tộc trong đó đâu chỉ có vạn ức?

Chương 7

Thiên đình có thể sở hữu hàng tỷ thiên tiên yêu binh, đều là nhờ vào ba mươi ba đại thiên thế giới này nuôi dưỡng.

Hiện nay, đại chiến Vu Yêu, Sở Nguyên muốn xem, có ai có thể ngăn cản y.

Dưới lượng kiếp, không có nhân quả.

Hôm nay, Sở Nguyên muốn giết cho đã.

"Thái Hoàng Hoàng Tằng Thiên..." Sở Nguyên xé rách hư không, một mắt quan sát toàn bộ đại thiên thế giới.

Kẻ mạnh nhất cũng chỉ là Kim Tiên.

"Diệt đi." "Ầm..." Đưa tay phải ra, vô lượng linh khí hội tụ, ngưng thành một chưởng ấn khổng lồ vô cùng, đè xuống đại thiên thế giới đó.

"Ầm..." Vô tận yêu thú trong Thái Hoàng Hoàng Tằng Thiên theo bản năng ngẩng đầu, thần sắc lập tức trở nên kinh khủng vô cùng.

Bản nguyên của Tam Thập Tam Thiên liên kết với nhau, ngay cả Chuẩn Thánh cũng khó lòng hủy diệt thế giới.

Nhưng, muốn tàn sát sinh linh trong đó, lại là chuyện dễ như trở bàn tay.

"Đó là gì?" "Không..." "Bệ hạ." Giữa trời đất, vang lên tiếng kêu gào thảm thiết của vô tận yêu thú.

"Đạo hữu quá rồi." "Ầm..." Đúng lúc này, giữa trời đất vang lên một tiếng thở dài, một bức đồ quyển bát quái từ hư không xoay ra, đánh vỡ chưởng ấn che trời kia.

Hư không vỡ nát, một người đàn ông trung niên mặc trường sam màu xanh, ôn văn nho nhã bước ra từ đó, đứng đối diện Sở Nguyên.

"Phục Hy." Nhân vật trong thần thoại xuất hiện trước mặt, nhưng trong lòng Sở Nguyên đã không còn gợn sóng.

"Ma Chủ, mối thù hận giữa người và yêu, không liên quan đến những sinh linh bên dưới, hy vọng Ma Chủ có thể giơ cao đánh khẽ, tha cho họ." Phục Hy nhìn Sở Nguyên, trầm giọng nói.

"Ngươi đúng là không đích thân tham gia, nhưng, huynh đệ, tỷ muội, tổ tiên của ngươi, lại nhuốm đầy máu tươi của Nhân tộc ta." "Phạm vào Nhân tộc ta, bất kể nam, nữ, già, trẻ, tất cả đều tru diệt." Sở Nguyên lạnh lùng mở miệng, toàn thân sát khí cuồn cuộn, không hề bị lay động.

"Ngươi muốn động thủ sao." Phục Hy khẽ thở dài.

"Đông Hoàng Thái Nhất còn bại trong tay ta, ngươi không cản được ta." "Nể tình ngươi không ra tay tàn sát Nhân tộc, ta có thể tha cho ngươi một lần." "Tránh ra." Thí Thần Thương phun nuốt thần quang rực rỡ, chỉ thẳng vào Phục Hy.

"Ta đúng là không phải đối thủ của ngươi." "Đáng tiếc, ta không phải một mình." Phục Hy khẽ nói.

"Ầm..." Theo tiếng nói của y, hư không vỡ nát, một bóng hình không hề yếu hơn y bước ra từ đó.

Yêu sư, Côn Bằng.

"Yêu Sư Côn Bằng?" Sở Nguyên ánh mắt đạm mạc nhìn lão giả áo bào đen, thần sắc không đổi.

"Ma Chủ, xin hãy tạm dừng binh đao, chuyện bầy yêu tàn sát Nhân tộc, bản tọa và Hi Hoàng cũng không tán thành." "Nhưng Yêu tộc chi chủ chung quy vẫn là Đế Tuấn và Thái Nhất, ta người nhỏ lời nhẹ,

khó mà ngăn cản." "Sự việc đã xảy ra, Ma Chủ cũng đã tàn sát hàng chục triệu yêu binh, chuyện này chi bằng dừng ở đây." Côn Bằng khuyên nhủ.

So với Phục Hy thần sắc kiên nghị, trong lòng Côn Bằng có chút bất an.

Nguyên Sơ Ma Chủ này quá thần bí, một bước trở thành Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Đến cả Đông Hoàng Thái Nhất cũng bại trong tay hắn, hai người bọn họ không thể nào là đối thủ được.

"Dừng lại?" "Không, còn lâu mới đủ." "Mười triệu yêu binh mà thôi, không đủ để trả món nợ máu của Nhân tộc ta." "Nếu đã cản đường ta, vậy thì đừng trách ta." Trên mặt Sở Nguyên sát cơ lóe lên, thân thể độn vào hư không, Thí Thần Thương hóa thành một đạo hắc mang, công sát về phía hai người.

Thẻ trải nghiệm Chuẩn Thánh đỉnh phong chỉ có một canh giờ, hắn không có nhiều thời gian để lãng phí.

"Ầm…" Sát khí cuồn cuộn lan tỏa, che trời lấp đất, Phục Hy và Côn Bằng tức thì biến sắc.

"Bát Quái thế giới…" Phục Hy vung tay, một bức Tiên thiên Bát quái đồ quyển bay ngang trời, diễn hóa ra tám phương đại thiên thế giới, vô tận thứ nguyên động thiên trong hư không.

"Ông ông…" Thế giới vô tận bày ra theo phương vị Cửu cung Bát quái, vây khốn Sở Nguyên ở trung ương, đại đạo pháp tắc giáng lâm, oanh sát tất cả.

"Yêu Sư Cung, đi." Côn Bằng cả gia tài nghèo nàn, món bảo vật tốt nhất trên người chính là động thiên phủ đệ.

Thượng phẩm tiên thiên linh bảo Yêu Sư Cung.

Yêu Sư Cung gặp gió liền lớn, hóa thành kích thước của một phương tiểu thiên thế giới, nện về phía Sở Nguyên.

"Quá yếu." Sở Nguyên ở trong trận lắc đầu, so với áp lực mà Hỗn Độn Chung mang lại, công kích của Phục Hy và Côn Bằng căn bản không đáng kể.

"Tất cả vỡ nát cho ta." Sở Nguyên tay cầm Thí Thần Thương, lấy thương thay đao, đột nhiên bổ xuống.

"Ầm…" Pháp tắc Sát lục kinh khủng tàn phá, phá vỡ tất cả.

Từng tầng hư không bị xé rách một cách mạnh mẽ, thứ nguyên sụp đổ, thiên địa vạn đạo bi thương.

Vô tận thứ nguyên kia chỉ là tám tòa đại thiên thế giới hư ảo, càng ngay lập tức sụp đổ thành hư vô.

"Phanh…" Thí Thần Thương hung hăng bổ lên Yêu Sư Cung, vĩ lực khôi hoằng không gì sánh bằng trong nháy mắt đánh nát Yêu Sư Cung, vạn mảnh vỡ bay tung tóe tám phương.

"Yêu Sư Cung của ta!" Côn Bằng lão tổ kêu lên một tiếng ai oán, đau lòng không thôi.

Chẳng màng đến thứ khác, Côn Bằng vội vàng thu hồi các mảnh vỡ của Yêu Sư Cung, dung hợp lại với nhau.

Chỉ cần tiên thiên bất diệt linh quang không bị tổn hại, tiên thiên linh bảo sẽ không bị hủy diệt, cho dù bị đánh nát, tiêu diệt, cũng sẽ từ từ khôi phục.

Chỉ là, thời gian khôi phục sẽ không ngắn.

"Ầm…" Chưa đợi Côn Bằng lão tổ thu hồi hết tất cả mảnh vỡ, một cây trường thương đen kịt đã xuất hiện trong mắt hắn.

"Thí Thần Thương?" Côn Bằng lão tổ tức thì sợ đến vỡ mật, ngay

cả Phục Hy cũng không quản.

Thân hình lắc một cái, hóa thành một con đại bằng che trời, xé rách hư không bỏ chạy.

"A…" "Phục Hy, ngươi hại thảm ta rồi." Côn Bằng lão tổ chạy nhanh đến đâu, cuối cùng vẫn bị Thí Thần Thương đâm trúng, tức thì máu tươi đầm đìa, phát ra một tiếng kêu thảm thiết, không quay đầu lại mà rời đi.

Nguyên Sơ Ma Chủ, không thể địch lại.

"Đinh, túc chủ đánh bại Côn Bằng lão tổ, thu được Chuẩn Thánh đạo quả, luyện hóa có thể đạt được tu vi Chuẩn Thánh." Bên tai vang lên giọng nói của hệ thống, Sở Nguyên nhíu mày, không tiếp tục truy đuổi.

Hắn quét mắt nhìn bốn phía, phát hiện mình đã bị dịch chuyển ra khỏi Thái Hoàng Hoàng Tằng Thiên từ lúc nào không hay, trở lại đại thiên thế giới nơi Thiên đình tọa lạc.

"Vì một vài tên súc sinh Yêu tộc, thật đúng là dụng tâm lương khổ, chỉ tiếc rằng, mấy trăm tỷ Nhân tộc kia, ai đã từng thương tiếc?" Sở Nguyên nhìn Phục Hy, ánh mắt băng lãnh.

Trong Vạn Thọ Sơn, Nhân Tộc Tam Tổ nghe vậy, hốc mắt đỏ hoe.

Trấn Nguyên Tử khe khẽ thở dài.

Phục Hy nghẹn ngào không nói nên lời.

Lần này, Yêu tộc làm quả thực quá đáng.

Trên đại lục Hồng Hoang, Nhân tộc trăm không còn một, gần như bị diệt tộc.

"Nhìn vào mặt mũi của Nữ Oa Thánh Mẫu, ta tha cho ngươi một lần." "Lần sau còn dám cản trở, tất cả tiễn về Quy Khư." "Ầm…" Thí

Thần Thương hung hăng bổ lên người Phục Hy, trực tiếp đánh bay y ra khỏi Thiên đình.

"Đinh, túc chủ đánh bại Chuẩn Thánh Phục Hy, thu được hủy diệt chí bảo Diệt Thế Đại Ma." "Diệt Thế Đại Ma tự động nhận chủ." Sở Nguyên đang định xé rách hư không, đi đến tám tầng trời phía đông, trong Thiên đình bỗng nhiên vang lên một tiếng sét kinh thiên động địa.

"Ầm…" Sóng xung kích cuồng bạo tàn phá khắp lục hợp bát hoang, ánh búa sắc bén và ánh sao bay tung tóe, làm vỡ nát vô số khung trời.

Sở Nguyên trong lòng kinh hãi, dùng Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên phòng ngự, nheo mắt nhìn về phía xa.

Vu Yêu đại chiến, lại nhanh như vậy sao?

Chỉ thấy nơi vốn là trung tâm của Thiên đình, Lăng Tiêu Bảo Điện, trong vòng một ức dặm đã hóa thành hư vô thuần túy.

Bất kể là linh khí hay hỗn độn khí, đều bị đánh thành hư vô, giống hệt như Quy Khư.

Thập Nhị Tổ Vu và Đế Tuấn, Thái Nhất đều bị trọng thương, Nguyệt Thần Thường Hi càng ngất đi.

Thập đại Yêu Thần, bị Sở Nguyên chém hai người.

Còn mấy chục triệu yêu binh kia, lúc này chỉ còn lại khoảng ba mươi triệu, thương vong quá nửa.

Thiên đình Đế hậu bị Sở Nguyên phong ấn.

Lần này, Yêu tộc trải qua cuộc công phạt của Sở Nguyên và Thập Nhị Tổ Vu, có thể nói là thương vong thảm trọng.

Thế nhưng, trong lòng Sở Nguyên lại không hề có chút đồng tình

nào.

Ánh mắt lóe lên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên trong nháy mắt độn vào hư không, Thí Thần Thương xé toạc không trung, hướng về phía Đế Tuấn mà giết tới.

Nhân lúc hắn bệnh, lấy mạng hắn.

Sở Nguyên chẳng quan tâm đại thế Hồng Hoang.

Chỉ biết rằng, thù hôm nay, báo hôm nay.

"Hửm?" Người nổi sát cơ, thiên địa đảo lộn.

Chương 8

Sở Nguyên vừa động, Đế Tuấn liền cảm nhận được nguy cơ tử vong trong cõi u minh, ngẩng đầu liền thấy Thí Thần Thương đang nuốt nhả sát cơ vô lượng.

"Không ổn." Trong khoảnh khắc, bóng ma tử vong ập đến, Đế Tuấn chỉ cảm thấy toàn thân toát mồ hôi lạnh, lông tóc dựng đứng.

Không thể né được.

Ngay cả thời kỳ toàn thịnh, một đòn tất sát của một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong hắn cũng không thể né được.

Huống hồ chi hiện tại đang thân mang trọng thương?

Ta sắp chết ở đây sao?

Chẳng lẽ thật sự là ta đã sai?

Yêu tộc không nên tàn sát Nhân tộc?

Trong khoảnh khắc, trong lòng Đế Tuấn ngoài nỗi sợ hãi tử vong, còn dấy lên vô biên tạp niệm.

"Đại ca!" "Bệ hạ!" Bên cạnh, Đông Hoàng Thái Nhất cùng đông đảo yêu thần, yêu binh kinh hãi gầm lên.

Sở Nguyên động tác quá nhanh, bọn họ căn bản không kịp phản ứng.

"Giết hay lắm!" Thập Nhị Tổ Vu mừng rỡ.

"Ầm…" Đúng lúc này, hư không vỡ nát, một cây Tam Bảo Ngọc Như Ý tỏa thần quang từ trong bay ra, đâm vào Thí Thần Thương.

"Keng…" Hai thứ vừa va chạm, Sở Nguyên liền cảm nhận được một luồng vĩ lực bàng bạc thuận theo Thí Thần Thương ập tới.

“Cút cho ta!” Sở Nguyên gầm lên một tiếng, vô lượng pháp tắc tuôn ra, vậy mà đánh bay cây Tam Bảo Ngọc Như Ý kia ra ngoài.

Tuy nhiên, bị Tam Bảo Ngọc Như Ý cản lại một chút, thời cơ đã mất, muốn giết Đế Tuấn nữa, cũng không còn khả năng.

Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác đã chắn trước mặt Đế Tuấn.

Hư không vỡ nát, một bóng người từ trong bước ra.

Một trong Tam Thanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn!” Sở Nguyên đại nộ, nhìn nam tử trung niên có khuôn mặt uy nghiêm kia, trong mắt hiện lên một tia sát cơ âm trầm.

Tâm niệm vừa động, liền khóa chặt vào Ma Thần Nhất Kích trong hệ thống.

Ma Thần Nhất Kích: Sánh ngang với một đòn toàn lực của Hỗn Độn Ma Thần, dẫn Thời Không Trường Hà giáng hạ.

“Càn rỡ, một ma đầu nhỏ nhoi, một con kiến hôi mà cũng dám biểu lộ sát cơ với Ngô?” Nguyên Thủy Thiên Tôn thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, ngay khi sát cơ dấy lên trong lòng Sở Nguyên liền cảm ứng được, tức thì đại nộ.

“Ầm…” Tam Bảo Ngọc Như Ý bay ngang hư không, pháp tắc Thánh cảnh vô biên chấn động thiên địa thời không, uy áp kinh khủng như sông dài cuồn cuộn ép về phía Sở Nguyên.

“Hừ!” Sở Nguyên đại nộ, lập tức kích hoạt Ma Thần Nhất Kích, định trấn sát Nguyên Thủy Thiên Tôn ngay tại chỗ.

Nhưng, ngay khi lực lượng sắp được kích hoạt, hắn đột nhiên cảm ứng được vài đạo khí tức Thánh nhân khác cũng đang cấp tốc tới

đây, ánh mắt lập tức lóe lên.

“Giết gà cần gì dùng dao mổ trâu?” “Thôi vậy, để ngươi sống tạm thêm một lát.” Tâm niệm Sở Nguyên lóe lên.

Nhờ vào công năng của hệ thống, tất cả linh bảo hắn có được đều sẽ tự động nhận chủ, luyện hóa toàn bộ cấm chế.

Cho nên, Sở Nguyên vận dụng như cánh tay sai khiến, không hề có trở ngại.

“Ầm…” Diệt Thế Đại Ma, cùng cấp bậc với ba đại thần khí Khai Thiên, là hủy diệt chí bảo, uy thế vô lượng.

Vừa xuất hiện, nó liền khẽ chuyển động, vô tận pháp tắc đại đạo Hủy diệt cuộn trào, phá diệt thiên địa vạn đạo.

“Cút cho ta!” Tâm niệm Sở Nguyên vừa động, Diệt Thế Đại Ma nghiền nát hư không, hung hăng va chạm với Tam Bảo Ngọc Như Ý, đại đạo Hủy diệt kinh khủng bùng nổ.

“Phanh…” Tam Bảo Ngọc Như Ý không ngoài dự đoán bị đánh bay ra ngoài một cách mạnh mẽ, hư không sụp đổ, hóa thành vô tận khí hủy diệt bị Diệt Thế Đại Ma hấp thu.

“Diệt Thế Đại Ma?” “Lại một kiện chí bảo nữa?” “Hắn rốt cuộc là ai?

Thí Thần Thương, Thập Nhị Phẩm Hắc Liên, bây giờ ngay cả Diệt Thế Đại Ma cũng xuất hiện?” “Công kích của Thánh nhân bị đánh bay rồi?” “Thần bí.” Trên bầu trời, thần niệm của các đại năng chư thiên dao động.

Thập Nhị Tổ Vu mừng rỡ ra mặt, sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất càng thêm phẫn hận.

“…Càn rỡ!” Công kích bị chặn, Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận

tột cùng.

“Ngươi cho rằng một kiện chí bảo là có thể ngăn cản Thánh nhân sao?” “Chết cho ta…” “Nguyên Thủy đạo huynh, khoan đã.” Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa nói xong, giữa thiên địa liền vang lên một giọng nói, cắt ngang lời của y.

“Ầm…” Hư không vỡ nát, năm bóng người khí thế khôi hoằng từ trong bước ra.

Thiên Đạo Lục Thánh, đã đủ cả.

“Nguyên Thủy đạo huynh, có gì từ từ nói, đừng vội vàng mà.” Người nói là Chuẩn Đề Đạo Nhân, lúc này hắn mặt mày hồng hào, cười hì hì nhìn về phía Sở Nguyên.

“Tiểu hữu, ta vừa bấm tay tính, phát hiện ngươi và Tây phương ta có duyên, hôm nay đặc biệt đến độ hóa ngươi.” “Chuẩn Đề, ngươi có ý gì?” Nguyên Thủy Thiên Tôn tức thì đại nộ.

“Ý trên mặt chữ thôi.” Chuẩn Đề cười hì hì nói.

Ban đầu hắn đã chuẩn bị từ bỏ, nhưng không ngờ Sở Nguyên lại có quá nhiều linh bảo.

Cái nào cũng là chí bảo.

Sau một hồi cân nhắc, hắn và Tiếp Dẫn quyết định đánh cược một phen.

Đều là Thánh nhân, ai sợ ai chứ.

“Tiểu hữu, ý ngươi thế nào?” Chuẩn Đề đầy tự tin nhìn về phía Sở Nguyên.

Hiện tại Lục Thánh giáng lâm, Nguyên Thủy Thiên Tôn sát ý ngút trời, Sở Nguyên tuy là Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng không thể nào chống đỡ nổi.

Chỉ cần thông minh, hắn sẽ lựa chọn một phe để tìm kiếm sự che chở.

Trừ phi hắn một lòng muốn chết.

"Ồ, ý của ta ư…" "Cút." Sở Nguyên ánh mắt lạnh lùng phun ra một chữ.

"…" Chuẩn Đề rõ ràng ngẩn ra, dường như không ngờ Sở Nguyên sẽ cự tuyệt một cách quả quyết như vậy, lại còn mắng hắn một tiếng.

"Càn rỡ, Ngô…" "Đủ rồi." Ngay khi Chuẩn Đề chuẩn bị ra tay, trấn áp Sở Nguyên, Thái Thanh Thánh Nhân đã mở lời.

"Các ngươi đã náo đủ chưa?" Lão Tử nhìn Chuẩn Đề và Nguyên Thủy Thiên Tôn, mặt không biểu cảm lên tiếng.

"Hừ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn bất mãn hừ lạnh một tiếng, e ngại uy nghiêm của Lão Tử, không nói thêm gì nữa.

Thấy vậy, Chuẩn Đề cũng không thể không nén giận, buông tay xuống.

Hiện tại Tam Thanh chưa phân nhà, Phật giáo chưa lập, uy nghiêm của Lão Tử với tư cách là đại sư huynh Huyền môn rất lớn.

Lão Tử nhìn về phía Sở Nguyên, ánh mắt lạnh lùng, không chứa một tia tình cảm nào.

"Nhân tộc Nguyên Sơ, bỏ đạo nhập ma, kiếp khí mê hoặc tâm thần, đi ngược thiên số, gây ra thiên địa lượng kiếp, dẫn đến Vu Yêu đại chiến, khiến ức vạn sinh linh vì đó mà hủy diệt, thiên địa đồng bi." "Ngô với thân phận Nhân giáo giáo chủ, phán ngươi hủy diệt, chân linh vỡ nát, vĩnh thế không được siêu sinh." "Sư muội thấy thế nào?" Lão Tử hỏi Nữ Oa.

"Nặng quá rồi phải không?

Trong lượng kiếp, không phân nhân quả, phong ấn hắn đi.” Nữ Oa ánh mắt phức tạp nhìn Sở Nguyên một cái, lên tiếng.

“Tà ma ngoại đạo, có gì mà nặng với không nặng?

Ta tán thành cách xử trí của đại huynh.” Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

“Ta cũng…” “Ha ha ha…” Chuẩn Đề đang định nói, bất ngờ một tràng cười lớn cắt ngang lời hắn.

Là Sở Nguyên.

Đang cười, cười một cách ngông cuồng.

“Hay cho một Thiên Đạo Thánh Nhân, hay cho một Bàn Cổ Tam Thanh, hay cho một Nhân giáo giáo chủ.” “Thật đáng cười, Thái Thanh Lão Tử, ngươi có tư cách gì phán quyết ta?” “Ngươi tưởng ngươi là ai?” “Nhân giáo giáo chủ?” “Chó má!” “Ban đầu chiếm đoạt khí vận Nhân tộc ta, lập giáo thành thánh, cho đến hôm nay, bầy yêu tàn sát, Nhân tộc ta thương vong trăm tỷ, trăm không còn một.” “Lúc đó, ngươi với tư cách là Nhân giáo giáo chủ, đang ở đâu?” “Ngồi yên nhìn bầy yêu tàn sát Nhân tộc, lại có tư cách gì, ở đây nghĩa chính ngôn từ thẩm phán ta?” “Lão tặc râu xồm, thất phu đầu bạc, ta sinh ra ở Hồng Hoang, chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ như ngươi!” Tĩnh.

Sự tĩnh lặng chết chóc.

Trong khoảnh khắc, thiên địa phảng phất như ngưng đọng lại, mọi âm thanh đều biến mất.

Tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn Sở Nguyên, không dám tin vào lá gan của hắn, lại dám sỉ nhục Thánh nhân?

Thật sự không muốn sống nữa sao?

Ngay cả Thập Nhị Tổ Vu cũng dụi dụi mắt, không dám tin nhìn Sở Nguyên.

"Điên rồi, đúng là một tên điên." Trong biển Bắc Minh, Côn Bằng lão tổ run lẩy bẩy.

"Xong rồi, không còn cơ hội nữa, ma đầu này quá to gan." Chuẩn Đề Thánh Nhân trong lòng ai oán, đồng thời cũng cảm thấy may mắn.

Chương 9

So với Lão Tử, việc hắn bị sỉ nhục căn bản không đáng nhắc tới.

"Con kiến sủa bậy, tiếng gào thét trong tuyệt vọng, chỉ khiến ngươi đến gần cái chết hơn mà thôi." Sắc mặt Lão Tử âm trầm như sắt, ánh mắt sắc bén như thiên đạo thần đao, lạnh lẽo đến cực điểm.

Y nổi giận rồi.

Bất cứ ai bị sỉ nhục như vậy trước mặt bàn dân thiên hạ, cũng không thể giữ được tâm như mặt hồ phẳng lặng.

"Con kiến?" "Hay cho một con kiến." "Không dựa vào Hồng Mông Tử Khí, Bàn Cổ di trạch để thành thánh, chỉ là một con rối của Thiên Đạo, vĩnh sinh vĩnh thế bị Thiên Đạo trói buộc, ngươi có tư cách gì gọi ta là con kiến?" Sở Nguyên cười lớn, tùy ý chế giễu.

"Cái gì?" "Dựa vào Hồng Mông Tử Khí thành thánh sẽ trở thành con rối của Thiên Đạo?" "Không thể nào!" Trong khoảnh khắc, trong lòng các đại năng chư thiên chấn động mạnh, suýt chút nữa tâm thần thất thủ.

Ngay cả Thiên Đạo Lục Thánh, cũng có một cảm giác tim đập thình thịch.

Trong cõi u minh, bọn họ cảm giác, lời của Sở Nguyên có thể là thật.

"Thật đáng cười, dùng lời nói để làm loạn tâm thần của ta?" "Sâu mùa hạ không thể nói về băng, một con kiến hôi, lại làm sao biết được sự vô địch của Thánh nhân?" Lão Tử cố nén sự chấn động trong lòng, cười lạnh nói.

"Ngươi mới là kẻ đáng cười." "Hồng Hoang mênh mông, đại thế

huy hoàng, trên có Thú Hoàng Thần Nghịch, dưới có Ma Tổ La Hầu, kẻ nào dám xưng vô địch, kẻ nào dám nói bất bại?

Thời đại Hỗn Độn cũng chưa từng thấy." Kẻ nào dám xưng vô địch, kẻ nào dám nói bất bại?

Thời đại Hỗn Độn cũng chưa từng thấy.

Sở Nguyên vừa dứt lời, giữa thiên địa lại một lần nữa tĩnh lặng.

Thú Hoàng Thần Nghịch, Ma Tổ La Hầu, cho đến cả Hồng Quân Đạo Tổ.

Có ai dám xưng là vô địch?

Đừng nói Bàn Cổ đại thần, ngay cả ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, cũng có thể một ngón tay nghiền chết bọn họ.

Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa, huyết đồ Hỗn Độn, cũng chẳng phải vô địch.

Bởi vì ba ngàn ma thần không một ai lùi bước.

Vô địch, là không thể nói ra.

Khi tất cả mọi người đều kính sợ ngươi, ngay cả dũng khí ra tay cũng không có, lúc đó mới là thật sự vô địch.

"Nói hay lắm." Thập Nhị Tổ Vu tâm thần kích động, trong lòng xúc động.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất sắc mặt càng thêm phức tạp, trong lòng xuất hiện sự hối hận.

Có chút hối hận, đã chọc vào Nguyên Sơ.

Một kẻ vô pháp vô thiên như vậy, chỉ cần hôm nay không chết, những ngày sau này của Yêu tộc, sẽ rất khó khăn.

Cùng lúc đó, các đại năng Hồng Hoang trong lòng phấn khích, cũng

cảm giác được một tầng gông cùm bao phủ trong lòng đã bị phá vỡ.

Đó là nỗi sợ hãi đối với Thiên Đạo Lục Thánh.

Sợ hãi thực lực, sợ hãi uy thế.

Bây giờ, qua lời nói của Sở Nguyên, bọn họ phát hiện, cái gọi là Thiên Đạo Lục Thánh, dường như cũng chỉ có vậy.

Chẳng phải vô địch, phía trước vẫn có đường, chỉ cần không ngừng tiến về phía trước, cuối cùng sẽ có một ngày vượt qua.

"Càn rỡ, ma đầu, mặc cho ngươi miệng lưỡi khéo léo, cũng không thể thay đổi được kết cục tro bay khói tan." "Hôm nay, Ngô sẽ đích thân ra tay, trấn sát ngươi tại đây, để bảo toàn uy nghiêm của Thiên Đạo." Lão Tử hoàn toàn nổi giận, tay phải vung lên, hư không vỡ nát, một tòa bảo tháp linh lung ba mươi ba tầng xuất hiện giữa trời.

"Ầm…" Công đức khí vô cùng vô tận bao trùm bầu trời, gần như muốn nhuộm cả Thiên giới thành màu vàng kim.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Hậu thiên công đức chí bảo, uy lực ngang với tiên thiên chí bảo.

Bảo vật này phòng ngự vô song, công đức khí lại chuyên khắc chế Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên và Diệt Thế Đại Ma trong tay Sở Nguyên.

Có thể thấy, Lão Tử đã quyết tâm muốn chém giết Sở Nguyên tại đây.

"Thái Thanh lão tặc, hôm nay, Ngô sẽ cho ngươi biết, tại Hồng Hoang huy hoàng này, Thiên Đạo Thánh Nhân, chẳng phải vô địch." "Hôm nay, Ngô Sở Nguyên, muốn đồ thánh tại đây!" "Thời Không Trường Hà, xuất hiện!" Âm thanh như sấm rền vang vọng mây xanh, trên người Sở Nguyên bùng phát ra ma uy vô cùng, sát khí cuồn cuộn

ngút trời.

Vô lượng đại đạo pháp tắc hội tụ, dường như muốn dẫn dắt hai dòng sông chí cao vô thượng trong cõi u minh – Thời Không Trường Hà.

Trong Hồng Hoang, có hai dòng sông chí cao, một là Thời Không Trường Hà, một là Vận Mệnh Trường Hà.

Vận mệnh cao xa không thể thấy, thời không sâu thẳm không thể chạm.

Dưới sự trấn áp của Thiên Đạo Hồng Hoang, trừ phi một số người đặc biệt, như Chúc Cửu Âm, ngoài ra, ngay cả Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng khó có thể dẫn dắt hai dòng sông này.

Thần thoại Đại La Kim Tiên một lần chứng đạo vĩnh viễn chứng đạo, vĩnh hằng bất diệt trong vô tận thời không, đa nguyên vũ trụ càng không tồn tại ở Hồng Hoang.

Bởi vì trong Hồng Hoang không cho phép nghịch chuyển thời không, đảo lộn nhân quả.

Không ai có thể ngược dòng Thời Không Trường Hà, đi về quá khứ và tương lai.

Thiên Đạo trấn áp.

Thế nhưng, vào lúc này, bên tai của đông đảo đại năng Hồng Hoang, lại truyền đến tiếng nước chảy mơ hồ.

"Rào rào…" Trong hư không, tiếng nước chảy dần dần lớn hơn, không gian rung động, một dòng sông huyền hoàng tối tăm không rõ từ nơi nào không biết chảy ra, trải dài trên bầu trời.

"Thời Không Trường Hà, thật sự bị dẫn ra rồi." "Sự trói buộc của Thiên Đạo đã bị phá vỡ." "Nguyên Sơ Ma Chủ, rốt cuộc là nhân vật

thế nào?" Đại năng Hồng Hoang tâm thần chấn động, ngay cả Lục Thánh cũng có chút khó tin.

Bởi vì, ngay cả bọn họ, cũng không thể dẫn ra Thời Không Trường Hà.

Hơn nữa, Sở Nguyên dẫn Thời Không Trường Hà ra để làm gì?

Đồ thánh?

Chẳng lẽ có thể khống chế Thời Không Trường Hà để đồ thánh sao?

Cùng lúc đó?

"Ầm…" Trong Hỗn Độn, vô lượng hỗn độn khí nổ tung, một tòa đạo quan nhỏ bé tỏa tử khí, ẩn chứa vô lượng đạo vận hiện ra.

Trong Hỗn Độn, Tử Tiêu Cung hiện.

Nhìn qua chỉ là một đạo quan nhỏ, nhưng bên trong lại sâu xa vô hạn, nhìn một cái, còn rộng lớn hơn cả một đại thiên vũ trụ.

Bên trong nó, vô tận tinh thần lấp lánh, vạn ngọn thần sơn sừng sững, vô số thần thú dị thú chạy nhảy gầm rú.

Ở sâu trong đạo quan, một lão đạo giống như pho tượng đột nhiên mở mắt.

Đạo Tổ, Hồng Quân.

"Có người dẫn dắt Thời Không Trường Hà?" Hồng Quân Đạo Tổ nhíu mày, một ngón tay điểm lên Tạo Hóa Ngọc Điệp, trước mặt tức thì hiện ra cảnh tượng của Thiên giới.

Ánh mắt của y, trong nháy mắt rơi vào người Sở Nguyên.

"Ồ?" Hồng Quân lão tổ khẽ ồ một tiếng, không nhìn ra được lai lịch của Sở Nguyên.

Đạo Tổ nhíu mày, dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp bắt đầu suy diễn.

Tuy nhiên, theo thời gian trôi qua, lông mày của y càng nhíu càng chặt.

Mỗi lần suy diễn, đều cho ra một kết quả, suy diễn ức vạn lần, lại cho ra ức vạn kết quả khác nhau.

Hoặc là sắt đá, hoặc là cỏ cây, hoặc là thiên thần, hoặc là yêu ma.

Ức vạn kết quả, không có một lần nào trùng lặp.

"Người có mệnh cách hư vô." Hồng Quân lão tổ nhíu mày, thân phận Sở Nguyên thần bí, ngay cả y cũng không thể nhìn thấu.

"Hửm?" Đột nhiên, sắc mặt Hồng Quân Đạo Tổ đại biến, trong mắt lại hiện ra nỗi sợ hãi nồng đậm.

Nhìn vào hình ảnh trước mắt, môi run rẩy, không dám tin lẩm bẩm: "Hỗn… Hỗn Độn Ma Thần?" Thiên giới.

"Thời Không Trường Hà xuất, Hỗn Độn Ma Thần hiện." Khi Thời Không Trường Hà được dẫn ra, Sở Nguyên hét lớn một tiếng, vang vọng khắp bầu trời.

Tiếng đạo âm ầm ầm truyền vào trong Thời Không Trường Hà, dường như đang triệu hoán một vị tồn tại chí cao vô thượng nào đó giáng lâm.

"Luân Hồi…" "Luân Hồi…" Trong hư không, tựa như chư thần cầu nguyện, thần phật ngâm xướng, ức vạn sinh linh vì đó mà hoan hô, nghênh đón sinh linh cổ xưa, Hỗn Độn chí tôn giáng lâm.

"Ầm…" Thời Không Trường Hà vỡ nát, một cánh tay thô tráng từ trong hư vô không thể biết duỗi ra, vô tận khí Luân Hồi quấn quanh, uy thế thần thánh vô lượng.

"Ầm ầm ầm…" Trong khoảnh khắc, cả Hồng Hoang đều run rẩy.

Hư không nổi lên gợn sóng, run rẩy như biển lớn sóng cả.

Chương 10

Trong lòng vạn vạn ức sinh linh của Hồng Hoang, không thể kiềm chế được mà dấy lên nỗi sợ hãi không lời.

Bóng ma tử vong lan tỏa trong lòng mỗi người, tựa như trên đầu treo một thanh thiên đao sát lục, lúc nào cũng có thể chém xuống.

Ma Thần Nhất Kích: Sánh ngang với một đòn toàn lực của Hỗn Độn Ma Thần, dẫn Thời Không Trường Hà giáng hạ.

"Không thể nào, trong Hồng Hoang, ma thần không được dung thứ, ý chí Bàn Cổ trấn áp, Hỗn Độn Ma Thần làm sao có thể giáng lâm?" Trong khoảnh khắc, Hồng Quân Đạo Tổ dường như phát điên, không tin cảnh tượng trước mắt là thật.

"Hỗn Độn Ma Thần?" Trong khoảnh khắc, Thiên Đạo Lục Thánh sợ hãi.

Chỉ một cánh tay, đã khiến bọn họ cảm nhận được khí tức tử vong.

Nữ Oa, Tiếp Dẫn và những người khác không chút do dự lùi lại, muốn tránh xa Thái Thanh Lão Tử.

Nhưng, đã muộn.

"Sát…" Theo tiếng gầm phẫn nộ của Sở Nguyên, cánh tay ma thần khí thế khôi hoằng kia, tức thì đập xuống vị trí của Thái Thanh Lão Tử.

"Ầm…" Uy thế thần thánh vô song trấn áp thiên địa, phong tỏa tất cả không gian.

Trong mắt Thiên Đạo Lục Thánh dâng lên nỗi sợ hãi nồng đậm, nhưng thân thể lại không thể động đậy.

Nhục thân, nguyên thần, pháp tắc, cho đến cả linh bảo, đạo quả, tư duy của họ… tất cả mọi thứ đều bị pháp tắc Hỗn Độn kinh khủng trấn áp.

Không thể phản kháng, cũng không cách nào phản kháng.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay che trời lấp đất kia từng chút một đập xuống.

"Ầm…" Bàn tay ấn xuống, thiên địa trong vòng ức vạn dặm, đều biến mất không còn thấy đâu.

Tất cả mọi thứ đều hóa thành hư vô, ngay cả một luồng khí cũng không còn.

Thiên địa quy khư.

Hồng Hoang tĩnh lặng.

"Luân Hồi." Trong Tử Tiêu Cung, sắc mặt Hồng Quân Đạo Tổ âm tình bất định, trong mắt vẫn còn mang theo sự chấn động nồng đậm.

Làm sao có thể?… Thiên giới.

"Ầm…" Sau một đòn, cánh tay Hỗn Độn Ma Thần biến mất không thấy, Thời Không Trường Hà cũng từ từ tan biến.

Bản nguyên của Thiên giới theo bản năng bù đắp hư không bị phá vỡ, từng luồng hỗn độn khí bắt đầu lan tràn, tu bổ thiên địa.

Bên tai Sở Nguyên, cũng truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"Đinh, túc chủ oanh sát Thái Thanh Thánh Nhân, thu được một bộ tàn khu Hỗn Độn Ma Thần." "Đinh, túc chủ oanh sát Nguyên Thủy Thiên Tôn, thu được một mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp." "Đinh, túc chủ oanh sát Chuẩn Đề Thánh Nhân, thu được một cây Tinh Thần Quả Thụ." "Đinh, túc chủ đánh bại Thông Thiên Giáo Chủ, thu được

một cây non Thế Giới Thụ." "Đinh, túc chủ đánh bại Tiếp Dẫn Thánh Nhân, thu được vô thượng thần thông Hóa Tự Tại Đại Pháp." "Hóa Tự Tại Đại Pháp tự động mãn cấp." "Đinh, túc chủ đánh bại Thánh nhân Nữ Oa, thu được công pháp Hỗn Độn Bất Diệt Thể." Phần thưởng phong phú.

Thiên Đạo Lục Thánh, ba chết ba bị thương.

Chẳng phải Sở Nguyên cố ý, ai bảo bọn họ đứng gần Thái Thanh Lão Tử như vậy chứ?

Bị vạ lây, cũng không thể trách Sở Nguyên.

"Ầm…" Hư không vỡ nát, ba bóng người thần khu tàn phá từ trong rơi ra.

Chính là ba vị Thánh nhân may mắn chưa chết, Tiếp Dẫn, Thông Thiên, Nữ Oa.

Đồng thời, một tòa bảo tháp linh lung cũng theo ba người rơi xuống.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Lão Tử căn bản không kịp thu hồi, đã bị Luân Hồi Ma Thần đập thành tro bụi.

Vì thế, kiện hậu thiên công đức chí bảo này đã bị bỏ lại.

Sở Nguyên đưa tay, thu Huyền Hoàng Bảo Tháp vào trong tay.

Có công năng tự động nhận chủ của hệ thống, linh bảo bao nhiêu cũng không chê nhiều.

"Luyện hóa." "Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp tự động nhận chủ." "Ầm ầm ầm…" Cùng lúc đó, thế giới Hồng Hoang ầm ầm chấn động, trời đổ mưa máu, kèm theo quỷ khóc thần gào, nỗi bi thương vô tận bao trùm thế giới.

Thánh nhân chết, Thiên Đạo hưởng ứng.

"Thánh nhân, bị giết rồi?" "Đồ thánh rồi, thật sự đồ thánh rồi!" "Thế giới Hồng Hoang, sắp biến thiên rồi." "Thiên Đạo Lục Thánh, ba chết ba bị thương." Trong nháy mắt, cả thế giới Hồng Hoang như nước sôi bùng nổ, từng đạo thần niệm bay ngang trời, truyền đi sự chấn động trong lòng các đại năng chư thiên.

"Nhị đệ, ta cuối cùng cũng hiểu ý của đệ rồi, nhưng, đệ có cảm thấy, cần ta cùng hắn đồng tiến đồng lùi sao?" Đế Giang cười khổ truyền âm cho Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm cũng một mặt mộng mị, tuy rằng hắn có thể hòa hợp với Thời Gian Trường Hà, dự đoán tương lai.

Nhưng tương lai mà hắn dự đoán, không có xuất hiện Hỗn Độn Ma Thần.

Nghe Đế Giang truyền âm, Chúc Cửu Âm trong lòng bất đắc dĩ, không biết nói gì, chỉ có thể đáp lại bằng một nụ cười khổ.

"Quá mạnh." Bên cạnh hai người, Hậu Thổ Tổ Vu thần sắc chấn động nhìn về phía Sở Nguyên.

Loại vĩ lực này, nàng chỉ có thể thoáng thấy trong ấn ký khai thiên.

Bây giờ tự mình cảm nhận, trong lòng vô cùng chấn động.

"Đồ thánh rồi." Trên biển máu, Minh Hà lão tổ thần sắc phấn chấn, chỉ hận không thể thay thế Sở Nguyên.

Hắn chuyên tu Sát Lục chi đạo, sát phạt thành đạo.

Giết trời giết đất giết vạn linh, đồ tiên giết thần đồ Đại La, diệt Phật diệt ma diệt Vu Yêu, chém người chém thánh chém Thiên Đạo.

Những cái trước đều không khó, chỉ có hai hạng mục cuối cùng, một là đồ thánh, hai là phá vỡ sự trói buộc của Thiên Đạo, cuối cùng

thành đạo Hỗn Nguyên.

Đáng tiếc, bây giờ hắn chỉ là Chuẩn Thánh, làm sao có thể đồ thánh?

Gần như là vô giải.

Ngây người đứng hồi lâu, chỉ còn lại một tiếng thở dài.

Vạn Thọ Sơn.

Trấn Nguyên Tử và những người khác cũng hoàn toàn chấn động.

Đồ thánh.

Từ khi Hồng Quân Đạo Tổ thành thánh đến nay, đây là lần đầu tiên khai thiên tích địa.

Ảnh hưởng mà nó tạo ra không khác gì sấm sét giữa trời quang.

Lúc này.

Ba đại Thánh nhân còn lại, trơ mắt nhìn Sở Nguyên thu đi Huyền Hoàng Bảo Tháp, không dám thở mạnh một hơi, sợ bị Sở Nguyên chú ý.

Sợ hãi.

Sợ Sở Nguyên một lời không hợp lại ra tay lần nữa, đem cả ba người bọn họ cũng oanh sát.

Ánh mắt Sở Nguyên lướt qua ba người, bỏ qua Nữ Oa, nhìn về phía Tiếp Dẫn và Thông Thiên.

"Thái Thanh, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề bắt nạt ta, tuy đã chém một lần, nhưng nộ khí trong lòng ta vẫn chưa tiêu, các ngươi nói, nên làm thế nào?" "Ngô nguyện dùng hai kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, thay hai vị huynh trưởng kết thúc nhân quả." Thông Thiên Giáo Chủ không chút do dự, lấy ra hai kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, ném về

phía Sở Nguyên.

"Ngộ Đạo Bồ Đoàn, Hỗn Nguyên Kim Đấu." Bàn Cổ Tam Thanh gia nghiệp lớn, cực phẩm tiên thiên linh bảo tuy rằng trân quý, nhưng cũng có không ít.

"Đinh, Ngộ Đạo Bồ Đoàn tự động nhận chủ." "Đinh, Hỗn Nguyên Kim Đấu tự động nhận chủ." Sở Nguyên không chút khách khí, nhận chủ và thu hồi hai kiện linh bảo.

Thấy vậy, Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp xé rách hư không rời đi.

"Ngô dùng…" "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên." Ngay khi Tiếp Dẫn mặt mày đau đớn, chuẩn bị mở miệng, Sở Nguyên vung tay ngắt lời, trầm giọng nói.

"Cái gì?

Không…" Nghe vậy, sắc mặt Tiếp Dẫn đại biến, theo bản năng muốn cự tuyệt.

Nhưng, đối mặt với ánh mắt băng lãnh của Sở Nguyên, những lời còn lại cuối cùng cũng không nói ra được.

"Làm sai chuyện, phải gánh chịu hậu quả tương ứng, đạo lý này, không cần ta dạy ngươi chứ." Sở Nguyên đạm mạc mở lời, ngữ khí băng lãnh.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên là gốc rễ lập giáo của Tây phương giáo, dùng để trấn áp khí vận.

Tùy tiện tách ra, khí vận của Tây phương giáo chắc chắn sẽ bị tổn thương nguyên khí nặng nề.

Nhưng, nếu không giao ra… Tiếp Dẫn cảm nhận được sát cơ ngày càng nặng nề từ Sở Nguyên, thở dài một tiếng, lấy ra Thập Nhị Phẩm

Công Đức Kim Liên, xóa đi ấn ký nguyên thần bên trong, giao ra.

"Đinh, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên tự động nhận chủ." Trong khoảnh khắc Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên đổi chủ, Tiếp Dẫn liền có cảm ứng, khí vận của Tây phương giáo tổn thất nặng nề.

Chương 11

Trong nháy mắt, khuôn mặt vốn đã u sầu của Tiếp Dẫn càng thêm cay đắng.

Thở dài một tiếng, Tiếp Dẫn cũng trở về đại lục Hồng Hoang.

Thu hồi Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Sở Nguyên nhìn về phía Nữ Oa nương nương, ánh mắt phức tạp.

"Nữ Oa nương nương, sau ngày hôm nay, Nhân – Yêu không đội trời chung, mong người hãy tự lo liệu." Nữ Oa vốn là tiên thiên thần thánh, được Đế Tuấn mời, gia nhập Yêu tộc, được tôn làm Oa Hoàng.

Sau khi thành thánh, càng một mình hưởng thụ khí vận của hai tộc.

Do đó, bất luận là Nhân tộc hay Yêu tộc, đều rất cung kính với nàng.

Đây cũng là nguyên nhân khiến nàng tiến thoái lưỡng nan.

Nhân tộc do chính tay nàng sáng tạo, và cũng nhờ đó mà thành thánh.

Còn Yêu tộc, từ việc nàng đặt tên cung điện của mình là Oa Hoàng Cung là có thể thấy rõ.

Vừa không nỡ để Nhân tộc bị tàn sát, cũng không muốn ra tay với Yêu tộc, chỉ có thể lấy danh nghĩa bế quan để không giúp đỡ bên nào.

Thế nhưng, kết quả tạo thành, chính là trăm tỷ Nhân tộc bị Yêu tộc huyết đồ.

Nhìn qua là không giúp đỡ bên nào, thực chất là dung túng cho Yêu tộc.

Đây là sự thật không thể chối cãi.

Nữ Oa nương nương đưa tay lau đi vết máu thánh ở khóe miệng, thất hồn lạc phách rời khỏi Thiên giới.

Sở Nguyên hít sâu một hơi, ý thức quét vào hệ thống trong thức hải.

Thẻ trải nghiệm Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ còn lại mười phút.

Không do dự nữa, tay cầm Thí Thần Thương, chân đạp Diệt Thế Hắc Liên, đầu đội Diệt Thế Đại Ma, đi về phía Đế Tuấn và những người khác.

Sát ý lẫm liệt.

"Xoạt…" Theo bước chân của Sở Nguyên, hàng chục triệu Yêu tộc vây quanh Đế Tuấn và Thái Nhất, đồng loạt lùi lại, nỗi sợ hãi trong mắt không hề che giấu.

Không thấy ngay cả Thánh nhân cũng bị chém rồi sao!

Bây giờ Sở Nguyên, đã trở thành bóng ma vĩnh sinh vĩnh thế của bọn họ.

Một người đẩy lùi mười triệu yêu binh.

Cảnh tượng như vậy, khiến đại năng Hồng Hoang chấn động, khiến Đế Tuấn và Thái Nhất tức giận.

Ngoài tức giận, chỉ còn lại tuyệt vọng.

Thiên Đạo Lục Thánh đều bại trong tay Sở Nguyên, ba chết ba bị thương, còn ai có thể cản được hắn?

"Đạo hữu, khoan đã." Trong hư không, một lão đạo áo bào xám xuất hiện một cách vô thanh vô tức.

Thiên Đạo Hồng Quân.

Thiên Đạo là Thiên Đạo, Hồng Quân là Hồng Quân.

Thiên Đạo vốn vô tình, nhưng có thêm một Hồng Quân, lại bình không có thêm biến số.

Hồng Quân, có thể dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp để đảm bảo không bị Thiên Đạo đồng hóa, có thể dùng nó để ảnh hưởng đến sự vận hành của Thiên Đạo.

Vu Yêu lưỡng bại, Huyền môn lập thế, chính là sự ảnh hưởng của y đối với Thiên Đạo.

Thiên Đạo vốn không ra mặt.

Hỗn Độn Ma Thần, kẻ yếu nhất cũng mạnh hơn Thiên Đạo, đó là những tồn tại vô thượng tranh phong với Bàn Cổ đại thần, tranh đoạt đại đạo.

Huống hồ chi là Luân Hồi Ma Thần và những ma thần chí cường ít nhất nằm trong top mười.

Nếu có thể, Thiên Đạo thật sự không muốn đối mặt với Sở Nguyên.

Tuy nhiên, Đế Tuấn và Thái Nhất không thể bị diệt.

Yêu tộc một khi bị diệt, Hồng Hoang sẽ không còn ai có thể kìm hãm Vu tộc.

Một tộc độc đại, Thập Nhị Tổ Vu chắc chắn sẽ tập hợp khí vận Hồng Hoang, chứng đạo Hỗn Nguyên.

Khi đó, Hồng Hoang, sẽ không còn chỗ cho các chủng tộc khác.

Ức vạn chủng tộc, vạn vạn ức sinh linh, chỉ có thể trở thành thức ăn cho Vu tộc.

Hồng Hoang sẽ trở thành một vũng nước tù, đó là điều Thiên Đạo không thể dung thứ.

Ngay cả hậu thế, Huyền môn cũng không xuất hiện tình cảnh một nhà độc đại.

Tam Thanh phân nhà, Phật giáo độc lập, đều là thủ đoạn của Thiên Đạo.

Một nhà độc đại, không phải chuyện tốt.

Cho nên, Thiên Đạo đã đến.

Rồi sau đó nó lại lui.

Hồng Quân được thả ra.

Rốt cuộc, Thiên Đạo vô tình, một bộ dạng lạnh băng, không thích hợp để đàm phán.

"Không ngờ ngươi lại xuất hiện theo cách này." Hồng Quân lão tổ cười khổ một tiếng, hành một lễ đạo với Sở Nguyên.

"Lão đạo Hồng Quân, ra mắt đạo hữu, không biết đạo hữu bây giờ là Luân Hồi, hay là Nguyên Sơ?" Phải nói, Sở Nguyên sử dụng Ma Thần Nhất Kích, đã thành công gây hiểu lầm cho tất cả mọi người trong thế giới Hồng Hoang.

Bây giờ, trong thế giới Hồng Hoang, mỗi một đại năng đều cho rằng Sở Nguyên là Luân Hồi Ma Thần chuyển thế, thân phận cao quý nhất.

Ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng không ngoại lệ.

Lúc này, y cũng đã hiểu ra, tại sao Sở Nguyên lại là người có mệnh cách hư vô.

Hỗn Độn Ma Thần, ngoài Đại Đạo ra, còn ai có thể suy diễn?

Không bị phản phệ, đã là may mắn lắm rồi.

"Kiếp này, Ngô là Nhân tộc Nguyên Sơ." Sở Nguyên cũng không

có ý định giải thích, nói một cách nước đôi.

Bây giờ, hắn đã hiểu, hôm nay e rằng không thể giết được Đế Tuấn và Thái Nhất.

Ma Thần Nhất Kích đã dùng, chỉ còn lại một Thánh Nhân Nhất Chỉ, căn bản không thể đánh bại Hồng Quân, huống hồ chi là Thiên Đạo.

May mắn là, Thiên Đạo không ra tay ngay từ đầu.

Cho hắn thời gian phản ứng.

Đối phương đang kiêng kỵ.

Kiêng kỵ hắn có thể phát động công kích vừa rồi.

Như vậy, trong lòng Sở Nguyên cũng có chút tự tin.

"Như vậy thì tốt." Hồng Quân lão tổ thở phào nhẹ nhõm.

"Nguyên Sơ đạo hữu, khí số Yêu tộc chưa tận, Ngô nguyện dùng cực phẩm tiên thiên linh bảo Tu La Đồ, cực phẩm tiên thiên linh căn Ngũ Hành Quả Thụ làm lễ vật, không cầu kết thúc nhân quả, chỉ mong hôm nay tạm thời đình chiến, tha cho bọn họ một lần, thế nào?" Hồng Quân lão tổ truyền âm cho Sở Nguyên.

Thiên Đạo tỏ ra yếu thế, chung quy không phải chuyện tốt, không thể để mọi người đều biết.

"Không đủ." Sở Nguyên trầm ngâm một lát, làm ra vẻ, rồi mới lắc đầu cự tuyệt.

Bây giờ, hắn càng tỏ ra mạnh mẽ, Hồng Quân càng thấy chột dạ.

Quả nhiên, nghe Sở Nguyên cự tuyệt, trong lòng Hồng Quân lão tổ vô cùng kiêng kỵ, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Kiêng kỵ là vì Sở Nguyên còn có con bài tẩy, thở phào là vì Sở

Nguyên chịu đàm phán.

Có thể đàm phán là được.

Không đủ, thì thêm.

Thứ y không thiếu nhất, chính là linh bảo.

“Thêm cực phẩm tiên thiên linh bảo Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Luân Hồi Bút.” Hồng Quân nói.

Sổ Sinh Tử, Luân Hồi Bút?

Chương 12

Trong lòng Sở Nguyên xúc động, trong cõi u minh cảm giác hai kiện linh bảo này đối với hắn có công dụng lớn.

"Như vậy, tha cho bọn họ một lần." Trên mặt Sở Nguyên không có chút biến hóa nào, sát ý lẫm liệt nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất một cái, trầm giọng nói.

"Đinh, thẻ trải nghiệm Chuẩn Thánh đỉnh phong đã sử dụng xong." Đúng lúc này, thời gian sử dụng thẻ trải nghiệm Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng đã hết.

"Ầm…" Khí thế Chuẩn Thánh đỉnh phong trên người Sở Nguyên, trong nháy mắt tụt xuống ngàn trượng, biến thành một phàm nhân không có chút tu vi nào.

Cảnh tượng này, khiến Hồng Quân lão tổ đang chuẩn bị lấy ra linh bảo ánh mắt ngưng lại, ngay cả các đại năng chư thiên, cũng nín thở.

Tình hình dường như có biến?

Sở Nguyên cũng có chút bất ngờ, nhưng tâm chí kiên định, biết lúc này không thể tỏ ra yếu thế, thần sắc không đổi, cười như không cười nhìn Hồng Quân lão tổ.

Không biết vì sao, bị Sở Nguyên nhìn chằm chằm như vậy, Hồng Quân lão tổ lại có cảm giác tim đập thình thịch.

"Đạo hữu thủ đoạn thật cao." Hồi lâu sau, Hồng Quân lão tổ đè nén sự khác thường trong lòng xuống, vung tay lấy ra ba kiện linh bảo cùng một cây linh căn, giao cho Sở Nguyên.

"Tu La Đồ tự động nhận chủ." "Sổ Sinh Tử tự động nhận chủ." "Thiên Thu Luân Hồi Bút tự động nhận chủ." "Ngũ Hành Quả Thụ tự

động nhận chủ.” “Đúng là một tên tiểu tặc giảo hoạt, suýt nữa đã mắc mưu của hắn.” Cảm ứng được bốn kiện linh bảo và linh căn trong nháy mắt đổi chủ, Hồng Quân lão tổ trong lòng mắng thầm, Sở Nguyên quả nhiên giảo trá, dụ y ra tay, để từ đó phá vỡ Thiên Đạo lập uy sao?

Âm hiểm, giảo trá.

Hồng Quân tự mình suy diễn một phen, trong lòng thầm mắng, không để ý đến Sở Nguyên nữa, chuyển ánh mắt sang Thập Nhị Tổ Vu.

Thấy vậy, trong lòng Sở Nguyên thở phào nhẹ nhõm, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh như giếng cổ, không hề thay đổi.

Thu hồi nhiều linh bảo như vậy, Sở Nguyên nhìn về phía Thập Nhị Tổ Vu, hành lễ cảm tạ.

“Lần này đa tạ Vu tộc trợ trận, Sở Nguyên cảm kích không thôi.” “Bây giờ Nhân tộc ta nguyên khí đại thương, cần ta trở về trấn giữ, vạn năm sau, Ngô sẽ đích thân đến Bàn Cổ điện, cùng các vị luận chiến giao lưu.” “Được, vạn năm sau, chúng ta sẽ ở Bàn Cổ điện chờ đạo hữu.” Đế Giang Tổ Vu cười lớn một tiếng, dứt khoát đáp ứng, các Tổ Vu còn lại cũng lần lượt hưởng ứng.

“Như vậy, Sở Nguyên cáo từ.” Tâm niệm Sở Nguyên vừa động, thu hồi Thí Thần Thương và Diệt Thế Đại Ma, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên dưới chân xé rách hư không, trong nháy mắt rời đi.

Tiên thiên linh bảo tự có uy năng, cho dù Sở Nguyên không có pháp lực, cũng có thể tự mình vận chuyển.

Sở Nguyên rời đi, nhìn thấy Đạo Tổ Hồng Quân đang nhìn chằm chằm vào bọn họ, Thập Nhị Tổ Vu trong lòng biết không thể diệt được Vu tộc.

Lần trước Vu Yêu đại chiến, chính là Hồng Quân ra tay, định ra ước hẹn mười vạn năm.

Bây giờ Sở Nguyên đã đi, không có cách nào chống lại Hồng Quân, chỉ có thể từ bỏ.

Tuy trong lòng tức giận, Thập Nhị Tổ Vu lại không có phản ứng gì, ngay cả nói một câu cũng lười, xé rách hư không rời đi.

"Hãy tự lo liệu đi." Hồng Quân liếc nhìn một đám Yêu tộc khí thế suy tàn đến cực điểm, khe khẽ thở dài, trở về Tử Tiêu Cung.

Còn có ba vị Thánh nhân cần phải phục sinh.

Ai, không biết sẽ tiêu hao bao nhiêu bản nguyên Thiên Đạo.

Sở Nguyên, Vu tộc, Hồng Quân lần lượt rời đi, Thiên giới rộng lớn, chỉ còn lại Yêu tộc, từng người cúi đầu ủ rũ, không còn vẻ hăng hái như trước.

Qua trận chiến này, chí khí của Yêu tộc, gần như đã bị đánh phế, không biết bao lâu mới có thể khôi phục.

Ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất, cũng cúi thấp cái đầu cao ngạo.

Chuyện hôm nay đối với hắn là một sự đả kích quá lớn.

Đế Tuấn nhìn vào mắt, giận trong lòng, nhưng, lúc này cũng cảm thấy bi ai, tuyệt vọng.

Yêu tộc, còn có ngày ngóc đầu lên được không?

Sở Nguyên rời đi, không còn quan tâm đến chuyện của Thiên giới.

Một canh giờ sau, hắn đã đến Vạn Thọ Sơn.

"Ầm…" Ngay khi Sở Nguyên dừng lại trên không Vạn Thọ Sơn, ngọn thần sơn Hồng Hoang sừng sững kia đột nhiên bùng phát vô tận thần quang.

Thần huy lấp lánh, hư không rung động, tách ra một cây cầu vồng chín màu, trải dài đến tận chân Sở Nguyên.

Cùng lúc đó, một đạo nhân trung niên mặc đạo bào thiên địa, tay cầm thiên địa phất trần, xuất hiện trước mặt Sở Nguyên.

"Nguyên Sơ đạo hữu, Trấn Nguyên Tử đã chờ đợi đã lâu." Người đến, chính là Trấn Nguyên Tử.

"Lần này, Nhân tộc gặp phải đại kiếp ngàn năm, đa tạ đạo hữu ra tay tương trợ." Sở Nguyên nghiêm mặt nói.

Đi suốt một đường, hắn đã sớm chấp nhận thân phận của kiếp này.

Hai kiếp làm người, cộng thêm ký ức của Nguyên Sơ kiếp này rót vào, khiến hắn dễ dàng hòa nhập vào thế giới Hồng Hoang.

Sinh ra làm người, hắn cảm thấy vui mừng.

Kiếp trước đã thành quá khứ, không thể truy hồi.

Nhân tộc Hồng Hoang, chính là nơi nương tựa của kiếp này.

Sở Nguyên, cũng là Nguyên Sơ.

Không phân biệt lẫn nhau.

"Đạo hữu khách khí rồi, bần đạo vốn có đại thù với Yêu tộc, lần này cũng là gặp dịp mà thôi." "Không nói nhiều nữa, e rằng ba vị Nhân Tổ đã đợi không kịp rồi, đạo hữu theo ta vào Ngũ Trang Quán nói chuyện." Trấn Nguyên Tử vuốt râu cười, dứt khoát nói.

"Xin mời." Sở Nguyên tự nhiên không có gì không được.

"Ầm…" Trấn Nguyên Tử phẩy phất trần một cái, cầu vồng chín màu trong nháy mắt phá không mà đi.

Khoảnh khắc tiếp theo, Sở Nguyên đã phát hiện mình ở trong một

đạo quan đạo vận thiên thành.

Trường sinh bất lão thần tiên phủ.

Cùng trời đồng thọ đạo nhân gia.

Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán.

Hai tiểu đồng cùng Nhân Tộc Tam Tổ đang chờ ở đây.

"Sở Nguyên bái kiến ba vị Nhân Tổ." Sở Nguyên đi đến trước mặt Nhân Tộc Tam Tổ, cúi người hành lễ.

Nhân Tộc Tam Tổ, người khai sáng văn minh Nhân tộc, là người đầu tiên học hỏi từ tự nhiên, giúp con người thoát khỏi thời đại nguyên thủy ăn lông ở lỗ.

Bất luận là kiếp trước hay Hồng Hoang, Nhân Tộc Tam Tổ đều xứng đáng là tiên hiền của Nhân tộc.

Sở Nguyên, tự nhiên vô cùng tôn kính.

"Sở Nguyên?" Nhân Tộc Tam Tổ ngẩn người.

"Nguyên Sơ là đạo hiệu, Sở Nguyên mới là tên của ta." Sở Nguyên giải thích.

"Thì ra là vậy." "Lần này đa tạ ngươi, đã báo được đại thù cho Nhân tộc ta." Tam Tổ bừng tỉnh, mặt mang vẻ bi thương.

Nghe vậy, Sở Nguyên cũng trầm mặc.

Hắn cũng không biết nên an ủi ba vị Nhân Tổ như thế nào.

Sự phẫn hận đối với Yêu tộc, tuyệt đối không sâu bằng của Tam Tổ, bởi vì họ toàn tâm toàn ý vì Nhân tộc.

Từ khi ra đời, Nhân Tộc Tam Tổ vì sự sinh tồn và phát triển của Nhân tộc mà vào sinh ra tử, vượt qua mọi gian khó.

Bây giờ Yêu tộc một sớm xuống Thiên đình, trăm tỷ Nhân tộc bị

tàn sát.

Công sức của mấy nguyên hội đổ sông đổ biển.

Nỗi bi ai và phẫn hận trong lòng Tam Tổ, không ai có thể bì kịp.

“Sự đã đến nước này, nói nhiều vô ích, mấy vị đạo hữu, trước tiên vào quán đi, tương lai của Nhân tộc, phải dựa vào các vị.” Trấn Nguyên Tử ở bên cạnh khuyên giải.

“Thanh Phong, Minh Nguyệt, đi hái hai mươi quả Nhân sâm quả.” Trấn Nguyên Tử dặn dò hai tiểu đồng.

“Các vị, mời vào trong.”… Mấy người ngồi xuống trong Thiên Địa Điện, không lâu sau, hai tiểu đồng đã bưng hai mươi quả Nhân sâm quả vào.

“Chư vị, xin mời.” Trấn Nguyên Tử chia Nhân sâm quả cho bốn người Sở Nguyên.

“Nghe đồn, Nhân Sâm Quả Thụ là một trong mười đại cực phẩm tiên thiên linh căn của Hồng Hoang, tập hợp tinh khí Ất Mộc của trời đất mà sinh ra, ba ngàn năm ra hoa, ba ngàn năm kết quả, ba ngàn năm chín, gần vạn năm mới được ba mươi quả.” “Đạo hữu thật có tạo hóa.” Sở Nguyên nhìn quả trước mặt giống như một “tiểu nhân”, cảm thán nói.

Nhân sâm quả không hổ là tinh hoa của Ất Mộc hóa thành, ẩn chứa vô tận sinh cơ tạo hóa, chỉ ngửi một cái, liền cảm thấy toàn thân thông suốt, mệt mỏi tan biến.

“Nguyên Sơ đạo hữu có kiến thức.” Trấn Nguyên Tử vuốt râu cười nhẹ.

Mấy người cũng không khách khí, ba hai miếng đã ăn hết mấy quả.

“Ầm…” Bên cạnh, khí thế trên người Nhân Tộc Tam Tổ bùng phát, đột phá một tiểu cảnh giới, trở thành đại tu sĩ Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Chương 13

Sở Nguyên thì không có cảm giác gì lớn, chỉ thấy cơ thể ấm áp.

Lúc này hắn chỉ là thân thể phàm nhân, chưa từng tu luyện, ăn Nhân sâm quả, chỉ có thể tăng thêm một chút tuổi thọ.

"Đa tạ đại tiên." Đè nén pháp lực đang bùng nổ xuống, Tam Tổ lập tức cảm tạ Trấn Nguyên đại tiên.

"Chư vị không cần khách khí, có thể đột phá, một là do tích lũy sâu dày, hai là, Nhân sâm quả của ta cũng chỉ có lần đầu tiên ăn mới có hiệu quả như vậy." "Sau này ăn nữa, chỉ có thể coi như quả ăn cho vui miệng." Trấn Nguyên Tử nói… Không lâu sau, yến tiệc Nhân sâm quả kết thúc, Sở Nguyên và những người khác lập tức cáo từ Trấn Nguyên Tử.

"Đạo hữu sau này đến chơi nhiều hơn." Trấn Nguyên Tử cũng không giữ lại, bây giờ Nhân tộc gần như đã bị đánh tàn, rất cần trở về chỉnh đốn.

"Ầm…" Nói rồi, Trấn Nguyên Tử phẩy phất trần một cái, trong hư không xuất hiện một cánh cổng, bên trong là một phương tiểu thiên thế giới.

Bầy yêu xuống Thiên đình, Tam Tổ dẫn theo mấy chục triệu Nhân tộc đến Vạn Thọ Sơn tị nạn.

Ngũ Trang Quán tự nhiên không thể chứa được nhiều người như vậy, Trấn Nguyên Tử liền tiện tay khai tịch một phương tiểu thiên thế giới.

"Nhất định." Sở Nguyên gật đầu, vung tay lấy ra Thế Giới Châu, giao cho Nhân Tộc Tam Tổ.

“Tam Tổ, sau khi vào, hãy thu hết tộc nhân vào trong Thế Giới Châu.” Thế Giới Châu, cực phẩm tiên thiên linh bảo, là mảnh vỡ của Hỗn Độn Châu sau khi vỡ nát hóa thành, bên trong ẩn chứa một phương đại thiên thế giới.

Trước đó, Nhân tộc trên Vô Tận Bình Nguyên đã bị Sở Nguyên thu vào trong đó.

“Được.” Tam Tổ gật đầu, nhận lấy Thế Giới Châu, bước vào tiểu thiên thế giới.

“Đúng rồi, trước đó nghe lời của Nhân Tổ, tổ địa của Nhân tộc đã bị Yêu tộc phá hủy, không biết đạo hữu lần này có nơi nào để đi không?” Đột nhiên, Trấn Nguyên Tử hỏi Sở Nguyên.

“…” Tổ địa Nhân tộc không còn?

Trấn Nguyên Tử đúng là đã hỏi khó Sở Nguyên, hắn cũng không quen thuộc với đại lục Hồng Hoang, làm sao biết đi đâu bây giờ.

“Đại tiên có chỉ giáo gì không?” Sở Nguyên hỏi.

Trấn Nguyên Tử là tiên thiên thần thánh, ra đời không biết bao nhiêu năm tháng, đi qua không biết bao nhiêu nơi, chắc chắn biết một số tiên sơn thần phủ.

“Nhân tộc là đại tộc, cần phải có một tổ địa khí vận nồng hậu, mới có thể trấn áp tộc vận.” Trấn Nguyên Tử gật đầu cười nhẹ, duỗi tay phải ra, tiên quang lấp lánh, một cuốn ngọc thư mỏng manh xuất hiện trong tay.

“Linh bảo của bần đạo, tên là Địa Thư, trên đó ghi lại hướng đi của long mạch đại lục Hồng Hoang, vô tận tiên sơn phúc địa, có chủ không chủ, đều được liệt kê đầy đủ.” “Ta sẽ sàng lọc ra những phúc địa đỉnh cấp vô chủ kia, đạo hữu có thể lần lượt lựa chọn, chọn ra một nơi, làm tổ địa của Nhân tộc.” “Ầm…” Trấn Nguyên Tử đưa tay

nhẹ nhàng phủ lên Địa Thư, vô lượng thần quang tỏa ra, hóa thành một màn sáng trước mặt hai người.

Từng bức ảnh lóe lên trên màn sáng, hoặc tiên khí lượn lờ, hoặc thần quang lấp lánh, đều là những tiên sơn phúc địa vô chủ trên đại địa Hồng Hoang.

"Chờ đã." "Nơi vừa rồi." Đột nhiên, ánh mắt Sở Nguyên ngưng lại, nói với Trấn Nguyên Tử.

Trong lòng hắn, có chút xúc động.

Con sông kia… Trấn Nguyên Tử sắc mặt ngạc nhiên, nhưng không nói nhiều, tay áo vung lên, đảo ngược hình ảnh lại.

Trong hình ảnh, một dòng sông cuồn cuộn chảy, sông rộng đến vạn trượng, trải dài vô tận, không biết dài bao nhiêu.

Giống như một con rồng khổng lồ uốn lượn trên đại lục Hồng Hoang.

Chỉ là, khác với nước sông bình thường, màu nước của con sông này, có chút đục và ngả vàng.

"Lại là dòng nước này?" Trấn Nguyên Tử kinh ngạc.

"Đại tiên biết sao?" Sở Nguyên vội vàng hỏi.

Trong lòng hắn kích động.

Con sông này, khiến hắn ở đại lục Hồng Hoang xa lạ, tìm thấy một chút liên hệ với kiếp trước.

"Dòng nước này lai lịch không tầm thường, đạo hữu có biết Long Vương không?" Trấn Nguyên Tử gật đầu hỏi.

"Tự nhiên." Sở Nguyên nói.

Long Hán đại kiếp, là lượng kiếp thứ hai của thiên địa Hồng

Hoang, Long Phượng Kỳ Lân tam tổ tranh phong, muốn thống nhất Hồng Hoang, tập hợp khí vận vô biên.

Nhưng kết quả lại là ba bên đều thiệt hại nặng nề, tam tộc đồng thời rút khỏi vũ đài Hồng Hoang.

"Khi đại kiếp tam tộc kết thúc, Long Vương sắp chết, đã bẩm báo với Thiên Đạo, Long tộc rút khỏi cuộc tranh giành bá chủ Hồng Hoang, vĩnh viễn trấn giữ Tứ Hải, để tiêu trừ nghiệp lực." "Sau khi Long Vương chết, thần khu Long Vương dài ức vạn trượng đổ xuống đại lục Hồng Hoang, hóa thành một dòng sông cuồn cuộn trải dài vô tận, từ Bất Chu Sơn chảy thẳng ra Đông Hải." "Chính là dòng nước này." Trấn Nguyên Tử giải thích.

"Thì ra là vậy." Sở Nguyên gật đầu, ngẩng đầu nhìn dòng sông trong hình ảnh, trong lòng xúc động.

"Long chiến vu dã, kỳ huyết huyền hoàng, vậy thì gọi là Hoàng Hà đi." Không sai rồi.

Hoàng Hà.

Cái nôi của nền văn minh, sông mẹ của dân tộc Việt Nam.

"Hoàng Hà, cũng không tệ." Trấn Nguyên Tử ngẫm lại lời của Sở Nguyên, lộ vẻ tán thưởng.

"Chính là nơi này, phiền đạo hữu tìm một nơi có tiên sơn dựa vào dòng nước này, làm tổ địa cho Nhân tộc ta." Sở Nguyên nói.

"Cũng dễ." Trấn Nguyên Tử nhanh chóng tìm được một phúc địa đỉnh cấp, truyền bản đồ cho Sở Nguyên.

Cùng lúc đó, Nhân Tộc Tam Tổ cũng từ tiểu thiên thế giới đi ra, gật đầu với Sở Nguyên.

"Đại ân không lời nào tả xiết, ân đức của Trấn Nguyên đạo hữu

đối với Nhân tộc, chúng ta khắc ghi trong lòng, sau này nếu có cần, Nhân tộc ta vạn lần chết không từ." "Cáo từ." Sở Nguyên trịnh trọng nói với Trấn Nguyên Tử… Trên Cửu Tiêu, một đóa Hắc Liên mười hai phẩm xé toạc không trung, chở Sở Nguyên và Nhân Tộc Tam Tổ xuyên qua vô tận hư không.

Theo bản đồ Trấn Nguyên Tử đưa, nhanh chóng đến đích.

Một ngọn thái cổ thần sơn sừng sững trong mây, trên đó mây mù lượn lờ, tiên quang bùng phát, thần huy lấp lánh.

"Ầm…" Trong cõi u minh dường như có cảm ứng, khi bốn người đáp xuống, vô tận mây mù bao phủ bên ngoài thần sơn đột nhiên tản ra hai bên, để lộ ra cảnh tượng bên trong.

Đồng thời, một dòng thông tin không rõ xuất hiện trong lòng bốn người.

"Thủ Dương Sơn?" "Là nơi này sao?" Sở Nguyên trong lòng sáng tỏ.

Thủ Dương Sơn, thiên định là tổ địa của Nhân tộc, khí vận chí bảo của Nhân tộc là Không Động Ấn chính là được thai nghén ở nơi này.

Trong Hồng Hoang, sau khi Tam Thanh phân nhà, nơi này vốn nên do Lão Tử chiếm, Không Động Ấn kia tự nhiên cũng thuộc về y.

Đáng tiếc, bây giờ có hắn, tất cả mọi thứ đã thay đổi.

Ngọn thái cổ thần sơn này, sau này chính là tổ địa của Nhân tộc.

"Vút…" Bỗng nhiên, trên Thủ Dương Sơn một đạo thần quang bay ra, xuyên qua hư không, đến trước mặt bốn người.

Thiên địa dị bảo, Không Động Ấn.

Khí vận chí bảo, phẩm cấp không cố định, tăng giảm theo khí vận.

Khí vận mỏng manh, sánh ngang với hạ phẩm tiên thiên linh bảo, khí vận hưng thịnh, tốt nhất có thể đạt đến cấp bậc tiên thiên chí bảo.

"Xuất thế rồi." Sở Nguyên trong lòng kinh ngạc, đưa tay nhận lấy Không Động Ấn.

"Đinh, thiên địa dị bảo Không Động Ấn tự động nhận chủ." "Đây là khí vận chí bảo Không Động Ấn của Nhân tộc ta, ứng vận mà ra, có thể trấn áp khí vận Nhân tộc, sau này cung phụng tại tổ địa Nhân tộc là được." Công dụng lớn nhất của Không Động Ấn là trấn áp khí vận Nhân tộc không bị thất thoát, đối với Sở Nguyên tác dụng không lớn, sau khi nhận chủ, liền giao cho Nhân Tộc Tam Tổ.

"Tam Tổ, chuyện tổ địa giao cho các vị, ta đi bế quan tu luyện." Sở Nguyên nói với Tam Tổ.

"Chuyện tộc nhân giao cho ta là được, không cần lo lắng." Hữu Sào Thị nói.

"Ba người chúng ta, chỉ có một thân tu vi, lại không thông thực chiến, tương lai của Nhân tộc, phải dựa vào ngươi chống đỡ." Truy Y Thị cười khổ.

Nghe vậy, Toại Nhân Thị và Hữu Sào Thị cũng có vẻ mặt cay đắng.

Ba người bọn họ, một thân tu vi đều do công đức hóa thành, chỉ có pháp lực, không hiểu đại đạo, không ngộ pháp tắc, tự nhiên không giỏi thực chiến.

"Chuyện này, sau này ta sẽ giải quyết." Đối với điều này, Sở Nguyên lòng dạ biết rõ.

"Ầm…" Vô tận pháp tắc bùng phát, một cây trường thương đen kịt sát khí cuồn cuộn xuất hiện trong tay Sở Nguyên.

Sát lục chí bảo, Thí Thần Thương.

“Trong vòng vạn năm, kẻ nào dám xâm phạm tổ địa Nhân tộc ta, giết không tha.” Sở Nguyên dặn dò Thí Thần Thương một câu, vung tay ném đi, Thí Thần Thương hóa thành một đạo quang mang, dung nhập vào Thủ Dương Sơn.

Tiên thiên linh bảo không có khí linh, nhưng linh tính rất đủ.

Một thanh sát lục chí bảo tự phát sát cơ, ngay cả Đại La Kim Tiên, cũng khó mà đối phó.

Sở Nguyên tìm một nơi ẩn mật trên Thủ Dương Sơn, lấy ra Tứ Tượng Châu, bố trí Tứ Tượng Tru Thần Đại Trận, phong cấm hư không, bắt đầu bế quan.

Cùng lúc đó, trong Hỗn Độn vô biên, Tử Tiêu Cung.

Trong cung điện cổ kính trang nghiêm, Hồng Quân Đạo Tổ ngồi ở vị trí chủ tọa, mặt không biểu cảm.

Phía dưới, Thông Thiên Giáo Chủ, Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Nữ Oa Thánh Nhân đều có mặt.

Chỉ là, so với Thông Thiên và Tiếp Dẫn có chút nóng vội, Nữ Oa lại có chút lơ đãng, thần sắc phiền muộn, hai mắt vô thần, không biết đang nghĩ gì.

Chương 14

Ở trên, Hồng Quân vung tay, dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp dẫn dắt bản nguyên Thiên Đạo, phục sinh ba người Lão Tử.

"Ầm…" Đạo vận hội tụ, vô lượng tiên quang thần vận bùng phát, ba bóng người khí thế khôi hoằng từ hư hóa thực, tỏa ra tử khí vô biên.

Không lâu sau, tử khí tan đi, tiên quang khép lại, để lộ ra bóng dáng của ba người Lão Tử.

Lúc này, trong mắt ba người vẫn còn mang theo nỗi sợ hãi, dường như vẫn còn dừng lại ở khoảnh khắc trước khi chết.

"Tỉnh!" Thấy vậy, Hồng Quân nhíu mày, miệng ngậm thiên hiến, một lời phát ra, vô lượng đạo vận bùng phát, chấn động thần phách ba người.

"A…" Ba người đồng loạt phát ra một tiếng kinh hô, cuối cùng cũng tỉnh lại từ trong mê mang.

"Lão sư?" "Ta…" "Chết rồi?" Trong ba người, tu vi của Lão Tử mạnh nhất, cảm ứng được sự suy yếu truyền đến từ trong cơ thể, nhanh chóng phản ứng lại.

Y, đã chết một lần rồi.

Thần khu hiện tại, là do Thiên Đạo tạo hóa, tuy có Thánh nhân đạo quả, nhưng lại tách rời với chân linh, có chút ngăn cách, cho nên cảm giác không chân thực.

Hơn nữa, chết một lần, cảnh giới của y toàn bộ đều rơi xuống, bây giờ chỉ tương đương với Thánh nhân sơ nhập Hỗn Nguyên cảnh.

Ba người bọn họ, bây giờ là những Thánh nhân yếu nhất.

Ức vạn năm khổ công hóa thành hư không.

Trong nháy mắt, sắc mặt ba người âm trầm đến đáng sợ.

“Ma đầu đáng ghét!” Nguyên Thủy Thiên Tôn đại nộ, mặt đều đỏ bừng, tay phải vung lên liền lấy ra Bàn Cổ Phiên.

“Hửm?” Đúng lúc này, Đạo Tổ Hồng Quân liếc mắt nhìn qua, vô cùng cấm chế từ trong hư không hiện ra, phong ấn Nguyên Thủy tại chỗ.

“Muốn chết thêm lần nữa sao?” Hồng Quân đạm mạc mở lời, ngữ khí hiếm thấy xen lẫn nộ khí.

“Vì để phục sinh ba người các ngươi, bản nguyên Thiên Đạo tổn thất nặng nề, khí vận Huyền môn càng giảm đi năm thành.” “Nguyên Thủy, ngươi muốn tìm chết, bần đạo bây giờ có thể tiễn ngươi về Quy Khư.” Hồng Quân Đạo Tổ triệt để nổi giận.

Đầu óc ngươi để đi đâu rồi?

Đã chết một lần, không có chút trí nhớ nào sao?

Hỗn Độn Ma Thần, đó là sự tồn tại có thể đối phó được sao?

Đồ ngu xuẩn.

“Lão sư, ta…” Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận đến cực điểm, nhưng chỉ có thể nghiến nát răng, hậm hực ngồi xuống.

“Lão sư, ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần không phải đã bị Bàn Cổ chém giết hết rồi sao, sao có thể còn tàn dư, lại còn có thể vận dụng sức mạnh Ma Thần ở Hồng Hoang?” Lão Tử âm trầm mặt, hỏi Hồng Quân.

Chuyện này hoàn toàn không hợp lẽ thường.

“Thời đại Hỗn Độn ẩn chứa quá nhiều bí mật, ba ngàn Ma Thần chưa chết hết.” Hồng Quân Đạo Tổ lắc đầu nói, trong mắt hiện lên vẻ

ngưng trọng sâu sắc.

Lại nhớ tới vị đạo nhân thần bí năm đó, Dương Mi Lão Tổ.

Đó là vị Hỗn Độn Ma Thần đầu tiên mà ngài gặp.

"Nói một cách nghiêm túc, Hỗn Độn Ma Thần và Bàn Cổ là đồng tộc, thân phận cao quý, giết bọn họ, ý chí Bàn Cổ cũng sẽ không bảo vệ." "Chết là chết." "Đối với những tồn tại như vậy, phải vô cùng cẩn trọng." "Bản nguyên Thiên Đạo không phải vô cùng vô tận, phục sinh một lần đã là tổn thất lớn, nếu chết lần nữa, vậy thì quy về hư vô đi." "Không chỉ ba người các ngươi, những người khác cũng vậy." Hồng Quân Đạo Tổ cảnh cáo sáu người.

"Vâng." Lục Thánh răm rắp đáp lời.

"Nhưng cũng không cần quá lo lắng, sử dụng sức mạnh Ma Thần cần có điều kiện nhất định, cho dù là Hỗn Độn Ma Thần, cũng phải trả một cái giá rất lớn." "Tóm lại, đừng ra tay ngoài quy tắc là được." Hồng Quân nói.

"Đệ tử hiểu." Lục Thánh đáp.

"Tất cả về đi." Hồng Quân Lão Tổ phất tay áo, đưa Lục Thánh ra ngoài, Tử Tiêu Cung khẽ rung động, ẩn vào Hỗn Độn rồi biến mất không thấy đâu. … Chuyện trong Tử Tiêu Cung, Sở Nguyên tự nhiên không biết, lúc này, hắn đang hoa cả mắt đối mặt với một đống linh bảo.

Thân gia của hắn bây giờ có thể nói là vô cùng phong phú.

Tên: Sở Nguyên Chủng tộc: Nhân tộc Đạo hiệu: Nguyên Sơ Ma Chủ Tu vi: Không Công pháp: Hóa Tự Tại Đại Pháp, Hỗn Độn Bất Diệt Thể Linh bảo (cực phẩm trở lên): Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, Diệt Thế Đại Ma, Thí Thần Thương, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Thập nhị phẩm

Công Đức Kim Liên, Thái Âm Thần Tháp, Nguyệt Tinh Luân, Chí Tôn Ma Bào, Thế Giới Châu, Tứ Tượng Châu, Ngộ Đạo Bồ Đoàn, Hỗn Nguyên Kim Đấu, Tu La Đồ, Sổ Sinh Tử, Thiên Thu Luân Hồi Bút… Vật phẩm: Một cỗ thi thể không hoàn chỉnh của Hỗn Độn Ma Thần, cây non Thế Giới Thụ, cây Tinh Thần Quả, cây Ngũ Hành Quả, Kim Tiên đạo quả, Thái Ất Kim Tiên đạo quả, Đại La đạo quả, Chuẩn Thánh đạo quả Hệ thống kỹ năng: Thánh Nhân Nhất Chỉ Chỉ riêng Tiên thiên Linh bảo từ cực phẩm trở lên đã có hơn mười món.

Dưới cực phẩm thì khá ít, đều là đoạt được từ tay Anh Chiêu và Hi Hòa.

Trong đó, thứ hấp dẫn Sở Nguyên nhất, tự nhiên là mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp kia.

Không còn cách nào khác, danh tiếng của món bảo vật này quá lớn, cho dù trong tay hắn chỉ có một mảnh vỡ.

"Luân Hồi Đại Đạo." Sở Nguyên đưa ý thức chìm vào trong mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, trong đầu lập tức nhận được một thông tin.

Tạo Hóa Ngọc Điệp, ẩn chứa ba ngàn Đại Đạo pháp tắc, có thể giúp người ta ngộ đạo.

Mảnh trong tay hắn, chính là Luân Hồi Đại Đạo.

"Lại là Luân Hồi?" Sắc mặt Sở Nguyên có chút kỳ quái.

Hệ thống và Luân Hồi Ma Thần có thù oán gì sao?

Trước đó, dị năng Ma Thần Nhất Kích của hệ thống, người mà Tiếp Dẫn triệu hồi cũng là Luân Hồi Ma Thần.

Hắn nghĩ ngợi, rồi đặt ý niệm lên thi thể không hoàn chỉnh của Hỗn Độn Ma Thần trong hệ thống.

Thi thể không hoàn chỉnh của Hỗn Độn Ma Thần: Thần khu tàn

phá của Luân Hồi Ma Thần, bên trong ẩn chứa vô lượng Luân Hồi Đại Đạo.

Chú ý: Thế giới Hồng Hoang bị ý chí Bàn Cổ trấn áp, Thiên Đạo không dung Hỗn Độn Ma Thần, một khi lấy ra, sẽ gặp phải thiên khiển hủy diệt, xin hãy cẩn thận đối phó.

"Quả nhiên." Sở Nguyên trong lòng đã hiểu, thi thể không hoàn chỉnh của Hỗn Độn Ma Thần cũng là của Luân Hồi Ma Thần.

Hơn nữa, còn không thể lấy ra trong thế giới Hồng Hoang?

Sở Nguyên không cho rằng đây là trùng hợp.

Luân Hồi… Luân Hồi… Ánh mắt hắn lóe lên, trong lòng đã có vài ý tưởng.

Nghĩ ngợi một lúc, hắn tạm thời gác chuyện này lại, cất mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đi, bắt đầu kiểm tra những linh bảo khác.

Thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên.

"Quả nhiên bản nguyên tương thông." Hắn cầm hai đóa liên đài thập nhị phẩm trong tay, cảm ứng bản nguyên trong đó, trong lòng Sở Nguyên vui mừng.

"Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên đang ở trong tay Minh Hà, sau này tìm cơ hội đổi lấy." Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Nguyệt Tinh Luân.

Thái Âm Thần Tháp… Từng món linh bảo lóe lên trong tay Sở Nguyên, vô lượng tiên quang thần huy lấp lánh, thần uy bộc phát, đạo vận nồng đậm gần như muốn hóa thành thực chất.

Mỗi một món trong số chúng đều đủ để gây nên sóng to gió lớn ở

Hồng Hoang, nhưng giờ đây lại bị Sở Nguyên lựa chọn như chọn cải trắng.

Cuối cùng, Sở Nguyên cất hết tất cả linh bảo, chỉ để lại một tấm đồ lục màu đen.

Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo, Tu La Đồ.

"Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, ta lấy chắc rồi." Sở Nguyên nhìn Tu La Đồ trong tay, mặt mang ý cười.

Tu La Đồ, là chí bảo sinh ra ứng với Tu La nhất tộc, có thể trấn áp khí vận của Tu La nhất tộc.

Bây giờ Tu La nhất tộc chưa xuất hiện, Tu La Đồ tự nhiên nằm trong tay Hồng Quân.

Lần này đưa tấm đồ này cho Sở Nguyên, chính là để mưu đoạt Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên trong tay Minh Hà Lão Tổ.

"Người tốt thật." Sở Nguyên thầm cảm tạ Hồng Quân Lão Tổ một phen, rồi cất Tu La Đồ đi.

Sau đó, hắn lại kiểm tra cây non Thế Giới Thụ và hai gốc Cực phẩm Tiên thiên Linh căn còn lại.

Cây non Thế Giới Thụ không cần phải nói nhiều, cây Tinh Thần Quả và cây Ngũ Hành Quả quả thực đã cho hắn một vài bất ngờ.

Tinh Thần Quả Thụ: Hấp thụ vô lượng tinh túy của tinh thần, ngưng tụ tinh hoa vô cùng của trời đất mà sinh ra, ba vạn năm ra hoa một lần, ba vạn năm kết quả một lần, lại ba vạn năm mới chín, chín vạn năm sinh trưởng, được chín quả Tinh Thần Quả.

Tinh Thần Quả có thể giúp người ta lĩnh ngộ tinh thần pháp tắc, đồng thời, người không có tu vi ăn vào, có thể có được Tinh Thần đạo thể, trời sinh phù hợp với Tinh Thần Đại Đạo, sau khi đại thành có thể

chứng đạo Chu Thiên Tinh Thần.

Ngũ Hành Quả Thụ: Ngưng tụ tinh hoa ngũ hành mà sinh, vạn năm ra hoa, vạn năm kết quả, vạn năm chín, ba vạn năm có thể được bốn mươi lăm quả, kim mộc thủy hỏa thổ mỗi loại năm quả.

Ngũ Hành Quả tương ứng với ngũ hành pháp tắc, có thể giúp người ngộ đạo, tăng mạnh pháp lực, người không có tu vi ăn vào, có thể có được Ngũ Hành thần thể, phù hợp Ngũ Hành Đại Đạo, đắc đạo Thái Ất.

Tinh Thần đạo thể, chứng đạo Chu Thiên Tinh Thần.

Ngũ Hành thần thể, đắc đạo Thái Ất.

Đây mới thực sự là linh căn vô thượng có thể trở thành nội tình a.

Chương 15

Có hai gốc linh căn này, còn sợ Nhân tộc thiếu đại năng sao?

Sở Nguyên trịnh trọng cất linh căn đi.

"Linh bảo linh căn tuy quan trọng, tu vi cũng không thể tụt lại." "Thực lực mới là căn bản." "Hệ thống, luyện hóa đạo quả." Sở Nguyên thầm nghĩ trong lòng.

"Đinh, túc chủ hiện đang sở hữu Kim Tiên đạo quả, Thái Ất đạo quả, Đại La đạo quả, Chuẩn Thánh đạo quả, có luyện hóa không?" "Luyện hóa." "Xin hãy chọn Đại Đạo pháp tắc chủ tu." "Ý gì đây?" Sở Nguyên có chút không hiểu.

"Tiên đạo Hồng Hoang, chia làm Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Hỗn Nguyên." "Trong đó, đột phá Kim Tiên, cần lĩnh ngộ pháp tắc, dùng pháp tắc Đại Đạo rèn luyện tiên khu, đúc nên thân thể Kim Tiên bất hủ." "Đột phá Thái Ất, cần lĩnh ngộ pháp tắc đến giai đoạn đại thành, ngưng tụ ngũ khí trong lồng ngực, khai mở tam hoa trên đỉnh đầu, Thái Ất mới được viên mãn." "Đột phá Đại La, cần lĩnh ngộ hoàn toàn một con đường Đại Đạo, dùng nó để ngưng tụ Đại La đạo quả, nhảy ra khỏi dòng sông thời không, thu gọn nhân quả của bản thân, bất tử bất diệt." "Đột phá Hỗn Nguyên, cần ở trên Đại Đạo đã lĩnh ngộ, khai sáng ra con đường của riêng mình, ngưng tụ Hỗn Nguyên đạo quả." "Chuẩn Thánh đạo quả, là giai đoạn quá độ giữa Đại La và Hỗn Nguyên, bắt đầu khai sáng Đại Đạo, nhưng chưa thành công, thực tế tương đương với nửa bước Hỗn Nguyên." "Hiện tại túc chủ sở hữu bốn loại đạo quả, chính là có thể chọn một con đường Đại Đạo, do hệ thống quán đỉnh, trực tiếp đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh." "Không

cần trảm thi sao?" Sở Nguyên hỏi.

"Trảm Tam Thi chứng đạo, là pháp môn chứng đạo Hỗn Nguyên do Hồng Quân khai sáng, là con đường của ngài, người khác vĩnh viễn không thể thành công." "Trước khi Hồng Quân thành đạo, cũng không có chuyện Trảm Tam Thi chứng đạo, Ma Tổ La Hầu, Long Vương, Phượng Tổ, Tổ Kỳ Lân… đều không tu luyện con đường này." Hệ thống kiên nhẫn giải thích.

"Thì ra là vậy." Sở Nguyên lập tức hiểu ra.

Học ta thì sống, giống ta thì chết.

Trảm Tam Thi chứng đạo là con đường chứng đạo do Hồng Quân khai sáng, từ trước đến nay chỉ thích hợp với ngài.

Con đường này đã bị ngài đi rồi, bất kỳ ai trong Hồng Hoang tu luyện con đường này, đều không thể dùng nó để chứng đạo nữa.

Giống như Lục Thánh của Thiên Đạo, Lão Tử cũng chỉ trảm ra hai thi, sau đó dùng công đức lập giáo và công đức khai thiên để thành thánh.

Năm vị thánh nhân còn lại, đều chỉ trảm một thi, sau đó trực tiếp dùng công đức thành thánh.

Trừ Hồng Quân, trong Hồng Hoang, không còn ai có thể dùng cách này để chứng đạo.

"Nói cách khác, những đại năng Hồng Hoang đi theo con đường Trảm Tam Thi chứng đạo, trông thì mạnh mẽ, nhưng thực ra đã đi sai đường, vĩnh viễn không thể chứng đạo Hỗn Nguyên?" "Thật là âm hiểm." Sở Nguyên chép miệng, nhưng cũng không để ý, dù sao sau này hắn cũng sẽ không tu luyện.

"Đại Đạo chủ tu, ba ngàn Đại Đạo ta đều có thể chọn sao?" "Về lý thuyết là vậy, ba ngàn Đại Đạo, tám trăm bàng môn, mười vạn tiểu

đạo, đều có thể chọn, nhưng trong đó, ba ngàn Đại Đạo có tiềm lực lớn nhất." "Vậy được, ta chọn Vận Mệnh Đại Đạo." Sở Nguyên nói.

Đại Đạo ba ngàn, con đường nào cũng có thể chứng đạo.

Đúng như câu nói, dưới Đại Đạo, số bắt đầu từ một, lập tại ba, thành tại năm, thịnh tại bảy, cực tại chín, mười hai là đại viên mãn.

Do đó, trong ba ngàn Đại Đạo, cũng có mười hai Đại Đạo pháp tắc chí tôn.

Thời gian vi tôn, không gian vi vương.

Vận mệnh chí cao, hủy diệt chí cường.

Luân hồi vô ngân, âm dương vô thượng.

Nhân quả quỷ bí, hỗn độn vô lượng.

Vĩnh hằng nan phúc, vô hạn vô thương.

Trật tự tỉnh nhiên, tạo hóa vô song.

Mười hai đạo pháp tắc chí tôn, không nói ai mạnh ai yếu, ai cao ai thấp, nhưng Vận Mệnh Đại Đạo, tuyệt đối là một con đường không thể xem thường.

"Trong Hỗn Độn, đã có người chứng đạo Vận Mệnh." Hồi lâu sau, giọng nói của hệ thống vang lên.

"Hả?" "Trong Hỗn Độn có sinh linh?" Sở Nguyên kinh hãi thất sắc, bỗng nhiên nhớ tới Dương Mi Đại Tiên trong truyền thuyết kiếp trước, lập tức phản ứng lại, chẳng lẽ… "Vận Mệnh Ma Thần chưa chết?" "…" "Đúng." Hệ thống trả lời.

"…" Sở Nguyên lập tức ngây người.

"Bàn Cổ khai thiên, không phải đã chém giết hết ba ngàn Ma Thần rồi sao?" "Lại chạy thoát một tên?" Dương Mi thì không sao, ít nhất

thân thể Hỗn Độn Ma Thần đã bị chém tan tành, phải đến ba ngàn năm trước khi Hồng Quân chứng đạo mới khôi phục tu vi cảnh giới Hỗn Nguyên.

Cả đời này cũng khó đạt tới đỉnh cao của Hỗn Độn Ma Thần.

Nhưng Vận Mệnh Ma Thần thì khác.

Tên này đúng là một lão cáo già.

Chứng đạo rồi mà không lộ diện, không biết đang ấp ủ âm mưu gì.

Hơn nữa, kể từ khi Bàn Cổ khai thiên đến nay đã qua hai lượng kiếp, gần trăm tỷ năm, ai biết Vận Mệnh Ma Thần bây giờ đã khôi phục đến mức nào.

Vì cẩn thận, không chọn Vận Mệnh nữa.

"Haiz, ta chọn Luân Hồi." Hồi lâu sau, Sở Nguyên khẽ thở dài, đưa ra lựa chọn của mình.

"Túc chủ anh minh." "Anh minh cái con khỉ." Sở Nguyên thầm mắng trong lòng.

"Bắt đầu luyện hóa." "Oanh…" Bốn viên đạo quả xuất hiện từ hư không, dưới tác dụng của hệ thống hóa thành pháp tắc Đại Đạo thuần túy, tràn vào trong cơ thể Sở Nguyên.

Vô cùng vô tận pháp tắc Luân Hồi như vực sâu, trong nháy mắt nhấn chìm ý thức của Sở Nguyên.

Tiên quang vô lượng, thần huy rực rỡ, trên người Sở Nguyên phát ra ánh sáng mông lung, một vòng Luân Hồi Ma Bàn như ẩn như hiện, tựa như có vô cùng Đại Đạo lấp lánh.

"Oanh…" "Oanh oanh…" Cùng lúc đó, khí thế trên người hắn tăng vọt, thoát phàm thành tiên.

Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên… Kim Tiên… Thái Ất Kim Tiên… Đại La Kim Tiên… Chuẩn Thánh… Không biết đã qua bao lâu, cho đến cảnh giới Chuẩn Thánh, khí thế cuồn cuộn kia mới từ từ lắng xuống.

Có Tứ Tượng Tru Thần Đại Trận phong cấm, uy thế bên trong không hề bị rò rỉ ra ngoài.

Trên người Sở Nguyên, thoáng chốc xuất hiện từng tia khí tức của năm tháng, trong nháy mắt đã qua trăm vạn năm.

Đột nhiên, hắn mở bừng hai mắt.

"Oanh…" Uy áp Đại Đạo kinh khủng bộc phát, nơi ánh mắt Sở Nguyên nhìn tới, hư không sụp đổ từng tấc, nứt ra thành vô số mảnh vỡ.

"Hửm?" Thấy vậy, Sở Nguyên tâm niệm vừa động, hư không vỡ nát kia lập tức đứng yên tại chỗ.

Hắn đưa tay nhẹ nhàng vuốt một cái, như thể vuốt đi bụi trần trên mặt gương, khôi phục lại không gian nứt vỡ.

"Hô, Chuẩn Thánh." Cảm nhận được sức mạnh vô thượng không gì sánh được trong cơ thể, Sở Nguyên trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chuẩn Thánh, ở thế giới Hồng Hoang, gần như có thể đi ngang.

Cộng thêm vô số linh bảo kia.

Trừ Lục Thánh của Thiên Đạo và Hồng Quân Lão Tổ, lúc này, không còn ai có thể thắng được hắn.

Sở Nguyên bấm ngón tay tính toán, phát hiện lần bế quan này, đã qua trọn vẹn năm ngàn năm.

Bên ngoài có Thí Thần Thương canh giữ, hắn cũng không lo lắng

cho sự an nguy của Nhân tộc.

"Hệ thống trước đó hình như đã cho ra hai bộ công pháp." Sở Nguyên bỗng nhiên nhớ tới Hóa Tự Tại Đại Pháp và Hỗn Độn Bất Diệt Thể.

Trong lòng nghĩ vậy, Sở Nguyên liền bắt đầu kiểm tra.

Hóa Tự Tại Đại Pháp, không phải là pháp của Hồng Hoang, trong ký ức của hắn là một đại pháp vô thượng trong một cuốn tiểu thuyết.

Hóa tự tại.

Hóa thời không.

Hóa vạn cổ.

Về lý thuyết, đây là một pháp môn phân thân, có thể phân hóa ra hàng tỷ đạo thân, đi đến vô tận thời không, đa nguyên vũ trụ để tu luyện, cuối cùng hợp hai làm một, ngưng tụ sức mạnh vô thượng.

Tuy nhiên, công pháp này, ở Hồng Hoang hiện tại, lại bị hạn chế rất lớn.

Thế giới Hồng Hoang, Thiên Đạo trấn áp, ý chí Bàn Cổ phong tỏa quá khứ và tương lai, đừng nói là Chuẩn Thánh, cho dù là Thánh Nhân cũng khó mà đi đến các vũ trụ thời không khác.

Do đó, tác dụng của công pháp này chỉ còn lại thuật phân thần.

Hỗn Độn Bất Diệt Thể, lại là một pháp môn nhục thân thành đạo chỉ thẳng đến cảnh giới Hỗn Nguyên.

Nhưng, cực kỳ nguy hiểm.

Theo giới thiệu trên đó, muốn ngưng tụ Hỗn Độn Bất Diệt Thể, nhục thân chứng đạo, cần phải khai sáng một phương Đại Thiên thế giới trong cơ thể, sau đó hủy diệt nó.

Như vậy, hội tụ khí tạo hóa vô lượng của việc sáng tạo thế giới và khí hủy diệt của việc hủy diệt thế giới, lấy nhục thân làm lò, vô tận pháp tắc Đại Đạo làm củi, rèn luyện thân thể.

Cứ như vậy trải qua chín chín tám mươi mốt lần, liền có thể phá vỡ rào cản Hỗn Nguyên, ngưng tụ Hỗn Nguyên đạo quả, nhục thân chứng đạo Hỗn Nguyên.

Đây là con đường của lấy lực chứng đạo.

Rất mạnh.

Nhưng cũng rất nguy hiểm.

Thế giới hủy diệt không phải là chuyện đùa, trong đó sẽ sinh ra vô tận khí quy khư, ăn mòn sinh cơ.

Một khi không chịu đựng được, liền sẽ nhục thân tan vỡ, đạo quả tiêu tan, trực tiếp cùng thế giới quy về hư vô.

"Nhưng, ý tưởng chứng đạo của Hỗn Độn Bất Diệt Thể…" Sở Nguyên từ trong đó, nhìn ra một con đường tu luyện mới.

Chương 16

Sáng tạo và hủy diệt thế giới, hấp thu vô cùng pháp tắc Đại Đạo, rèn luyện thân thể, ngưng tụ đạo quả, nhục thân chứng đạo.

Chắc không phải chỉ có Đại La, Chuẩn Thánh mới có thể sử dụng chứ?

Thế giới Hồng Hoang, từ Tiên Đạo bắt đầu, tất cả đều có sức mạnh tạo hóa.

Thiên Tiên có thể khai sáng một phương động thiên phúc địa, Chân Tiên thân thể hóa thành vị diện vũ trụ, Kim Tiên khai sáng tiểu thiên thế giới.

Thái Ất khai sáng trung thiên thế giới, Đại La Chuẩn Thánh khai sáng đại thiên thế giới.

Động thiên, vị diện, tiểu thiên thế giới, trung thiên thế giới, đại thiên thế giới, thậm chí cả thế giới hoàn mỹ cao hơn.

Đại La Chuẩn Thánh có thể thông qua phá diệt thế giới để tu luyện, vậy Thái Ất, Kim Tiên, thậm chí là Chân Tiên, Thiên Tiên tại sao lại không thể?

Cứ như vậy, có lẽ có thể từ Hỗn Độn Bất Diệt Thể suy diễn ra một con đường tu luyện Đại Đạo mới.

“Không thể vội.” Sở Nguyên đè nén sự xúc động trong lòng xuống.

Với đạo hạnh hiện tại của hắn, miễn cưỡng có thể suy diễn ra con đường tu luyện này, nhưng chắc chắn sẽ không hoàn mỹ.

Đợi sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên rồi tính.

“Tiếp theo, liền bắt đầu tu luyện Hỗn Độn Bất Diệt Thể.” “Nhưng

trước đó…” Sở Nguyên vung tay, một đóa liên đài màu đen yêu diễm xuất hiện trong hư không.

Tâm niệm vừa động, một thân ảnh tuyệt mỹ phong tư tuyệt thế ngã xuống.

Đế hậu Thiên Đình, Hi Hòa.

Lúc này Hi Hòa, thân hình chật vật.

Vốn đã bị trọng thương, tu vi lại bị phong ấn, ở trong Diệt Thế Hắc Liên năm ngàn năm, thương thế càng thêm nghiêm trọng, gần như sắp rơi cảnh giới.

“Tiểu tặc.” Hi Hòa hận thù nhìn Sở Nguyên, nếu ánh mắt có thể giết người, e rằng hắn đã bị thiên đao vạn quả.

“Đừng nhìn nữa, đối với loại hàng second-hand như ngươi, ta không có hứng thú.” Sở Nguyên mặt mang nụ cười lạnh, lạnh nhạt mở miệng.

“…” “Phụt…” Hi Hòa xấu hổ và tức giận đến cực điểm, khí huyết công tâm, phun ra một ngụm máu tươi.

Đối với điều này, Sở Nguyên không hề động lòng, nhìn Hi Hòa, như mèo vờn chuột, nói: “Ngươi nói xem, ta nên xử trí ngươi thế nào?” “Đế hậu Thiên Đình?” “Thân phận thật cao quý a.” Hi Hòa nghe vậy đầu tiên là đại nộ, sau đó kinh hãi thất sắc, kinh hãi nhìn Sở Nguyên, nói: “Ngươi muốn làm gì?” “Yên tâm, ta không có ác ý như vậy.” Sở Nguyên nhìn ra sự sợ hãi của Hi Hòa, cười lạnh một tiếng, nói: “Ngươi nói xem, nếu do ngươi ra tay, xóa sổ hàng tỷ Yêu tộc, Đế Tuấn sẽ làm thế nào?” “Đúng rồi, còn có mười con tiểu kim ô kia nữa.” “Dù sao cũng phải chết, chết trong tay ngươi, ta còn có thể bù lại bản nguyên.” “Ta rất mong chờ.” “Đừng…” Trên mặt Hi Hòa viết đầy sự kinh hoàng.

“Oanh…” Tuy nhiên, Sở Nguyên không có tâm tình nói nhảm với nàng.

Một ngón tay điểm lên Diệt Thế Hắc Liên kia, trong nháy mắt, vô tận ma khí cuồn cuộn xuống, tràn vào cơ thể Hi Hòa, ăn mòn đạo quả và pháp lực của nàng.

“A…” Hi Hòa hét thảm một tiếng, cả người đau đến run rẩy.

Sở Nguyên, đang dùng Diệt Thế Hắc Liên ăn mòn Hi Hòa, áp chế bản tính của nàng, phóng thích ma tính.

Cho đến khi, từ thần nhập ma, trở thành ma nô của Sở Nguyên.

Quá trình này rất đau khổ, nhưng Sở Nguyên không quan tâm.

Dù sao người đau cũng không phải hắn.

Cứ như vậy, sau chín chín tám mươi mốt ngày.

Trước mặt Sở Nguyên, trên người Hi Hòa ma khí cuồn cuộn, vô tận ma ý gần như muốn hóa hư không thành ma vực.

Tẩy trắng yếu đi ba phần, hắc hóa mạnh lên gấp mười.

Hi Hòa bây giờ sau khi nhập ma, khí tức còn mạnh hơn trước.

Ngay cả Sở Nguyên cũng cảm thấy không thể tin được.

Hắn không ngờ, ma tính trong lòng Hi Hòa, lại nặng đến vậy.

“Chủ nhân.” Hi Hòa mở mắt, sự phẫn hận tràn ngập trước đó đã biến mất không còn tăm hơi, thay vào đó là sự quyến rũ yêu diễm, vạn chủng phong tình.

Đây, chính là ma tính của Hi Hòa.

Bây giờ, có thể gọi nàng là Ma Hi Hòa.

“Nguyệt Tinh Luân cho ngươi.” “Sau khi ra ngoài, hãy bảo vệ Nhân tộc, không có mệnh lệnh của ta, đừng xuất hiện trước mặt bất

kỳ ai.” Sở Nguyên mở miệng nói.

“Vâng, chủ nhân.” Hi Hòa nhận lấy Nguyệt Tinh Luân, ánh mắt đảo qua người Sở Nguyên, cuối cùng không dám làm càn, lui ra ngoài.

Có một cường giả Chuẩn Thánh bảo vệ, Nhân tộc không còn gì phải lo lắng.

Hi Hòa lui đi, Sở Nguyên cũng bắt đầu tu luyện Hỗn Độn Bất Diệt Thể.

Khai sáng thế giới thì đơn giản, cái khó là làm sao để trong thế giới xuất hiện sinh linh.

Nhưng tu luyện Hỗn Độn Bất Diệt Thể chủ yếu là hấp thu Đại Đạo tạo hóa và hủy diệt, cũng không cần tạo hóa sinh linh.

Đại La Kim Tiên có thể khai sáng đại thiên thế giới, huống chi là Chuẩn Thánh.

Cho nên, Sở Nguyên tu luyện không có chút khó khăn nào.

Tâm niệm vừa động, thần niệm của Sở Nguyên đã ở trong khí hải hỗn độn trong cơ thể.

Nơi đây, vô tận điểm sáng pháp tắc lấp lánh, mênh mông vô bờ, như cát sông Hằng vô cùng vô tận.

“Bắt đầu thôi.” Sở Nguyên trong lòng khẽ động, Diệt Thế Đại Ma liền hiện ra trong khí hải, thoáng chốc bộc phát ra vô lượng thần huy.

“Oanh…” Con đường hủy diệt kinh khủng quét ngang hỗn độn, làm vỡ nát cả hư không vô tận kia.

Địa thủy phong hỏa tàn phá dữ dội, thanh trọc nhị khí diễn sinh, âm dương lưỡng nghi tạo hóa… Hủy diệt đến cực hạn cũng sẽ sinh ra tạo hóa đến cực hạn.

Thanh khí bay lên hóa thành trời, trọc khí hạ xuống hợp thành đất,

pháp tắc hóa thành chu thiên tinh thần.

Vô lượng Đại Đạo va chạm, một phương đại thiên thế giới hỗn độn vô biên từ từ diễn sinh ra.

Thần niệm của Sở Nguyên, lẳng lặng nhìn vô cùng Đại Đạo giao thoa dung hợp, trong lòng dâng lên vô tận cảm ngộ… Thời không hiện hóa, tạo hóa thành hình, tinh thần sừng sững, luân hồi ẩn giấu.

Đại thiên thế giới đang nhanh chóng diễn hóa, ba ngàn Đại Đạo cũng không ngừng tăng trưởng, đạo vận nồng đậm.

Nếu cứ để thế giới diễn hóa như vậy, không chừng thật sự có thể tự nhiên tiến hóa ra sinh linh.

Tiếc là.

"Oanh…" Sâu trong hư vô, Diệt Thế Đại Ma đại biểu cho sự hủy diệt lại một lần nữa hiện thế, từ từ chuyển động, vô tận Đại Đạo tan vỡ, khí hủy diệt kinh khủng trong nháy mắt quét sạch cả thế giới.

"Ầm ầm ầm…" Không lâu sau, đại thiên thế giới rộng lớn vô biên sụp đổ, vô cùng khí hủy diệt và pháp tắc tạo hóa giao nhau.

"Oanh…" Trong hư vô, hiện ra thân ảnh của Sở Nguyên, vô hạn cao lại vô hạn lớn, không thể biết, không thể dò, không thể tra.

Sở Nguyên đưa tay, nắm lấy thế giới đại thiên hủy diệt kia trong tay, chân hỏa Đại Đạo hừng hực thiêu đốt, luyện hóa thành một quả thế giới màu hỗn độn, một ngụm nuốt vào.

"Oanh…" Pháp lực và pháp tắc Đại Đạo cuồn cuộn bùng nổ trong cơ thể Sở Nguyên, nhục thân của hắn trong nháy mắt nổ tung, hóa thành những hạt máu sương.

"Ông ông…" Ý thức vô thất thần tiếp nhận sự rèn luyện của pháp tắc Đại Đạo, ngày càng ngưng luyện.

Pháp tắc Đại Đạo quét qua hư không, mỗi một lần dao động, đều sẽ tiêu diệt một phần máu sương.

Nhưng, tương ứng, máu sương còn lại càng thêm kiên cố, khí bất hủ vô thượng bắt đầu hội tụ.

"Oanh…" Không lâu sau, ý thức của Sở Nguyên bùng nổ, huyết sương đã trải qua muôn vàn thử thách kia lại một lần nữa dung hợp, hóa thành một cái kén máu khổng lồ.

"Phốc xuy…" Kén vỡ ra, hiện ra thân ảnh của Sở Nguyên.

"Xoạt xoạt xoạt…" Trong nháy mắt, huyết khí đại long xông lên trời, thanh long gầm thét, chu tước hót vang, bạch hổ gầm gừ, huyền vũ cúi đầu, vô tận huyết khí cuồn cuộn, diễn hóa ra vô tận dị tượng Đại Đạo.

"Sức mạnh nhục thân tăng trưởng gấp mười, pháp tắc Đại Đạo tăng lên một thành." "Tuy chỉ là lần đầu tiên tu luyện, nhưng hiệu quả thế này…" "Quá kinh người." Trên mặt Sở Nguyên đầy vẻ kinh ngạc.

Trong Hồng Hoang mênh mông, đừng nói Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên cũng không thể tiến bộ nhanh như vậy.

Đại năng nào mà không phải mỗi ngày khổ sở cảm ngộ Đại Đạo, bế quan hàng ngàn vạn năm, có lúc thậm chí không thu hoạch được gì.

Tin tức này truyền ra ngoài, tất cả đại năng trong Hồng Hoang đều phải phát điên.

"Ba ngàn năm." Hơi cảm ứng một chút, Sở Nguyên liền hiểu, lần tu luyện này, đã dùng ba ngàn năm thời gian.

"Lại bế quan hai ngàn năm, tiêu hóa cảm ngộ của lần tu luyện này." Năm đó hắn có ước hẹn vạn năm với Thập Nhị Tổ Vu, bây giờ chỉ còn thiếu một ngàn năm.

Nhân tộc có Thí Thần Thương và Hi Hòa bảo vệ, cũng không cần phải lo lắng.

Về phần những khó khăn khác, Sở Nguyên sẽ không ra tay.

Tất cả những gì phải trải qua, đều không thể tránh khỏi.

Chương 17

Đại kiếp mấy ngàn năm trước còn qua được, Nhân tộc, có gì phải sợ? … Thời gian thấm thoát, nhật nguyệt như thoi đưa.

Hai ngàn năm thời gian chớp mắt đã qua.

Bây giờ, kể từ khi Sở Nguyên bế quan tu luyện, đã qua một vạn năm.

Dưới chân núi Thủ Dương, dưới sự phát triển của Nhân Tộc Tam Tổ, trên vùng đồng bằng vô tận bao quanh núi Thủ Dương đã mọc lên từng tòa bộ lạc của Nhân tộc.

Dòng chảy của thời gian dường như đã xóa nhòa vết thương năm xưa, dưới chân núi Thủ Dương nhân đạo chi khí đỉnh thịnh, cuồn cuộn.

"Tam Tổ, hiện nay số lượng tộc nhân đã vượt quá trăm tỷ, đồng bằng quanh núi Thủ Dương khó có thể chứa nổi, ta định di dời một phần bộ lạc Nhân tộc ra ngoài." Trong tổ điện, Nhân Tộc Tam Tổ ngồi ở vị trí cao nhất, người nói ở dưới là một người đàn ông trung niên mặc áo da thú, vẻ mặt uy nghiêm.

Thủ lĩnh Nhân tộc hiện tại, Khương Ly Thị.

"Lại đến mức này rồi sao?" Nghe vậy, Nhân Tộc Tam Tổ không hề ngạc nhiên, sắc mặt phức tạp lẩm bẩm.

Vạn năm qua, vì lương thực, bệnh tật, thiên tai, dã thú… Nhân tộc phát triển rất gian nan.

Đây là quá trình bắt buộc phải trải qua, Nhân Tộc Tam Tổ chưa từng can thiệp.

Những chuyện này, họ đều đã từng trải qua.

Nếu ba người họ mạnh mẽ can thiệp, có lẽ sẽ khiến Nhân tộc bớt đi rất nhiều tai nạn.

Nhưng tương ứng, cũng sẽ thiếu đi rất nhiều rèn luyện.

Vì điều này, tương lai sẽ phải đối mặt với tai nạn lớn hơn.

Hơn nữa, họ đã từng chịu bài học xương máu vì điều này.

Mặc dù vậy, trong một vạn năm, số lượng Nhân tộc cũng đã từ năm mươi triệu phát triển lên hơn trăm tỷ.

Cảnh tượng hiện tại, sao mà giống với mấy nguyên hội trước đây.

Nhân tộc sinh sôi nảy nở, tổ địa không đủ chứa, bắt đầu di cư ra ngoài.

Vòng đi vòng lại, dường như đã trở thành một vòng lặp.

Vậy kết quả lần này sẽ thế nào?

Sắc mặt Nhân Tộc Tam Tổ phức tạp.

"Oanh…" Đúng lúc này, trên núi Thủ Dương, đột nhiên có một luồng uy thế vô thượng hùng vĩ vô lượng dâng lên.

Hỗn Độn sát khí cuồn cuộn xông lên trời, vô tận tiên hà thụy thái bao quanh, thần quang vô lượng, trong hư không, tựa như có cảnh tượng chư thần cầu nguyện, âm thanh tiên phật tụng kinh.

Vô lượng đạo vận bộc phát, cột thần Đại Đạo to lớn thẳng lên trời cao, xua tan mây trên trời, chấn động cả Hồng Hoang.

Sở Nguyên mặc Chí Tôn Ma Bào từ trên đỉnh núi Thủ Dương bước xuống, chân đạp hư không, từ từ đi xuống.

"Là Nguyên Sơ Ma Chủ." "Khí tức thật mạnh." "Hắn đã thành Chuẩn Thánh." "Quá nhanh, mới có một vạn năm thôi." "Hậu thủ của Hỗn Độn Ma Thần quả nhiên không thể xem thường." Các đại năng

Chư Thiên bị kinh động nhanh chóng phát hiện ra dị tượng trên núi Thủ Dương.

Thấy cảnh này, trong lòng họ đối với Sở Nguyên càng thêm kiêng dè.

"Nguyên Sơ đạo hữu quả nhiên bất phàm." Trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử vỗ tay cười lớn.

Trong biển máu, Minh Hà Lão Tổ ánh mắt sâu thẳm.

Trên núi Côn Luân, trong Tam Thanh Điện, Tam Thanh Thánh Nhân cũng bị kinh động, từ trong tu luyện tỉnh lại.

"Chuẩn Thánh?" Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt kinh ngạc, Đạo Đức Thiên Tôn và Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt lập tức âm trầm.

"Hừ, thời đại của Hỗn Độn Ma Thần đã qua, tên này không kiêu ngạo được bao lâu đâu." Nguyên Thủy Thiên Tôn hận hận nói.

"Bàn Cổ Phụ Thần có thể chém ba ngàn Ma Thần, Tam Thanh chúng ta cũng không kém." "Hai vị hiền đệ, không cần để ý nhiều, tĩnh tâm tu luyện." Đạo Đức Thiên Tôn nghiến răng, lạnh giọng nói. … Tu Di Thánh Cảnh.

"Sư huynh." Tây Phương Nhị Thánh cũng bị kinh tỉnh, cảm ứng được dị tượng trên núi Thủ Dương, thần tình lập tức khổ sở.

Lần trước ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, linh bảo trên người Sở Nguyên không lấy được, ngược lại còn chết một lần, liên lụy đến Thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên cũng phải giao ra.

Trong lòng Chuẩn Đề, quả là hối hận.

"Chuyện đã đến nước này, sư đệ đừng bận lòng nữa, vạn sự vạn vật đều có nhân quả, nhân nhân quả quả, quả quả nhân nhân, thiện nhân thiện quả, thiện quả thiện nhân, ác nhân ác quả, ác quả ác nhân."

“Giữ vững Đại Đạo, tĩnh tâm tu hành mới là thượng đạo.” Tiếp Dẫn đạo nhân thở dài một hơi, trên người dâng lên vô lượng đạo vận, nhân quả luân hồi, khô vinh tịch diệt, đều quy về một thân.

“Đa tạ sư huynh khai sáng.” Chuẩn Đề đạo nhân trong mắt hiện lên vẻ minh ngộ, lập tức phong bế ngũ cảm, mắt không thấy tâm không phiền, nhập định tu luyện.

Thấy vậy, Tiếp Dẫn không khỏi mỉm cười. … Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Khi dị tượng trên núi Thủ Dương dâng lên, trong đại điện, lập tức yên tĩnh.

“Hôm nay đến đây thôi, các khanh lui ra đi.” Hồi lâu sau, Thiên Đế Đế Tuấn ở trên cao mới phất tay.

Nghe vậy, rất nhiều Yêu Thần nhìn nhau, nhưng không dám vi phạm mệnh lệnh của Đế Tuấn, cung kính lui xuống.

“Ầm ầm ầm…” Rất nhiều Yêu Thần vừa ra ngoài, trong Lăng Tiêu Bảo Điện liền vang lên tiếng nổ loảng xoảng.

“Phục Hy Đại Thánh, bệ hạ sao vậy?” Thập đại yêu thần mới nhậm chức, Đồ Sơn Lão Tổ, nghi hoặc nhìn về phía Phục Hy.

“Ai.” Phục Hy lắc đầu, nhưng không nói gì, buồn bã rời đi.

Đồ Sơn Lão Tổ nhìn xung quanh, thấy rất nhiều Yêu Thần đều mặt mày rầu rĩ, có người thậm chí còn mang theo vẻ sợ hãi.

Chỉ vì một Chuẩn Thánh mới tấn chức?

Trong phút chốc, Đồ Sơn Lão Tổ đối với tương lai cảm thấy lo lắng.

“Sở Nguyên.” “Cuối cùng cũng xuất quan rồi.” Khi dị tượng xuất hiện trên núi Thủ Dương, Tam Tổ trong tổ điện Nhân tộc lập tức cảm

ứng được, tâm tình kích động, thân hình lóe lên, đã ra bên ngoài.

Thấy vậy, Khương Ly Thị vội vàng đi theo.

Hắn năm nay chưa đầy năm trăm tuổi, đối với chuyện của vạn năm trước biết không nhiều, trong lòng cũng có chút tò mò.

"Tam Tổ, đã lâu không gặp." Ngoài tổ điện, Sở Nguyên đạp hư không mà xuống, đáp xuống trước mặt bốn người.

"Sở Nguyên, ngươi cuối cùng cũng xuất quan rồi." Tam Tổ gật đầu cười lớn, tâm trạng căng thẳng lập tức thả lỏng.

"Khương Ly Thị bái kiến Võ Tổ." Phía sau Tam Tổ, Khương Ly Thị tiến lên một bước, chắp tay bái Sở Nguyên.

Tam Tổ từng nói, trong Nhân tộc, có một vị đại năng, vẫn luôn bế quan trên núi Thủ Dương.

Truyền thuyết, năm đó Nhân tộc gặp đại kiếp, chính là vị này, trong cơn giận dữ đã giết lên Cửu Thiên, gây ra chấn động ngút trời.

Chuyện này là bí mật của Nhân tộc, người biết không nhiều, nhưng các thủ lĩnh Nhân tộc qua các đời, đều biết.

"Võ Tổ?" Sở Nguyên nghi hoặc nhìn Tam Tổ.

"Vào trong rồi nói." Tam Tổ mỉm cười, dẫn Sở Nguyên đi vào tổ điện của Nhân tộc.

Một tòa cung điện hùng vĩ hoàn toàn được xây bằng đá.

Xung quanh cung điện, từng bức tranh minh họa, mô tả những gian khổ mà Nhân tộc đã trải qua từ khi ra đời.

Từng vị tiên hiền của Nhân tộc đã vượt qua bao chông gai.

Chính giữa tổ điện, chính là đại kiếp của Nhân tộc một vạn năm trước.

Sở Nguyên, đang ở chính giữa, tay cầm Thí Thần Thương, trước mặt, là đại quân Yêu tộc nhìn không thấy bến bờ.

Thiên Đình sụp, Yêu Đế thương.

Trừ những sự tích của Lục Thánh Thiên Đạo không thể hiển thị, những thứ khác, có cái gì đều có cái đó.

"Sở Nguyên, một vạn năm trước, Nhân tộc ta gặp đại kiếp, ngươi đã giết lên Thiên Đình, báo thù cho Nhân tộc ta." "Từ khi tổ địa được tái lập, ngươi chính là vị tổ thứ tư được Nhân tộc ta cùng tôn kính." "Võ Tổ." Toại Nhân Thị trịnh trọng nói.

"Võ Tổ, cũng hay." Sở Nguyên lộ vẻ cảm thán.

Không có ý từ chối.

"Oanh…" Trong cõi u minh, khi Sở Nguyên đồng ý, một luồng sức mạnh kỳ diệu giáng xuống người hắn.

Khí vận Nhân tộc.

Khí vận lâm thân, khiến Sở Nguyên cảm giác Đại Đạo cũng gần hơn vài phần.

Chương 18

Đương nhiên, đó chỉ là ảo giác.

Hiện tại thực lực Nhân tộc quá yếu, khí vận cũng không nhiều, cho dù là vị tổ thứ tư của Nhân tộc, cũng sẽ không có thay đổi quá lớn.

Bốn người lần lượt ngồi xuống trong tổ điện.

"Khương Ly Thị." "Thủ lĩnh Nhân tộc hiện tại?" Sở Nguyên gật đầu hỏi.

Trên người Khương Ly Thị hội tụ khí vận Nhân tộc, hắn liếc mắt một cái liền nhận ra.

"Vâng." Khương Ly Thị vội vàng đáp.

Không biết tại sao, hắn luôn cảm thấy khí thế trên người Sở Nguyên rất nặng, ép hắn có chút không thở nổi.

"Nhân tộc hiện tại lại gặp khó khăn?" Sở Nguyên hỏi.

"Võ Tổ, hiện nay quanh núi Thủ Dương…" Khương Ly Thị lập tức kể lại những gì vừa nói lúc nãy.

"Một trăm tỷ." Sở Nguyên trong lòng cảm thán sự vĩ đại của Hồng Hoang.

Kiếp trước cả Trái Đất cũng chỉ có sáu bảy mươi tỷ dân, tài nguyên đã khó có thể chịu nổi.

Bây giờ chỉ một ngọn núi Thủ Dương, lại có thể nuôi sống một trăm tỷ Nhân tộc.

Mà núi Thủ Dương, trong toàn bộ Hồng Hoang, cũng chỉ là một nơi nhỏ như hạt vừng.

“Di cư ra ngoài thôi.” Không do dự, Sở Nguyên mở miệng nói.

Đây là biện pháp duy nhất.

Số lượng Nhân tộc quá lớn, núi Thủ Dương khó có thể chứa nổi, chỉ có một con đường là di cư ra ngoài.

“Trăm tỷ dân, chia thành mười tổ, mỗi tổ mười tỷ, trong Nhân tộc chọn ra những người tài đức, lập ra mười thủ lĩnh bộ lạc, mỗi người phụ trách một đại bộ lạc.” “Mười tỷ bộ lạc Nhân tộc, lại tiếp tục phân chia, cứ thế tiếp tục, nở hoa khắp nơi.” “Lấy núi Thủ Dương làm trung tâm, lan ra bốn phương tám hướng.” “Trầm mặc vạn năm, Nhân tộc, cũng nên đi ra ngoài rồi.” Trong tổ điện, giọng nói của Sở Nguyên vang vọng.

“Theo lời Võ Tổ.” Tam Tổ suy nghĩ một lát, gật đầu đồng ý.

Thấy vậy, Khương Ly Thị chắp tay bái một cái, lui xuống.

Tam Tổ nhìn Khương Ly Thị đi ra khỏi tổ điện, khe khẽ thở dài một hơi.

Môi trường ở núi Thủ Dương đã đủ khắc nghiệt, nhưng so với thế giới bên ngoài, nơi đó thực sự là thiên đường.

Ở đây, mối đe dọa mà Nhân tộc phải đối mặt chỉ là bệnh tật, thiên tai, lương thực… Nhưng ra ngoài, sẽ phải đối mặt với vạn tộc Hồng Hoang.

Nhân tộc di cư ra ngoài, lại là một trận gió tanh mưa máu.

Trăm tỷ Nhân tộc, không biết sẽ còn lại bao nhiêu.

“Đây đều là cục diện phải đối mặt.” Sở Nguyên mở miệng nói.

Không qua một phen lạnh thấu xương, làm sao có được hương hoa mai thơm ngát.

Nhân tộc chỉ có tự cường, mới có thể thực sự trở thành nhân vật

chính của trời đất.

Trải qua thiên kiếp, kinh qua trăm nạn, mới có thể đúc nên ý chí tinh thần kiên cường nhất.

Cũng chính vì vậy, Sở Nguyên mới không ra tay can thiệp vào sự phát triển của Nhân tộc.

Sự phát triển của văn minh cần có sự dẫn dắt, nhưng không thể chủ đạo.

Hắn có thể bảo vệ Nhân tộc không bị tùy ý tàn sát, không bị coi như heo chó kiến hôi mà giết chóc.

Nhưng không thể đem hết kiến thức của hậu thế truyền thụ ra ngoài.

Đó là nhổ mạ cho lớn, chỉ khiến Nhân tộc sau này phải chịu nhiều ma nạn hơn.

"Hi Hòa." Sở Nguyên mở miệng, trong hư không, một thân ảnh hiện ra.

Chính là Hi Hòa vẫn luôn âm thầm bảo vệ.

"Nàng tên là Hi Hòa, Chuẩn Thánh, nhận lệnh của ta, bảo vệ Nhân tộc." Sở Nguyên giải thích với Tam Tổ.

"Nàng?" Tam Tổ trong lòng kinh ngạc, nhận ra người trước mặt, chính là Đế hậu Thiên Đình bị Sở Nguyên bắt làm tù binh trên Thiên Đình năm đó.

"Võ Tổ, nàng?" "Không cần lo lắng, ta đã dùng Thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên xóa bỏ bản tính của nàng, bây giờ nàng là ma nô của ta." Sở Nguyên mở miệng nói.

"Hi hi." "Đúng vậy đó, nếu không phải chủ nhân, ta sao có thể xuất thế chứ?" Hi Hòa cười khúc khích, dịu dàng đáp lên vai Sở

Nguyên, hơi thở như lan, quyến rũ yêu kiều.

Sở Nguyên liếc nàng một cái, nhìn về phía Tam Tổ, nói: "Tam Tổ, sau này Hi Hòa sẽ thường trú tại tổ địa, bảo vệ Nhân tộc, chuyện này đừng để quá nhiều người biết." "Nhân tộc cần trưởng thành, ma nạn là điều không thể thiếu, trừ khi Nhân tộc gặp phải ma nạn trọng đại, Hi Hòa sẽ không tùy ý ra tay." "Ta hiểu." Tam Tổ gật đầu, trong lòng đã yên tâm.

Có một vị Chuẩn Thánh bảo vệ, ít nhất sẽ không xảy ra kiếp nạn như vạn năm trước.

"Sở Nguyên, ngươi sắp rời đi?" Toại Nhân Thị hỏi.

"Đúng vậy, ta và Thập Nhị Tổ Vu có ước hẹn vạn năm, bây giờ ngày hẹn đã gần, ta phải đến Bàn Cổ Điện một chuyến, sau đó, có lẽ sẽ du lịch một vòng Hồng Hoang." "Nếu có việc quan trọng, có thể gọi tên ta vào không động ấn, ta tự có cảm ứng." Sở Nguyên nói.

"Được." Sở Nguyên chuẩn bị rất đầy đủ, Tam Tổ trong lòng an định, tự nhiên sẽ không ngăn cản.

"Đi." Sở Nguyên đưa tay, trên núi Thủ Dương, một luồng hắc mang xé rách hư không, mang theo một cảm xúc không thể chờ đợi được nữa, rơi vào tay hắn.

Thí Thần Thương.

"Trông chừng Nhân tộc cho tốt." Sở Nguyên gạt tay Hi Hòa xuống, tâm niệm vừa động, biến mất trước mặt bốn người.

"Vô vị." Hi Hòa bĩu môi, thân ảnh lóe lên, cũng biến mất không thấy.

Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử có đại ân với Nhân tộc, cá tính của ông cũng hợp

với Sở Nguyên, trên đường đến Bàn Cổ Điện, Sở Nguyên thuận đường ghé qua.

"Đạo hữu làm ra đại sự, cả Hồng Hoang đều chấn động." Trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử và Sở Nguyên ngồi đối diện, vuốt râu cười nói.

Chuyện ông nói, chính là việc Sở Nguyên trong vạn năm đã thành Chuẩn Thánh.

"Những người có thể vì việc này mà kiêng dè, đều là những kẻ có lòng dạ bất chính, địch không phải bạn, mặc kệ họ." Sở Nguyên cười nhẹ, khinh thường không thèm để ý.

Bây giờ, con đường của hắn đã rõ ràng, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã ở trong tầm tay, thậm chí tiến thêm một bước nữa cũng không phải là không thể.

Cứ như vậy, đối với những đại năng Hồng Hoang được gọi là, trong lòng hắn cảnh giác đã giảm đi.

"Đạo hữu đại khí." Trấn Nguyên Tử cười lớn, nói: "Đạo hữu bây giờ đã thành Chuẩn Thánh, không bằng chúng ta luận đạo một phen?" "Phải khiến đạo hữu thất vọng rồi, ước hẹn vạn năm của ta với Thập Nhị Tổ Vu sắp đến, không có nhiều thời gian như vậy." Sở Nguyên lắc đầu nói: "Nhưng ta cũng rất hứng thú với thần thông của đạo hữu, không bằng chúng ta tiến vào đại thiên thế giới, dùng đạo thân chiến một trận thế nào?" "Như vậy càng tốt." Trấn Nguyên Tử mắt sáng lên.

Đối chiến, tự nhiên tốt hơn luận đạo.

Hai người đều không phải là người do dự, lập tức phân hóa đạo thân, tiến vào Thế Giới Châu của Sở Nguyên.

Dưới sự khống chế của hai người, tu vi của đạo thân chỉ là Đại

La Kim Tiên, vừa đúng ở mức cực hạn mà đại thiên thế giới có thể chịu đựng.

Đồng thời, Đại La Kim Tiên cũng có thể hiển hóa Đại Đạo của bản thân.

"Đạo hữu, ta chủ tu Luân Hồi Đại Đạo, cẩn thận." Sở Nguyên nhắc nhở Trấn Nguyên Tử một tiếng, thân hình phiêu miểu, biến mất tại chỗ.

"Oanh…" Trong hư vô, một phương thế giới luân hồi từ từ hiện ra, Luân Hồi Ma Bàn chậm rãi chuyển động.

Ngũ hành tan vỡ, hư không sụp đổ, sức mạnh thao thiên không gì sánh được trấn áp xuống.

Bế quan vạn năm, sắp xếp lại Đại Đạo của bản thân, tự sáng tạo Luân Hồi Tiên Kinh, hắn cũng lĩnh ngộ được vài đạo thần thông vô thượng.

Luân Hồi Ma Bàn, chính là một trong số đó.

"Hay." Trấn Nguyên Tử cười lớn một tiếng, đạo vận quanh thân lan tỏa, vô lượng không gian pháp tắc bùng nổ, gấp không gian trước mặt lại từng tầng một.

Không gian vặn vẹo, thứ nguyên hỗn loạn, rõ ràng người đang đứng ở đó, Sở Nguyên lại không thể nắm bắt được chút khí tức nào.

Trong thoáng chốc, Trấn Nguyên Tử đối chiến với hắn dường như đang đứng ở tận cùng trời cuối đất.

"Không gian pháp tắc của đạo hữu không tệ, nhưng không gian, từ trước đến nay đều không thể ngăn cản luân hồi." "Oanh…" Luân Hồi Ma Bàn thần huy rực rỡ, trong lúc chuyển động, phá diệt vô tận hỗn độn hư không, trong nháy mắt đã đến trên đỉnh đầu Trấn Nguyên Tử.

“Luân Hồi Đại Đạo thật lợi hại.” Trấn Nguyên Tử mặt không đổi sắc, tán thưởng một tiếng, tay áo vung lên, hóa thành một phương không gian hỗn độn mênh mông vô bờ, thu Luân Hồi Ma Bàn vào trong.

Thần thông vô thượng, Tụ Lý Càn Khôn.

“Hửm?” Trong hư không, hiện ra thân ảnh của Sở Nguyên, kinh ngạc nhìn về phía Trấn Nguyên Tử.

“Tụ Lý Càn Khôn, lại có thể cắt đứt pháp tắc Đại Đạo, thần thông thật lợi hại.” Sau khi Luân Hồi Ma Bàn bị Trấn Nguyên Tử thu vào, đạo thần thông đó liền không còn chịu sự khống chế của Sở Nguyên.

“Đạo hữu có thần thông gì, cứ việc dùng.” Trấn Nguyên Tử vuốt râu cười, thong dong tự tại.

“Ha.” Sở Nguyên cười nhẹ, trên người bỗng nhiên bộc phát ra huyết khí ngút trời, uy thế vô thất thần trấn áp hỗn độn hư không, trời đất dường như đều trở nên nặng nề.

Chương 19

"Tụ Lý Càn Khôn có thể thu pháp bảo thần thông, không biết có thể thu người không?" "Lục Đạo Luân Hồi Quyền…" Sở Nguyên chân khẽ động, vô tận hư không lùi lại, đẩy hắn đến trước mặt Trấn Nguyên Tử, một quyền đấm tới.

"Bành bành bành…" Không gian bị vỡ nát từng tầng một, vô tận thứ nguyên sụp đổ, địa thủy phong hỏa diễn biến.

Tựa như một phương hỗn độn đại thiên lao thẳng tới, khiến Trấn Nguyên Tử trong nháy mắt biến sắc.

Hắn cấp tốc lùi lại, không gian gấp lại vặn vẹo, muốn ngăn cản công kích của Sở Nguyên.

Tuy nhiên, một lực phá vạn pháp, dưới sức mạnh tuyệt đối, tất cả đều là hư ảo.

"Ầm ầm ầm…" Hư không bị xé rách mạnh mẽ, không gian Đại Đạo đứt gãy, Trấn Nguyên Tử bất đắc dĩ, chỉ có thể vung tay áo, nghênh đón.

Tụ Lý Càn Khôn bộc phát, trực tiếp thu Sở Nguyên vào trong.

Tuy nhiên, chưa đợi Trấn Nguyên Tử thở phào, sắc mặt đột nhiên đại biến.

"Bành…" Tay áo vỡ nát, một bóng người từ trong nhảy ra, thần lực Đại Đạo kinh khủng bộc phát, đấm vào người Trấn Nguyên Tử.

"Bành…" Trong nháy mắt, đạo thân của Trấn Nguyên Tử trực tiếp bị Sở Nguyên đấm nổ, tan vỡ ra, hóa thành vô tận máu sương, văng khắp đại thiên thế giới.

"Đinh, túc chủ đánh bại đại năng Chuẩn Thánh, nhận được thần

thông vô thượng Đại Thương Khung Thuật." "Đại Thương Khung Thuật tự động mãn cấp." Đại Thương Khung Thuật: Tu luyện đến cực hạn có thể thi triển ra Thượng Thương Chi Thủ.

Cảm ngộ đại pháp vô thượng trong đầu, đạo thân của Sở Nguyên khẽ mỉm cười, hóa thành một luồng thần quang bay ra khỏi Thế Giới Châu, trở về trên người Sở Nguyên.

"Đạo hữu thủ đoạn thật lợi hại." Trấn Nguyên Tử cười khổ một tiếng.

"Thừa nhượng, nhục thân của ta khá mạnh, nếu không dùng linh bảo, thiện nghệ nhất là cận chiến." "Nếu dùng linh bảo, ta không chắc có thể phá vỡ Thiên Địa Thai Mô của đạo hữu đâu." Sở Nguyên cười lớn nói.

Địa Thư của Trấn Nguyên Tử ở thế giới Hồng Hoang có thể nói là tồn tại như bug, điều động tổ mạch Hồng Hoang, diễn hóa Thiên Địa Thai Mô.

Không có sức mạnh cảnh giới Thánh Nhân, căn bản không thể phá vỡ.

"Luân Hồi Đại Đạo của đạo hữu bất phàm, nhục thân càng mạnh mẽ hơn, có lẽ, sẽ được Thập Nhị Tổ Vu ưu ái." Trấn Nguyên Tử gật đầu cười nói.

"Cũng đúng." Sở Nguyên ngẩn ra, đám người Vu tộc đều là những kẻ cuồng chiến, chủ tu nhục thân.

Giao tiếp với những người như vậy, nói khó cũng khó, nói đơn giản cũng đơn giản.

Đánh thắng là được.

Chuyến đi này, e rằng sẽ không quá yên bình.

“Ta đi đây, lần sau có cơ hội sẽ cùng đạo hữu luận đạo một phen.” Sở Nguyên cảm thán một lát, đứng dậy nói. … Từ Vạn Thọ Sơn ra, Sở Nguyên liền đi thẳng đến núi Bất Chu.

Bàn Cổ Điện, tọa lạc dưới chân núi Bất Chu.

Thế giới Hồng Hoang bây giờ đang ở thời kỳ Thái Cổ Man Hoang, tiên thiên linh vật không phải đầy đất, nhưng cũng không ít.

Trên đường đi, Sở Nguyên phát hiện không ít thứ tốt, liền tiện tay thu vào Thế Giới Châu.

“Tiểu nhân phương nào, dám tự tiện xông vào địa bàn Vu tộc ta.” “Oanh…” Khi Sở Nguyên đang thu một viên Hỗn Độn Ngọc Thạch, chân trời đột nhiên truyền đến một tiếng nổ.

Sát khí cuồn cuộn xông lên trời, một người khổng lồ man hoang tay cầm búa lớn, từ trong hư không bước ra.

“Đại Vu Hình Thiên?” Sở Nguyên nhìn người khổng lồ đối diện, trong lòng khẽ động, nhận ra thân phận của hắn.

Hình Thiên múa can thích, chí mạnh vẫn còn đây.

Trong Vu tộc, có uy thế như vậy, dùng búa làm vũ khí, trừ Đại Vu Hình Thiên, cũng không có người khác.

Đại Vu Hình Thiên, một thân thực lực đã đạt tới cảnh giới Đại La đỉnh phong, chỉ dưới Thập Nhị Tổ Vu.

“Nhân tộc, Sở Nguyên.” Hình Thiên nhìn Sở Nguyên, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Tiếp đó, chiến ý ngút trời.

“Có thể được Tổ Vu khen ngợi, thực lực hẳn là không tệ, để ta thử xem.” “Nhận một búa của ta.” “Oanh…” Lưỡi búa sắc bén xé rách trời cao, vô tận phong mang chém nát thời không, Hình Thiên Phủ

mang theo sức mạnh vô thượng, chém thẳng xuống Sở Nguyên.

"Vũ khí không tệ." Sở Nguyên mặt không đổi sắc, nhìn Hình Thiên Phủ sắc bén kinh thiên, cảm thán nói.

Vu tộc không tu Nguyên Thần, cho nên không thể sử dụng linh bảo.

Nhưng Vu tộc không phải không dùng vũ khí.

Ngược lại, vũ khí của Vu tộc cũng không yếu.

Như Can Thích Thần Phủ trong tay Hình Thiên, Hậu Nghệ Xạ Nhật Cung… Tuy chỉ là vũ khí, uy lực lại không dưới Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo.

"Vừa mới nhận được một hạng thần thông, tiện thể luyện tay nghề." Sở Nguyên thản nhiên mở miệng, đưa tay phải ra, đè xuống Hình Thiên.

"Thượng Thương Chi Thủ…" Trên trời cao, vô lượng pháp tắc hội tụ, linh khí ngưng kết, hóa thành một bàn tay khổng lồ che trời, trấn xuống Hình Thiên.

"Oanh…" Uy áp kinh khủng bao trùm trên đỉnh đầu Hình Thiên, thời không phong tỏa, nhân quả đoạn tuyệt, Đại Đạo đứt gãy, không gian vỡ nát.

Tất cả, đều bị trấn áp tiêu vong.

"Bành…" Không gian nổ tung, thân thể Hình Thiên từ trong đó rơi ra, như một ngôi sao băng rơi xuống mặt đất, Can Thích Thần Phủ kia cũng rơi sang một bên.

"Không thể nào." Hình Thiên gầm lên một tiếng, muốn đứng dậy.

Làm sao có thể?

Hắn dù sao cũng là cường giả vô thượng Đại La đỉnh phong.

Cho dù đối mặt với Chuẩn Thánh, cũng không thể vô lực như vậy.

"Oanh…" Tuy nhiên, chưa đợi Hình Thiên hành động, Thượng Thương Chi Thủ kia đã vỗ xuống, thần uy Đại Đạo kinh khủng bộc phát, trong nháy mắt đánh nát vùng đất đó thành hư vô.

"Đinh, túc chủ đánh bại Hình Thiên, nhận được Cửu Chuyển Huyền Công." "Xoẹt…" Hư không nứt ra, thần khu tan nát Hình Thiên từ trong đó rơi ra, khí tức suy yếu.

"…" Hình Thiên dùng tay chống đỡ thân thể, sắc mặt kinh hãi nhìn Sở Nguyên, trong lòng vẫn khó có thể tin được.

Sao có thể chứ?

"Sự chênh lệch về cảnh giới, không dễ dàng san bằng như vậy đâu." "Nhóc con, ngươi còn kém xa lắm, tiếp tục nỗ lực đi." Sở Nguyên đáp xuống trước mặt Hình Thiên, trêu chọc nói.

"Ha ha, Nguyên Sơ đạo hữu quả nhiên lợi hại, ta cũng thử xem." "Oanh…" Thoáng chốc, chân trời vang lên một trận cười lớn, hỏa diễm ngập trời, che trời che đất, gần như nhuộm đỏ nửa bầu trời.

Trong hỏa diễm, một người khổng lồ kình thiên sát khí ngập trời, chân đạp hỏa long, tay cầm một thanh thần tiên, xé rách hư không.

"Chúc Dung?" Sở Nguyên sắc mặt nghiêm túc, vung tay lấy ra Thí Thần Thương, trên người bùng lên chiến ý hừng hực, nghênh đón.

"Oanh…" Trong hư không, Thí Thần Thương và Thiên Ly Hỏa Thần Tiên mạnh mẽ va chạm vào nhau.

Nơi tiếng va chạm kinh thiên động địa vang lên, hư không từng mảng lớn sụp đổ vỡ nát, dư ba Đại Đạo không gì sánh được lan ra bốn phương tám hướng.

Đại địa nứt toác, trời cao sụp đổ.

Sở Nguyên và Chúc Dung thân thể đồng thời lùi lại.

Đại Vu Hình Thiên vội vàng tránh xa, loại chiến đấu cấp bậc này, nếu bị dính vào, không chết cũng bị trọng thương.

"Oanh…" Chân trời, mười một đạo quang ảnh xuyên qua hư không, đứng sừng sững ở nơi sâu thẳm của thời không, nhìn về trung tâm chiến trường.

Chính là mười một vị Tổ Vu còn lại.

"Chờ đã." Khi Chúc Dung định tấn công, Sở Nguyên đột nhiên mở miệng.

"Hả?" Chúc Dung thân hình dừng lại, nhìn sang.

"Động đao động thương làm tổn thương hòa khí, không tốt, nghe nói Vu tộc nổi danh thiên hạ vì nhục thân cường hãn, Tổ Vu càng hơn thế, hôm nay, chúng ta đấu tay đôi một trận thế nào?" Sở Nguyên vung tay thu Thí Thần Thương lại, lớn tiếng nói.

Lời vừa dứt, xung quanh lập tức yên tĩnh.

Đại Vu Hình Thiên và các Tổ Vu còn lại sắc mặt kỳ lạ nhìn Sở Nguyên, như nhìn một kẻ ngốc.

"Ngươi chắc chứ?" Ngây người một lúc, Chúc Dung không dám tin hỏi lại.

Hắn sở dĩ dùng Thiên Ly Hỏa Thần Tiên, là không muốn ỷ nhục thân mạnh hơn mà bắt nạt người khác.

Sở Nguyên thì hay rồi, lại chủ động đề xuất.

"Chính là muốn lĩnh giáo sức mạnh của Tổ Vu." Sở Nguyên lắc lắc cổ tay, mặt không đổi sắc.

Hỗn Độn Bất Diệt Thể đã đi vào quỹ đạo, tuy chỉ mới tiến hành một lần, nhưng nhục thân của hắn đã đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh.

Thập Nhị Tổ Vu đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ, chênh lệch không xa.

Chương 20

"Được…" "Vậy đến đây." Lời của Sở Nguyên chính hợp ý Chúc Dung, thu Thiên Ly Hỏa Thần Tiên lại, gầm lên một tiếng, nắm chặt nắm đấm đánh về phía Sở Nguyên.

Trên cánh tay hắn quấn quanh những ngọn lửa thần Hồng Hoang nóng rực, từng đường gân mạch như rồng cuộn cao lên, tràn ngập sức mạnh bùng nổ.

"Oanh…" Thần quyền lướt qua không trung, huyết khí bành trướng lập tức đánh nổ không khí, mang theo sức mạnh hùng vĩ không gì sánh được, ầm ầm rơi xuống.

"Đến hay lắm." Sở Nguyên hét lớn một tiếng, lắc mình một cái, cũng hóa thành một người khổng lồ thông thiên, siết chặt nắm đấm, toàn thân gân cốt căng cứng, một quyền đánh ra.

"Lục Đạo Luân Hồi Quyền…" Luân Hồi chân ý ngập trời, huyết khí cuồn cuộn hoành hành, diễn hóa ra một phương đại giới vô thượng, lao thẳng tới.

"Oanh…" Công kích kinh khủng trong nháy mắt va chạm vào nhau, uy thế vô thất thần như thế giới bùng nổ bộc phát.

Trên bầu trời, trực tiếp bị đánh ra một cái lỗ lớn sâu hoắm, không gian bị đánh nổ thành hư vô.

"Bành…" Hai người trong nháy mắt giao đấu, pháp tắc kinh khủng tàn phá, trực tiếp làm vỡ nát bầu trời trong phạm vi mấy chục vạn dặm.

Hư không sụp đổ, địa thủy phong hỏa diễn hóa ra một phương thế giới hỗn độn, thân ảnh hai người biến mất trước mặt mọi người, giữa

trời đất, chỉ còn tiếng nổ ầm ầm truyền đến.

“Nhục thân của hắn, không yếu hơn Chúc Dung.” Huyền Minh Tổ Vu chép miệng, có chút khó tin.

“Quả thực rất mạnh.” “Lần này nhìn lầm rồi.” “Như vậy càng tốt, sau này, không lo không có đối thủ, ha ha.” Rất nhiều Tổ Vu hoặc vui mừng hoặc kinh ngạc.

“Không ngờ, chỉ trong vạn năm ngắn ngủi, hắn có thể trưởng thành đến mức này.” Đế Giang cảm thán nói.

“Hỗn Độn Ma Thần thần bí khó lường, không thể dùng lẽ thường để đo lường.” Chúc Cửu Âm nói.

“Là địch hay bạn?” Đế Giang hỏi.

“Thái Thanh có một câu, gọi là thiên hạ nườm nượp đều vì lợi mà đến, thiên hạ rộn ràng đều vì lợi mà đi.” “Câu này nói rất hay.” Chúc Cửu Âm nói.

Đế Giang gật đầu, ánh mắt lóe lên, như có điều suy nghĩ, không nói gì thêm.

Ở bên cạnh, Hậu Thổ Tổ Vu lại sững sờ tại chỗ, cảm nhận được vô tận Luân Hồi chân ý tỏa ra trong hư không, ánh mắt mê mang.

Luân Hồi?

Cảm giác thật kỳ lạ.

“Hậu Thổ, sao vậy?” Bên cạnh Hậu Thổ, Huyền Minh Tổ Vu phát hiện ra sự khác thường của nàng.

“Muội muội?” Giọng nói của Huyền Minh Tổ Vu lập tức thu hút sự chú ý của các Tổ Vu khác, ai nấy đều tỏ ra quan tâm.

“Không có gì.” Hậu Thổ Tổ Vu khẽ lắc đầu.

Nàng cũng không biết tại sao lại có cảm ứng với Luân Hồi Đại Đạo của Sở Nguyên.

Thật kỳ lạ.

"Oanh…" Đúng lúc này, hư không vỡ nát, một thân ảnh bay ngược ra ngoài, như một ngôi sao băng lướt qua trước mặt các Tổ Vu.

Chỉ nghe một tiếng "oanh", một dãy núi cách đó mười vạn dặm vỡ tan.

"Kia, hình như là Chúc Dung?" Cường Lương có chút không chắc chắn nói.

Nói xong, hắn quay đầu lại, dường như muốn xác nhận.

"Chắc chắn." "Ha ha, tên này, cuối cùng cũng chịu thiệt rồi." Thủy chi Tổ Vu Cộng Công ngửa mặt lên trời cười lớn, tâm tình vô cùng sảng khoái.

Thường nói, thủy hỏa bất dung, câu nói này, dùng cho Cộng Công và Chúc Dung là thích hợp nhất.

Hai người thực lực tương đương, từ khi sinh ra đến nay không biết đã đánh bao nhiêu trận, khó phân thắng bại.

Bây giờ Chúc Dung bị người ta đánh bại, hắn tự nhiên vui mừng.

Tuy nhiên, cười cười, Cộng Công lại phát hiện các Tổ Vu còn lại đều đang nhìn hắn, như nhìn một kẻ ngốc.

"Cộng Công, Chúc Dung thua rồi, có gì vui đâu, điều đó có nghĩa là ngươi lên cũng sẽ thua." "Ách…" Lời của Cường Lương, lập tức khiến sắc mặt Cộng Công cứng đờ.

"Oanh…" Hư không vỡ nát, một người mặc áo đen, khí vũ bất phàm Sở Nguyên bước ra.

"Đinh, túc chủ đánh bại Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung, nhận được

Thượng phẩm Tiên thiên Linh bảo Chúc Dung Đô Thiên Kỳ." "Các vị đều ở đây." Sở Nguyên nhìn về phía các Tổ Vu, dừng lại trên người Hậu Thổ một chút.

Không thể không nói, so với sự thô kệch và hào phóng của các Tổ Vu khác, khí chất của Hậu Thổ Tổ Vu tốt hơn rất nhiều lần.

Dung tư tuyệt thế, không hổ là một trong những nữ thần đẹp nhất Hồng Hoang.

Tuy nhiên, pháp tắc Đại Đạo tỏa ra từ người Hậu Thổ, lại khiến trong lòng Sở Nguyên có chút xúc động.

Tại sao lại có khí tức luân hồi?

"Nguyên Sơ đạo hữu khiến chúng ta phải đợi lâu quá." Đế Giang cười nói.

"Nhân tộc mới ổn định, cần ta trấn giữ, thực sự khó rời đi." Sở Nguyên đè nén nghi ngờ trong lòng xuống, thản nhiên nói.

"Ha ha, đã đến rồi, đừng nói những lời vô ích đó nữa." "Nguyên Sơ huynh đệ thực lực không tệ, lúc nào đó chúng ta cũng giao đấu vài chiêu." Tổ Vu Nhục Thu lớn tiếng nói.

"Sẽ có cơ hội." Sở Nguyên khẽ mỉm cười, Thập Nhị Tổ Vu ít nhất cũng có thể mang lại cho hắn mười hai món bảo vật, hắn sẽ từ chối sao?

"Oanh…" Hỏa diễm ngập trời, Chúc Dung bị đánh bay ra ngoài đã bay trở lại.

"Nguyên Sơ huynh đệ sức mạnh thật cường đại, lần này ta nhất thời không để ý, lần sau tái chiến, ta nhất định thắng." "Được rồi, Nguyên Sơ đạo hữu, trước tiên hãy theo chúng ta đến Bàn Cổ Điện đi." Đế Giang xua tay, nói với Sở Nguyên.

“Được, các vị mời.” … Trên đường đi, Sở Nguyên cùng mọi người giao lưu những bí mật của Hồng Hoang, thu hoạch không ít.

Tâm tính của Thập Nhị Tổ Vu không tệ như trong truyền thuyết.

Tổ Vu hiếu chiến là thật, nhưng không phải là kẻ lỗ mãng.

Hậu Thổ Tổ Vu tâm tư tinh tế như tơ tóc, Chúc Cửu Âm mưu định rồi mới hành động, thủ lĩnh Đế Giang lại càng thâm trầm sâu sắc.

Các Tổ Vu khác hoặc nhiều hoặc ít có chút khuyết điểm, nhưng không có ngoại lệ, đều nghe lời Đế Giang.

Vu tộc, vốn nổi tiếng vì sự đoàn kết.

Đây cũng là một nguyên nhân khiến họ uy chấn Hồng Hoang.

Trong lòng Sở Nguyên, nhận thức về Thập Nhị Tổ Vu đang nhanh chóng thay đổi.

Không lâu sau, mọi người đã đến trước một tòa đại điện cổ xưa, trang nghiêm và hùng vĩ.

Bàn Cổ Điện.

Truyền thuyết là do trái tim Bàn Cổ hóa thành.

Tuy không phải là linh bảo, nhưng nó có thần uy vô lượng, phòng ngự vô song, sánh ngang với Tiên thiên Chí bảo.

Đứng trước đại điện, một luồng khí tức bao dung vạn vật, chí cao chí thượng ập đến, trong thoáng chốc như thể Đại Đạo giáng lâm, nguy nga vô lượng.

“Một tòa Bàn Cổ Điện thật tuyệt vời, thế gian vô song.” Sở Nguyên trong lòng cảm thán.

“Bàn Cổ Điện là do Phụ Thần ban tặng, cũng là căn bản của Vu tộc.” Đế Giang nói: “Mời.” Đi vào Bàn Cổ Điện, đối mặt không phải

là kiến trúc, mà là một phương đại thiên thế giới mênh mông vô bờ, trong đó, vô tận sát khí dâng lên, Đại Đạo đoạn tuyệt, linh khí không tồn tại.

Trong thế giới, chỉ có vô tận thiên địa sát khí cuồn cuộn, ăn mòn tất cả.

"Thiên địa sát khí trong Hồng Hoang, đều bị Bàn Cổ Điện hấp thu?" Sở Nguyên kinh ngạc nói.

Sát khí, là năng lượng tiêu cực, như ma khí, u minh chi khí ăn mòn vạn vật trời đất.

Nơi tồn tại sát khí, vạn linh tuyệt diệt.

Trong Hồng Hoang, duy chỉ có Vu tộc dùng sát khí rèn luyện thân thể.

"Đúng vậy." Đế Giang gật đầu: "Chức trách của Bàn Cổ Điện, là hấp thu sát khí cuồn cuộn giữa trời đất, tạo hóa Hồng Hoang." "Đương nhiên, những sát khí này, cũng vừa hay cung cấp cho chúng ta tu luyện." "Đạo hữu theo ta." "Oanh…" Đế Giang vung tay, xé rách thế giới sát khí vô tận, hiện ra một con đường, cuối con đường, là một phương thế giới đào nguyên chim hót hoa thơm.

"Tu luyện mệt rồi, chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đây." Mọi người đi vào con đường, đến thế giới đào nguyên đó, lần lượt ngồi xuống.

"Các vị, không giấu gì, ta lần này đến đây, một là để cảm tạ sự trợ chiến vạn năm trước, hai là để cùng các vị Tổ Vu giao lưu luận bàn." "Thứ ba, ta có ý liên minh với Vu tộc, tiêu diệt Yêu tộc." Sở Nguyên không do dự, trực tiếp nói ra ý đồ của mình.

Xung quanh yên tĩnh, sau đó, các Tổ Vu đều nhìn về phía Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

"Nguyên Sơ đạo hữu nói thẳng, chúng ta cũng không che giấu."

Chúc Cửu Âm và Đế Giang nhìn nhau một cái, mở miệng nói: "Đạo hữu chẳng lẽ cho rằng chúng ta không muốn tiêu diệt Yêu tộc sao?" "Không, bất luận là vì chứng đạo, hay bảo vệ Hồng Hoang, ta đều sẽ tiêu diệt Yêu tộc." "Nhưng, đại năng Hồng Hoang, sẽ không ngồi yên nhìn Yêu tộc bị tiêu diệt, càng không để Vu tộc ta lớn mạnh." "Vu tộc muốn diệt Yêu, đã làm từ hơn trăm nguyên hội trước rồi." "Khi đó Lục Thánh chưa chứng đạo, Hồng Quân Đạo Tổ ra tay ngăn cản, và đặt ra ước hẹn mười nguyên hội không được khai chiến." "Mười nguyên hội đó, là để cho Yêu tộc trưởng thành, kìm hãm Vu tộc ta." "Bây giờ, ngươi cũng đã thấy rồi, lần trước Vu Yêu đại chiến, trước có Lục Thánh Thiên Đạo, sau có Đạo Tổ Hồng Quân." "Đại năng Hồng Hoang, hoặc là Huyền Môn, đang duy trì một loại cân bằng." "Chỉ có thực lực tuyệt đối mới có thể phá vỡ cân bằng." "Vạn năm trước, chúng ta đều đặt hy vọng vào ngươi, nhưng ngươi cũng không thành công." Thập Nhị Tổ Vu nhìn về phía Sở Nguyên.

"E rằng phải khiến chư vị đạo hữu thất vọng rồi, sức mạnh Ma Thần không thể tùy tiện sử dụng ở Hồng Hoang, lá bài tẩy như vậy, ta cũng không có nhiều." Sở Nguyên thở dài, trong lòng càng hiểu sâu hơn về Vu Yêu nhị tộc.

Quả nhiên, trên thế gian này không có ai là kẻ ngốc.

Huống hồ còn là những người lãnh đạo của Vu Yêu nhị tộc.

Vu tộc dù không thông thiên số đến đâu, cũng không thể nào không nhìn rõ cục thế.

Chương 21

"Nguyên lai là vậy." Thập Nhị Tổ Vu chợt hiểu ra.

Cũng phải, lúc đó Sở Nguyên hận Yêu tộc như vậy, sao có thể vì mấy món linh bảo mà đột nhiên dừng tay.

"Nếu vậy, dù có liên minh với bọn ta, cũng chẳng có ích gì." "Chưa kể Thiên Đạo Hồng Quân, Thiên Đạo Lục Thánh cũng không phải là thứ chúng ta có thể đối phó." Đế Giang thở dài một hơi, thần sắc u ám.

"Hiện nay Vu Yêu nhị tộc đang đứng trên bờ vực thẳm, chỉ cần một chút sơ sẩy là sẽ rơi xuống tan xương nát thịt." "Đế Tuấn và Thái Nhất đối với chuyện này cũng lòng dạ biết rõ." "Đại kiếp Nhân tộc vạn năm trước, cũng chỉ là một biện pháp mà chúng nghĩ ra." Chúc Cửu Âm ngữ khí sâu thẳm, ánh mắt thâm trầm nhìn Sở Nguyên.

"Đồ Vu Kiếm, đúng là một thanh Đồ Vu Kiếm hay thật." "Nguyên lai chư vị đạo hữu đã biết nội tình trong đó." Sở Nguyên cảm thán nói.

Trong lòng hắn chấn động mạnh, âm thầm cảnh giác, những lời đồn đại ở kiếp trước cuối cùng cũng chỉ là lời đồn, không thể nhìn nhận một cách phiến diện.

Ai có thể ngờ được, Vu tộc lại biết về Đồ Vu Kiếm?

"Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận và Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận uy lực sánh ngang Thánh Nhân." "Vu Yêu nhị tộc uy hiếp Hồng Hoang, khiến cho ức vạn tộc quần, chư thiên đại năng đều cảm thấy bất an." "Tâm tư của vạn linh có thể ảnh hưởng đến sự vận chuyển của Thiên Đạo, cứ như vậy, Vu Yêu nhị tộc dần dần từ kẻ được trời ưu ái biến thành kẻ bị trời ghét bỏ, cuối cùng sẽ bị hủy diệt." "Đại kiếp Nhân tộc vạn năm trước chỉ là một mồi lửa." "Đại thế là vậy."

Đế Giang trầm giọng mở lời, trong mắt mang theo sự phẫn nộ và bất lực sâu sắc, "May mắn thay, vạn năm trước, nhờ một trận đại chiến của đạo hữu, đã sớm châm ngòi cho trận quyết chiến Vu Yêu, khiến cho đại kiếp này bị trì hoãn mấy trăm nguyên hội." "Thế nhưng, thời gian mấy trăm nguyên hội, liệu có thể phá vỡ được sự cân bằng này không?" "Đủ rồi." Sở Nguyên mở miệng nói.

"?" Thập Nhị Tổ Vu nhìn sang.

"Thời gian đã đủ rồi." Sở Nguyên trầm giọng nói.

"Đạo hữu nói vậy là có ý gì?" Chúc Cửu Âm hỏi.

"Chư vị có biết hiện nay Hồng Hoang đang thiếu thứ gì không?" Sở Nguyên hỏi Thập Nhị Tổ Vu, ánh mắt lại nhìn về phía Hậu Thổ Tổ Vu.

"Thiếu thứ gì?" Đế Giang, Chúc Cửu Âm và những người khác cảm thấy khó hiểu, không rõ ý của Sở Nguyên.

"Hẳn là luân hồi đi." Lúc này, Hậu Thổ đột nhiên lên tiếng.

Đối diện với ánh mắt của Sở Nguyên, nàng như xuyên qua dòng sông thời gian, nhìn thấy một góc của tương lai.

Trong thoáng chốc, trên người Hậu Thổ hiện lên một cỗ ý niệm đại từ bi.

"Luân hồi?" "Luân hồi chỉ là một trong số đó." Sở Nguyên chốt hạ.

"Năm xưa, Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa, muốn mở ra một phương Vĩnh Hằng Đạo Giới trong Hỗn Độn, nhưng cuối cùng lại công bại thành thùy, chỉ thiếu nửa bước, chưa thể viên mãn." "Bàn Cổ, cũng vì thế mà thân hóa vạn vật, chứng đạo thất bại." "Đại đạo năm mươi, trời diễn bốn chín, độn đi một, vì vậy cần phải lập nên Tam Tài Đại Đạo, mới có thể khiến Hồng Hoang viên mãn, tấn thăng

thành Vĩnh Hằng Đạo Giới." "Tam tài, chính là Thiên, Địa, Nhân." "Thiên Đạo xuất hiện vào lúc Hung Thú Đại Kiếp kết thúc, chúa tể vận mệnh của vạn linh Hồng Hoang." "Địa Đạo và Nhân Đạo, lại vẫn chưa xuất thế." "Địa Đạo, chính là U Minh Luân Hồi." "Lại có chuyện như vậy?" Thập Nhị Tổ Vu trong lòng chấn động, những bí mật được nói ra từ miệng của một vị "Hỗn Độn Ma Thần", họ bất giác lựa chọn tin tưởng.

"Luân hồi, luân hồi..." Hậu Thổ Tổ Vu lẩm bẩm, đại đạo pháp tắc trên người nàng đang dao động kịch liệt.

"Muội muội." Đế Giang và những người khác kinh hãi, quay sang quát Sở Nguyên, "Chuyện gì thế này?" "Hậu Thổ Tổ Vu, chính là người được Thiên Đạo định sẵn sẽ thân hóa luân hồi." Sở Nguyên thản nhiên nói, "Vừa rồi ta cảm ứng được luân hồi đại đạo ẩn mà chưa phát trên người Hậu Thổ đạo hữu." "Có lẽ vào lúc nghe giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, nàng đã được Thiên Đạo chọn trúng, rót vào pháp tắc luân hồi." "Nhưng, tu vi quá thấp, mọi thứ đều phải dựa vào Thiên Đạo diễn hóa." "Đến lúc đó, bản nguyên Thiên Đạo sẽ xâm nhập Địa Đạo, biến Tổ Vu Hậu Thổ thành con rối của Thiên Đạo, không đúng." Nói rồi, Sở Nguyên lấy ra mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, bay lơ lửng phía trên Hậu Thổ, rủ xuống vô tận đạo vận, bao phủ lấy nàng.

"Không cần vội, luân hồi đại đạo là tạo hóa của Hậu Thổ đạo hữu, cũng là con đường thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của nàng." "Họa phúc đi đôi, vượt qua kiếp nạn này, con đường tương lai của Hậu Thổ đạo hữu sẽ một đường bằng phẳng." "Ầm..." Có Tạo Hóa Ngọc Điệp trợ giúp, pháp tắc luân hồi trên người Hậu Thổ đang tăng trưởng nhanh chóng.

"Vậy phương pháp của ngươi rốt cuộc là gì?" Đế Giang đi đến trước mặt Sở Nguyên, trầm giọng hỏi.

“Diễn hóa U Minh Luân Hồi, khai tịch Hồng Hoang Địa Đạo để đối kháng với Thiên Đạo.” Sở Nguyên trầm giọng nói.

Đây là nguyên nhân chủ yếu hắn tìm đến Vu tộc.

Thực ra, hắn không định nói ra chuyện luân hồi.

Nhưng không còn cách nào khác, hắn phải nói.

Hệ thống Đại Đạo Tạo Hóa do cái “một” độn đi và một phần bản nguyên Đại Đạo hóa thành, đã vạch sẵn con đường chứng đạo cho hắn.

Tàn khu của Luân Hồi Ma Thần, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp chứa đựng Luân Hồi Đại Đạo.

Chỉ cần dùng Hỗn Độn Bất Diệt Thể thành đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, là có thể dùng Hóa Tự Tại Đại Pháp luyện hóa tàn khu Hỗn Độn Ma Thần thành đạo thân.

Khi đó, dùng tàn khu Luân Hồi Ma Thần diễn hóa U Minh Luân Hồi, hắn sẽ lập tức trở thành Địa Đạo Chi Chủ, ngang hàng với Thiên Đạo.

Nhưng trong đó có một biến số.

Đó chính là Hậu Thổ.

Sở Nguyên sợ rằng mình chưa kịp chứng đạo, Hậu Thổ đột nhiên nghĩ quẩn, chạy đến Huyết Hải hóa thành luân hồi.

Như vậy, con đường của hắn tuy không bị cắt đứt, nhưng cũng sẽ gặp thêm nhiều trắc trở.

Vì vậy, hắn mới đi thẳng vào vấn đề, nói rõ mọi chuyện.

“Trở thành Địa Đạo Chi Chủ, vậy Vu tộc của ta phải làm sao?” Đế Giang tiếp tục hỏi.

“Thiên Đạo có Thiên Đạo Thánh Nhân, Địa Đạo, tự nhiên cũng có Địa Đạo Thánh Nhân.” Sở Nguyên chắp hai tay sau lưng, dõng dạc nói.

“Địa Đạo Thánh Nhân?” Nghe vậy, Đế Giang thần sắc khựng lại, ánh mắt thâm trầm, nhìn về phía các Tổ Vu khác.

“Chuyện này vô cùng trọng đại, trong thời gian ngắn có lẽ không thể cho đạo hữu câu trả lời, có thể cho phép chúng ta thương lượng một chút không?” Chúc Cửu Âm cũng không quyết định được, chỉ có thể tạm thời trì hoãn.

“Tự nhiên.” Sở Nguyên gật đầu.

Hậu Thổ cần bế quan luyện hóa pháp tắc luân hồi trong cơ thể, Sở Nguyên hào phóng cho mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Các Tổ Vu khác lo lắng cho an nguy của Hậu Thổ, liền ở lại hộ pháp, lệnh cho Đại Vu Hình Thiên sắp xếp chỗ ở cho Sở Nguyên.

Cứ như vậy, Sở Nguyên ở lại Vu tộc.

Hậu Thổ có pháp tắc luân hồi do Thiên Đạo rót vào trong cơ thể, ít nhất cũng cần vạn năm mới có thể luyện hóa hoàn toàn.

Vì thế, hắn dứt khoát bế quan, tiếp tục tu luyện Hỗn Độn Bất Diệt Thể.

Dùng pháp môn Hỗn Độn Bất Diệt Thể để nhục thân chứng đạo, cần phải trải qua chín chín tám mươi mốt lần tuần hoàn sinh diệt của thế giới.

Sau lần đầu tiên, nhục thân sánh ngang Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Sau chín lần, nhục thân sánh ngang Chuẩn Thánh trung kỳ.

Sau hai mươi bảy lần, nhục thân sánh ngang Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Sau bảy bảy bốn mươi chín lần, nhục thân đột phá Chuẩn Thánh

đỉnh phong.

Sau khi cửu cửu quy nhất, nhục thân viên mãn, có thể dùng sức mạnh chứng đạo, ngưng tụ Hỗn Nguyên đạo quả, đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hiện nay Sở Nguyên mới tu luyện một lần, cần phải trải qua tám mươi lần nữa, nhục thân mới có thể viên mãn. ...

Thời gian trôi qua, thoáng chốc đã vạn năm.

Sở Nguyên xuất quan.

Hắn đến trước Bàn Cổ Điện.

"Xuất quan rồi sao?" Trước Bàn Cổ Điện, Đại Vu Hình Thiên nhìn Sở Nguyên, vẻ mặt háo hức muốn thử sức.

"Đến đây." Sở Nguyên mỉm cười, vẫy vẫy tay với hắn.

"Đến thì đến, sợ ngươi chắc?" Hình Thiên hét lớn một tiếng, Can Thích Thần Phủ phá vỡ bầu trời, chém xuống Sở Nguyên.

"Hỗn Độn Bất Diệt Thể tứ chuyển, không biết phòng ngự của nhục thân thế nào?" Sở Nguyên tâm niệm thay đổi nhanh chóng, nhưng trên mặt lại không hề hoảng hốt, chậm rãi giơ tay phải ra, tóm lấy chiếc rìu của Hình Thiên.

"Keng..." Tựa như kim loại va chạm, tiếng vang giòn giã vang vọng khắp tổ địa Vu tộc.

Sóng gió vô biên tàn phá bốn phương tám hướng, hư không cũng nổi lên từng gợn sóng.

"Nhóc con, không được rồi." Tay phải Sở Nguyên nắm chặt lưỡi rìu của Hình Thiên, nhìn Hình Thiên đang ngây người, trêu chọc nói.

Nói rồi, hắn búng ngón tay, một cỗ sức mạnh kinh người theo Can Thích Thần Phủ truyền đến người Hình Thiên.

“Lùi... lùi... lùi...” Chiếc rìu của Hình Thiên văng khỏi tay, rơi xuống ngoài vạn dặm, bản thân Hình Thiên càng như bị sét đánh, không ngừng lùi lại.

“Phụt...” Quỳ một gối xuống đất, Hình Thiên không tự chủ được mà phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt vẫn mang vẻ không thể tin nổi.

Sao có thể?

Đứa trẻ này ngốc rồi.

Nhìn Hình Thiên hai mắt ngây dại, Sở Nguyên lắc đầu.

Phải nói rằng, sự tiến bộ của Hỗn Độn Bất Diệt Thể vượt xa dự liệu của hắn.

“Đinh, túc chủ đánh bại Đại Vu Hình Thiên, nhận được một giọt tinh huyết của Đại Vu.” Bên tai vang lên tiếng thông báo của hệ thống, Sở Nguyên nhíu mày.

Tinh huyết của Đại Vu, so với Cửu Chuyển Huyền Công quả thực không đáng kể.

Chẳng lẽ, cùng một đối thủ, chỉ có lần đầu tiên mới nhận được phần thưởng tốt nhất?

Chương 22

"Hình Thiên." Đột nhiên, một tiếng hét lo lắng vang lên, một vị Đại Vu cầm cây gậy gỗ đào chạy đến.

"Đại Vu Khoa Phụ?" Sở Nguyên khẽ nói.

Lại một nhân vật thần thoại quen thuộc nữa.

"Là ngươi động thủ?" Sở Nguyên vừa mở miệng, lập tức thu hút sự chú ý của Khoa Phụ.

"Khoa Phụ, vị này chính là vị khách quý mà Vu tộc chúng ta đang chờ đợi, Nguyên Sơ Ma Chủ." Hình Thiên cuối cùng cũng hoàn hồn, vươn người giải thích với Khoa Phụ.

"Là người đã đánh lên Thiên Đình, đồ sát ba vị Thánh Nhân hai vạn năm trước?" "Trông không giống lắm." Ánh mắt Khoa Phụ đảo quanh người Sở Nguyên, lẩm bẩm.

"Giống hay không, có thể thử một chút." Sở Nguyên nhàn nhạt nói.

"Thử thì thử." ...

Mười hơi thở sau, Khoa Phụ vẻ mặt mờ mịt nằm trên đất, trong lòng đầy dấu hỏi.

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Ta định làm gì?

"Đinh, túc chủ đánh bại Đại Vu Khoa Phụ, nhận được không gian thần thông Thiên Nhai Chỉ Xích." "Thiên Nhai Chỉ Xích tự động đạt cấp tối đa." Thiên Nhai Chỉ Xích: Vô thượng không gian thần thông, một bước bước ra, tức khắc trăm vạn dặm.

Sở Nguyên, đã thể hiện một cách sinh động chân lý vô thượng "thử một chút là đi đời" cho hai người họ thấy.

"Ha ha, xem ra vạn năm qua đạo hữu tiến bộ không nhỏ." Tiếng cười hào sảng vang lên, cửa lớn Bàn Cổ Điện mở rộng, Thập Nhị Tổ Vu kề vai nhau bước ra.

Trong đó, Hậu Thổ quanh người lượn lờ khí tức luân hồi nồng đậm, không hề thua kém Đại Địa Pháp Tắc mà nàng nắm giữ.

Hơn nữa, hai đại pháp tắc đều đã đột phá đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Cũng có nghĩa là, trong Thập Nhị Tổ Vu, Hậu Thổ đã trở thành người đầu tiên đột phá trung kỳ Chuẩn Thánh.

"Chúc mừng đạo hữu, tu vi đại tiến." Sở Nguyên chúc mừng.

"Đều nhờ vào Tạo Hóa Ngọc Điệp của Nguyên Sơ đạo hữu, vật quy nguyên chủ." Hậu Thổ của Vu tộc dịu dàng mỉm cười, đưa Tạo Hóa Ngọc Điệp cho Sở Nguyên.

"Đề nghị trước đó, chư vị đã cân nhắc thế nào rồi?" Sở Nguyên thu lại Tạo Hóa Ngọc Điệp, dõng dạc hỏi.

"Có một vấn đề, đạo hữu có còn nhớ những lời đã nói với Thái Thanh lúc đầu không?" Đế Giang Tổ Vu trầm giọng hỏi.

Lời nói với Thái Thanh?

Sở Nguyên nhanh chóng hồi tưởng lại trong đầu, thần sắc chợt hiểu ra.

Hắn đang định mở miệng, trong lòng đột nhiên khẽ động, ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời.

"Vào Bàn Cổ Điện rồi nói." "Ồ?" Đế Giang và Chúc Cửu Âm nhìn thấy động tác của Sở Nguyên, trong lòng đã hiểu, liền gật đầu.

Một nhóm người lập tức tiến vào Bàn Cổ Điện, chỉ để lại Hình Thiên và Khoa Phụ canh gác bên ngoài.

Bàn Cổ Điện là chí bảo do trái tim của Bàn Cổ hóa thành, có thể ngăn cách sự dòm ngó của Thiên Đạo, vô hiệu hóa mọi sự diễn toán thiên cơ và lời nguyền nhân quả.

Hỗn Độn, Tử Tiêu Cung.

Khi mọi người bước vào Bàn Cổ Điện, Hồng Quân Đạo Tổ nhíu mày, vung tay đánh tan màn sáng trước mặt.

"Pháp tắc luân hồi trong cơ thể Hậu Thổ, đã bị luyện hóa rồi." "Là do Sở Nguyên làm?" Hồng Quân Đạo Tổ nghĩ đến Sở Nguyên, vẻ mặt khó xử.

Trong thế giới Hồng Hoang, Thiên Đạo là độc tôn.

Nhưng không phải là tuyệt đối.

Thiên Địa Nhân tam tài cùng tồn tại, không có cao thấp.

Một khi Địa Đạo được lập, luân hồi xuất thế, sự khống chế của Thiên Đạo đối với thế giới Hồng Hoang sẽ giảm mạnh.

Điều này không phù hợp với lợi ích của hắn.

Vì vậy, năm xưa khi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, Thiên Đạo đã trực tiếp truyền pháp tắc luân hồi cho Hậu Thổ.

Để khi Hậu Thổ hóa luân hồi, có thể mượn gà đẻ trứng, dùng bản nguyên Thiên Đạo trấn áp Địa Đạo.

Như vậy, thế giới Hồng Hoang sẽ vĩnh viễn nằm dưới sự khống chế của Thiên Đạo.

Không còn cách nào khác, trong Hồng Hoang, người có thể thân hóa luân hồi, chỉ có Hậu Thổ.

Nàng chủ tu Đại Địa Pháp Tắc, thân mang huyết mạch Bàn Cổ, chỉ có nàng mới được ý chí Bàn Cổ công nhận.

Đương nhiên, bây giờ lại có thêm một người.

Sở Nguyên.

Thân là Luân Hồi Ma Thần chuyển thế, tự nhiên cũng có thể khai tịch luân hồi.

Nhưng ít nhất cũng phải có nhục thân Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới được.

Sở Nguyên còn kém xa.

Mọi thứ đều đang phát triển theo hướng tốt, thế nhưng, biến cố đột nhiên xảy ra.

Hậu Thổ đã sớm luyện hóa pháp tắc luân hồi, hậu thủ của Thiên Đạo trực tiếp bị phế.

Kế hoạch Thiên Đạo khống chế Địa Đạo đã thất bại.

"Đáng ghét." "Thái thúc thủ." "Không thể để hắn thân hóa luân hồi." "Lá bài tẩy như vậy, rốt cuộc hắn còn hay không?" Hồng Quân Đạo Tổ trong lòng cảm thấy tồi tệ, nhưng lại không dám mạo hiểm.

Hắn có tám phần chắc chắn rằng Sở Nguyên không còn lá bài tẩy cấp bậc đó nữa, nhưng hai phần còn lại lại khiến hắn chùn bước.

Vạn nhất thì sao?

Hắn không quên sự kinh khủng của Hỗn Độn Ma Thần không bị ý chí Bàn Cổ trấn áp.

Dù là Thiên Đạo cũng không chống đỡ nổi.

"Không được, không thể ngồi chờ chết." Suy nghĩ hồi lâu, Hồng Quân Đạo Tổ ánh mắt kiên định, bắt đầu dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp

thôi diễn. ...

Trong Bàn Cổ Điện.

Sở Nguyên tự nhiên không biết sự rối rắm trong lòng Hồng Quân Đạo Tổ.

"Ngươi hỏi, là vấn đề về con rối của Thiên Đạo phải không?" "Không sai." Đế Giang gật đầu.

"Thánh Nhân là thiên địa quả vị, bản thân không có vấn đề gì." "Vấn đề mấu chốt, là ở Hồng Mông Tử Khí." Sở Nguyên nói thẳng.

Đây là thông tin hắn nhận được từ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

"Thánh Nhân dùng nguyên thần hợp đạo, không có vấn đề gì, nhưng Hồng Mông Tử Khí là thứ dư thừa, đó là hậu thủ mà Hồng Quân Đạo Tổ để lại để kìm hãm Lục Thánh." "Không có Hồng Mông Tử Khí, chỉ cần được Thiên Đạo công nhận, vẫn có thể chứng được Thánh Nhân quả vị." "Thời Thái Cổ sơ khai, Thú Hoàng Thần Nghịch, Ma Tổ La Hầu, Long Vương và những người khác, làm gì có thứ gọi là Hồng Mông Tử Khí." "Lại như vậy?" Thập Nhị Tổ Vu trong lòng chấn động mạnh, sắc mặt cũng không còn bình tĩnh, "Nếu vậy, việc Hồng Quân hợp đạo, cũng có ẩn tình?" Chúc Cửu Âm vội vàng hỏi.

"Chuyện này, ta cũng không chắc chắn, nhưng khả năng rất lớn." "Nhưng Hồng Quân bị Thiên Đạo trói buộc là thật." "Dù có hậu thủ, cũng không dễ dàng thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo." "Phải biết rằng, Ma Tổ La Hầu hiện vẫn đang bị Thiên Đạo trấn áp đó." Sở Nguyên nói.

"Nếu vậy, chúng ta đồng ý." Thập Nhị Tổ Vu nhìn nhau, trịnh trọng nói.

"Rất tốt." Sở Nguyên trong lòng lập tức thả lỏng.

"Vậy chúng ta cần làm gì?" Đế Giang hỏi.

“Không cần làm bất cứ điều gì.” “Cứ chờ là được.” Sở Nguyên chắp tay sau lưng, mặt mang nụ cười.

“Chờ?” Sở Nguyên ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của Thập Nhị Tổ Vu, sắc mặt điềm nhiên, trong mắt tràn đầy tự tin, “Chờ ta chứng đạo Hỗn Nguyên.” “Ngươi có tự tin, trong vòng hơn trăm nguyên hội sẽ chứng đạo?” “Có.” Một chữ ngắn gọn, nhưng lại vang dội như sắt thép.

“Được.” Đế Giang nhìn sâu vào Sở Nguyên một cái, gật đầu đồng ý. ...

Chuyện cứ như vậy được định ra.

Sở Nguyên đạt được mục đích, nhưng không rời đi mà ở lại.

Thập Nhị Tổ Vu là đối thủ tốt, Vu tộc cũng là một đối tượng tốt để farm phần thưởng.

Hơn nữa, tu luyện ở đâu mà chẳng giống nhau?

Nhân tộc có Tam Tổ và Hi Hòa trông coi, hắn không hề lo lắng.

Chương 23

Một khi có đại sự xảy ra, Tam Tổ nhất định sẽ liên lạc với hắn ngay lập tức.

Vì thế, mười vạn năm sau đó, Sở Nguyên vẫn luôn ở lại Vu tộc. ...

"Ầm..." Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp bầu trời, dưới chân núi Bất Chu, một làn sóng cuồng bạo sôi trào, xé nát từng mảng không gian lớn.

Ánh sáng bảy màu chiếu rọi khắp đại thiên, huyết khí cuồn cuộn xông thẳng lên trời, khí tức luân hồi mênh mông lan tỏa, tàn phá bốn phương tám hướng.

"Ầm..." Một người khổng lồ hoang dã bị nện mạnh xuống đất, làm tung lên bụi đất mịt mù.

"Phì phì..." "Nguyên Sơ huynh đệ, tiến bộ cũng quá nhanh rồi." "Ta hoàn toàn không phải là đối thủ của ngươi." Cộng Công đứng dậy từ mặt đất, xoa xoa lồng ngực đau nhói, cười khổ nói.

"Đinh, túc chủ đánh bại Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công, nhận được một giọt tinh huyết của Tổ Vu." "Không nhanh một chút, làm sao chứng đạo?" Sở Nguyên cười nhẹ, trong lòng vô cùng hài lòng.

Tính danh: Sở Nguyên Chủng tộc: Nhân tộc Đạo hiệu: Nguyên Sơ Ma Chủ Tu vi: Chuẩn Thánh hậu kỳ Pháp tắc: Luân Hồi Đại Đạo, Không Gian Pháp Tắc, Thời Gian Pháp Tắc… Đại Địa Pháp Tắc Công pháp: Hỗn Độn Bất Diệt Thể (ba mươi sáu chuyển), Cửu Chuyển Huyền Công Thần thông: Hóa Tự Tại Đại Pháp (viên mãn), Đại Thương Khung Thuật (viên mãn), Thiên Nhai Chỉ Xích (viên mãn), Điên Đảo Âm Dương (viên mãn) Linh bảo: Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, Diệt Thế Đại Ma… Chúc Dung Đô Thiên Kỳ, Hậu Thổ Đô

Thiên Kỳ, Đế Giang Đô Thiên Kỳ… Cộng Công Đô Thiên Kỳ Vật phẩm: Một tàn khu Hỗn Độn Ma Thần, cây non Thế Giới Thụ, cây Tinh Thần Quả, cây Ngũ Hành Quả, tinh huyết Đại Vu *9, tinh huyết Tổ Vu *12 Kỹ năng hệ thống: Thánh Nhân Nhất Chỉ Thu hoạch có thể nói là phong phú.

Kể từ khi Sở Nguyên rời khỏi Nhân tộc, đã trọn vẹn một nguyên hội.

Hắn ở Vu tộc cũng đã tròn mười một vạn năm.

Tu vi của hắn đã đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Hỗn Độn Bất Diệt Thể, ba mươi sáu chuyển.

Về pháp tắc, hắn đã nhận được các pháp tắc mà Thập Nhị Tổ Vu nắm giữ.

Về linh bảo, hắn đã nhận được trọn vẹn mười hai kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo, đều là Đô Thiên Kỳ, vừa vặn tương ứng với Thập Nhị Tổ Vu.

Giống như Tứ Tượng Châu lúc đầu, mười hai lá Đô Thiên Kỳ của Tổ Vu cũng có thể bố trí đại trận, mang đến cho Sở Nguyên một bất ngờ.

Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận.

Đương nhiên, là phiên bản yếu hơn của Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận.

Nó có thể dẫn dắt ý chí của Bàn Cổ, ngưng tụ hư ảnh Bàn Cổ, gia trì lên bản thân, thực lực trong nháy mắt tăng vọt trăm lần.

Với tu vi hiện tại của Sở Nguyên, cộng thêm sự gia trì của Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận, gần như đã có thể đột phá sự trói buộc của Thánh cảnh, sở hữu thực lực Hỗn Nguyên.

Có thể khẳng định, đợi đến khi Hỗn Độn Bất Diệt Thể bốn mươi chín chuyển, đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, dưới sự gia trì của Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận, nhất định sẽ đột phá sự trói buộc của Hỗn Nguyên, ở cảnh giới Chuẩn Thánh có thể sở hữu sức mạnh của Thánh Nhân.

Chuyến đi này không hề uổng phí.

"Bây giờ, ta tin rằng ngươi có thể đột phá Hỗn Nguyên trong vòng hơn trăm nguyên hội." Đế Giang Tổ Vu bước tới, thần sắc thoải mái.

Sở Nguyên mỉm cười, không nói gì.

Hỗn Độn Bất Diệt Thể, càng về sau càng gian nan, thời gian hao phí cũng càng dài.

Nhưng hắn có lòng tin.

"Nghe Hậu Thổ nói, ngươi định đi rồi?" Đế Giang hỏi.

"Không sai." Sở Nguyên nhìn về phía Hậu Thổ Tổ Vu, khẽ gật đầu.

"Tu luyện ở Vu tộc cũng gần kết thúc rồi, hiện tại chỉ cần tĩnh tu là được." "Như vậy cũng tốt, hy vọng ngươi có thể nhanh chóng đột phá." Đế Giang ngẩng đầu nhìn lên trời, thần sắc phức tạp, "Có một có hai không có ba." "Vu Yêu đã đại chiến hai lần." "Khi đại chiến lần thứ ba bùng nổ, lượng kiếp này sẽ được ủ đến đỉnh điểm." "Cũng có nghĩa là, đại chiến lần thứ ba, chính là lúc Vu Yêu nhị tộc phân định thắng bại." "Ta hiểu rồi." Sở Nguyên gật đầu. ...

Trên Cửu Thiên, thần nhân bước đi, hư không lùi lại, không gian gấp khúc.

Thiên Nhai Chỉ Xích, một bước chính là trăm vạn dặm.

Rời khỏi Vu tộc, Sở Nguyên không lập tức trở về Nhân tộc, mà đi

đến vùng biên duyên Hồng Hoang giáp với Đông Hải, U Minh Huyết Hải.

Hắn muốn làm một cuộc giao dịch với Minh Hà.

Tu vi Chuẩn Thánh mênh mông biết bao, lại thêm không gian pháp tắc gần như đại thành.

Chưa đầy một khắc, Sở Nguyên đã xuyên qua ức vạn vạn dặm trời đất, từ núi Bất Chu đến Huyết Hải.

"Ầm..." Khí thế dâng trào, thiên âm vang vọng, Sở Nguyên đi dạo trên Huyết Hải, nhìn về phía đại dương máu đục ngầu, thần sắc không đổi.

Huyết Hải Minh Hà, lông ngỗng không nổi, chim bay không qua.

Nơi đây, là khu vực ô uế nhất giữa thiên địa.

Mọi năng lượng tiêu cực đều hội tụ về Huyết Hải, các loại sát khí, kiếp khí, huyết khí, ma khí giao thoa, đại đạo thiên địa cũng bị bóp méo.

"Ầm..." Giữa Huyết Hải, một cột thần quang thông thiên đột nhiên dâng lên, Huyết Hải vô biên tự động tách ra, hiện ra một thông đạo hư không.

"Cộp cộp..." Một đạo nhân trung niên mặc trường bào màu máu bước ra, toàn thân tràn ngập sát lục pháp tắc vô tận, khí thế lẫm liệt.

"Nguyên Sơ Ma Chủ?" Minh Hà bước ra khỏi Huyết Hải, vừa nhìn đã thấy thanh niên tuấn mỹ chắp tay đứng trên không, lông mày lập tức nhíu lại.

Đối với sự tồn tại có thể nghịch thiên đồ thánh này, hắn vô cùng kiêng kỵ.

Một kích đồ thánh, quả thực đã khiến uy danh của Sở Nguyên

truyền khắp Hồng Hoang.

Nhưng đồng thời, cũng khiến hắn hoàn toàn đứng về phía đối lập với Huyền Môn Hồng Hoang.

Nếu có thể, hắn không muốn dính dáng gì đến Sở Nguyên.

Nhưng xem ra bây giờ, đã không thể được nữa rồi.

"Minh Hà Lão Tổ." "Sát Lục Pháp Tắc không tồi, đáng tiếc." Sở Nguyên sắc mặt bình tĩnh, nhìn Minh Hà Lão Tổ, trong mắt lộ ra một tia tiếc nuối.

Sát Lục Pháp Tắc, lấy giết chóc thành đạo.

Giết trời giết đất giết vạn linh, đồ tiên giết thần đồ Đại La, diệt Phật diệt ma diệt Vu Yêu, trảm nhân trảm thánh trảm Thiên Đạo.

Nếu là vào thời Long Hán Đại Kiếp, khả năng Minh Hà thành đạo rất lớn, vì lúc đó giữa thiên địa không có Thánh Nhân.

Sát đạo thành thánh, chỉ cần đồ sát một vị Chuẩn Thánh là được.

Bây giờ đã khác.

Minh Hà muốn thành đạo, phải đối mặt với sự cản trở của Thiên Đạo Lục Thánh, với tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, gần như không có hy vọng.

"Nguyên Sơ Ma Chủ đến Huyết Hải của ta, có mục đích gì, có thể nói thẳng." Minh Hà Lão Tổ sắc mặt không đổi, thản nhiên nói.

Mỗi một vị Đại La đều là người có tâm chí kiên định, huống chi là Chuẩn Thánh.

Hắn tự nhiên biết con đường lấy giết chóc chứng đạo gian nan, nhưng đã bước lên con đường này, thì không có gì hối hận.

"Đạo hữu thẳng thắn, bản tọa cũng không vòng vo." "Bản tọa đến

đây, muốn dùng một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo để đổi lấy Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên trong tay đạo hữu." Sở Nguyên trầm giọng nói.

"Không thể nào." "Nghiệp Hỏa Hồng Liên có đại dụng với ta, bần đạo sẽ không đổi." Minh Hà không chút do dự từ chối.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, là pháp bảo vô thượng có thể đốt cháy nghiệp lực của bản thân, có thể trấn áp khí vận, vô cùng quý giá.

Dù trong số đông đảo cực phẩm tiên thiên linh bảo, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên cũng có thể xếp ở những vị trí đầu tiên.

Minh Hà Lão Tổ tự nhiên không muốn đổi.

"Đạo hữu đừng vội, xem linh bảo trước rồi nói." Sở Nguyên sắc mặt không đổi, vung tay lấy ra Tu La Đồ, ném cho Minh Hà.

Minh Hà Lão Tổ nhíu mày, cuối cùng cũng không làm Sở Nguyên mất mặt, miễn cưỡng nhận lấy Tu La Đồ.

Dù sao cũng đã quyết định, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên nhất định sẽ không đổi. ...

"Hửm?" Đột nhiên, Minh Hà Lão Tổ trong lòng khựng lại, kinh hỉ vạn phần nhìn Tu La Đồ trong tay.

"Tu La Đồ..." "Tu La, tu la..." Minh Hà Lão Tổ nhìn linh bảo trong tay, cả người như bị ma nhập, miệng không ngừng lẩm bẩm, dáng vẻ như điên dại.

"Nguyên lai là vậy…" "Nguyên lai là vậy a…" "Ha ha, lão tổ đạo thành rồi." Minh Hà Lão Tổ ngửa mặt lên trời cười lớn, trên người tỏa ra một cỗ đại tiêu dao, đại tự tại.

Minh Hà Lão Tổ chủ tu Sát Lục Chi Đạo, Tu La Huyết Hải ứng

với sát đạo mà sinh.

Tu La nhất tộc, đáng lẽ phải ra đời trong tay Minh Hà Lão Tổ.

Trước đây Minh Hà Lão Tổ chưa bao giờ nghĩ đến phương diện này, nhưng vừa cầm Tu La Đồ trong tay, trong lòng tự nhiên liền hiểu rõ nhân quả trong đó.

"Đạo hữu bây giờ còn muốn từ chối không?" Giữa không trung, Sở Nguyên nhàn nhạt nói, cắt ngang tiếng cười cuồng loạn của Minh Hà Lão Tổ.

"Ách..." Giống như bị một con vịt bị bóp cổ, vẻ vui mừng trên mặt Minh Hà Lão Tổ lập tức cứng lại.

Chương 24

Cũng phải, Tu La Đồ bây giờ không phải là bảo vật của hắn.

Nhưng, vừa nghĩ đến việc phải đổi Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên đi, Minh Hà Lão Tổ trong lòng không khỏi đau nhói.

Đó là chí bảo có thể trấn áp khí vận a.

Tâm niệm thay đổi nhanh chóng, Minh Hà Lão Tổ vắt óc suy nghĩ, tìm ra một phương pháp vẹn cả đôi đường.

"Đạo hữu, hay là chúng ta đánh cược một trận?" Cuối cùng, Minh Hà Lão Tổ nhìn Sở Nguyên nói.

Tu La Đồ và Nghiệp Hỏa Hồng Liên, hắn thực sự không muốn từ bỏ cái nào.

"Có thể, nhận một đòn của ta, nếu có thể đỡ được, Tu La Đồ sẽ là của ngươi." Sở Nguyên ánh mắt thờ ơ nhìn Minh Hà Lão Tổ một cái, trong đầu suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý.

"Một lời đã định, Đại Đạo chứng giám." Minh Hà Lão Tổ vui mừng khôn xiết, sợ Sở Nguyên đổi ý.

Tu La Đồ là của lão tổ.

Cùng là Chuẩn Thánh, hắn không tin không đỡ nổi một đòn của Sở Nguyên.

"Nếu vậy, thì nhận chiêu đi." Sở Nguyên tâm niệm khẽ động, kích hoạt kỹ năng hệ thống.

Thánh Nhân Nhất Chỉ.

"Ầm..." Thần uy vô lượng.

Hồng Hoang chấn động.

“Ầm...” Hư không vỡ nát, vô lượng đại đạo pháp tắc tuôn trào, hóa thành một ngón tay khổng lồ bao trùm trời đất, điểm xuống Minh Hà Lão Tổ.

Thần uy vô song, dưới một ngón tay, thời không vỡ nát, nhân quả đứt đoạn.

Trời đất đều đang bi thương ai oán, tất cả mọi thứ đều mất đi màu sắc.

Hỗn Nguyên thánh uy nguy nga hùng vĩ quét ngang lục hợp bát hoang, trong khoảnh khắc phong tỏa hư không xung quanh Minh Hà Lão Tổ.

Mọi đại đạo đều bị trấn áp.

“Ầm...” Thế giới Hồng Hoang, vạn đạo chấn động, đại đạo thiên âm vang vọng, thu hút ánh mắt của chư thiên đại năng.

Từng đạo thần niệm xuyên qua hư không, giáng lâm U Minh Huyết Hải.

Từ xa đã thấy được một ngón tay kinh thiên động địa, hùng vĩ kia.

“Hít...” “Công kích sánh ngang Hỗn Nguyên Thánh Nhân.” “Nguyên Sơ Ma Chủ quả nhiên có không ít lá bài tẩy.” “Minh Hà Lão Tổ cũng không biết đã làm chuyện gì, lại chọc giận vị Ma Thần này.” “May mà có người đi trước dò đường, ta đã nhìn ra rồi, lá bài tẩy của Nguyên Sơ Ma Chủ hết cái này đến cái khác.” “Trong Hồng Hoang, chọc ai cũng được chứ đừng chọc Nguyên Sơ.” ...

Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Lão Tổ ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Sở Nguyên giữa không trung, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Sánh ngang một đòn toàn lực của Thánh Nhân.” “Có chỗ dựa nên không sợ hãi, cố tình ra vẻ huyền bí.” “Hoặc giả, là lá bài tẩy cuối

cùng?" "Xảo trá, một Hỗn Độn Ma Thần, không dùng thực lực để chiến thắng, suốt ngày chỉ giở trò âm mưu quỷ kế, thật không phải là con người." Hồng Quân Lão Tổ cảm thấy khó chịu, Hồng Hoang đang yên đang lành, đột nhiên xuất hiện một Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế.

Đánh không được, mắng không xong.

Chọc giận hắn là hắn lật bàn ngay.

Mấu chốt là hắn không ngốc.

Khó quá đi. ...

Hồng Quân Lão Tổ đã vậy, Côn Luân Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh càng ngồi không yên.

Một số ý nghĩ vừa nảy ra trong lòng cũng lập tức bị dập tắt.

"Tiếp tục chờ, ta không tin lá bài tẩy của hắn là vô tận." Trong Tam Thanh Điện, Đạo Đức Thiên Tôn sắc mặt đen lại, nghiến răng nghiến lợi nói, "Thế giới Hồng Hoang, cuối cùng vẫn là thiên hạ của Bàn Cổ chính tông." "Hỗn Độn Ma Thần đã là quá khứ, tự tuyệt với Huyền Môn, tự tuyệt với Hồng Hoang, sớm muộn gì cũng chết." ...

Phản ứng của chư thiên đại năng tạm thời không bàn.

Trên Huyết Hải.

"Hỗn Nguyên chi lực?" Mặt Minh Hà Lão Tổ tái xanh, trong lòng hối hận đến phát khổ.

Không ngờ, Nguyên Sơ Ma Chủ lại có lá bài tẩy như vậy.

Một đòn toàn lực của cường giả Hỗn Nguyên, ngay cả Thánh Nhân cũng phải nghiêm túc đối đãi.

Có cần phải xa xỉ như vậy không?

Mình chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ thôi mà, đối phó với mình, cần

phải dùng một đòn sánh ngang toàn lực của Hỗn Nguyên Thánh Nhân sao?

"Hỗn Nguyên, Thánh Nhân..." Tiến không được, lùi không xong.

Minh Hà Lão Tổ trong lòng cắn răng, lấy ra Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm.

Hồng quang lóe lên, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên xuất hiện dưới chân, lại có một lá cờ nhỏ màu đen huyền lơ lửng trên đỉnh đầu.

Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Trọn vẹn bốn kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo.

"Giết..." Minh Hà Lão Tổ hoàn toàn liều mạng, là mình tự tìm đường chết, dù có chết cũng phải nuốt xuống.

Không phải chỉ là Thánh Nhân thôi sao?

Lão tổ không tin không đỡ nổi.

"Ầm..." Nguyên Đồ A Tỳ cắt nát thời không, sát lục pháp tắc bao trùm trời đất, chém về phía ngón tay khổng lồ che trời kia.

"Ầm..." Tiếng nổ chói tai vang vọng mây xanh, hai bên công kích uy mãnh va chạm vào nhau, sóng lớn đại đạo vô song tàn phá bốn phương tám hướng.

Thời không đứt gãy, trời đất sụp đổ.

Mọi thứ đều mất đi màu sắc, trời đất như tờ giấy trắng bị xé nát.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ bị đánh bay, Nguyên Đồ A Tỳ rơi xuống Huyết Hải, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên càng bay ngược ra ngoài ngàn vạn dặm.

Trên Huyết Hải, xuất hiện một cái hố sâu thẳm.

Pháp tắc bị cách tuyệt, hư không bị hủy diệt, nước Huyết Hải xung quanh cũng khó có thể che lấp.

Thoáng chốc, như một vực sâu ma quỷ không đáy.

Còn Minh Hà Lão Tổ, thì hoàn toàn biến mất không thấy tăm hơi.

"Đinh, túc chủ đánh bại Minh Hà Lão Tổ, nhận được thượng phẩm tiên thiên linh bảo Sơn Hà Đồ." "Sơn Hà Đồ tự động nhận chủ." "Thật đáng sợ." "Không thể chống cự." "Một ngón tay điểm xuống từ thời không nhân quả, không thể trốn tránh." ...

Từng đạo thần niệm dao động, truyền đi sự chấn động của chư thiên đại năng.

"Hiệu quả không tồi." Sở Nguyên trong lòng gật gù.

Đánh cược với Minh Hà Lão Tổ, vốn không cần dùng đến Thánh Nhân Nhất Chỉ.

Chỉ bằng thực lực nhục thân, hắn cũng có thể nghiền ép Minh Hà.

Nhưng, tâm niệm khẽ động, hắn lại đồng ý.

Nguyên nhân, là giết gà dọa khỉ, để Hồng Quân và Thiên Đạo Lục Thánh kiêng kỵ.

Tranh thủ thời gian.

Thời gian sẽ chôn vùi tất cả.

Đã qua quá lâu, trong lòng Thiên Đạo Lục Thánh khó tránh khỏi có những suy nghĩ nhỏ.

Bây giờ, sử dụng Thánh Nhân Nhất Chỉ, nhìn có vẻ như dùng dao mổ trâu giết gà, lãng phí một lá bài tẩy.

Thực tế, lại tranh thủ được thời gian tu luyện.

Không cần quá lâu, chỉ cần chống đỡ đến khi Hỗn Độn Bất Diệt

Thể bốn mươi chín chuyển.

Khi đó, với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, cộng thêm Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận tăng vọt trăm lần thực lực.

Sẽ sở hữu thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sánh ngang Thánh Nhân.

Lúc đó, mới có thể không sợ bất cứ thứ gì.

Có thể nói, là Minh Hà tự tìm đến cửa giúp hắn lập uy.

Dù sao hắn cũng đã luyện hóa Huyết Hải, sở hữu ức vạn Huyết Thần Tử, chết một lần cũng không có gì to tát.

Chương 25

Nhân duyên hội ngộ, là như vậy.

"Minh Hà Lão Tổ, còn không ra, đừng trách ta không khách khí." "Linh bảo của bản tọa, không dễ lấy như vậy đâu." Trong lòng nghĩ vậy, Sở Nguyên sắc mặt không đổi, thờ ơ nói, tiếng nói vang vọng khắp Huyết Hải.

"Minh Hà Lão Tổ gan lớn thật, linh bảo của Nguyên Sơ Ma Chủ cũng dám cướp?" "Trời làm nghiệt, còn có thể tha, tự làm nghiệt, không thể sống." Chư thiên đại năng lập tức hiểu ra, tự mình bổ sung diễn biến sự việc.

"Đạo hữu từ từ, ta ra đây." Giọng nói ầm ầm vang lên, trên Huyết Hải, một bóng người hiện ra.

Chính là Minh Hà Lão Tổ.

Chỉ có điều, lúc này, sắc mặt hắn trắng bệch như giấy, khí tức trên người cũng lên xuống bất định.

Chết một lần, cuối cùng cũng đã trả một cái giá không nhỏ.

"Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, trả ngươi." Tiếc nuối nhìn Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên trong tay, Minh Hà Lão Tổ cắn răng, giao cho Sở Nguyên.

"Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên tự động nhận chủ." "Như vậy, bản tọa cáo từ." Sở Nguyên nhận chủ Nghiệp Hỏa Hồng Liên, tiện tay thu lại, lập tức xé rách hư không rời đi.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, đã tới tay.

"Ai." Minh Hà Lão Tổ thở dài thườn thượt, cũng không biết nên vui hay buồn, vẻ mặt u uất quay trở về.

Bên bờ Đông Hải, trên Cửu Thiên.

Sở Nguyên ngồi trên một đám mây trắng, trong tay đang nghịch ba tòa sen mini.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Cùng một nguồn gốc.

Ba đóa sen trong tay Sở Nguyên, thần quang ba màu vàng, đỏ, đen lấp lánh, đại đạo pháp tắc chấn động hư không.

Ba đóa sen này, đều do hạt của Hỗn Độn Thanh Liên tạo hóa thành.

Trong thần thoại, có một hạt sen hóa thành Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, là tiên thiên chí bảo.

Vì không được Thiên Đạo dung thứ, nên đã chia làm ba.

Hoa sen hóa thành Biển Quải, được Đạo Đức Thiên Tôn sở hữu.

Ngó sen hóa thành Tam Bảo Ngọc Như Ý, được Nguyên Thủy Thiên Tôn sở hữu.

Lá sen hóa thành Thanh Bình Kiếm, được Thông Thiên Giáo Chủ sở hữu.

Chí bảo chia ba, trở thành chứng đạo chi bảo của Bàn Cổ Tam Thanh.

"Nếu rút lấy bản nguyên, dung hợp ba bảo vật, có lẽ có thể có được một tòa tiên thiên chí bảo." Nhìn ba tòa sen trước mặt, Sở Nguyên thầm nghĩ.

Nhưng khả năng thất bại còn lớn hơn.

Dù sao, hạt sen đã trưởng thành, bản nguyên đã khắc dấu ấn của đại đạo pháp tắc tương ứng, muốn dung hợp chúng lại, khó khăn vô cùng.

Hơn nữa, dù có thành công, có lẽ cũng sẽ dẫn đến thiên khiển hủy diệt.

Giống như Tạo Hóa Thanh Liên năm xưa.

"Thôi vậy, ta hiện tại cũng không thiếu chí bảo." Nghĩ rồi, Sở Nguyên thu ba tòa sen lại.

Nói về chí bảo, Diệt Thế Đại Ma và Thí Thần Thương trong tay hắn cũng không hề yếu hơn tiên thiên chí bảo.

Thêm một cái hay bớt một cái, thực ra cũng không có nhiều khác biệt.

"Tiếp theo..." "Hử?" Đột nhiên, Sở Nguyên thần sắc khựng lại, nhìn xung quanh, phát hiện đám mây bên dưới không biết từ lúc nào đã lọt vào một tòa tiên thiên đại trận.

Hư không đảo lộn, cát vàng mịt mù, thiên địa linh lực thiếu thốn đến đáng thương.

"Thú vị." Sở Nguyên nảy sinh hứng thú.

Tiên thiên đại trận, thông thường đều do thiên địa đại đạo hóa thành, để che giấu tiên thiên linh bảo, linh căn, hoặc là tiên thiên thần thai ma chủng.

Không ngờ, va va đập đập, lại cũng có thể đụng phải một tòa tiên thiên đại trận.

"Không biết bên trong sẽ có gì?" Sở Nguyên trong lòng hiếm khi nảy sinh niềm vui tìm bảo.

Không còn cách nào khác, linh bảo mà hệ thống thưởng quá nhiều,

đã khiến hắn cảm thấy mệt mỏi về mặt thẩm mỹ.

Tìm bảo, ngược lại mang lại cảm giác mới lạ.

Một tòa tiên thiên đại trận, không có người chủ trì, tự nhiên không thể ngăn cản được Sở Nguyên.

Hắn trực tiếp xé rách không gian trận pháp, xuyên vào.

Trước mắt, là một hòn đảo tiên giữa biển, tiên khí lượn lờ.

Tiên cầm dị thú bay lượn, thần quang tiên thải chiếu rọi.

Hòn đảo này là một nơi có phong cảnh tuyệt đẹp.

Toàn bộ tạo hóa của hòn đảo đều tập trung ở vị trí trung tâm.

"Nguyên lai là ba đám mây tiên thiên." Sở Nguyên hiểu ra.

Thứ được tiên thiên đại trận bảo vệ, là ba sinh linh tiên thiên.

Ba đám mây này đã khai mở linh trí, mỗi thời mỗi khắc đều đang phun nuốt vô biên linh khí để tu luyện.

"Đợi đã, ba đám mây?" Đột nhiên, Sở Nguyên tự nhủ, thần sắc khựng lại.

Mây hóa hình, trong Hồng Hoang nổi tiếng nhất chính là Hồng Vân Lão Tổ.

Là đám mây đỏ đầu tiên của trời đất hóa hình, là một trong ba ngàn khách mời của Tử Tiêu Cung.

Thậm chí, còn là một trong những nhân vật chính của vị trí Thánh Nhân Thiên Đạo, nhận được một đạo Hồng Mông Tử Khí.

Đáng tiếc, tạo hóa không đủ, bị Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác vây công đến chết.

Xếp sau Hồng Vân Lão Tổ, chính là Tam Tiêu của Tiệt Giáo.

Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu.

Ba người họ chính là do ba đám mây tiên thiên hóa hình, nghe Thông Thiên Giáo Chủ giảng đạo ở đảo Kim Ngao, được bái vào môn hạ của Thánh Nhân.

"Chắc là họ rồi." Trên đời không có nhiều chuyện trùng hợp như vậy.

Ba đám mây tiên trước mắt, căn nguyên không cạn, trong số các sinh linh tiên thiên xếp vào hàng đầu, chỉ dưới tiên thiên thần thai ma chủng.

Căn nguyên như vậy, ngoài Tam Tiêu ra, cũng không có ai khác.

Sở Nguyên trong lòng lập tức trở nên linh hoạt.

Tam Tiêu căn nguyên sâu dày, tiềm lực lớn.

Trong Phong Thần Đại Kiếp, Tam Tiêu đã bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận.

Nếu không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn và Đạo Đức Thiên Tôn ra tay, đại quân Tây Kỳ không thể tiến lên một bước.

Vừa xinh đẹp, vừa có thể làm nũng, lại có thực lực.

Quả thực là ứng cử viên tuyệt vời cho vị trí đệ tử.

Trong lòng nghĩ vậy, Sở Nguyên cũng không do dự, trực tiếp phóng ra khí thế, uy hiếp cả hòn đảo tiên.

"Ầm..." Uy áp đại đạo kinh khủng bao trùm đại thiên, trên hòn đảo tiên, lập tức trở nên tĩnh lặng.

"Có người vào." Ở trung tâm hòn đảo, ba đám mây giật mình tỉnh dậy từ trong tu luyện, cảm nhận được cỗ thần uy ngút trời kia, run rẩy.

Sở Nguyên xé rách hư không, trực tiếp xuất hiện trước mặt ba đám mây.

“Ba đám mây, tư chất căn nguyên không tồi, có nguyện bái ta làm sư phụ không?” Tiếng nói vang vọng trên hòn đảo tiên, Sở Nguyên không che giấu, đi thẳng vào vấn đề.

“Chúng con nguyện ý.” Tam Tiêu nào dám từ chối, cũng không từ chối.

Chỉ cảm nhận được cỗ thần uy kia, liền hiểu rằng, Sở Nguyên là một vị đại năng tuyệt thế.

“Rất tốt.” “Ngô là người Nhân tộc, tên là Sở Nguyên, đạo hiệu Nguyên Sơ Ma Chủ.” “Ba chị em các ngươi, sẽ là đệ tử khai môn của ta.” “Đã có danh hiệu chưa?” Sở Nguyên gật đầu, mỉm cười hỏi.

Chương 26

“Sư tôn, chúng con có tên, đại tỷ con là Vân Tiêu.” “Nhị tỷ con là Bích Tiêu.” “Tam muội con là Quỳnh Tiêu.” Tam Tiêu đáp.

“Được.” “Tích lũy không tồi, đã đến ngưỡng hóa hình, hiện tại chỉ thiếu sự cảm ngộ đối với đại đạo pháp tắc.” “Vừa hay, vi sư sắp đến Hỗn Độn để khai tịch một phương đỉnh cấp đại thiên thế giới.” “Trong thế giới đó, sẽ có ba ngàn đại đạo hiển hóa, chính là tạo hóa của các ngươi.” Sở Nguyên thong thả nói, một ngón tay điểm ra, truyền công pháp của mình cho Tam Tiêu.

“Đạo của ta, là Luân Hồi, có một bộ Luân Hồi Tiên Kinh, ban cho các ngươi, hãy nghiêm túc lĩnh hội, tranh thủ sớm ngày hóa hình.” “Sau khi hóa hình, vi sư sẽ ban cho linh bảo hộ thân.” “Khai tịch đại thiên thế giới?” Sư tôn, thật lợi hại.” Trong Tam Tiêu, Quỳnh Tiêu nhỏ nhất, tâm tính cũng hoạt bát nhất.

Sự sợ hãi trước đó đã bị ném lên chín tầng mây, bay lượn quanh người Sở Nguyên.

Vân Tiêu và Bích Tiêu thì lướt qua một lượt Luân Hồi Tiên Kinh, trong lòng kinh hỉ.

“Tiên kinh thật thâm ảo.” So với Luân Hồi Tiên Kinh, công pháp mà họ tu luyện quả thực là rác rưởi.

Một trời một vực.

“Được rồi, nếu không có chuyện gì, thì theo ta rời đi.” Sở Nguyên nói.

“Đợi đã, sư tôn, trên đảo có một kiện linh bảo, tên là Cửu Khúc Hoàng Hà Đồ, ở trong tiên thiên đại trận kia.” Vân Tiêu nhắc nhở.

“Cửu Khúc Hoàng Hà Đồ?” Sở Nguyên trên mặt hiện lên một tia ngạc nhiên.

“Nếu vậy, tiên thiên đại trận kia, có lẽ chính là Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận trong truyền thuyết.” “Nguyên lai lại là đại trận bạn sinh của Tam Tiêu.” “Đúng là tạo hóa tốt.” Sở Nguyên trong lòng thầm nghĩ, động tác lại không chậm, tiện tay đánh về phía tiên thiên đại trận bao phủ hòn đảo.

“Ầm...” Bàn tay Thượng Thương khí thế hùng vĩ bao trùm bầu trời, thần uy hoàng hoàng trấn áp lục hợp bát hoang.

Vô tận không gian đều bị nén lại, hư không ngưng trệ, từng tấc vỡ nát.

“Ầm ầm ầm...” Tiên thiên đại trận không người chủ trì nhanh chóng sụp đổ, một bức tranh cuộn hiện ra.

Cửu Khúc Hoàng Hà Đồ.

“Vù...” Tựa như cảm ứng được khí tức của Tam Tiêu trong đảo, bức tranh cuộn kia lập tức phá không, chui vào cơ thể Vân Tiêu, ẩn đi không thấy.

“Sư tôn.” Vân Tiêu trong lòng kinh hãi.

“Đừng lo, đó là linh bảo bạn sinh của ngươi, hiện tại chỉ là tự động nhận chủ.” Sở Nguyên xua tay nói, “Linh bảo đã thu, vi sư sẽ bố trí một phương đại trận, ẩn giấu hòn đảo này.

Sau này có thể quay lại bất cứ lúc nào.” “Đa tạ sư tôn.” Tam Tiêu trong lòng cảm kích, cảm tạ Sở Nguyên.

“Không sao.” Sở Nguyên mỉm cười, lấy ra mấy chục khối ngọc thạch từ Thế Giới Châu, khắc họa vô tận trận văn, rải rác xung quanh hòn đảo tiên.

“Tứ Tượng Đại Trận, khởi.” Không lâu sau, một phương vô thượng đại trận đã được bố trí xong.

Thời không đảo lộn, hòn đảo tiên bị đại trận che khuất, biến mất trong Hồng Hoang.

Tứ Tượng Đại Trận, là một tòa đại trận đơn giản mà Sở Nguyên lĩnh ngộ được từ Tứ Tượng Tru Thần Đại Trận.

Nó có các đặc tính công, huyễn, khốn, mê, uy lực không yếu, ít nhất có thể chống lại một đòn toàn lực của Đại La đỉnh phong.

“Đi thôi.” Làm xong mọi việc, Sở Nguyên vung tay áo thu Tam Tiêu lại, xé rách hư không, đi về phía Hỗn Độn. ...

Việc khai tịch đại thiên thế giới, Sở Nguyên đã có kế hoạch từ lâu.

Nền tảng của Nhân tộc quá mỏng, không giống như Yêu tộc và Vu tộc, sở hữu hàng chục đại thiên thế giới, tài nguyên vô tận.

Hiện nay, các đại thiên thế giới trong Hồng Hoang, cái thì ẩn đi, cái thì bị chiếm, khó tìm được đại thiên thế giới vô chủ.

Không có, thì tự mình mở.

Đơn giản và thô bạo.

Dù sao hắn cũng có Thế Giới Thụ để chống đỡ thế giới, không sợ thế giới sụp đổ. ...

Rất nhanh, Sở Nguyên đã xuyên qua màng thế giới, tiến vào thế giới Hỗn Độn rộng lớn vô ngần.

Không do dự, Sở Nguyên tiếp tục đi sâu vào Hỗn Độn.

Hắn không quên, Tử Tiêu Cung của Hồng Quân Đạo Tổ ở trong thế giới Hỗn Độn, nếu đến gần, khó tránh khỏi bị cảm ứng.

Sở Nguyên chọn một phương hướng, toàn tốc tiến về phía trước

tròn một ngàn năm, mới dừng lại.

"Gần được rồi." Nơi này cách Hồng Hoang đủ xa.

"Ông..." Sở Nguyên vung tay, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên rủ xuống vô tận quang huy, bao phủ Tam Tiêu, bảo vệ họ không bị Hỗn Độn chi khí xâm thực.

"Ở đây xem đi, cẩn thận lĩnh hội đại đạo pháp tắc, đặt nền móng." "Vâng, sư tôn." Tam Tiêu giọng nói vô cùng kích động, trong lòng tràn đầy cảm kích đối với Sở Nguyên.

Họ tự nhiên biết rằng, đây là một cơ hội tuyệt vời.

Khi thế giới được khai tịch, ba ngàn đại đạo pháp tắc hiện rõ ra ngoài, đủ để tiết kiệm hàng chục nguyên hội khổ tu.

Sở Nguyên không nói gì thêm, tay phải vung lên, lấy ra Thí Thần Thương.

"Khai..." Một thương đâm ra, sát lục pháp tắc hùng hồn bao trùm Hỗn Độn, vô lượng phong mang cắt nát hư không, trong nháy mắt hủy diệt mấy ngàn vạn dặm không gian Hỗn Độn.

"Diệt Thế Đại Ma xuất..." "Ầm ầm ầm..." Trong hư vô, một cối xay hủy diệt khí thế hùng vĩ hiện ra, chỉ cần khẽ chuyển động, là có thể nghiền nát hư không vô ngần.

Thời không vỡ nát, Hỗn Độn tan vỡ, địa thủy phong hỏa tuôn trào, vô tận thứ nguyên sinh diệt.

Hỗn Độn chi khí và địa thủy phong hỏa giao thoa, diễn hóa ra thanh trọc nhị khí.

Hủy diệt đến cực hạn chính là tạo hóa, Thí Thần Thương và Diệt Thế Đại Ma giết người không dính máu, nhưng cũng có thể trở thành thần khí vô thượng tạo hóa thế giới.

“Ầm...” “Ầm ầm ầm...” Trong Hỗn Độn, tiếng nổ kinh thiên động địa không ngừng, hư không vỡ nát, vạn đạo ai oán.

Dưới sự tấn công kép của Thí Thần Thương và Diệt Thế Đại Ma, mỗi thời mỗi khắc đều có mấy ngàn vạn dặm không gian Hỗn Độn tan vỡ.

Dung nhập vào giữa thanh trọc nhị khí đang không ngừng cuồn cuộn.

Một năm, hai năm...

Mười năm, hai mươi năm...

Một trăm năm, hai trăm năm...

Sở Nguyên tấn công suốt ba ngàn năm, lấy hắn làm trung tâm, một thế giới mênh mông vô ngần dần dần hiện ra.

Vô biên vô tận.

Dù là hắn, cũng không thể cảm nhận được điểm cuối.

Giữa trời đất, thanh trọc nhị khí vẫn đang không ngừng cuồn cuộn, vạn linh tuyệt diệt, đại đạo giao thoa.

Đây chính là đại thiên thế giới sơ khai mà mỗi vị Đại La Kim Tiên đều có thể khai tịch.

Nhưng, để cho thế giới này tồn tại bền vững, và không ngừng trưởng thành, cần có tiên thiên linh căn chống đỡ.

Trong đó hoàn mỹ nhất, chính là Thế Giới Thụ.

Sở Nguyên giơ tay phải ra, một cây non màu xanh biếc xuất hiện, toàn thân như ngọc, đạo vận vô lượng.

“Đi...” Sở Nguyên ném cây non Thế Giới Thụ vào trong đại thiên thế giới đó.

“Ầm...” Trong khoảnh khắc, tựa như lửa cháy đổ thêm dầu, trong Hỗn Độn truyền ra một tiếng nổ lớn, cây non Thế Giới Thụ kia gặp gió liền lớn, trong nháy mắt hóa thành một cây thần thụ vô thượng thông thiên triệt địa.

Vô tận rễ cắm sâu vào trong thanh trọc nhị khí đang cuồn cuộn, nhanh chóng hấp thụ dinh dưỡng, mỗi thời mỗi khắc đều đang cao lên.

Trăm mét, ngàn mét...

Vạn mét, mười vạn mét...

Cùng lúc đó, thanh trọc nhị khí cũng đang không ngừng tách ra, địa thủy phong hỏa va chạm, diễn hóa ra tiên thiên ngũ thái chi khí.

Thái Dịch, Thái Sơ, Thái Thủy, Thái Tố, Thái Cực.

Thái Dịch giả, âm dương chưa biến, mờ mịt thái hư, vô quang vô tượng, vô hình vô danh.

Tịch hề liêu hề, viết Thái Dịch.

Thái Sơ giả, tuy biến có khí, chưa có hình, viết Thái Sơ.

Thái Thủy giả, âm dương giao hợp, hỗn làm một, từ một sinh hình, tuy có hình chưa có chất, viết Thái Thủy.

Thái Tố giả, Thái Thủy biến có hình, hình có chất, chưa thành thể, viết Thái Tố.

Thái Cực giả, Thái Cực giả, âm dương vận chuyển, hỗ vi kỳ căn, vận chuyển vô cùng, sinh hóa vạn vật, viết Thái Cực.

Chương 27

Thế giới trải qua sự diễn hóa của tiên thiên ngũ thái, liền có xu hướng ổn định, màng thế giới cũng đã được sinh thành.

Rễ của Thế Giới Thụ đâm sâu vào cõi hư vô của thế giới, phun nuốt vô lượng Hỗn Độn chi khí, chuyển hóa thành tiên thiên linh khí.

Như vậy, đại thiên thế giới mới thành.

Một đại thiên thế giới có thể độc lập trưởng thành, có tiềm lực vô cùng.

"Đều vào đi." Sở Nguyên vung tay, lấy ra cây Tinh Thần Quả và cây Ngũ Hành Quả, cắm rễ trong thế giới.

Một đại thiên thế giới, tiên thiên linh căn càng nhiều, bản nguyên thế giới càng nồng hậu, tốc độ chuyển hóa Hỗn Độn chi khí cũng càng nhanh.

Sau đó, Sở Nguyên lại lấy ra Tứ Tượng Châu, bay về bốn cực của trời đất.

"Ngâm..." "Lệ..." "Hống..." "Mu..." Thanh Long gào thét, Chu Tước kêu vang, Bạch Hổ gầm rú, Huyền Vũ khẽ mu.

Tứ Tượng Châu hóa thành Tứ Tượng Thần Linh, trấn áp bốn cực của trời đất.

Thế Giới Thụ chống đỡ trời đất, Tứ Tượng Châu trấn áp bốn cực.

Đến lúc này, một phương đại thiên thế giới, đã hoàn toàn ổn định.

"Thế giới này, sẽ gọi là Vĩnh Hằng Đại Thế Giới." Sở Nguyên khẽ nói, đặt tên cho thế giới này.

Động thiên, vị diện, tiểu thiên, trung thiên, đại thiên, hoàn mỹ, bất

hủ, vĩnh hằng.

Vĩnh Hằng Chân Giới, là đạo giới vô thượng duy nhất chí cao trong Hỗn Độn vô biên.

Đỉnh cao nhất của chư thiên thế giới.

Đủ thấy kỳ vọng của Sở Nguyên đối với thế giới này.

"Ầm..." Thế giới được khai tịch, đại đạo pháp tắc quán thân, Sở Nguyên trong nháy mắt chìm vào đại dương đại đạo vô cùng vô tận.

Đây là sự phản hồi của bản thân thế giới, là tạo hóa dành cho người sáng tạo.

Sở Nguyên cố gắng kìm nén sự rung động trong lòng, đưa Tam Tiêu đã sớm rơi vào trạng thái đốn ngộ vào Vĩnh Hằng Thế Giới.

Sau đó, trực tiếp dung hợp làm một với Thế Giới Thụ, cảm ngộ ba ngàn đại đạo pháp tắc.

Trước mắt hắn, từng con đường đại đạo hiện ra, xuyên qua mọi ngóc ngách của thế giới.

Tạo hóa, hủy diệt, thời không, tuế nguyệt, nhân quả, luân hồi, sát lục...

Đây chính là bản nguyên của Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, do vô số đại đạo pháp tắc tạo thành.

Sở Nguyên tuy chủ tu luân hồi, nhưng không có nghĩa là không tu các pháp tắc khác.

Ở cảnh giới trên Đại La, chủ yếu là khai phá con đường của bản thân.

Lấy bản thân làm lò, dung luyện vạn đạo, khai thác con đường của mình, mới là con đường thông thiên đại đạo. ...

Không biết đã qua bao lâu, nhờ sự trợ giúp của Thế Giới Thụ, Sở Nguyên cuối cùng đã luyện hóa toàn bộ đại đạo pháp tắc.

"Ầm..." Khí thế hùng hồn hung hãn, thần uy vô lượng quét ngang trời đất, trấn áp tất cả.

Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Dưới sự quán thâu của vô tận đại đạo pháp tắc, tu vi của Sở Nguyên trực tiếp tăng vọt lên Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chỉ có điều, lần này tiến bộ chỉ là tu vi và cảnh giới, nhục thân vẫn ở trạng thái Hỗn Độn Bất Diệt Thể ba mươi sáu chuyển.

Nhưng, cảnh giới đã đạt tới, nhục thân có thể thỏa sức nâng cao rồi.

Hư không rung chuyển, bóng dáng Sở Nguyên hiện ra.

Ngẩng đầu nhìn lên, vô tận tinh thần lấp lánh, thái âm thái dương treo trên cửu thiên, tỏa ra vô tận quang huy.

Có Thế Giới Thụ, Tinh Thần Quả Thụ, Ngũ Hành Quả Thụ ba cây linh căn đỉnh tiêm, nền tảng của Vĩnh Hằng Đại Thế Giới vô cùng sung túc.

Một phương thế giới, đã đạt đến trình độ của đại thiên thế giới đỉnh tiêm.

Bước tiếp theo, tấn thăng hoàn mỹ thế giới.

Nhưng, đó không biết sẽ mất bao lâu.

Thế giới tấn thăng, thời gian ít nhất cũng phải tính bằng ức.

Thần niệm quét qua, Sở Nguyên biến mất tại chỗ, khi xuất hiện trở lại, đã ở dưới gốc Thế Giới Thụ.

Ba vị tiên nữ phong tư tuyệt thế đang ngồi đối diện nhau, cảm ngộ

đại đạo.

Chính là Tam Tiêu sau khi hóa hình, trong đó, tu vi thấp nhất là Quỳnh Tiêu cũng đã có tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Vân Tiêu tâm tính ổn trọng, càng đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Chỉ còn một bước nữa, là có thể đột phá Đại La, nhảy ra khỏi dòng sông thời gian, tiêu dao tự tại, bất tử bất diệt.

Bích Tiêu kém hơn một chút, nhưng cũng đã có tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Tuy không biết tu vi của Tam Tiêu sau khi hóa hình theo quỹ đạo vận mệnh ban đầu, nhưng chắc chắn không mạnh bằng hiện tại.

Tư chất của Tam Tiêu vốn không tồi, lại được tận mắt quan sát Sở Nguyên khai tịch thế giới nên căn cơ vô cùng vững chắc.

Vừa hóa hình, đã là Thái Ất Kim Tiên.

Xuất phát điểm này, đã vượt qua chín mươi chín phần trăm sinh linh của Hồng Hoang.

Tiềm lực vô cùng.

Có hy vọng đạt đến Chuẩn Thánh.

Sở Nguyên tâm niệm khẽ động, phóng ra một tia khí tức, đánh thức Tam Tiêu khỏi tu luyện.

“Sư tôn.” Tam Tiêu mở mắt, trước mắt là Sở Nguyên mặc hắc bào, kinh hỉ kêu lên.

“Sư tôn, xem con này, hóa hình Thái Ất Kim Tiên, lợi hại không.” Quỳnh Tiêu ngẩng đầu, khoe khoang nói, vẻ mặt như đang muốn nói “mau khen con đi”.

“Quỳnh Tiêu, không được vô lễ với sư tôn.” Vân Tiêu nhíu mày nói.

“Không sao.” Sở Nguyên cười xua tay.

“Hóa hình Thái Ất, trời sinh đã đi trước rất nhiều sinh linh, nhưng đừng vì thế mà sinh lòng ngạo mạn.” “Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.” “Đại đạo vô biên, đi đến cuối cùng, mới có thể cười ngạo Hồng Hoang.” “Vâng, chúng con xin ghi nhớ lời dạy bảo.” Tam Tiêu cung kính nói.

“Được rồi, trước đó đã nói, sau khi hóa hình, sẽ ban cho linh bảo hộ thân.” “Bây giờ sẽ cho các ngươi.” Nói rồi, Sở Nguyên vung tay, lấy ra ba kiện linh bảo, phân cho ba người.

“Ba kiện linh bảo, lần lượt là Hỗn Nguyên Kim Đấu, Thái Âm Thần Tháp, Sơn Hà Đồ, đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo.” “Hỗn Nguyên Kim Đấu có thể tiêu ngũ khí trong lồng ngực người, diệt tam hoa trên đỉnh đầu người.” “Sơn Hà Đồ ẩn chứa một phương đại thiên thế giới, bên trong chứa đựng tinh hoa của núi sông, tạo hóa vô lượng, có thể bắt người nhốt người.” “Thái Âm Thần Tháp là chí bảo được Thái Âm Tinh thai nghén, uy lực vô song.” “Đa tạ sư tôn.” Tam Tiêu cảm tạ Sở Nguyên, vẻ mặt hưng phấn nhận linh bảo, ngay cả Vân Tiêu cũng không ngoại lệ.

Dù sao, đó là cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Trong Hồng Hoang, chỉ đứng sau tiên thiên chí bảo.

“Được rồi, tiếp theo hãy bế quan ở thế giới này đi.” ...

Trong Hỗn Độn, Sở Nguyên thu nhỏ Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, thu vào Hỗn Độn trong cơ thể.

Đại thiên thế giới tuy mạnh, Chuẩn Thánh có thể chịu đựng được.

Nhưng hoàn mỹ thế giới thì không được.

Thế giới cấp bậc đó, sở hữu Đại Đạo Chi Căn, nặng nề vô cùng, ngay cả Hồng Hoang cũng không thể dung nạp.

Phải ở xa đại lục, dựa vào màng thế giới.

Luyện hóa một phương đại thiên thế giới, liền có thực lực Chuẩn Thánh.

Chủ nhân của hoàn mỹ thế giới, thực lực càng sánh ngang Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Toàn bộ Hồng Hoang, cũng không có mấy hoàn mỹ thế giới.

Hơn nữa, từ đầu đến cuối, cũng chưa từng nghe có ai luyện hóa hoàn mỹ thế giới.

Hiện nay, ngoài Thiên Đạo Hồng Quân, e rằng không ai biết những hoàn mỹ thế giới đó ở đâu.

Khi còn ở Chuẩn Thánh trung kỳ, hắn dùng toàn tốc độ cũng phải mất ngàn năm mới đến nơi.

Nay đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, quãng đường trở về tự nhiên nhanh hơn rất nhiều.

Chương 28

Năm trăm năm sau, Sở Nguyên quay lại thế giới Hồng Hoang, một đường tiến về Thủ Dương Sơn.

Rời khỏi Nhân tộc đến nay đã hơn mười vạn năm, cũng không biết Nhân tộc bây giờ phát triển ra sao.

Sau hơn mười vạn năm phát triển, Thủ Dương Sơn đã thay đổi hoàn toàn.

Nhân Đạo khí tức cuồn cuộn, thỉnh thoảng có thể thấy từng vị Địa Tiên đi qua đi lại.

Ngay cả Thiên Tiên cũng không hiếm gặp.

So với cảnh tượng mèo lớn mèo nhỏ ba bốn con của hơn mười vạn năm trước, sự phát triển của Nhân tộc có thể nói là kinh khủng.

Giữa trung tâm tổ địa là một tòa Nhân Vương đại điện vàng son lộng lẫy.

Lúc này, trong đại điện, có mấy bóng người đang đứng sừng sững.

Đứng ở hàng đầu tiên, chính là thủ lĩnh Nhân tộc năm xưa, Khương Ly Thị.

Không, bây giờ nên gọi là Nhân Vương Khương Ly Thị.

Năm đó Nhân tộc di cư ra ngoài, phân thành mười đại bộ lạc, lập ra mười đại thủ lĩnh.

Khương Ly Thị trấn giữ tổ địa, là thủ lĩnh đệ nhất không thể tranh cãi.

Hơn mười vạn năm sau đó, Nhân tộc di cư ra ngoài, tuy gặp phải vô số tai nạn, dân số tăng trưởng chậm chạp, nhưng lãnh địa quả thực

không ngừng mở rộng.

Vạn năm trước, để tăng cường quản lý, sau khi các thủ lĩnh Nhân tộc thương thảo và bẩm báo Tam Tổ, Khương Ly Thị chính thức lên ngôi Nhân Vương.

Dưới sự gia trì của khí vận Nhân tộc, tu vi của Khương Ly Thị tiến triển vượt bậc, bây giờ đã là cường giả tiên đạo Chân Tiên đỉnh phong.

Chỉ còn một bước nữa là có thể đột phá Kim Tiên, đúc thành tiên khu bất hủ.

"Vẫn chưa bắt được sao?" Lúc này, Khương Ly Thị chau mày, nhìn về phía mấy người trước mặt.

Bọn họ đều là trụ cột của Nhân tộc.

Mỗi một vị đều là Chân Tiên đại năng, che chở cho mấy chục vạn dặm lãnh địa của Nhân tộc.

"Hi Hòa tôn giả đã đi khắp các bộ lạc Nhân tộc, nhưng lần nào cũng để nó trốn thoát." Một người đàn ông trung niên mặt mũi uy nghiêm bước ra nói, vẻ mặt nặng nề, "Hi Hòa tôn giả nói, con đại yêu đó trong tay có linh bảo che giấu thiên cơ, căn bản không thể suy tính được." Nghe vậy, sắc mặt Khương Ly Thị ngưng trọng, mày nhíu càng chặt hơn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Hi Hòa chính là át chủ bài lớn nhất của Nhân tộc.

Bây giờ, ngay cả nàng cũng không bắt được con đại yêu ẩn nấp trong bóng tối, cả Nhân tộc sẽ rơi vào nguy hiểm.

Con đại yêu kia vô cùng quỷ dị, sau khi nuốt chửng một bộ lạc Nhân tộc liền nhanh chóng bỏ trốn, ẩn nấp kỹ càng.

Chỉ khi cảm thấy an toàn, nó mới xuất hiện ở một nơi khác.

Hi Hòa tuy là Chuẩn Thánh, nhưng đối với thủ đoạn như vậy lại không có cách nào.

Huống hồ, trong tay đại yêu còn có linh bảo che giấu thiên cơ, căn bản không thể suy tính được.

"Phiền phức rồi." Trong đại điện, đông đảo cường giả Nhân tộc đều thở dài.

"Các ngươi về trước đi, mau chóng an ủi lòng người, đừng để xảy ra chuyện loạn." Cuối cùng, Khương Ly Thị cũng chỉ có thể bất đắc dĩ phất tay, để mấy người trở về.

Ngay cả Hi Hòa cũng không có biện pháp, họ còn có thể làm gì?

"Nhân Tổ ở trên cao, Khương Ly Thị bất tài." Trong đại điện, Khương Ly Thị mệt mỏi ngồi phịch xuống vương tọa, vẻ mặt đau khổ thấp giọng lẩm bẩm.

"Lại có chuyện gì sao?" Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên bên tai Khương Ly Thị.

Khương Ly Thị mạnh mẽ ngẩng đầu, liền thấy Sở Nguyên trong bộ hắc bào đang đứng sừng sững trước mặt.

"Võ Tổ?" "Ngài cuối cùng cũng đã trở về." Khương Ly Thị lập tức kích động đứng dậy, nỗi u ám trong lòng tan biến sạch sẽ.

"Không cần vội, cứ từ từ nói." Sở Nguyên gật đầu, giọng nói ôn hòa như gió thoảng, làm dịu đi cảm xúc của Khương Ly Thị.

"Vâng." "Võ Tổ, Nhân tộc ta gần đây gặp phải một kiếp nạn chưa từng có." "Có một con đại yêu, tùy ý nuốt chửng tộc nhân, trong tay có Tiên thiên linh bảo che giấu thiên cơ, Hi Hòa tôn giả và Tam Tổ cũng không thể suy tính ra được." "Hiện nay, đã có mấy chục bộ lạc Nhân

tộc gặp nạn, dân số thương vong hàng trăm vạn." "Tôn giả và Tam Tổ hiện giờ đều đang đi bên ngoài, tìm kiếm tung tích của con đại yêu đó." Khương Ly Thị nhanh chóng kể lại sự tình.

"Che giấu thiên cơ?" "Nực cười." "Không biết dùng Không Động Ấn sao?" Sở Nguyên sắc mặt lạnh đi, quát Khương Ly Thị.

"Không Động Ấn?" Khương Ly Thị vẻ mặt mờ mịt.

Không Động Ấn còn có thể dùng như vậy sao?

"Theo ta." Thấy vậy, Sở Nguyên nhíu mày, phất tay áo, mang theo Khương Ly Thị trở về tổ điện Nhân tộc.

Giữa tổ điện, khí vận lượn lờ, thờ phụng một phương sơn hà đại ấn.

Đó chính là chí bảo khí vận của Nhân tộc, Không Động Ấn.

"Xem đây." Sở Nguyên hút Không Động Ấn vào tay, một ngón tay điểm tới.

"Ầm..." Trong nháy mắt, Không Động Ấn thần quang đại phóng, hiện ra vô số sợi tơ ngũ sắc sặc sỡ.

"Không Động Ấn là chí bảo của Nhân tộc ta, khí vận tương thông." "Bất kể là thiện hay địch với Nhân tộc ta, trong cõi u minh đều có mối liên hệ nhân quả." "Những thứ này đều sẽ hiện rõ trong khí vận." "Nhân quả đã ràng buộc, không ai có thể che giấu được." Sở Nguyên vừa nói, ánh mắt vừa ngưng tụ nhìn vào một sợi tơ màu đen thô nhất trong số đó.

Tâm niệm vừa động, vô số sợi tơ trên không trung biến mất, thay vào đó là từng bức tranh hiện ra.

"Gào..." Phía trên, một con đại xà che trời lấp đất đang le lưỡi, một ngụm nuốt chửng cả một bộ lạc Nhân tộc.

Sau đó lập tức biến mất không dấu vết.

Mấy chục bức tranh đều như vậy.

“Thì ra là một con xà yêu.” Ánh mắt Khương Ly Thị đỏ như máu, khí thế toàn thân cuồn cuộn, hận không thể lập tức ra tay, tiêu diệt con xà yêu.

“Ba Xà.” Sở Nguyên lên tiếng.

Ba Xà, còn gọi là Tu Xà, bản tính hung ác, thân thể như cái động không đáy, nuốt chửng tất cả sinh linh trong trời đất.

Nơi nào Ba Xà đi qua, sinh linh đều tuyệt diệt.

“Bảo Hi Hòa đi chém nó, ta đi diệt tộc Ba Xà.” Sở Nguyên ngưng mắt nhìn màn sáng trước mặt, ánh mắt băng lãnh, lạnh nhạt nói.

“Xoẹt...” Sở Nguyên lập tức xé rách hư không rời đi, Khương Ly Thị không dám chậm trễ, vội vàng truyền tin tức ra ngoài.

Tại Đông Đại Lục của Hồng Hoang, có một khu rừng rậm quanh năm bị bao phủ bởi sương mù vô tận.

Sát khí bốc lên, chướng khí độc hại ngập trời, vạn tộc Hồng Hoang không ai dám đến gần.

Ấy vậy mà, tộc Ba Xà lại sinh sống ở nơi này.

Một ngày nọ, không biết vì sao, lão tổ Ba Xà luôn có cảm giác tim đập thình thịch, như thể đại họa sắp ập xuống đầu.

Điều này khiến lão khó mà tu luyện, đành phải xuất quan.

Lão vừa bước ra khỏi tổ địa, trên bầu trời liền vang lên một trận nổ vang rền.

“Tộc Ba Xà, họa hại Nhân tộc ta, nuốt chửng trăm vạn sinh linh.” “Hôm nay, diệt tộc.” “Ầm...” Trên cửu tiêu, vô tận linh khí hội tụ, hóa

thành một bàn tay khổng lồ che trời, ầm ầm đánh xuống.

Một chưởng này, hư không ngưng trệ, vô tận không gian bị ép lại làm một, đại đạo pháp tắc đứt gãy.

Tựa như một phương vô thượng đại giới ầm ầm trấn áp xuống, uy áp vô song trút lên thân mỗi con rắn, khiến chúng sợ đến vỡ mật.

Thượng Thương Chi Thủ.

"Hiểu lầm..." "Ầm ầm ầm..." Lão tổ Ba Xà chỉ kịp nói vài chữ, liền mất đi ý thức.

Dưới sự bao phủ của Thượng Thương Chi Thủ, khu rừng sương mù rộng mấy chục triệu cây số vuông trực tiếp bị đánh thành hư vô.

Tất cả mọi thứ đều tan thành mây khói, trời đất thất sắc, nhật nguyệt vô quang, tất cả Ba Xà đều chết một cách cực kỳ thống khoái.

"Đinh, túc chủ trong nháy mắt xóa sổ năm triệu ba trăm vạn Ba Xà, một cường giả Đại La Kim Tiên đỉnh phong, kích hoạt hiệu quả bạo kích, nhận được Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Thiên Yêu Trượng." "Thiên Yêu Trượng tự động nhận chủ." Ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn vùng đất bên dưới, Sở Nguyên xoay người rời đi.

Tộc Ba Xà, mấy trăm vạn tộc nhân, cộng thêm một lão tổ Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Trong nháy mắt tan thành tro bụi.

Không lâu sau khi Sở Nguyên rời đi, từng vị Đại La xé rách hư không đến đây.

Thấy thảm trạng của tộc Ba Xà, cảm nhận được Chuẩn Thánh thần uy còn vương lại trong trời đất, ai nấy đều sắc mặt đại biến, vội vàng rời đi.

Cùng lúc đó, trong một sơn cốc ở Đông Đại Lục.

Hi Hòa một chưởng đánh chết con Ba Xà đang gây sóng gió, phất tay hút một đạo thần quang vào tay.

“Hửm?” “Thái Âm Thần Kính?” Vào khoảnh khắc thần quang vào tay, sắc mặt Hi Hòa lập tức đại biến.

Chương 29

Món linh bảo này chính là Thái Âm Thần Kính, một trong những Cực phẩm Tiên thiên linh bảo được thai nghén trên Thái Âm Tinh.

Có thể bắn ra Thái Âm thần quang, chiếu rọi đại thiên vạn giới, che giấu thiên cơ, uy lực vô song.

Điều khiến Hi Hòa biến sắc là chủ nhân của món linh bảo này.

Thường Hi.

Tỷ tỷ của nàng.

Nàng không lo lắng cho an nguy của Thường Hi, mà lo lắng cho chính mình.

Nếu Sở Nguyên biết tất cả đều do Thường Hi gây ra, liệu có xa lánh nàng không?

Hi Hòa bị Diệt Thế Hắc Liên ma hóa, trở thành ma nô, tâm tính đại biến.

Bây giờ, Sở Nguyên là bầu trời trong lòng nàng.

"Ra đây." Bỗng nhiên, Hi Hòa như cảm ứng được gì đó, ngẩng đầu nhìn hư không trước mặt, lạnh lùng lên tiếng.

"Xoẹt..." Hư không nứt ra, một tuyệt thế giai nhân vận tiên phục màu trắng, dáng vẻ nghiêng nước nghiêng thành bước ra.

Thái Âm nữ thần, Thường Hi.

"Hi Hòa." Giọng Thường Hi run rẩy, đau lòng nhìn Hi Hòa, vẻ mặt bi thương.

Hi Hòa bây giờ, muội muội của nàng, đâu còn dáng vẻ ngày xưa?

Ma khí ngút trời, quả thực đã trở thành một đại ma đầu.

"Là ngươi thật." So với vẻ bi thương của Thường Hi, Hi Hòa lại vô cùng tức giận, một chưởng đánh về phía Thường Hi.

"Ngươi hại thảm ta rồi." "Ầm..." Ma chưởng hoành không, cắt đứt trời đất, uy lực kinh khủng càn quét bát hoang.

Thường Hi sắc mặt biến đổi, vội vàng né tránh.

"Hi Hòa, mau tỉnh lại, ta là tỷ tỷ của muội mà." "Không, Hi Hòa của ngươi đã chết từ lâu rồi." Hi Hòa mặt lạnh như tiền, trong mắt tràn đầy hận thù, ra tay độc ác.

"Phanh..." Rất nhanh, Thường Hi chỉ biết né tránh đã bị một chưởng đánh trúng, "phanh" một tiếng rơi xuống mặt đất, làm sụp đổ một vùng đất rộng lớn.

"Ầm..." Thường Hi ngẩng đầu, một ngọc chưởng đã dừng lại trước mặt nàng, chỉ cách một ngón tay.

"Hi Hòa." Khóe miệng Thường Hi rỉ ra một tia máu tươi, vẻ mặt bi thương.

"Câm miệng." "Ông ông..." Hi Hòa giận dữ quát một tiếng, thu chưởng, ném ra Nguyệt Tinh Luân, rủ xuống vô tận thần quang, phong ấn toàn bộ pháp lực của Thường Hi, rồi hút nàng vào tay.

"Nếu chủ nhân trách tội, ta sẽ giết ngươi đầu tiên." Hi Hòa vẻ mặt tức giận, túm lấy Thường Hi bay về hướng Thủ Dương Sơn.

"Chủ nhân." "Tất cả là do Hi Hòa gây ra, xin chủ nhân trách phạt." Tại tổ điện Nhân tộc, Hi Hòa giao Thái Âm Thần Kính cho Sở Nguyên, vẻ mặt bối rối quỳ trước mặt hắn.

"Đinh, Thái Âm Thần Kính tự động nhận chủ." Bên cạnh, Thái Âm nữ thần Thường Hi vẻ mặt phẫn nộ, quát vào mặt Sở Nguyên:

“Nguyên Sơ, ngươi quá hèn hạ, dùng thủ đoạn hạ đẳng như vậy để nô dịch muội muội ta.” “Mau thả muội muội ta ra.” “Hèn hạ?” Sở Nguyên vẻ mặt lạnh nhạt, bước đến trước mặt nàng, ánh mắt băng lãnh như dao găm đâm vào tim Thường Hi.

“Cho nên, đó là nguyên nhân ngươi giúp Ba Xà nuốt chửng trăm vạn Nhân tộc của ta?” “Hừ.” Thường Hi hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

Bên cạnh, Tam Tổ Nhân tộc giận dữ nhìn chằm chằm, mắt đỏ ngầu.

“Không nói nữa sao?” “Hay cho một Thái Âm nữ thần, hay cho một Tiên thiên thần linh.” “Chẳng lẽ, Nhân tộc ta trong mắt ngươi, đều là cỏ dại, kiến hôi trên mặt đất, muốn giết là giết sao?” Sở Nguyên cười lạnh một tiếng, nhìn sang Hi Hòa.

“Ngươi không giết nàng, là do bản tính hay là vì sao?” “Xem ra tỷ muội tình thâm thật.” “Xin chủ nhân trách phạt.” Hi Hòa cúi đầu, thân thể run rẩy.

“Trách phạt?” “Điều đó thì không cần.” “Nếu đã tỷ muội tình thâm, vậy ta giúp ngươi một tay nữa.” Sở Nguyên vẻ mặt lạnh nhạt, phất tay lấy ra Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Hi Hòa sắc mặt biến đổi.

“Ngươi muốn làm gì?” Thường Hi trong lòng cảm thấy bất an, hoảng loạn nhìn Sở Nguyên.

“Ngươi sẽ biết ngay thôi.” Sở Nguyên nói, đưa Diệt Thế Hắc Liên cho Hi Hòa.

“Giao cho ngươi, đừng để ta thất vọng nữa.” “Vâng.” Hi Hòa hai tay run rẩy nhận lấy Diệt Thế Hắc Liên, nghiến chặt răng, tự mình mang Thường Hi đi.

“Ai.” Trong tổ điện, Tam Tổ vẻ mặt bi thương, khẽ thở dài.

Một trận kiếp nạn, thương vong trăm vạn.

Con đường quật khởi của Nhân tộc, thật quá gian nan.

“Nhân quả quấn lấy nhau, kiếp vận giao thoa.” Sở Nguyên thở dài một tiếng, cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

“Tam Tổ, đây là một phương thế giới tên là Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, là một đỉnh tiêm Đại Thiên thế giới do ta khai tịch trong Hỗn Độn.” “Sau này, phương thế giới này sẽ là nội tình của Nhân tộc chúng ta.” “Một số tiên hiền Nhân tộc đã thoái vị, các thiên kiêu nhân kiệt, đều có thể vào Vĩnh Hằng Giới tu luyện.” Sở Nguyên mang Tam Tổ vào Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, giới thiệu sơ qua cho họ.

“Vĩnh Hằng Đại Thế Giới?” “Đỉnh tiêm Đại Thiên thế giới?” “Tốt, tốt quá rồi.” Tam Tổ vẻ mặt kích động, Nhân tộc thiếu nhất chính là loại nội tình này.

Có một phương đỉnh tiêm Đại Thiên thế giới làm hậu thuẫn, cung cấp tài nguyên vô tận, Nhân tộc mới có thể trưởng thành nhanh hơn.

“Võ Tổ, ba người chúng ta, đại diện cho toàn thể Nhân tộc, xin cảm tạ ngài.” Tam Tổ nghiêm mặt nhìn Sở Nguyên, cúi đầu lạy sát đất.

“Tam Tổ không cần như vậy.” “Cùng là Nhân tộc, tự nhiên phải vì sự quật khởi của tộc quần mà phấn đấu.” Sở Nguyên vội vàng đỡ Tam Tổ dậy.

“Không giống nhau.” “Nguyên Sơ, Nhân tộc quá yếu.” “Đối với vạn tộc Hồng Hoang, chúng ta căn bản không có năng lực gì, hiện nay mọi thứ của Nhân tộc đều phải dựa vào ngài.” “Là chúng ta vô năng.” Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị vẻ mặt phức tạp, bất lực nói.

Thực lực quá yếu, căn bản không giúp được gì.

Một con Ba Xà cũng có thể khuấy đảo Nhân tộc trời đất đảo lộn.

Nhân tộc hiện nay có thể tự đứng vững trong Hồng Hoang, đều là dựa vào uy thế của Sở Nguyên.

Nhân tộc, thật sự quá yếu.

"Chuyện này sau này tự có định liệu, Tam Tổ không cần nóng vội." Đối với điều này, trong lòng Sở Nguyên đã sớm có kế hoạch, chỉ là hiện tại chưa thể thực thi mà thôi.

Hỗn Nguyên.

Mọi thứ đều cần thực lực chống đỡ.

Sau đó, Sở Nguyên lại gọi Tam Tiêu đến, giới thiệu lẫn nhau một phen, rồi mới ra khỏi Vĩnh Hằng Giới.

"Ầm..." Sở Nguyên ẩn Vĩnh Hằng Đại Thế Giới vào sâu trong tổ điện, chỉ để lại một cánh cửa làm lối đi.

Sau này, Vĩnh Hằng Đại Thế Giới sẽ trở thành tổ địa thật sự của Nhân tộc, những tinh anh thiên kiêu của Nhân tộc sẽ theo Tam Tổ tiến vào trong đó.

Không lâu sau, Khương Ly Thị đến, mang theo một tin tức.

"Võ Tổ, bên ngoài tổ địa có một người, tự xưng là người của Long tộc, muốn diện kiến Võ Tổ." "Long tộc?" Sở Nguyên nhíu mày, người Long tộc tìm Nhân tộc làm gì?

Nhân tộc và Long tộc dường như không có giao thiệp gì.

Giao thiệp duy nhất, có lẽ là Hoàng Hà do thân thể Long Vương hóa thành sau khi chết.

"Dẫn hắn vào đây." Nghĩ vậy, Sở Nguyên quyết định gặp một lần.

Tại tổ điện Nhân tộc, Sở Nguyên và Tam Tổ Nhân tộc đứng sóng vai.

Rất nhanh, Khương Ly Thị dẫn một người đàn ông trung niên đầu mọc sừng rồng bước vào.

"Võ Tổ, vị này chính là người của Long tộc đến cầu kiến." Khương Ly Thị chắp tay một cái, đứng sang một bên.

"Long tộc Ngao Quảng, kiến Nguyên Sơ Ma Chủ cùng các vị đạo hữu." Người đàn ông trung niên tiến lên một bước, chắp tay nói.

"Ngao Quảng?" "Ngươi đến Nhân tộc tìm ta, có chuyện gì?" Sở Nguyên liếc Ngao Quảng một cái, sắc mặt không đổi, trầm giọng hỏi.

"Long Mẫu mời Nguyên Sơ Ma Chủ đến Đông Hải Long Cung dự yến, đặc lệnh tiểu long đến đưa thiệp mời." Ngao Quảng phất tay lấy ra một tấm thiệp mời, dâng lên cho Sở Nguyên.

Long Mẫu, chính là đạo lữ của Long Vương năm xưa.

Kể từ khi Long Vương đạo hóa thiên địa, quy về hư không, Long tộc liền do Long Mẫu nắm quyền.

"Dự yến?" Sở Nguyên nhận lấy thiệp mời, tùy ý nhìn một cái, lắc đầu từ chối.

"Không có hứng thú." Có thời gian đó, tu luyện không được sao, trêu chọc Tam Tiêu không được sao?

Đông Hải Long Cung có gì hay mà đi?

"Ách..." Ngao Quảng lập tức sững sờ tại chỗ, hắn chưa từng gặp phải chuyện như vậy, có chút không biết phải làm sao.

"Còn có chuyện gì không?" "Nếu không có chuyện gì, mời về cho." Sở Nguyên nhàn nhạt nói.

"Thực ra, Long Mẫu mời Nguyên Sơ Ma Chủ, quả thực có chuyện

muốn thương lượng, xin ngài...” “Vậy bảo bà ta tự mình đến gặp ta.” “Tiễn khách.” Sở Nguyên phất tay, cắt ngang lời của Ngao Quảng.

“Mời.” Khương Ly Thị lập tức nói với Ngao Quảng.

Chương 30

"..." Sắc mặt Ngao Quảng khó coi, trong lòng tức giận bừng bừng.

Thân là Long tộc, lại bị người ta coi thường như vậy?

"Hửm?" Ngay khi Ngao Quảng định nói gì đó, Sở Nguyên ngước mắt lên, lạnh nhạt liếc một cái, uy áp đại đạo kinh khủng trực tiếp trấn áp xuống.

"Ầm..." Thân thể Ngao Quảng lập tức cứng đờ, toàn thân lông tơ dựng đứng, bóng đen tử vong kinh khủng khiến hắn không tự chủ được mà run rẩy.

"Cút." Sở Nguyên phất tay áo bào, hư không vỡ vụn, một đạo tiên quang trực tiếp cuốn lấy Ngao Quảng độn vào trong đó, biến mất không thấy.

"Võ Tổ, Long tộc là đại tộc đỉnh tiêm của Hồng Hoang, đối đãi như vậy, có phải không tốt lắm không?" Bên cạnh, Toại Nhân Thị vẻ mặt do dự nói.

"Không cần để ý." Sở Nguyên xua tay, thờ ơ nói.

Ngay cả Thiên Đạo Lục Thánh hắn còn không đặt vào mắt, huống hồ là một Long tộc nhỏ bé.

Bảo hắn đến Long Cung dự yến?

Thật sự tưởng đây là thời Long Hán đại kiếp sao?

Long tộc uy chấn thiên hạ?

Bên bờ Đông Hải.

Hư không vỡ vụn, một đạo tiên quang bọc lấy Ngao Quảng rơi xuống.

“Khốn kiếp.” Ngao Quảng đại nộ, tức đến mặt đỏ bừng, khí tức lẫm liệt trở về Đông Hải Long Cung.

“Di?” “Đại ca, sao huynh về nhanh vậy?” “Người của Nhân tộc đó đâu?

Không đi cùng huynh sao?” Vừa vào Long Cung, liền gặp ngay nhị đệ Ngao Khâm, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Ngao Quảng hỏi.

“Hừ.” Ngao Khâm vừa nhắc tới, Ngao Quảng trong lòng càng tức, hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng đi về phía tổ điện Long Cung.

Thấy vậy, Ngao Khâm biết e rằng kết quả không tốt, vội vàng đi theo.

Tổ điện Long Cung, Long Mẫu đang cùng Quy Thừa Tướng nghị sự, liền thấy Ngao Quảng tức giận đùng đùng đi vào.

“Quảng nhi?” “Có chuyện gì vậy?” Long Mẫu kiến thức phi phàm, liếc mắt liền nhìn ra cơn giận trong lòng Ngao Quảng, biết chuyến đi này e rằng không thuận lợi.

“Mẫu hậu, tên Nguyên Sơ của Nhân tộc đó thực sự quá đáng.” Lập tức, Ngao Quảng kể lại chuyện xảy ra ở tổ điện Nhân tộc.

“Nhân tộc quá vô lễ, yêu cầu Long Mẫu đích thân đến cửa mới chịu nói chuyện.” “...” Long Mẫu và Quy Thừa Tướng nhìn nhau, sắc mặt đều khó coi.

“Quá phóng túng, Nhân tộc là cái thá gì?

Cũng xứng đáng đề yêu cầu với Long tộc ta sao?” “Mẫu hậu, cho con một vạn hải tộc, con đi nhấn chìm tổ địa Nhân tộc.” Lúc này, lại có ba bóng người đi vào, tức giận nói.

Chính là Ngao Khâm, Ngao Thuận, Ngao Nhuận ba huynh đệ.

“Được rồi.” Trên thượng vị, Long Mẫu nhíu mày, thấp giọng quát

ngăn bốn vị chân long bên dưới, nhìn về phía Quy Thừa Tướng.

"Thừa tướng cho rằng, chuyện này nên làm thế nào?" "Bẩm Long Mẫu, chuyện này do lão tổ thúc đẩy, sao không hỏi ý kiến của lão tổ?" Quy Thừa Tướng cũng không có cách nào, Nguyên Sơ Ma Chủ đó thực sự quá mạnh, ngay cả Thánh Nhân cũng đồ sát ba vị.

Long tộc, người ta phất tay là có thể diệt.

Cũng không biết lão tổ vì sao cứ nhất quyết muốn cùng Nhân tộc kết minh.

"Được rồi." Long Mẫu bất đắc dĩ, chỉ có thể như vậy, tuy rằng bà cũng không biết nhị đệ vì sao lại thúc đẩy chuyện này.

Nhưng hành vi của Nguyên Sơ Ma Chủ thực sự khiến bà cảm thấy tức giận, liền đem chuyện này đẩy ngược lại.

Long Mẫu lấy ra một viên long châu, tâm niệm vừa động, truyền một đạo tin tức ra ngoài.

"Ông ông..." Rất nhanh, long châu rung động, một đạo tin tức truyền vào trong đầu Long Mẫu.

Sau khi xem qua, thân thể Long Mẫu không khỏi khẽ run.

"Mẫu hậu, lão tổ nói sao?" Ngao Khâm không nhịn được hỏi.

"Nhị đệ nói, trong vòng một nguyên hội, Long tộc sắp gặp phải đại kiếp ngàn năm, kết quả ra sao khó mà dự đoán." "Thanh Long Tôn Giả truyền lời, giao hảo với Nguyên Sơ Ma Chủ, kết minh với Nhân tộc, có lẽ có thể qua được kiếp này." "Thậm chí, khiến Long tộc tiến thêm một bước cũng không phải là không có khả năng." Long Mẫu bất đắc dĩ nói.

"Làm sao có thể?" Ngao Quảng không tin nói, "Long tộc ta kể từ sau Tam tộc đại chiến vẫn luôn trấn thủ tứ hải đông cực, tạo phúc cho

Hồng Hoang, sao có thể có kiếp nạn giáng xuống?" "Cho dù có kiếp nạn, Nhân tộc kia, ngoài Nguyên Sơ ra, cường giả mạnh nhất cũng không quá Thái Ất Kim Tiên, có tư cách gì giúp Long tộc ta độ kiếp?" "Đúng vậy, mẫu hậu." Ngao Khâm tứ huynh đệ nhao nhao nói.

"Được rồi, nhị đệ đã thỉnh thị Thanh Long Tôn Giả, chuyện này chẳng lẽ có thể là giả sao?" Long Mẫu giận dữ quát một tiếng, Ngao Quảng mấy người lập tức im miệng, lui sang một bên.

Thanh Long Tôn Giả, là một trong tứ đại thánh linh của trời đất, từ khi Hồng Hoang khai tịch đã trấn thủ đông cực Hồng Hoang.

Tứ đại thánh linh, địa vị sánh ngang Thánh Nhân.

Lời của ngài, sao có thể là giả?

"Nếu đã như vậy, ta liền đi một chuyến vậy." Cuối cùng, Long Mẫu dù không tình nguyện đến đâu, vì đại kế của Long tộc, cũng chỉ có thể đích thân đi.

"Quy Thừa Tướng, sau khi ta đi, phát ra Long tộc triệu tập lệnh, triệu tập các cường giả Long tộc của ta." "Đại kiếp lần này, tuy không biết sẽ phát triển đến mức độ nào, nhưng khẳng định không tầm thường, Long tộc phải sớm chuẩn bị." "Lão thần tuân mệnh." Quy Thừa Tướng cung kính nhận lệnh.

Thủ Dương Sơn, Sở Nguyên căn bản không để chuyện của Long tộc vào lòng.

Sau khi tiễn Ngao Quảng đi, hắn liền gọi Tam Tiêu đến, kiểm tra tiến cảnh tu vi của ba người.

Đồng thời, cũng truyền thụ một số đại đạo thần thông.

"Đạo pháp của ta, trọng ở Luân Hồi, nhưng đó chỉ là đạo của ta, không nhất định phù hợp với các ngươi." "Luân Hồi Tiên Kinh chỉ có thể làm tham khảo, sau khi đột phá Đại La, các ngươi cũng phải sáng

tạo công pháp của riêng mình.” “Đồ nhi hiểu rồi.” Tam Tiêu giọng trong trẻo đáp.

“Ừm, ngoài Luân Hồi ra, ta cũng có một số thần thông mà các ngươi có thể tu luyện, hôm nay liền truyền cho các ngươi.” Sở Nguyên nói, một ngón tay điểm ra, dòng thông tin mênh mông truyền vào trong đầu Tam Tiêu.

Đại Thương Khung Thuật, Thượng Thương Chi Thủ...

Điên Đảo Âm Dương...

Thiên Nhai Chỉ Xích...

Ngũ Hành Đại Ma...

ừng đạo vô thượng thần thông, lưu chuyển trong lòng Tam Tiêu, vô tận cảm ngộ dâng lên trong lòng, khiến Tam Tiêu trong lòng vui sướng.

Những thần thông này của Sở Nguyên, so với Thiên Cang Tam Thập Lục, Địa Sát Thất Thập Nhị đã thành hàng phổ thông trong Hồng Hoang mạnh hơn quá nhiều.

Có thể nói, yêu cầu tu luyện của những thần thông này, ít nhất cũng phải là Đại La Kim Tiên, nắm giữ một loại đại đạo.

Đương nhiên, có thần thông chủng tử do Sở Nguyên ngưng luyện, bây giờ các nàng có thể tu luyện.

Chỉ là những thần thông này đều tiêu hao pháp lực rất lớn, chỉ có thể dùng làm át chủ bài.

Thiên Cang Tam Thập Lục, Địa Sát Thất Thập Nhị Sở Nguyên cũng đều đã truyền đi.

Dù sao, Tam Tiêu vừa mới hóa hình không lâu, còn xa mới đột phá Đại La.

Hai bộ thần thông đó mới là kỹ năng chiến đấu chủ yếu.

Rất nhanh, Tam Tiêu luyện hóa xong thần thông chủng tử, mở đôi mắt đẹp ra.

"Sư phụ, những thần thông này cũng quá lợi hại rồi, yêu cầu tu luyện quá cao." Quỳnh Tiêu kích động mặt nhỏ đỏ bừng.

"Đó là do tu vi các ngươi quá thấp." Sở Nguyên vô tình nói.

Sắc mặt Tam Tiêu lập tức sụ xuống.

Nhân gian không nên bóc trần sự thật.

Lúc này, Sở Nguyên ngẩng đầu, nhìn thấy Khương Ly Thị đang đứng ở xa.

"Được rồi, các ngươi đều về tu luyện đi." Sở Nguyên đuổi Tam Tiêu đi, rồi bước tới.

"Võ Tổ, Long Mẫu đến rồi." Khương Ly Thị cung kính nói.

"Thật sự đến à?" "Xem ra, điều Long tộc cầu xin không nhỏ đâu." Sở Nguyên nhướng mày, kinh ngạc nói.

"Dẫn bà ta vào đi." "Vâng." Khương Ly Thị chắp tay cúi đầu, từ từ lui xuống.

Không lâu sau, hắn dẫn một lão phụ mặc cung trang bước vào.

"Nguyên Sơ Ma Chủ." Không đợi Khương Ly Thị mở lời, Long Mẫu đã tiến lên một bước, hành lễ với Sở Nguyên.

Chuẩn Thánh?

Sở Nguyên kinh ngạc nhìn Long Mẫu một cái, không ngờ Long tộc hiện nay còn có cường giả Chuẩn Thánh cảnh.

"Long Mẫu đến đây, có chuyện gì?" Sở Nguyên nhàn nhạt mở lời, giọng điệu mang theo sự xa cách.

Chương 31

Long tộc, trong thần thoại truyền thuyết có uy danh rất lớn, nhưng ở thế giới Hồng Hoang thì kém xa quá nhiều.

Thời Tây Du, long can phượng đảm đã trở thành mỹ thực trong đại yến của Thiên đình đãi quần thần.

Cho dù đó không phải chân long, chỉ mang một ít huyết mạch, cũng đủ để thấy sự suy tàn của Long tộc.

Đối với một chủng tộc như vậy, Sở Nguyên thực sự không có hứng thú.

"Nguyên Sơ Ma Chủ, bản cung đến đây là vì chuyện Long tộc và Nhân tộc kết minh." Long Mẫu lên tiếng.

"Kết minh?" "Thú vị đấy." Sở Nguyên khẽ cười, nhìn Long Mẫu, trên mặt không một gợn sóng, "Long tộc là đại tộc, sao lại muốn kết minh với Nhân tộc ta?" "Đồng minh, cần phải tương trợ lẫn nhau." "Nhân tộc, dường như cũng không giúp được gì cho Long tộc nhỉ?" "Nhân tộc có cường giả như đạo hữu đây, tự nhiên có tư cách kết minh với Long tộc." Long Mẫu nói.

"Vậy ta lại có chút không hiểu, Long tộc lại có tư cách gì, để kết minh với Nhân tộc ta?" Sở Nguyên chắp tay sau lưng, nhàn nhạt nói, "Hoặc là, Nhân tộc ta, vì sao lại phải kết minh với Long tộc?" Sở Nguyên trực tiếp nói rõ, Long tộc cũng không mạnh bao nhiêu, Nhân tộc lại vì sao phải kết minh với Long tộc?

"Ma Chủ, Long tộc sinh sống ở tứ hải, cùng với vô số sông ngòi hồ ao trên đại lục Hồng Hoang, có thể che chở cho Nhân tộc không bị thiên tai dã thú xâm hại." Long Mẫu tâm niệm nhanh chóng chuyển động, nói, "Ngoài ra, hô phong hoán vũ là bản mệnh thần thông của

Long tộc, có thể khiến Nhân tộc mưa thuận gió hòa, ngũ cốc bội thu.” “Đó đều là chuyện nhỏ.” “Thiên tai nhân họa, đều là sự rèn luyện.” “Nhân tộc ta, vốn dĩ đã đứng dậy từ trên đống tro tàn.” “Trời vận hành mạnh mẽ, Nhân tộc tự cường không ngừng.” “Người tự cường, mới có thể tự lập.” “Ngươi cho rằng, Nhân tộc sẽ sợ những thứ đó sao?” Sở Nguyên ánh mắt bình thản, nhìn thẳng vào Long Mẫu nói.

Long Mẫu lập tức cứng họng.

Đúng vậy, Nhân tộc có Nguyên Sơ Ma Chủ, một đại năng đỉnh tiêm như vậy, nếu hắn ra tay, có chuyện gì mà không giải quyết được?

“Ta có một vật, Ma Chủ xin hãy xem qua.” Long Mẫu cắn răng, lấy ra một khối Hỗn Độn Thần Ngọc, giao cho Sở Nguyên.

“Đây là Đồ Đằng Chi Đạo do Long Vương sáng tạo, có thể tăng trưởng nội tình của Nhân tộc.” “Ngoài ra, Long tộc ta nguyện dâng thêm vạn bộ tiên kinh, mười vạn đại tiểu thần thông, vô tận thiên tài địa bảo, linh căn linh tài, trợ giúp Nhân tộc cường đại.” “Ồ?” Sở Nguyên vẻ mặt kinh ngạc, sâu sắc nhìn Long Mẫu một cái, nhận lấy khối Hỗn Độn Thần Ngọc, thần niệm quét qua, trong lòng lập tức rung động.

Đồ Đằng Chi Đạo, thì ra là như vậy.

Dùng huyết của thần ma tiên thú, khắc họa đại đạo thần văn, rèn luyện thể phách, lớn mạnh thần hồn, tăng trưởng pháp lực.

Đây lại là một con đường tu luyện hoàn toàn khác với Tiên đạo, Thần đạo, Ma đạo.

Con đường tu luyện mới, không đủ để khiến Sở Nguyên động lòng, mỗi một Đại La Kim Tiên đều có thể thôi diễn ra pháp môn tu luyện.

Nhưng, Đồ Đằng Chi Đạo lại vô cùng thích hợp với Nhân tộc hiện nay.

Văn tự chưa ra đời, Nhân Đạo chưa lập, phương pháp tu luyện của Đồ Đằng Chi Đạo, quả thực còn thích hợp với Nhân tộc hơn cả Kim Đan Đại Đạo.

Sự truyền thừa cũng đơn giản hơn nhiều.

Điều quan trọng nhất là, so với Kim Đan Đại Đạo, tốc độ tu luyện của Đồ Đằng Chi Đạo nhanh hơn, ít nhất phải nhanh hơn gấp mười lần.

Đây chính là điều Nhân tộc cần nhất.

Bởi vì Nhân tộc đang cấp thiết cần tăng cường nội tình.

Nội tình là gì?

Linh bảo?

Linh căn?

Linh tài?

Đều không phải.

Cường giả, mới là nội tình của một chủng tộc.

Mất đất còn người, người đất đều mất; còn người mất đất, người đất đều còn.

Càng nhiều cường giả, nội tình của chủng tộc càng sâu dày, những thứ có thể nhận được cũng càng nhiều.

Đồ Đằng Chi Đạo, có thể giúp Nhân tộc nhanh chóng tích lũy nội tình.

Điều này khiến Sở Nguyên động lòng.

Nhưng tâm chí hắn kiên định, tự nhiên sẽ không bị tình cảm chi

phối.

"Long tộc trả giá nhiều như vậy, xem ra rất cấp bách." "Giữa đồng minh, quan trọng nhất là thành thật." "Nói thẳng đi, rốt cuộc nguyên nhân là gì, có thể khiến Long tộc sốt ruột như vậy?" Sở Nguyên trả lại Hỗn Độn Thần Ngọc cho Long Mẫu, trầm giọng hỏi.

"..." Trên mặt Long Mẫu hiện lên một tia khó xử.

Lúc này, một giọng nói vang lên trong lòng bà.

"Nói cho hắn biết đi." Long Mẫu trong lòng kinh ngạc, rồi định thần lại, là nhị đệ đang dùng phương pháp truyền âm độc hữu của Long tộc.

Long Mẫu trong lòng đã quyết, lập tức nói ra nguyên do.

"Thực không dám giấu..." "Trong vòng một nguyên hội, Long tộc có đại kiếp?" "Cần phải dựa vào ta để vượt qua?" Sở Nguyên nhíu mày, âm thầm suy diễn thiên cơ, phát hiện khí vận của Long tộc quả thực đang không ngừng biến động.

Nhưng, nguồn gốc của đại kiếp, lại khó mà suy diễn ra.

Tuy nhiên, trong cõi u minh có một loại cảm ứng, đại kiếp này, với thực lực của hắn, có thể đối phó được.

Trên thực tế, với thực lực hiện nay, ở Hồng Hoang, không nói là đi ngang, cũng không có mấy người địch lại được.

Nghĩ vậy, Sở Nguyên trong lòng đã có tính toán.

"Được, chuyện kết minh, ta đồng ý." Sở Nguyên nói.

"...Không cần thương lượng sao?" Long Mẫu liếc nhìn Khương Ly Thị bên cạnh.

"Long tộc kết minh, không phải là nhắm vào ta sao?" Sở Nguyên như cười như không nhìn bà nói.

“Ách...” Long Mẫu cười gượng.

“Như vậy rất tốt, Hỗn Độn Thần Ngọc liền giao cho Nhân tộc.” “Về phần tiên kinh thần thông, linh căn linh tài các loại, sau khi ta trở về sẽ cho người đưa tới.” “Chỉ mong Ma Chủ có thể ra tay tương trợ khi Long tộc gặp đại kiếp, giúp Long tộc ta thoát kiếp.” Long Mẫu nói.

“Điều đó tự nhiên.” Sở Nguyên nhận lấy Hỗn Độn Thần Ngọc, gật đầu.

Long Mẫu rời đi, Sở Nguyên cẩn thận tham ngộ Đồ Đằng Chi Đạo trong Hỗn Độn Thần Ngọc một lần.

Sau khi xác nhận không có vấn đề gì, liền giao Hỗn Độn Thần Ngọc cho Tam Tổ, để họ sắp xếp truyền bá trong Nhân tộc.

Hiện nay, con đường tu luyện chủ yếu của Nhân tộc là Kim Đan Đại Đạo do Lão Tử truyền lại.

Như vậy, khí vận của Nhân tộc không tránh khỏi bị phân chia đi.

Sự xuất hiện của Đồ Đằng Chi Đạo đã phá vỡ cục diện này, khiến cho khí vận của Nhân Giáo trong Nhân tộc giảm mạnh.

Sở Nguyên tự nhiên vui vẻ thấy vậy.

Không lâu sau, Long Mẫu lệnh cho người đưa tới tiên kinh đạo điển đã hứa, Sở Nguyên toàn bộ đặt vào trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới.

Sau đó, hắn lại lần nữa bế quan.

Tuy rằng cảm ứng được thực lực hiện nay có thể đối phó với đại kiếp của Long tộc, nhưng mạnh hơn một chút vẫn tốt hơn.

Hơn nữa, tu vi cảnh giới của hắn hiện đã đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhục thân lại tụt lại không ít.

Lần bế quan này, vừa hay hoàn thành tu luyện Thập Tam Chuyển còn lại, đưa nhục thân đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, đồng bộ với tu vi.

Hồng Hoang không tính năm tháng, thoáng chốc đã qua mười vạn năm.

Mười vạn năm, đối với toàn bộ Hồng Hoang chỉ là một cái chớp mắt.

Trong Thiên đình, tại Thái Dương Thần Điện, Đế Tuấn đứng trước cửa sổ, nhìn ra là dải ngân hà đầy sao, ánh sao rực rỡ, tráng lệ tuyệt luân.

Tuy nhiên, lúc này hắn lại không có tâm tư thưởng thức cảnh đẹp này, ánh mắt nhìn về phía Thái Dương Tinh, nắm tay siết chặt.

Hắn có thể cảm ứng được, Thái Nhất, đã ở bên bờ đột phá.

Đúng lúc này.

"Ầm..." Trong tinh không, trên Thái Dương Tinh, bỗng nhiên bùng phát một trận uy thế kinh thiên, càn quét Chu Thiên Tinh Hà.

Vô cùng vô tận Thái Dương chân hỏa từ Thái Dương Tinh cuồn cuộn dâng lên, diễn hóa thành vô tận sinh linh hỏa diễm, hỏa long, hỏa phượng, tam túc kim ô...

Hàng ức thần thú vì đó mà nhảy múa.

"Thành công rồi." Đế Tuấn trong lòng phấn chấn, quét sạch đi nỗi u ám.

"Đạp đạp..." Trong hư không, có một thái cổ thần nhân bước đi, từ trong Thái Dương Tinh bước ra.

Kim ô hóa thành cầu vồng, một bước đi trăm vạn dặm.

Trong nháy mắt đã đến Thái Dương Thần Điện nơi Đế Tuấn đang

ở.

“Đại ca.” Đông Hoàng Thái Nhất xuất hiện sau lưng Đế Tuấn, ý khí phong phát.

Lúc này Đông Hoàng Thái Nhất, toàn thân bao phủ bởi Thái Dương thần quang rực rỡ, tựa như vầng thái dương treo cao, phun nuốt vô lượng thần huy.

Chương 32

Đã đột phá.

Sau đại kiếp của Nhân tộc, Yêu tộc bị trọng thương, Đông Hoàng Thái Nhất càng bị Nguyên Sơ một thương đánh bay đi.

Chuyện ngày đó, đã kích thích cực lớn đến tâm hồn cao ngạo của Đông Hoàng Thái Nhất.

Sau ngày đó, Thái Nhất liền bế quan, hạ quyết tâm, không đột phá không xuất quan.

Bây giờ, hơn hai mươi vạn năm đã trôi qua.

Cuối cùng, Đông Hoàng Thái Nhất đã chém ra thi thứ ba, thành công đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Hơn nữa, bốn mươi chín đạo đại đạo cấm chế của Hỗn Độn Chung, đã bị luyện hóa bốn mươi tám đạo.

Chỉ còn thiếu một đạo, là có thể triệt để luyện hóa món Tiên thiên chí bảo, khai thiên thần khí này.

So với hai mươi vạn năm trước, thực lực của hắn đã tăng vọt không chỉ gấp mười trăm lần.

Lúc này Thái Nhất, khí quán trường hồng, hào tình vạn trượng, chỉ muốn đại chiến một trận, hướng chúng sinh Hồng Hoang tái lập thần uy.

Hắn muốn nói cho tất cả mọi người trong thế giới Hồng Hoang biết.

Hắn, Đông Hoàng Thái Nhất, mới là đệ nhất nhân dưới Hỗn Nguyên.

“Nhị đệ xuất quan đúng lúc lắm.” Đế Tuấn cười sảng khoái.

Thái Nhất đột phá, cũng cho hắn niềm tin rất lớn.

“Đại ca, Thiên đình lại có chiến sự sao?” Thái Nhất cười lớn một tiếng, hào khí ngút trời.

“Không sai.” Đế Tuấn gật đầu, sắc mặt đột nhiên trở nên ưu tư.

“Nhị đệ, đệ không biết đó thôi, kể từ sau khi Nguyên Sơ phạt thiên, khí thế của Yêu tộc ta bị đánh gục, bây giờ vẫn chưa khôi phục.” “Hiện nay, Thiên đình cấp thiết cần một trận thắng lợi, một trận đại thắng như chẻ tre, để tái lập lại lòng tin của Yêu tộc.” “Nếu không, chưa đợi đến lúc Vu Yêu quyết chiến, Yêu tộc đã tự sụp đổ rồi.” Lời này là thật, những năm nay, Đế Tuấn làm Thiên Đế vô cùng uất ức.

Đường đường là Thiên Đế, lại bị người ta công lên Thiên đình, xóa sổ hàng ức thiên binh, mà không thể làm gì.

Đừng nói là những người khác trong Yêu tộc, ngay cả hắn cũng cảm thấy nhục nhã.

Vì vậy, bất luận là để Yêu tộc lấy lại lòng tin, hay để tái lập uy nghiêm của Thiên đình trong Hồng Hoang.

Một trận đại chiến là không thể tránh khỏi.

Đối tượng chinh phạt của Thiên đình, cũng đã chọn xong.

Đó chính là Long tộc.

“Long tộc?” Đông Hoàng Thái Nhất trầm tư.

“Không sai, Long tộc.” “Thiên đình muốn lập uy, vậy không thể chọn thế lực quá yếu, nhất định phải có thực lực, phải có danh vọng to lớn.” “Như vậy, sau khi đại thắng, mới có thể đẩy danh vọng của Thiên đình lên đỉnh phong.” “Trong Hồng Hoang hiện nay, thỏa mãn

những điều kiện này, chỉ có Long Phượng Kỳ Lân tam tộc." Đế Tuấn mắt lộ tinh quang, trầm giọng nói, "Phượng Hoàng nhất tộc ẩn nấp ở Bất Tử Hỏa Sơn, chưa từng xuất thế." "Kỳ Lân nhất tộc sau Tam tộc đại chiến càng biến mất không dấu vết." "Chỉ có Long tộc, phân bố khắp tứ hải, vẫn còn hoạt động trong Hồng Hoang." "Chỉ cần Thiên đình có thể đánh bại và thu phục Long tộc, trận chiến đó sẽ là một trận đại thắng toàn diện." Long tộc là một trong Khai thiên tam tộc, là đại tộc đỉnh tiêm từng tranh đoạt vai chính của Hồng Hoang.

Chỉ có chủng tộc như vậy, mới có thể nâng uy nghiêm của Thiên đình lên đỉnh điểm.

"Tốt, vậy thì xuất binh, chinh phạt tứ hải Long tộc." Là một đế hoàng trời sinh, Đông Hoàng Thái Nhất tự nhiên hiểu rõ đạo lý này, lập tức gật đầu, đồng ý.

"Đang..." Trên cửu tiêu, một tiếng chuông vang lên, triệu tập quần yêu.

Tụ Yêu Chung, Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, tên gốc là Tụ Tiên Chung, bị Đế Tuấn luyện hóa thành bảo vật khí vận của Yêu tộc, đánh lên ấn ký của Yêu tộc, hóa thành Tụ Yêu Chung.

"Ầm..." Một khắc này, trên đại địa Hồng Hoang, trong Ba Mươi Ba Thiên thế giới, ở vực ngoại tinh không, trên Chu Thiên Tinh Thần, từng vị đại yêu, yêu thần đồng thời mở mắt.

"Tụ Yêu Chung vang lên, bệ hạ triệu kiến." "Mau chóng đến." Từng đạo thần quang từ đại lục Hồng Hoang, vực ngoại tinh không bay lên, xuyên qua hư không vô tận, hướng về Thiên Đình Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Ầm..." Trước Nam Thiên Môn, hư không vỡ vụn, từng bóng người bước ra.

Bạch Trạch, Kế Mông, Cửu Anh, Thương Dương, Khâm Nguyên, Quỷ Xa, Thử Thiết, Tất Phương chờ tám đại yêu thần.

Đồ Sơn lão tổ, Hắc Thủy lão tổ hai vị mới gia nhập Thập Đại Yêu Thần.

Mấy chục vị Đại La yêu soái.

"Lệ..." Một tiếng kêu chói tai vang lên, một con đại bàng màu đen từ hạ giới bay lên, hư không vô tận lùi lại, trong nháy mắt đã đến trước Nam Thiên Môn, hóa thành một lão giả áo đen.

Yêu sư Côn Bằng.

"Ầm..." Hư không vỡ vụn, một vị trung niên áo xanh khí chất nho nhã từ trong bước ra.

Hy Hoàng Phục Hy.

"Chúng ta bái kiến Hy Hoàng." Quần yêu cúi đầu, hành lễ với Phục Hy.

"Không cần đa lễ." "Nếu đã đến đủ, vậy cùng nhau vào đi." Phục Hy nói, cùng một đám yêu thần đi vào Nam Thiên Môn, hướng về Lăng Tiêu Bảo Điện.

Vào Lăng Tiêu Bảo Điện, Phục Hy ngồi xuống một trong hai chiếc vân sàng dưới ngai Thiên Đế.

"Xoẹt..." Hư không chấn động, bóng dáng Đông Hoàng Thái Nhất xuất hiện đối diện Phục Hy.

Đế Tuấn, ngồi trên tôn vị Thiên Đế.

Trong Thiên đình, tam hoàng nhất đế.

Yêu Đế Đế Tuấn là tôn, Đông Hoàng Thái Nhất và Phục Hy Nữ Oa không có phân cao thấp.

Hiện nay, Nữ Oa đã thành thánh, không còn quản chuyện của Yêu tộc.

Lãnh tụ Yêu tộc, chỉ còn lại hai hoàng một đế.

"Chúng thần bái kiến Thiên Đế, Đông Hoàng." Tại Lăng Tiêu Bảo Điện, quần yêu tham bái.

"Các khanh bình thân." Trên thượng vị, Đế Tuấn khẽ nâng tay.

"Chư vị, buổi triều hôm nay, chỉ có một việc." "Chinh phạt Long tộc." "Các khanh có ý kiến gì, cứ nói thẳng." Thiên âm vang vọng trong Lăng Tiêu Bảo Điện, chúng đa yêu thần sắc mặt trịnh trọng.

Lời vừa dứt, chúng đa yêu thần sắc mặt khác nhau.

Phục Hy Côn Bằng sắc mặt không đổi, nhắm mắt dưỡng thần tại vị trí của mình.

Họ đều là người thông minh, hiểu rõ tình hình của Yêu tộc, liếc mắt liền nhìn ra mục đích của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Đối với điều này, họ không có gì để nói.

Không có nguyên nhân, không có duyên cớ, xuất sư Long tộc, xem ra là sư xuất vô danh.

Nhưng Thiên đình cũng không còn cách nào khác.

Lần này, là bất đắc dĩ phải làm.

Trận đại chiến hơn hai mươi vạn năm trước, Yêu tộc bị thương quá nặng.

Hiện nay, cấp thiết cần một trận đại thắng để chứng minh sự đúng đắn của Thiên đình.

"Vi thần tán thành." "Lão thần tán thành." Giọng nói của Đồ Sơn lão tổ và Thừa tướng Bạch Trạch vang vọng trong đại điện.

Âm thanh giao nhau, hai người rõ ràng sững sờ, ngẩng đầu nhìn nhau, ánh mắt lập tức híp lại.

Bạch Trạch là quân sư của Thiên đình, trí nang, có thể biết quá khứ, hiểu vị lai, trí tuệ phi phàm.

Đồ Sơn lão tổ trời sinh thất khiếu linh lung tâm, tinh ranh vô cùng.

Nay hai người nhìn nhau, trong lòng đều nảy sinh một cảm giác gặp được đồng loại.

"Thần đẳng tán thành." "Bệ hạ hạ lệnh đi, Trảm Long Phủ của thần đã đói khát khó nhịn rồi." Phục Hy Côn Bằng mặc nhận, Bạch Trạch Đồ Sơn tán thành, các yêu thần khác tự nhiên cũng không có dị nghị.

Ngược lại, ai nấy đều hoan hô nhảy nhót, chiến ý sôi trào.

Yêu tộc, đa số đều là hạng người bạo ngược hung cuồng, bản tính hiếu chiến khát máu.

Mệnh lệnh của Đế Tuấn, chính hợp ý của những yêu thần này.

"Tốt." "Các khanh nghe lệnh." Đế Tuấn quát lớn một tiếng, trong đại điện lập tức trang nghiêm.

"Thập Đại Yêu Thần, mỗi người suất lĩnh yêu soái yêu vương dưới trướng, mười triệu yêu binh, tức khắc xuất binh, chinh phạt Đông Hải." "Yêu sư Côn Bằng, Phục Hy đại thánh tùy hành, bản đế và Thái Nhất tọa trấn trung quân." "Thần đẳng tuân lệnh." Ầm ầm ầm...

Trên cửu tiêu, đại quân chuyển động, vô tận binh phạt chi khí quét qua Hồng Hoang, trong khoảnh khắc làm cho trời đất chấn động.

Người phát sát cơ, trời đất đảo lộn.

Đất phát sát cơ, long xà khởi lục.

Trời phát sát cơ, sao đổi vật dời.

Chương 33

Thiên đình vừa có chiến sự, trong Hồng Hoang, thiên cơ hưởng ứng, vô tận kiếp khí lan tràn, kinh động chư thiên đại năng.

"Có chuyện gì vậy?" "Kiếp khí thật nồng đậm, chẳng lẽ Vu Yêu nhị tộc sắp quyết chiến sao?" "Đại quân Thiên đình đã động, không biết binh qua chỉ hướng phương nào?" Dưới chân Bất Chu Sơn, Bàn Cổ đại điện.

Thập Nhị Tổ Vu đứng sừng sững, sắc mặt trịnh trọng.

"Đế Tuấn hẳn là không ngu đến mức công đả Vu tộc." Đế Giang trầm giọng nói.

Một chúng Tổ Vu đều nhìn về phía Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm.

"Long tộc." "Thiên đình xuất binh, ý tại tứ hải." Chúc Cửu Âm từ dòng sông thời gian lui ra, nói với một chúng huynh đệ tỷ muội.

"Long tộc?" Chúng Tổ Vu kinh ngạc.

"Đại ca, làm sao bây giờ?

Chúng ta có đi không?" "Không đi không được, đại lục Hồng Hoang là lãnh địa của Vu tộc, sao có thể để Yêu tộc tùy ý qua lại?" "Không được, Thiên đình xuất binh, Vu tộc ta vừa động, e rằng sẽ sớm châm ngòi cho Vu Yêu lượng kiếp, không chết không thôi." "Thời gian còn quá sớm." Cộng Công Chúc Dung chờ các Tổ Vu nhao nhao lên tiếng.

"Được rồi." Lúc này, Đế Giang phất tay, cắt ngang lời của các Tổ Vu.

"Vu tộc không thể động." "Nguyên Sơ huynh đệ đã nói, trong vòng

trăm nguyên hội sẽ đột phá Hỗn Nguyên.” “Khi đó, chúng ta mới có thể không sợ Thiên Đạo Lục Thánh.” “Bây giờ xuất binh, chỉ khiến Vu tộc rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, cứ chờ xem.” “Nếu binh mã của Thiên đình không xuất hiện trên đại lục, chúng ta không động.” “Dù sao, vô tận hải vực cũng không phải là lãnh địa của Vu tộc ta.” Đông Hải Long Cung.

Một khắc này, bất luận là Long Mẫu, Ngao Quảng tứ huynh đệ, hay các cường giả trong Long tộc, đều cảm giác được một cỗ nguy cơ lạnh lẽo giáng xuống.

Trong cõi u minh, khí vận càng chấn động, như thể đại họa sắp ập xuống đầu.

“Mẫu hậu, là Thiên đình.” “Thiên đình muốn xuất binh, chinh phạt tứ hải.” Ngao Quảng nhanh chân bước vào tổ điện Long Cung, báo cáo với Long Mẫu.

“Thiên đình, Yêu tộc.” Trong khoảnh khắc, trong tổ điện, vô số thần long đại nộ, khí tức lẫm liệt.

“Đế Tuấn, Thái Nhất.” “Muốn lấy Long tộc ta để lập uy?” Trên thượng vị, Long Mẫu sắc mặt âm trầm.

Trong Hồng Hoang, có thể trở thành thủ lĩnh của một phương chủng tộc, tự nhiên sẽ không phải là kẻ ngốc.

Long Mẫu trong nháy mắt đã nhìn ra nhân quả duyên do đằng sau trận chiến này.

Chính vì như vậy, bà mới phẫn nộ đến thế.

Long tộc sao có thể sa sút đến mức trở thành công cụ để Thiên đình lập uy với Hồng Hoang?

Quả thực đáng ghét.

Long Mẫu từ trên tôn vị đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo, quét qua từng vị Đại La thần long trong tổ điện.

"Chư vị, đại kiếp giáng lâm, chiến tranh đã đến." "Nhưng, có đáng sợ không?" "Long tộc, chưa bao giờ sợ chiến tranh." Dưới hạ vị, một nam tử trung niên mặt mũi lạnh lùng đứng ra, giọng điệu băng giá.

Thân mặc hắc bào, toàn thân sát khí cuồn cuộn, diễn hóa ra một thế giới sát phạt, trong thoáng chốc, như có ức vạn thần thú, vô tận oan hồn đang bi thương gào thét.

Tựa như Sát Thần tại thế.

Nam tử trung niên này, là một dị chủng của Long tộc, Hủy Diệt Hắc Long, tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Thời Tam tộc đại chiến, không biết đã đồ sát bao nhiêu tiên thiên thần ma, thần cầm dị thú.

Hắn vừa động, trong tổ điện Long Cung đều có một cỗ cảm giác lạnh lẽo.

"Xin Long Mẫu hạ lệnh, triệu tập vô tận hải tộc, cùng Thiên đình khai chiến." "Xin Long Mẫu hạ lệnh." Trong khoảnh khắc, trong tổ điện Long Cung, từng vị cường giả Long tộc thỉnh mệnh, cùng Thiên đình khai chiến.

Long tộc, chưa bao giờ sợ chết.

Từng là nhân vật chính của trời đất, Long tộc có niềm kiêu hãnh của riêng mình, không dung bất kỳ chủng tộc nào ức hiếp.

"Tốt." Long Mẫu phất tay áo bào, khí thế ngút trời, nhìn về phía Ngao Quảng.

"Ngao Quảng." "Nhi thần có mặt." "Lệnh cho ngươi rung động Long Vương Phiên, triệu tập các chi nhánh Long tộc trong Hồng

Hoang, vô tận hải tộc, đến Đông Hải Long Cung nghe lệnh." "Nhi thần tuân mệnh." Ngao Quảng lĩnh mệnh lui xuống.

"Ngao Đồ." Long Mẫu lại nhìn về phía nam tử áo đen vừa rồi.

"Thần có mặt." "Lệnh cho ngươi suất lĩnh các thần trong Long Cung, vô tận hải tộc, nghênh chiến Thiên đình." "Thần tuân mệnh." Ngao Đồ lĩnh mệnh lui xuống.

"Quy Thừa Tướng." "Lão thần có mặt." Quy Thừa Tướng bước ra.

"Ngươi đích thân đến Thủ Dương Sơn, đi mời Nguyên Sơ Ma Chủ." "Lão thần tuân mệnh." "Ầm..." Trên Đông Hải, Long Vương Phiên rung động, một tiếng long ngâm vang vọng khắp Hồng Hoang.

"Ngâm..." Trong khoảnh khắc, trong Hồng Hoang, ức vạn thần long hưởng ứng, Tây Hải, Bắc Hải, Nam Hải, trong vô tận sông ngòi hồ ao, từng vị Long tộc ngẩng đầu, phát ra tiếng long ngâm kinh thiên.

Kim long, hỏa long, hắc long, thủy long, thanh long, giao long...

Trăm vạn thần long, vô tận hải tộc từ các nơi trong Hồng Hoang kéo về Đông Hải, âm thanh của vô tận tiên thiên thần linh vang vọng khắp đại địa Hồng Hoang.

Đông Hải, chuẩn bị chiến tranh.

"Ầm ầm ầm..." Trên cửu tiêu, thiên lôi cuồn cuộn, vô tận sát khí xông lên tận trời, ngưng tụ thành những đám mây đen dày đặc.

Cả Hồng Hoang, trong nháy mắt bị bao phủ bởi vô tận binh phạt chi khí.

Thế giới Hồng Hoang, ức vạn chủng tộc, chư thiên đại năng, nhao nhao chú ý, đưa ánh mắt về phía Đông Hải.

Thiên đình, Yêu tộc.

Đông Hải, Long tộc.

Ai mạnh ai yếu?

Bên bờ Đông Hải, trên cửu tiêu, Yêu tộc giáng lâm.

Thập Đại Yêu Thần thống lĩnh ức vạn yêu binh, che trời lấp đất, những đám mây đen nồng đậm che khuất cả bầu trời Đông Hải.

Mây đen đè thành.

Yêu khí cuồn cuộn lan tràn khắp trời đất, sát khí thao thao bao trùm bát hoang.

Phía sau, Đế Tuấn Thái Nhất đứng sóng vai trên chiến xa Thiên Đế, từ trên cao nhìn xuống, quan sát đại dương vô bờ.

Phục Hy và Côn Bằng đứng hầu một bên, mặt không biểu cảm, không biết đang nghĩ gì.

"Ầm..." Trên Đông Hải, nước biển thao thao, tách ra, một Long Mẫu vận cung trang màu vàng đạp hư không mà ra, ánh mắt lẫm liệt, nhìn thẳng lên cửu tiêu.

"Đại quân Yêu tộc giáng lâm Đông Hải, là muốn diệt Long tộc ta sao?" Long Mẫu trên mặt treo nụ cười lạnh, khí thế như cầu vồng, Chuẩn Thánh thần uy càn quét trời đất.

"Nếu các ngươi chọn thần phục, Long tộc, tự nhiên có thể sống sót tốt." Trên cửu tiêu, Đế Tuấn lạnh nhạt nói, âm thanh cuồn cuộn truyền ra bốn phương tám hướng.

"Thần phục?" "Long tộc, từ khi Hồng Hoang khai tịch đến nay, chưa từng biết hai chữ thần phục viết thế nào." Long Mẫu cười lạnh một tiếng, tay phải khẽ nâng.

"Thế giới Hồng Hoang, ức vạn chủng tộc, muốn Long tộc ta thần phục, chỉ có thể nhận được một câu trả lời." "Đó chính là, chiến..."

“Ầm...” “Ngâm...” “Hống...” Vô tận hải vực, ầm ầm nổ tung, trên Đông Hải, từ từ hiện ra vô tận sinh linh hải tộc.

Ngư miết hà giải, kình ngao quy xà.

Dạ xoa thủy mẫu, chương ngư hải thú.

“Long, long, long...” “Long, long, long...” Ức vạn hải thú đại quân đồng loạt gầm lên, như vạn mã phi nước đại, như sông lớn thao thao.

Sóng âm cuồn cuộn như sông lớn vang lên, truyền khắp lục hợp bát hoang.

“Ngâm...” Sau đó, từng con thần long từ hư không bay ra, kim long, thanh long, hắc long, thủy long, bạch long, huyền quy...

Mấy chục vị thần long khí thế ngút trời đứng sau Long Mẫu, vô tận uy thế hung hãn, xông thẳng lên cửu tiêu.

Người dẫn đầu trong số đó, chính là Hủy Diệt Hắc Long, Ngao Đồ.

“Cái gì?” “Không thể nào.” “Long tộc, giấu kỹ thật.” Một khắc này, trong thế giới Hồng Hoang, chư thiên đại năng đều ngồi không yên, ai nấy đều kinh ngạc đứng dậy.

Bởi vì, mấy chục vị thần long sau lưng Long Mẫu, không một ngoại lệ, toàn bộ đều là Đại La Kim Tiên?

Mấy chục vị Đại La Kim Tiên, đó là khái niệm gì?

Trong thế giới Hồng Hoang, chủng tộc có Đại La Kim Tiên có thể xưng là đỉnh tiêm rồi.

Đại La Kim Tiên, thông thường đều là nhân vật cấp lão tổ của một phương.

Đại La của Long tộc, lại nhiều đến mấy chục vị?

Long Mẫu, càng là tuyệt thế đại năng Chuẩn Thánh cảnh.

Chư thiên đại năng trong lòng chấn động, không nói nên lời.

Đây có phải, không hổ là nhân vật chính từng một thời thống trị trời đất không?

Quá mạnh.

Chương 34

Trên cửu tiêu, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng trong lòng chấn động.

Cả hai đều không ngờ, Long tộc đã suy tàn từ lâu, nay vẫn có nội tình sâu dày như vậy.

Đáng tiếc, trong chiến trường cấp bậc này, Đại La Kim Tiên, không đủ xem.

"Đạp đạp..." Trên cửu tiêu, Đế Tuấn đứng dậy, từ trên chiến xa Thiên Đế bước ra, chắp hai tay sau lưng, quan sát ức vạn hải tộc.

"Không tệ." Giọng điệu bình tĩnh, mang theo một tia tán thưởng nhàn nhạt.

"Bản đế, cho Long tộc cơ hội cuối cùng, từ bỏ chống cự, thần phục Thiên đình." "Hoặc là, chọn cái chết." "Ha ha ha..." Long Mẫu cười lớn một tiếng, trên mặt mang theo vẻ khinh thường đậm đặc.

"Long chiến tại dã, kỳ huyết huyền hoàng." "Trên đời này, chỉ có thần long chiến tử." "Yêu tộc, là cái thá gì?

Một đám tạp nham, cũng dám ăn nói ngông cuồng, bảo Long tộc ta thần phục?" "Ầm..." Vô tận sát khí xông lên trời, long đạo thần uy mênh mông vô bờ cuồn cuộn khắp trời đất, trấn áp lục hợp bát hoang.

"Giết." Trên cửu tiêu, Đế Tuấn không hề bị lay động, nhàn nhạt nói.

"Giết..." Trong khoảnh khắc, Thập Đại Yêu Thần cùng ức vạn yêu binh phát ra tiếng gầm kinh thiên, từ cửu thiên lao xuống, hướng về ức vạn hải tộc trên Đông Hải mà xông tới.

"Nhị lang Long tộc, theo ta giết lên cửu thiên." Ngao Đồ gầm lớn một tiếng, tay cầm Lục Thần Đao, dẫn theo mười mấy vị Đại La, gần

ngàn vị Thái Ất, ức vạn hải tộc, nghênh đón Thập Đại Yêu Thần.

"Ầm..." "Giết..." Không lâu sau, đại quân hai bên va chạm trên bầu trời mênh mông vô tận, trong nháy mắt khai màn một trận đại chiến thảm liệt vô cùng hoành tráng.

"Ầm ầm ầm..." Thần binh bay múa, máu thịt tung bay, một vùng trời đất trực tiếp hóa thành một cái cối xay thịt, chiến ý như núi lửa bùng nổ cuồn cuộn.

Vô tận huyết vụ rải khắp bầu trời, trận chiến hung cuồng bạo liệt, trong khoảnh khắc hủy diệt hư không vô bờ.

"Bạch Trạch, chết cho ta." Ngao Đồ gầm lên, tay cầm Lục Thần Đao, hiên ngang xông về phía Bạch Trạch.

"Ầm..." Lục Thần Đao xé toạc bầu trời, hủy diệt vô tận trời đất, pháp tắc sát đạo kinh khủng chấn động trời đất, chặt đứt vạn cổ trường hà.

"Đi." Đối mặt với điều này, Bạch Trạch đại thánh không hoảng không vội, vận dụng một phương linh bảo đại ấn, va chạm với Ngao Đồ.

Thân ảnh của hắn, phân hóa vạn ngàn, đi lại trong hư không, như thể dạo chơi trong sân nhà, đứng sừng sững ở tận cùng thời không, khiến người ta khó mà nắm bắt.

Bên kia, các Đại La của Yêu tộc và Long tộc cũng hiên ngang va chạm vào nhau, phân chia ra từng mảnh chiến trường hư không.

"Ầm..." "Giết..." Hàng ức sinh linh hỗn chiến chinh phạt, huyết vụ nồng nặc phiêu đãng, gần như nhuộm đỏ cả Đông Hải.

Trên chiến trường cấp bậc này, mọi lý trí đều tan biến.

Trong mắt tất cả mọi người, chỉ còn một màu đỏ máu, hai cánh tay

phảng phất như máy móc chém giết, lấy đi từng sinh mệnh một.

Mỗi thời mỗi khắc, đều có thi thể rơi xuống biển lớn.

"Kinh khủng..." "Quá thảm liệt." "Mỗi thời mỗi khắc đều có mấy vạn sinh linh tử vong." "Ngay cả đại năng Kim Tiên, trên chiến trường này, cũng trở thành tồn tại như bia đỡ đạn." Các đại năng quan chiến nhao nhao cảm khái, kinh hãi trước sự thảm liệt của chiến trường.

"Long tộc thật mạnh mẽ, có thể chống lại đại quân Yêu tộc." "Trong Hồng Hoang, bất kỳ chủng tộc nào cũng không thể xem thường." Trong Bàn Cổ điện, Tổ Vu Cường Lương cảm khái nói.

"Yêu tộc lần này chinh phạt tứ hải, ngoài chiến lực đỉnh tiêm ra, có lẽ đã huy động năm thành thực lực, Long tộc chung quy đã suy tàn, kém hơn rất nhiều." "Nếu không có ngoại viện, trận này tất thua không nghi ngờ." Chúc Cửu Âm trầm giọng nói.

"Không ngờ, Long tộc đã suy tàn lại có thực lực mạnh mẽ như vậy, huyết tính mười phần." Trong Tam Thanh điện, Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thán nói.

"Long chiến tại dã, kỳ huyết huyền hoàng, nói hay lắm." Thông Thiên Giáo Chủ đối với thái độ của Long tộc vô cùng tán thưởng.

"Vô dụng thôi, Long tộc tuy có nội tình, nhưng chiến lực đỉnh tiêm không nhiều, không cản được Đế Tuấn." Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói.

Trong thế giới thần thoại, quyết định thắng bại chưa bao giờ là số lượng, mà là chất lượng.

Hồng Hoang Tây Đại Lục, Tu Di Thánh Cảnh.

"Sư huynh, ta có một cách." Thần niệm quan chiến, Chuẩn Đề sắc mặt bí ẩn, nói với Tiếp Dẫn.

“Sư đệ, trận chiến này chúng ta không thể nhúng tay.” Tiếp Dẫn lắc đầu.

Hắn tự nhiên biết Chuẩn Đề muốn thu nạp một số người của Long tộc.

Nhưng, thời cơ không đúng.

Giúp đỡ Long tộc, chính là chọn đứng về phía đối lập với Thiên đình.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận uy lực sánh ngang Thánh Nhân.

Yêu tộc, tạm thời không thể là địch.

“Ai.” Chuẩn Đề khẽ thở dài.

Cùng lúc đó, trên Đông Hải.

“Yêu Sư, Hi Hoàng.” Đế Tuấn ánh mắt đạm mạc nhìn xuống chiến trường tựa như một cối xay thịt phía dưới, khẽ mở miệng.

Trên bầu trời, Phục Hy và Côn Bằng liếc nhau một cái, đạp không mà ra.

“Xoẹt...” Hư không vỡ nát, Phục Hy một bước vượt qua hư không vô tận, xuất hiện trước mặt Long Mẫu.

“Phục Hy bái kiến đạo hữu.” “Muốn chiến thì chiến, giả làm ngụy quân tử làm gì?” “Oanh...” Long Mẫu gầm lên một tiếng, tay cầm thần kiếm, lao về phía Phục Hy.

“Đắc tội rồi.” Phục Hy khẽ thở dài, vận chuyển thần thông Chuẩn Thánh, nghênh chiến với Long Mẫu.

Dù sao đi nữa, y chung quy vẫn là Hi Hoàng của Yêu tộc.

“Oanh...” Hai vị đại năng Chuẩn Thánh nháy mắt giao chiến cùng nhau.

Cả hai đều có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, Long Mẫu tuy xuất thế đã lâu, nhưng thực lực chung quy vẫn không bằng Phục Hy, vừa ra tay đã rơi vào thế hạ phong.

Nhưng Phục Hy cũng không có ý định giết nàng, chỉ muốn cầm chân nàng lại.

Vì thế, tình cảnh của Long Mẫu trông có vẻ gian nan, nhưng cũng không có nguy hiểm.

Tuy nhiên, ở một bên khác, Côn Bằng lão tổ thì không có ý định khách sáo.

"Bắc Minh Thôn Thiên..." "Oanh..." Đại Bằng giương cánh, Côn Bằng lão tổ hóa thành Đại Bằng che trời, há to miệng.

Pháp tắc Thôn Phệ vô tận bao trùm hư không, giữa chiến trường, hàng trăm vạn sinh linh Hải tộc không thể kìm nén mà bay về phía Côn Bằng lão tổ.

"Càn rỡ." "Côn Bằng lão tổ vô sỉ, ỷ lớn hiếp nhỏ?" "Côn Bằng tiểu nhi, ngậm miệng lại." Trong khoảnh khắc, Long Mẫu và đông đảo Đại La Long tộc đều không thể ngồi yên, sắc mặt đại biến, rối rít gầm lên giận dữ.

"Cái tên Côn Bằng này, già mà không nên nết, không có một chút phong phạm cường giả nào." "Sớm đã biết bản tính của hắn rồi." Các đại năng Chư Thiên cũng xem thường hành vi của Côn Bằng lão tổ.

"Đinh..." Ngay lúc này, giữa thiên địa bỗng nhiên vang lên một trận thiên âm đại đạo.

Tiếng đàn nhẹ nhàng truyền khắp Đông Hải, đóng băng hư không vô hình, thời gian dường như cũng ngưng đọng lại.

Một luồng thần quang quét qua, cứu đi mấy trăm vạn Hải tộc đang bay ngược về phía sau.

“Kẻ nào?” Côn Bằng lão tổ kinh hãi và tức giận lên tiếng, nhìn ra ngoài chiến trường.

Các đại năng Chư Thiên cũng rối rít chú mục, dời tầm mắt sang đó.

Chỉ thấy, hư không giáp với Đông Hải vỡ nát, chín đạo thân ảnh khí tức tương liên từ trong đó chậm rãi bước ra.

Chín đạo thân ảnh này, trên người ít nhiều đều mang đặc tính của Long tộc, hoặc có đầu rồng, hoặc có vảy rồng, hoặc có đuôi rồng.

Có người lưng đeo thần bia thông thiên, có người đứng sừng sững trên một chiếc hồng chung, có người ôm trong lòng một cây cổ cầm.

Chín sinh vật kỳ dị tựa rồng mà không phải rồng, cứ như vậy xuất hiện trong mắt các đại năng Chư Thiên.

“Bọn họ?” “Sao lại quay về?” Các đại năng cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

“Long Vương Cửu Tử.” Trên bầu trời, Côn Bằng lão tổ nhìn chín đạo thân ảnh từ xa đến, sắc mặt âm trầm, nói ra thân phận của họ.

Long Vương Cửu Tử.

Tù Ngưu, Nhai Tí, Trào Phong, Bồ Lao, Toan Nghê, Bá Hạ, Bệ Ngạn, Phụ Hý, Ly Vẫn.

Rồng sinh chín con, mỗi con mỗi khác.

Chín người này đều do Long Vương sinh ra, nhưng huyết mạch tạp nham, tương truyền không được Long Vương yêu thích, quan hệ với Long tộc không mấy thân cận.

Long Vương Cửu Tử từng xuất hiện một lần vào cuối thời Tam Tộc Đại Chiến, sau đó liền biến mất trong Hồng Hoang mênh mông.

Không ngờ, lần này Long tộc gặp đại kiếp, chín người họ lại quay

về.

“Chung quy vẫn là đồng tộc a.” Có đại năng cảm khái nói.

“Không ngờ, năm đó bị Long Vương ghét bỏ, nay lại trưởng thành đến mức này.” Côn Bằng lão tổ nhìn Long Vương Cửu Tử, khẽ nói.

“Chín vị Đại La đỉnh phong, thực lực cũng không tệ.” “Nhưng các ngươi không phải cho rằng, với thực lực Đại La đỉnh phong là có thể chống lại lão tổ rồi chứ?” Chuẩn Thánh và Đại La, đó là khoảng cách như trời với đất.

Chương 35

Trừ Nguyên Sơ Ma Chủ năm đó đánh bại Hi Hòa ra, trong Hồng Hoang chưa từng có Đại La nào nghịch phạt Chuẩn Thánh.

Mà khi đại chiến năm đó, Hi Hòa bản nguyên đại tổn, thực lực vốn đã giảm mạnh.

Cho nên, sau khi nhìn rõ tu vi của Long Vương Cửu Tử, trong lòng Côn Bằng lão tổ đã nhẹ nhõm hơn.

"Có thể chống lại hay không, thử là biết." Long Vương Cửu Tử ánh mắt bình tĩnh, thân ảnh biến ảo, mỗi người đều hiện ra thân thú của mình, phân bố ở chín phương vị Cửu Cung.

"Cửu Long Đại Trận." "Oanh..." Hư không chấn động, một cỗ đạo vận huyền diệu vô cùng dâng lên, thiên âm vang vọng, hồng chung chấn trời.

Khí thế nguy nga hạo hãn hội tụ trên bầu trời, ngưng tụ thành một hư ảnh thông thiên triệt địa.

Đó là một tồn tại kỳ dị, đầu rồng thân rùa đuôi rồng, đầu đội hồng chung, tay ôm tiên cầm, chân đạp thần bia.

Dường như là thể kết hợp của Long Vương Cửu Tử.

"Oanh..." Thần uy đại đạo vô biên khủng bố cuồn cuộn, khí thế sánh ngang Chuẩn Thánh từ hư ảnh kia bộc phát ra.

Long Vương Cửu Tử, hợp thân Cửu Long Đại Trận, dung hợp thành một tồn tại mạnh mẽ sánh ngang Chuẩn Thánh.

Trong khoảnh khắc, bất kể là Long tộc hay các đại năng Chư Thiên, đều há hốc miệng, cảm thấy không thể tin nổi.

Một tồn tại mạnh mẽ như vậy, thật sự sẽ bị Long Vương ghét bỏ sao?

Côn Bằng lão tổ đứng mũi chịu sào, sắc mặt càng đại biến, cảm thấy tình thế có chút không thể khống chế.

"Gào..." Trên cửu thiên, hư ảnh thần thú gầm lên một tiếng, nháy mắt lao về phía Côn Bằng lão tổ.

Côn Bằng lão tổ tự nhiên không cam lòng yếu thế, y không tin, một tồn tại quỷ dị do chín vị Đại La dung hợp thành, có thể địch lại mình.

"Ầm ầm ầm..." Đại địa băng vỡ, hư không sụp đổ.

Cú va chạm khủng khiếp dấy lên sóng dữ vô tận, không gian bị xé rách từng tầng từng lớp.

Thiên địa sụp đổ, thời không vỡ nát, địa thủy phong hỏa cuồn cuộn sôi trào, từng luồng hỗn độn khí rủ xuống, đè sập vạn cổ trường hà.

"Ầm ầm ầm..." Hư ảnh thần thú và thân ảnh của Côn Bằng lão tổ đồng thời biến mất, giữa thiên địa chỉ còn tiếng đại chiến vang dội.

Côn Bằng lão tổ, thật sự đã bị Cửu Tử chặn lại.

Trong khoảnh khắc, cục diện trên chiến trường lập tức đại biến, hàng ức Hải tộc ý chí chiến đấu dâng cao, liều mạng công sát về phía vô số Yêu tộc, huyết vụ ngập trời.

Chỉ trong nháy mắt, đã có gần trăm vạn Yêu tộc bị chém giết.

Trên cửu tiêu, sắc mặt Đế Tuấn dần dần âm trầm, trong lòng phẫn nộ.

Y phẫn nộ vì Long tộc mạnh mẽ, tình báo không đủ; phẫn nộ vì Phục Hy ra tay nương tình, đến nỗi đại chiến giằng co, đến giờ vẫn

chưa chém giết được Long Mẫu.

"Đại ca, ta đi." Phía sau Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, muốn ra tay.

"Không cần." "Nhị đệ, đốc chiến là được, nếu không cần thiết, tốt nhất đừng bại lộ thực lực." "Lần này, ta tự mình ra tay." Đế Tuấn nhàn nhạt mở miệng, ngăn Thái Nhất lại.

Sau đó, y nhìn xuống chiến trường thần ma phía dưới, trở tay đánh xuống.

"Oanh..." Trên cửu thiên, một bàn tay khổng lồ che trời bao trùm thiên địa, mang theo vĩ lực hùng hồn hạo hãn đánh xuống nơi Phục Hy và Long Mẫu đang giao chiến.

"Đế Tuấn, ngươi quá đáng rồi!" "Oanh..." Ngay lúc này, một đạo thần quang đen trắng từ cực đông Hồng Hoang độn không mà tới, đánh tan công kích của Đế Tuấn.

"Xoẹt..." Hư không nứt ra, một vị đại năng vô thượng vượt qua hư không, giáng lâm giữa chiến trường.

"Hắn?" "Hắn về rồi?" "Họa diệt tộc ngay trước mắt, có thể ngồi yên mới là lạ." "Có trò hay để xem rồi, vị này chính là đại năng đỉnh phong thời Thái cổ a." Thần niệm các đại năng Chư Thiên giao nhau, trong lòng dấy lên kỳ vọng.

Đại năng Thái cổ giao phong với Thiên Đế đương đại.

Thú vị.

"Chúc Long?" Trên cửu tiêu, Đế Tuấn nhíu mày, trong lòng có chút nặng nề.

Thực lực của Long tộc, hết lần này đến lần khác, đã phá vỡ nhận thức của y.

Chúc Long, nhị tổ của Long tộc.

Em trai của Long Vương.

Thời Tam Tộc Đại Kiếp, Chúc Long liên lụy không sâu, cho nên có thể toàn thân trở ra.

Sau Tam Tộc Đại Chiến, Chúc Long biến mất không thấy.

Có lời đồn, y đã suất lĩnh tinh nhuệ của Long tộc rút khỏi Hồng Hoang, đi đến Quy Khư chi địa ở cực đông, trợ giúp Thanh Long Tôn Giả trấn thủ thiên địa Hồng Hoang, giảm bớt nghiệp lực của Long tộc.

Không ngờ, lời đồn là thật.

Bây giờ, vị đại năng Long tộc thời Thái cổ này, cũng đã tới.

Tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, không thua kém gì Đế Tuấn.

"Đế Tuấn, Long tộc tuy đã sa sút, nhưng tuyệt không thể nhục." "Ngươi muốn lập uy, đã chọn sai đối tượng rồi." Chúc Long đứng sừng sững đối diện Đế Tuấn, sắc mặt bình tĩnh nói.

"Vậy sao?" Đế Tuấn mặt không biểu cảm, khẽ lẩm bẩm, toàn thân không có một tia khí thế, hệt như không tồn tại.

"Không biết, thực lực của đại năng Thái cổ, có cứng như miệng của ngươi không." "Oanh..." Thần quang mặt trời nóng bỏng vô song chiếu rọi đại thiên, quyền ý hoàng hoàng ngạo nghễ, xé rách hư không vô tận, oanh sát về phía Chúc Long.

Thái Dương Thần Quyền.

"Thử thì chẳng phải sẽ biết sao?" Chúc Long khẽ cười một tiếng, thân ảnh nháy mắt trở nên hư ảo.

"Ong ong..." Thời không chấn động, Thái Dương Thần Quyền thần uy vô lượng oanh vỡ hư không, hủy diệt mọi năng lượng.

Thân ảnh của Chúc Long cũng trong nháy mắt tan biến như bọt nước.

"Chỉ với uy lực của quyền này thì không đủ." Giữa thiên địa, lời nói phiêu dạt, thân ảnh Chúc Long hiện ra trên bầu trời.

Y thong thả bước trong hư không, thân ảnh lúc ẩn lúc hiện, hệt như đang đi trong dòng sông thời không, phớt lờ mọi công kích. ...

"Pháp tắc thời gian thật mạnh mẽ?" "Đại năng Thái cổ, quả nhiên danh bất hư truyền." "Chúc Long, về đạo thời gian đã vượt qua Chúc Cửu Âm." "Khủng khiếp, thời gian vi tôn, không gian vi vương, không hổ là pháp tắc chí tôn."...

"Chúc Long tạo nghệ trên đại đạo thời gian, quả thực đã vượt qua ta." Trong điện Bàn Cổ, Chúc Cửu Âm im lặng, thở dài thất vọng.

Là một Tổ Vu, tuy y không thừa nhận, nhưng đó là sự thật.

"Nhị đệ không cần sầu muộn, Chúc Long dù sao cũng xuất thế sớm hơn ngươi mấy vạn nguyên hội." Đế Giang Tổ Vu an ủi. ...

"Thời gian đại đạo?" Trên cửu tiêu, Đế Tuấn chau mày thật chặt.

Pháp tắc thời gian quả thực quỷ bí, thân ảnh Chúc Long phân hóa vạn ngàn, đứng sừng sững trên từng tiết điểm thời không, có thể di chuyển bất cứ lúc nào.

Công kích thông thường, đối với y căn bản không có hiệu quả.

"Oanh..." Đế Tuấn thân ảnh lóe lên, pháp tắc đại đạo vô lượng bao trùm hư không, thần quang mặt trời oanh kích trường không, hủy diệt thời không vô tận.

Trong sát na đã tung ra trăm vạn quyền.

Thần huy vô lượng chấn động thời không, tạo ra từng gợn sóng giữa thiên địa, phá diệt vô số đạo thân ảnh.

Tuy nhiên, Chúc Long dường như có thể biết trước tương lai, lần nào cũng có thể né tránh, khiến toàn bộ công kích của Đế Tuấn đều thất bại.

"Không đủ." "Không đủ." Giữa thiên địa, vang vọng lời nói nhẹ nhàng của Chúc Long, giống như một cơn ác mộng, vang bên tai Đế Tuấn.

"Đủ rồi." Bỗng nhiên, Đế Tuấn dừng thân lại, gầm lên một tiếng, sắc mặt âm trầm.

"Đại ca, hay là để ta ra tay, dùng Hỗn Độn Chung trấn áp hồng mông thời không, khiến pháp tắc thời gian của hắn trực tiếp mất hiệu quả." Bên tai Đế Tuấn, vang lên tiếng truyền âm của Đông Hoàng Thái Nhất.

"Không cần." Đế Tuấn ánh mắt băng lãnh, không chút do dự từ chối.

Là một Yêu Đế, y chưa yếu đến mức đó.

"Ngay cả đánh cũng không trúng, thì nói gì đến thắng?" Chúc Long vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt Đế Tuấn, nhàn nhạt nói.

"Vậy sao?" Đế Tuấn cúi đầu, khẽ lẩm bẩm, trên người có một cỗ khí tức cổ xưa tang thương dâng trào.

Chúc Long nhíu mày, trong lòng vô cớ xuất hiện một cảm giác nguy cơ nặng nề.

"Nơi năng lượng không đến được, pháp tắc có thể đến..." "Nơi pháp tắc không công kích được, ánh sáng có thể đến..." "Mà ánh sáng, có thể xuyên qua thời gian." "Oanh..." Theo tiếng lẩm bẩm của Đế Tuấn, một cỗ thần quang chói lòa từ trên người y bộc phát ra, chiếu rọi đại thiên thế giới.

Trong khoảnh khắc, thân ảnh Đế Tuấn trực tiếp biến mất khỏi thế

giới Hồng Hoang.

Chương 36

Thay vào đó, là một ngôi sao lớn tỏa ra thần huy vô tận.

Lơ lửng trong hỗn độn, chiếu rọi Chư Thiên.

Thái Dương nguy nga, vĩnh hằng bất hủ.

Ánh sáng, vốn là do đại đạo hóa thành, là bản nguyên của vạn vật.

Tự nhiên mà nhiên, huyền diệu vô cùng.

"Mặt Trời tắm gội Đông Hải..." Thiên âm đại đạo vang dội trong thiên địa Hồng Hoang.

Trong khoảnh khắc, Đế Tuấn thân hóa Thái Dương Tinh, thần quang mặt trời vô tận chiếu rọi thời không Chư Thiên.

"Không ổn." Ánh mắt Chúc Long đột nhiên co lại, cảm giác nguy cơ nồng đậm khiến y không chút do dự lùi lại, thân hóa vạn ngàn, phân tán vào vô tận thứ nguyên thời không.

Trong thế giới Hồng Hoang, ý chí Bàn Cổ trấn áp dòng sông thời không, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể dẫn động.

Tuy nhiên, là một đại năng Chuẩn Thánh chủ tu đại đạo thời gian, Chúc Long tuy không thể dẫn động dòng sông thời không, nhưng có thể mượn chút ít uy năng, thay đổi pháp tắc thời gian trong một khu vực nhất định.

Đáng tiếc, động tác của y đã muộn rồi.

"Oanh..." Thái Dương Tinh chậm rãi rơi xuống, như mặt trời lặn về tây, chìm vào nơi sâu thẳm của vô tận thứ nguyên thời không.

Thần quang thái dương khủng bố ầm ầm rủ xuống, tựa như một phương đại thiên thế giới rộng lớn vô ngần lao tới, thần uy hạo hãn

vô song bùng nổ vang trời.

"Ầm ầm ầm..." Thiên địa hủy diệt, hư không vỡ nát, tất cả mọi thứ đều bị hủy diệt.

"A..." "Lão tổ..." Trên chiến trường thần ma ở Đông Hải, vô số sinh linh gào thét thảm thiết rồi hóa thành tro bụi.

Chỉ trong chốc lát, đã có mấy trăm vạn sinh linh tan biến. ...

"Hít, mạnh thật." "Thân hóa Mặt Trời, chiếu rọi Chư Thiên, Đế Tuấn, đúng là đã đánh giá thấp hắn rồi." "Tẩy bài tầng tầng lớp lớp, không ai biết thực lực chân chính của hắn, đây mới là Thiên Đế sao?" "Chí cao vô thượng, thống ngự vạn đạo, Đế Tuấn, giấu kỹ thật." Các đại năng Chư Thiên trong lòng chấn động, trong khoảnh khắc, ấn tượng của Đế Tuấn trong lòng các đại năng Hồng Hoang đã hoàn toàn thay đổi.

Không còn chỉ là hoàng giả Yêu tộc dựa vào Thái Nhất, mà là một vị Thiên Đế cái thế uy chấn Chư Thiên. ...

"Phanh..." Thời không phá diệt, một đạo thần khu tàn phá rơi xuống, thần huyết nặng nề vương vãi khắp trường không, đè sập vạn cổ trường hà.

"Ong ong..." Thời gian đảo ngược, tiên huyết chảy ngược, thương thế trên người Chúc Long nhanh chóng hồi phục, nhưng sắc mặt của y lại vô cùng nặng nề.

Y vốn không giỏi chiến đấu, nay pháp tắc thời gian bị Đế Tuấn phá giải, trận chiến này nguy hiểm rồi.

"Ngươi nhận thua chưa?" Thân ảnh Đế Tuấn hiện ra, hơi thở có chút dồn dập, ánh mắt đạm mạc nhìn Chúc Long.

"Hắn là sắp tới rồi." Nhưng, Chúc Long lại không trả lời, y nhìn về phương xa, khẽ lẩm bẩm.

“Hử?” Đế Tuấn trong lòng bỗng cảm thấy có chút không ổn.

Long tộc, chẳng lẽ còn có tẩy bài?

Cùng lúc đó, trong Thủ Dương Sơn.

“Không biết Ma Chủ khi nào mới có thể xuất quan, đại quân Thiên Đình đã giáng lâm Đông Hải, đại chiến đã bắt đầu rồi.” “Chiến lực Long tộc không đủ, cần Ma Chủ viện trợ gấp.” Quy Thừa Tướng lo lắng nói với Nhân Tộc Tam Tổ.

Thật không may, khi y chạy tới Nhân tộc cầu viện, Sở Nguyên lại đang bế quan tu luyện, căn bản không rảnh để ý đến chuyện bên ngoài.

“...” “Nguyên Sơ đã bế quan mười vạn năm, chúng ta cũng không biết khi nào người mới có thể xuất quan a.” Toại Nhân Thị vẻ mặt bất lực, tuy Vĩnh Hằng Đại Thế Giới luôn mở cửa, nhưng dù sao Sở Nguyên mới là Sáng Thế Thần.

Người không xuất quan, dưới gầm trời này, không ai tìm được.

“Vậy phải làm sao đây?” Quy Thừa Tướng luống cuống, Nguyên Sơ Ma Chủ chính là mấu chốt để Long tộc vượt qua kiếp nạn này.

Nhưng, thật không may, lại bế quan đúng lúc này.

Chẳng lẽ, trời muốn diệt Long tộc ta sao?

“Oanh...” Ngay lúc này, trên Thủ Dương Sơn, một luồng khí thế nguy nga hạo hãn dâng trào, uy áp khủng bố trấn áp lục hợp bát hoang, phá diệt Chư Thiên Vạn Đạo.

“Cộp cộp...” Tiếng bước chân vang lên, Sở Nguyên đạp không mà tới, đến trước mặt Quy Thừa Tướng.

“Nguyên Sơ Ma Chủ?” “Thiên Đình...” Quy Thừa Tướng lập tức mừng rỡ, kích động vạn phần.

“Ta biết rồi.” Sở Nguyên phất tay, cắt ngang lời y, ngẩng đầu nhìn

về phía Đông Hải, nhìn thấy vầng mặt trời hoàng hoàng đang chiếu rọi thời không Chư Thiên.

"Đế Tuấn..." "Thú vị." Sở Nguyên khẽ lẩm bẩm.

"Ma Chủ?" Quy Thừa Tướng thăm dò hỏi.

"Không sao, việc không nên chậm trễ, đi thôi." Sở Nguyên lắc đầu, chân đạp hư không, một bước đi ngàn vạn dặm, nháy mắt biến mất không thấy.

"Đợi ta với a." Quy Thừa Tướng cười khổ một tiếng, chắp tay với Tam Tổ rồi vội vàng đuổi theo. ...

"Hắn là tới rồi?" Đế Tuấn nhìn chằm chằm Chúc Long, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác bất an.

"Là ta." Lời nói đạm mạc vang lên, truyền khắp lục hợp bát hoang.

Trong hư không, một thân ma bào chí tôn, Sở Nguyên đạp không mà tới.

"Ngươi?" "Nguyên Sơ?" Trong khoảnh khắc, bất kể là Đế Tuấn hay Thái Nhất, đều không còn bình tĩnh như trước.

Nếu hỏi trong lòng họ không muốn gặp ai nhất, thì đó chính là Nguyên Sơ Ma Chủ.

Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, tẩy bài vô số.

Một tồn tại như vậy, đối địch với hắn, quả thực khiến người ta tuyệt vọng.

Trong lòng Đế Tuấn, vô cùng khó chịu.

Lần trước Nguyên Sơ phạt thiên, đã trực tiếp khiến khí thế Thiên Đình suy sụp suốt hai mươi vạn năm.

Bây giờ, Thiên Đình vừa chuẩn bị tái lập uy nghiêm, Nguyên Sơ

Ma Chủ lại tới.

Thật sự là âm hồn không tan, nhất định phải bất tử bất hưu sao? ...

"Nguyên Sơ Ma Chủ?" "Hắn tới rồi?" Trong khoảnh khắc, không chỉ Đế Tuấn và Thái Nhất, mà ngay cả các đại năng Chư Thiên cũng rối rít chấn động, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Nguyên Sơ Ma Chủ, tại sao lại ở đây?

Chẳng lẽ thật sự muốn bất tử bất hưu với Yêu tộc sao?

"Oan gia ngõ hẹp, lần này có kịch hay xem rồi." "Trận chiến lập uy của Thiên Đình, khó rồi."...

"Hắn?" "Lạc chi..." Trong Tam Thanh Điện, Nguyên Thủy Thiên Tôn siết chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi, trong mắt lộ ra vẻ căm hận nồng đậm.

Nhờ Sở Nguyên ban cho, "ân" chết một lần, y vẫn luôn ghi nhớ.

Trong khoảnh khắc, không chỉ y, mà cả Đạo Đức Thiên Tôn, Chuẩn Đề Thánh Nhân trong lòng đều hận đến ngứa răng.

Thân tử đạo tiêu.

Sau khi chết một lần, pháp tắc đại đạo trước đó đã bị đánh bay.

Hiện tại, ba người họ có thể nói là Thánh Nhân yếu nhất, ngay cả Lão Tử có thực lực mạnh nhất cũng không ngoại lệ.

Hơn hai mươi vạn năm tu luyện, cũng không thể khôi phục cảnh giới trước đó.

Điều này làm sao ba người họ không hận Sở Nguyên được?

Tuy nhiên, dù hận đến đâu, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Hồng Quân lão tổ đã nói, bản nguyên Thiên Đạo không đủ, nếu chết lần nữa, sẽ không thể tái sinh.

Thần thoại Thánh Nhân bất tử đã bị Sở Nguyên đánh vỡ, trong lòng họ cũng sinh ra sự kiêng kỵ sâu sắc.

Lần này nếu chết nữa, là chết thật rồi. ...

"Nguyên Sơ huynh đệ, đi Đông Hải?" Trong điện Bàn Cổ, Thập Nhị Tổ Vu nhìn nhau, trong lòng khó hiểu.

"Đại ca, chúng ta có cần đi không?" Chúc Dung hỏi.

Chương 37

Ý của y, tự nhiên là đi chống lưng cho Sở Nguyên.

Tiện thể đại chiến một trận.

"Không được." Đế Giang chưa mở miệng, Chúc Cửu Âm đã từ chối.

"Trận chiến này phát triển đến nay, thế lực liên lụy quá rộng, kiếp khí thiên địa đang tăng lên." "Nếu chúng ta đi, có thể sẽ trực tiếp châm ngòi lượng kiếp, dấy lên một trận kinh thiên đại chiến cuốn sạch khắp Hồng Hoang." "Vu tộc không thể động." "Đúng vậy." Đế Giang gật đầu.

"Huống hồ, với thực lực của Nguyên Sơ huynh đệ, đủ để trấn áp hai con chim tạp mao kia." "Thôi được." Chúc Dung bất lực gật đầu, lại bỏ lỡ một trận đại chiến.

Thật đáng tiếc. ...

Đông Hải.

"Nguyên Sơ Ma Chủ?" Côn Bằng lão tổ kêu lên một tiếng quái dị, giương cánh lùi lại ngàn vạn dặm, trực tiếp quăng Long Vương Cửu Tử bay đi, từ xa quan sát.

Lần trước chỉ bị Thí Thần Thương giết, y đã dưỡng thương mười vạn năm, Yêu Sư Cung đến giờ vẫn chưa hồi phục.

Trong lòng Côn Bằng lão tổ, đã có bóng ma tâm lý với Sở Nguyên.

Y vốn có tính cách ổn trọng, thấy tình thế không ổn, liền nhanh chóng bỏ chạy.

Ở bên kia, trận chiến của Phục Hy và Long Mẫu cũng đã dừng lại,

mỗi người tự lui về.

"Thu binh." Long Mẫu nhìn vùng biển Đông Hải máu chảy thành sông, trong mắt lóe lên một tia đau xót, hạ lệnh thu binh.

Một trận đại chiến, Long tộc chết và bị thương hơn bốn phần, đã đến mức tổn thương gân cốt.

Đến lúc này, binh sĩ bình thường chiến đấu không còn tác dụng gì.

Chuẩn Thánh, mới là mấu chốt quyết định thắng bại.

Long tộc và Yêu tộc lần lượt lui binh, trên chiến trường Đông Hải, chỉ còn lại Sở Nguyên ba người, đối mặt nhau.

"Oanh..." Đông Hoàng Thái Nhất xé rách hư không, đến bên cạnh Đế Tuấn.

"Nguyên Sơ Ma Chủ, vì sao ngươi lại tới đây?" Hít sâu một hơi, Đế Tuấn trịnh trọng nhìn về phía Sở Nguyên.

"Long tộc và Nhân tộc đã kết minh từ mười vạn năm trước, vì sao ta không thể tới?" Sở Nguyên chắp tay sau lưng, thong thả bước trong hư không, nhàn nhạt nói.

"Huống hồ, tiếp tục trận chiến chưa xong từ hai mươi vạn năm trước, không tốt sao?" "Nhân Yêu không đội trời chung, mối thù máu đó, các ngươi quên, ta thì chưa quên." Nói rồi, Sở Nguyên liếc nhìn Đông Hoàng Thái Nhất một cái, trong mắt lóe lên một tia thần quang.

"Ngươi vừa mới đột phá, lại có dũng khí dám đứng trước mặt ta." "..." Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng phẫn nộ, định ra tay.

"Ma Chủ nhất quyết muốn vì Long tộc mà ra trận?" Đế Tuấn đưa tay ngăn Thái Nhất, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Sở Nguyên, trầm giọng hỏi.

"Thì sao?" Sở Nguyên thản nhiên nói.

“Đế Tuấn, Thái Nhất tự nhiên không dám xưng là địch của Hỗn Độn Ma Thần.” “Tuy nhiên, yêu sinh một kiếp, cỏ cây một thu.” “Ma Chủ đã dồn ép như vậy, huynh đệ hai người chúng ta cũng không có lý do gì để sợ hãi.” “Thái Nhất, động thủ.” Tiếng quát trầm của Đế Tuấn vang lên bên tai Thái Nhất, thân ảnh hai người nháy mắt biến mất tại chỗ.

“Đang...” Sóng âm Hỗn Độn Chung trấn áp hồng mông đại thiên, định trụ địa thủy phong hỏa, khóa chặt toàn bộ hư không quanh người Sở Nguyên.

“Thái Dương Thần Quyền...” Thân ảnh Đế Tuấn vô thanh vô tức xuất hiện phía sau Sở Nguyên, thần quang mặt trời nóng bỏng chiếu rọi chu thiên, oanh sát về phía y.

“Hôm nay, huynh đệ hai người chúng ta, sẽ tự tay phá vỡ bóng ma đã bao trùm trong lòng hai mươi vạn năm.” “Đại huynh nói rất hay.” “Nguyên Sơ, chiến đi.” Đông Hoàng Thái Nhất cười lớn một tiếng, thần uy hoàng đạo cuồn cuộn chấn động Chư Thiên Vạn Giới.

Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, hủy diệt hư không vô hình, cũng công sát về phía Sở Nguyên.

Hỗn Độn Chung trấn áp Sở Nguyên, cách tuyệt đại đạo, Đế Tuấn và Thái Nhất đồng thời tấn công.

Thiên Đế và Đông Hoàng, tâm ý tương thông, vừa ra tay đã là tuyệt thế sát chiêu, kinh thiên động địa.

“Khốn kiếp, liên thủ đánh lén.” Xa xa, Chúc Long gầm lên một tiếng, muốn ra tay ngăn cản Đông Hoàng, nhưng sắc mặt y bỗng nhiên ngẩn ra.

“Không cần ra tay.” Giọng nói của Sở Nguyên khiến Chúc Long hoài nghi mình có nghe nhầm không. ...

“Phá vỡ bóng ma?” “Ha ha...” “Thực lực mà các ngươi lấy làm kiêu ngạo, trong mắt ta, không đáng một xu.” Sở Nguyên nhàn nhạt cười, cảm nhận hai đạo công kích hùng vĩ bá đạo từ trước và sau, không hoảng không vội đưa tay phải ra, chộp về phía Đế Tuấn.

“Oanh...” Trong khoảnh khắc, bàn tay Sở Nguyên dường như hóa thành một phương không gian hỗn độn vô hình, nuốt chửng Thái Dương Thần Quang.

Sau đó, trong ánh mắt kinh hãi tột độ của Đế Tuấn, nó đã nắm lấy nắm đấm của y.

Ở phía bên kia, Diệt Thế Đại Ma từ hư không xoay ra, mang theo vĩ lực hủy thiên diệt địa, va chạm dữ dội với Đông Hoàng Thái Nhất.

“Ầm ầm ầm...” Tiếng va chạm đinh tai nhức óc vang vọng khắp chân trời, dư chấn công kích cuồng bạo như núi lở biển gầm tàn phá xung quanh.

Không gian bị xé nát từng tầng, bầu trời sụp đổ, vạn cổ thanh thiên vì nó mà tan vỡ.

“Phụt...” Thần huyết Kim Ô tươi đẹp vương vãi khắp hư không, hóa thành từng dòng sông máu, rơi xuống Đông Hải.

Đông Hoàng Thái Nhất nắm chặt Hỗn Độn Chung, bị đánh bay ra xa cả trăm vạn dặm.

“Thực lực của ngươi...” Đế Tuấn có chút không dám tin vào hiện thực, đòn công kích liên thủ của y và Thái Nhất, lại bị Sở Nguyên giải quyết nhẹ như không.

Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Sở Nguyên, trong vòng hai mươi vạn năm ngắn ngủi, đã đột phá từ Chuẩn Thánh sơ kỳ lên Chuẩn Thánh đỉnh phong?

“Không thể nào.” Đế Tuấn điên cuồng gào thét, như một con hung thú sắp chết, hoàn toàn mất đi vẻ bình tĩnh.

“Trên đời này, có gì là không thể?” Sở Nguyên thần sắc đạm mạc liếc y một cái, hóa chưởng thành quyền, oanh lên người Đế Tuấn.

“Phanh...” Công kích pháp tắc cực hạn nháy mắt bùng nổ trong cơ thể Đế Tuấn, đánh nát thân thể y thành một đám sương máu, vương vãi trên đại địa Hồng Hoang.

“Oanh...” Sau đó, Sở Nguyên đưa tay ra, cách mấy trăm vạn dặm hư không, Thượng Thương Chi Thủ hiện hóa giữa thiên địa, một tay tóm lấy Đông Hoàng Thái Nhất đang bay ngược ra ngoài.

Sau đó, nhẹ nhàng bóp một cái.

“Phanh...” Thân thể Đông Hoàng Thái Nhất nháy mắt nổ tung.

Trong lúc nguy cấp, Hỗn Độn Chung bỗng tỏa ra thần quang vô lượng, bao bọc nguyên thần Thái Nhất xé rách hư không bỏ đi.

“Đinh, túc chủ đánh bại Yêu Đế Đế Tuấn, nhận được một mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.” “Tạo Hóa Ngọc Điệp tự động nhận chủ.” “Đinh, túc chủ đánh bại Đông Hoàng Thái Nhất, nhận được cực phẩm tiên thiên linh bảo Luân Hồi Đồ.” “Luân Hồi Đồ tự động nhận chủ.” “Oanh...” Ngoài ngàn vạn dặm, hư không vỡ nát, hai đạo thân ảnh chậm rãi hiện ra.

Chính là Đế Tuấn và Thái Nhất.

Đại La Kim Tiên bất tử bất diệt, chỉ cần nguyên thần chân linh không bị hoàn toàn hủy diệt, sẽ không chết đi.

Tuy nhiên, bị đánh nổ một lần, sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất vô cùng khó coi.

Tất cả mọi chuyện, trông có vẻ dài, nhưng thực ra chỉ diễn ra

trong chốc lát.

Ba người giao thủ chỉ trong nháy mắt, Đế Tuấn và Thái Nhất đã bị đánh nổ.

"..." Hàng ức sinh linh quan chiến xung quanh đều kinh hãi thất sắc, trong lòng vô cùng chấn động.

"Mạnh quá." Long Mẫu khẽ lẩm bẩm, đến lúc này, nàng mới hiểu tại sao Thanh Long Tôn Giả lại nói Sở Nguyên có thể giúp Long tộc vượt qua đại kiếp này.

Thật sự quá mạnh rồi.

"Thực lực tăng tiến cũng quá nhanh rồi." Nếu Long Mẫu và Chúc Long trong lòng an định, thì các đại năng Chư Thiên đã hoàn toàn kinh ngạc.

Hai mươi vạn năm thời gian, từ Chuẩn Thánh sơ kỳ tăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Đây là khái niệm gì?

Hai mươi vạn năm, đối với đại năng Chuẩn Thánh, cũng chỉ là thời gian chợp mắt một lát.

Hỗn Độn Ma Thần cũng không thể phớt lờ pháp tắc thiên địa chứ.

Trong Hồng Hoang mênh mông, Chuẩn Thánh nào mà không mất cả ngàn vạn năm mới có thể tiến bộ một hai chút.

Liên tiếp nhảy ba tiểu cảnh giới?

Còn để cho người khác sống không? ...

"Đại đạo bất công." Trong khoảnh khắc, Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn toàn biến sắc, một khuôn mặt gần như vặn vẹo lại với nhau.

Sao có thể chứ?

Dù là Hỗn Độn Ma Thần, chuyển thế trùng tu, cũng không thể nhanh như vậy.

Hai mươi vạn năm, chỉ là thời gian ngủ một giấc, lại vượt qua ba tiểu cảnh giới?

Chương 38

"Trong thế giới Hồng Hoang, ai có thể kìm hãm hắn?" Tại Tu Di Thánh Cảnh, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sắc mặt cay đắng, trên mặt như bị phủ một lớp khí tức xám xịt. ...

"Không thể đợi nữa." Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lão tổ đen mặt, trong lòng đã quyết định, sau trận chiến này, nhất định phải kìm hãm Sở Nguyên.

Không thì chỉ hai mươi vạn năm, đã trưởng thành đến mức này.

Đợi đến Vu Yêu quyết chiến, hoa cúc cũng đã tàn rồi.

Thế giới Hồng Hoang, kẻ mạnh nhất vĩnh viễn chỉ có thể là Thiên Đạo, là Huyền Môn.

Tất cả những kẻ ngoại lai, thế lực khác, hoặc là thần phục, hoặc là ẩn lui, sẽ không có lựa chọn nào khác.

Hỗn Độn Ma Thần cũng không ngoại lệ.

"Huyền Môn không thể tùy tiện ra tay, vậy thì để Yêu tộc làm chim đầu đàn vậy." Hồng Quân Đạo Tổ trong lòng tính toán, trước mắt lóe lên thân ảnh Đế Tuấn, trong lòng đã quyết định. ...

"Không thể nào." "Sao ngươi có thể tăng tiến nhanh như vậy?" Ngoài ngàn vạn dặm, Đế Tuấn vẫn không thể chấp nhận sự thật này.

Trong lòng y, có cảm giác trời sụp.

Thực lực Sở Nguyên tăng tiến quá nhanh.

Hiện tại, y và Thái Nhất liên thủ, đều bị đánh bại nhẹ như không.

Nếu đợi thêm mấy trăm vạn năm nữa, Sở Nguyên có phải sẽ có thể dùng một ý niệm hủy diệt y không?

Chẳng lẽ, bóng ma trong lòng này, cả đời cũng không thể phá vỡ sao?

Trong lòng Đế Tuấn đã có chút tuyệt vọng.

Không đúng, tẩy bài, Yêu tộc còn có tẩy bài.

"Thập Đại Yêu Thần nghe lệnh, bố trí Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận." Tiếng quát của Đế Tuấn vang vọng trên Đông Hải.

"Thái Nhất..." "Ta hiểu." "Oanh..." Hỗn Độn Chung phá diệt tất cả, trấn áp chu thiên vạn đạo.

Đông Hoàng Thái Nhất xuyên qua hư không, dùng Hỗn Độn Chung oanh sát về phía Sở Nguyên.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, là sát trận đỉnh cao của Hồng Hoang, uy lực ngút trời, sánh ngang Thánh Nhân.

Tuy nhiên, so với Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận của Vu tộc, và Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên Giáo Chủ, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận có một khuyết điểm lớn.

Đó là yêu cầu về số lượng người quá cao.

Thời gian bố trận quá chậm.

Nếu không có chuẩn bị trước, bây giờ đột ngột bố trận, ít nhất cũng cần ba hơi thở thời gian.

Ba hơi thở, nghe có vẻ chỉ là một cái chớp mắt.

Nhưng đối với họ, thời gian đó đủ để quyết định một trận thắng bại.

Cho nên, Đế Tuấn mới để Thái Nhất ra tay, cầm chân Sở Nguyên.

"Chúng yêu binh nghe lệnh, bố trí Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận." "Bắc phương tinh tú quy vị..." "Đông phương tinh tú quy vị..."

“Nam phương tinh tú quy vị...” “Tây phương tinh tú quy vị...” “Oanh...” Ngay khoảnh khắc Thái Nhất động thủ, trên bầu trời, Thập Đại Yêu Thần nháy mắt phản ứng, mỗi người bao bọc trăm vạn yêu binh, chiếm cứ tứ cực thiên địa.

ừng cây Chu Thiên Tinh Thần Kỳ phân tán trong hư không, tỏa ra thần quang vô tận, dẫn dắt lực lượng Chu Thiên Tinh Thần.

“Ong ong...” Trên cửu tiêu, từng hư ảnh sao lớn hiện ra, giữa thanh thiên bạch nhật, tỏa ra thần huy rực rỡ, rủ xuống tinh huy vô tận.

Thái Âm Thái Dương, Bắc Đẩu Tử Vi, Câu Trần Thái Bạch...

Từng ngôi sao cổ xưa, nhuốm màu tang thương bao trùm bầu trời, tựa như xuyên qua dòng sông lịch sử từ thời Thái Cổ giáng lâm, diễn hóa thành một phương vô thượng đại trận hạo hãn vô ngần.

“Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.” Các đại năng Chư Thiên đều nghiêm nghị.

Tẩy bài lớn nhất của Yêu tộc.

Lần này, Nguyên Sơ Ma Chủ có thể chống đỡ được không?

“Phiền phức rồi.” Trên mặt Chúc Long hiện lên một tia lo lắng, nhìn về phía Sở Nguyên.

“Hẳn là có thể chống đỡ được chứ?” Dưới uy áp của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, ngay cả Chúc Long cũng cảm thấy run rẩy. ...

“Lần này, xem ngươi còn tẩy bài gì?” Côn Luân Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh, thậm chí cả Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung, đều đã dời tầm mắt tới.

Đây là một lần thăm dò tốt.

Trong đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề đã lấy ra Bàn Cổ

Phiên và Thất Bảo Diệu Thụ, tùy thời chuẩn bị phát động công kích.

Chỉ cần xác định được Sở Nguyên không còn tẩy bài, họ sẽ lập tức phát động đòn tất sát, đóng đinh Sở Nguyên trên Đông Hải.

Hỗn Độn Ma Thần thì sao?

Hồng Hoang, chung quy là do Bàn Cổ khai tịch.

Kẻ chúa tể của nó, chỉ có thể thuộc về Thiên Đạo Huyền Môn. ...

"Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận." "Đại ca?" Trong điện Bàn Cổ, từng Tổ Vu đứng dậy, nhìn về phía Đế Giang.

Chỉ có Thập Nhị Tổ Vu đã thật sự giao thủ với Yêu tộc, mới biết sự khủng bố của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Uy năng vô thượng đó vượt xa cảnh giới Chuẩn Thánh, một tia dư chấn cũng có thể đè sập vạn cổ trường hà, chấn động chu thiên thời không.

Mười vạn năm chung sống, họ đều đã xem Sở Nguyên là bạn, trong lòng tự nhiên lo lắng.

"Cứ chờ xem, Nguyên Sơ huynh đệ, dường như cũng không hề sợ hãi Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận." Chúc Cửu Âm nhìn Sở Nguyên sắc mặt bình tĩnh trong hình ảnh, mở miệng nói. ...

"Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận?" Sở Nguyên không hề để ý đến Thái Nhất trước mắt, chắp tay đứng thẳng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thần sắc đạm mạc.

Diệt Thế Đại Ma công kích trường không, đánh bay Đông Hoàng Thái Nhất ngàn vạn dặm, trên đường đi băng vỡ hư không vô hình, rơi vào trong loạn lưu hư không vô tận.

"Cũng không tệ." Sở Nguyên khẽ lẩm bẩm.

Không hổ là đại trận đỉnh cao của thế giới Hồng Hoang, dưới sự

trấn áp của không gian trận pháp, ngay cả y, trong lòng cũng dâng lên cảm giác nguy cơ nồng đậm.

Hỗn Nguyên, và Chuẩn Thánh trông có vẻ chỉ cách nhau nửa bước.

Nhưng khoảng cách trong đó, còn lớn hơn cả khoảng cách giữa tiểu thiên thế giới và hoàn mỹ thế giới.

Đó là một sự thay đổi về chất.

"Đều đến cả rồi sao?" Sở Nguyên trong lòng thầm tính, lúc này, e rằng ánh mắt của các đại năng Chư Thiên đều đã đặt ở đây.

Thiên Đạo Lục Thánh, Đạo Tổ Hồng Quân.

Hẳn là đều đang chờ ta lộ ra sơ hở.

Đáng tiếc, ta của bây giờ, dù không dùng tẩy bài, cũng không sợ hãi tất cả.

Tên họ: Sở Nguyên Chủng tộc: Nhân tộc Đạo hiệu: Nguyên Sơ Ma Chủ Tu vi: Chuẩn Thánh đỉnh phong Pháp tắc: Luân Hồi đại đạo, Không gian pháp tắc, Thời gian pháp tắc...

Đại Địa pháp tắc Công pháp: Hỗn Độn Bất Diệt Thể (bốn mươi chín chuyển), Cửu Chuyển Huyền Công...

Sở Nguyên hiện tại, đã tu luyện nhục thân đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, ngang bằng với tu vi nguyên thần.

"Oanh..." Mười hai cây Đô Thiên Kỳ tỏa ra thần quang vô lượng hiện hóa giữa thiên địa, phân bố xung quanh Sở Nguyên.

Giữa thiên địa, dòng sông sát khí cuồn cuộn hạo hạo đãng đãng từ hư vô chảy ra, hội tụ quanh người Sở Nguyên.

"Gầm..." "Gầm..."...

Mười hai hư ảnh Ma Thần đỉnh thiên lập địa xuất hiện, hấp thu sát khí vô cùng của thiên địa, hóa hư thành thực, diễn hóa ra chân thân Thập Nhị Tổ Vu.

Khí thế mênh mông khủng bố cuồn cuộn, càn quét lục hợp bát hoang.

"Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận..." "Oanh..." Mười hai đạo thân ảnh Ma Thần cùng Thập Nhị Đô Thiên Kỳ biến mất không còn dấu vết, giữa thiên địa, một luồng uy thế vô thượng hùng hồn hạo hãn đang lan tỏa.

"Ong ong..." Hư không đang rung động, thiên địa đang lay chuyển, phát ra tiếng run rẩy bản năng.

Chương 39

Trên cửu thiên, quần tinh lấp lánh, vô tận tinh thần đều đang lay động, trút xuống Hồng Hoang đại lục thần huy rực rỡ.

"Oanh..." Sấm sét vang dội, vạn đạo oanh minh.

Trong khoảnh khắc, trong thế giới Hồng Hoang, một đạo thần ý đại đạo chí cao vô thượng đã thức tỉnh.

Uy nghi đại đạo đó trông có vẻ xa lạ nhưng lại khiến người ta cảm thấy vô cùng quen thuộc, khiến mỗi sinh linh đều cảm thấy run rẩy từ tận đáy lòng.

"Bàn Cổ..." "Bàn Cổ..." Trong hư không, có thiên âm đại đạo vang vọng, tựa như Chư Thiên thần ma đang ngâm xướng.

Trong khoảnh khắc, cả thế giới dường như đều sống lại.

Bất Chu Sơn đang rung động, vô tận hải vực đang cuồn cuộn.

Trời giáng cam lộ, đất mọc sen vàng, tựa như đang nghênh đón một vị tồn tại chí cao vô thượng giáng lâm.

"Ong ong..." Trên Đông Hải, mười hai hư ảnh Ma Thần đã biến mất, Thập Nhị Đô Thiên Kỳ cũng biến mất.

Thay vào đó, là Sở Nguyên với thân thể cao đến mười ức trượng.

Trong khoảnh khắc này, y chính là "Bàn Cổ".

"Hỗn Nguyên, đây là cảnh giới Hỗn Nguyên sao?" Sức mạnh cuồng bạo cuồn cuộn trong cơ thể, Sở Nguyên phát hiện, thế giới trước mắt dường như đã khác đi.

Tất cả đều đã thay đổi, vô tận màu sắc trải khắp mọi ngóc ngách của thiên địa.

Từng gốc rễ đại đạo thô tráng xuyên qua thiên địa, xuyên qua quá khứ, tương lai, bao trùm hiện tại.

Đó là gốc rễ của đại đạo, là sự hiển hóa của Tam Thiên Đại Đạo trong thế giới Hồng Hoang.

Đây là thế giới trong mắt sinh mệnh cảnh giới Hỗn Nguyên. ...

"Oanh..." Trong khoảnh khắc, thiên địa đang gầm thét, các đại năng Chư Thiên đang rung động.

"Không thể nào..." Trong thế giới Hồng Hoang, từng đạo khí thế vô thượng không thể kiểm soát mà dâng lên.

Từng vị đại năng kinh hãi đứng bật dậy, trợn to mắt nhìn về phía Đông Hải.

"Hắn cũng có thể triệu hoán ý chí Bàn Cổ?" "Một mình cũng có thể bố trí Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận?" "Thực lực cảnh giới Hỗn Nguyên, Nguyên Sơ Ma Chủ, đã vô địch rồi." "Trời, sắp thay đổi rồi."...

"Xoạt xoạt..." Trong điện Bàn Cổ, Thập Nhị Tổ Vu cũng kinh hãi ngồi bật dậy, trên mặt đều mang vẻ chấn kinh nồng đậm.

"Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận?" "Nguyên Sơ huynh đệ..." Các Tổ Vu thần sắc kinh hãi, nhìn nhau.

"Hắn là năng lực của mười hai đạo tiên thiên linh bảo kia." Chúc Cửu Âm cẩn thận hồi tưởng, rồi mới trầm giọng nói.

"Các ngươi không cảm thấy, lúc mười hai kiện linh bảo đó xuất hiện, đại đạo mà ta nắm giữ đều đang rung động sao?" "Mười hai cây cờ đó, vừa vặn tương ứng với mười hai Tổ Vu chúng ta." "Nhưng, giữa thiên địa, sao lại có loại linh bảo như vậy tồn tại?" Huyền Minh Tổ Vu không hiểu nói.

“Ai biết được chứ?” Chúc Cửu Âm cười khổ một tiếng.

“Dù sao đi nữa, bộ linh bảo này ở trong tay Nguyên Sơ huynh đệ là tốt nhất.” “Với thực lực của huynh ấy, phối hợp với Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận, trong Hồng Hoang, trừ Thiên Đạo ra, không còn bất kỳ mối uy hiếp nào.” “Cái ngày mà chúng ta chờ đợi, không còn xa nữa.” Đế Giang Tổ Vu trầm giọng nói. ...

Côn Luân Sơn.

Tu Di Thánh Cảnh.

“Sao có thể?” “Giữa thiên địa, sao lại có chuyện như vậy?” “Đại đạo bất công a.” Trong khoảnh khắc, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề thần sắc bi phẫn, ngửa mặt lên trời gào thét.

Trong Hồng Hoang, lại có loại linh bảo như vậy?

Lại còn bị tên ma đầu Nguyên Sơ đó có được.

Đại đạo bất công.

Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lão tổ suýt chút nữa đã ném Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay ra ngoài.

Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận?

Hỗn Độn Ma Thần cũng có thể dùng? ...

Sắc mặt Hồng Quân lão tổ lúc xanh lúc trắng. ...

Sở Nguyên dùng Thập Nhị Đô Thiên Kỳ thân hóa Bàn Cổ, phá vỡ bức tường Chuẩn Thánh, lúc này, Đế Tuấn mới là người sụp đổ nhất.

“Ta không tin.” Đế Tuấn gầm lên một tiếng, vung tay ném ra Hà Đồ Lạc Thư, vận chuyển Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận công sát về phía Sở Nguyên.

Y không tin, Sở Nguyên dùng mười hai kiện linh bảo bố trận, có

thể sánh được với Thập Nhị Tổ Vu cùng sát phạt.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt Đế Tuấn đỏ như máu, toàn thân khí tức bạo ngược, hệt như một ma thần.

"Oanh..." Thiên địa chuyển biến, hư không đảo lộn, Sở Nguyên nháy mắt bị kéo vào không gian trận pháp.

Nhìn ra xa, bốn phương tám hướng là vô số tinh thần, nhiều như cát sông Hằng.

Từng luồng tinh quang rủ xuống, đè sập vạn cổ tinh hà.

"Oanh..." Ngay khoảnh khắc Sở Nguyên tiến vào, từng ngôi sao lớn lao tới, uy áp khủng bố gần như muốn hủy diệt tất cả.

"Gào." Sở Nguyên đưa tay ra, lấy ra sát phạt chí bảo Thí Thần Thương, đầu đội Diệt Thế Đại Ma, khí tức lẫm liệt, chiến ý ngút trời, bước về phía trước.

Hiện tại thân cao ức trượng, cái gọi là tuyên cổ tinh thần, trước mắt y, cũng chỉ là một quả cầu lớn hơn một chút mà thôi.

"Phanh..." Thí Thần Thương quét ngang tinh hà, đánh nát từng ngôi sao, vô tận bụi sao bạo động, hư không hủy diệt, muốn chôn vùi tất cả.

"Diệt..." Diệt Thế Đại Ma khẽ xoay tròn, cắt đứt đại đạo vô hình, thần uy đại đạo khủng bố nghiền nát vạn cổ, nghiền về phía tinh hà vô ngần.

"Ầm ầm ầm..." Mỗi thời mỗi khắc, đều có mấy chục triệu dặm tinh vực bị hủy diệt, hoặc hóa thành bụi trần vô tận, hoặc hóa thành hắc động, nuốt chửng tất cả.

Tuy ý chí Bàn Cổ do Thập Nhị Đô Thiên Kỳ dẫn dắt không có uy lực lớn bằng Thập Nhị Tổ Vu, nhưng Sở Nguyên cũng có ưu thế của

mình.

Đó chính là chí bảo.

Sự phối hợp của Diệt Thế Đại Ma và Thí Thần Thương, còn mạnh hơn nhiều so với hư ảnh Khai Thiên Phủ do Thập Nhị Tổ Vu ngưng tụ.

"Phanh phanh..." Bên ngoài, Đế Tuấn và Thập Đại Yêu Thần, cùng Phục Hy, Côn Bằng chủ trì Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn như bị xé rách.

Uy áp khủng bố được chia đều cho mỗi người bố trận, tu vi càng cao, gánh chịu tự nhiên càng nhiều.

Sở Nguyên đại náo trong không gian trận pháp, họ là người chịu thương.

"Không thể để thế này mãi." "Nếu đã không thể làm gì hắn, vậy thì cùng nhau nổ tung cho ta..." Trong mắt Đế Tuấn lóe lên một tia tàn nhẫn, khống chế trận pháp vận chuyển, vô tận sao lớn bay về phía Sở Nguyên.

"Phanh..." "Phanh phanh..." Sau khi tiếp cận thân thể khổng lồ của Sở Nguyên, từng ngôi sao bỗng nổ tung, sóng xung kích cuồng bạo oanh lên người Sở Nguyên.

Đáng tiếc, uy lực như vậy, cũng chỉ có thể khiến Sở Nguyên cảm thấy khó chịu một chút mà thôi.

"Muốn lật bàn?" "Vậy thì ta sẽ phá hủy triệt để trận pháp này." "Oanh..." Sở Nguyên hét lớn một tiếng, vận chuyển vô lượng pháp tắc, dùng Diệt Thế Đại Ma oanh sát về phía vô tận tinh thần.

"Phanh phanh phanh..." Từng ngôi sao bị nghiền nát, hóa thành bụi phấn vô biên, lan tràn trong tinh không.

“Đông phương Thanh Long?” Sở Nguyên một đường công sát, một đường tiến lên, rất nhanh đã phát hiện ra một khu vực chính của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Đông Phương Thương Long Thất Tú.

Giác, Kháng, Để, Phòng, Tâm, Vĩ, Cơ.

Bảy đại tinh vực, liên kết với nhau, chính là một bức Thương Long Đồ.

Nơi này, chính là một trong bốn đại tinh vực của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Đông Phương Thương Long Thất Tú.

“Diệt hết cả đi.” “Oanh...” Diệt Thế Đại Ma xoay tròn, nghiền nát toàn bộ tinh vực vô tận đó, hóa thành vô tận bụi sao.

“Ầm ầm ầm...” Trong khoảnh khắc, công kích của Sở Nguyên đã gây ra phản ứng dây chuyền, cả không gian trận pháp đều đang rung động và vỡ nát.

Tinh vực phá diệt, hiện ra cảnh tượng bên ngoài.

“Phanh phanh phanh...” Trên cửu tiêu, từng yêu binh gào thét rồi nổ tung, sương máu vô biên lan tràn khắp bầu trời, che lấp thiên địa vô ngần.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận bị Sở Nguyên đánh nổ, đây là sự phản phệ của trận pháp.

“Oanh...” Từng tiếng nổ vang vọng trên cửu thiên, trời mưa máu, rơi xuống Đông Hải.

Chương 40

Địa Tiên, Thiên Tiên...

Chân Tiên, Kim Tiên...

Thái Ất, thậm chí là Đại La Kim Tiên.

Trong khoảnh khắc, đều không thể chịu đựng sự phản phệ của trận pháp, từng người nổ tung, nháy mắt chết đi.

Đặc biệt là khu vực tinh tú phương Đông bị Sở Nguyên trọng điểm công kích, ngàn vạn yêu binh chết và bị thương gần một nửa, ngay cả Thái Ất Kim Tiên và Đại La Kim Tiên cũng không ngoại lệ.

Hai Yêu Thần chủ trì đại trận là Thử Thiết và Hắc Thủy lão tổ, càng nháy mắt nổ tung, chân linh hủy diệt, trực tiếp quy về hư vô.

Chỉ một đòn, Yêu tộc đã tổn thất một phần tư.

"Đinh, chúc mừng túc chủ, đánh giết năm trăm ba mươi hai vạn Yêu tộc, hai mươi ba vị Đại La Kim Tiên, hai vị Đại La Kim Tiên đỉnh phong, kích hoạt hiệu quả bạo kích, nhận được Hỗn Độn linh bảo, Thời Gian Chi Luân." "Thời Gian Chi Luân tự động nhận chủ." Thời Gian Chi Luân: Chí bảo bạn sinh của Thời Gian Ma Thần, uy lực vô cùng, cầm nó có thể khống chế pháp tắc thời gian.

Chú thích: Thời Gian Chi Luân là Hỗn Độn linh bảo, không được Thiên Đạo Hồng Hoang dung thứ, một khi lấy ra, sẽ gặp thiên khiển hủy diệt, thận trọng sử dụng.

Bên tai vang vọng tiếng thông báo của hệ thống, Sở Nguyên như không nghe thấy.

Sau khi ra khỏi không gian trận pháp, y lập tức nhắm chuẩn Đế Tuấn, một chưởng đánh xuống.

“Oanh...” Thượng Thương Chi Thủ hạo hãn vô biên che phủ chân trời, chộp về phía Đế Tuấn, muốn bóp chết y trong lòng bàn tay.

“Đại huynh mau đi.” Ngay lúc này, trong hư không, Đông Hoàng Thái Nhất cầm Hỗn Độn Chung đến bên cạnh Đế Tuấn, hiện ra bản thể Kim Ô, lao thẳng lên cửu tiêu, hướng về Thái Dương Tinh.

Kim Ô hóa hồng, trong nháy mắt trăm vạn dặm.

Chỉ một cái chớp mắt, thân ảnh hai người đã biến mất trong Hồng Hoang.

“Chạy?” Sở Nguyên nhíu mày, Thượng Thương Chi Thủ hóa chảo thành vỗ, đánh xuyên đại thiên hoàn vũ.

“Phanh...” Trên cửu tiêu, vô tận thần huyết Kim Ô vương vãi, khí tức Đế Tuấn và Thái Nhất biến mất trong Thái Dương Tinh.

“Ai đã ra tay?” Cảm nhận được sự trì trệ yếu ớt trong đòn cuối cùng, Sở Nguyên ánh mắt băng lãnh, nhìn về phía Côn Luân Sơn và Tu Di Thánh Cảnh.

“Nguyên Sơ Ma Chủ, ngươi muốn thế nào?” Bàn Cổ Tam Thanh cảm ứng được, lập tức ngẩng đầu, Đạo Đức Thiên Tôn trầm giọng hỏi.

Sở Nguyên ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn ba người họ một cái, sau đó lại nhìn về phía Tây Phương Nhị Thánh.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tự nhiên cũng không sợ hãi, vẻ mặt thản nhiên đối mắt với Sở Nguyên.

Sở Nguyên nheo mắt lại, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

“Hừ.” Cuối cùng, Sở Nguyên hừ lạnh một tiếng, không truy cứu nữa.

Y nhìn quanh, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận đã bị phá, ngàn vạn

Yêu tộc tan biến, số còn lại càng hoảng sợ không chịu nổi, tứ tán bỏ chạy.

Hiện tại, xung quanh chỉ còn lại một ít cá tôm, Thập Đại Yêu Thần, Phục Hy và Côn Bằng sớm đã biến mất không tung tích.

Suy nghĩ một lát, Sở Nguyên cuối cùng không ra tay nữa, thu lại Thập Nhị Đô Thiên Kỳ, lắc mình một cái, khôi phục như cũ.

Đại địa Hồng Hoang, các đại năng Chư Thiên, sớm đã sôi trào.

"Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, bị phá rồi?" "Nguyên Sơ Ma Chủ, quá mạnh rồi." "Thí Thần Thương cộng thêm Diệt Thế Đại Ma, tuy gia trì của trận pháp không bằng Tổ Vu, nhưng lực sát thương còn hơn cả Vu tộc." "Không giống như Tổ Vu, một mình chiến đấu, dù sao cũng mạnh hơn mười hai người." "Thắng rồi." Trong điện Bàn Cổ, các Tổ Vu ăn mừng.

Thập Nhị Tổ Vu tinh thần phấn chấn.

Lần này, Sở Nguyên đã trước mặt các đại năng Hồng Hoang, dùng Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận công kích Yêu tộc, phá vỡ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Cuộc giao phong giữa các đại trận Hồng Hoang, lần đầu tiên quyết định thắng bại.

Thập Nhị Tổ Vu làm sao có thể không vui? ...

Bờ Đông Hải.

Sở Nguyên thu lại linh bảo, nhìn về phía Chúc Long.

"Chúc Long, bái kiến Nguyên Sơ đạo hữu." Chúc Long vẻ mặt vui mừng đến trước mặt Sở Nguyên, hành một đạo lễ.

"Cửu ngưỡng đại danh." Sở Nguyên gật đầu.

"Nơi này không tiện, đạo hữu xin mời theo ta vào Đông Hải Long

Cung một chuyến.” Chúc Long mời.

“Ta cũng có một số chuyện muốn hỏi, mời.” Hai người sóng vai, nháy mắt chìm vào Đông Hải.

“Dọn dẹp chiến trường.” Trên Đông Hải, Long Mẫu nhìn Hải tộc chết và bị thương quá nửa trên Đông Hải, trầm giọng nói.

Đại kiếp lần này, đã qua.

Cái giá phải trả, là thương vong còn nặng nề hơn cả Yêu tộc.

Không còn cách nào, chiến lực đỉnh cao không đủ.

Thiên Đình, lần này đã xuất động hơn một trăm vị Đại La Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên càng có cả vạn.

Long tộc nội tình tuy sâu, nhưng so với nhân vật chính của thiên địa hiện tại, chung quy vẫn kém một bậc.

Trận chiến này, Long tộc chiến tử hơn hai mươi vị Đại La, Thái Ất Kim Tiên càng thương vong cả trăm.

Sau trận chiến này, Long tộc nguyên khí đại thương.

Nhưng, trận chiến này cũng đã đánh ra được huyết khí của Long tộc.

Rồng chiến nơi hoang dã, máu nhuộm đỏ trời.

Long tộc đã đánh ra uy danh trước hàng ức vạn chủng tộc, các đại năng Chư Thiên trong Hồng Hoang.

Long tộc, dù đã sa sút, cũng không phải ai cũng có thể giẫm lên một chân.

Long Mẫu quay đầu, lại phát hiện Long Vương Cửu Tử đã biến mất không thấy.

“Ai.” Thở dài một tiếng, Long Mẫu thu thập tâm tình, chỉ huy vô

tận hải vực dọn dẹp chiến trường. ...

Đáy Đông Hải, tổ điện Long Cung.

Chúc Long và Sở Nguyên ngồi đối diện nhau.

"Lần này nếu không có đạo hữu, Long tộc e rằng đã phải chết và bị thương gần hết." "Đây là trân nhưỡng ta nhận được từ Thanh Long Tôn Giả, Vạn Thú Tương, thú cũng là thọ, ta dùng rượu này, kính đạo hữu một ly." Chúc Long lấy ra một chiếc bình ngọc, rót cho Sở Nguyên một ly rượu.

Trong chốc lát, mây khói lượn lờ, diễn hóa ra chim bay thú chạy, thoáng chốc như một phương thế giới.

Sở Nguyên trong lòng kinh ngạc, cầm ly lên, một hơi uống cạn.

"Oanh..." Trong thoáng chốc, trong lòng y, dường như nghe thấy vạn thú cùng kêu, thần nguyên cuồn cuộn chảy khắp toàn thân, hóa thành vô biên huyết khí, tưới nhuần nhục thân.

"Quả là một Vạn Thú Tương hảo hạng." Sở Nguyên tán thưởng một tiếng.

Lần đầu tiên nếm rượu của thế giới Hồng Hoang, quả nhiên bất phàm.

"Đạo hữu nếu thích, bình rượu này xin tặng cho đạo hữu." Chúc Long sảng khoái tặng bình ngọc cho Sở Nguyên.

"Nếu vậy, ta xin không từ chối." Sở Nguyên kiếp trước cũng là người yêu rượu, thản nhiên nhận lấy.

"Vừa rồi đạo hữu nói, có một số chuyện muốn hỏi ta?" Chúc Long hỏi.

"Không sai." Sở Nguyên gật đầu, "Hôm nay một trận chiến, mới biết nội tình thực lực của Long tộc.

Đạo hữu từ thời Thái cổ đã xuất thế, ta muốn hỏi một số bí mật của Hồng Hoang." "Đạo hữu cứ hỏi, chỉ cần ta biết, sẽ biết gì nói nấy." Chúc Long nói.

"Trước đây nghe Long Mẫu nói, đại kiếp Long tộc lần này, là Thanh Long Tôn Giả chỉ điểm cho các ngươi đến tìm ta?" Sở Nguyên hỏi.

"Không sai." Chúc Long gật đầu, trong mắt lộ ra một tia sùng kính, "Từ lúc đạo hữu thức tỉnh túc tuệ, Thanh Long Tôn Giả đã chú ý đến đạo hữu rồi." "Lần này, chính là ngài chỉ điểm cho ta." "Đạo hữu có thể nói cho ta biết về Tứ Linh Thánh Thú không?" Sở Nguyên hỏi.

"Đương nhiên." Chúc Long tựa như không có gì không thể, "Tứ Linh Thánh Thú, là thánh linh vô thượng do Bàn Cổ đại thần tạo hóa trước khi lâm tử, thụ mệnh đại thần, trấn áp tứ cực chi địa của Hồng Hoang." "Tứ Linh Thánh Thú, từ lúc thiên địa khai tịch, đã dung hợp làm một thể với thế giới, thân hợp thiên địa, chứng đạo quả vị." "Không phải Thánh Nhân, nhưng lại sánh ngang Thánh Nhân." "Chỉ khi vô lượng lượng kiếp tới, Hồng Hoang phá diệt, mới có thể xuất thế." "Ngồi xem triều lên triều xuống, nhìn từng thế lực trỗi dậy, sa sút." "Nhìn từng đại năng chứng đạo." "Thiên địa diễn biến, đều ở trong mắt họ." "Năm đó, sau khi ta xuất thế, không thích tranh đấu, nghe được truyền thuyết về Tứ Linh Thánh Thú, liền một đường đi về phía đông, cuối cùng đã gặp được Thanh Long Tôn Giả, dưới trướng ngài nghe đạo." "Sau Tam Tộc Đại Kiếp, ta thu gom tinh nhuệ của Long tộc, đi đến cực đông Hồng Hoang, trợ giúp Thanh Long Tôn Giả trấn thủ cực đông chi địa." "Đến nay, cũng đã mấy ức năm rồi." "Lần này, nếu không phải đại kiếp, chúng ta cũng sẽ không xuất thế." "Ra là vậy." Sở Nguyên bừng tỉnh, thì ra, từ sau Tam Tộc Đại Kiếp, tinh nhuệ của Long tộc đã đi đến cực đông Hồng Hoang.

Nhưng đáng tiếc, lần này nếu không có mình, dưới sự công kích

của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Long tộc khó tránh khỏi đi vào vết xe đổ.

"Vậy Phượng Hoàng nhất tộc và Kỳ Lân nhất tộc?" Sở Nguyên nhìn về phía Chúc Long.

"Đều như vậy." Chúc Long trầm giọng nói, "Long Hán Đại Kiếp, tam tộc thương vong thảm trọng, tinh nhuệ mất đi chín phần." "Long Vương đạo hóa thiên địa, Tổ Kỳ Lân thân tử Bất Chu Sơn, Phượng Tổ điệp huyết Bất Tử Hỏa Sơn." "Sau đó, ta thu gom Long tộc, Hoàng Tổ thu gom Phượng Hoàng nhất tộc, Ngũ Đức Kỳ Lân thu gom Kỳ Lân nhất tộc." "Tam tộc chúng ta mỗi tộc chiếm lĩnh một phương hoàn mỹ thế giới, lần lượt đi đến cực đông, cực nam, cực tây, trợ giúp Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ Tôn Giả trấn thủ tứ cực, giảm bớt nghiệp lực." "Hoàn mỹ thế giới?" Trong mắt Sở Nguyên lóe lên một tia tinh quang, y nhìn về phía Chúc Long.

Theo lý mà nói, luyện hóa một phương hoàn mỹ thế giới, hoàn toàn có khả năng thành đạo theo một cách khác, không cần chứng đạo, siêu thoát Chuẩn Thánh.

Chúc Long sao có thể yếu như vậy?

Chương 41

"Thiên Đạo trấn áp, không cho phép bất kỳ ai luyện hóa hoàn mỹ thế giới, thành đạo theo cách khác." Chúc Long biết trong lòng Sở Nguyên nghĩ gì, lắc đầu nói.

Nếu không phải vậy, trận chiến này, Long tộc cũng sẽ không gian khổ như vậy.

Lại là Thiên Đạo?

Sở Nguyên nhíu mày, nhìn về phía Chúc Long.

"Đạo hữu có biết tung tích của các hoàn mỹ thế giới khác trong thế giới Hồng Hoang không?" Chúc Long gật đầu, "Đạo hữu hẳn là biết, Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa, để cầu siêu thoát đại đạo, đáng tiếc bị tam thiên ma thần ngăn cản, thất bại." "Cho nên, thế giới Hồng Hoang không thể trở thành Vĩnh Hằng Chân Giới, chỉ là một phương Bất Hủ Đạo Giới." "Bản nguyên thế giới Hồng Hoang nồng đậm, trừ một số may mắn trốn thoát, năm đó Bàn Cổ đại thần đã ném toàn bộ thi thân Hỗn Độn Ma Thần vào thế giới." "Vì vậy, thế giới Hồng Hoang đã diễn hóa ra mười đại hoàn mỹ thế giới, ba ngàn đại thiên thế giới, vô tận hằng sa thế giới." "Mười đại hoàn mỹ thế giới, trừ ba cái bị Long Phượng Kỳ Lân chiếm cứ ra." "Hung Thú nhất tộc chiếm cứ một phương hoàn mỹ thế giới, Ma tộc chiếm cứ một phương hoàn mỹ thế giới, bị Ma Tổ La Hầu hóa thành Vực Ngoại Ma Giới.

Còn có ba vị cường giả vô thượng cùng thời với Hồng Quân Đạo Tổ, mỗi người sở hữu một phương hoàn mỹ thế giới." "Nhưng ba vị cường giả đó, đã quy về hư vô trong cuộc tranh đấu Đạo Ma." "Hoàn mỹ thế giới của họ, cũng không thể tìm thấy." "Về phần hai cái còn

lại, ta cũng không biết." "Có thể đã có người chiếm được, giấu mà không công bố." "Cũng có thể vẫn đang lang thang trong nơi sâu thẳm của hư vô." Chúc Long nói.

"Vậy sao?" Sở Nguyên khẽ giọng nỉ non.

Long tộc, Phượng Hoàng tộc, Kỳ Lân tộc, thậm chí cả Ma tộc, Hung thú nhất tộc, đều có nội tình như vậy.

Nước trong thế giới Hồng Hoang sâu hơn Sở Nguyên tưởng tượng rất nhiều.

Sau đó, Sở Nguyên lại cùng Chúc Long trao đổi không ít bí mật, thu hoạch cực kỳ phong phú.

Không lâu sau, đại quân Long tộc rút về, Sở Nguyên cũng cáo từ rời đi.

"Phong cách hành sự không giống Hỗn Độn Ma Thần." Nhìn bóng lưng của Sở Nguyên, trong lòng Chúc Long không hiểu sao lại vang lên lời của Thanh Long Tôn Giả.

Lắc đầu, Chúc Long không nghĩ nhiều nữa. … Thái Dương Tinh.

"Phụt…" "Bại rồi, bại một cách thảm hại." "Hận!" Trong Thái Dương Thần Cung, Đế Tuấn miệng phun máu tươi, hai mắt đỏ ngầu, gầm thét như một con dã thú.

Bất lực, phẫn nộ, không cam lòng, sợ hãi, tuyệt vọng… Vô số cảm xúc tiêu cực tràn ngập trong lòng Đế Tuấn, gần như muốn phá hủy ý chí của y.

Nguyên Sơ, Nguyên Sơ.

Tại sao cứ luôn phải đối đầu với ta?

M lẽ, Đế Tuấn ta cả đời này phải sống trong bóng tối của ngươi sao?

Thân là Thiên Đế, Đế Tuấn vốn không nên như vậy.

Thực sự là trong lòng quá bất lực rồi.

Thực lực không bằng Nguyên Sơ, cùng Thái Nhất liên thủ vẫn bị nhẹ nhàng đánh bại.

Ngay cả Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận uy lực ngập trời cũng bị Nguyên Sơ phá vỡ.

Yêu tộc, vốn đang ở đỉnh cao, trở thành một trong những nhân vật chính của trời đất.

Cũng vào thời khắc huy hoàng nhất, từng chút một bị Nguyên Sơ đánh cho tan tác.

Không sức phản kháng, không sức báo thù.

Giờ phút này, Đế Tuấn chỉ cảm thấy tương lai một màu đen tối.

"Đại ca." Bên cạnh, Đông Hoàng Thái Nhất lo lắng vô cùng, nhưng lại không biết phải an ủi thế nào.

Bởi vì, lúc này, nội tâm của y cũng tuyệt vọng a… "Dưới thực lực tuyệt đối, tất cả đều là hư vọng." Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân chứng kiến tất cả, lắc đầu.

Nói thật, Đế Tuấn và Thái Nhất, bất luận tư chất, căn nguyên, ý chí, hay trí tuệ, đều không thua kém bất kỳ ai trong thế giới Hồng Hoang.

Chỉ có khí vận là khác.

Có vận mệnh xưng bá cửu tiêu, nhưng cũng sẽ rơi xuống từ đỉnh cao nhất.

Hậu thế, chỉ có thể nghe danh suông.

"Nguyên Sơ đại thế đã thành, tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong cộng

thêm Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận, trong Hồng Hoang, không ai có thể kìm hãm.” Nghĩ đến Nguyên Sơ, Hồng Quân lão tổ chau mày.

Những lá bài tẩy xuất hiện không ngừng của kẻ đó, thật sự khiến người ta kiêng kỵ.

Ma Thần nhất kích.

Thánh Nhân nhất chỉ.

Hai mươi vạn năm tu luyện đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Thập Nhị Đô Thiên Kỳ, đột phá rào cản Hỗn Nguyên, ở cảnh giới Chuẩn Thánh đã sở hữu thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Từng lá bài tẩy một, khiến Hồng Quân lão tổ trong lòng vô cùng kiêng dè.

Có Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận gia trì, Nguyên Sơ gần như có thể vô địch trong Hồng Hoang.

Thiên Đạo Lục Thánh, nếu đơn đả độc đấu, e rằng không ai là đối thủ của hắn.

Hơn nữa, còn có Thiên Đạo trấn áp, lại không thể tùy tiện ra tay.

Có thể nói, Sở Nguyên bây giờ có thể đi ngang trong Hồng Hoang.

“Không thể để hắn tiếp tục như vậy nữa.” “Đế Tuấn.” Hồng Quân lão tổ hạ quyết tâm, đưa ánh mắt đặt lên người Đế Tuấn.

Thiên Đạo Lục Thánh không thể ra tay, lần trước hồi sinh Tam Thánh đã khiến bản nguyên Thiên Đạo tổn hại nặng, sự khống chế đối với Hồng Hoang giảm mạnh.

Nếu lại thêm vài lần nữa, e rằng Thiên Đạo sẽ ngày càng yếu đi, cho đến khi sụp đổ.

Đến lúc đó, đừng nói là Thiên Đạo Lục Thánh, ngay cả vị Đạo Tổ

này cũng sẽ rơi khỏi Thánh vị.

Người ra mặt, trong Hồng Hoang, không ai thích hợp hơn Đế Tuấn.

Đương nhiên, cần phải giúp y tăng cường thực lực một chút.

Không có đủ thực lực, e rằng ngay cả dũng khí đối mặt với Nguyên Sơ cũng không có.

"Đi." Hồng Quân Đạo Tổ lật tay lấy ra một viên Hỗn Độn Thần Ngọc, ném ra ngoài.

"Ầm…" Hư không vỡ nát, viên Hỗn Độn Thần Ngọc kia trong nháy mắt xuyên qua không gian thời gian, đáp xuống nơi sâu thẳm của Thái Dương Tinh.

"Ầm ầm ầm…" Trên Thái Dương Tinh, sâu trong biển lửa vô biên, trong hư không, đột nhiên gợn lên một gợn sóng.

Động tác tuy nhẹ, nhưng lại vô cùng trùng hợp bị Đế Tuấn và Thái Nhất trong Thái Dương Thần Cung cảm nhận được.

"Có động tĩnh?" "Chẳng lẽ Nguyên Sơ đuổi tới?" Đế Tuấn và Thái Nhất đã trở thành chim sợ cành cong, lập tức nhìn ra ngoài, thần sắc căng thẳng.

Tuy nhiên, bên ngoài không có ai.

Đế Tuấn cau mày, nhìn vào hư không xa xăm, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

"Nơi đó?" Đế Tuấn trong lòng khẽ động, xé rách hư không, đến một nơi không mấy nổi bật trong sâu thẳm Thái Dương Tinh.

"Ông ông…" Khi Đế Tuấn bước về phía trước, cảnh tượng xung quanh trong nháy mắt thay đổi lớn.

Khoảnh khắc tiếp theo, y đã ở một thế giới khác.

Cũng là ngọn lửa vô cùng vô tận, Thái Dương Chân Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa, Tam Muội Chân Hỏa, Lục Đinh Tử Hỏa, Phượng Hoàng Chân Hỏa… Vô tận ngọn lửa cháy rực trong hư không, nơi đây, là một thế giới hoàn toàn được tạo thành từ lửa.

"Sao có thể?" "Trên Thái Dương Tinh…" Đế Tuấn không dám tin nhìn mọi thứ trước mắt.

Trên Thái Dương Tinh, lại có một đại thế giới?

"Đại ca, đây là đâu?" Đúng lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất theo vào, vẻ mặt kinh ngạc.

"Thái Nhất, cơ duyên của chúng ta, có lẽ sắp đến rồi." Đế Tuấn phóng thần niệm, quét qua thế giới này, trong mắt dâng lên hy vọng mãnh liệt.

Nơi này lớn hơn Đại Thiên thế giới gấp hàng ngàn vạn lần.

Khí tức Đại Đạo nồng đậm.

Thế giới này, chẳng lẽ?

"Vút…" Đúng lúc này, trong biển lửa vô tận kia, đột nhiên hiện ra một tòa đại điện bằng vàng khí thế hùng vĩ.

Một viên Hỗn Độn Thần Ngọc từ trong đó bay ra, đến trước mặt Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Ly Hỏa Thần Cung?" Nhìn tấm biển trên cung điện, Đế Tuấn thần sắc nghiêm nghị, cùng Thái Nhất nhìn nhau.

Thế giới này, có chủ?

Đế Tuấn cau mày, cắn răng, nhận lấy viên Hỗn Độn Thần Ngọc kia, luyện hóa.

"Ầm…" Dòng thông tin như hồng thủy chảy vào trong lòng, khiến Đế Tuấn trong nháy mắt hiểu rõ mọi chuyện.

Chương 42

"Ly Hỏa Đại Thế Giới." "Nơi đây, thật sự là một phương thế giới hoàn mỹ." Đế Tuấn miệng lẩm bẩm, nắm chặt Hỗn Độn Thần Ngọc trong tay, sắc mặt kích động đến đỏ bừng.

"Cái gì?" Đông Hoàng Thái Nhất thần sắc kinh hỉ nhìn Đế Tuấn.

"Ha ha ha…" "Thời đến vận chuyển." "Bản đế, cuối cùng cũng là người hội tụ vô cùng khí vận, được Thiên Đạo chiếu cố." "Thái Nhất, chúng ta có hy vọng rồi." "Tòa Ly Hỏa Đại Thế Giới này là một phương thế giới hoàn mỹ." "Chỉ cần hai người chúng ta có một người luyện hóa thế giới này, liền có thể bất thánh thánh." "Một phương thế giới hoàn mỹ Giới chủ, thực lực đủ để sánh ngang Thánh nhân." Đế Tuấn thần sắc kích động, phong thái phi dương, không còn vẻ suy sụp tuyệt vọng như lúc nãy.

"Ly Hỏa Đại Thế Giới?" "Thế giới hoàn mỹ?" "Tốt quá rồi." Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng phấn chấn, vẻ u ám trên mặt tan biến sạch.

"Đại ca, mau luyện hóa thế giới này, chúng ta lập tức đi tìm Nguyên Sơ ma đầu tính sổ." "Với thực lực sánh ngang Thánh nhân, cộng thêm Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận." "Ta tin, chúng ta không sợ Nguyên Sơ." Đế Tuấn sắc mặt đột nhiên nghiêm lại, nhìn Thái Nhất: "Thái Nhất, lần này, phải ủy khuất ngươi rồi." "Yên tâm, đợi ta luyện hóa phương thế giới hoàn mỹ này, chém diệt Nguyên Sơ và Vu tộc, sẽ đem tất cả khí vận tụ tập trên người ngươi." "Đến lúc đó, ngươi nắm giữ toàn bộ khí vận Hồng Hoang thế giới, nhất định có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." "Ta đều nghe theo đại ca." Đông Hoàng Thái Nhất gật đầu.

“Vậy được, sau này, Thiên đình giao cho ngươi.” Đế Tuấn trầm giọng nói: “Một phương thế giới hoàn mỹ, muốn hoàn toàn luyện hóa, ít nhất cũng cần mấy trăm vạn năm.” “Trước khi ta luyện hóa xong thế giới, Thiên đình không nên hành động thiếu suy nghĩ, hãy nghỉ ngơi dưỡng sức, đợi ta xuất quan, sẽ trực tiếp càn quét tất cả.” “Đại ca yên tâm, ta đều hiểu.” Đông Hoàng Thái Nhất nói.

“Nếu vậy, đại ca cứ bế quan đi, ta trở về, trước tiên ổn định cục diện Thiên đình.” … Bị Thiên Đạo trấn áp, thế giới hoàn mỹ không thể luyện hóa được.

Nhưng Hồng Quân Đạo Tổ ra tay, lại có thể ảnh hưởng một chút đến vận hành của Thiên Đạo, giúp Đế Tuấn thành công luyện hóa thế giới hoàn mỹ.

Đến lúc đó, với thực lực sánh ngang Thánh nhân cảnh, chủ trì Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Bằng thực lực mà Nguyên Sơ Ma Chủ hiện tại thể hiện, chắc chắn không thể chống đỡ.

Lúc đó, sẽ biết hắn còn lá bài tẩy nào không.

Nếu có, thì giúp Đế Tuấn chạy trốn, tiếp tục thăm dò.

Nếu không có… Hồng Quân Đạo Tổ ánh mắt lóe lên.

Thời đại Hỗn Độn Ma Thần đã qua rồi.

Thế giới Hồng Hoang, có một Đạo Tổ là đủ rồi. … Đáng tiếc, Hồng Quân Đạo Tổ e rằng vĩnh viễn cũng không thể hiểu được.

Thời gian, thứ rẻ mạt nhất trong Hồng Hoang, lại chính là thứ Sở Nguyên cần nhất. … Trong Thủ Dương Sơn.

Sở Nguyên tự nhiên không biết Hồng Quân Đạo Tổ đang bố cục.

Thượng Thương Chi Thủ không thể giết chết Đế Tuấn và Thái

Nhất, hắn liền đoán có người ra tay cản trở.

Thiên Đạo Lục Thánh hắn không sợ.

Nhưng Thiên Đạo Hồng Quân, không phải là thứ hắn hiện tại có thể địch lại.

Thời gian.

Hiện tại, hắn chỉ cần thời gian.

Chỉ cần Hỗn Độn Bất Diệt Thể hoàn thành tám mươi mốt chuyển, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hắn sẽ hoàn toàn không sợ hãi bất cứ điều gì.

"Chủ nhân." Khi Sở Nguyên trở về Thủ Dương Sơn, người đầu tiên phát hiện ra là Hi Hòa, và cả Thường Hi.

Nhìn Thường Hi đứng bên cạnh Hi Hòa với dáng vẻ lạnh như băng, Sở Nguyên cau mày.

"Chủ nhân… Thường Hi sau khi bị phong ấn bản tính, đã biến thành như vậy." Hi Hòa áy náy nhìn Sở Nguyên nói, đồng thời giao Diệt Thế Hắc Liên cho Sở Nguyên.

"Đưa nàng xuống đi." Sở Nguyên gật đầu, không nói nhiều.

"Vâng." Hi Hòa như trút được gánh nặng, dẫn Thường Hi mặt lạnh như băng biến mất trước mặt Sở Nguyên.

"Hai chị em đều rơi vào tay ngươi rồi." Đúng lúc này, một bóng hình mảnh mai từ hư không bước ra, ánh mắt kỳ quái nhìn Sở Nguyên nói.

Chính là Tổ Vu Hậu Thổ.

"Ngươi đến rồi?" Sở Nguyên kinh ngạc hỏi.

"Sao, ta không thể đến sao?" Hậu Thổ lườm Sở Nguyên một cái,

không khách khí nói.

“Có thể chứ.” Sở Nguyên cười khổ một tiếng, lắc đầu.

“Tiềm lực của Nhân tộc, vượt xa tưởng tượng của ta.” “Không ngờ, chưa đến hai mươi vạn năm, Nhân tộc đã có không ít Kim Tiên.” Hậu Thổ thần niệm quét qua Thủ Dương Sơn, cảm nhận được hơn mười đạo khí tức Kim Tiên, tấm tắc khen ngợi.

Kim Tiên, nền tảng của Đại Đạo, bước đầu dấn thân vào con đường siêu thoát.

Giữa trời đất, ngoài những tiên thiên thần ma được trời đất sinh dưỡng, có thể đột phá Kim Tiên, có thể nói là khí vận phi phàm rồi.

Có sinh linh, thậm chí cả đời cũng chưa chắc đột phá được Kim Tiên.

Nhân tộc, có thể trong vòng hai mươi vạn năm ngắn ngủi xuất hiện hơn mười vị Kim Tiên, tiềm lực thật đáng sợ.

Sở Nguyên thần sắc kỳ quái nhìn nàng.

“Nhìn gì vậy?” Hậu Thổ bị Sở Nguyên nhìn đến toàn thân căng thẳng.

“Không có gì, ta thấy ngươi trông rất đẹp, đương nhiên phải nhìn thêm hai lần.” Sở Nguyên cười cười, nói.

Hậu Thổ bị lời nói của Sở Nguyên làm cho mặt đỏ bừng, ánh mắt có chút né tránh.

“Đi thôi, ta đưa ngươi đến một thế giới khác của Nhân tộc ta.” Sở Nguyên đi trước dẫn đường, không để ý đến thần sắc của Hậu Thổ.

“Một thế giới khác?” Hậu Thổ trên mặt mang một tia tò mò.

“Ầm…” Trong hư không xuất hiện một thông đạo, hai người một trước một sau bước vào.

Là Sáng Thế Thần, Sở Nguyên ở bất kỳ nơi nào trong Thủ Dương Sơn đều có thể mở ra Thế Giới Chi Môn.

"Trong Thủ Dương Sơn có một phương Đại Thiên thế giới?" Hậu Thổ thần sắc kinh ngạc, thần niệm theo bản năng quét qua thế giới, đôi mắt lập tức trợn to.

"Sao có thể?" Nàng phát hiện ra điều gì?

Hàng trăm Kim Tiên, còn có bảy Thái Ất Kim Tiên?

Nhân tộc sao có thể trưởng thành nhanh như vậy?

"Trong số các Thái Ất Kim Tiên, có ba người là Tam Tổ, ba người khác là đồ đệ của ta, người cuối cùng là Nhân Vương." "Khí vận của Nhân tộc, hiện tại cũng chỉ có thể chống đỡ một người đột phá Thái Ất mà thôi." Sở Nguyên bất đắc dĩ nói.

Nhân tộc là nhân vật chính do trời định, nhưng đó là chuyện sau này.

Chưa thực sự bước đến bước đó, khí vận của Nhân tộc không thể nhiều được.

Không thể vì Nhân tộc sau này là nhân vật chính, mà khí vận hiện tại đã vượt qua Vu tộc và Yêu tộc được.

Đó hoàn toàn là chuyện vô căn cứ.

Khương Ly có thể đột phá Thái Ất, là vì có Nhân Vương khí vận gia trì trên người.

"Lợi hại." "Nhân tộc, thật sự tiềm lực vô cùng a." Hậu Thổ ngữ khí không rõ nói: "Ngươi nói xem, sau khi Vu Yêu quyết chiến, sẽ như thế nào?" "Ai có thể nói chắc được đây." Sở Nguyên bất đắc dĩ lắc đầu.

Vận mệnh mỗi thời mỗi khắc đều đang thay đổi.

Kể từ khi hắn đến thế giới này, cái gọi là Thiên Đạo đại thế đã định trước sẽ lệch hướng.

Chỉ còn bước cuối cùng đó, không ai có thể xác định được.

Hiện tại, hắn dám khẳng định, Huyền môn Chư Thánh đều đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Một khi lộ ra một chút sơ hở, sẽ đón nhận đả kích tàn khốc nhất.

Vì vậy, hắn không thể lùi, chỉ có thể không ngừng tiến về phía trước.

Cho đến khi, siêu việt tất cả mọi người trong thế giới Hồng Hoang, trở thành người chế định quy tắc.

"Ta đưa ngươi đi dạo nhé." Sở Nguyên nói: "Thế giới này, không phải do trời đất sinh ra, mà là do ta khai tịch trong Hỗn Độn." "Giới này, tên là Vĩnh Hằng Đại Thế Giới." "Vĩnh Hằng Đại Thế Giới?" "Tâm chí của ngươi không nhỏ." Hậu Thổ cười cười.

Nàng tự nhiên biết cái gọi là vĩnh hằng có ý nghĩa gì.

"Dù sao cũng phải đặt ra một mục tiêu chứ." Sở Nguyên nói.

Trải qua mười vạn năm phát triển, Vĩnh Hằng Đại Thế Giới lúc này tràn đầy sinh khí.

Nhân tộc Hồng Hoang đã xây dựng bộ lạc ở đây, tu luyện, sinh sống.

Nơi này, có lẽ có thể gọi là thế ngoại đào viên của Nhân tộc.

Tuy nhiên, Sở Nguyên lại cau mày.

Môi trường như vậy, không tốt.

Chương 43

Không có lợi cho việc tu luyện.

Sinh ra trong lo âu, chết đi trong an nhàn, đạo lý này hắn hiểu rõ.

"Nhân tộc, thiếu sự rèn luyện." "Ở thế giới này có lẽ sẽ an toàn, nhưng không có áp lực cấp bách, tốc độ trưởng thành cũng sẽ chậm lại." Hậu Thổ tự nhiên cũng nhìn ra vấn đề này, trầm giọng nói.

"Không sai, hiện tại như vậy không được." Sở Nguyên gật đầu, tâm niệm nhanh chóng chuyển động.

"Có thể di dời yêu thú từ thế giới Hồng Hoang vào." "Hoặc là, hạn chế điều kiện tiến vào giới này." Hậu Thổ đề nghị.

"Như vậy chỉ là uống rượu độc giải khát, không phù hợp với ý định ban đầu của ta là làm lớn mạnh nội tình Nhân tộc." Sở Nguyên lắc đầu.

Di dời yêu thú, chỉ biến Vĩnh Hằng Đại Thế Giới thành một hình ảnh thu nhỏ của Hồng Hoang.

Hạn chế điều kiện tiến vào, lại không thể bồi dưỡng một cách hệ thống thiên kiêu của Nhân tộc.

"Có lẽ, có thể nhân tạo ra một đại thế tu luyện." Sở Nguyên thấp giọng nỉ non, nghĩ đến một số tiểu thuyết hắn đã đọc ở kiếp trước.

Còn có áp lực nào, sẽ nặng nề hơn tuổi thọ chứ?

Nhân tạo một thịnh thế tu luyện, có khó không?

Một chút cũng không khó.

Chỉ cần Sở Nguyên trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới lại khai tịch một hoặc vài Trung Thiên thế giới.

Sau đó sửa đổi quy tắc thế giới, trấn áp vật chất trường sinh, khiến người trong thế giới không thể trường sinh.

Có áp lực của tuổi thọ, tất cả mọi người sẽ nỗ lực trưởng thành, tranh đoạt tài nguyên, khai tịch thế lực.

Môi trường tu luyện càng tàn khốc, càng có khả năng sản sinh ra những thiên kiêu kinh diễm tuyệt luân.

Đợi tu luyện đến đỉnh phong, lại phi thăng vào Vĩnh Hằng Đại Thế Giới.

Có sự mài giũa đó, những tu sĩ phi thăng lên đây không ai không phải là người có đạo tâm kiên định.

Những người như vậy, mới có thể trở thành nội tình của Nhân tộc.

"Nên làm như vậy." Sở Nguyên trong lòng đã quyết định.

Nhưng, những chuyện này đều phải để sau này hãy nói.

Hiện tại, việc duy nhất cần làm là tu luyện Hỗn Độn Bất Diệt Thể, tranh thủ sớm ngày đạt đến tám mươi mốt chuyển.

Sau đó, dĩ lực chứng đạo, thành Hỗn Nguyên.

Sau đó lại làm những việc khác, sẽ không còn trói buộc nào nữa.

Sở Nguyên gác lại tâm tư, dẫn Hậu Thổ đi dạo trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới.

"Tinh Thần Quả." "Ngũ Hành Quả." "Nếm thử đi." Sở Nguyên dẫn Hậu Thổ đến trước hai gốc linh căn đỉnh tiêm, hái hai quả, đưa cho nàng.

Mười vạn năm trước, Sở Nguyên đã trồng hai gốc linh căn đỉnh tiêm này trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, và thiết lập cấm chế, ngoài hắn ra, không ai tìm được nơi này.

Mười vạn năm qua đi, Tinh Thần Quả đã chín một lần, Ngũ Hành Quả chín mười một lần, thu hoạch không ít tiên quả.

"Mười đại linh căn của Hồng Hoang, bị ngươi lấy được hai gốc." Hậu Thổ ánh mắt lướt qua người Sở Nguyên, đôi mắt đẹp chớp chớp, nhận lấy hai quả.

"Vận khí không tồi." Sở Nguyên cười cười, cũng lấy một quả Tinh Thần Quả ăn.

"Rào rào…" Tinh hoa tinh thần cuồn cuộn chảy khắp toàn thân, khiến khí huyết trên người Sở Nguyên tăng lên một chút.

Nói thật, những cái gọi là thập đại linh căn này, đối với tu sĩ từ Đại La Kim Tiên trở lên đều không còn tác dụng.

Ví như Tinh Thần Quả tạo ra Tinh Thần Đạo Thể, Ngũ Hành Quả tạo ra Ngũ Hành Thần Thể, chỉ có thể chống đỡ đến Thái Ất đỉnh phong.

Từ Đại La bắt đầu, đã bước vào một chiều không gian sinh mệnh khác.

Vĩnh hằng, bất hủ, siêu thoát.

Tu luyện sau Đại La Kim Tiên, không có thần thể đạo thể gì cả.

Thứ truy cầu, chỉ là tiến bộ trên Đại Đạo.

"Ăn ngon." Hậu Thổ ăn xong hai quả, lau miệng, ngồi cạnh Sở Nguyên dưới gốc linh căn.

"Ta đến lần này, chủ yếu là thay các huynh trưởng hỏi chuyện về Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận." "Thập Nhị Đô Thiên Kỳ." Sở Nguyên không giấu giếm, lấy Thập Nhị Đô Thiên Kỳ ra, đưa cho Hậu Thổ.

"Mười hai kiện linh bảo, chính là lấy tên mười hai Tổ Vu để đặt." "Mười hai kiện linh bảo, đều là thượng phẩm tiên thiên linh bảo, hợp

lại, có thể bày ra Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận." "Nhưng, loại trận pháp này không thể so sánh với việc dẫn động thần lực của Bàn Cổ, chỉ có thể tăng cho ta trăm lần thực lực." "Trăm lần?" "Vậy cũng không yếu rồi." Hậu Thổ hứng thú cầm mười hai kiện linh bảo trong tay, xem xét từng cái một.

Trên Thập Nhị Đô Thiên Kỳ, khắc họa chân thân của mười hai Tổ Vu, ẩn chứa khí tức Bàn Cổ nồng đậm.

"Cũng là ngươi có khí vận." "Bộ linh bảo tốt như vậy lại bị ngươi lấy được." Hậu Thổ nói xong, trả lại Thập Nhị Đô Thiên Kỳ cho Sở Nguyên.

"Ồ?" Đúng lúc Sở Nguyên định nói gì đó, đột nhiên có cảm ứng, khẽ "ồ" một tiếng.

"Sao vậy?" Hậu Thổ tò mò hỏi.

"Huyết Hải có chuyện rồi." Sở Nguyên mở miệng, tay áo vung lên, một màn sáng hiện ra giữa không trung.

"Ông ông…" Ánh sáng lóe lên, hiện ra cảnh tượng trên Huyết Hải.

Giờ phút này, trên Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ đứng sừng sững, sau lưng là mười hai vạn chín ngàn sáu trăm Tu La Huyết Hải.

"Minh Hà Lão Tổ?" "Ông ta muốn làm gì?" Hậu Thổ kinh ngạc nhìn Minh Hà Lão Tổ trong hình ảnh.

"Thiên Đạo ở trên, hôm nay, ngô Minh Hà cảm ngộ thiên cơ, tại Huyết Hải sáng tạo ra Tu La nhất tộc, mong Thiên Đạo chứng giám." Minh Hà Lão Tổ ngẩng đầu nhìn trời, trên mặt đầy khí phách, lớn tiếng nói.

"Tu La…" "Tu La…" Sau lưng Minh Hà Lão Tổ, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm Tu La cuồng nhiệt hô hào, sóng âm cuồn cuộn bay thẳng lên cửu tiêu.

“Ầm ầm ầm…” Trong khoảnh khắc, Thiên Đạo hưởng ứng, vô tận sấm sét lóe lên trên bầu trời.

Sau đó, vô cùng vô tận công đức kim vân từ trên trời giáng xuống, hướng về Minh Hà Lão Tổ.

“Ha ha.” “Hôm nay, ngô Minh Hà, muốn dùng công đức thành Thánh.” Minh Hà Lão Tổ kích động nhìn đám mây công đức dày đặc kia, trong lòng mừng như điên.

Nguyên Sơ à Nguyên Sơ.

Lão tổ phải cảm ơn ngươi mới phải.

“Thiên Đạo ở trên…” Cùng lúc đó, dưới một sức mạnh khó tả, lời nói của Minh Hà Lão Tổ truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Tất cả các đại năng từ Đại La Kim Tiên trở lên, trong nháy mắt đều sững sờ.

“Minh Hà?” “Sáng tạo ra một chủng tộc?” “Tu La?” “Nhiều công đức quá.” Giây phút này, khắp nơi trong trời đất Hồng Hoang, từng vị vô thượng đại năng bị kinh động, thoát khỏi tu luyện, đưa ánh mắt về phía Huyết Hải.

Đợi đến khi nhìn thấy đám mây công đức dày đặc trên Huyết Hải, lập tức chấn kinh, trong lòng chua xót khó chịu.

“Không ngờ, Minh Hà Lão Tổ lại có năng lực như vậy.” “Đã đi trước tất cả chúng ta rồi.” Trên bầu trời, nhiều đại năng dùng thần niệm giao lưu, nói lên nỗi cay đắng trong lòng.

Ba ngàn khách Tử Tiêu, trừ Lục Thánh Thiên Đạo đã thành đạo.

Bây giờ, Minh Hà Lão Tổ, đã đi trước tất cả mọi người.

“Ầm…” Vô tận công đức giáng xuống, trong đó một thành rơi xuống người nhóm tộc nhân Tu La đầu tiên.

Lại có một thành, rơi xuống A Tu La Đồ, khiến kiện khí vận chí bảo này càng thêm thần dị.

Tám thành còn lại, toàn bộ tràn vào cơ thể Minh Hà Lão Tổ.

"Ầm ầm ầm…" Trong khoảnh khắc, một cỗ khí thế hùng hồn mênh mông từ trên người Minh Hà Lão Tổ bùng phát, nhanh chóng lớn mạnh.

"Trảm…" Đột nhiên, Minh Hà Lão Tổ hét lớn một tiếng, một bóng người từ đỉnh đầu nhảy ra.

Minh Hà Lão Tổ, đã dùng Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, chém ra thiện thi.

"Ầm…" Trong nháy mắt, khí thế trên người Minh Hà Lão Tổ tăng vọt, từ Chuẩn Thánh sơ kỳ đột phá lên Chuẩn Thánh trung kỳ.

"Đột phá rồi." Các đại năng chư thiên tâm tình phức tạp.

Lúc này công đức kim vân, mới tiêu hao chưa đến một phần tư.

"Trảm, trảm, trảm…" Không lâu sau, Minh Hà Lão Tổ lại hét lớn một tiếng, dùng A Tỳ chém ra tự ngã thi.

"Ầm…" Khí thế trên người Minh Hà Lão Tổ, lại một lần nữa dâng lên, tăng vọt vô số lần.

"Cho ta xông lên…" Thấy công đức kim vân sắp dùng hết, Minh Hà Lão Tổ có chút sốt ruột.

Tuy nhiên, trong cõi u minh tự có định số, công đức nên có bao nhiêu, một phân cũng không nhiều, một phân cũng không thiếu.

Chương 44

Cuối cùng, khi công đức kim vân tiêu hao sạch sẽ, Minh Hà Lão Tổ dừng lại ở Chuẩn Thánh hậu kỳ.

"Không…" Minh Hà Lão Tổ không cam lòng gầm thét.

"Không có Hồng Mông Tử Khí, quả nhiên không thể thành Thánh sao?" Các đại năng chư thiên tâm tình phức tạp, cũng không biết là vui hay lo.

Năm đó, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ đã nói ba con đường lớn để thành Thánh.

Dĩ lực chứng đạo.

Công đức chứng đạo.

Tam thi chứng đạo.

Nhưng có một thứ quan trọng nhất, đó chính là Hồng Mông Tử Khí.

Bảy đạo Hồng Mông Tử Khí, có sáu người thành Thánh, Hồng Vân Lão Tổ mang ngọc mắc tội, bị Thiên đình phục sát tại quy khư.

Hiện tại, Minh Hà Lão Tổ tam thi đã chém hết, nhưng cảnh giới vẫn ở Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Điều này không khỏi khiến các đại năng trong lòng cảm thấy phức tạp.

Một mặt, họ không bị Minh Hà bỏ lại phía sau.

Mặt khác, lại hy vọng Minh Hà có thể thành công.

Như vậy, sau này họ chém hết tam thi, cũng có cơ hội đột phá Hỗn Nguyên.

Nhưng, bây giờ xem ra, cuối cùng vẫn là suy nghĩ quá nhiều.

Không có Hồng Mông Tử Khí, dường như thật sự không thể chứng đạo thành Thánh.

"Không có Hồng Mông Tử Khí, thật sự không có cách nào thành Thánh sao?" Trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, Hậu Thổ tò mò nhìn về phía Sở Nguyên.

Hồng Mông Tử Khí, không phải là thủ đoạn do Hồng Quân Đạo Tổ bố trí sao?

"Thánh nhân quả vị, nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, vạn kiếp bất ma, bất tử bất diệt." "Không có Hồng Mông Tử Khí cũng có thể chứng đạo, nhưng công đức của ngươi phải nhiều đến mức Thiên Đạo cũng không thể phớt lờ." "Như Hồng Quân Đạo Tổ năm đó." Sở Nguyên nói.

"Còn ngươi thì sao?" Hậu Thổ đôi mắt đẹp lưu chuyển, nhìn Sở Nguyên hỏi.

"Con đường ta đi, thuộc về dĩ lực chứng đạo, dùng uy lực vô thượng, phá vỡ xiềng xích Thiên Đạo, vì vậy, ta và Huyền môn cuối cùng sẽ có một trận đại chiến." Sở Nguyên trầm giọng nói.

"Nguy hiểm không?" Hậu Thổ hỏi.

"Truy tìm Đại Đạo, một đường tiến lên, làm gì có chuyện không nguy hiểm?" Sở Nguyên cười cười: "Nhưng đối với ta lại không có, dù là thực lực hiện tại của ta, cũng có thể địch lại Thiên Đạo Lục Thánh." "Lúc chứng đạo, thực lực sẽ chỉ càng mạnh hơn." "Ồ." Hậu Thổ gật đầu, nhìn vào màn sáng trước mắt: "Minh Hà Lão Tổ thật đáng tiếc." "Chưa xong đâu, cứ xem tiếp đi." Sở Nguyên nói, thần sắc không rõ. … "Không, không thể nào." Trên Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ điên cuồng gầm thét, trông như phát điên.

“Ai, đáng tiếc.” “Trí tuệ, ý chí, đạo tâm của Minh Hà đạo hữu đều không thua kém Thiên Đạo Lục Thánh, đáng tiếc, cuối cùng vẫn không có Hồng Mông Tử Khí.” “Về thôi.” Các đại năng chư thiên đều có chút mất hứng, nhìn Minh Hà Lão Tổ không cam lòng gầm thét, đều có cảm giác thỏ chết cáo buồn.

Minh Hà hôm nay, ai biết có phải là mình ngày mai không?

Đại Đạo vô biên, mà tiến không có cửa.

Đáng buồn đáng tiếc.

Thần niệm của các đại năng chư thiên lần lượt rút lui.

Đúng lúc này, Minh Hà Lão Tổ nhìn vào A Tu La Đồ trong tay, trong đầu đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Hắn nghĩ đến chuyện Bàn Cổ Tam Thanh và Tây phương Nhị Thánh lập giáo thành Thánh.

Đột nhiên ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời, thần sắc điên cuồng: “Thiên Đạo ở trên, hôm nay, ngô Minh Hà tại Huyết Hải, lập giáo Tu La, giáo hóa Tu La nhất tộc, dùng A Tu La Đồ trấn áp khí vận Tu La giáo, Thiên Đạo chứng giám.” Sóng âm cuồn cuộn truyền khắp chư thiên, các đại năng đang chuẩn bị rời đi đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía Huyết Hải.

“Lập giáo?” “Hít, Minh Hà này…” Các đại năng chư thiên trong lòng chấn động, đối với Minh Hà Lão Tổ kính phục vạn phần, đều ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Sau khi sáng tạo chủng tộc, lại lập giáo, có được không?

“Ầm ầm ầm…” Khoảnh khắc tiếp theo, Thiên Đạo cảm ứng, vô tận công đức kim vân từ hư vô giáng xuống, ào ạt tràn vào cơ thể Minh Hà Lão Tổ.

“Ầm…” Dưới sự tích tụ của vô lượng công đức, rào cản tu vi của Minh Hà Lão Tổ trong nháy mắt bị phá vỡ, đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Hơn nữa, còn đang tiếp tục tăng lên.

“Được.” “Thật sự có thể.” Giây phút này, các đại năng chư thiên đều chăm chú nhìn Minh Hà Lão Tổ.

“Ầm…” Tăng lên, tăng lên.

Tuy nhiên, khi công đức kim vân hao hết, Minh Hà Lão Tổ cũng không đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vẫn dừng lại ở Chuẩn Thánh đỉnh phong.

“Thiên Đạo bất công a.” Minh Hà Lão Tổ phun ra một ngụm máu tươi, ngửa mặt ngã xuống.

“Lão tổ.” Phía sau, đông đảo Tu La vội vàng tiến lên, đỡ lấy Minh Hà Lão Tổ, lui về Huyết Hải.

“Hừ, muốn chứng đạo thành Thánh, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?” Trong Tam Thanh Điện, trái tim đang treo lơ lửng của Nguyên Thủy Thiên Tôn từ từ hạ xuống, thần sắc thả lỏng, mỉa mai nói.

“Ai, đáng tiếc cho Minh Hà đạo hữu rồi.” Tại Tu Di Thánh Cảnh, Chuẩn Đề trong lòng thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt từ bi nói.

Nói xong, Chuẩn Đề liền nhìn chằm chằm vào mười hai vạn giáo chúng Tu La trên Huyết Hải.

“Sư huynh, ta thấy Tu La nhất tộc, khá hợp với giáo nghĩa phương Tây của chúng ta.” Tiếp Dẫn nhắm mắt, không nói gì, Chuẩn Đề đã biết ý của y. … “Ngươi biết Minh Hà sẽ không thành công?” Hậu Thổ nhìn Sở Nguyên với vẻ mặt bình tĩnh hỏi.

“Căn bản không cần đoán, đó là điều chắc chắn.” “Năm đó ở Tử

Tiêu Cung, trong số những người mà Hồng Quân nói có thể thành Thánh, không có Minh Hà." "Cho dù hắn có thể chứng đạo, Hồng Quân cũng sẽ đánh hắn xuống." Sở Nguyên trầm giọng nói.

"Hồng Quân, ông ta coi Hồng Hoang là của mình sao?" Hậu Thổ sắc mặt có chút khó coi.

"Không phải sao?" Sở Nguyên ngẩng đầu, dường như nhìn thấy Tử Tiêu Cung đang trôi nổi trong hỗn độn vô ngần.

"Hồng Hoang tàn khốc, xa không đẹp như ngươi tưởng tượng." "Tu sĩ tầng dưới tranh giành tài nguyên, công pháp." "Tu sĩ tầng trên tranh giành đạo thống." "Thánh nhân mưu đồ khí vận công đức." "Chủng tộc nhòm ngó vị trí nhân vật chính của trời đất." "Tất cả mọi thứ trong Hồng Hoang, đều là tranh giành." "Thế giới tu luyện." "Trên con đường Đại Đạo là một đống xương trắng, mỗi người có thể đi đến đỉnh cao, đều là đạp lên vô tận máu và xương mà leo lên." "Ta cũng sẽ có ngày đó sao?" Hậu Thổ thần sắc có chút mờ mịt.

"Sẽ không." Nhìn khuôn mặt tinh xảo của nàng, Sở Nguyên mở miệng, lời nói đanh thép.

"Ồ, ta có các huynh trưởng bảo vệ, có… ngươi, lại sao có thể quy khư chứ?" Hậu Thổ nhìn Sở Nguyên, nở một nụ cười rạng rỡ. … Hậu Thổ ở lại Nhân tộc.

Nàng ở Nhân tộc một vạn năm, có lúc cùng Sở Nguyên luận đạo về luân hồi, suy diễn thế giới U Minh trong tương lai.

Có lúc, nhàn rỗi dạo chơi trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, chỉ điểm Tam Tiêu tu hành.

Trong thời gian này, trong Hồng Hoang, đã xảy ra một chuyện lớn.

Chuẩn Đề vào Huyết Hải, muốn độ hóa giáo chúng Tu La, nhập vào Tây phương giáo.

Minh Hà Lão Tổ đại nộ, cùng y đại chiến, không địch lại, bị chém mất một phân thân Huyết Thần Tử.

Nhưng Minh Hà Lão Tổ cũng không phải dạng vừa, trong cơn tức giận, đã dùng bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử bày ra Huyết Hải Đại Trận.

Lần đó, toàn bộ sức mạnh của U Minh Huyết Hải đều bị dẫn động, sức mạnh cuồng bạo đánh sập vô số địa vực.

Cuối cùng, Chuẩn Đề rút lui, không còn nhắc đến chuyện độ hóa nữa.

Trên Huyết Hải, cũng bị Minh Hà Lão Tổ hạ cấm chế, Tu La nhất tộc bị nghiêm cấm rời khỏi U Minh Huyết Hải.

Trận chiến này, thắng bại tuy chưa phân, nhưng thanh thế của Minh Hà Lão Tổ lại tăng lên rất nhiều.

Không vì gì khác, chỉ vì có thể khiến Thánh nhân bất lực, đứng sừng sững trên vạn người.

Thủ đoạn ngập trời, Minh Hà Lão Tổ, từ đó trở thành một hung nhân trong Hồng Hoang.

Cũng khiến các đại năng chư thiên hiểu rằng, Minh Hà Lão Tổ tuy chưa thành Thánh, nhưng thực lực cũng đã tăng vọt vô số lần.

Không phải ai cũng có thể ức hiếp.

Sau đó, trong Hồng Hoang, đột nhiên xuất hiện một làn sóng sáng tạo chủng tộc và lập giáo.

Các đại năng chư thiên đua nhau bắt chước Minh Hà, muốn dùng cách này để tranh đoạt công đức, tăng cường thực lực.

Đừng nói, thật sự có người thành công.

Như Bạch Liên Thánh Mẫu lập ra Bạch Liên giáo, Trường Sinh

Lão Tổ lập ra Trường Sinh giáo, v.v.

Trong một thời gian, trong Hồng Hoang, trăm hoa đua nở, Vu Yêu nhị tộc không động, lại có một cảm giác thịnh thế huy hoàng. … Vạn năm sau, Tổ Vu truyền tin, Hậu Thổ chỉ có thể rời đi.

Sở Nguyên chuẩn bị triệt để bế tử quan, tu luyện hoàn thành Hỗn Độn Bất Diệt Thể, chứng đạo Hỗn Nguyên.

Chương 45

Hắn nhờ Hậu Thổ báo cho Thập Nhị Tổ Vu, hy vọng Vu tộc có thể chiếu cố Nhân tộc, Hậu Thổ liền đồng ý.

Sau đó, hắn lại triệu kiến Khương Ly thị, lệnh cho y di dời các bộ lạc Nhân tộc, đến gần Vu tộc hơn.

Sau đó, liền ở trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới triệt để bế tử quan.

Lần này, không phá Hỗn Nguyên, quyết không xuất quan. … Thời gian trôi qua, chớp mắt đã ba trăm vạn năm.

"Ầm…" Một ngày nọ, trên Thái Dương Tinh, một cỗ uy thế vô thượng hùng hồn mênh mông dâng lên, vô tận Đại Đạo pháp tắc sôi trào, lan ra khắp đại lục Hồng Hoang.

"Ầm…" Khí thế khủng bố quét ngang bầu trời, trời giáng cam lồ, đất vọt kim liên, toàn bộ thế giới Hồng Hoang đều chấn động.

Một cỗ uy thế chí cao vô thượng trong nháy mắt càn quét thế giới Hồng Hoang, trấn áp chư thiên vạn đạo.

"Chuyện gì vậy?" "Có người thành Thánh?

Không thể nào?" Cảm nhận được khí tức Đại Đạo hùng vĩ vô lượng kia.

Giây phút này, bất luận là các đại năng chư thiên hay Thiên Đạo Thánh nhân, đều kinh ngạc đứng dậy.

Tất cả mọi người đều không dám tin.

Trong Hồng Hoang, có người đã âm thầm chứng đạo?

"Là ai?" "Chẳng lẽ là Nguyên Sơ Ma Chủ?" "Không giống khí tức của hắn a." Vô tận thần niệm quét ngang hư không, tìm kiếm nguồn

gốc của khí tức.

Đúng lúc này, tiếng trời Đại Đạo vang lên, sóng âm cuồn cuộn vang vọng chư thiên.

"Ngô là Thiên Đế Đế Tuấn, hôm nay tại Thái Dương Tinh, bất thánh thánh, chúng sinh đáng bái." "Ầm…" Uy thế chí cao vô thượng giáng lâm, trên Hồng Hoang, dưới là dã thú cá bơi, trên là Đại La Kim Tiên, trong nháy mắt bị trấn áp cúi người, dường như đang bái kiến một vị tồn tại chí tôn chí quý.

Còn đối với Chuẩn Thánh, có một chút uy năng của Thánh nhân, đủ để chống lại cỗ uy thế này.

Tuy nhiên, lúc này, họ không một ngoại lệ, toàn bộ đều đang ở trong trạng thái chấn kinh.

Sau đó, giữa trời đất, đột nhiên bùng nổ.

"Đế Tuấn?

Sao có thể." "Đế Tuấn chứng đạo?

Hắn sao có thể chứng đạo?" "Hồng Hoang chưa thống nhất, khí vận chưa quy về một mối, hắn làm sao có thể chứng đạo?" "Không đúng, hắn nói, bất thánh thánh, dường như không phải chứng đạo." "Vậy thì sao, cỗ uy thế kia, hoàn toàn vượt qua Chuẩn Thánh, và chứng đạo có gì khác biệt?" … "Đế Tuấn chứng đạo?" Vạn Thọ Sơn, Trấn Nguyên Tử đứng sừng sững trên đỉnh núi, thần sắc cô độc.

"Lão hữu, bần đạo kiếp này có lẽ đều không thể báo thù cho ngươi rồi." … "Đế Tuấn chứng đạo?" Trong Bắc Minh Hải, Côn Bằng Lão Tổ sắc mặt âm trầm, không hề có chút hưng phấn nào vì Đế Tuấn chứng đạo.

Từ lúc bắt đầu, y đã bị Đế Tuấn và Thái Nhất ép buộc gia nhập Yêu tộc.

Chân linh của y, bị giam trong Chiêu Yêu Phiên, sinh tử đều không do y nắm giữ.

Nếu có thể, y hận không thể Đế Tuấn và Thái Nhất chết ngay lập tức.

Tuy nhiên, Đế Tuấn chứng đạo, bất thánh thánh, cả đời này, không biết có cơ hội khôi phục tự do không.

Như vậy, Côn Bằng Lão Tổ sao có thể vui mừng được? … "Đế Tuấn?" Trên Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ ngước nhìn cửu thiên, sắc mặt âm trầm, phảng phất như bị bao phủ bởi một tầng mây đen.

"Thiên Đạo, thật là một Thiên Đạo." Trong lòng giận dữ gào thét, mặt Minh Hà Lão Tổ âm trầm như nước, lập tức quay về Huyết Hải. … Bàn Cổ Điện.

Thập Nhị Tổ Vu đứng sừng sững, sắc mặt đều không tốt.

"Đế Tuấn, sao lại có thể chứng đạo?" "Hắn và chúng ta đều đi con đường khí vận, thống ngự khí vận Hồng Hoang, mạnh mẽ phá vỡ xiềng xích Thiên Đạo, chứng đạo Hỗn Nguyên." "Hiện tại, trời đất chưa thống nhất, làm sao có thể chứng đạo?" Mấy vị Tổ Vu đều có chút không dám tin, đều nhìn về phía Chúc Cửu Âm, trí nang của Vu tộc.

"Chuyện này, ta cũng không biết." Chúc Cửu Âm lắc đầu.

"Làm sao bây giờ?

Hay là chúng ta bây giờ lập tức đánh lên Thiên đình, trực tiếp chém Đế Tuấn." Tính cách thô bạo của Chúc Dung lớn tiếng nói.

"Không được." "Một Thánh nhân chủ trì Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, và một Chuẩn Thánh, sự khác biệt là một trời một vực." "Hiện tại chúng ta tự thân còn khó bảo." Chúc Cửu Âm thần sắc âm trầm nói.

“Nguyên Sơ huynh đệ cần bao lâu nữa mới có thể xuất quan?” Đế Giang Tổ Vu nhìn về phía Hậu Thổ.

Hiện tại, Đế Tuấn đột phá, trong nháy mắt sự cân bằng giữa Vu Yêu nhị tộc bị phá vỡ.

Vu tộc, nguy hiểm rồi.

“Không biết, lần này hắn bế tử quan, không phá Hỗn Nguyên sẽ không xuất quan.” “Ba trăm vạn năm qua đi, ta không nhận được một tin tức nào.” Hậu Thổ lắc đầu nói.

“Hy vọng có thể nhanh một chút.” Đế Giang lẩm bẩm một tiếng, thần sắc ưu tư. … Thủ Dương Sơn, trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới.

Khi thanh âm của Đế Tuấn vang vọng khắp Hồng Hoang, ở một góc của thế giới, một đôi mắt đột nhiên mở ra.

“Rào rào…” Khí huyết bàng bạc chảy trong cơ thể, phát ra tiếng rào rào, tựa như sông lớn cuộn trào, dấy lên sóng lớn vô biên.

“Đế Tuấn chứng đạo?” “Hồng Quân, ra tay rồi?” “Thăm dò sao?” Sở Nguyên thần sắc không rõ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, sau đó lại nhắm mắt lại.

“Không vội, không vội…” “Bất ngờ luôn phải để đến cuối cùng.” “Hồng Quân, phải cảm ơn ngươi đã cho ta ba trăm vạn năm thời gian.” “Trò hay, chỉ mới bắt đầu thôi.” … “Sao có thể?” Trong Côn Luân Sơn, Tam Thanh khó có thể giữ được bình tĩnh, thần sắc khó coi.

Đế Tuấn sao lại đột nhiên chứng đạo??

Một vị Thánh nhân thống ngự Thiên đình, ức vạn Yêu tộc, lại thêm Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, cái gọi là Thiên Đạo Thánh nhân, lại là gì?

Giây phút này, không chỉ Tam Thanh, trong lòng Tây phương Nhị

Thánh cũng không hề bình tĩnh. … “Ba ngàn năm sau, Thiên đình bày tiệc ở Lăng Tiêu Điện, các đại năng chư thiên, đều có thể đến.” Không lâu sau, thanh âm của Đế Tuấn lại vang lên.

“Bày tiệc ở Lăng Tiêu Điện?” “Ha ha, muốn cho tất cả các đại năng Hồng Hoang một đòn phủ đầu sao?” Các đại năng trong lòng uất giận, tiến thoái lưỡng nan.

Ba ngàn năm sau, có nên đi Lăng Tiêu Điện không?

Đi, có thể sẽ bị Đế Tuấn ép buộc gia nhập Yêu tộc.

Không đi… có thể sẽ đón nhận sự báo thù còn khủng khiếp hơn.

Nên quyết định thế nào?

Trời cao ơi, tại sao lại để cho một người như Đế Tuấn chứng đạo? … Thiên đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Bóng dáng Đế Tuấn từ từ hiện ra, đập vào mắt là từng cặp mắt kích động vô cùng.

Đế Tuấn chứng đạo, người vui mừng nhất, tự nhiên là ức vạn Yêu tộc trong Thiên đình.

“Chúng thần, bái kiến Thiên Đế.” Tiếng trời vang vọng khắp Lăng Tiêu Bảo Điện, nhiều Đại La Yêu tộc kích động bái lạy Đế Tuấn.

Dường như đã nhìn thấy thời gian tốt đẹp trong tương lai.

Đế Tuấn chứng đạo, ngày Yêu tộc quân lâm thiên hạ, không còn xa nữa.

Lúc này, tự nhiên phải nhanh chóng biểu thị lòng trung thành.

“Các khanh bình thân.” Đế Tuấn trong lòng tự nhiên vô cùng sảng khoái, bóng dáng lóe lên, ngồi trên ngôi vị Thiên Đế.

“Đại ca.” Phía trên, Đông Hoàng Thái Nhất thân khoác hoàng bào,

thần thái phi dương.

“Ha ha, chư vị, từ hôm nay, Yêu tộc ta, không cần sợ hãi bất kỳ ai hay thế lực nào nữa.” Nhìn quanh đại điện, Đế Tuấn ý khí phong phát, lớn tiếng nói.

“Ha ha…” Lăng Tiêu Bảo Điện, lập tức tràn ngập không khí vui vẻ.

“Bệ hạ, khi nào chúng ta xuất binh, quét sạch Vu tộc và Nhân tộc, triệt để thống nhất thế giới Hồng Hoang?” Phía dưới, lão tổ của Khiếu Nguyệt Thiên Lang tộc đứng ra, không thể chờ đợi được nữa hỏi.

“Xin bệ hạ hạ lệnh, Dực Xà nhất tộc chúng ta, nguyện làm tiên phong, vì bệ hạ quét sạch kẻ địch, định đỉnh Hồng Hoang.” Dực Xà lão tổ không cam lòng yếu thế, trực tiếp xin lệnh.

“Xin bệ hạ hạ lệnh.” Thấy vậy, nhiều Yêu thần không ngồi yên được nữa, lần lượt đứng ra.

Công nghiệp ở ngay trước mắt, lúc này không tiến, còn đợi khi nào?

Ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất cũng ánh mắt nóng rực nhìn Đế Tuấn, chờ y hạ lệnh, càn quét lục hợp, thống nhất bát hoang.

“Tâm ý của các khanh, bản đế đều biết.” Phía trên, Đế Tuấn khẽ cười, tiếng trời vang vọng: “Không vội, đợi ba ngày sau, trong Hồng Hoang có bao nhiêu đại năng, ức vạn chủng tộc, là địch hay bạn, liếc mắt liền phân rõ.” “Sau đại yến, Thiên đình lập tức xuất binh, quét sạch mọi kẻ địch, triệt để thống nhất thế giới Hồng Hoang.” “Chúng thần tuân lệnh.” Dù có bất lực đến đâu, các Yêu thần cũng chỉ có thể nghe lệnh, huống hồ, lời nói của Đế Tuấn cũng có lý. … Khi Đế Tuấn thành công luyện hóa Ly Hỏa Đại Thế Giới.

Chương 46

Trong hỗn độn vô biên, một tòa tiểu quan cổ xưa đột nhiên xuất hiện, trấn áp hư không hỗn độn vô ngần.

“Thành công rồi sao?” Hồng Quân Lão Tổ trong mắt lóe lên từng tia sáng.

“Nguyên Sơ, vì lần này, lão đạo đã bố cục ba trăm vạn năm, rồng rắn lẫn lộn, sắp có thể phân rõ rồi.” “Nhưng, để phòng bất trắc, luân hồi…” Hồng Quân Lão Tổ trầm ngâm một lát, ánh mắt quyết định.

Bất luận thế nào, trước tiên cắt đứt con đường Đại Đạo của hắn rồi nói.

“Các ngươi mau đến Tử Tiêu Cung gặp ta.” Ngoài ba mươi ba tầng trời, trong Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa Thánh nhân ngồi trên kim đài, thần du thái hư, ngay cả Đế Tuấn chứng đạo cũng không có động tĩnh.

Đột nhiên, một thanh âm từ hỗn độn xa xôi truyền đến, đó là thanh âm của lão sư Hồng Quân.

Nữ Oa mở mắt, thần sắc đạm mạc, trên mặt không có một tia gợn sóng, nhưng trên người lại có một cỗ khí tức Đại Đạo ẩn hiện.

“Lão sư triệu kiến?” Nữ Oa cau mày, bước ra khỏi Oa Hoàng Cung, một bước đã đến trong Tử Tiêu Cung.

Lúc này, Bàn Cổ Tam Thanh đã đến, Nữ Oa gật đầu với ba người, ngồi xuống bồ đoàn thứ tư.

Không lâu sau, Tây phương Nhị Thánh đến.

Khi hai người ngồi xuống, trong im lặng, bóng dáng Hồng Quân

Lão Tổ xuất hiện trước mặt mọi người.

“Đều đến rồi.” Hồng Quân Lão Tổ mặt không biểu cảm, tựa như máy móc, ánh mắt lướt qua sáu người.

“Lão sư, Đế Tuấn, tại sao lại chứng đạo?” Nguyên Thủy Thiên Tôn không nhịn được mở miệng hỏi.

Vừa dứt lời, Đạo Đức Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, thậm chí cả Tây phương Nhị Thánh đều háo hức nhìn Hồng Quân.

Đế Tuấn chứng đạo?

Nữ Oa trên mặt hiện lên một tia khó hiểu, bấm ngón tay tính toán, mày khẽ nhíu lại.

“Đế Tuấn không chứng đạo.” “Trên Thái Dương Tinh, có một phương thế giới hoàn mỹ, cơ duyên xảo hợp bị Đế Tuấn có được, sau khi luyện hóa, trở thành Giới chủ, bất thánh thánh.” Hồng Quân Đạo Tổ nói.

“Thế giới hoàn mỹ?” Lục Thánh bừng tỉnh.

Thì ra là thế giới hoàn mỹ.

Chư Thánh trong lòng lập tức ổn định.

Luyện hóa thế giới hoàn mỹ trở thành Giới chủ, bất thánh thánh, nghe có vẻ tốt đẹp.

Nhưng trong mắt chư Thánh, cũng chỉ có vậy.

Bởi vì con đường của Đế Tuấn đã bị đóng lại.

Luyện hóa thế giới, bản thân cũng dung hợp với thế giới.

Sau này muốn tiến bộ, phải làm lớn mạnh bản nguyên của thế giới.

Có thể nói, Đế Tuấn hiện tại, và Ly Hỏa Đại Thế Giới là một thể

hai mặt, một vinh cùng vinh, một tổn cùng tổn.

“Vậy lão sư lần này triệu kiến chúng ta là vì?” Đạo Đức Thiên Tôn hỏi.

“Luân hồi.” Hồng Quân Lão Tổ nói.

“Luân hồi?

Nguyên Sơ?” Lục Thánh theo bản năng nghĩ đến Nguyên Sơ.

“Chuyện này cũng có liên quan đến hắn.” Hồng Quân Lão Tổ nhàn nhạt mở miệng.

“Thế giới Hồng Hoang, bản nguyên không đủ, chưa thể trở thành Vĩnh Hằng Đạo Giới, chỉ là Bất Hủ Đạo Giới.” “Giữa trời đất, bản nguyên có thiếu sót, nên cần lập ra Thiên Địa Nhân tam tài Đại Đạo, để hoàn thiện bản nguyên trời đất, tấn thăng Vĩnh Hằng Đạo Giới.” “Thiên Đạo xuất thế, chưởng quản khí vận, công đức nghiệp lực của vạn linh, xuất thế vào thời Hung thú lượng kiếp.” “Nhân Đạo cần được lập ra vào lúc vô lượng lượng kiếp.” “Địa Đạo, chính là U Minh luân hồi, chưởng quản sinh diệt của vạn linh.” “Hiện tại, Địa Đạo sắp xuất thế, cần các ngươi ra sức.” “Tam tài Đại Đạo?

Địa Đạo?” Thái Thanh Lão Tử và những người khác ánh mắt lóe lên, dường như đã có tâm tư.

“Lão sư, Nữ Oa không có hứng thú với chuyện này, có thể rời đi không?” Nữ Oa nương nương lại không có hứng thú, thẳng thắn mở miệng nói.

“Có thể.” Hồng Quân Đạo Tổ ánh mắt kỳ dị nhìn Nữ Oa một cái, gật đầu.

“Nếu vậy, Nữ Oa cáo lui.” Nữ Oa nương nương cúi người, trong ánh mắt kinh ngạc của Chuẩn Đề và những người khác, lui khỏi Tử Tiêu Cung.

“Lão sư, U Minh luân hồi, có gì kỳ lạ?” Sau khi Nữ Oa rời đi, Chuẩn Đề không thể chờ đợi được nữa hỏi Hồng Quân Đạo Tổ.

“Trong luân hồi, phán định công nghiệp của sinh linh Hồng Hoang khi còn sống, và chuyện chuyển thế đầu thai sau này.” “Luân hồi, đối với Hồng Hoang có đại công đức, phải được kiểm soát dưới Thiên Đạo.” Hồng Quân trầm giọng nói.

“Vậy, lão sư, chúng ta phải làm thế nào?” Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng hỏi.

Thánh nhân tranh công đức khí vận, nơi luân hồi, hiển nhiên là một nơi tốt a.

“Muốn hóa luân hồi, cần có huyết mạch Bàn Cổ thuần khiết vô cùng, và Đại Đạo luân hồi hoàn chỉnh.” “Trong Hồng Hoang rộng lớn, người phù hợp điều kiện, chỉ có một mình Hậu Thổ.” Hồng Quân Lão Tổ nói.

“Chuyện này giao cho Tây phương chúng ta đi, Hậu Thổ nương nương đức cao vọng trọng, tất sẽ không từ chối.” Không đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn mở miệng, Chuẩn Đề đã nhảy ra trước nói.

“Không cần.” Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng thầm mắng một tiếng đáng ghét, nhìn thẳng Chuẩn Đề, nhàn nhạt mở miệng: “Đây là chuyện của Bàn Cổ chính tông, hai vị đạo hữu không cần xen vào.” “Bàn Cổ Tam Thanh chúng ta, có thể giải quyết chuyện này.” “Được rồi.” Khi Chuẩn Đề chuẩn bị nói gì đó, Hồng Quân Đạo Tổ đột nhiên mở miệng, cắt ngang hai người.

“Chuyện này giao cho các ngươi, làm thế nào, sau khi trở về tự mình thương nghị.” Nói xong, Hồng Quân Lão Tổ một ý niệm, trực tiếp biến mất.

“Luân hồi chuyện lớn, không vội nhất thời.” Lão Tử mở miệng,

sắc mặt bình tĩnh, nhìn về phía Tây phương Nhị Thánh: "Ba ngày sau, Đế Tuấn bày tiệc ở Lăng Tiêu Điện, muốn lập uy trong Hồng Hoang." "Chúng ta trước tiên giải quyết chuyện này, sau đó lại thương nghị chuyện luân hồi, thế nào?" "…" "Được, chúng ta xin tuân theo lệnh của đại sư huynh." Chuẩn Đề định nói gì đó, Tiếp Dẫn đã nắm lấy cổ tay y, nói với Lão Tử.

"Nếu vậy, rất tốt." Lão Tử hài lòng gật đầu.

Thấy vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ cũng không nói gì nữa.

"Sư huynh, vừa rồi tại sao?" Trong hỗn độn, Chuẩn Đề vẻ mặt khó hiểu hỏi Tiếp Dẫn.

Luân hồi là một nơi tốt để giành lấy công đức a.

Trong Hồng Hoang, công đức chính là khí vận.

Tây phương giáo phát triển gian nan, không phải vì khí vận không đủ sao?

Hắn khó hiểu, tại sao Tiếp Dẫn lại không tranh giành.

"Ngươi nghĩ rằng, ta tranh, Tam Thanh sẽ đồng ý sao?" Tiếp Dẫn ánh mắt bình thản nhìn Chuẩn Đề, nói.

"…" Chuẩn Đề lập tức nghẹn lời.

Thiên Đạo Lục Thánh, phân chia đông tây.

Nữ Oa không lập giáo, cũng không tham gia vào chuyện Hồng Hoang, là phe trung lập.

Đại lục Tây phương trong trận chiến Đạo Ma, bị Ma Tổ La Hầu cho nổ tung tất cả long mạch, hoang vu vô cùng.

Do đó, Bàn Cổ Tam Thanh luôn coi thường đại địa Tây phương, kéo theo cũng có thành kiến với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tam Thanh, coi Hồng Hoang ngoài đại lục Tây phương là đất của mình, không cho Tây phương Nhị Thánh xen vào.

Loại tranh chấp này, đã tồn tại từ lâu.

Lời của Tiếp Dẫn không sai, dù có tranh, Tam Thanh cũng sẽ không đồng ý.

Lời của Lão Tử, chỉ là trì hoãn một chút mà thôi.

"Vậy luân hồi, chúng ta bỏ cuộc sao?" Chuẩn Đề không cam lòng nói.

"Đương nhiên không thể bỏ cuộc." Tiếp Dẫn mắt híp lại, trầm giọng nói: "Tam Thanh muốn trì hoãn thời gian, vậy ta sẽ như ý họ." "Sư đệ, sau khi chúng ta trở về, lập tức suy diễn chuyện luân hồi, sau đó lén lút lẻn vào Vu tộc, bắt Hậu Thổ ra." "Sau đó, chúng ta trực tiếp liên thủ thi pháp, độ hóa Hậu Thổ, để Hậu Thổ bẩm báo Thiên Đạo, thân hóa luân hồi." "Như vậy, chuyện luân hồi, công đức đều thuộc về Tây phương giáo chúng ta." "Bàn Cổ Tam Thanh dù có phẫn nộ cũng không làm gì được, cùng lắm là đánh một trận." "Sư huynh hảo kế." "Lần này, ta sẽ khiến Tam Thanh ngã một cú đau." Nghe kế hoạch của Tiếp Dẫn, sắc mặt Chuẩn Đề lập tức tốt lên, cười lớn.

"Việc không nên chậm trễ, chúng ta nhanh chóng về Linh Sơn, suy diễn chuyện luân hồi." … Ba ngàn năm thời gian trôi qua trong chớp mắt.

Trong Hồng Hoang, bao trùm một màu u ám.

Hôm nay, chính là ngày Thiên đình đại yến Hồng Hoang.

Trong Thiên đình, ba mươi ba tầng trời hoàn toàn mở cửa, vô tận linh quả tiên nhưỡng được vận chuyển đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Ngoài Nam Thiên Môn, thừa tướng Thiên đình, Yêu thần Bạch Trạch dẫn theo chín vị Đại La Yêu tộc đứng sừng sững, chờ đợi các

đại năng chư thiên đến.

Đế Tuấn tuyên cáo Hồng Hoang, đã đặt lựa chọn trước mặt các đại năng Hồng Hoang.

Đến, là bạn bè.

Không đến, là kẻ địch.

Hai lựa chọn, mỗi người tự quyết định số phận.

Y muốn vào hôm nay, phân biệt rõ địch bạn trong Hồng Hoang.

Chương 47

Sau đại yến, trực tiếp xuất binh, quét sạch tất cả những kẻ đối địch, xây dựng một thế giới Hồng Hoang thuộc về Yêu tộc.

"Ầm…" Không lâu sau, trong Hồng Hoang xuất hiện từng đạo lưu quang độn vào hư không.

Thần Tượng Lão Tổ.

Bạch Liên Thánh Mẫu.

Trường Sinh Lão Tổ...

Từng vị Chuẩn Thánh đại năng, Đại La Kim Tiên độn hư mà đến, giáng lâm ngoài Nam Thiên Môn.

Những đại năng này, có người là ẩn thế tán tu, có người là lão tổ của chủng tộc trung lập, có người là ba ngàn khách Tử Tiêu.

Tuy nhiên, hôm nay, ẩn thế tán tu đã xuất quan, lão tổ trung lập đã giáng lâm, ba ngàn khách Tử Tiêu cũng không còn e dè thân phận.

Thấy cảnh này, trên mặt Bạch Trạch lập tức hiện lên nụ cười rạng rỡ, dẫn theo các Đại La Yêu tộc nghênh đón.

"Bạch Trạch, hoan nghênh chư vị đại năng tham gia Khánh Thiên Đại Hội." "Yêu thần hữu lễ." Nhiều đại năng, có người vội vàng hành lễ, có người khinh thường không thèm liếc, mặt lạnh như băng, tự mình đi vào Nam Thiên Môn.

Đối với những người này, sắc mặt Bạch Trạch không hề thay đổi, chỉ ghi nhớ tên của những người đó trong lòng.

Trên cửu tiêu, từng vị đại năng đến, nhưng không thể làm cho không khí Thiên đình sôi động.

Ngược lại, trong Lăng Tiêu Bảo Điện, một mảng lạnh lẽo.

Từng vị đại năng bước vào, nhìn vào ngôi vị Thiên Đế cao cao tại thượng kia, cười lạnh một tiếng.

Sau đó trực tiếp đi đến một bên ngồi xếp bằng, đối với linh quả tiên nhưỡng trước mặt khinh thường không thèm liếc.

Không lâu sau, Côn Bằng Lão Tổ đến.

Minh Hà Lão Tổ cũng đến.

Đại năng Hồng Hoang, trừ những người có thù sâu như biển máu với Yêu tộc là Nhân tộc, Long tộc, Vu tộc, và Phượng Hoàng nhất tộc, Kỳ Lân nhất tộc đã ẩn lui ra.

Cũng chỉ có một mình Trấn Nguyên Tử không đến.

Bên trong Lăng Tiêu Bảo Điện, không một tiếng động, mỗi một vị đại năng đều đang chờ đợi, không khí vô cùng áp bức.

Không lâu sau, Phục Hy đến, cảm nhận được tình hình trong Lăng Tiêu Bảo Điện, khẽ thở dài, ngồi xuống vị trí của mình.

"Ha ha…" Tiếng cười sảng khoái vang lên, Đông Hoàng Thái Nhất bước vào Lăng Tiêu Bảo Điện, ánh mắt ngạo nghễ, quét một vòng, ngồi xuống vị trí của mình.

"Ầm…" Đột nhiên, một cỗ uy thế chí cao vô thượng lan tỏa trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hư không gợn lên từng gợn sóng, vạn đạo hòa minh.

Trên ngôi vị Thiên Đế, bóng dáng Đế Tuấn lặng lẽ xuất hiện, khí thế sánh ngang Thánh nhân càn quét đại điện, ép cho các đại năng sắc mặt đỏ bừng.

"Chúng thần, bái kiến Thiên Đế." Trong đại điện, các đại năng Yêu tộc đồng loạt đứng dậy bái lạy Đế Tuấn, thần sắc cuồng nhiệt,

thanh âm cuồn cuộn truyền vang khắp chân trời.

"Các khanh bình thân." Đế Tuấn mở miệng, tiếng trời vang vọng.

Các đại năng Hồng Hoang ánh mắt lạnh lùng nhìn Yêu tộc diễn trò, không hề lay động.

Đế Tuấn mặt mày uy nghiêm, ánh mắt đạm mạc, phảng phất như Thiên Đạo cao cao tại thượng, thu hết biểu cảm của các đại năng vào mắt.

"Chư vị, lần này ngô ở Thái Dương Tinh gặp được cơ duyên, bất thánh thánh, vì vậy mở một Khánh Thiên Đại Hội, cảm tạ chư vị đã đến." "Xin mời cạn chén này." Đế Tuấn cầm chén rượu, nhàn nhạt mở miệng.

Tiên lễ hậu binh.

Ở một số phương diện, thái độ phải làm cho đủ.

Các đại năng tự nhiên không muốn xé rách mặt mũi, cũng đều cầm chén rượu, cùng Đế Tuấn uống cạn.

"Thái Nhất, đã gửi thiệp mời cho các vị Thánh nhân chưa?" Đặt chén rượu xuống, Đế Tuấn nhìn vào sáu ngôi vị Thánh nhân trống không trong đại điện, ánh mắt lóe lên, hỏi Thái Nhất.

"Đều gửi rồi." Thái Nhất cười lạnh nói.

"Ồ?" "Xem ra, chư Thánh Thiên Đạo tự cho mình là cao, không coi trọng Khánh Thiên Đại Hội của ta a." Đế Tuấn sắc mặt âm trầm, trầm giọng nói.

"Đế Tuấn tiểu nhi, có những lời, tốt nhất nên suy nghĩ kỹ rồi hãy nói." "Âm…" Đúng lúc này, uy thế Đại Đạo hùng vĩ vô lượng càn quét Lăng Tiêu.

Năm bóng người từ hư vô bước ra, đứng sừng sững trong hư

không, cao cao tại thượng, nhìn xuống mọi thứ trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Bàn Cổ Tam Thanh, Tây phương Nhị Thánh.

Đã giáng lâm.

Khí thế khủng bố trấn áp trời đất, chư thiên vạn đạo dường như đều ẩn đi.

Trong đại điện, không khí vô cùng nặng nề.

Khí thế của Thiên Đạo Ngũ Thánh và Đế Tuấn đối đầu trong hư không, không ai nhường ai.

Một cỗ áp lực nặng nề hiện lên trong lòng các đại năng chư thiên, khó chịu vô cùng.

"Ồ, chư vị cũng đến tham gia Khánh Thiên Đại Hội sao?" "Nếu vậy, trước đó quả thực là ta ngôn ngữ không đúng mực." Đế Tuấn ánh mắt lạnh đi, đối diện với năm vị Thánh nhân, không hề sợ hãi.

"Ha." "Đế Tuấn, ngươi cũng không cần giả thần giả quỷ, chẳng qua là luyện hóa một phương thế giới hoàn mỹ mà thôi." "Con đường của ngươi, đã bị đóng lại rồi." "Cùng Thánh nhân sánh vai, ngươi không có tư cách đó." Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mang vẻ mỉa mai, nhìn Đế Tuấn nói.

"?" "Hoàn Mỹ Thế Giới?" "Một người chưa chứng đạo?" Tiếng của Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa dứt, bên trong Linh Tiêu Bảo Điện lập tức xôn xao.

Ánh mắt các đại năng lóe lên, dùng thần niệm giao lưu với người bên cạnh, không thời gian nhìn lên phía trên là Đế Tuấn.

Ngũ Thánh đứng sừng sững trên hư không, sắc mặt đạm nhiên.

Hôm nay tới đây là để đả kích khí thế của Đế Tuấn, không thể để

hắn thu phục chư thiên đại năng.

Tuy nói dưới Thánh nhân đều là kiến cỏ, nhưng thân phận của những đại năng này đều không đơn giản, tại Hồng Hoang mỗi người đều có một mạng lưới quan hệ riêng.

Nếu bọn họ đều thần phục Thiên Đình, thì trong Hồng Hoang này e rằng không còn chuyện của Huyền Môn nữa rồi.

"Oanh..." Uy thế vô thượng bùng phát, Đế Tuấn từ trên tôn vị đứng dậy, hai tay chắp sau lưng, nhìn thẳng Ngũ Thánh: "Hoàn Mỹ Thế Giới thì đã sao?" "Giới chủ tôn vị, không kém Thánh nhân." "Bản đế tuy không phải Thiên Đạo Thánh nhân, nhưng cũng chẳng kém Thánh nhân là bao." "Nguyên Thủy, ngươi muốn kiến thức một chút sao?" Nói đoạn, ánh mắt Đế Tuấn như điện, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Nực cười." "Một con Kim Ô nhỏ bé mà cũng dám tự so với Thánh nhân?" Thông Thiên Giáo Chủ cười lớn một tiếng, trên thân có chiến ý vô tận thăng đằng, kiếm ý trùng tiêu: "Đế Tuấn tiểu nhi, không cần nhị huynh ta ra tay, hôm nay ta liền đánh với ngươi một trận." "Oanh..." Bốn thanh hung lệ chí bảo sát khí cuồn cuộn xuất hiện quanh thân Thông Thiên, sát phạt chi khí khủng khiếp quét sạch chu thiên.

Trên hư không, vô số kiếm ảnh lan tỏa, thoáng chốc hóa thành một phương thế giới, khiến người ta có cảm giác như đang thân lâm vào thế giới đao kiếm.

Chính là Tru Tiên Tứ Kiếm.

Năm đó Hồng Quân Đạo Tổ đoạt được vô thượng linh bảo này từ tay La Hầu.

Chính là: Phi đồng phi thiết diệc phi cương, tẳng tại Tu Di sơn hạ

tàng.

Bất dụng âm dương điên đảo luyện, khởi vô thủy hỏa thối phong mang?

Tru Tiên lợi, Lục Tiên vong, Hãm Tiên tứ xứ hồng quang.

Tuyệt Tiên biến hóa vô cùng diệu, Đại La thần tiên huyết nhiễm thường.

Tru Tiên Tứ Kiếm bố hạ Tru Tiên Kiếm Trận, cho dù là Đại La hay Chuẩn Thánh cũng khó thoát khỏi cái chết.

"Tru Tiên Tứ Kiếm?" Sắc mặt Đế Tuấn trầm xuống.

Năm đó Hồng Quân Đạo Tổ từng nói, Tru Tiên Tứ Kiếm có thể bố hạ một phương hung lệ vô cùng đỉnh cấp sát trận – Tru Tiên Kiếm Trận.

Trận này cắt đứt thời không, ngăn trở đại đạo, vạn linh tuyệt diệt, thiên địa quy khư, phi Tứ Thánh tề xuất bất khả phá.

Nếu bị cuốn vào trận này, e rằng cũng không có kết quả tốt.

Nhưng Đế Tuấn cũng không sợ, Thông Thiên có Tru Tiên Kiếm Trận thì Yêu tộc cũng có Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

"Chuẩn Đề tiểu nhi, ngươi chán sống rồi." "Oanh..." Ngay lúc Đế Tuấn chuẩn bị hạ lệnh, một tiếng gầm phẫn nộ kinh thiên động địa bỗng nhiên từ hạ giới truyền đến.

Đó là tiếng của Đế Giang.

Sau đó, một luồng khí thế huy hoàng vô lượng thăng đẳng, chí cao vô thượng Hỗn Nguyên thần uy quét sạch Hồng Hoang.

"Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận?" "Vu tộc?" Bên trong Linh Tiêu Bảo Điện, tất cả mọi người đều chấn kinh, sau đó nhìn về phía Chuẩn Đề vốn đang mỉm cười đứng cạnh Tiếp Dẫn.

Đế Tuấn cùng Bàn Cổ Tam Thanh cũng ngẩn ngơ, rồi nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

"Ai." Đón lấy ánh mắt của mọi người, Tiếp Dẫn thở dài một tiếng, thánh quang quét qua, hình bóng Chuẩn Đề lập tức biến mất.

Hóa ra chỉ là một đạo hình chiếu?

Chỉ vì Tiếp Dẫn luôn dùng thánh uy bao phủ nên ngay cả Bàn Cổ Tam Thanh cũng không nhìn ra.

Chương 48

"Hảo một tên tiểu nhân bỉ ổi." Tam Thanh hơi ngẩn ra, sau đó lập tức phản ứng lại.

Tên Chuẩn Đề kia chắc chắn đã đến Vu tộc, chuẩn bị thi pháp khiến Hậu Thổ thân hóa luân hồi.

Phản ứng lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức bạo nộ, sát ý trên thân lẫm liệt, trở tay lấy ra Bàn Cổ Phiên, hận không thể xé xác Tiếp Dẫn.

"Nhị đệ chớ hoảng." Lão Tử sắc mặt âm trầm ngăn Nguyên Thủy Thiên Tôn lại, ánh mắt thâm trầm nhìn Tiếp Dẫn đang bình thản, u u mở miệng: "Lần này, huynh đệ ta đã coi thường các ngươi rồi." "Tốt, tốt lắm." Sắc mặt Lão Tử khó coi, ai cũng có thể thấy lúc này hắn đang cường nhẫn nộ hỏa.

"Vận mệnh khiến cho như vậy, không thể không tranh." "Đáng tiếc là thất bại rồi." Tiếp Dẫn cười khổ một tiếng, cũng không cảm thấy quá khó chịu.

Tâm chí hắn kiên cường, từ lúc nghe thấy tiếng của Đế Giang là đã biết Chuẩn Đề hành động thất bại.

Thất bại thì thất bại, hắn đã sớm quen rồi.

Bên trong Linh Tiêu Bảo Điện, bao gồm cả Đế Tuấn, tất cả đại năng đều ngơ ngác nhìn Thiên Đạo Ngũ Thánh.

Không biết bọn họ đang làm gì?

Chẳng phải định đả kích khí thế của Đế Tuấn sao?

Sao tự nhiên lại nội đấu rồi?

Đế Tuấn tâm niệm vừa động, ống tay áo phất lên, bên trong điện lập tức xuất hiện một màn sương quang, hiển hóa ra cảnh tượng hạ giới.

"Chuẩn Đề tiểu nhi, ngươi chán sống rồi." Trong hình ảnh, Thập Nhị Tổ Vu kết thành Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận, thân hóa Bàn Cổ, đang đầy sát ý nhìn Chuẩn Đề.

Bàn Cổ hư ảnh nuốt nhả vô lượng thần cơ, sát ý kinh thiên.

Chư thiên đại năng trong lòng nghi hoặc, không biết Chuẩn Đề đã chọc giận đám người man rợ của Vu tộc kia thế nào?

Tại Bất Chu Sơn, tổ địa Vu tộc.

Trong lòng Chuẩn Đề đắng chát nhưng trên mặt không lộ ra chút nào.

Rõ ràng đã tính toán kỹ, chỉ cần một kích là có thể cầm nã Hậu Thổ mang về Linh Sơn độ hóa.

Thế nhưng vào khắc quan trọng, Huyền Minh Tổ Vu lại kịp thời phát hiện ra hắn, một tiếng đại quát chấn động cả Thập Nhị Tổ Vu.

Vận mệnh khiến cho như vậy, mọi mưu đồ đều đổ sông đổ biển.

"Bần đạo Chuẩn Đề, cung thỉnh Hậu Thổ nương nương thân hóa luân hồi, bổ toàn Hồng Hoang." Chuẩn Đề vẻ mặt đại từ bi, sau lưng quấn quýt vô tận thánh quang, nhìn Bàn Cổ hư ảnh trước mặt, muốn nỗ lực lần cuối.

Biết đâu Hậu Thổ lại nảy sinh lòng từ bi?

"Luân hồi?" "Chuẩn Đề đang làm gì?" Bên trong Linh Tiêu Bảo Điện, các đại năng vô cùng khốn hoặc.

Tam Tài đại đạo chưa được Hồng Quân tuyên cáo, bọn họ tự nhiên không biết.

Ngay cả Đế Tuấn cũng ngẩn ngơ.

Tuy nhiên, các đại năng ở đây đều không phải hạng tầm thường, tâm niệm xoay chuyển cũng đã đoán được phần nào.

"Câm miệng." "Chuẩn Đề tiểu nhi, hôm nay nếu ta không giết ngươi, Vu tộc khó mà đứng vững ở Hồng Hoang này." "Chết đi cho ta!" "Khai Thiên Tích Địa!" "Oanh..." Giơ cao Khai Thiên Phủ, Thập Nhị Tổ Vu khống chế Bàn Cổ hư ảnh chém mạnh xuống Chuẩn Đề.

Đại đạo thần tắc khủng khiếp lan tỏa thiên không, phủ mang kinh thiên che lấp cả ánh sáng của Thái Âm, Thái Dương.

Hư không dễ dàng bị vạch ra, thời không bị cắt đứt.

Dưới một phủ này, hết thảy đều bị phá diệt.

"Oanh..." Áp lực vô thượng phá không, sắc mặt Chuẩn Đề biến đổi.

Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận triệu hoán Bàn Cổ hư ảnh, khiến Thập Nhị Tổ Vu dù ở Chuẩn Thánh cảnh cũng phát huy được Hỗn Nguyên chi uy.

Khai Thiên nhất phủ chém xuống, uy áp khủng khiếp ngưng kết, thời không quanh thân toàn bộ bị đóng băng.

Thời không điên đảo, âm dương chuyển hoán, bóng ma vô biên vang vọng trong lòng.

Nguy hiểm!

Quan trọng nhất là, ba triệu năm trước hắn từng bị Nguyên Sơ Ma Chủ dùng Ma Thần nhất kích diệt sát một lần, tuy sau đó nhờ Thiên Đạo bản nguyên phục sinh nhưng thực lực chưa hồi phục hoàn toàn.

Qua ba triệu năm, hắn hiện tại cũng chỉ vừa mới khôi phục lại cảnh giới Thánh nhân mà thôi.

Khai Thiên Phủ chém mạnh xuống, Chuẩn Đề tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ, thân ảnh phiêu miểu chỉ đành nghênh đón.

"Oanh..." Thất Bảo Diệu Thụ chắn ngang thiên không, sát phạt về phía Thập Nhị Tổ Vu.

Hai đạo công kích vô biên khủng khiếp va chạm dữ dội.

"Oanh long long..." Trên hư không, hỗn độn sinh diệt, đại đạo tạo hóa, kình đạo cuồng ba nghiền nát cả thiên vực vô tận.

Hai bên đại đạo vô thượng hùng hồn hạo hãn nghiêng đổ vào nhau, phá diệt cửu thiên thập địa.

Trên thiên khung, Bàn Cổ hư ảnh lùi lại hai bước, còn Chuẩn Đề bị một phủ đánh bay đi.

"Trảm!" Bàn Cổ hư ảnh tay cầm Khai Thiên Phủ, phủ mang vạch phá trường không, sát cơ vô tận làm băng diệt nhật nguyệt tinh hà, truy sát Chuẩn Đề.

"Oanh..." Thánh uy vô lượng thăng đẳng, Chuẩn Đề dưới phủ mang của Khai Thiên Phủ không ngừng né tránh.

Thất Bảo Diệu Thụ thỉnh thoảng quất lên phủ thân nhưng không có tác dụng gì.

Trên hư không, Thập Nhị Tổ Vu từng bước ép sát, đánh cho Chuẩn Đề liên tục bay ngược, nghiền nát hư không vô tận, cắt đứt vạn cổ trường hà.

Đại đạo thần uy khủng khiếp trấn áp lục hợp bát hoang, uy thế kinh thiên.

"Chết!" Sau hơn mười kích, hư không xung quanh không chịu nổi nữa, triệt để sụp đổ.

Địa thủy phong hỏa vô tận cuộn trào, đại đạo sinh diệt.

Chuẩn Đề trực tiếp bị Khai Thiên Phủ đánh rơi vào hư vô vô biên vô tế.

Thánh huyết đỏ tươi vung vãi khắp thiên không, ngay cả Thất Bảo Diệu Thụ cũng bị chém gãy, mảnh vụn rơi rắc xuống đại địa Hồng Hoang.

"Không ổn." Tại Linh Tiêu Bảo Điện, Tiếp Dẫn biến sắc, quay người định đi viện trợ.

"Đạo hữu xem thêm chút nữa đi." Thân ảnh Lão Tử lóe lên, chặn trước mặt Tiếp Dẫn, ánh mắt đạm mạc mở lời.

"Đạo huynh, ngươi cũng thấy rồi, sư đệ ta căn bản không đỡ nổi công kích của Khai Thiên Phủ." "Lần này là chúng ta không đúng, việc Luân hồi, phương Tây chúng ta rút lui có được không?" Tiếp Dẫn sốt ruột nói với Lão Tử.

"Được." "Nhưng bây giờ chưa được đi." Lão Tử mở lời làm Tiếp Dẫn đại hỉ, nhưng câu tiếp theo lại khiến lão sốt sắng.

"Đạo huynh nói vậy là ý gì?" "Một lần này, nhất định phải cho hắn một bài học mới có thể tiêu trừ mối hận trong lòng chúng ta." Lão Tử gằn giọng.

Tiếp Dẫn ngẩn ra, rồi thở dài u u.

Lão biết Lão Tử đang trả thù.

Hai sư huynh đệ lão vừa rồi khiến Tam Thanh khó chịu, lúc này Lão Tử đang ăn miếng trả miếng.

Tiếp Dẫn vô khả nại hà, chỉ đành cười khổ.

Ai bảo mình tính kế Tam Thanh trước chi?

Hết thảy đều là nhân quả báo ứng.

"Nhị đệ, đi đi." Thấy vậy, Lão Tử trong lòng sảng khoái, truyền

âm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Được." Nguyên Thủy Thiên Tôn phấn chấn, lập tức xé rách hư không rời đi.

Cùng lúc đó, tại Thủ Dương Sơn.

Bên trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, khi Bàn Cổ hư ảnh quét ngang Hồng Hoang, một đôi mắt bỗng nhiên mở bừng ra.

"Cuối cùng cũng hoàn thành." "Ân?" Sở Nguyên vừa tỉnh lại sau khi tu luyện, lập tức cảm ứng được khí tức Bàn Cổ nồng đậm bên ngoài.

Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận?

Vu tộc xảy ra chuyện?

Sở Nguyên nhíu mày, lập tức bấm tay tính toán thiên cơ.

"Chuẩn Đề, Nguyên Thủy..." "Cung thỉnh Hậu Thổ nương nương thân hóa luân hồi?" "Thiên Đạo chư thánh, còn có Hồng Quân, các ngươi chán sống rồi." "Oanh..." Tại Thủ Dương Sơn, sát cơ vô tận trùng tiêu, một đạo thân ảnh xé rách hư không, lao về phía Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn.

"Chuẩn Đề tiểu nhi, thụ tử!" Bàn Cổ hư ảnh bạo quát, Khai Thiên Phủ vạch phá trường không, công kích càng thêm bạo liệt như cuồng phong bão táp.

Trên hư không tràn ngập phủ quang vô cùng vô tận, hoàn toàn cắt rời hư không quanh thân Chuẩn Đề.

Chương 49

Chuẩn Đề nghiến răng, một lần nữa dùng Thất Bảo Diệu Thụ nghênh đón.

"Phốc..." Lần này, Khai Thiên Phủ trực tiếp chém Thất Bảo Diệu Thụ thành hai đoạn, sau đó đà thế không giảm chém vào ngực Chuẩn Đề, để lại một vết thương sâu hoắm.

"Phanh..." Trên hư không, thánh huyết vô tận vung vãi hóa thành trường hà cuồn cuộn chảy xuống đại địa.

Chuẩn Đề đứng giữa trường không thở dốc, nhìn Thất Bảo Diệu Thụ gãy đôi mà lòng đau như cắt.

May mà tiên thiên linh bảo có thể tự hồi phục, nếu không chứng đạo chi bảo này sẽ bị hủy hoại hoàn toàn.

"Tam Thanh?" Chuẩn Đề ngẩng đầu nhìn trời.

Sư huynh Tiếp Dẫn đến giờ vẫn chưa viện trợ, lão hiểu rõ chắc chắn là Bàn Cổ Tam Thanh đang trả thù, khiến lòng lão đắng chát vô cùng.

Thiên tác nghiệt do khả thứ, tự tác nghiệt bất khả hoạt.

Hôm nay Chuẩn Đề lão cũng phải nếm trái đắng này.

"Chuẩn Đề!" Tiếng gầm vang lên, Chuẩn Đề ngẩng đầu thấy Khai Thiên Phủ chém xuống.

Lần này âm mưu cầm nã Hậu Thổ đã thực sự chọc giận Thập Nhị Tổ Vu, mỗi một kích đều là sát chiêu khiến đối phương vạn kiếp bất phục.

"Oanh..." Chuẩn Đề vội vàng né tránh, Khai Thiên Phủ chém mạnh

xuống làm vỡ vụn cả ức vạn dặm thiên khung.

"Dừng tay!" "Oanh..." Đúng lúc này, trên hư không truyền đến một giọng nói.

Một chiếc Tam Bảo Ngọc Như Ý lấp lánh thần huy xé hư không lao tới, đánh mạnh vào Khai Thiên Phủ.

Thần uy bùng phát hất văng Thập Nhị Tổ Vu đang không kịp đề phòng.

Thánh vị vô lượng quét ngang thiên địa, Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm Bàn Cổ Phiên bước ra từ hư không, sắc mặt đạm mạc nhìn Thập Nhị Tổ Vu.

"Nguyên Thủy đạo huynh, cuối cùng ngài cũng tới." Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề lập tức yên tâm, suýt chút nữa là bật khóc.

Tuy nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng liếc nhìn một cái, căn bản không thèm đáp lời.

Chuẩn Đề lập tức sượng sùng.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn?" Thập Nhị Tổ Vu đứng vững thân hình, ngẩng đầu nhìn Nguyên Thủy, nhất thời nộ không thể át.

Bàn Cổ hư ảnh nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt như đao quét qua người Nguyên Thủy.

"Hậu Thổ Tổ Vu thân hóa luân hồi là đại thế của Hồng Hoang, hy vọng chư vị Tổ Vu có thể thuận ứng Thiên Đạo, đừng phản kháng nữa." Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng giữa thiên không, cao cao tại thượng nhìn xuống Bàn Cổ hư ảnh, đạm mạc mở miệng.

"Thiên đạo đại thế cái rắm, Vu tộc ta chỉ tôn phụ thần Bàn Cổ." "Nguyên Thủy tiểu nhi, nếu còn dám nói chuyện luân hồi, hôm nay dưới Khai Thiên Phủ ta chém cả ngươi." Tiếng của Đế Giang truyền

ra, Bàn Cổ hư ảnh lạnh lùng nhìn Nguyên Thủy, Khai Thiên Phủ nuốt nhả thần mang vô tận.

"Đã cố chấp không ngộ thì đừng trách ta vô tình." Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt lạnh như tiền, Bàn Cổ Phiên vạch qua trường không, hỗn độn kiếm khí vô tận bao phủ thương khung đánh về phía Thập Nhị Tổ Vu.

"Đánh hay lắm!" "Giết một đứa cũng giết, giết hai đứa cũng giết." "Hôm nay, Thiên Đạo Thánh nhân các ngươi tới bao nhiêu ta trảm bấy nhiêu." "Oanh..." Khai Thiên Phủ chém đứt hư không, phủ mang vô thượng cắt rời vạn cổ trường hà, đại đạo thần uy khủng khiếp che lấp thiên địa.

Trường hà sát khí cuồn cuộn theo sau, lao về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề.

Kình đạo cuồng bạo chấn động đại thiên hoàn vũ, muốn hủy diệt tất cả.

"Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, chết đi cho ta!" "Oanh..." Công kích khủng khiếp va chạm giữa hư không, ức vạn dặm thiên địa sụp đổ.

Đại địa nứt toác, thiên khung tan hoang, Bàn Cổ hư ảnh lùi lại liên tục, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng bị đánh bay đi, lồng ngực khó chịu cực kỳ.

Trên đại lục, từng tôn Đại Vu bảo hộ thiên địa, Bàn Cổ Thần Điện tỏa ra thần huy vô tận quét sạch mọi dư chấn.

"Các ngươi không biết thiên số, chung quy sẽ bị thiên địa ruồng bỏ." "Phá cho ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nộ quát một tiếng, cầm Bàn Cổ Phiên xông lên.

"Sợ ngươi chắc?" Thập Nhị Tổ Vu gầm thét, Khai Thiên Phủ vạch phá thiên khung đánh về phía Nguyên Thủy.

“Oanh long long...” Hỗn độn sinh diệt, thiên địa tạo hóa.

Công kích hùng hồn hạo hãn của hai bên va chạm, kình đạo khủng khiếp tàn phá nghiền nát địa vực vô tận.

Tu vi Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chẳng hơn Chuẩn Đề là bao, nhưng thắng ở chỗ chí bảo cường hãn.

Khai Thiên thần khí Bàn Cổ Phiên phối hợp Tam Bảo Ngọc Như Ý, lại thêm Thiên Đạo dị bảo Chư Thiên Khánh Vân phòng ngự vô thượng, nên có thể chiến bất phân thắng bại với Thập Nhị Tổ Vu.

Trên Bất Chu Sơn, thương khung sụp đổ, diễn hóa vô số thứ nguyên thế giới sinh diệt không ngừng.

Trên hư không như hai phương vô thượng đại giới đang nghiền ép lẫn nhau.

Sát khí cuồn cuộn kinh thiên địa, huyết khí sôi trào xông thẳng tầng mây, chấn động hư không.

Pháp tắc tiên quang vô lượng trải dài vô tận khung thương, phá diệt chư thiên vạn đạo.

“Phá cho ta!” Thập Nhị Tổ Vu nộ hống, Khai Thiên Phủ chém mạnh xuống.

Pháp tắc đại đạo vô tận chắn ngang hư không, phủ mang khủng khiếp vạch phá thiên địa, chém thẳng vào Chư Thiên Khánh Vân.

“Oanh...” Dưới một kích này, hư không vô tận vỡ nát, Chư Thiên Khánh Vân rung động dữ dội, cuối cùng không chịu nổi nữa hóa thành vô số mảnh vụn bay về trong cơ thể Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Oanh...” Cùng lúc đó, công kích của Bàn Cổ Phiên cũng đánh trúng Thập Nhị Tổ Vu.

Bàn Cổ hư ảnh lùi lại liên tục, máu tươi tung tóe rơi xuống đại

địa.

"Không có Chư Thiên Khánh Vân, xem ngươi đỡ thế nào?" Tiếng của Đế Giang vang lên, Thập Nhị Tổ Vu liều mạng giơ cao Khai Thiên Phủ, bất chấp tất cả lao vào Nguyên Thủy.

"Phanh phanh phanh..." Hỗn độn kiếm khí bay múa, phủ mang hoàng hoàng kinh thiên, công kích khủng khiếp đánh xuyên vạn cổ trường hà.

Pháp tắc đại đạo bá liệt tàn phá hết thảy hư không.

"Đùng đùng..." Không có Chư Thiên Khánh Vân phòng hộ, các linh bảo khác căn bản không cản nổi phong mang của Khai Thiên Phủ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn dù không cam lòng thế nào cũng chỉ có thể liên tục lùi bước dưới công kích của Thập Nhị Tổ Vu, tức đến nghiến răng nghiến lợi.

"Chuẩn Đề, ngươi còn đứng xem đến bao giờ?" Dưới sự tấn công điên cuồng của Thập Nhị Tổ Vu, Nguyên Thủy Thiên Tôn buộc phải hạ thấp lòng kiêu ngạo mà cầu viện Chuẩn Đề.

"Ha ha, đạo huynh đã mời thì Chuẩn Đề xin tuân lệnh." Chuẩn Đề cười ha hả, thân hình lập tức biến mất tại chỗ.

"Oanh..." Thất Bảo Diệu Thụ quét ngang trường không, đánh vào eo của Bàn Cổ hư ảnh.

"Cút ngay!" Ở phía trước, sát ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn bùng nổ, dùng Bàn Cổ Phiên kiềm chế công kích của Thập Nhị Tổ Vu.

"Ha ha ha..." "Vậy thì chết đi." "Oanh..." Thập Nhị Tổ Vu cười lớn một tiếng, vung Khai Thiên Phủ chém mạnh về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Muốn chết thì chết chung!" Lời nói bạo liệt như ma âm vang

vọng bên tai Nguyên Thủy.

Khai Thiên Phủ chém nát tất cả, mang theo vĩ lực cuồn cuộn đánh tới.

Thập Nhị Tổ Vu cư nhiên hoàn toàn bỏ mặc Chuẩn Đề tấn công, dùng toàn bộ sức mạnh để diệt sát Nguyên Thủy.

Thập Nhị Tổ Vu điên rồi sao?

Không biết sau lưng hắn còn một tôn Thánh nhân?

Nguyên Thủy Thiên Tôn mắng thầm trong lòng, động tác tay không tự giác dừng lại một chút.

Hắn có thể cảm nhận được đòn tấn công này mạnh hơn hắn lúc trước, nếu không có Chư Thiên Khánh Vân, ngạnh kháng có khi sẽ tèo thật.

Chết thì không sợ vì có thể phục sinh, nhưng cảm giác đó không tốt đẹp gì.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sợ rồi.

Thập Nhị Tổ Vu có ngu không?

Dĩ nhiên là không.

"Chết!" Ngay khoảnh khắc Nguyên Thủy do dự, Khai Thiên Phủ đang chém xuống bỗng nhiên trượt đi, quật thẳng ra sau lưng.

"Phốc xuy..." Phủ mang sắc lẹm vạch qua thân thể Chuẩn Đề, trực tiếp chia lão làm đôi.

"Hoa lạt lạt..." Máu tươi vô tận vung vãi thương khung, Chuẩn Đề trợn tròn mắt, không thể tin nổi nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, ta đệch..." Tiếng gào thét thê lương vang thấu tầng mây, Chuẩn Đề mắt đỏ ngầu, kéo theo nửa thân tàn bỏ

chạy, tức khắc rời khỏi chiến trường.

"Oanh..." Lúc này, công kích của Nguyên Thủy mới rơi lên Bàn Cổ hư ảnh.

Vì trước đó hắn đã thu hồi đại bộ phận sức mạnh nên đòn này chỉ làm Bàn Cổ hư ảnh loạng choạng một chút, không đáng ngại.

Bên tai vang vọng tiếng mắng thê lương phẫn nộ của Chuẩn Đề, Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm Bàn Cổ Phiên ngây ra tại chỗ, thần sắc ngơ ngác.

Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Bên trong Linh Tiêu Bảo Điện, một mảnh tĩnh mịch.

Chương 50

Các đại năng dùng ánh mắt quái dị nhìn Lão Tử và Thông Thiên.

Bàn Cổ Tam Thanh các ngươi là diễn hài à?

Cái cớ lộ liễu thế mà cũng không nhìn ra?

Một ván bài tốt bị đánh cho nát bét.

Ban đầu hai người hợp kích định có thể phá được Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận, vậy mà Nguyên Thủy Thiên Tôn vì sợ chết đột nhiên rút lui, hại Chuẩn Đề một vố đau đớn.

Nghe tiếng gào thét thê bi kia, chư thiên đại năng đều có chút tội nghiệp Chuẩn Đề.

Gặp phải đồng đội thế này, đúng là xui tận mạng.

"Hay cho Bàn Cổ Tam Thanh." Đế Tuấn cười lớn, mặt đầy vẻ mỉa mai.

Lão Tử và Thông Thiên mặt mày giật giật, trong lòng không ngừng oán trách Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Sư đệ!" Ở phía bên kia, Tiếp Dẫn sốt ruột gọi lớn một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn Lão Tử một cái rồi trực tiếp xé rách hư không rời đi.

Thấy vậy, Lão Tử và Thông Thiên cũng không quản Đế Tuấn nữa, vội vàng đi theo.

Việc ở Thiên Đình là nhỏ, việc Luân hồi mới là lớn.

Một phương Hoàn Mỹ Thế Giới giới chủ không lật nổi sóng gió gì đâu.

"Lão tổ cáo từ." Thiên Đạo chư thánh lần lượt rời đi, chư thiên

đại năng cũng ngồi không yên nữa.

Minh Hà Lão Tổ tiên phong cáo từ, không đợi Đế Tuấn trả lời đã rời khỏi Linh Tiêu Bảo Điện, bay thẳng về đại lục Hồng Hoang.

"Cáo từ." Minh Hà đi rồi, các đại năng khác cũng không ở lại.

Trong nháy mắt, Thiên Đình ngoại trừ đám Đại La, Chuẩn Thánh của Yêu tộc thì các đại năng khác đã đi sạch sành sanh.

Đế Tuấn bình tĩnh nhìn cảnh này, cho đến khi người đi hết cũng không nói câu nào, chỉ lặng lẽ nhìn vào màn sương quang trên không.

Đế Tuấn không động, đám Yêu Thần tự nhiên không dám nhúc nhích.

Bất Chu Sơn.

"Ngươi... lừa ta?" Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ vào Thập Nhị Tổ Vu, tức đến mức cánh tay run rẩy.

Ngay lúc này hắn hiểu ra danh tiếng của mình tại Hồng Hoang đã thối hoắc rồi.

Một Thánh nhân tham sống sợ chết thì còn uy nghiêm gì nữa?

"Nếu ngươi không sợ chết thì lừa thế nào được?" Thập Nhị Tổ Vu cười lạnh đáp.

"Phốc..." Nguyên Thủy Thiên Tôn giận quá mất khôn, phun ra một ngụm tiên huyết.

Hận thay!

"Oanh..." "Sư đệ, không sao chứ." Đúng lúc này, từ trên cửu thiên, mấy đạo thân ảnh lần lượt giáng lâm.

Tiếp Dẫn đến bên cạnh Chuẩn Đề, dùng Hỗn Nguyên tạo hóa chi lực truyền vào cơ thể lão để nối lại thân xác.

“Nguyên Thủy...” Chuẩn Đề mắt đỏ ngầu hận ý nồng đậm, nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tự nhiên bị một phủ, bản nguyên bị trảm mất một nửa.

Nếu không phải thấy biến chạy nhanh thì Khai Thiên Phủ đã hủy diệt đại đạo của lão, khiến lão triệt để tiêu tan rồi.

Kết quả lúc đó sẽ là chết thật sự.

Hết thảy đều trách Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên thu thủ.

Bảo lão làm sao không hận cho được?

“Ai.” Trên hư không vang lên tiếng thở dài của Lão Tử.

Lão Tử và Thông Thiên giáng lâm, oán trách liếc Nguyên Thủy một cái rồi nhìn về phía Chuẩn Đề: “Chuẩn Đề đạo hữu chớ trách, chuyện này sau này Bàn Cổ Tam Thanh chúng ta sẽ cho ngươi một câu trả lời.” “Hừ.” Lúc này Chuẩn Đề đang cơn thịnh nộ, sao nghe lọt tai.

Bị hại một lần, niềm tin với Bàn Cổ Tam Thanh đã tan vỡ.

“Khụ khụ.” Lão Tử sắc mặt không tự nhiên khụ một tiếng, nhìn Thập Nhị Tổ Vu: “Chư vị, nay Ngũ Thánh đã đến, các ngươi còn muốn kháng cự sao?” “Hừ, đến hôm nay ta mới thấy rõ sự hư ngụy của các ngươi.” “Từ đầu đã bức bách không ngừng, nay lại tỏ vẻ cao cao tại thượng.” “Thái Thanh, xem ra ba triệu năm trước Nguyên Sơ huynh đệ cho các ngươi bài học vẫn chưa đủ.” “Lẽ nào hôm nay muốn chết thêm lần nữa?” “Oanh...” Đế Giang Tổ Vu nộ quát, Khai Thiên Phủ tỏa sát cơ vô tận chỉ thẳng vào Thái Thanh.

“...” Lão Tử ánh mắt lóe lên vẻ âm trầm, nghiến răng.

Nguyên Sơ Ma Chủ, cái tên này là một nỗi sỉ nhục.

“Chư vị, nếu đã cố chấp thì đừng trách chúng ta vô tình.” Lão Tử thần sắc âm trầm, vung tay lấy ra Thái Cực Đồ, âm dương nhị khí

quấn quanh hư không, trấn áp thiên địa vô tận.

"Muốn chiến thì chiến!" Thập Nhị Tổ Vu đồng thanh nộ quát.

"Nhị đệ, tam đệ." "Cùng ra tay phá Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận." Lão Tử ánh mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn truyền âm cho Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Sau đó không chút do dự tung ra Thái Cực Đồ.

"Oanh..." Một đạo kim kiều lơ lửng, Thái Cực đại đạo chắn ngang thiên không, tức khắc phong tỏa ức vạn dặm thiên địa quanh Thập Nhị Tổ Vu.

"Oanh..." Phía bên kia, Thông Thiên Giáo Chủ dù sao cũng muốn giữ thể diện nên không dùng Tru Tiên Tứ Kiếm mà chỉ dùng Thanh Bình Kiếm đâm về phía Khai Thiên Phủ.

Còn Nguyên Thủy Thiên Tôn lần này cũng phát tàn nhẫn, tung ra cả Bàn Cổ Phiên và Tam Bảo Ngọc Như Ý.

"Phá cho ta!" Thập Nhị Tổ Vu gầm thét, nghênh đón Thanh Bình Kiếm của Thông Thiên chém mạnh xuống.

"Oanh long long..." Công kích cuồng bạo nổ tung, thiên vực vô tận sụp đổ hủy diệt.

Thông Thiên Giáo Chủ bị chấn lùi không ngừng, Thanh Bình Kiếm suýt chút nữa văng ra khỏi tay.

Bên kia, hỗn độn kiếm khí của Bàn Cổ Phiên và Tam Bảo Ngọc Như Ý đánh trúng Bàn Cổ hư ảnh.

"Oanh long long..." Công kích bá liệt tức khắc đánh nát Bàn Cổ hư ảnh nguy nga hạo hãn, hiển lộ ra thân hình Thập Nhị Tổ Vu.

"Phanh phanh..." Mười hai đạo thân thể rơi xuống đại địa, khí thế uể oải đến cực điểm, duy nhất không đổi chính là chiến ý hừng hực

như núi lửa phun trào.

"Hừ..." "Bàn Cổ Tam Thanh, các ngươi chán sống rồi." Đúng lúc Lão Tử định lên tiếng, từ cõi thiên địa vô tận bỗng vang lên một tiếng gầm phẫn nộ.

Nơi chân trời, một bóng người đạp hư không, trong chớp mắt đã vượt triệu dặm.

Khí thế lẫm liệt nghiền nát khung vân vô tận, ma khí cuồn cuộn trùng tiêu.

Như một tôn vô thượng Ma Thần hoành hành ngang dọc, đánh nát hư không vô tận.

"Nguyên Sơ?" "Nguyên Sơ Ma Chủ?" "Hắn lại xen vào?" Lúc này, Thiên Đạo Ngũ Thánh đồng tử co rụt lại, chư thiên đại năng nín thở, trái tim treo ngược lên cành cây.

Từng sự kiện chứng minh rằng, phàm là chuyện có Nguyên Sơ Ma Chủ xen vào thì chắc chắn sẽ có kẻ xui xẻo, từ Thiên Đạo Lục Thánh, Minh Hà Lão Tổ cho đến Đế Tuấn, Thái Nhất...

"Nguyên Sơ?" Tại Linh Tiêu Bảo Điện, khi tiếng của Sở Nguyên vang lên, trên người Đế Tuấn bỗng bùng phát một luồng uy thế kinh thiên.

Bên trong điện, không ít Đại La Yêu Thần bị áp lực khí thế làm cho đỏ mặt tía tai, khí tức trong người rối loạn.

Thấy vậy, Đế Tuấn hít sâu một hơi, ánh mắt thâm trầm nhìn đám Yêu tộc: "Chúng khanh nghe lệnh." "Có thần!" "Chuẩn bị quân đội, hướng Bất Chu Sơn." Đế Tuấn vô cảm lạnh lùng ra lệnh, toàn thân sát ý lẫm liệt.

"Thần đẳng tuân lệnh." Bất Chu Sơn.

Sở Nguyên độn hư không đến, lạnh lùng quét mắt nhìn Thiên Đạo chư thánh, rồi đáp xuống cạnh Hậu Thổ.

"Không sao chứ?" Sở Nguyên đỡ Hậu Thổ dậy, quan tâm hỏi.

"Nguyên Sơ huynh đệ yên tâm đi, chúng ta đều bảo hộ muội tử, nàng không bị thương đâu." Bên cạnh, đám Tổ Vu cười lớn.

"Không sao, huynh đến đúng lúc lắm." Hậu Thổ nở nụ cười, tâm trạng căng thẳng lập tức thả lỏng.

Có các ca ca bảo vệ, nàng quả thực không thụ thương.

Giờ thấy Sở Nguyên đến, nàng hoàn toàn yên tâm.

Ba triệu năm trước Sở Nguyên đã có thực lực của Thánh nhân, ba triệu năm qua đi, hắn tiến bước đến đâu nàng cũng không chắc, nhưng chắc chắn là mạnh hơn trước.

"Nguyên Sơ huynh đệ, cuối cùng huynh cũng tới." "Nếu không lát nữa chắc phải nhặt xác cho ta rồi." Bên cạnh, Chúc Dung Tổ Vu cười lớn, một vỗ mạnh lên vai Sở Nguyên.

"Yên tâm, có ta ở đây, muốn chết cũng khó." Sở Nguyên nói.

"Nguyên Sơ huynh đệ?" Đế Giang và Chúc Cửu Âm lau vết máu ở khóe miệng, ánh mắt rực cháy nhìn Sở Nguyên.

Chương 51

Ba triệu năm qua đi, Hỗn Nguyên, đã thành chưa?

Sở Nguyên quét mắt nhìn đám Tổ Vu rồi gật đầu.

"Tốt!" "Quá tốt rồi." Đế Giang và Chúc Cửu Âm mắt sáng rực, nắm chặt nắm đấm, ý chí sục sôi.

"Sang một bên nghỉ ngơi đi." "Chuyện ở đây giao cho ta." Sở Nguyên trầm giọng.

"Được, hôm nay chúng ta cũng làm khán giả một lần." "Ha ha." "Cẩn thận." Hậu Thổ dặn dò một câu.

"Yên tâm đi, từ hôm nay trở đi, tại Hồng Hoang mênh mông này, ta sẽ không còn sợ hãi bất cứ kẻ nào nữa." Thập Nhị Tổ Vu lui sang một bên khôi phục thương thế.

Sở Nguyên quay người, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Thiên Đạo Lục Thánh.

"Chuẩn Đề." "Tiếp Dẫn." "Thái Thanh, Ngọc Thanh, Thượng Thanh." "Thiên Đạo Lục Thánh, có năm vị ở đây." "Tốt lắm." Sở Nguyên đưa tay ra lấy ra Thí Thần Thương, sát cơ vô tận trùng tiêu, cắt rời vạn cổ thời không.

Diệt Thế Đại Ma làm băng diệt thiên vực vô tận, phá diệt chư thiên vạn đạo.

Sau đó, Sở Nguyên ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lẽo như xuyên qua thời không vô tận nhìn về một ngôi quán cổ phác giữa hỗn độn mịt mờ.

"Hồng Quân, ngươi không ra sao?" "Muốn thử ta mà chỉ dựa vào mấy tên Thiên Đạo Thánh nhân này?" "Ba triệu năm trước ta đã có thể

quét ngang bọn chúng rồi.” Tiếng vang như sấm dậy mây xanh, Thiên Đạo Ngũ Thánh sắc mặt lập tức khó coi, trong lòng nảy sinh cảm giác dị dạng.

Khó coi vì bị Sở Nguyên khinh thường.

Dị dạng vì lời Sở Nguyên nói: Hóa ra Lão sư đang lợi dụng chúng ta để thăm dò?

Vài nhịp thở sau, thiên địa vẫn lặng như tờ.

Hồng Quân Đạo Tổ không xuất hiện.

Sở Nguyên cười.

“Tốt.” “Không ra thì ta ép ngươi phải ra.” “Ta không tin Thiên Đạo bản nguyên có nhiều đến mức cho phép Thiên Đạo Thánh nhân phục sinh vô hạn lần.” “Oanh...” Mười hai lá cờ Đô Thiên bao quanh thân thể, tức khắc hóa thành Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận, dẫn dắt ý chí Bàn Cổ.

Uy thế đại đạo vô biên khủng khiếp quét sạch lục hợp bát hoang, ý chí Bàn Cổ chí cao vô thượng giáng lâm trấn áp hết thảy.

Thần lực vô tận tràn vào cơ thể, Sở Nguyên lắc mình một cái hóa thành một vị man hoang cự nhân, sát khí cuồn cuộn xông thẳng trời xanh.

Dưới sự tăng phúc sức mạnh gấp trăm lần, khí thế trên người Sở Nguyên tức khắc phá vỡ hàng rào Hỗn Nguyên, vượt xa Thiên Đạo Lục Thánh.

“Chết đi cho ta!” Sở Nguyên đại quát một tiếng, Thí Thần Thương quét ngang lục hợp, đâm về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Chớ có cuồng vọng!” Thấy Sở Nguyên không sử dụng hỗn độn ma thần chi lực, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng buông lỏng,

nghiến răng đón đánh.

Hắn không tin một cái Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận bản nhược hóa lại có thể uy hiếp được mình.

"Đại huynh?" Bên cạnh, Thông Thiên Giáo Chủ nóng lòng muốn thử nhìn về phía Thái Thanh Lão Tử.

"Chờ một chút." Lão Tử nghiến răng, trong lòng lưỡng lự.

Khi chưa nhìn thấu được át chủ bài của Nguyên Sơ, lão không dám xông lên.

Cảm giác cái chết chẳng dễ chịu gì, nhất là khi bị Hỗn Độn Ma Thần trấn áp, ngoại trừ tư duy thì không thể cử động, chỉ có thể trố mắt nhìn cái chết đến gần.

Cảm giác đó khiến người ta phát điên.

Ngoài ra, những át chủ bài tầng tầng lớp lớp của Sở Nguyên cũng khiến Lão Tử kinh sợ.

Sau khi suy tính, lão quyết định quan sát thêm.

Thế nhưng, Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp khóc tới nơi rồi.

Trên thiên không, Sở Nguyên cầm Thí Thần Thương lập tức va chạm với Nguyên Thủy.

"Oanh..." Kình đạo cuồng bạo bộc phát, Nguyên Thủy Thiên Tôn tức khắc bị đánh bay đi.

Diệt Thế Đại Ma xoay tròn trấn áp chư thiên vạn đạo, nghiền nát thiên vực vô tận, va mạnh vào người Nguyên Thủy.

"Phốc..." Nguyên Thủy Thiên Tôn thảm khiếu một tiếng, cả người tức khắc bị đại đạo hủy diệt khủng khiếp nghiền nát thành một đoàn sương máu.

Máu tươi vô tận vung vãi chu thiên, chỉ trong một hiệp, nhục thân của Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bị nghiền nổ.

"Nhị đệ!" "Nhị huynh!" Chứng kiến cảnh này, mí mắt Lão Tử và Thông Thiên giật nảy, không thể ngồi yên được nữa.

Thái Cực Đồ chắn ngang thiên không trấn áp Diệt Thế Đại Ma trong hư không.

Thanh Bình Kiếm vạch phá trường không va chạm dữ dội với Thí Thần Thương.

"Oanh long long..." Dư ba kình đạo cuồng bạo xé rách ức vạn dặm thiên địa, trên bầu trời bị đâm thủng từng lỗ hổng lớn.

Địa thủy phong hỏa vô tận va chạm diễn hóa ra từng luồng hỗn độn khí, ép sụp vạn cổ khung thiên.

"Phanh!" Thông Thiên Giáo Chủ tức khắc bị đánh bay xa nghìn vạn dặm mới đứng vững được, tay phải vẫn không ngừng run rẩy.

Đòn vừa rồi suýt chút nữa khiến hắn không cầm chắc được Thanh Bình Kiếm.

Thông Thiên thần sắc kinh hãi, Nguyên Sơ Ma Chủ này lực lượng thật đáng sợ.

"Oanh..." Trong hư không, tiên quang mờ ảo vô lượng, thần khu Nguyên Thủy Thiên Tôn một lần nữa ngưng tụ.

Nhìn Nguyên Sơ Ma Chủ, mắt hắn vẫn còn mang theo cảm giác sống sót sau tai nạn.

Vừa rồi nếu Lão Tử và Thông Thiên ra tay chậm một chút, nguyên thần của hắn đã bị Diệt Thế Đại Ma nghiền nát.

Lúc đó nếu Hồng Quân không ra tay, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ triệt để quy khư.

Ba triệu năm, Nguyên Sơ Ma Chủ đã cường hãn đến mức này sao?

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Lúc này, không chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn mà vô số đại năng trong Hồng Hoang đều cảm thấy khó mà tin nổi.

Nhìn lại Sở Nguyên, xuất thế chưa đầy ba triệu năm, nhưng mỗi lần xuất hiện đều làm mới nhận thức của chư thiên đại năng.

Hai mươi vạn năm từ Chuẩn Thánh sơ kỳ đột phá đỉnh phong, nay bế quan ba triệu năm, Thánh nhân cũng không phải đối thủ của hắn.

Hồng Hoang này còn ai trị được hắn không?

"Bệ hạ?" Linh Tiêu Bảo Điện, nhìn cảnh tượng thê thảm của Nguyên Thủy Thiên Tôn trong màn sương quang, bóng ma về Nguyên Sơ Ma Chủ trong lòng đám Yêu Thần lập tức hiện về.

Từng người cẩn trọng nhìn về phía Đế Tuấn.

"Ai." Đế Tuấn thở dài, lòng đau như cắt.

Những đòn kích liên tiếp khiến Yêu tộc sợ Nguyên Sơ Ma Chủ đến tận xương tủy.

Lúc này Đế Tuấn chợt tỉnh ngộ, có Nguyên Sơ Ma Chủ ở đây, Thiên Đình thực sự có thể quét sạch lục hợp, nhất thống Hồng Hoang sao?

Khoảnh khắc này, sự hưng phấn khi luyện hóa Hoàn Mỹ Thế Giới tan biến hết, thay vào đó là sự mịt mờ về tương lai.

Có một đại địch như vậy, tương lai Yêu tộc nằm ở đâu?

"Oanh..." Diệt Thế Đại Ma rung mạnh, Lão Tử thu hồi Thái Cực Đồ đứng cùng Nguyên Thủy và Thông Thiên.

"Mạnh quá." Ba người nhìn nhau kinh hãi.

Chỉ khi thực sự chiến đấu với Sở Nguyên mới hiểu hắn mạnh thế nào.

Sức mạnh đó hoàn toàn vượt xa Thánh nhân, đụng là thương, chạm là chết.

Bàn Cổ Tam Thanh sắc mặt âm trầm.

"Hai vị đạo huynh, còn muốn xem tiếp sao?" Trong lòng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vang lên tiếng của Lão Tử.

Hai người biến đổi thần sắc một chút, cuối cùng hạ quyết tâm đứng cùng phe Tam Thanh.

Thất Bảo Diệu Thụ lấp lánh thần quang, Tiếp Dẫn Thần Chử chấn động hư không.

Thiên Đạo Ngũ Thánh đứng song hàng, khí tức Hỗn Nguyên khủng khiếp tưởng như muốn ép sụp cả thiên địa.

May mà đây là Bất Chu Sơn, hư không kiên cố mới chịu nổi đại chiến chư thánh, nếu không đại địa Hồng Hoang đã sớm sụp đổ rồi.

"Tốt lắm." "Năm người cùng lên mới làm ta có chút chiến ý." Đối mặt Thiên Đạo Ngũ Thánh, lòng Sở Nguyên như mặt nước phẳng lặng, chiến ý trùng tiêu quét sạch thiên địa vô tận.

Tay phải cầm Thí Thần Thương, tay trái nắm Diệt Thế Đại Ma, chiến ý bùng nổ như núi lửa.

"Lên!" "Oanh..." Sở Nguyên quát lớn, thân hình phiêu miểu tức khắc vượt triệu dặm, hiện ra trước mặt Nguyên Thủy, Thí Thần Thương quét ngang vạn trượng chém tới.

Chương 52

"Tam đệ, Tru Tiên Kiếm Trận!" Lão Tử mặt hiện vẻ tàn nhẫn, quát lớn.

Thái Cực Đồ trấn áp hư không, Bàn Long Biển Quải nhắm đầu Sở Nguyên mà gõ xuống.

Một kích nhẹ nhàng nhưng làm sụp đổ hư không vô tận, đại đạo vì thế mà băng diệt.

"Oanh..." Bên kia, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tức khắc biến mất, xuất hiện hai bên Sở Nguyên.

Tiếp Dẫn Thần Chử quất mạnh trường không, Thất Bảo Diệu Thụ đánh gãy thiên địa.

"Tru Tiên Tứ Kiếm, xuất!" Thông Thiên Giáo Chủ quát lớn, bốn thanh hung kiếm sát khí cuồn cuộn hiện thế, phân bố bốn cực bao vây cả sáu người vào trong.

"Oanh long long..." Trời đất quay cuồng, thời không điên đảo, Sở Nguyên và Thiên Đạo Ngũ Thánh lập tức biến mất khỏi Hồng Hoang.

Nơi chân trời chỉ còn lại một phương đại trận hung lệ vô biên chắn ngang, nghiền diệt mọi thần huy.

"Ha ha, đến đi!" Sở Nguyên cười lớn, tâm niệm vừa động, ba tòa đài sen mười hai phẩm xuất hiện dưới chân xoay tròn, ngăn cách hư không vô tận.

Diệt Thế Đại Ma xoay quanh thân, hủy diệt chi khí quấn quýt tạo ra vô số thứ nguyên không gian cản lại đòn tấn công của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

"Oanh..." Sau đó, một tòa Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo

Tháp bằng vàng đột nhiên xuất hiện treo trên đỉnh đầu Sở Nguyên, rủ xuống huyền hoàng chi khí vô tận.

Chí Tôn Ma Bào cũng tỏa ra ma khí vô biên bảo vệ cơ thể.

"Nguyên Thủy, chết đi!" Sau khi tung ra các chí bảo phòng ngự, Sở Nguyên mặc kệ công kích của các Thánh nhân khác, Thí Thần Thương như hắc long xuất hải đâm về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Oanh..." Trong khoảnh khắc, bên trong Tru Tiên Kiếm Trận nổ ra những đòn tấn công cuồng bạo, âm thanh đinh tai nhức óc truyền ra tận bên ngoài.

Không gian bị đánh nát, địa thủy phong hỏa va chạm, hết thảy đều bị hủy diệt.

Trong mắt chỉ còn lại luồng ánh sáng cực hạn chiếu diệu chư thiên.

"Phanh phanh!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị đánh bay, Lão Tử cảm thấy gậy của mình như đập vào lớp màng của thế giới, không đánh được người mà còn bị chấn lùi liên tục.

Bên kia, trong ánh mắt kinh hãi tuyệt vọng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Sở Nguyên tức khắc đánh tan công kích của hắn.

Sau đó, Thượng Thương Chi Thủ hiển hóa thiên địa chộp tới, bàn tay khép lại khẽ bóp một cái.

"Oanh..." Một tiếng nổ lớn, sương máu vô tận bao phủ thiên địa.

"Oanh long long..." Trời mưa máu, quỷ thần ai hào, vạn đạo oanh minh.

Cách mấy triệu năm, Thánh nhân lại băng hà!

"Đinh, túc chủ chém giết Thiên Đạo Thánh nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhận được cực phẩm tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý."

“Hoàng Trung Lý tự động nhận chủ.” “Hoa lạt lạt...” Khoảnh khắc này, cả thế giới Hồng Hoang bao phủ trong nỗi bi thương.

Trời mưa máu, quỷ khóc thần gào, dường như thiên địa đang thương tiếc cho sự ra đi của Thánh nhân.

“Xôn xao...” “Lại đồ thánh rồi.” “Lần này không dùng đến át chủ bài nào, hoàn toàn là thực lực thực sự.” “Ba triệu năm mà tiến bộ đến mức này sao?” “Hỗn Độn Ma Thần không hổ là tồn tại tranh phong với Bàn Cổ đại thần, Thiên Đạo Thánh nhân căn bản không làm gì được hắn.” Trên hư không, từng đạo thần niệm rung động, chư thiên đại năng đều đang chú ý trận chiến này.

“Ai chết rồi?” Dưới chân Bất Chu Sơn, Thập Nhị Tổ Vu tinh thần chấn khởi, mắt không rời Tru Tiên Kiếm Trận.

Đáng tiếc không gian trận pháp cách tuyệt, chỉ thấy một mảnh hỗn độn.

“Nhị đệ!” “Nhị huynh!” Trong trận pháp vang lên hai tiếng gào thét bi phẫn, Lão Tử và Thông Thiên mặt đỏ bừng sát ý nhìn Sở Nguyên.

Trong đó Lão Tử nhìn Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trên đầu Sở Nguyên mà lòng đắng chát.

Đó vốn là linh bảo của lão, nay lại giúp Sở Nguyên đỡ một kích chí mạng.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Chí Tôn Ma Bào, cộng thêm Diệt Thế Đại Ma.

Một kiện hủy diệt chí bảo, một kiện hậu thiên công đức chí bảo, bốn kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Bốn đại Thánh nhân nhìn Sở Nguyên bị bao bọc kín kẽ không một

kẽ hở, mắt đỏ ngầu lòng đau khôn xiết.

Đánh kiểu gì đây?

Công kích của họ không phá nổi phòng ngự, còn đối phương lại có thể giết chết Thánh nhân trong nháy mắt.

Lão Tử nhìn Thông Thiên, chỉ nhận được một nụ cười khổ.

Tru Tiên Kiếm Trận hào xưng Tứ Thánh bất khả phá, nhưng nó mạnh nhất ở chỗ vây khốn.

Nếu gặp một hai Thánh nhân thực lực tương đương, Thông Thiên còn nắm chắc, nhưng với kẻ thực lực vượt xa, phòng ngự đột phá thiên tế như Sở Nguyên thì căn bản vô năng vi lực.

Hơn nữa Sở Nguyên tấn công cũng không yếu, Thông Thiên nghi ngờ Tru Tiên Kiếm Trận có nhốt nổi hắn hay không.

Nhất thời Tứ Thánh lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan.

"Hừ, Hồng Quân, ngươi vẫn không ra sao?" Sở Nguyên ngẩng đầu, ánh mắt sắc lẹm như xuyên qua sự ngăn trở của Tru Tiên Kiếm Trận nhìn về phía hỗn độn vô biên.

"Ngươi không sợ ta đồ sát sạch bọn chúng sao?" Nói đoạn, ánh mắt Sở Nguyên quét qua bốn đại Thánh nhân, cái nhìn băng lãnh làm bọn họ rùng mình, bóng ma bao phủ tâm đầu.

Lúc này tình cảnh thật quỷ dị, Sở Nguyên đang ở trong Tru Tiên Kiếm Trận vốn phải ở thế yếu, nhưng nhìn qua cứ như Sở Nguyên đang bao vây Tứ Thánh vậy.

Thật nực cười cực điểm.

"Ai." Đúng lúc này, một tiếng thở dài u u truyền khắp Hồng Hoang đại thiên.

Dưới một luồng vĩ lực chí cao vô thượng, Tru Tiên Kiếm Trận tức

khắc bị phá bỏ hiển lộ cảnh tượng bên ngoài.

Một vị lão đạo áo xám không tiếng động xuất hiện trước mặt Tứ Thánh đối diện Sở Nguyên.

Đạo Tổ Hồng Quân.

"Hồng Quân, rốt cuộc ngươi cũng không ngồi yên được nữa." Sở Nguyên nhìn Hồng Quân cười lạnh.

Hắn nhìn ra được đây là bản thân Hồng Quân chứ không phải Thiên Đạo.

"Nguyên Sơ, ngươi muốn thế nào?" Hồng Quân Đạo Tổ nhìn sâu vào mắt Sở Nguyên, vô cảm hỏi.

Đến lúc này lão cũng không tìm cái cớ nào nữa.

Thánh nhân liên tục bị giết, Thiên Đạo bản nguyên chắc chắn tổn hại lớn, lão không ra không được.

Nghe lời Sở Nguyên lúc trước, rõ ràng hắn đã thấu suốt kế sách của lão, giờ mà tìm cớ thì thật không biết điều.

"Ta muốn thế nào?" "Câu hỏi này hay đấy." Sở Nguyên xì một tiếng, trào phúng nhìn Hồng Quân: "Hồng Quân, ta cũng muốn hỏi ngươi muốn thế nào?" "Vì sao để Thiên Đạo Lục Thánh giáng lâm Bất Chu Sơn bức bách Hậu Thổ hóa luân hồi?" "Lại vì sao tự mình phá bỏ thúc phược của Thiên Đạo, để Đế Tuấn luyện hóa Hoàn Mỹ Thế Giới thành một phương giới chủ?" "Cái gì?" "Đế Tuấn luyện hóa Hoàn Mỹ Thế Giới là do Hồng Quân Đạo Tổ đứng sau thao túng?" Tiếng Sở Nguyên vừa dứt, thần niệm của chư thiên đại năng lập tức bùng nổ.

Việc Đế Tuấn luyện hóa thế giới thành giới chủ không kém Thánh nhân đã gây sóng gió lớn, thậm chí suýt thu phục được các đại năng.

Nay Sở Nguyên lại nói đó là thủ đoạn của Hồng Quân?

Tin sốc này quá lớn khiến các đại năng choáng váng.

Hồng Quân Đạo Tổ chẳng phải đã hợp đạo không quản chuyện Hồng Hoang nữa sao?

Chẳng lẽ là giả?

Sở Nguyên nói chắc chắn như vậy không giống nói dối.

Nhất thời các đại năng cảm thấy đầu óc mê hồ.

Thiên Đình, Linh Tiêu Bảo Điện.

Đám Yêu tộc đại năng cẩn trọng nhìn về phía Đế Tuấn, thấy mặt lão đen lại đến cực điểm.

Trên người Đế Tuấn tỏa ra khí tức nguy hiểm, có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

Bất Chu Sơn, Lão Tử và những người khác cũng biến sắc, thần sắc dị dạng nhìn sau lưng Hồng Quân Đạo Tổ.

Hồng Quân mặt càng thêm đạm mạc: "Địa đạo luân hồi quan hệ đến bản nguyên Hồng Hoang, là đại thế sở xu." Còn chuyện Hoàn Mỹ Thế Giới, lão tuyệt nhiên không nhắc tới.

Chuyện này lão không có cách nào phản bác, tin tức truyền ra đám Long, Phượng, Kỳ Lân đang chiếm giữ thế giới sẽ hiểu lão đã ra tay trong bóng tối.

"Đại thế?" "Đại thế cái gì?" "Để Vu Yêu lưỡng bại câu thương, như năm xưa Long Phượng Kỳ Lân rút khỏi Hồng Hoang sao?" "Ta không biết cái gọi là Thiên đạo đại thế là do Thiên đạo lập ra hay do ngươi Hồng Quân Đạo Tổ lập ra?" Sở Nguyên cười lạnh.

Đến lúc này, chư thiên đại năng cũng có phản ứng, trong lòng kinh nghi.

Thiên đạo đại thế hay là đại thế mà Hồng Quân Đạo Tổ cần?

Phải biết năm xưa Vu Yêu đại chiến lần thứ nhất, Thập Nhị Tổ Vu dùng đại trận đánh bại Yêu tộc, vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, Hồng Quân đã ra mặt đánh lui Tổ Vu.

Sau đó trăm dư nguyên hội, Yêu tộc nắm giữ bầu trời, Vu tộc thống lĩnh đại địa, mới cho Yêu tộc cơ hội thở dốc để thực lực hai tộc dần cân bằng.

Lúc đó cũng nói là Thiên đạo đại thế.

Chương 53

Dường như từ đó về sau, Thiên đạo đại thế thành thứ không thể trái nghịch.

Nhưng thời Hung thú đại kiếp hay Long Hán đại kiếp cũng như Đạo Ma chi tranh chưa từng nghe thấy cái gọi là Thiên đạo đại thế này.

Một số đại năng sống từ thời Thái Cổ cảm thấy điềm chẳng lành.

Một đạo bí mật kinh thiên truyền ra, Hồng Hoang sẽ lại nổi sóng gió.

"Bây giờ nói những chuyện này còn ý nghĩa sao?" Hồng Quân Đạo Tổ mở lời.

Hồng Quân lúc này mặt không cảm xúc, khí tức đại đạo hùng hồn tỏa ra khóa chặt Sở Nguyên, sẵn sàng phát động đòn tấn công kinh thiên.

"Vì sao không có ý nghĩa?" "Hồng Quân, ta hiểu rõ, từ khi ta giết ba vị Thánh nhân năm xưa, ngươi luôn muốn trừ khử cái gai trong mắt là ta." "Nhưng ngươi kỵ hận át chủ bài của ta, sợ ta dùng được sức mạnh Ma Thần, nên ba triệu năm qua liên tục thử thách ta." "Đáng tiếc ngươi mãi mãi không hiểu được.

Thời gian đối với ngươi không có ý nghĩa, nhưng lại là thứ ta cần nhất." "Ngươi đã phạm sai lầm lớn nhất là cho ta thời gian để trưởng thành đến ngày hôm nay." Khí thế trên người Sở Nguyên bùng nổ phá tan sự khóa chặt của Hồng Quân.

"Ngươi đừng tưởng giết được Thánh nhân là có thể đối địch với ta." "Khoảng cách giữa Thánh nhân và Thiên Đạo còn lớn hơn khoảng

cách giữa Thiên Tiên và Thánh nhân." "Hỗn Độn Ma Thần không nên thiếu trí tuệ như thế mới phải." Hồng Quân trầm giọng.

Sở Nguyên mỉm cười nhìn trời, khí thế dâng trào dữ dội: "Ha ha, khoảng cách giữa chúng ta ta rất rõ, nhưng khoảng cách đó sắp bị san bằng rồi." [Thông tin: Sở Nguyên.

Chủng tộc: Nhân tộc.

Đạo hiệu: Nguyên Sơ Ma Chủ.

Tu vi: Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ngụy (chưa độ kiếp).

Pháp tắc: Luân Hồi, Không Gian, Thời Gian...

Địa Đại Đạo.

Công pháp: Hỗn Độn Bất Diệt Thể (Đại viên mãn), Cửu Chuyển Huyền Công.

Thần thông: Hóa Tự Tại Đại Pháp, Đại Thương Khung Thuật...

Vật phẩm: Thân xác Ma Thần, Hoàng Trung Lý, tinh huyết Tổ Vu...].

"Hồng Quân nghe đây, Hồng Hoang là của chúng sinh, không phải của Huyền Môn, càng không phải của riêng ngươi." "Ngươi để Thiên Đạo chư thánh bức Hậu Thổ hóa luân hồi để cắt đứt đại đạo của ta, thì phải chịu hậu quả tương ứng.

Trời đất không thể đứng chung, từ hôm nay bản tọa và Huyền Môn triệt để đối lập." "Oanh..." Sở Nguyên giải phóng hoàn toàn khí thế, vĩ lực vô thượng chấn động thương khung.

"Bản tọa Sở Nguyên, hôm nay vì chúng sinh Hồng Hoang khai mở tiền lộ, Dĩ Lực Chứng Đạo, thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." "Ai có ý định có thể đến hỗn độn quan khán." Tiếng vang truyền khắp Hồng Hoang, tất cả đại năng đều bị kinh động.

Sau đó Sở Nguyên thu hồi linh bảo, xé rách hư không tiến vào ngoại vực hỗn độn.

"Dĩ Lực Chứng Đạo?" Hồng Quân Đạo Tổ co rụt đồng tử định ngăn cản nhưng đã muộn.

Khí thế của Sở Nguyên đã đánh động đến ý chí chí cao vô thượng, Hồng Quân thoáng đấu tranh rồi cũng biến mất theo.

Chư thiên đại năng lập tức sôi sục, kéo nhau ra hỗn độn để chứng kiến sự kiện triệu năm có một này.

Liệu Nguyên Sơ Ma Chủ có thành công?

Một luồng ánh sáng vô tận hướng về ngoại vực, Hồng Hoang như bừng tỉnh sau giấc ngủ dài.

Sở Nguyên ngồi xếp bằng giữa hỗn độn chờ đợi thiên kiếp, chư thiên đại năng đứng từ xa quan sát.

Chúc Long, Nữ Oa, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử... tất cả đều có mặt.

"Oanh long long..." Thành Đạo Đại Kiếp của Sở Nguyên chính thức giáng lâm.

Thiên Đạo Hồng Hoang, nắm giữ khí vận vạn linh, chủ trì kiếp nạn.

Phá đạo thành Thánh, chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tất phải kinh qua Đại kiếp Thành đạo.

Đại Đạo ẩn thối, giờ đây Thiên Đạo Hồng Hoang chủ sự, đại kiếp tự nhiên sẽ do Thiên Đạo giáng xuống.

"Oanh long long...!" Đạo âm vang rền, giữa Hỗn Độn, hư không nứt toác, một con mắt đạm mạc vô tình xuất hiện, nhìn về phía Sở Nguyên.

Thiên Đạo Chi Nhãn, còn được gọi là Thương Thiên Chi Nhãn.

Giữa Hỗn Độn hư không, ngay phía trên Sở Nguyên, kiếp khí vô tận lan tỏa, hội tụ thành tầng tầng lớp lớp Thiên Đạo kiếp vân.

"Chiến...!" "Sát...!" Lôi đình chớp giật, vạn đạo oanh minh.

Trong đám kiếp vân vô tận kia, lôi đình tuyệt diệt, pháp tắc cuồn cuộn dâng trào.

Lại có minh minh đại đạo sát phạt chi âm truyền ra, chấn động chư thiên hoàn vũ, trong thoáng chốc hóa tác một phương thế giới kiếp nạn.

Kiếp khí vô tận giáng xuống, quanh quẩn quanh thân Sở Nguyên, trong hư không, nghê hồng thần quang phù hiện, Hỗn Độn thần quang lấp lánh đại thiên.

Khí cơ Thiên Đạo khủng bố gần như muốn ép sập một góc nhỏ Hỗn Độn.

"Khủng bố!" Ở rìa Hỗn Độn, các đại năng Hồng Hoang chỉ mới nhìn qua một cái, đã cảm giác sát phạt chi lực vô tận tràn vào tâm điền, đạo tâm suýt chút nữa băng hoại.

Điều này khiến họ cười khổ, khoảng cách giữa bản thân và Nguyên Sơ Ma Chủ đã lớn đến mức này rồi sao?

"Thành đạo chi kiếp, rốt cuộc sẽ giáng xuống theo phương thức nào?" Một khắc sau, từng tôn đại năng, bao gồm cả Thiên Đạo Lục Thánh đều mang thần sắc phức tạp.

Thành đạo đại kiếp là lần đầu tiên xuất hiện kể từ khi Hồng Hoang khai tịch.

Hồng Quân lão tổ hay Thiên Đạo Lục Thánh đều không phải độ kiếp, mà trực tiếp được Thiên Đạo đồng ý, lấy Nguyên thần ký thác

hư không, trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, từ đó vạn kiếp bất ma, bất tử bất diệt.

Trong Hỗn Độn, Sở Nguyên ngẩng đầu, mắt chứa thần quang, xuyên thấu tầng kiếp vân Hỗn Độn vô lượng kia, nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Ma Thần sừng sững, hung thú tê hống, lôi đình hủy diệt vô tận tàn phá.

Thậm chí còn có một con sông Tuế Nguyệt dài dằng dặc, miên diên đại thiên vạn giới, quán xuyên cổ kim, thanh thế thao thao.

Trên con sông Tuế Nguyệt ấy, từng đạo thân ảnh sừng sững, thời không trường hà không che nổi thân hình họ, vạn cổ kiếp nạn không mài mòn được hình dáng họ.

Tại điểm tận cùng, một tôn chí cao vô thượng cái thế thần nhân, vô hình vô mạo, trấn áp tại tận cùng thời không trường hà.

Hoàng hoàng đại đạo hoành tuyên, khủng bố vô biên.

"Lôi đình, đại đạo ấn ký...!" "Đến đi!" Sở Nguyên đứng dậy, phất tay lấy ra Thí Thần Thương, sừng sững giữa Hỗn Độn hư không.

"Oanh...!" Cùng lúc đó, Thiên Đạo Chi Nhãn chuyển động, kiếp vân tức khắc hưởng ứng.

"Oanh long long...!" Một đạo ngũ thải lôi đình quán xuyên đại thiên hoàn vũ từ trong kiếp vân rơi xuống.

Thanh, xích, hoàng, bạch, hắc ngũ sắc thần quang vạch phá thiên địa, ngũ hành luân chuyển.

Sinh cơ vô lượng tạo ra hủy diệt cực hạn, bổ xuống phía Sở Nguyên.

"Ngũ Hành Thần Lôi sao?" "Đạo kiếp nạn thứ nhất là lôi đình?"

“Có chút tầm thường rồi.” Ở rìa Hỗn Độn, chúng đại năng tức thì nín thở ngưng thần.

Sở Nguyên nhìn đạo ngũ thải thần lôi kia, bất động thanh sắc.

Loại lôi đình cấp biệt này không thể thương tổn được hắn.

“Oanh...!” Quả nhiên, đạo ngũ hành thần lôi uẩn hàm sinh cơ vô tận kia bổ lên người Sở Nguyên, ngay cả phòng ngự của Chí Tôn Ma Bào cũng không phá nổi, liền tiêu tán vô hình.

Tuy nhiên, mọi chuyện chưa kết thúc.

Trong kiếp vân, Ngũ Hành Thần Lôi lại một lần nữa giáng xuống.

Kiếp lôi lưu chuyển trong hư không, giao hòa dung hợp, diễn hóa ra một phương Ngũ Hành thế giới che trời lấp đất, oanh nhiên nện lên thân thể Sở Nguyên.

Canh Kim kiếp lôi tước da thịt, Quỳ Thủy kiếp lôi mòn gân mạch, Ất Mộc kiếp lôi diệt tạng phủ, Mậu Thổ kiếp lôi bế ngũ thức, Đinh Hỏa kiếp lôi thiêu nguyên thần.

Trong một khắc, kiếp lôi vô tận tàn phá bên trong cơ thể Sở Nguyên, từ trong ra ngoài muốn hoàn toàn yên diệt hắn.

“Không đúng, đây không phải Ngũ Hành Lôi Kiếp, mà là Ngũ Hành Đạo Kiếp!” Ở rìa Hỗn Độn, có đại năng kinh thanh lên tiếng.

Mọi người nhìn sang, phát hiện đó là Thái Cổ đại thần Lôi Trạch.

“Lôi kiếp sẽ không chỉ giáng xuống ngũ sắc kiếp lôi, đáng lẽ sau đó phải là Cửu Tiêu Thần Lôi, Tử Tiêu Thần Lôi, Diệt Thiên Thần Lôi, Hủy Diệt Kiếp Lôi mới đúng.” “Nhưng lần này lại liên tiếp giáng xuống Ngũ Hành kiếp lôi.” “Hẳn là Ngũ Hành Đại Đạo hiển hóa, trước dùng lôi đình lâm thân, sau đó sản sinh các loại biến hóa.” Lôi Trạch khẳng định nói.

Nghe vậy, tâm thần chúng đại năng chấn động, vội vàng quan sát tiếp.

Giữa Hỗn Độn, sắc mặt Sở Nguyên vẫn bình tĩnh như cũ.

Hỗn Độn Bất Diệt Thể tám mươi mốt chuyển, đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhục thân hỗn nguyên như một, trong ngoài đều như vậy.

Có thể nói, phòng ngự không có khiếm khuyết.

Chương 54

Ngũ Hành kiếp lôi, hắn không để vào mắt.

"Oanh long long...!" Không lâu sau, lực lượng kiếp lôi trong cơ thể tán đi, Sở Nguyên đến lông mày cũng không nhíu một cái.

"Oanh!" Ngũ sắc kiếp lôi lần nữa giáng xuống, lần này là hư ảnh của năm kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo: Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Hách nhiên chính là Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ.

"Đã có chút thú vị rồi." Khóe miệng Sở Nguyên nhếch lên, tung người nhảy lên, Thí Thần Thương quét ngang hư không, yên diệt toàn bộ hư ảnh ngũ kiện linh bảo.

Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ có thể bố trí Ngũ Hành Đại Trận, phòng ngự vô song.

Tuy không biết loại hư ảnh do kiếp khí diễn hóa này có đủ năng lực đó không, nhưng sớm ra tay giải quyết vẫn tốt hơn.

"Quả nhiên là Ngũ Hành đại kiếp." Ở rìa Hỗn Độn, chư thiên đại năng dành cho Lôi Trạch ánh mắt tán thán.

Quả nhiên trong Hồng Hoang, không ai có thể coi thường bất kỳ ai.

Mỗi một người sống sót từ thời Thái Cổ đều có năng lực độc đáo riêng.

Hư ảnh linh bảo yên diệt, Thiên Đạo lại giáng xuống Ngũ Hành tai kiếp: Kim tai, Mộc tai, Hỏa tai, Thủy tai, Thổ tai.

Kim hóa thân thể, Mộc nuốt sinh cơ, Hỏa thiêu thể phách, Thủy trấn Nguyên thần, Thổ lấp toàn thân.

Tuy nhiên, Ngũ Hành tai kiếp lại bị Sở Nguyên nhẹ nhàng phá bỏ.

"Thế phách của Nguyên Sơ Ma Chủ quá mạnh, Ngũ Hành kiếp lôi căn bản không làm gì được." "Không, Ngũ Hành kiếp lôi hẳn có năm chuyển, giờ đã qua lôi đình, đạo pháp, linh bảo, tai nạn, còn sót lại một chuyển." "Chuyển cuối cùng cũng là chuyển mạnh nhất.

Sau đó, kiếp này mới kết thúc." Lôi Trạch lên tiếng.

"Oanh long long...!" Ngay sau đó, Thiên Đạo Chi Nhãn dường như phẫn nộ, giữa Hỗn Độn kiếp vân cuộn trào, khí cơ khủng bố không ngừng lan rộng.

Quanh thân Sở Nguyên, kiếp khí vô tận hội tụ, Ngũ Hành đạo vận bao phủ, chậm rãi hiện ra năm đạo nhân ảnh, từ hư hóa thực.

"Oanh...!" Ngay khi năm đạo thân ảnh hiển hóa, lập tức công sát về phía Sở Nguyên.

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ ngũ hành tịnh lập, diễn hóa ra một phương đại trận hùng vĩ.

"Thiên Đạo hiển hóa hư ảnh Ngũ Hành Đại Đế?" Lúc này không cần Lôi Trạch lên tiếng, chúng đại năng đã nhìn rõ năm đạo nhân ảnh kia.

Năm đạo thân ảnh ấy quanh thân tràn ngập đạo vận Ngũ Hành, chính là Ngũ Hành Đại Đạo hiển hóa: Đông Phương Thanh Đế, Nam Phương Xích Đế, Tây Phương Bạch Đế, Bắc Phương Hắc Đế cùng Trung Ương Hoàng Đế.

Ngũ hành luân chuyển, sinh sinh bất tử.

Chuyển cuối cùng của Ngũ Hành đại kiếp chính là Đạo hiển hóa!

“Ngũ Hành Đại Đạo hiển hóa Ngũ Hành Đại Đế sao?

Đáng tiếc, còn hơi yếu.” Giữa Hỗn Độn, sắc mặt Sở Nguyên không đổi, múa Thí Thần Thương quét sạch công kích của năm tôn đại đế hư ảnh.

Thương xuất như long, đại đạo vô tận theo đó băng diệt, Sở Nguyên không lùi mà tiến, oanh sát về phía năm người.

Thành đạo đại kiếp tự có quy tắc tương ứng do Đại Đạo định ra.

Thiên Đạo giáng kiếp tất phải tuân theo quy tắc đó.

Ngũ Hành Đại Đạo hiển hóa nhất định phải dựa theo tu vi của Sở Nguyên mà định, tức là cấp độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên giả.

Cường giả cấp độ này, ngay cả Chuẩn Đề yếu nhất trong ngũ thánh cũng không bằng, tự nhiên không được Sở Nguyên để vào mắt.

“Diệt Thế Đại Ma...!” “Oanh...!” Diệt Thế Luân Bàn hiện thế, nghiền nát Hỗn Độn hư không, cắt đứt thời gian trường hà, đánh nát thiên địa vô ngân.

Ngũ Hành Đại Trận do Ngũ Hành Đại Đạo hiển hóa trong nháy mắt bị Diệt Thế Đại Ma đánh tan, lộ ra thân ảnh Ngũ Đế.

“Diệt đi...!” Thí Thần Thương quét ngang hư không, sát cơ cuồn cuộn tàn phá, đâm xuyên vào cơ thể Thanh Đế.

Sau đó, Sở Nguyên không thèm nhìn lại, rút thương ra liền giết về phía Bạch Đế ở gần nhất.

“Phanh...!” Tại chỗ, thân ảnh Thanh Đế đình trệ, sát lục pháp tắc vô tận bộc phát, trong nháy mắt yên diệt thân ảnh hắn thành hư vô.

“Phanh...!” “Phốc xuy...!” Công kích của Ngũ Đế oanh lên người Sở Nguyên, hắn ngay cả mày cũng không nhíu.

Thí Thần Thương đâm tới, hư ảnh Ngũ Đế tất diệt.

Chỉ trong vài nhịp thở, Sở Nguyên đã thu thương đứng vững.

Xung quanh, hư ảnh Ngũ Đế tan biến như bọt nước.

Ngũ Hành đại kiếp đã xong.

"Đinh, túc chủ đánh tan hư ảnh Ngũ Hành Đại Đạo, nhận được Ngũ Hành Đại Đạo Toái Phiến *5." "Sư phụ thật lợi hại!" Ở rìa Hỗn Độn, thấy Sở Nguyên quét sạch thân ảnh Ngũ Hành Đại Đế, Tam Tiêu kích động đến đỏ cả mặt, hò reo nhảy nhót.

"Ha ha...

Nhân tộc ta cũng sắp xuất hiện một vị Thánh nhân rồi." Bên cạnh, Nhân Tộc Tam Tổ cười không khép được miệng.

"Năm tôn tồn tại cùng cảnh giới mà trong tay hắn ngay cả vài nhịp thở cũng không chịu nổi." "Thực lực đã hoàn toàn vượt qua ta rồi." Thái Thanh Lão Tử u u thở dài, trong lòng dâng lên một nỗi chán nản.

"Thì đã sao, chỉ cần ta không ngừng tiến bộ, sớm muộn gì cũng đuổi kịp." Thông Thiên Giáo Chủ quanh thân tràn ngập kiếm ý vô tận, ngạo nhiên nói.

Dứt lời, Thông Thiên bỗng cảm thấy không khí xung quanh có chút không đúng.

Quay đầu nhìn lại, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Lão Tử, thậm chí cả Nữ Oa đều đang nhìn hắn với ánh mắt u u uẩn.

"Lời này là đang châm chọc ta sao?" Tiếp Dẫn buồn bã lên tiếng.

"Ách...!" Thông Thiên mới phản ứng lại, vốn dĩ tu vi của bọn họ đều mạnh hơn Sở Nguyên, nhưng người ta chỉ mất hơn ba triệu năm đã vượt mặt rồi.

Phải chăng vì Sở Nguyên là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế?

Thông Thiên cười khổ trong lòng, nhưng nhanh chóng chém đứt

tạp niệm.

"Dù sao hắn cũng là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, tu vi kiếp trước không biết mạnh hơn chúng ta bao nhiêu." "Lời Tam đệ nói cũng có lý." Im lặng hồi lâu, Lão Tử thở dài một tiếng.

Có lẽ đây là một cái cớ tốt.

"Oanh long long...!" Ngũ Hành đại kiếp băng diệt, trong kiếp vân lại có đại đạo pháp tắc dâng trào.

Thiên Đạo Chi Nhãn chằm chằm nhìn Sở Nguyên, bỗng nhiên phân hóa ra bốn đạo ấn ký, lao vào trong thế giới kiếp vân.

"Ngâm...!" "Lệ...!" "Hống...!" "Mu...!" Trong hư không bỗng nhiên truyền đến tiếng thần thú tê hống.

Thanh Long gào thét, Chu Tước minh đề, Bạch Hổ khiếu hống, Huyền Vũ khinh mu.

"Oanh...!" Từ trong kiếp vân, một cái đầu Thương Long khổng lồ lao ra, theo sau là thân hình dài ức vạn dặm.

Thương Long gào thét, đôi mắt hung lệ lập tức khóa chặt Sở Nguyên, thân thể hùng vĩ sánh ngang một phương đại thiên thế giới mang lại áp lực không gì sánh kịp.

Thánh thú Thanh Long!

Tiếp đó là Thánh thú Chu Tước tựa như một phương hỏa diễm thế giới, Thánh thú Bạch Hổ với sát phạt chi khí kinh thiên động địa, và cả Thánh thú Huyền Vũ cõng núi đội nhạc.

Tứ Linh Thánh Thú bay ra khỏi kiếp vân, vây quanh Sở Nguyên.

Địa Thủy Phong Hỏa, thiên địa tứ đạo chấn động ầm ầm.

Đại đạo pháp tắc vô tận dâng trào, như một con sông đại đạo mênh mông nhấn chìm Sở Nguyên.

Thành đạo đệ nhị kiếp: Tứ Tượng Đại Kiếp.

Thiên Đạo hiển hóa Tứ Tượng Thánh Thú oanh sát kẻ độ kiếp.

“Ha ha...

Vừa giết Ngũ Hành Đại Đế, giờ lại đến Tứ Tượng Thánh Thú.

Hôm nay bản tọa sẽ xé nát các ngươi từng con một!” “Oanh...!” Sở Nguyên quát lớn một tiếng, thân hình lắc mạnh, hóa tác một tôn cự nhân vô thượng thông thiên triệt địa.

Pháp Tướng Thiên Địa!

Thần khu ức vạn dặm sừng sững giữa Hỗn Độn, huyết khí vô tận cuồn cuộn như đại hà thao thao, kích khởi sóng triều vô tận.

“Chết...!” Lần này Sở Nguyên hoàn toàn dùng nhục thân chiến đấu, Thí Thần Thương bị quăng sang một bên, hắn vươn tay chộp lấy Thánh thú Thanh Long.

“Ngâm...!” Đôi mắt hung lệ lóe lên sự bạo ngược vô tận, Thanh Long phi vũ, thần khu chấn động đại thiên vô tận.

Thanh Long thò vuốt, mang theo vĩ lực mênh mông khôi hoành nghênh đón Sở Nguyên.

Chương 55

"Lệ...!" "Hống...!" Phía bên kia, Thánh thú Chu Tước há miệng phun ra Nam Minh Ly Hỏa vô tận thiêu đốt thân thể Sở Nguyên.

Thánh thú Bạch Hổ đạp hư Hỗn Độn, binh qua chi khí bùng nổ, ngoạm về phía chân sau của Sở Nguyên.

Con rắn dài trên lưng Thánh thú Huyền Vũ cũng cắn một cái vào thân thể hắn.

"Nghiệt súc hay lắm!" Sở Nguyên quát lớn, tay trái quờ ra sau chộp lấy đầu rắn kia, sau đó vung cánh tay ném mạnh Thánh thú Huyền Vũ ra ngoài, "oanh" một tiếng đâm sầm vào người Thánh thú Chu Tước.

Thân thể cả hai trực tiếp ép sập không gian Hỗn Độn.

Cùng lúc đó, lòng bàn tay Sở Nguyên va chạm với long trảo.

"Oanh long long...!" Tiếng nổ đếc tai vang vọng Hỗn Độn, dư ba kình đạo khủng bố tàn phá, đánh sập hư không vô tận.

Sở Nguyên lảo đảo lùi lại, trên tay phải rơi xuống vài giọt máu.

Thánh thú Thanh Long cũng bị đánh bay, trên cái vuốt sắc lẹm đã đẫm máu tươi.

"Cút...!" Lúc này, Sở Nguyên tung một cước đá bay Thánh thú Bạch Hổ đang định nhảy lên từ phía sau.

"Đến đây cho ta...!" Sở Nguyên ngẩng đầu, mạnh mẽ vươn tay chộp lấy Thanh Long, Thượng Thương Chi Thủ hiển hóa giữa Hỗn Độn, vạn đạo oanh minh.

Thánh thú Thanh Long không kịp phòng bị lập tức bị Sở Nguyên

tóm trong tay, kéo trở lại.

Thần khu khổng lồ bị kéo ngược về, khuấy động Hỗn Độn vô tận, hư không theo đó băng toái.

"Đến đây...!" Cuối cùng, nó bị Sở Nguyên dùng hai tay tóm chặt.

"Tứ Tượng Thánh Thú, bắt đầu từ Thanh Long trước...

Xoẹt!" Sở Nguyên cười lớn, hai tay dùng lực hướng ra ngoài, trong nháy mắt xé rách thần khu của Thánh thú Thanh Long.

"Ngâm...

Ào ào...!" Thánh huyết vô tận vãi xuống Hỗn Độn, ép sập từng phương không gian.

Thánh thú Thanh Long bi ngâm một tiếng, linh quang trong đôi mắt khổng lồ dần dần tiêu tán.

Thanh Long chết!

"Ha ha, tiếp theo!" Sở Nguyên quát lớn, siết chặt nắm đấm oanh về phía Thánh thú Bạch Hổ.

Trên cánh tay hắn huyết khí cuồn cuộn, từng sợi gân mạch lồi lên như cầu long, tràn ngập vĩ lực vô thượng.

Thánh thú Bạch Hổ gào thét, đôi mắt không chút linh trí chỉ đầy sự bạo ngược nghênh đón Sở Nguyên.

"Oanh...!" Nắm đấm của Sở Nguyên va chạm với cái đầu cứng nhất trên thân Bạch Hổ.

Tiếng sóng cuồn cuộn ngút trời, vĩ lực phái nhiên không gì sánh kịp tức khắc bùng nổ.

"Phanh...!" Thần khu Thánh thú Bạch Hổ trong nháy mắt bị đánh nổ, hóa thành sương máu vô tận vãi khắp Hỗn Độn.

Trên nắm đấm của Sở Nguyên cũng máu thịt be bét.

"Còn lại hai con." Sở Nguyên quanh thân tràn ngập sát khí vô tận, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Chu Tước và Huyền Vũ còn lại.

"Lệ...!" Thánh thú Chu Tước vỗ cánh, phun ra thánh hỏa vô tận, ngọn lửa khủng bố thiêu tan cả Hỗn Độn hư không.

Tuy nhiên, Sở Nguyên lại khinh thường, đưa tay phải ra tát một cái.

"Chết...!" "Oanh...!" Thượng Thương Chi Thủ hiển hóa, che lấp ức vạn dặm thiên địa.

Trong lòng bàn tay, đại đạo pháp tắc cuồn cuộn dâng trào, Địa Thủy Phong Hỏa bạo ngược diễn hóa ra một phương Hỗn Độn thiên địa bao la.

Sau đó, mang theo vĩ lực vô thượng, tát mạnh lên thân hai đại thánh thú.

"Phanh...!" Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng, hai đại thánh thú căn bản không kịp phản ứng đã bị đánh thành sương máu.

Tứ Tượng đại kiếp kết thúc.

"Đinh, túc chủ đánh bại Tứ Tượng Thánh Thú, nhận được Thánh thú tinh huyết *4." "Thật là một hung nhân tuyệt thế!" Ở rìa Hỗn Độn, một đám đại năng Hồng Hoang chấn động tâm can, kinh thán trước thực lực cường hãn của Sở Nguyên.

Tay không bác đấu, xé xác Thánh thú.

Nhục thân của Nguyên Sơ Ma Chủ không biết đã cường hãn đến mức nào.

Ngay cả Thập Nhị Tổ Vu cũng đầy mặt kinh thán, tự thẹn không bằng.

“Ngũ Hành đạo kiếp, Tứ Tượng đại kiếp, không biết sau đó sẽ có kiếp nạn gì giáng xuống.” Nhìn đám kiếp vân che lấp Hỗn Độn kia, có đại năng lẩm bẩm.

Khi đại kiếp tiến hành đến lúc này, không ít đại năng đã đạt được cảm ngộ, tiến bộ thần tốc, tự nhiên mong đợi những kiếp nạn tiếp theo.

Cùng lúc đó, giữa Hỗn Độn, Thiên Đạo Chi Nhãn bỗng nhiên nhìn về phía Thiên Đạo Ngũ Thánh, một đạo tin tức truyền vào tâm trí họ.

“Hửm?” Sắc mặt Thiên Đạo Ngũ Thánh tức khắc tối sầm lại, nhìn nhau trân trân.

Sau đó, Lão Tử thở dài một tiếng, bước tới tiến vào Hỗn Độn.

“Oanh...!” Thấy vậy, bốn vị thánh nhân còn lại cũng không do dự nữa, lập tức đi theo, cùng Lão Tử bao vây Sở Nguyên.

“Xôn xao...!” Ở rìa Hỗn Độn, chư thiên đại năng lập tức nổ tung.

“Thành đạo đệ tam kiếp lại là Thiên Đạo Thánh Nhân trở đạo?” “Cũng quá khủng bố rồi, dĩ lực chứng đạo quả nhiên hung hiểm dị thường.” “Một người đối đầu Ngũ Thánh, có chút nguy hiểm đây.” “Không đúng, kia...

Nguyên Thủy Thiên Tôn phục sinh rồi?” Lúc này, có đại năng kinh hãi lên tiếng.

Giữa Hỗn Độn, đại đạo bản nguyên vô lượng hội tụ, ngưng tụ ra thân ảnh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thành đạo đại kiếp, Lục Thánh trở đạo, tự nhiên không thể thiếu Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Nhị đệ?” “Nhị huynh.” Lão Tử và Thông Thiên tự nhiên mừng rỡ vô cùng.

“Đại ca, Tam đệ?” Ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn mang theo một chút mờ mịt, ký ức của hắn dừng lại ở khoảnh khắc bị Sở Nguyên oanh sát.

Nhưng uy năng Thánh nhân phi phàm, chỉ một niệm đã hiểu rõ ngọn ngành.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ khựng lại một thoáng liền minh ngộ cảnh ngộ của bản thân.

“Lại chết một lần sao?” Trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện lên một tia khổ chát, nhưng không còn phẫn nộ như trước nữa.

Bị người ta liên tiếp chém giết hai lần, nếu không phải Sở Nguyên phải độ kiếp thành đạo thì chưa chắc hắn đã được phục sinh.

Điều này khiến tâm tình Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng phức tạp.

“Thiên Đạo Lục Thánh sao?

Đều tụ tập đủ rồi.” Ở phía bên kia, Sở Nguyên nhìn Thiên Đạo Lục Thánh đang bao vây mình, nhướn mày.

“Đây là đệ tam kiếp sao?” Sở Nguyên cười lạnh một tiếng, giải trừ Pháp Tướng Thiên Địa, vẫy tay thu hồi Thí Thần Thương.

Tuy vẻ mặt bất cần nhưng trong lòng hắn vô cùng nghiêm túc.

Thiên Đạo Lục Thánh không giống với Tứ Tượng Thánh Thú trước đó.

Họ có linh trí, lại nắm giữ chí bảo uy lực cường hãn.

Sáu vị nhất thể đủ để gây nguy hiểm cho Sở Nguyên.

“Oanh...!” Thập Nhị Đô Thiên Kỳ hiển hóa, dẫn dắt sức mạnh Bàn Cổ tràn vào cơ thể Sở Nguyên.

Dưới sự gia tăng sức mạnh gấp trăm lần, khí tức của Sở Nguyên càng thêm khủng bố.

Từng luồng khí tức rủ xuống làm sụp đổ cả Hỗn Độn vô tận.

Sau đó, Diệt Thế Đại Ma và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng được mang ra.

"Tạm ổn rồi." Sở Nguyên thầm tính toán.

Cùng lúc đó, Thiên Đạo Lục Thánh cũng lấy ra linh bảo: Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Tứ Kiếm, Tiếp Dẫn Thần Xử, Thất Bảo Diệu Thụ, Càn Khôn Đỉnh.

Lục đại chí bảo hoành tuyên hư không, đại đạo pháp tắc vô tận theo đó vặn vẹo.

Ngoài ra còn có Bàn Long Biển Quải, Tam Bảo Ngọc Như Ý, Thanh Bình Kiếm, Sơn Hà Xã Tắc Đồ...

Từng kiện Tiên Thiên Linh Bảo lơ lửng quanh thân Lục Thánh, đại đạo cuồn cuộn trút về phía Sở Nguyên.

Thiên Đạo hạ chỉ, họ không thể không dốc toàn lực ra tay.

Chương 56

Đây chính là kiếp nạn mà dĩ lực chứng đạo phải trải qua.

"Đến đây!

Oanh...!" Sở Nguyên cười lớn một tiếng, sải bước tiến tới, trong nháy mắt vượt qua triệu dặm, Thí Thần Thương quét ngang Hỗn Độn đánh về phía Chuẩn Đề.

Quả hồng nhắm vào chỗ mềm mà nắn, so với năm người còn lại, Chuẩn Đề với bảo vật bị hủy và thương thế đầy mình chắc chắn là mắt xích yếu nhất.

Sơ hở nằm ở trên người hắn.

Ngay khoảnh khắc Sở Nguyên ra tay, Thiên Đạo Lục Thánh cũng động thủ.

Kim kiều hoành không, Thái Cực Đồ trấn áp Hỗn Độn hư không, âm dương nhị khí hóa tác giao long vây giết Sở Nguyên.

Lão Tử tay cầm Bàn Long Biển Quải gõ tới.

Hỗn Độn kiếm khí cắt xẻ hư không vô tận, Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm Bàn Cổ Phiên phát ra sát cơ khủng bố.

"Oanh...!" Phía bên kia, Thông Thiên Giáo Chủ bày ra Tru Tiên Kiếm Trận bao vây tất cả mọi người vào trong.

Kiếm khí Tru Tiên vô tận hóa thành một tấm thiên võng oanh sát Sở Nguyên.

Nữ Oa ném ra Càn Khôn Đỉnh trấn áp thiên địa, như một phương đại thiên thế giới rộng lớn đâm thẳng vào Sở Nguyên.

Cuối cùng, Tiếp Dẫn lộ vẻ dữ tợn, trực tiếp nghênh đón Sở

Nguyên.

Tiếp Dẫn Thần Xử làm vỡ nát Hỗn Độn, mang theo vĩ lực vô thượng hùng hồn oanh tới.

Trong một khắc, trên trời dưới đất, trước mặt sau lưng đều là sát cơ thâm trầm.

"Ha ha... thế này mới đã!" "Cút...!" Sở Nguyên cười lớn, Diệt Thế Đại Ma xoay quanh thân thể, va chạm dữ dội với Càn Khôn Đỉnh.

Hai kiện chí bảo đồng thời bị đánh văng ra ngoài, làm sụp đổ Hỗn Độn vô ngân.

Sau đó, Sở Nguyên vươn tay trái, tóm chặt lấy Thần Xử trong tay Tiếp Dẫn.

"Phanh...!" Công kích khủng bố trực tiếp làm nổ tung cánh tay trái của hắn, Tiếp Dẫn cũng bị lực va chạm chấn bay đi.

"Oanh...!" Trên đỉnh đầu Sở Nguyên, Thái Cực Đồ diễn hóa âm dương thế giới muốn thu đi tòa bảo tháp đang rủ xuống huyền hoàng chi khí vô tận kia.

Tuy nhiên, tu vi Sở Nguyên mạnh hơn Lão Tử, uy lực của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp được phát huy hoàn mỹ.

Công kích của Thái Cực Đồ chỉ làm rung động nhẹ bảo tháp chứ không thể hất văng nó đi.

Như vậy, công kích của Lão Tử và Nguyên Thủy còn chưa đến gần thân Sở Nguyên đã bị Linh Lung Bảo Tháp yên diệt.

Nhân cơ hội này, Sở Nguyên đã áp sát trước mặt Chuẩn Đề.

Lúc này Chuẩn Đề không còn đường lui, chỉ có thể đỏ mắt giết về phía Sở Nguyên.

Thí Thần Thương va chạm với Thất Bảo Diệu Thụ, vĩ lực phái

nhiên bùng nổ, Thất Bảo Diệu Thụ vốn đã hư hại một nửa làm sao chống đỡ nổi, lập tức bị đánh bay.

Sau đó, Thí Thần Thương như hắc long thò vuốt, phun nuốt sát cơ vô tận đâm vào cơ thể Chuẩn Đề.

"Phanh...!" Từ bên cạnh, Sơn Hà Xã Tắc Đồ diễn hóa ra thứ nguyên vô tận ngăn cản Thí Thần Thương.

Sở Nguyên quay đầu lại.

"Thành đạo đại kiếp, không thể không toàn lực ra tay, cẩn thận." Nữ Oa bình tĩnh nói.

"Không cần các ngươi nhọc lòng." Sở Nguyên cười lạnh, mũi thương hất lên đánh văng Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

"Chư vị, hợp lực ra tay, trước tiên phá vỡ phòng ngự của hắn!" Lão Tử lên tiếng, âm thanh vang dội Hỗn Độn.

Thái Cực Đồ quét sạch đại thiên oanh về phía Linh Lung Bảo Tháp.

Tiếp Dẫn và Nguyên Thủy cũng tập trung công kích.

Phía bên kia, Nữ Oa vận dụng Càn Khôn Đỉnh, Chuẩn Đề múa Thất Bảo Diệu Thụ để kiềm chế Sở Nguyên.

Công kích của bốn tôn Thiên Đạo Thánh Nhân hung hãn oanh lên Linh Lung Bảo Tháp, lập tức đánh văng nó đi.

Mất đi phòng ngự của bảo tháp, công kích của những người còn lại rơi lên Chí Tôn Ma Bào, chấn cho Sở Nguyên liên tục lùi bước giữa Hỗn Độn.

"Cơ hội tốt!" Thiên Đạo Lục Thánh ánh mắt sáng lên, không chút do dự tung ra đòn chí mạng.

Bàn Cổ Phiên cắt xẻ Hỗn Độn, Tru Tiên Tứ Kiếm bắn ra kiếm khí

vô tận... công kích từ tứ diện bát phương ập đến muốn yên diệt nơi này.

Càng lúc nguy cấp, tâm Sở Nguyên càng bình tĩnh.

Như một chiến thần cổ xưa, hắn múa sát phạt chí bảo trong tay, sát lục pháp tắc bao trùm thiên địa đánh tan các đòn công kích.

Một nhịp thở sau, Thí Thần Thương quét sạch tất cả, Sở Nguyên mình đầy máu tươi.

Sắc mặt không đổi, hắn hít sâu một hơi, Luân Hồi Tiên Kinh vận chuyển, cả người như hóa thành một hắc động, điên cuồng thôn phệ Hỗn Độn tinh khí chuyển hóa thành Tạo Hóa chi khí tư dưỡng thần khu.

"Nguyên Sơ, thực lực của ngươi thực sự mạnh, nhưng Lục Thánh phối hợp, chiến lực vượt xa tổng hòa sáu người.

Kiếp này, ngươi không qua được đâu." Lão Tử lên tiếng.

Lúc này họ mới tìm thấy chút an ủi, hóa ra Nguyên Sơ Ma Chủ cũng không phải là bất khả chiến bại.

Lục Thánh hợp kích, thiên hạ có ai địch nổi?

"Ai, Lục Thánh trở đạo, trong Hồng Hoang này ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ e rằng cũng khó lòng chống đỡ." "Kiếp này nan độ rồi." Các đại năng Hồng Hoang ở rìa Hỗn Độn thở dài luyến tiếc.

"Không thể nào, ta tin tưởng sư phụ nhất định sẽ đánh bại Lục Thánh!" Tam Tiêu cổ vũ.

"Đúng vậy, hắn mới là mạnh nhất, thế gian không ai cản được." Hậu Thổ nắm tay Vân Tiêu, kiên định nói.

Sở Nguyên không đáp lời Lão Tử, hắn buông tay để Thí Thần Thương lơ lửng bên cạnh, hai tay kết ấn, dẫn dắt đại đạo minh minh.

Một luồng khí tức quỷ bí và mênh mông bộc phát từ người hắn.

"Đại đạo hữu số, đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật..." Sở Nguyên đứng giữa hư không, thân ảnh bỗng trở nên phiêu miểu như đang đứng ở tận cùng thời không trường hà.

"Hóa Tự Tại...

Hóa Vạn Cổ...

Hóa Nguyên Sơ...!" Thiên âm vang dội, đạo vận hội tụ thành một dòng sông đại đạo cuồn cuộn không thấy điểm dừng xuất hiện giữa Hỗn Độn.

Từ trong dòng sông ấy, từng đạo thân ảnh bước ra, uy thế cuồn cuộn đánh sập hư không.

Đó chính là từng "Sở Nguyên" khác.

Khi dòng sông biến mất, chín vị thân ảnh giống hệt Sở Nguyên hiện ra, tất cả đều có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Sát...!" Chín đạo nhân ảnh lập tức vồ lấy Thiên Đạo Lục Thánh, đại đạo uy thế bùng nổ nhấn chìm họ.

Cùng lúc đó, Sở Nguyên mở mắt, chộp lấy Thí Thần Thương rồi biến mất tại chỗ.

"Phốc xuy...!" Chuẩn Đề còn chưa kịp phản ứng thì ngực đã đau nhói.

Một mũi thương huyết sắc đâm xuyên qua ngực hắn, sát lục pháp tắc yên diệt nguyên thần.

"Phanh...!" Thần khu Hỗn Nguyên sụp đổ, hóa thành sương máu.

"Đinh, túc chủ đánh giết Thiên Đạo Thánh Nhân Chuẩn Đề, nhận được cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Lục Thần Đao." "Đinh, Lục Thần Đao tự động nhận chủ." Sở Nguyên phớt lờ thông báo hệ thống,

thân ảnh thấp thoáng di chuyển khắp chiến trường.

Thí Thần Thương quét ngang lục hợp, mỗi một kích đều lấy đi sinh mạng của một tôn Thánh nhân.

Hai tiếng nổ vang lên, Thông Thiên, Nguyên Thủy, Nữ Oa kinh hãi lùi lại ức vạn dặm.

Nhìn lại, mặt họ trắng bệch như tờ giấy.

Thân ảnh Lão Tử và hai người khác đã biến mất, chỉ còn Sở Nguyên cùng chín đạo hóa thân sừng sững.

"Đinh, túc chủ đánh giết Thiên Đạo Thánh Nhân Tiếp Dẫn, nhận được vô thượng thần thông Đại Tịch Diệt Thuật.

Đại Tịch Diệt Thuật tự động mãn cấp." "Đinh, túc chủ đánh giết Thiên Đạo Thánh Nhân Thái Thanh, nhận được Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích tự động nhận chủ." Trong Hồng Hoang, trời đổ mưa máu, Thánh nhân ngã xuống, thiên địa đồng bi.

Chương 57

“Thắng rồi!

Thật sự thắng rồi!” Các đại năng Hồng Hoang ngơ ngác như đang nằm mơ.

Chỉ trong chớp mắt, Thiên Đạo Lục Thánh vốn đang chiếm ưu thế đã bị đồ sát mất ba vị.

Yêu tộc thì hoảng loạn vô cùng, nhiều đại năng bắt đầu tính chuyện rút khỏi Yêu tộc.

“Nguyên Sơ huynh đệ... thật cường đại!” Thập Nhị Tổ Vu chỉ biết tán thán.

“Có muốn chiến tiếp không?” Sở Nguyên đạm mạc hỏi ba vị thánh nhân còn lại.

Nữ Oa cùng hai người kia nhìn nhau, đắng chát trong lòng: “Ngươi thắng rồi.” Nữ Oa thu hồi linh bảo.

Kiếp thứ ba: Thánh nhân đại kiếp đã qua.

Chín đạo hóa thân của Sở Nguyên tan biến.

Nhờ hệ thống, hắn đã lĩnh ngộ Hóa Tự Tại Đại Pháp đến đại viên mãn.

Sở Nguyên cảm ứng được đại kiếp vẫn chưa hết.

Đệ nhất kiếp Ngũ Hành, đệ nhị kiếp Tứ Tượng, đệ tam kiếp Lục Thánh, tiếp theo sẽ là gì?

Không để hắn đợi lâu, một thân ảnh cổ phác hiện ra.

“Hồng Quân Đạo Tổ?” Sở Nguyên không mấy bất ngờ.

Người có thể xếp sau Lục Thánh chỉ có thể là Hồng Quân.

"Ngươi cũng muốn cản ta?" Sở Nguyên vung thương hỏi.

Hồng Quân thần sắc phức tạp: "Thực lực của ngươi vượt xa dự liệu của ta.

Nếu không có Thiên Đạo gia trì, ta cũng không phải đối thủ của ngươi.

Nhưng kiếp này không phải do lão đạo chủ trì." Một giọng nói cuồng phóng vang lên: "Ha ha, lão tổ rốt cuộc cũng ra rồi...!" Ma khí cuồn cuộn hội tụ thành một nam tử trung niên mặc ma bào đen, tóc dài bay múa, diện dung hung cuồng.

"La Hầu?" Sở Nguyên nheo mắt.

Thiên Đạo thật vô tình, thà thả Ma Tổ ra cũng phải ngăn hắn thành đạo.

"Hửm?

Hồng Hoang giờ vẫn có người nhận ra lão tổ sao?" La Hầu nhìn Sở Nguyên, rồi nhận được tin tức từ Thiên Đạo.

"Dĩ lực chứng đạo?

Thành đạo đại kiếp?" Sau khi lướt qua thông tin, La Hầu nhìn Sở Nguyên với ánh mắt sắc lẹm, rồi thấy Thí Thần Thương trong tay hắn: "Thí Thần Thương của lão tổ cũng ở trong tay ngươi?

Nguyên Sơ Ma Chủ... không tệ, mạnh hơn lão tổ năm đó, có thể để Thí Thần Thương uống máu Thánh nhân." "La Hầu, đừng nói nhảm nữa, thực hiện đại kiếp đi." Hồng Quân bên cạnh giật giật khóe mắt.

"Thiên Đạo?

Thiên Đạo làm gì được ta?

Ta hóa thân thành Vực Ngoại Ma Giới, bất tử bất diệt.

Hồng Quân, năm xưa ngươi lấy đa đánh ít, thắng không anh hùng.

Hôm nay lão tổ trở về, chúng ta đại chiến một trận!" La Hầu đại hống, lao thẳng vào Hồng Quân.

Cảnh tượng này khiến mọi người ngớ ngẩn.

Ma Tổ lại đi đánh Hồng Quân?

"Tiểu tử, Hồng Quân cứ để lão tổ lo, ngươi đi độ kiếp cuối cùng đi.

Có thành đạo được không phải xem ngươi có thắng nổi 'Hắn' không.

Chúc may mắn!" Tiếng của La Hầu vang bên tai Sở Nguyên.

"Hắn"?

Là ai?

La Hầu và Hồng Quân chiến đấu điên cuồng, bay xa ức vạn dặm.

Kiếp thứ tư trôi qua một cách mờ mịt.

Sở Nguyên nhìn kiếp vân đang cuộn trào.

Là Dương Mi Đại Tiên?

Hay là Thiên Đạo?

Thiên Đạo bản tôn không thể hạ trường vì trái quy tắc Đại Đạo.

Bỗng nhiên, Thiên Đạo Chi Nhãn hàng lâm một vĩ lực chí cao vô thượng.

Một dòng sông dài cuồn cuộn hiển hóa giữa Hỗn Độn.

"Thời Không Trường Hà?" Thiên Đạo triệu hoán nó ra làm gì?

Từ trong kiếp vân, một đạo thân ảnh nguy nga bước ra.

Sát khí kinh thiên địa, đại đạo thần vận chấn động Hỗn Độn.

Thời Không Trường Hà đổ tinh quang vào thân ảnh ấy.

"Bàn Cổ...!" "Bàn Cổ...!" Vạn đạo oanh minh, thần ma tiên phật đều bái phục trước đạo nhân ảnh ấy.

"Bàn Cổ Đại Thần?

Phụ Thần?" Các đại năng Hồng Hoang chấn kinh.

Kiếp cuối cùng lại là Bàn Cổ?

Ai có thể vượt qua được?

"Nguyên Sơ Ma Chủ... ai, dĩ lực chứng đạo khó đến vậy sao?" Thập Nhị Tổ Vu mê mang.

Sở Nguyên cũng chấn động.

Thiên Đạo không thể hiển hóa Bàn Cổ thật, đây chắc chắn là một "Bàn Cổ giả" do Thiên Đạo tạo ra từ ấn ký và khí tức trong Thời Không Trường Hà.

"Thiên Đạo Bàn Cổ sao?" Hiểu rõ mọi chuyện, Sở Nguyên xua tan mây mù trong lòng.

Thiên Đạo Bàn Cổ lao đến oanh một quyền.

Sở Nguyên cũng đấm trả.

Hai nắm đấm thép va chạm, Sở Nguyên bị đánh bay, cánh tay phải nổ tung thành sương máu.

Thiên Đạo Bàn Cổ cũng vỡ nát cánh tay nhưng khôi phục tức khắc.

Nhục thân của nó mạnh hơn hẳn một chút, nhưng không phải là không thể chiến thắng.

Cuộc chiến kéo dài nửa tháng.

Sở Nguyên bị đánh nát rồi lại khôi phục, nhục thân dần dần ngưng tụ bất hủ chi ý.

Hắn dùng trận chiến này để rèn luyện bản thân.

Cuối cùng, thân thể Sở Nguyên bùng nổ thành sương máu, nhưng trong đó dũng động đại đạo chi lực rực rỡ nhất.

"Kết thúc rồi." Tiếng của Sở Nguyên vang lên.

Huyết dịch quay trở lại, nhục thân hắn triệt để lột xác.

Nguyên thần, chân linh, đạo quả, tất cả dung luyện thành một: Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Chương 58

Hắn nuốt đạo quả vào bụng, ý thức bạt cao, chân linh siêu thoát Thời Không Trường Hà và Vận Mệnh Trường Hà.

Giờ đây hắn mới thực sự đắc đại tiêu dao, đại tự tại.

Sở Nguyên mở mắt, vươn tay bóp nát Thiên Đạo Bàn Cổ.

“Đinh, túc chủ đánh giết Thiên Đạo Bàn Cổ, nhận được Tạo Hóa chí bảo Tạo Hóa Thiên Trì.

Tạo Hóa Thiên Trì tự động nhận chủ.” Kiếp vân tan biến, Thiên Đạo Chi Nhãn ẩn thối.

“Thắng rồi!

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thành rồi!” Chư thiên đại năng kích động.

Yêu tộc hoảng sợ.

Ma Tổ La Hầu nhìn Sở Nguyên: “Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thực sự đầu tiên của Hồng Hoang.” Hồng Quân Đạo Tổ thì trầm mặc mưu tính: “Sở Nguyên có thể trở thành Địa Đạo chi chủ, điều này có lẽ cũng không tệ.” "Oanh...!" Khí thế hùng hồn hạo hãn từ trên người Sở Nguyên bùng nổ, trong nháy mắt quét sạch Hỗn Độn vô ngần, lan tràn về phía thế giới Hồng Hoang.

Khoảnh khắc này, tại Hồng Hoang thế giới, vô tận chủng tộc, ức vạn sinh linh đồng thời cúi đầu bái lạy. "Bản tọa Nguyên Sơ, hôm nay thành đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vạn kiếp bất ma, tuyên cổ bất diệt, thiên địa cùng chúc mừng." Đạo âm ầm ầm vang triệt chân trời, trong hư không, từng đóa kim liên nở rộ, từng đạo tiên quang rủ xuống, vô tận lực lượng tạo hóa rưới khắp đại địa Hồng Hoang.

"Oanh...!" Ngay lúc đó, trên đại địa Hồng Hoang, không biết có bao nhiêu sinh linh sinh ra linh trí, đột phá cảnh giới. "Nguyên Sơ Ma Chủ chí thánh đại đức." Những sinh linh nhận được ân huệ của Sở Nguyên đều vô thức phủ phục sát đất, hướng về phía Sở Nguyên phát ra lời cảm tạ chân thành nhất.

Trong Hỗn Độn, Hồng Quân Đạo Tổ nhìn sâu Sở Nguyên một cái rồi biến mất.

Cùng lúc đó, Ma Tổ La Hầu cũng biến mất trước mắt các đại năng.

Cả hai đều đã lấy thân hợp Thiên Đạo, nếu không phải vì đại kiếp thành đạo của Sở Nguyên thì căn bản không thể xuất hiện. "Chúng ta đa tạ Nguyên Sơ Ma Chủ." Các đại năng đồng loạt hành lễ, hướng về Sở Nguyên cúi người bái biệt.

Họ cảm tạ vì Sở Nguyên đã vô tư mời quan sát đại kiếp thành đạo, qua đó thu hoạch không ít. "Chư vị mời về cho." Ánh mắt Sở Nguyên bình tĩnh quét qua các đại năng ở biên giới Hỗn Độn.

Tay áo vung lên, hắn cuốn lấy Thập Nhị Tổ Vu cùng nhóm Tam Tiêu, lập tức biến mất trong Hỗn Độn.

Tại Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, mọi người đứng vững.

Tổ Vu Chúc Dung khó hiểu hỏi: "Nguyên Sơ huynh đệ, vừa rồi tại sao không trực tiếp diệt Yêu tộc?" "Không thể, quan sát kiếp số ở Hỗn Độn vốn là do Sở Nguyên ta mời các đại năng Hồng Hoang tới.

Nếu ra tay mạt sát Yêu tộc, e rằng sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt trong lòng chúng sinh Hồng Hoang.

Việc này không thể làm." Không đợi Sở Nguyên giải thích, Hậu Thổ đã lên tiếng trước. "Còn có phương diện nguyên nhân khác." Sở Nguyên cười cười: "Thiên Đình chỉ là bệnh ghẻ lở, trở bàn tay có thể

diệt.

Nhưng Yêu tộc thì chưa thể diệt.

Hiện nay Thiên Đình có hàng chục vạn chủng tộc gia nhập, sáp nhập vào Yêu tộc, nếu xóa bỏ toàn bộ bọn họ thì cũng là một loại tổn thương đối với chính thế giới Hồng Hoang." Sở Nguyên tuy đã thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng không có ý định rời xa Hồng Hoang như Dương Mi Đại Tiên.

Ngược lại, hắn rất coi trọng thế giới Hồng Hoang.

Đợi khi thân hóa luân hồi, trở thành Địa Đạo chi chủ, hắn sẽ nắm giữ quyền hành Hồng Hoang.

Do đó, Hồng Hoang thế giới càng mạnh thì càng phù hợp lợi ích của hắn.

Vậy nên, Yêu tộc tất phải diệt, nhưng phải diệt có kỹ thuật. "Vậy phải làm thế nào?" Đế Giang hỏi.

Ánh mắt Sở Nguyên ngưng tụ, trầm giọng nói: "Để Thiên Đình đổi chủ nhân, uy hiếp những chủng tộc gia nhập Thiên Đình phải rút khỏi Yêu tộc.

Khi Đế Tuấn và Thái Nhất trở thành kẻ cô độc, búng tay là diệt.

Còn như Thập Đại Yêu Thần, chưa bao giờ đáng ngại." "Đúng là ý kiến hay, để Đế Tuấn Thái Nhất trơ mắt nhìn Thiên Đình do mình thiết lập sụp đổ từng chút một, e rằng còn khó chịu hơn là giết bọn chúng." Tổ Vu Chúc Dung mắt sáng lên, phấn khích nói. "Vậy sau khi chuyện Yêu tộc kết thúc, Vu tộc lại nên thế nào?" Đế Giang nhìn Sở Nguyên, trầm giọng hỏi.

Sở Nguyên ngước mắt, sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên nói: "Mỗi một chủng tộc đối với Hồng Hoang đều có chức trách nhất định.

Chỉ khi tận lực thực hiện chức trách thì mới có thể tiêu dao tự tại mà tồn tại.

Vu tộc cũng vậy.

Đế Giang Tổ Vu là thủ lĩnh Vu tộc, có còn nhớ chức trách của Vu tộc ở đâu không?" "Ta hiểu rồi." Đế Giang nhìn Sở Nguyên, khẽ gật đầu, thần sắc sâu xa.

Bên cạnh, Chúc Cửu Âm như có điều suy nghĩ.

Các Tổ Vu khác nhìn mấy người đánh đố, trong lòng đầy mờ mịt.

Sở Nguyên gật đầu, không nói thêm: "Vạn năm sau, Luân Hồi xuất thế, lời hứa về vị trí Địa Đạo Thánh Nhân cho Vu tộc lúc đó sẽ cùng thực hiện." "Như vậy thì tốt quá." Đế Giang gật đầu, thần sắc thả lỏng.

Sau khi Thập Nhị Tổ Vu rời đi, Sở Nguyên triệu tập Nhân Tộc Tam Tổ dặn dò một phen rồi lại bế quan.

Lần bế quan này, một là để chải chuốt đại đạo của bản thân, hai là để luyện hóa tàn khu của Luân Hồi Ma Thần.

Nhưng trước đó...

Sở Nguyên ngồi xếp bằng dưới Thế Giới Thụ, tay phải vung lên, thu hoạch từ mấy trận đại chiến gần đây được lấy ra.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo: Thiên Yêu Trượng, Luân Hồi Đồ, Lục Thần Đao.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn: Hoàng Trung Lý.

Ngũ Hành Đại Đạo Toái Phiến.

Tứ Tượng Thánh Thú Tinh Huyết.

Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo: Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Tạo Hóa Chí Bảo: Tạo Hóa Thiên Trì.

Một mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Hỗn Độn Linh Bảo: Thời Gian Chi Luân.

Những món Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo kia Sở Nguyên chỉ nhìn qua một cái rồi để sang bên cạnh.

Hiện nay, linh bảo có thể phát huy hoàn mỹ thực lực của hắn thấp nhất cũng phải cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo như Thí Thần Thương.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đối với hắn không còn tác dụng lớn.

Hoàng Trung Lý: Vạn năm nở hoa, vạn năm kết quả, vạn năm chín, mỗi ba vạn năm có được chín quả, trên quả có hai chữ Hoàng Trung nên có tên này.

Nó cùng tên với Tinh Thần Quả Thụ và Ngũ Hành Quả Thụ là những Tiên Thiên Linh Căn danh tiếng nhất, truyền văn ăn một quả có thể đột phá Đại La Kim Tiên.

Hiện giờ xem ra hiển nhiên là giả.

Đại La Kim Tiên không dễ dàng như vậy.

Nhưng hiệu dụng của Hoàng Trung Lý cũng không tệ, trong một quả ẩn chứa pháp lực vô lượng, có thể dùng để luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan.

Sau khi xem xong, Sở Nguyên phất tay gieo Hoàng Trung Lý vào trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới. "Oanh...!" Có thêm một gốc Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, bản nguyên Vĩnh Hằng Đại Thế Giới lập tức tăng vọt.

Tốc độ nuốt chửng tinh khí Hỗn Độn nhanh hơn rõ rệt, khoảng cách thăng cấp thành Hoàn Mỹ Thế Giới cũng gần hơn một bước.

Đồng thời, dưới sự kích thích, Thế Giới Thụ sau lưng Sở Nguyên lại đâm ra vạn nhánh non, độn vào trong hư vô, dẫn dắt lực lượng Hỗn Độn.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích ngang hàng với Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, đều là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo.

Lượng Thiên Xích công kích vô song, sát nhân không dính nhân quả; Linh Lung Bảo Tháp phòng ngự vô song, Thánh nhân cũng khó phá.

Nhưng Sở Nguyên đã có Thí Thần Thương và Diệt Thế Đại Ma, cơ hội dùng đến Lượng Thiên Xích hầu như không có.

Thu hồi Lượng Thiên Xích, Sở Nguyên lấy ra Tạo Hóa Thiên Trì.

Tạo Hóa Thiên Trì là Tạo Hóa Chí Bảo, công thủ toàn diện.

Mỗi một nguyên hội có thể ngưng tụ một trì Tạo Hóa Chân Thủy, chứa đựng lực lượng tạo hóa vô lượng, có thể tạo hóa vạn linh.

Nó giúp vạn vật sinh linh tẩy luyện huyết mạch, thoát phàm hóa tiên, nâng cao tư chất căn cốt, tịnh hóa nguyên thần, ngưng tụ Tạo Hóa Thần Thể.

Chương 59

Một kiện Tạo Hóa Chí Bảo này có chút giống với Thăng Tiên Trì trong truyền thuyết sau này.

Điểm khác biệt duy nhất là việc sử dụng Tạo Hóa Thiên Trì không có hạn chế về tu vi.

Ngay cả Sở Nguyên cũng có thể nhờ nó để tẩy luyện huyết mạch, trừ khử ma niệm trong nguyên thần.

Rất tốt, dù sao cũng là Tạo Hóa Chí Bảo cùng cấp với Thí Thần Thương, bất kể công năng gì thì công kích và phòng ngự cũng sẽ không kém đi đâu được.

Cuối cùng là mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp và Thời Gian Chi Luân.

Sở Nguyên cầm mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, thần niệm quét qua, trong lòng đã hiểu rõ.

Khối mảnh vỡ này chứa đựng Sát Lục Đại Đạo.

Về phương diện tăng trưởng chiến lực, nó có tác dụng với Sở Nguyên.

Hắn dung hợp hai mảnh vỡ rồi thu lại.

Thời Gian Chi Luân là bạn sinh chí bảo của Thời Gian Ma Thần, uy lực vô cùng, nắm giữ nó có thể khống chế quy tắc thời gian.

Thời Gian Chi Luân là Hỗn Độn Linh Bảo, Hồng Hoang không dung nạp được, nhưng Vĩnh Hằng Đại Thế Giới có Thế Giới Thụ chống đỡ nên có thể che giấu cảm ứng của Thiên Đạo.

Món Hỗn Độn Linh Bảo này đã chịu một chút tổn thương trong

trận chiến khai thiên.

May mà không tổn hại đến bản nguyên, kinh qua vô tận nguyên hội đã khôi phục như cũ.

Sở Nguyên lĩnh ngộ về quy tắc thời gian còn thấp, nên khó phát huy uy năng của món Hỗn Độn Linh Bảo này.

Nhưng hắn có thể dùng nó theo cách khác.

Sở Nguyên giơ tay dung nhập Thời Gian Chi Luân vào Thế Giới Thụ, để cả hai hòa làm một. "Ta lấy danh nghĩa Sáng Thế Thần, lệnh cho Thời Gian Chi Luân diễn hóa Trường Hà Thời Không." "Oanh...!" Đạo âm ầm ầm vang dội khắp mọi ngóc ngách của Vĩnh Hằng Đại Thế Giới.

Vô tận thần vận đại đạo hội tụ, Thế Giới Thụ chống đỡ thiên địa lập tức hưởng ứng. "Ào ào...!" Trong hư không, một dòng Trường Hà Thời Không cuồn cuộn không dứt từ đỉnh Thế Giới Thụ lan xuống, chảy về phía chưa xác định. "Oanh long long...!" Sự gia nhập của Hỗn Độn Linh Bảo một lần nữa khiến bản nguyên Vĩnh Hằng Đại Thế Giới leo thang, khoảng cách thăng cấp ngày càng gần.

Thời Gian Chi Luân diễn hóa Trường Hà Thời Không đồng nghĩa với việc thời gian của Vĩnh Hằng Đại Thế Giới đã bị tách rời khỏi Hồng Hoang.

Từ nay về sau, Sở Nguyên có thể dùng quyền hành Sáng Thế Thần để khống chế tốc độ thời gian của phương thế giới này, trong nháy mắt có thể là vạn năm. "Tiếp theo là tàn khu của Luân Hồi Ma Thần.

Hệ thống, lấy tàn khu Luân Hồi Ma Thần ra." Sở Nguyên thầm nghĩ. "Đinh, tàn khu Hỗn Độn Ma Thần quá mức khổng lồ, Vĩnh Hằng Đại Thế Giới khó lòng chứa nổi, có thu nhỏ lại không?" Chứa... chứa không nổi?

Tâm thần Sở Nguyên chấn động, phải biết rằng Vĩnh Hằng Đại Thế Giới là đỉnh tiêm Đại Thiên Thế giới.

Khoảng cách thiên địa bên trong không thể dùng năm ánh sáng để tính nữa mà là từng đại vũ trụ một.

Ngay cả như vậy mà vẫn không chứa nổi một bộ tàn khu của Hỗn Độn Ma Thần sao? "Thu nhỏ lại." Sở Nguyên bình phục cảm xúc. "Đinh, tàn khu Hỗn Độn Ma Thần đã thu nhỏ ngàn vạn lần, đã lấy ra." "Oanh...!" Khoảnh khắc tiếp theo, một tôn thi thể Ma Thần đỉnh thiên lập địa xuất hiện trước mặt Sở Nguyên.

Vô tận Luân Hồi Đại Đạo cuồn cuộn tuôn trào, một sợi khí tức rủ xuống cũng đủ đè sụp vạn cổ tinh hà.

Lúc này, cả Vĩnh Hằng Đại Thế Giới không ngừng rung chuyển, hư không băng liệt sụp đổ như ngày tận thế. "Oanh...!" Thế Giới Thụ ra sức vẫy vùng cành lá, trấn áp hư không mới có thể dẹp yên cơn chấn động kia.

May mà vị trí của Thế Giới Thụ đã sớm được Sở Nguyên cách ly khỏi đại thế giới, nếu không chẳng biết sẽ tạo thành chấn động lớn đến mức nào. "Mạnh mẽ thật." Tuy chỉ là một cái xác nhưng khí tức đại đạo chí cao vô thượng kia vẫn khiến Sở Nguyên cảm thấy chấn động.

Hơn nữa, đây chỉ là một phần tàn khu, chưa đến một nửa, cùng lắm là phần từ ngực trở lên.

Hỗn Độn Ma Thần cường hãn như vậy, thật khó tưởng tượng năm đó Bàn Cổ lực phách ba ngàn Ma Thần sẽ mạnh đến mức nào? "Bắt đầu thôi." Chặt đứt tạp niệm trong lòng, Sở Nguyên lập tức khoanh chân ngồi xuống, dùng Hóa Tự Tại Đại Pháp luyện hóa bộ tàn khu Ma Thần này. "Oanh...!" Trong hư không, có một dòng trường hà vô tận hiện ra, điều chỉnh tốc độ thời gian ở nơi này xuống mức thấp

nhất.

Luân Hồi Ma Thần dù sao cũng là một trong mười hai Chí Tôn Ma Thần.

Ở thời đại Hỗn Độn, đó là tồn tại vô thượng có thể tranh phong với Bàn Cổ.

Sở Nguyên muốn dùng tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên để luyện hóa nó thì cần tiêu tốn thời gian vô tận.

May mà có Thời Gian Chi Luân diễn hóa Trường Hà Thời Gian, giúp hắn có thể điều chỉnh tốc độ thời gian của Vĩnh Hằng Đại Thế Giới.

Cùng lúc đó, trong điện Bàn Cổ, Thập Nhị Tổ Vu đứng sừng sững. "Đại ca, vừa rồi là có ý gì?

Chức trách hay không chức trách là sao?" Chúc Dung hỏi.

Xung quanh, trừ Chúc Cửu Âm và Hậu Thổ, các Tổ Vu khác cũng đầy vẻ mờ mịt. "Ai." Thấy vậy, Đế Giang không khỏi thở dài một tiếng. "Ta hỏi về vị thế của Vu tộc.

Nguyên Sơ Ma Chủ dù sao cũng xuất thân từ Nhân tộc, sau khi Yêu tộc diệt vong, hai tộc Nhân Vu lại nên chung sống thế nào?

Nhân vật chính của Hồng Hoang rốt cuộc do ai làm?

Nguyên Sơ không trả lời trực tiếp, nhưng ý tứ đã rõ ràng rồi.

Vu tộc không thích hợp làm nhân vật chính của thiên địa." Đế Giang nói. "Tại sao?" Chúc Dung không hiểu. "Có nhiều nguyên nhân, ví dụ như sinh sôi nảy nở." Chúc Cửu Âm lên tiếng. "Vấn đề lớn nhất của Vu tộc nằm ở chỗ sinh sản khó khăn, hiện nay Vu tộc có thể có số lượng nhiều như vậy là nhờ thông hôn với Nhân tộc.

Ngay cả vậy, qua bao nhiêu năm, số lượng Nhân Vu vẫn vượt xa

tất cả Vu tộc huyết mạch thuần khiết.

Vu tộc làm nhân vật chính thiên địa sẽ bất lợi cho sự phát triển của Hồng Hoang.

Còn có quan hệ với các chủng tộc Hồng Hoang, quan hệ với các đại năng Hồng Hoang.

Vu tộc không giỏi cai trị, nếu cưỡng cầu thì cuối cùng e rằng sẽ nhận lấy kết cục vạn kiếp bất phục." "Nhị đệ nói đúng, đó cũng chính là lý do Nguyên Sơ huynh đệ nhắc đến chức trách của Vu tộc.

Vu tộc tu luyện không thể rời bỏ sát khí thiên địa, sát khí càng nhiều thì tu luyện càng nhanh.

Vu tộc dùng sát khí để tu luyện đồng thời cũng đang tịnh hóa năng lượng tiêu cực trong Hồng Hoang, có đại công đức với thiên địa.

Điểm này chắc cũng là ý của Phụ thần, điện Bàn Cổ đã chứng minh rồi." "Vậy Vu tộc cũng phải giống như Long, Phượng, Kỳ Lân, rút khỏi Hồng Hoang sao?" Cộng Công trong lòng có chút không cam tâm. "Cứ chờ xem đã, Nguyên Sơ Ma Chủ chắc chắn sẽ khai mở tiền lộ cho Vu tộc." Đế Giang trầm giọng nói.

Thời gian thấm thoát, chớp mắt đã vạn năm.

Một ngày nọ, Hậu Thổ bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc khỏi trạng thái tu luyện, trong lòng vang lên giọng nói của Sở Nguyên. "Thông báo cho các Tổ Vu, nhanh chóng đến Huyết Hải." Hậu Thổ không hề do dự, lập tức thông báo cho các vị Tổ Vu rồi lên đường hướng về Huyết Hải.

Cùng lúc đó, trên không Huyết Hải, Sở Nguyên đạp bước đi trên các điểm nút hư không.

Cố địa trọng du, hiện nay trong Huyết Hải đã thiếu đi rất nhiều chân linh tàn phá, thay vào đó là từng tôn Tu La khí thế ngút trời.

Tu La nhất tộc, nam thì vô cùng xấu xí, nữ thì vô cùng mỹ diễm, có thể gọi là hai thái cực. "Oanh...!" Sở Nguyên không hề ẩn giấu, giải phóng toàn bộ khí thế trên người, quét qua biển máu vô biên. "Ai?" Trong khoảnh khắc, từng tôn Tu La bị kinh động, từ trong biển máu vọt ra. "Oanh...!" Sâu trong Huyết Hải, một đạo khí thế kinh thiên thăng đằng.

Chương 60

Minh Hà Lão Tổ chân đạp hư không, từ trong biển máu vô tận bước ra. "Bái kiến Lão tổ." Đám Tu La lập tức quỳ bái.

Tuy nhiên, Minh Hà Lão Tổ không thèm quan tâm, ông ta cúi người bái lạy trước mặt Sở Nguyên. "Minh Hà kiến quá Nguyên Sơ Ma Chủ." "Ừm." Sở Nguyên gật đầu. "Không biết Ma Chủ hôm nay giáng lâm Huyết Hải là có việc gì?" Minh Hà Lão Tổ dè dặt hỏi.

So với hơn ba trăm vạn năm trước, Minh Hà Lão Tổ đã không còn ý định tranh phong với Sở Nguyên nữa.

Trận đại kiếp thành đạo vạn năm trước, cũng như trận chiến Đông Hải năm xưa, đã khiến ông ta kinh hồn bạt vía.

Đôi khi ông ta cũng tự phục mình năm đó dám dùng cách đánh cược để hòng chiếm đoạt linh bảo của Sở Nguyên.

Ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, cuối cùng bị nhất chỉ điểm sát, suýt chút nữa thì rớt cảnh giới. "Không cần lo lắng, lần này không phải tìm ngươi phiền phức.

Ngược lại, hôm nay ngươi sẽ nhận được không ít công đức." Sở Nguyên tự nhiên thấy được sự bất an của Minh Hà Lão Tổ nên lên tiếng. "Công đức?" Mắt Minh Hà Lão Tổ sáng lên, không biết có thể giúp lão tổ tiến thêm một bước không. "Chỉ mong lát nữa ngươi đừng có khóc là được." Thấy dáng vẻ đó, Sở Nguyên biết ông ta đã nghĩ sai, nhưng cũng không có ý định giải thích. "Oanh...!" "Nguyên Sơ huynh đệ." Những đợt sóng âm cuồn cuộn xé rách không gian, Thập Nhị Tổ Vu đã đến. "Được rồi, vậy thì bắt đầu." Sở Nguyên gật đầu. "Oanh...!" Khoảnh khắc tiếp theo, một tôn tàn khu Ma Thần thông thiên triệt địa xuất hiện trên Huyết Hải, khí tức đại đạo hùng vĩ chấn

động thiên địa vô ngần, ngay lập tức quét qua toàn bộ thế giới Hồng Hoang. "Cái gì?" "Khí tức thật mạnh mẽ." "Chẳng lẽ lại có người chứng đạo sao?" Trong Hồng Hoang, từng tôn đại năng bị kinh động, ánh mắt đều đổ dồn về phía Huyết Hải. "Đó là tàn khu Hỗn Độn Ma Thần?" "Không xong rồi." Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Lão Tổ ngay khi nhìn thấy tàn khu của Luân Hồi Ma Thần, sắc mặt lập tức đại biến.

Ông ta lập tức minh ngộ Sở Nguyên muốn làm gì, trong lòng sốt ruột, muốn dẫn động Thiên Đạo giáng lâm để ngăn cản Sở Nguyên.

Tuy nhiên, ngay lúc đó, một giọng nói vang lên. "Nhân tộc Sở Nguyên, cung thỉnh Đại Đạo giáng lâm." Trên Huyết Hải, Sở Nguyên cúi người, kích động khí tức đại đạo của tàn khu Luân Hồi Ma Thần.

Giọng nói du dương, thẳng thấu cửu tiêu, dẫn dắt một tôn tồn tại vĩ đại chí cao vô thượng trong minh minh. "Oanh long long...!" Thương khung bị xé rách một cách thô bạo, đạo vận hùng vĩ vô lượng lan tỏa, một đôi Mắt Đại Đạo lặng lẽ hiện ra trên không trung Huyết Hải.

Đại Đạo đã giáng lâm.

Trong Hồng Hoang, Đại Đạo ẩn thối, bình thường sẽ không dễ dàng hiện thế như vậy.

Nhưng bây giờ thì khác.

Bản thân Sở Nguyên là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thực lực miễn cưỡng có thể giao tiếp với Đại Đạo.

Quan trọng nhất là trong Hồng Hoang xuất hiện khí tức Hỗn Độn Ma Thần.

Đại Đạo hiện diện khắp nơi, phân bố ở mọi ngóc ngách của Hỗn Độn Hồng Hoang.

Khi Sở Nguyên cung thỉnh Đại Đạo giáng lâm, khí tức Luân Hồi Ma Thần bùng nổ.

Đại Đạo lập tức bị kinh động. "Oanh...!" Đại Đạo giáng lâm, quét ngang Hồng Hoang, khí tức Thiên Đạo không còn, bị trấn áp trong Tử Tiêu Cung, run lẩy bẩy.

Trên Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ cùng Thập Nhị Tổ Vu đứng ở đằng xa, nhìn Mắt Đại Đạo trên chín tầng trời mà trong lòng run sợ.

Nguyên Sơ Ma Chủ rốt cuộc muốn làm gì?

Lúc này không chỉ Minh Hà mà ngay cả các đại năng Hồng Hoang đều đang thắc mắc. "Oanh...!" Ngay lúc đó, tàn khu Ma Thần đang đứng trên Huyết Hải bỗng nhiên mở bừng đôi mắt.

Khí tức đại đạo uy nghiêm vô lượng quét qua lục hợp bát hoang, làm băng diệt hư không vô ngần. "Đại Đạo tại thượng, nay có Nhân tộc Sở Nguyên, thấy thiên địa Hồng Hoang không vẹn toàn, Tam Tài có khuyết.

Nay lấy tàn khu Luân Hồi Ma Thần, thân hóa U Minh thế giới, diễn hóa Luân Hồi Hồng Hoang để bổ khuyết thiên địa.

Đại Đạo giám sát." Những đợt sóng âm cuồn cuộn truyền khắp thế giới Hồng Hoang, trên tàn khu Hỗn Độn Ma Thần bỗng nhiên bốc lên khí tức luân hồi vô lượng, quét sạch đại thiên. "Chuẩn." Mắt Đại Đạo nhìn Luân Hồi Ma Thần, khẽ xoay chuyển, một giọng nói phiêu miểu vang lên. "Oanh...!" Vĩ lực Đại Đạo chí cao vô thượng giáng xuống, tàn khu Luân Hồi Ma Thần lập tức vỡ tan.

Thân thể thông thiên triệt địa ngã xuống Huyết Hải, vô tận quy tắc đại đạo lan tỏa, hóa thành một phương U Minh thế giới hạo hãn vô ngần. "Oanh...!" U Minh thế giới không ngừng mở rộng, lấy tàn khu Hỗn Độn Ma Thần làm dưỡng chất, thôn phệ tinh khí vô tận, nhanh

chóng bao trọn lấy biển máu vô biên vào bên trong.

Ở đằng xa, sắc mặt Minh Hà Lão Tổ lập tức xanh mét, rồi suy sụp hẳn, ánh mắt đầy oán niệm.

Lúc này, ông ta cuối cùng đã hiểu công đức mà Sở Nguyên nói là chuyện gì rồi.

Diễn hóa U Minh Luân Hồi, Huyết Hải là nơi dẫn dắt vạn linh Hồng Hoang, tự nhiên không thể thiếu.

Huyết Hải hỗ trợ diễn hóa U Minh Luân Hồi, ông ta là chủ nhân Huyết Hải, đương nhiên sẽ được công đức. "Oanh...!" Trong thiên địa Hồng Hoang, sát khí, trọc khí, ma khí, huyết khí cùng vô tận năng lượng tiêu cực đổ xô về phía U Minh thế giới.

Hồng Hoang chia làm ba giới, Thiên giới do thanh khí hóa thành, tiên khí lượn lờ, không lẫn một chút tạp chất.

Đại lục Hồng Hoang vạn khí cùng sinh, linh khí, tiên khí, nguyên khí không gì không có.

U Minh thế giới là nơi luân hồi của vạn linh Hồng Hoang, nơi quỷ quái cư ngụ, nên hấp nạp chính là năng lượng tiêu cực vô tận trong Hồng Hoang. "Hóa ra là vậy..." Đế Giang và Chúc Cửu Âm nhìn nhau, trong lòng đã hiểu rõ.

U Minh thế giới chứa đựng vô tận năng lượng tiêu cực, sát khí thăng đằng, trọc khí lan tỏa, chính là nơi thích hợp nhất cho Vu tộc sinh tồn.

Đường lui của Vu tộc đã có...

Biến cố lớn xảy ra trên Huyết Hải đã làm chấn động toàn bộ các đại năng Hồng Hoang. "Tam Tài Đại Đạo, Luân Hồi?" "Nguyên Sơ Ma Chủ từ bỏ thân xác Hỗn Độn Ma Thần để thân hóa Luân Hồi Hồng Hoang sao?" "Hắn điên rồi sao?

Bỏ mặc thân phận Hỗn Độn Ma Thần để hy sinh hoàn thiện Luân Hồi?" Các đại năng Hồng Hoang chấn kinh, không thể hiểu nổi Sở Nguyên.

Thực ra nguyên nhân rất đơn giản: Một là, đại đạo của Sở Nguyên không ở Hỗn Độn mà ở Hồng Hoang.

Hai là, hắn vốn không phải Luân Hồi Ma Thần, tàn khu mà hệ thống cho thật sự là rất "tàn".

Dù có luyện hóa nó thì tu vi cũng không vượt qua Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lại không thể xuất hiện ở Hồng Hoang.

Chi bằng hóa thành phân thân, diễn hóa Hồng Hoang, như vậy ở thế giới Hồng Hoang chính là Địa Đạo chi chủ, ngang hàng với Thiên Đạo.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ lại vừa kinh vừa mừng.

Kinh là vì Sở Nguyên thực sự đã đi trước một bước, sau này sẽ trở thành Địa Đạo chi chủ ngang hàng với Thiên Đạo.

Mừng là vì đối phương đã dùng tàn khu Ma Thần để diễn hóa Luân Hồi.

Bản tôn của đối phương không còn ở đó nữa, từ nay về sau không cần lo lắng Sở Nguyên có thể tung ra quân bài tẩy là một đòn tấn công của Ma Thần nữa. "Oanh...!" Dưới vĩ lực của Đại Đạo, U Minh thế giới không ngừng mở rộng và diễn hóa, hòa nhập với thế giới Hồng Hoang.

Lúc này, Sở Nguyên cất bước đi vào bên trong. "Oanh...!" U Minh thế giới lúc này ngoại trừ Huyết Hải ra thì là một mảnh hư vô, chỉ có năng lượng tiêu cực vô tận đang cuồn cuộn tuôn trào. "U Minh thế giới nên lấy Huyết Hải Hoàng Tuyền làm ranh giới, phân lập thiên địa." Vừa tiến lên Sở Nguyên vừa lên tiếng, đạo vận vô lượng lan tỏa,

khiến cả U Minh thế giới phải rung động theo. "Oanh...!" Theo giọng nói của hắn, biển máu vô biên lập tức hưởng ứng, tách ra một dòng Hoàng Tuyền chảy dài vô tận. "Ào ào...!" Hoàng Tuyền lan tỏa từ U Minh thế giới đến mọi ngóc ngách của hư không Hồng Hoang.

Từ nay về sau, sinh linh Hồng Hoang sau khi tịch diệt sẽ bước lên con đường Hoàng Tuyền. "Cuối đường Hoàng Tuyền, lập Quỷ Môn Quan." "Sau Quỷ Môn Quan, lập Thập Điện Diêm Vương, phán xử tội lỗi và công đức lúc sinh thời của vạn linh." "Ngoài điện Diêm Vương có cầu Nại Hà, dưới cầu là dòng sông Vong Xuyên cuồn cuộn..." "Đầu cầu Nại Hà có đài Vọng Hương, trên đài Vọng Hương có đá Tam Sinh." "Đá Tam Sinh truy lại quá khứ, soi thấu kiếp này, nhìn về tương lai." "Sau đá Tam Sinh là đài Nghiệt Kính, soi rõ nghiệp chướng cả một đời." Theo từng bước chân của Sở Nguyên, giữa U Minh thế giới trống trải vô ngần, từng tòa kiến trúc mọc lên.

Chương 61

Hoàng Tuyền Lộ, Quỷ Môn Quan, điện Diêm Vương, cầu Nại Hà, đài Vọng Hương.

Khi mọi thứ đã được sắp xếp ổn thỏa, hắn bước một bước vào sâu trong U Minh. "U Minh Luân Hồi nên có Lục Đạo: Thượng Tam Đạo gọi là Thiên Đạo, A Tu La Đạo, Nhân Đạo; Hạ Tam Đạo gọi là Địa Ngục Đạo, Súc Sinh Đạo, Ngạ Quỷ Đạo." "Dựa theo tội lỗi và công đức khi còn sống mà chuyển thế qua Lục Đạo Luân Hồi." "Oanh...!" Sâu trong U Minh, một vòng Lục Đạo Luân Hồi hùng vĩ hạo hãn từ từ hiện ra.

Sáu cái vòng xoáy chính là sáu loại nhân sinh. "Oanh long long...!" Khoảnh khắc này Hồng Hoang chấn động.

Trên tầng không, sấm sét nổ vang, vạn đạo gầm thét.

Ngay lúc này, chúng sinh Hồng Hoang, từ dã thú cỏ cây chưa có linh trí đến Kim Tiên, Thái Ất, đều cảm nhận được một tia ấn ký chân linh rời khỏi cơ thể, nhập vào trong Lục Đạo Luân Hồi.

Từ nay về sau, trừ khi đột phá Đại La Kim Tiên, còn Thái Ất Kim Tiên sau khi bị giết cũng phải vào Luân Hồi chuyển thế.

Đây cũng là một đường lui, để vạn linh Hồng Hoang sau khi chết có thể đầu thai chuyển thế, bắt đầu một cuộc đời mới.

Vì thế, trong khoảnh khắc này, tại Hồng Hoang, vô tận chủng tộc, ức vạn vạn sinh linh đều hướng về phía U Minh thế giới cúi đầu bái lạy. "Nguyên Sơ Thánh Chủ đại từ đại bi, chúng con xin bái tạ." Ma Chủ và Thánh Chủ chỉ khác biệt một chữ nhưng đại diện cho sự đối lập cực đoan.

Nhưng những điều đó Sở Nguyên tạm thời không biết đến.

U Minh thế giới vẫn chưa hoàn thành triệt để. "U Minh chi giới, nên lập Mười Tám Tầng Địa Ngục." "Từ trên xuống dưới là Địa ngục Cắt lưỡi, Địa ngục Kéo..." "Phàm là người trên thế gian hay khiêu khích ly gián, phỉ báng hại người, dẻo miệng hoạt lưỡi, xảo ngôn biện minh, lừa dối người khác, sau khi chết sẽ bị đưa vào Địa ngục Cắt lưỡi.

Tiểu quỷ sẽ banh miệng người đó ra, dùng kìm sắt kẹp chặt lưỡi rồi lôi sống ra, cứ thế lặp đi lặp lại." "Oanh long long...!" Khi giọng nói của Sở Nguyên vang lên, trong U Minh thế giới, mười tám cái Đại Thiên Thế giới dần dần hình thành.

Mười tám tầng luyện ngục, mỗi một tầng đều là sự dày vò và tra tấn đến cực hạn.

Khoảnh khắc này chúng sinh Hồng Hoang nhận ra mình đã vui mừng quá sớm rồi.

Bất kể tâm trạng của chúng sinh Hồng Hoang thế nào, việc thiết lập Mười Tám Tầng Địa Ngục đã hoàn thiện triệt để U Minh giới.

Hiện nay, cấu tạo diễn hóa chủ yếu của U Minh thế giới đã hoàn tất.

Ngoài ra còn có khí U Minh vô tận đang cuồn cuộn tuôn trào.

Những nơi đó sẽ diễn hóa thành núi non, bình nguyên của U Minh thế giới cho quỷ quái cư ngụ.

Trên chín tầng trời cũng sẽ diễn hóa ra mặt trời và mặt trăng của cõi minh.

Nhưng đó đều là chuyện sau này.

Đại Đạo chỉ giúp Sở Nguyên diễn hóa xong các kiến trúc chủ yếu

của U Minh giới, những nơi khác cần thời gian vô tận để tự mình tạo hóa. "Oanh...!" Trong hư vô mở ra một lối đi, Sở Nguyên trong bộ ma bào chí tôn bước ra. "Thiện." Trên chín tầng trời, Mắt Đại Đạo xoay chuyển, đạo âm phiêu miểu truyền khắp thiên địa. "Oanh long long...!" Sau đó, mây vàng công đức vô cùng vô tận từ trong hư vô sinh ra, giáng xuống chỗ Sở Nguyên.

Khác với công đức mà Minh Hà nhận được trước đó, đây là Đại Đạo Công Đức.

Khí tức đặc quánh hơn, mạnh mẽ hơn nhiều.

Lúc này toàn bộ các đại năng Hồng Hoang đều chấn động. "Thật nhiều Đại Đạo Công Đức." "Còn nhiều hơn cả lúc Nữ Oa sáng tạo Nhân tộc." "Luân hồi, Địa đạo quả thực quá quan trọng đối với Hồng Hoang mà." Trong hư không, vô tận thần niệm dao động. "Oanh...!" Cuối cùng, trên chín tầng trời xuất hiện một đám mây vàng công đức che phủ ức vạn dặm thiên địa.

Trong đó nửa thành được tách ra, giáng xuống chỗ Minh Hà Lão Tổ.

Huyết Hải hỗ trợ lập ra Luân Hồi Hồng Hoang, Minh Hà với tư cách chủ nhân Huyết Hải tự nhiên không thiếu được công đức. "Oanh...!" Nhìn thấy chỉ nửa thành công đức nhưng bất luận chất lượng hay số lượng đều vượt xa Thiên Đạo Công Đức năm đó khi tạo tộc.

Minh Hà Lão Tổ lập tức mừng rỡ vô cùng, cũng không thèm để tâm đến chuyện của Huyết Hải nữa.

Ngay lập tức nín thở ngưng thần, chuyển hóa số công đức đó thành tu vi quy tắc đại đạo. "Oanh...!" Trong khoảnh khắc, tu vi của Minh Hà từ Chuẩn Thánh đỉnh phong đột phá đến cảnh giới bán bộ Hỗn Nguyên, khí tức của ông ta không ngừng thăng tiến. "Minh Hà

Lão Tổ thật vận đạo tốt a." "Ngồi không trong nhà cũng có công đức từ trên trời rơi xuống, ai bảo người ta là chủ nhân Huyết Hải chứ?" "Thực sự sắp tiến giai Hỗn Nguyên rồi sao?" "Khí tức đã vượt qua giới hạn Chuẩn Thánh rồi." Trong hư không, chư thiên đại năng bàn tán xôn xao, trong lòng không thể bình tĩnh.

Tuy nhiên, cuối cùng Minh Hà cũng không thể đột phá Hỗn Nguyên, tu vi dừng lại ở bán bộ Hỗn Nguyên đỉnh phong.

Lúc này ông ta có thể độ đại kiếp thành đạo bất cứ lúc nào, nhưng ông ta đã từ bỏ.

Hình ảnh Sở Nguyên độ kiếp năm đó vẫn còn mới nguyên trong trí nhớ, người ta thực sự dùng từng bước để đưa tu vi tiến vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Còn ông ta từ Chuẩn Thánh trung kỳ đã bắt đầu dùng công đức để đột phá cảnh giới, so với Sở Nguyên thì kém quá xa.

Đừng nói đến việc Thiên Đạo, Bàn Cổ và Lục Thánh ngăn trở, ngay cả cửa ải của Tứ Tượng Thánh Thú kia ông ta cũng không qua nổi.

Thôi bỏ đi, sau này cứ tiếp tục tích lũy công đức, dùng vô lượng công đức để phá vỡ vách ngăn Hỗn Nguyên vậy.

Nửa thành công đức đã giúp tu vi Minh Hà Lão Tổ đột phá từ Chuẩn Thánh đỉnh phong lên bán bộ Hỗn Nguyên đỉnh phong.

Còn trong tay Sở Nguyên lại có tận chín thành rưỡi công đức.

Chỉ nhìn qua một cái thôi cũng đủ làm các đại năng Hồng Hoang đỏ mắt.

Không nghi ngờ gì nữa, chỉ cần hấp thu số công đức này thì chắc chắn có thể giúp một cường giả Chuẩn Thánh chứng đạo bằng công đức.

Đáng tiếc công đức không thể chuyển nhượng, lại càng không nói tới Đại Đạo Công Đức.

Nếu không bọn họ thật sự không ngại đầu quân cho Nguyên Sơ Ma Chủ, thậm chí bán thân cũng được.

Đáng tiếc, số Đại Đạo Công Đức khiến các đại năng Hồng Hoang đỏ mắt kia đối với Sở Nguyên hầu như chẳng có chút tác dụng nào.

Hắn lấy ra hai kiện linh bảo để đón lấy số công đức vô lượng đó. "Tạo Hóa Ngọc Điệp?" Khoảnh khắc này trong Tử Tiêu Cung vang lên tiếng kinh hô của Hồng Quân Đạo Tổ.

Nhìn thấy hai mảnh vỡ ngọc điệp trong màn sáng, mặt ông ta đầy vẻ khát khao.

Đáng tiếc có đỏ mắt cũng vô dụng.

Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đã thu hết toàn bộ Đại Đạo Công Đức rồi bay về tay Sở Nguyên.

Thấy vậy, Mắt Đại Đạo lại xoay chuyển lần nữa. "Oanh...!" Trong Hồng Hoang có khí cơ vô lượng thăng đẳng, dung hợp thành một đạo thần văn đại đạo, in lên giữa chân mày Sở Nguyên.

Đó là Địa Đạo Thần Văn, biểu tượng cho Địa Đạo Chi Chủ.

Địa Đạo Chi Chủ, nói một cách nghiêm túc, cũng là một quả vị của thế giới Hồng Hoang.

Thế giới Hồng Hoang sau khi Sáng Thế Thần Bàn Cổ hy sinh, đại đạo không vẹn toàn nên cần Tam Tài bổ khuyết.

Do đó, Thiên Đạo, Địa Đạo, Nhân Đạo đều có quả vị.

Chỉ là Địa Đạo do Sở Nguyên diễn hóa ra nên chức vị Địa Đạo Chi Chủ đương nhiên rơi lên người hắn. "Oanh...!" Khoảnh khắc này Sở Nguyên cảm nhận sức mạnh của mình đang tăng cao vô hạn, ngay

lập tức đột phá giới hạn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hỗn Nguyên mười hai trọng, mỗi một trọng là một tầng thiên địa.

Địa Đạo Chi Chủ nắm giữ một phần ba quyền hành của thế giới Hồng Hoang, đại đạo vô hạn, trực tiếp lờ đi vách ngăn cảnh giới.

Cũng lúc này Sở Nguyên mới biết được cảnh giới phía trên Hỗn Nguyên.

Cảnh giới Đạo Chủ, chúa tể đại đạo của một phương Bất Hủ Đạo Giới, tùy ý nhào nặn thay đổi.

Trên Đạo Chủ là Đạo Tôn, Đại Đạo Chí Tôn, ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần chính là ở cảnh giới này.

Trên Đạo Tôn mới là Đại Đạo. "Oanh...!" Khoảnh khắc này khí thế trên người Sở Nguyên bộc phát, quét ngang toàn bộ thế giới Hồng Hoang, trấn áp ức vạn vạn sinh linh.

Ngay cả Thiên Đạo Tam Thánh lúc này cũng không tự chủ được mà cúi người.

Tầm mắt của hắn bao quát mọi ngóc ngách của Hồng Hoang, từ trên ba mươi ba tầng trời xuống đến tận dưới chín tầng địa ngục.

Chương 62

Mười cái Hoàn Mỹ Thế Giới, ba ngàn Đại Thiên Thế giới, mười vạn Tiểu Thiên Thế giới cùng vô tận hằng sa vị diện đều được thu vào tầm mắt. "Hửm?" Bỗng nhiên Sở Nguyên khẽ thốt lên một tiếng kinh ngạc, hắn nhìn về phía bản nguyên Thiên Đạo phía trên ba mươi ba tầng trời, trong mắt hiện lên một tia khác thường. "Lực lượng Vận Mệnh?

Lực lượng của bản thân Thiên Đạo...

Hồng Quân, thú vị đấy." Sở Nguyên bỗng nhiên mỉm cười trong lòng.

Đúng là đứng càng cao nhìn càng xa.

Hắn thấy một tia lực lượng vận mệnh thoáng qua trên bản nguyên Thiên Đạo.

Có ý nghĩa đấy.

Có lẽ Thiên Đạo trong truyền thuyết không hoàn toàn giống như những gì Hồng Quân Đạo Tổ đã nói.

Nước của Hồng Hoang quả thực rất sâu.

Theo việc Sở Nguyên thu hồi ánh mắt, Mắt Đại Đạo cũng dần dần biến mất, rút khỏi thế giới Hồng Hoang.

Đến đây, U Minh giới đã lập, Luân Hồi đã xuất thế. "Bản tọa Sở Nguyên, là chủ nhân Luân Hồi Địa Đạo Hồng Hoang, tôn hiệu Nguyên Sơ Đạo Chủ.

Vạn năm sau sẽ tại U Minh giới tuyên giảng phương pháp Dĩ Lực Chứng Đạo, chúng sinh Hồng Hoang đều có thể đến nghe." Đạo âm ầm ầm vang triệt các giới Hồng Hoang, vọng lại giữa chín tầng trời

mười tầng đất. "Phương pháp Dĩ Lực Chứng Đạo?

Nguyên Sơ...

Đạo Chủ bằng lòng truyền thụ sao?

Lần này nhất định không được bỏ lỡ.

Mau tới U Minh thế giới thôi." Ngay lập tức cả Hồng Hoang đều sôi sục, vô số sinh linh reo hò nhảy nhót.

Bao gồm cả một số tiên thiên thần thai mới sinh ra.

Vì ra đời muộn nên họ đã lỡ mất ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung năm xưa.

Hiện nay Nguyên Sơ Đạo Chủ giảng dạy phương pháp Dĩ Lực Chứng Đạo ở U Minh, lần này nhất định không thể vắng mặt. "Sưu...!" Trong nháy mắt, từ khắp nơi ở Hồng Hoang, từng đạo lưu quang vọt thẳng lên trời, hướng về phía U Minh thế giới mà đi.

Lần này Nguyên Sơ không hề cố ý làm khó chúng sinh Hồng Hoang như Hồng Quân.

U Minh thế giới không giống Hỗn Độn, ở đó chỉ cần tới được là có thể vào nghe đạo.

Đó mới là điều khiến chúng sinh Hồng Hoang kích động.

Vì thế, lúc này không biết có bao nhiêu tu sĩ đại năng vượt hư không tìm đến U Minh thế giới. "Tranh phong giữa Thiên Đạo và Địa Đạo thực sự bắt đầu từ lúc này." Sở Nguyên ngẩng đầu nhìn về phía Tử Tiêu Cung cổ kính trong Hỗn Độn.

Trong minh minh, một ánh mắt nhìn xuống, hai bên đối thị với nhau.

Hồng Quân, hay là...

Thiên Đạo? "Oanh...!" Trong hư không, Sở Nguyên vung tay áo, cuốn lấy Thập Nhị Tổ Vu và Minh Hà Lão Tổ tiến vào U Minh thế giới.

Cùng lúc đó, trong Tử Tiêu Cung giữa Hỗn Độn vô tận.

Hồng Quân Lão Tổ mặt không cảm xúc thu hồi Tạo Hóa Ngọc Điệp, khẽ trầm ngâm. "Giảng đạo cho chúng sinh chính là đang tranh giành quyền hành thiên địa với ngươi đấy." Một giọng cười chế nhạo vang lên, thân ảnh Ma Tổ La Hầu hiện hóa trong Tử Tiêu Cung.

Kể từ khi được Thiên Đạo thả ra, La Hầu tự nhiên không cam tâm tiếp tục trầm thụy. "Nếu không phải ngày đó ngươi giúp hắn một tay thì cũng không dẫn đến tình cảnh như hôm nay." Hồng Quân Đạo Tổ ánh mắt đạm mạc quét qua La Hầu một cái, trầm giọng nói. "Vô sở vị a, lão tổ cao hưng, cứ làm thôi.

Dù ta không giúp thì với sức mạnh của bản thân ngươi cũng chẳng làm gì được hắn.

Gửi than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, việc gì mà không làm chứ?

Dù sao người đại diện của Thiên Đạo cũng chẳng phải là ta." La Hầu thản nhiên nói. "Hừ." Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, không thèm đáp lại.

Sau đó trong mắt ông ta hiện lên một tia đau xót, lần này lại phải lãng phí thêm rất nhiều bản nguyên Thiên Đạo rồi. "Các ngươi mau tới Tử Tiêu Cung." Giọng của Hồng Quân truyền vào Hồng Hoang, vang lên bên tai ba vị Thánh nhân Thiên Đạo còn lại. "Thú vị, Thiên Đạo tranh phong với Địa Đạo sao." La Hầu cười lớn một tiếng, thân ảnh vỡ tan rồi biến mất.

Nhanh chóng, ba người Nữ Oa nhận được tin tức liền đến Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân không nói gì, dẫn dắt bản nguyên Thiên Đạo phục sinh ba vị Thánh nhân.

Trong vài chục nguyên hội liên tục phục sinh sáu tôn Thánh nhân, Thiên Đạo cũng có chút không chịu nổi.

À không, là bảy tôn.

Có cả Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng vận khí của ông ta tốt hơn chút, được phục sinh khi Sở Nguyên đang độ đại kiếp thành đạo.

Bảy tôn Thánh nhân đã tiêu hao không biết bao nhiêu bản nguyên Thiên Đạo, công sức khổ luyện trong vô tận thời gian coi như đổ sông đổ bể.

Nhưng trong tình cảnh hiện nay, không phục sinh không được.

Nếu để Sở Nguyên truyền phương pháp Dĩ Lực Chứng Đạo ra ngoài, không cần nhiều, chỉ cần có thêm một người chứng đạo thành công thì Thiên Đạo sẽ rơi vào thế hạ phong.

Đến lúc đó, Hồng Hoang sẽ không còn là nơi Thiên Đạo nói là được nữa.

Hồng Quân không thể nhẫn nhịn.

Dưới tác dụng của bản nguyên vô lượng, thân ảnh Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hiện ra.

Thiên Đạo Tam Thánh lại một lần nữa phục sinh.

Lần này cả ba đều đã có kinh nghiệm, không còn kêu gào nữa mà chỉ bấm ngón tay tính toán thiên cơ, thấu hiểu mọi chuyện đã xảy ra sau khi mình chết.

U Minh Luân Hồi?

Địa Đạo Chi Chủ?

Giảng đạo ở U Minh giới, phương pháp Dĩ Lực Chứng Đạo?

Những chuyện xảy ra trong vạn năm qua hiện lên trong lòng, ba vị Thánh nhân sắc mặt bình tĩnh nhìn về phía Hồng Quân Lão Tổ. "Lời của Nguyên Sơ các ngươi đều đã biết rồi chứ." Hồng Quân ngước mắt nhìn Lục Thánh. "Biết rồi.

Giảng đạo tại U Minh giới, không thiết lập giới hạn cảnh giới, chỉ cần đến được là có thể nghe đạo.

Mục tiêu của hắn là chúng sinh Hồng Hoang." Hồng Quân trầm giọng nói.

Lục Thánh nhướng mày, Lão Tử chắp tay lên tiếng: "Lão sư, Nguyên Sơ Đạo Chủ định truyền xuống một con đường tu luyện mới để tranh phong với Huyền Môn Tiên Đạo sao?" "Không sai." Hồng Quân gật đầu, "Hiện nay Tam Tài Đại Đạo trong Hồng Hoang đã xuất hiện hai cái, thiên địa tranh phong chính là tranh đoạt quyền hành khống chế Hồng Hoang.

Cái gọi là quyền hành không phải do ta quyết định mà do chúng sinh Hồng Hoang quyết định.

Khi Thiên Đạo ban xuống Huyền Môn Tiên Đạo thịnh hành thế gian thì Thiên Đạo sẽ chiếm ưu thế, qua đó áp chế Địa Đạo.

Ngược lại, nếu phương pháp tu luyện mà Nguyên Sơ Đạo Chủ truyền xuống trở thành chủ lưu thì Thiên Đạo sẽ rơi vào thế hạ phong, bị Địa Đạo áp chế.

Khi đó, Thiên Đạo Lục Thánh sẽ phải ẩn thối khỏi Hồng Hoang, nhường chỗ cho Địa Đạo chư thánh thống ngự tam giới." "Địa Đạo chư thánh?" Lục Thánh lập tức cau mày. "Thiên Đạo viên mãn, chín là con số cực hạn, nên có tám tôn Thánh nhân, hiện nay đã có sáu vị.

Địa Đạo mới lập nên có bốn vị Thánh nhân xuất thế để trấn áp

Luân Hồi Địa Đạo." Hồng Quân nói.

Địa Đạo Tứ Thánh, bốn vị Thánh nhân.

Chương 63

Nhóm Lão Tử trong lòng lập tức thắt lại. "Đó chỉ là hiện tại, sau này khi Địa Đạo ngày càng viên mãn sẽ có thêm nhiều Thánh nhân xuất thế." Hồng Quân tiếp tục nói, "Vì vậy, ta phục sinh các ngươi chính là muốn các ngươi truyền bá Huyền Môn Tiên Đạo trong Hồng Hoang để chiếm giữ vị thế chủ lưu." Nhóm Lão Tử nhìn nhau rồi cùng gật đầu: "Tuân mệnh." Không liên quan đến lập trường, đây là sự tranh giành đại đạo. "Vậy thì các ngươi lui về đi." ...

Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa từ Tử Tiêu Cung trở về, đập vào mắt là huynh trưởng Phục Hy đang đứng trước cửa. "Ca ca, sao huynh lại đứng ở đây?" Nữ Oa nhướng mày, không vui liếc nhìn Thải Phượng đứng một bên. "Muội muội đừng giận, là ta không vào, không trách Thải Phượng đâu." Phục Hy mỉm cười lắc đầu. "Vào trong nói chuyện đi." Nữ Oa gật đầu. "Không cần đâu, lần này ta chuẩn bị rời khỏi Thiên giới để đến U Minh giới nghe đạo, đặc biệt đến cáo biệt." Phục Hy cười nói. "Nghe đạo sao?

Cũng tốt." Nghe vậy, Nữ Oa gật đầu.

Chuyện Hồng Quân Đạo Tổ nói về tranh đoạt chủ lưu tu luyện nàng căn bản không quan tâm, cũng không có ý định quản.

Nếu không phải vì thân phận Thánh nhân Thiên Đạo, nàng cũng rất hứng thú với phương pháp Dĩ Lực Chứng Đạo kia.

Đáng tiếc...

Nghĩ đến đây, Nữ Oa thở dài một tiếng. "Muội muội, ta biết muội vẫn còn u uất trong lòng vì chuyện năm đó." Phục Hy nhìn Nữ Oa khuyên giải, "Hai tộc tranh đấu, muội giúp bên nào cũng không ổn.

Nhưng cũng không thể cứ tự nhốt mình trong Oa Hoàng Cung mãi.

Thực ra thỉnh thoảng xuống dưới dạo chơi cũng không tệ đâu." ...

Phục Hy đã rời đi để tới U Minh giới nghe đạo.

Nữ Oa tọa tại Oa Hoàng Cung trung, cảm nhận sự quạnh quẽ nơi đây, khẽ thở dài một tiếng. "Thôi vậy." Thở dài một tiếng, Nữ Oa quyết định nghe theo ý kiến của Phục Hy, xuống đại lục Hồng Hoang dạo chơi.

Từ khi chứng đạo thành Thánh, nàng vẫn luôn ẩn cư trong Oa Hoàng Cung, đã hàng triệu năm chưa từng hạ giới. "Xoạt...!" Tiện tay xé rách hư không, Nữ Oa hóa thân thành một tu sĩ Kim Tiên có khí tức phổ thông, bước một bước đã đến đại lục Hồng Hoang. "Hửm?" Thật tình cờ, nơi nàng đến lại gần một bộ lạc nhân tộc.

Chỉ là bộ lạc nhân tộc này hiện tại gặp cảnh ngộ không được tốt lắm. "Oanh long long...!" Như sấm nổ vang trời, nước sông cuồn cuộn đổ về, nhấn chìm bình nguyên vô tận, nhìn ra xa chỉ thấy một vùng mênh mông sông nước. "A...!" "Cứu mạng...!" "Thánh Mẫu tại thượng!" Vô số người dân gào khóc chạy trốn, nhưng sức người có hạn, làm sao chống lại thiên tai.

Trong phút chốc đã có hàng vạn nhân tộc bị trận đại hồng thủy vô tình nhấn chìm.

Hơn nữa ở Hồng Hoang, thiên tai thường đi kèm với yêu họa.

Trong dòng nước lũ cuồn cuộn kia, từng con hung thú hung tợn đang hoành hành, mỗi lần há miệng lại nuốt chửng hàng trăm nhân tộc.

Chứng kiến thảm trạng này, Nữ Oa không khỏi cau mày, lòng không nỡ nhìn cảnh này, nàng vung tay đánh chết lũ hung thú trong nước.

Vận chuyển pháp lực di sơn điền hải, ép dòng nước lũ phải chuyển hướng.

Sau đó, linh khí vô tận hóa thành một bàn tay lớn cứu những người tộc đang chới với trong dòng nước lũ lên. "A, đều bay về rồi." "Thần tiên hiển linh rồi..." "Đa tạ nữ thần tiên." Trên đại địa, những người đang hốt hoảng chạy trốn đều mừng rỡ vô cùng, một số người phát hiện ra Nữ Oa liền lập tức quỳ lạy. "Đa tạ thần tiên." Nhất thời trên đại lục, con người đồng loạt hưởng ứng, hướng về phía Nữ Oa mà bái.

Trong hư không, lực lượng tín ngưỡng vô tận cuộn trào. "Thấy cảnh này, không biết có cảm nghĩ gì?" Trong hư không một bóng người bước ra.

Sở Nguyên nhìn Nữ Oa đang có thần sắc phức tạp, thản nhiên nói. "Ngươi cũng là đến để cứu những người này sao?" Nữ Oa nhìn Sở Nguyên với ánh mắt kỳ lạ. "Không, thiên tai nhân họa đều là sự tôi luyện, ta chưa bao giờ chủ trương dùng cường lực để phá giải tai nạn.

Thiên hành kiện, nhân tộc phải tự cường bất tức.

Chỉ có kẻ tự cường mới có thể tự lập.

Ta sẽ dạy họ phương pháp, dẫn đạo phát hiện văn minh, chứ không phải cứ có tai nạn là ra tay cứu giúp." Sở Nguyên quay người nhìn đại gia đình nhân loại đang quỳ rạp trên bình nguyên, thần sắc bình tĩnh: "Lần này ta đến là vì nàng." "Vì ta?" Nữ Oa cau mày. "Ta cũng không ngờ, Oa Hoàng vốn nổi tiếng là trạch nữ trong Hồng Hoang mà cũng xuống Hồng Hoang tán tâm?" Sở Nguyên nhìn Nữ Oa rồi lên tiếng.

Với tư cách là Địa Đạo chi chủ, mọi người mọi việc trong Hồng Hoang đều không thể giấu được hắn.

Ngay khoảnh khắc Nữ Oa giáng lâm Hồng Hoang, hắn đã cảm ứng được.

Nữ Oa cũng chịu rời khỏi Oa Hoàng Cung cơ đấy? "Trạch nữ?" Nữ Oa nhìn Sở Nguyên, khó hiểu hỏi. "À... không có gì." Sở Nguyên ngẩn người rồi lắc đầu nói: "Đã đến Hồng Hoang rồi thì hãy dạo chơi cho tốt đi.

Ta có việc phải đi trước." Sở Nguyên nói một tiếng rồi biến mất trước mặt Nữ Oa.

Hắn cảm ứng được Nữ Oa giáng lâm Hồng Hoang nên muốn xem nàng định làm gì.

Nếu nàng đi tán tâm thì không cần quan tâm nữa. "Mạc danh kỳ diệu." Nữ Oa nhíu mày, nhìn những người dân trên bình nguyên một cái rồi thở dài biến mất tại chỗ.

U Minh thế giới.

Sở Nguyên trở về, lúc này Thập Nhị Tổ Vu và Minh Hà Lão Tổ đang đứng ở biên giới thế giới.

Nơi đó, khí U Minh vô tận đang cuồn cuộn tuôn trào, tạo hóa thành hình, mỗi khắc đều có lục địa sinh ra và mở rộng ra ngoài.

Theo tốc độ này, sau hàng triệu năm nữa, U Minh giới coi như sẽ hoàn thành diễn hóa. "U Minh là nơi cư ngụ được chuẩn bị cho Vu tộc sao?" Đế Giang hỏi. "Gần như vậy, những ai trong Vu tộc đam mê đại đạo có thể tu luyện ở U Minh.

Thậm chí có thể gia nhập Địa Phủ để kiếm công đức." Sở Nguyên nói, "Ai không thích ứng được môi trường ở đây cũng có thể ở lại đại lục, Hồng Hoang rộng lớn không thiếu nơi sinh tồn." "Hảo." Đế Giang điểm đầu đồng ý.

Nơi này quả thực rất thập phân thích hợp cho Vu tộc tu luyện.

Đại lục Hồng Hoang tuy điểu ngữ hoa hương, hoàn cảnh đảo hảo nhưng tu luyện lại không thuận tiện bằng.

Thập Nhị Tổ Vu rời đi, Minh Hà Lão Tổ cũng trở về Huyết Hải.

Còn Sở Nguyên quay về Vĩnh Hằng Đại Thế Giới bắt đầu chải chuốt đại đạo của bản thân để chuẩn bị cho buổi giảng đạo vạn năm sau.

Hồng Quân đoán không sai chút nào, lần giảng đạo này hắn sẽ thôi diễn ra một con đường tu luyện mới để tranh phong với Huyền Môn Tiên Đạo, quặc thủ quyền hành thiên địa.

Đây cũng là để thôi động Địa Đạo phát triển, mỗi một người tu luyện đạo pháp này đều sẽ đóng góp tinh hoa tu luyện cho hắn.

Sở Nguyên đang để toàn bộ tu sĩ Hồng Hoang làm thuê cho mình, giúp mình tu luyện.

Địa Đạo Chi Chủ được gia trì lực lượng thiên địa Hồng Hoang, quả thực là vô địch trong Hồng Hoang.

Nhưng một khi rời khỏi Hồng Hoang sẽ bị đánh trở lại nguyên hình.

Vì vậy vẫn cần phải tu luyện.

Có điều đứng trên vai người khổng lồ thì tốc độ tu luyện của hắn sẽ nhanh hơn một chút xíu.

Con đường tu luyện mới này đã có manh mối, chính là Hỗn Độn Bất Diệt Thể.

Hắn sẽ dùng pháp này để thôi diễn ra một con đường tu luyện mới.

Chương 64

Chỉ là lúc trước tu vi quá thấp nên e sợ thôi diễn không được hoàn mỹ.

Hiện nay với tư cách là chủ nhân một đạo, tự nhiên không còn lo ngại về phương diện này nữa. "Khởi thủy thôi." Sở Nguyên ngồi xếp bằng dưới Thế Giới Thụ, tay nâng Tạo Hóa Ngọc Điệp, ánh sáng trí tuệ vô tận lóe lên, hắn chìm sâu vào trạng thái ngộ đạo thâm tằng nhất.

Cùng lúc đó, chúng sinh vạn tộc trong Hồng Hoang đều phát cuồng vì buổi giảng đạo này.

Đông Hải Long Cung, Chúc Long đích thân trở về, chọn ra những con rồng có thiên phú tốt nhất để đến U Minh.

Nam Cực, Bất Tử Hỏa Sơn: "Tuyên nhi, lần này Nguyên Sơ Đạo Chủ giảng đạo Hồng Hoang, truyền xuống phương pháp Dĩ Lực Chứng Đạo.

Sau này có lẽ sẽ thu đồ đệ như Hồng Quân Lão Tổ, tư chất vô song, lần này có lẽ sẽ có cơ hội." Hoàng Tổ mỉm cười nói với thanh niên anh vũ trước mặt. "Hài nhi minh bạch." "Ngọc nhi, lần này giảng đạo hãy theo bản tổ đi." Ở phía Tây Hồng Hoang, Ngũ Đức Kỳ Lân trầm giọng nói với thiếu nữ trước mặt. "Vâng, lão tổ." Vạn Thọ Sơn, Trấn Nguyên Đại Tiên đạp hư không.

Thiên giới, Phục Hy Đại Thánh và Côn Bằng Lão Tổ cùng giáng lâm.

Nhất thời trong trời đất, vô tận lưu quang cuồn cuộn đổ về U Minh thế giới.

Những đại năng đến sớm cũng không có ý định nói chuyện, ai nấy tự tìm một chỗ để tu luyện.

Vạn năm thời gian trôi qua trong nháy mắt. "Oanh...!" Một ngày nọ, trong U Minh thế giới rộng lớn bao la, một luồng uy thế đại đạo chí cao vô thượng quét ngang bát hoang, lập tức làm kinh động tất cả sinh linh đã tiến vào.

Trong hư không sinh ra từng đạo thần hoa dị thải, quy tắc đại đạo vô tận ầm ầm hưởng ứng, truyền ra đại đạo thiên âm.

Sở Nguyên ngồi xếp bằng phía trên U Minh thế giới, trên người tỏa ra đạo quang vô lượng, soi sáng cả U Minh thế giới. "Oanh...!" Hắn khẽ phất tay, trong U Minh giới từng ngọn núi mọc lên sừng sững giữa tầng mây.

Tổng cộng mười hai vạn chín ngàn sáu trăm ngọn.

Giữa trời đất, linh khí vô tận cuộn trào, linh khí của cả U Minh thế giới đều đang hội tụ về đó.

Đồng thời, quy tắc đại đạo vô tận giáng xuống, bao phủ lấy từng ngọn núi kia. "Đi thôi." Sở Nguyên khẽ mở lời, những vị Đại La Kim Tiên thậm chí là Chuẩn Thánh đến từ thế giới Hồng Hoang hoàn toàn không có sức kháng cự, bị một luồng vĩ lực vô thượng dẫn dắt, hạ lạc xuống đỉnh núi.

Còn ức vạn sinh linh từ khắp nơi ở Hồng Hoang đổ về thì hạ lạc ở sườn núi và chân núi.

Trong đó có nhóm Tam Tiêu, Thập Nhị Tổ Vu, Nhân Tộc Tam Tổ đều hách nhiên tại liệt. "Hảo mạnh." Phục Hy thần sắc kinh hãi, quá mạnh rồi.

Đây chính là thực lực của Nguyên Sơ Đạo Chủ sao?

Hoàn toàn không có sức kháng cự mà bị dẫn dắt đến đây.

Nếu hắn muốn giết thì chắc chỉ cần một ý niệm thôi.

Không chỉ Phục Hy, tất cả các đại năng Chuẩn Thánh đều kinh hãi trong lòng, lão lão thực thực ngồi trên đỉnh núi.

Thực lực càng mạnh, cảm thụ càng thâm khắc. "Quá mạnh." Trên một ngọn núi, Nữ Oa chấn động trong lòng.

Ngay cả một người mạnh như nàng cũng không kịp phản ứng đã bị Sở Nguyên chuyển dời đến đây.

Đã vượt qua giới hạn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rồi.

Địa Đạo Chi Chủ rốt cuộc là cảnh giới gì? "Sưu...!" Đúng lúc này, Nữ Oa cảm thấy một ánh mắt quét qua người mình.

Hiển nhiên đó là ánh mắt của Sở Nguyên. "Chắc không đuổi mình đi chứ?" Nữ Oa thầm thảm thắc.

Thế thì quá mất mặt rồi.

Sau khi được Hồng Quân Lão Tổ giải thích, nàng đã biết mục đích thực sự đằng sau buổi giảng đạo này.

Nàng định đục nước béo cò, lén lút nghe trộm, không ngờ lại bị phát hiện ngay lập tức.

Điều khiến nàng khánh hạnh là Sở Nguyên chỉ liếc nhìn nàng một cái rồi dời mắt đi, không hề có ý định khu cản. "Đong...!" Đại đạo thiên âm minh hưởng U Minh, phủ bình mọi tạp niệm trong lòng chúng sinh.

Thiên địa lập tức an tĩnh lại. "Bản tọa giảng đạo chỉ một lần này, thời gian ba vạn năm, giảng từ khi bắt đầu tu luyện cho đến tận Hỗn Nguyên Đại La.

Phương pháp tu luyện có tên là Thần Ma Đại Đạo, chư vị hãy tĩnh tâm lắng nghe.

Đại đạo vô hình, sinh dục thiên địa; đại đạo vô tình, vận hành nhật nguyệt; đại đạo vô danh, trường dưỡng vạn vật..." "Oanh...!" Ba ngàn đại đạo ầm ầm hưởng ứng, quy tắc vô lượng chấn động.

Ức vạn sinh linh trên mười hai vạn chín ngàn sáu trăm ngọn núi lập tức trầm tẩm trong đại đạo vô biên.

Trong hư không, linh khí tiên thiên vô tận cuộn trào hóa thành những đóa kim liên giáng xuống, được đông đảo sinh linh hấp thu luyện hóa.

Thần Ma Đại Đạo là phương pháp tu luyện do Sở Nguyên dựa trên tư duy chứng đạo của Hỗn Độn Bất Diệt Thể, dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp nghịch hướng thôi diễn mà tạo ra.

Dưới Đại La có tổng cộng năm đại cảnh giới: Thuế Phàm, Nguyên Thần, Pháp Tướng, Động Thiên, Thần Ma.

Kẻ đạt Thuế Phàm sẽ siêu phàm thoát tục, khí huyết hóa đại long, thân thể như kim cương, sức mạnh đạt mười vạn quân.

Sau Thuế Phàm là Nguyên Thần, lấy nhục thân làm lò, khí huyết vô tận làm củi, điểm nhiên tinh thần ý chí, ngưng tụ Nguyên Thần.

Sau Nguyên Thần là cảm ngộ thiên đạo tự nhiên, ngưng tụ Thần Ma Pháp Tướng.

Sau đó coi nhục thân như u minh hỗn độn, lấy Thần Ma Pháp Tướng làm người khổng lồ khai thiên, khai tịch thể nội Động Thiên, dung luyện quy tắc Ngũ Hành, từ đó tấn thăng Động Thiên cảnh.

Ở Động Thiên cảnh, nhục thân cường hãn đạt đến phàm tục đỉnh phong, có thể vận dụng thần thông, chiến lực vô song, kham bỉ Địa Tiên.

Cuối cùng là Thần Ma đại cảnh giới.

Thần Ma cảnh chia làm mười hai trọng.

Ba trọng đầu kham bỉ Thiên Tiên.

Phá diệt Động Thiên trong cơ thể, lấy tạo hóa và hủy diệt vô tận chi khí tôi luyện thể phách và huyết mạch, dung luyện đại đạo của bản thân.

Cứ tuần hoàn vãng phục như vậy cho đến khi đột phá Thần Ma tầng thứ tư.

Từ tầng bốn đến sáu kham bỉ Chân Tiên.

Khai tịch các vị diện thế giới, vẫn tiếp tục khai tịch và phá diệt để dung luyện quy tắc đại đạo.

Tầng bảy đến chín kham bỉ Kim Tiên, thể nội thế giới nâng cấp từ vị diện thăng cấp lên Tiểu Thiên Thế giới.

Tầng mười đến mười hai là Thần Ma cảnh đại viên mãn, Tiểu Thiên Thế giới nâng cấp thành Trung Thiên Thế giới.

Mười hai trọng đại viên mãn tức Thần Ma đỉnh phong, kham bỉ Thái Ất đỉnh phong.

Bước tiếp theo là đột phá Đại La, chính thức bắt đầu tu luyện Hỗn Độn Bất Diệt Thể.

Thần Ma đại cảnh giới, mỗi một trọng thuế biến đều có thể gọi là thoát thai hoán cốt.

Mỗi khi tiến thêm một bước, huyết mạch gen đều sẽ phát sinh thuế biến, tư chất căn cốt càng thêm cường đại.

Khi Thần Ma mười hai trọng đại viên mãn, tư chất căn nguyên bễ mỹ sinh linh hậu thiên đỉnh tiêm.

Nếu có thể tiến hành thuế biến thêm một lần nữa, lĩnh ngộ một con đường đại đạo, ngưng tụ Đại La Đạo Quả, khiêu xuất dòng sông

thời gian.

Khi đó, hậu thiên phản tiên thiên, tư chất căn nguyên có thể trực tiếp dược thăng chí sinh linh tiên thiên.

Có thể nói, từ Thần Ma đại cảnh giới bắt đầu chính là một con đường đại đạo thông thiên.

Chỉ cần có thể kiên trì thì cuối cùng ắt sẽ tẩu đỉnh phong.

Hơn nữa, Thần Ma Đại Đạo trọng về chiến lực, nhục thân cường hãn vô cùng, bỉ Vu tộc cường hãn hơn ức điểm. "Thái cực bắt đầu từ vô cực, là cơ chế của động tĩnh, là mẹ của âm dương..." Trời giáng cam lâm, đất dũng kim liên, tiên nữ thần đồng đại xuy pháp loa, tấu hưởng đại đạo thiên âm, đưa ức vạn sinh linh ẩn nhập vào trạng thái ngộ đạo thâm tằng nhất.

Chương 65

Ngồi trên tầng không, Sở Nguyên vừa giảng đạo vừa quan sát những người nghe đạo.

Đây đều là căn bản của Địa Đạo.

Phản ứng lớn nhất không phải là nhóm Nữ Oa, Phục Hy, Côn Bằng... những lão bài Chuẩn Thánh, mà là một vị Kim Tiên.

Một vị sinh linh tiên thiên mới hóa hình không lâu, bản thể là Ngũ Hành Tùng - một loại Tiên Thiên Linh Căn thượng phẩm.

Tư chất căn nguyên của người này không hề tệ, có lẽ không bằng mấy kẻ đứng đầu nhưng cũng nằm trong top trăm.

Vận khí không tốt lắm, ra đời quá muộn nên lỡ mất ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, phương pháp tự tu luyện vô cùng tầm thường.

Nay nghe Sở Nguyên giảng đạo lập tức như được thể hồ quán đỉnh, hoảng nhiên gian hữu vô tận đại đạo hiện ra trước mắt.

Vị sinh linh tiên thiên này cũng là một kẻ ngoan nhân, đã tự tay trảm điệu toàn bộ dấu vết của Huyền Môn Tiên Đạo trên người mình.

Sau đó bắt đầu tu luyện lại từ đầu.

Động Thiên... vị diện...

Tiểu Thiên Thế giới... "Oanh...!" Vạn năm sau, khí thế vô tận từ trên người hắn hung hùng.

Theo việc thể nội Tiểu Thiên Thế giới phá diệt, đại đạo pháp tắc không ngừng dung luyện, hóa thành một hạt Thái Ất Đạo Quả, được Nguyên Thần nuốt chửng.

Trong phút chốc, đại đạo tiên thiên dũng động, ngũ thái chi khí

thành hình, tiến giai lên Thái Ất.

Trên tầng không, Sở Nguyên ghi nhớ người này vào lòng.

Người này cũng không phải là cá biệt.

Kể từ khi bắt đầu giảng đạo, trên mười hai vạn chín ngàn sáu trăm ngọn thần sơn kia bắt đầu bốc lên từng đạo hào quang phá cảnh.

Có rất nhiều sinh linh đã hóa hình thành công, vì đang ở U Minh giới nên hóa hình thiên kiếp tự nhiên bị Sở Nguyên tùy thủ tảo diệt.

Như nhóm Tam Tiêu, Tam Tổ... có Sở Nguyên chiếu cố nên thu hoạch tự nhiên càng lớn.

Đặc biệt là Tam Tổ, tu luyện lại từ đầu, được đại đạo pháp tắc vô lượng quán đỉnh nên trực tiếp tu luyện Thần Ma Đại Đạo đến tầng thứ mười, tiến bộ thần tốc.

Những người khác như Phục Hy, Côn Bằng... thu hoạch cũng không nhỏ.

Đường tu luyện của họ tuy đã cố định nhưng Hỗn Độn Bất Diệt Thể trọng tâm là ở nhục thân.

Vì thế tu luyện Tam Thi Đại Đạo cũng không trở ngại việc tu luyện Hỗn Độn Bất Diệt Thể.

Đương nhiên, làm như vậy độ khó sẽ thành bội tăng trưởng, nguy hiểm cũng lớn hơn nhiều.

Đừng nhìn Sở Nguyên tu luyện Hỗn Độn Bất Diệt Thể một mạch đến tám mươi mốt chuyển mà không gặp chút nguy hiểm nào.

Đó là vì có hệ thống quán đỉnh, giúp hắn tự động đạt mãn cấp về lĩnh ngộ công pháp.

Phục Hy và những người khác không được như vậy, sự lĩnh ngộ của họ đối với công pháp là có hạn.

Cường hành tu luyện e rằng sẽ thích đắc kỳ phản, nhục thân cùng với đại thiên thế giới trong cơ thể sẽ cùng yên diệt.

Ba vạn năm giảng đạo nhanh chóng trôi qua.

Khi giọng nói của Sở Nguyên đình hạ, vô tận sinh linh trên mười hai vạn chín ngàn sáu trăm ngọn thần sơn cũng đồng thời tỉnh tỉnh.

Mặt mỗi người đều đái theo thần tình khó chịu vô cùng, hận không thể để Sở Nguyên tiếp tục giảng xuống, giảng mãi cho đến thiên hoang địa lão mới tốt.

Cảm giác chìm đắm trong đại đạo thực sự quá mỹ diệu. "Lần giảng đạo này kết thúc, ngũ trọng cảnh giới của Thần Ma Đại Đạo cũng như phương pháp Dĩ Lực Chứng Đạo, Hỗn Độn Bất Diệt Thể đều đã giảng hoàn.

Trong lòng các ngươi có hà sự khó hiểu có thể khai khẩu tuân vấn." Trên chín tầng trời Sở Nguyên thản nhiên nói, thiên âm vang vọng chân trời. "Đạo chủ...!" Trên thần sơn, từng vị sinh linh trạm khởi, cúi người bái Sở Nguyên rồi xuất ra khốn hoặc.

Đối với chuyện này, Sở Nguyên nhất thị đồng nhân, khai khẩu giải đáp.

Đại âm vô thanh, lời của Sở Nguyên vang vọng trong lòng mỗi người đặt câu hỏi, lập tức giải được khốn hoặc, mắt lộ vẻ hoảng nhiên, hoan hô tước dược.

Bách niên nhất thuấn, khi trên thần sơn không còn ai khai khẩu nữa, U Minh giới lập tức tĩnh tịch lại.

Giữa trời đất chỉ còn tiếng của Sở Nguyên vang vọng: "Bàn Cổ khai thiên, tạo hóa Hồng Hoang.

Thiên Đạo lập thế, làm chủ khí vận vạn linh; U Minh Luân Hồi nắm giữ sự sinh diệt của vạn linh.

Hồng Hoang bản nguyên không vẹn toàn nên cần Thánh nhân tọa trấn.

Đại đạo hữu số, chín là cực hạn của con số, Địa Đạo nên có tám tôn Thánh vị.

Tuy nhiên Địa Đạo sơ lập, bản nguyên không vẹn toàn nên hiện nay chỉ lập bốn vị Thánh nhân." Nói đến đây Sở Nguyên đốn một chút, ức vạn sinh linh lập tức bình tức.

Ngay cả Phục Hy, Côn Bằng, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử...

đều ác khẩn quyền đầu, tử tử tranh lấy Sở Nguyên.

Thánh vị a, gần như đã thành chấp niệm của họ. "Vu tộc Hậu Thổ, tính tình lương thiện, phù hợp với Địa Đạo, sau này có thể làm Địa Đạo Thánh nhân." Sở Nguyên nhìn về phía Thập Nhị Tổ Vu, thản nhiên nói, đạo âm vô lượng vang khắp U Minh.

Trong phút chốc, từng đạo ánh mắt hoặc là hâm mộ, hoặc là đố kỵ hướng về phía Hậu Thổ, phức tạp vô cùng.

“Tốt.” Đám người Đế Giang lại vui mừng khôn xiết, phóng thanh cười lớn.

“Trong Nhân tộc, sẽ có một vị Thánh.” Sở Nguyên nhìn về phía Tam Tổ, thản nhiên mở lời.

Toại Nhân Thị cùng Tam Tổ lập tức kích động.

“Trấn Nguyên Tử, ngươi khai tích Địa Tiên đại đạo, có công với trời đất Hồng Hoang, sau này có thể thành Thánh.” Sở Nguyên lại nhìn về phía Trấn Nguyên Tử đang thần sắc căng thẳng.

Ngay sát na lời vừa dứt, thần sắc Trấn Nguyên Tử ngây ra một lúc, sau đó liền kích động hướng Sở Nguyên bái xuống: “Đa tạ Đạo Chủ.” Chỉ trong chốc lát, bốn vị Thánh vị đã phân định được ba, khiến

các sinh linh tại trường lập tức khẩn trương.

Đặc biệt là các Chuẩn Thánh kỳ cựu như Côn Bằng, Phục Hy, Minh Hà Lão Tổ, toàn bộ đều tha thiết nhìn Sở Nguyên.

Tuy biết khả năng Thánh vị cuối cùng rơi vào thân mình là rất nhỏ, nhưng vạn nhất thì sao?

Trước vô số ánh mắt chú thị, Sở Nguyên thần sắc không đổi: "Về phần tôn Thánh vị cuối cùng, ta sẽ lưu lại cho chúng sinh Hồng Hoang, các ngươi hãy tự mình tranh thủ.

Kẻ nào có thể khiên dẫn Địa Đạo bản nguyên, kẻ đó có thể thành Thánh." "Oanh..." Lời này vừa ra, tất cả sinh linh tại trường đều kích động, ánh mắt lóe sáng.

Đặc biệt là những kẻ tu vi thấp kém.

Vốn dĩ họ tưởng rằng Thánh vị sẽ bị các Chuẩn Thánh kia chia cắt hết, bản thân không có phần.

Không ngờ phong hồi lộ chuyển, Nguyên Sơ Đạo Chủ lại để lại cơ hội cho tất cả sinh linh.

Các bằng cơ duyên.

Không nhìn tu vi nữa, mà nhìn vào trí tuệ cùng khí vận.

Mỗi người đều có cơ hội.

Làm sao có thể không kích động?

Chí ít cũng có hy vọng đúng không?

"Nguyên Sơ Đạo Chủ đại đức!" Nhất thời, vô tận sinh linh đứng dậy, hướng về Sở Nguyên khom người bái xuống.

Ngay cả Phục Hy, Côn Bằng cùng các đại năng Hồng Hoang cũng vậy.

“Không cần đa lễ.” Sở Nguyên nhẹ nhàng gật đầu.

“Sau này, Thần Ma đại đạo sẽ nhanh chóng phổ biến khắp Hồng Hoang.” Trên đỉnh núi, Nữ Oa nhìn thấy cảnh này, trong lòng cảm thán.

Sau khi nghe đạo, nàng đã hiểu rõ Thần Ma đại đạo có quá nhiều ưu điểm so với Huyền Môn Tiên Đạo.

Chương 66

Tốc độ tu luyện nhanh, chiến lực đồng giai mạnh, mỗi lần tiến giai đều có thể nâng cao tư chất căn nguyên.

Hiện tại, quân bài tẩy lớn nhất đã xuất hiện: Thánh vị.

Chỉ cần tu luyện Thần Ma đại đạo do Sở Nguyên truyền xuống, có thể khiên dẫn Địa Đạo bản nguyên, có thể lấy Nguyên Thần hợp đạo, trở thành Địa Đạo Thánh Nhân vạn kiếp bất ma.

Sức hấp dẫn này đối với sinh linh Hồng Hoang là chí mạng.

Huyền Môn Tiên Đạo, nguy rồi.

"Đạo Chủ." Lúc này, Phục Hy đứng dậy, đối với Sở Nguyên chắp tay bái một cái: "Năm đó tại Tử Tiêu Cung giảng đạo, Hồng Quân Đạo Tổ phân phát Thánh vị, từng nói thành Thánh cần có Hồng Mông Tử Khí.

Phải chăng thành Địa Đạo Thánh Nhân có điểm khác biệt với Thiên Đạo Thánh Nhân?" Thấy Sở Nguyên phân phát Thánh vị mà không hề ban xuống Hồng Mông Tử Khí, trong lòng hắn khốn hoặc nên mới phát vấn.

Bất quá, trong quan điểm chủ lưu của thế giới Hồng Hoang hiện nay, ai nấy đều cho rằng thành Thánh bắt buộc phải có Hồng Mông Tử Khí.

Lời Phục Hy vừa dứt, rất nhiều đại năng đều nhìn về phía Sở Nguyên.

Hiển nhiên, vấn đề của Phục Hy cũng chính là nỗi khốn hoặc trong lòng họ.

Sở Nguyên ánh mắt dừng lại, quét nhìn tứ phương, đạm nhiên

khai khẩu: “Thành Thánh, chưa bao giờ cần đến Hồng Mông Tử Khí, vô luận là Thiên Đạo hay Địa Đạo.” “Cái gì?

Không cần Hồng Mông Tử Khí?” Trong sát na, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm ngọn núi lập tức nổ tung nổi.

Từng vị đại năng mang theo thần sắc không thể tin nổi, thân hình lảo đảo, hiển nhiên bị chấn động không nhẹ.

Hồng Mông Tử Khí chính là cơ sở thành đạo a!

Trong Hồng Hoang, không biết bao nhiêu người muốn có được nó.

Thậm chí năm đó, vị Chuẩn Thánh đại năng khinh thường Hồng Hoang là Hồng Vân Lão Tổ cũng vì nó mà bị Thiên Đình vây sát đến chết.

Hiện tại Sở Nguyên lại nói thành Thánh không cần Hồng Mông Tử Khí?

Điều này khiến tâm thần họ nhất thời mê loạn, không biết nên nghe theo ai.

Hồng Quân Đạo Tổ hay Nguyên Sơ Đạo Chủ?

Trên ngọn núi phía trước nhất, Nữ Oa đôi chân mày nhíu chặt, nhìn về phía Sở Nguyên.

Thành Thánh không cần Hồng Mông Tử Khí?

Vậy nàng cùng năm vị Thánh Nhân khác năm đó là chuyện gì?

Như nghe thấy nỗi khốn hoặc trong lòng nàng, Sở Nguyên quét mắt nhìn qua, tiếp tục đạo: “Chứng đạo thành Thánh, chỉ cần được đại đạo bản nguyên tán thành là được.

Có thể khiên dẫn bản nguyên, liền có thể đem Nguyên Thần ký thác lên trên, từ đó bất tử bất diệt, vạn kiếp bất ma, tiêu dao tự tại.” “Vậy Thiên Đạo Lục Thánh...” Phục Hy thần sắc phức tạp, trong lòng

dấy lên một nỗi sợ hãi khó xua tan.

Muội muội hắn, không phải là bị tính kế rồi chứ?

"Về việc này, phải hỏi Hồng Quân Đạo Tổ.

Trước Vu Yêu đại kiếp, có Hung Thú đại kiếp, Long Hán đại kiếp, Đạo Ma chi tranh.

Thời điểm đó, làm gì có thuyết pháp về Hồng Mông Tử Khí." Sở Nguyên đạo.

Các đại năng nhao nhao nhìn về phía Chúc Long, Ngũ Đức Kỳ Lân cùng Hoàng Tổ.

"Năm đó đại ca xác thực không có chuyện Hồng Mông Tử Khí." "Bản tọa cũng chưa từng nghe Lão Tổ nói qua." "Chuyện Hồng Mông Tử Khí, hoàn toàn là không có thực." Chúc Long, Ngũ Đức Kỳ Lân, Hoàng Tổ cũng không do dự, khai khẩu xác nhận.

"Thật sự không cần?" Trên một ngọn núi, Trấn Nguyên Tử thân hình lảo đảo, thần sắc bi thích: "Lão hữu, ngươi chết quá oan uổng rồi." Nghe vậy, chư thiên đại năng tâm tình phức tạp, Côn Bằng Lão Tổ càng rụt cổ lại, cực lực ẩn tàng.

Chuyện năm đó, hắn cũng có phần tham gia.

"Ngoài ra..." Lúc này, Sở Nguyên lại lần nữa khai khẩu, thu hút sự chú ý của chư thiên đại năng: "Hồng Quân năm đó tại Tử Tiêu Cung truyền xuống Tam Thi đại đạo, bản tọa cũng từng quan ma qua.

Đó quả thực là một con đường chứng đạo.

Nhưng..." Trong sát na, trái tim của các đại năng Hồng Hoang đều treo lên cổ họng.

Tuy nhiên, Sở Nguyên không quan tâm họ nghĩ gì, tiếp tục nói: "Tam Thi đại đạo là đạo của Hồng Quân, không phải đạo của các

ngươi.

Học ta thì sống, giống ta thì chết.

Hồng Quân có thể nhờ đó chứng đạo, nhưng các ngươi thì gần như không thể.

Bất quá, Tam Thi đại đạo và Hỗn Độn Bất Diệt Thể không giống nhau.

Hỗn Độn Bất Diệt Thể chỉ là một loại tư chất chứng đạo, tốc độ tu luyện và độ khó của mỗi người đều không giống nhau.

Tu luyện Hỗn Độn Bất Diệt Thể là để nắm giữ lực lượng cực hạn.

Vĩ lực quy về bản thân, từ đó phá khai xiềng xích Thiên Đạo, lấy lực chứng đạo.

Tam Thi đại đạo, Hồng Quân Lão Tổ dường như cũng vì lúc Đạo Ma chi tranh có được lượng lớn công đức Thiên Đạo, khiêu động Thiên Đạo bản nguyên, mượn đó thành đạo.

Nói chính xác, Tam Thi đại đạo nằm ở giữa lấy lực chứng đạo và công đức chứng đạo.

Thiên Đạo Lục Thánh, tuy rằng cũng tu luyện Tam Thi đại đạo, nhưng đồng dạng không một ai nhờ đó mà thành đạo.

Nữ Oa tạo người, công đức vô lượng.

Tam Thanh lập giáo, khiên dẫn công đức khai thiên của Bàn Cổ, mượn đó thành đạo.

Phương Tây nhị Thánh hướng Thiên Đạo phát ra bốn mươi tám đạo đại hoành nguyện, mượn công đức thành đạo.

Chính xác mà nói, Thiên Đạo Lục Thánh toàn bộ đều là công đức chứng đạo." Theo việc Sở Nguyên từng chút một mổ xẻ sự thực, sắc

mặt các đại năng Hồng Hoang càng ngày càng đen.

Một viên đạo tâm cũng không ngừng trầm xuống.

Ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, khổ công mấy chục nguyên hội, kết quả nhận được là gì?

Con đường của mình đi sai rồi?

Tam Thi đại đạo mãi mãi không thể thành Thánh?

Khoảnh khắc này, đạo tâm của các đại năng Hồng Hoang suýt chút nữa sụp đổ.

Ngay cả Nữ Oa lúc này sắc mặt cũng không hề hảo khán.

Hồng Mông Tử Khí là cơ sở thành đạo là giả.

Hiện tại ngay cả Tam Thi đại đạo cũng là giả?

Hồng Quân Lão Tổ, ta ****.

"Đạo Chủ, vừa rồi ngài nói chúng ta tu luyện Tam Thi đại đạo gần như không thể thành Thánh.

Phải chăng vẫn có ngoại lệ?" Phục Hy thần sắc kích động hỏi Sở Nguyên, giống như bắt được cọng rơm cứu mạng.

Lời vừa dứt, rất nhiều đại năng Hồng Hoang tâm thần chấn động, toàn bộ đều nhìn Sở Nguyên với ánh mắt rực cháy.

Trước ánh mắt nóng bỏng đó, Sở Nguyên nhẹ nhàng gật đầu: "Không sai, Tam Thi đại đạo có khả năng chứng đạo.

Thứ nhất, giống như Thiên Đạo Lục Thánh, thân mang vô lượng công đức, có thể trực tiếp chứng đạo.

Bất quá, theo lời Hồng Quân nói, không có Hồng Mông Tử Khí thì không thể thành đạo, con đường này đã bị chặn đứng rồi.

Nếu không, Minh Hà Lão Tổ đã chứng đạo từ ba triệu năm trước."

Lời của Sở Nguyên vừa dứt, trong lòng các đại năng Hồng Hoang lập tức phẫn hận.

Hồng Quân Lão Tổ chết tiệt, đoạn tuyệt đại đạo của chúng ta.

Đồng thời, từng đạo ánh mắt thương hại nhìn về phía Minh Hà Lão Tổ.

"Nhìn ta làm gì, Lão Tổ ta mới không thèm khát Thiên Đạo Thánh vị kia đâu." Minh Hà Lão Tổ bị nhìn đến mức cả người phát khẩn, đen mặt rống lên một tiếng.

Các đại năng Hồng Hoang sắc mặt quái dị, ba triệu năm trước không biết ai ở trên Huyết Hải gào thét Thiên Đạo bất công, thậm chí vì thế mà thổ huyết ngất đi.

Cảm nhận được những ánh mắt quái dị kia, Minh Hà Lão Tổ mặt già đỏ lên, ho khan một tiếng, nhắm mắt không nói.

"Thứ hai..." Giọng nói của Sở Nguyên lại vang lên, các đại năng lập tức quẳng Minh Hà Lão Tổ ra sau đầu.

Tốc độ biến mặt khiến Minh Hà Lão Tổ suýt chút nữa thổ huyết.

"Tam thi chính là tam độc trong lòng tu sĩ, quy căn kết đế là đồng tông đồng nguyên.

Cho nên, muốn đi con đường trảm Tam Thi chứng đạo, tiên thiên linh bảo dùng để ký thác Tam Thi bắt buộc phải đồng tông đồng nguyên.

Chương 67

Ví như Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Hoặc là Thiên Địa Ngũ Phương Kỳ.

Tứ Tượng Châu, Ngũ Hành Châu...

Chỉ có như vậy, sau khi trảm đi Tam Thi mới có thể khiến chúng dung hợp lại lần nữa.

Nếu không, bản nguyên sẽ bài xích nhau, vĩnh viễn không thể Tam Thi hợp nhất.

Đại đạo đoạn tuyệt, từ đó dừng bước tại cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, khó chứng Hỗn Nguyên." Theo lời Sở Nguyên truyền ra, sắc mặt các đại năng Hồng Hoang càng lúc càng khó coi.

Điểm này năm đó Hồng Quân Lão Tổ không hề nói qua.

Còn về việc đúng hay sai?

Chỉ cần người bình thường là biết nó đúng.

Sở dĩ trước đây không nghĩ tới, cũng vì lúc đó vô thức lựa chọn tin tưởng Hồng Quân Lão Tổ.

Lại đâu thể ngờ Tam Thi đại đạo lại có một cái hố lớn như vậy?

Hiện nay, các đại năng Chuẩn Thánh tại trường, trừ Chúc Long, Hoàng Tổ cùng Ngũ Đức Kỳ Lân đột phá tại Long Hán đại kiếp, những người còn lại bao gồm Phục Hy, Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử, cho đến Nữ Oa, đều đã trảm Thiện thi hoặc Ác thi.

Nhưng lúc đó đâu biết điểm này, dùng linh bảo hầu như đều là loại tốt nhất, mà cũng đều là hàng độc nhất vô nhị.

Đâu còn chỗ nào đi tìm linh bảo đồng tông đồng nguyên?

Trong đó, Minh Hà Lão Tổ muốn khóc luôn rồi.

Hiện tại Tam Thi đã trảm hết, A Tỳ, Nguyên Đồ quả thực đồng tông đồng nguyên.

Nhưng linh bảo ký thác Bản ngã thi là Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ lại không phải.

Có nghĩa là con đường của hắn vốn rất thẳng, nhưng ở bước cuối cùng lại đi chệch hướng.

Thật là muốn khóc mà không có nước mắt.

"Đúng rồi, có một điểm cần thiết yếu ghi nhớ." Sở Nguyên tiếp tục đạo: "Tiên thiên linh bảo ký thác Tam Thi đẳng cấp càng cao, tu vi tiến bộ sau khi trảm Tam Thi càng lớn, khả năng lấy lực chứng đạo cũng càng cao.

Theo bản tọa suy tính, trảm Tam Thi chứng đạo ít nhất cũng phải có ba kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo ký thác Tam Thi.

Như vậy, khi Tam Thi hợp nhất, sức mạnh bản thân mới có thể đột phá rào cản Hỗn Nguyên.

Lựa chọn tốt nhất là dùng Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung - ba đại Khai Thiên thần khí để trảm thi.

Ba bảo vật này đều do Bàn Cổ Khai Thiên Phủ hóa thành, đều là Tiên Thiên Chí Bảo.

Dùng ba bảo vật này trảm thi, khả năng lấy lực chứng đạo ít nhất là tám thành trở lên." Nghe vậy, các đại năng Hồng Hoang chỉ có thể cười khổ, kỳ vọng vào Tam Thi đại đạo hoàn toàn sụp đổ trong lòng.

Thượng phẩm tiên thiên linh bảo, lại còn phải là bộ đồng tông đồng nguyên?

Khai Thiên tam đại thần khí?

Tìm không thấy, luyện không được, chờ chết đi thôi.

Khoảnh khắc này, sự phẫn hận của các đại năng đối với Hồng Quân Lão Tổ gần như đột phá chân trời.

Đã truyền đạo, tại sao không truyền đại đạo chính xác?

Thậm chí có những bí mật không hề nói ra.

Chẳng lẽ tâm địa gian ác muốn đoạn tuyệt con đường đại đạo của chúng ta?

Hồng Quân Lão Tổ, thật thâm hiểm quá.

Đại năng Hồng Hoang nghiến răng nghiến lợi, trong mắt gần như phun ra lửa.

"Vậy cảm vấn Đạo Chủ, đã tu luyện Tam Thi đại đạo thì có thể tu luyện Hỗn Độn Bất Diệt Thể để từ đó chứng đạo không?" Trên đỉnh núi, Minh Hà Lão Tổ đứng dậy, đối với Sở Nguyên chắp tay hỏi.

Các đại năng Hồng Hoang cũng đè nén phẫn nộ trong lòng, nhìn về phía Sở Nguyên.

Đó cũng là điều họ muốn hỏi.

"Có thể." Sở Nguyên khai khẩu đạo.

"Hô..." Nhất thời, trong U Minh giới, trên mười hai vạn chín ngàn sáu trăm ngọn thần sơn vang lên vô số tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Có thể tu luyện là tốt rồi.

Có thể tiếp tục tu luyện đại biểu cho việc có khả năng thăng tiến.

Đối với đại năng Hồng Hoang, đại đạo là truy cầu duy nhất.

Chỉ cần nhìn thấy con đường phía trước, họ sẽ không bao giờ bỏ cuộc.

“Lần giảng đạo này đến đây thôi, các ngươi có thể trở về rồi.” Sở Nguyên nói.

Tuy nhiên, trên mười hai vạn chín ngàn sáu trăm ngọn thần sơn, ức vạn sinh linh không một ai cử động, ánh mắt tha thiết nhìn Sở Nguyên.

“Còn có vấn đề gì sao?” Sở Nguyên hỏi.

Trên một ngọn thần sơn, Hoàng Mẫu gật đầu với thanh niên bên cạnh.

“Đạo Chủ đại đức, Khổng Tuyên trong lòng kính ngưỡng, xin Đạo Chủ thu ngô làm đồ đệ, nguyện hầu hạ tả hữu, lắng nghe đại đạo.” Thanh niên bước lên trước, bái xuống trước mặt Sở Nguyên, cao giọng nói.

“Xin Đạo Chủ thu chúng con làm đồ đệ!” Khổng Tuyển lên tiếng giống như dẫn đầu, ức vạn sinh linh đồng thời bái xuống, cầu xin Sở Nguyên.

Khổng Tuyên?

Con công đầu tiên của Hồng Hoang sao?

Tư chất quả thực không tệ.

Đáng tiếc...

Ánh mắt Sở Nguyên quét qua người Khổng Tuyên, nhẹ nhàng lắc đầu: “Bản tọa không có ý thu đồ, các ngươi hãy về đi.” Lần này không hề dừng lại, sau khi nói xong, hắn trực tiếp biến mất tại chỗ.

Ba ngàn đại đạo ẩn nặc, đạo vận không còn.

Trên thần sơn, vô tận sinh linh nhất thời ngẩn ngơ như mất đi thứ gì đó.

“Ai, Đạo Chủ không muốn thu đồ, biết làm sao đây.” “Đáng tiếc

a.” Trên thần sơn, Hoàng Mẫu thở dài một tiếng.

Chư thiên sinh linh than thở, chỉ có thể nản lòng rời đi.

Rất nhanh, trên mười hai vạn ngọn thần sơn, ức vạn sinh linh đã đi mất chín thành chín.

Chỉ còn lại Nhân tộc Tam Tổ, Tam Tiêu, Trấn Nguyên Tử cùng Thập Nhị Tổ Vu... lèo tèo vài người.

“Tới đây đi.” Giọng nói của Sở Nguyên vang lên bên tai vài người, dẫn dắt họ vào sâu trong U Minh giới.

“Trong lòng có điều gì muốn hỏi?” Sở Nguyên hỏi.

“Đạo Chủ, Thiên Đạo Lục Thánh lập giáo thành Thánh, đạo của ngô lại ở phương nào?” Trấn Nguyên Tử chắp tay hỏi.

Trước đó Sở Nguyên điểm tên hắn là một trong Địa Đạo tứ Thánh, sau khi vui mừng, lòng hắn lại đầy nghi vấn.

Làm sao mới có thể chứng đạo đây?

Thực ra trong lòng hắn ẩn ẩn đoán được, lần này có được Thánh vị, e rằng vì năm đó đã che chở Nhân tộc trong đại kiếp.

Gieo nhân thiện gặt quả thiện.

Hành động tùy ý năm đó đã có được thiện quả hôm nay.

Nhân quả tuần hoàn chính là như thế.

“Địa Đạo tứ Thánh, hãy tu luyện Hỗn Độn Bất Diệt Thể đến ngũ thập chuyển.

Khi đó, có thể khiên dẫn Địa Đạo bản nguyên, Nguyên Thần ký thác hư vô, chứng đạo thành Thánh.” Sở Nguyên trầm giọng nói.

Hỗn Độn Bất Diệt Thể đại viên mãn là bát thập nhất chuyển.

Nhưng đó là giới hạn của lấy lực chứng đạo.

Chương 68

Không có hệ thống giúp đỡ, Sở Nguyên không tin đại năng Hồng Hoang nào có thể đi tới bước đó.

Ngũ thập chuyển đã vừa vặn vượt qua giới hạn Chuẩn Thánh, đạt tới bán bộ Hỗn Nguyên cảnh.

Ở bước này có thể khiên dẫn Địa Đạo bản nguyên, Nguyên Thần ký thác hư không.

Cho nên Sở Nguyên yêu cầu Địa Đạo tứ Thánh phải đạt Hỗn Độn Bất Diệt Thể ngũ thập chuyển.

Như vậy sau khi thành Thánh, thực lực cũng sẽ không yếu.

Chí ít mạnh hơn Thiên Đạo Lục Thánh.

Bởi vì năm đó khi Lão Tử - người có tu vi cao nhất thành Thánh cũng chỉ ở Chuẩn Thánh trung kỳ.

"Trấn Nguyên đã hiểu, đa tạ Đạo Chủ." Trấn Nguyên Tử tạ ơn Sở Nguyên một tiếng rồi rời khỏi U Minh giới.

"Hậu Thổ, đạo của ngươi thiên sinh khế hợp với Luân Hồi, có thể tới Lục Đạo Luân Hồi cảm ngộ.

Đồng thời tu luyện Hỗn Độn Bất Diệt Thể, sau ngũ thập chuyển có thể thành Thánh." Sở Nguyên nhìn Hậu Thổ nói.

"Tốt." Hậu Thổ gật đầu, vui vẻ rời đi.

Mười một Tổ Vu còn lại cũng cáo từ, trong lòng kích động khôn cùng.

Một mặt vì Hậu Thổ sắp thành Thánh.

Mặt khác là vì Hỗn Độn Bất Diệt Thể.

Pháp môn nhục thân chứng đạo này họ cũng có thể tu luyện.

Lần giảng đạo này của Sở Nguyên đã nối tiếp con đường đại đạo phía sau cho họ.

Các Tổ Vu sớm đã không nhịn được, xé rách hư không, chuẩn bị về Bàn Cổ Điện tu luyện.

Cuối cùng, trước mặt Sở Nguyên chỉ còn lại Tam Tiêu và Tam Tổ.

"Về việc của Nhân tộc, trong lòng ta tự có kế hoạch, không lâu sau sẽ có đại động tác.

Sau khi Tam Tổ trở về, hãy đem toàn bộ những người dưới Thái Ất cảnh trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới dời ra ngoài." "Dời ra ngoài sao?...

Vâng." Tam Tổ trong lòng khốn hoặc, không biết đại động tác của Sở Nguyên là gì.

Nhưng Vĩnh Hằng Đại Thế Giới vốn do Sở Nguyên khai tịch, yêu cầu của hắn chắc chắn có tính toán riêng.

Chỉ cần làm theo là được.

"Còn ba đứa các ngươi, cũng về tu luyện đi, tu vi quá thấp rồi." Sở Nguyên nhìn về phía Tam Tiêu, đầy vẻ chê bai.

"Sư phụ, con đã tu luyện tới Thái Ất hậu kỳ rồi mà." Quỳnh Tiêu bĩu môi, không phục nói.

"Trong mắt ta, chưa đến Đại La Kim Tiên thì đều như gà yếu." Sở Nguyên không khách khí nói.

"Hừ." Tam Tiêu mặt nhỏ lập tức khổ sở.

Đừng nhìn Thái Ất và Đại La chỉ cách nhau một bước, nhưng một bước đó đã làm khó chín thành chín tu sĩ Hồng Hoang.

Từ lúc Hồng Hoang khai tịch tới nay, số lượng Đại La Kim Tiên cũng không quá vạn người.

Long Hán đại kiếp, Vu Yêu đại kiếp, những chủng tộc đỉnh tiêm hoành hành Hồng Hoang đó, tất cả Đại La Kim Tiên cộng lại cũng không quá một ngàn người...

Tam Tổ và Tam Tiêu cũng rời đi, Sở Nguyên ngồi xếp bằng nơi thâm sâu nhất của U Minh, đạm đạm khai khẩu: "Có chuyện muốn hỏi?" "Xuy..." Hư không nứt ra, hình bóng Nữ Oa từ trong đó bước ra.

Thực lực nàng quá cao, chỉ cần nàng không muốn thì người khác không thể nhìn thấy.

"Những lời trước đó đều là thật sao?" Nữ Oa nhíu mày hỏi.

"Người nhân thấy nhân, người trí thấy trí.

Đúng hay sai, trong lòng ngươi hẳn đã có đáp án." Sở Nguyên thần sắc không đổi, đạm nhiên đáp.

"Ta biết rồi." Nữ Oa hít sâu một hơi, xé rách hư không rời đi.

"Tiếp theo, cũng đến lúc thanh toán món nợ năm đó rồi.

Để Yêu tộc kéo dài hơi tàn nhiều năm như vậy cũng đủ rồi." Sở Nguyên diện sắc bình tĩnh, đứng dậy bước ra một bước.

"Oanh..." Thời không chuyển hoán, vô tận quang ảnh phi tốc lui về sau, không gian vặn vẹo.

Một bước đạp ra liền là khoảng cách giữa trời và đất.

"Oanh..." Bên trong Linh Tiêu Bảo Điện, nhìn Sở Nguyên đột ngột xuất hiện, tất cả đại năng Yêu tộc đều thắt lòng.

Ở phía trên, Đế Tuấn cùng Thái Nhất trong lòng càng dâng lên dự cảm bất tường.

“Nguyên Sơ Đạo Chủ, việc này là sao?” Đế Tuấn trầm giọng hỏi.

Sở Nguyên quét mắt qua hàng trăm vị đại năng Yêu tộc trong đại điện, ánh mắt đạm mạc khiến tâm can họ phát lạnh.

“Hôm nay, giết.” “Oanh...” “Mau chạy!” Ngay khi lời của Sở Nguyên vừa dứt, bóng tối tử thần nồng đậm đã bao trùm Đế Tuấn và Thái Nhất.

Hai người không chút do dự xé rách hư không đào tẩu.

“Chạy?

Chạy thoát được sao?” Sở Nguyên lạnh cười một tiếng, đưa tay phải ra chộp tới phía trước.

“Oanh...” Vô tận đại đạo pháp tắc hung dũng, hóa thành một bàn tay thượng thương vươn vào trong hư không.

“A, cút ngay cho ta...” “Oanh...” Trong hư không vang lên tiếng nộ hống của Đế Tuấn và Thái Nhất, sau đó là tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Ánh sáng đại đạo cực hạn chiếu rọi ra từ khe nứt không gian, hết thảy mọi thứ đều bị hủy diệt.

“Hoa lạp lạp...” Vô tận thần huyết Kim Ô từ không gian rơi xuống, đè sập vạn cổ thanh thiên.

Sở Nguyên vô biểu tình vuốt phẳng khe nứt hư không đã đổ nát.

Mở tay phải ra, Hà Đồ Lạc Thư cùng Hỗn Độn Chung trong đó không ngừng rung động, dường như muốn trùng xuất phong ấn để độn đi.

Đáng tiếc trên đời này, vô luận là linh bảo nào, rơi vào tay Sở Nguyên thì không có lý nào trốn thoát được.

“Đinh, Hà Đồ Lạc Thư tự động nhận chủ.” “Đinh, Hỗn Độn Chung tự động nhận chủ.” Theo kỹ năng hệ thống phát động, hai kiện

linh bảo đang tranh đấu kịch liệt khoảnh khắc liền bình tĩnh lại.

“Xuy...” Hư không nứt ra, Hồng Quân Đạo Tổ thần sắc lãnh mạc từ trong đó bước ra.

Nhìn Hỗn Độn Chung trong tay Sở Nguyên, sắc mặt ông ta lập tức đen sầm.

“Giết rồi?” Hồng Quân Lão Tổ cực lực áp chế nộ hỏa trong lòng.

“Hiển nhiên rồi.” Sở Nguyên gật đầu, trở tay thu hồi Hỗn Độn Chung.

“Nếu không cam lòng, ông có thể dùng Thiên Đạo bản nguyên để phục sinh chúng.

Hoặc là đại chiến với ta một trận để trút giận.” Hồng Quân không nói gì, ánh mắt âm trầm nhìn Sở Nguyên, cuối cùng biến mất không thấy.

Sau đó, Sở Nguyên lại nhìn về phía từng vị đại năng Yêu tộc trong Linh Tiêu Bảo Điện.

Những đại năng Yêu tộc ít nhất cũng có tu vi Thái Ất Kim Tiên này, lúc này lại như những con chiên chờ mổ thịt, run rẩy dưới ánh mắt của Sở Nguyên.

“Bành...” “Bành...” Sở Nguyên nhìn tới đâu, trong hư không hạ xuống từng đạo thần lôi diệt thế, đánh tan xác từng tôn Yêu Thần.

Rất nhanh, hơn phân nửa trong số hàng trăm vị đại năng đã bị Sở Nguyên đồ sát.

Những kẻ còn lại, hoặc là Yêu tộc mới gia nhập Thiên Đình, hoặc là những kẻ năm đó không tham gia đồ sát Nhân tộc.

“Hắc Ngưu nhất tộc, Hắc Mã nhất tộc, vào U Minh thế giới hóa làm Ngưu Đầu Mã Diện, làm câu hồn sứ giả của Địa Phủ.” “Tuân

lệnh, chúng con cẩn tuân lệnh Nguyên Sơ Đạo Chủ." Nghe lời Sở Nguyên, lão tổ Hắc Ngưu tộc và Hắc Mã tộc lập tức chuyển lo thành mừng, mặt lộ vẻ hớn hở, bái tạ Sở Nguyên.

Phen này không phải chết rồi.

Sở Nguyên không quan tâm, ánh mắt đạm mạc quét qua đám đông Yêu tộc còn lại: "Còn về các ngươi, năm đó không nhúng tay vào, liền tha cho một lần.

Thiên Đình Yêu Tộc không được tái lập, cút hết đi." "Vâng, vâng." Những đại năng Yêu tộc kia sớm đã sợ vỡ mật, nghe lời Sở Nguyên thì vui mừng quá đỗi, vội vàng chạy về phía Nam Thiên Môn.

Trong nháy mắt, Linh Tiêu Bảo Điện chỉ còn lại Sở Nguyên.

Thiên Đình Yêu Tộc, từ hôm nay trở đi chỉ còn là quá khứ.

Sở Nguyên phóng xuất thần niệm quét sạch toàn bộ ba mươi ba tầng trời, vét sạch kho báu của Thiên Đình không sót một món.

Chương 69

Sau đó xé rách hư không rời đi.

Cùng lúc đó, thế giới Hồng Hoang hoàn toàn nổ tung nồi.

Sau khi ức vạn sinh linh nghe đạo tại U Minh giới trở về, những chuyện xảy ra trong đó lập tức truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Chứng đạo thành Thánh không cần Hồng Mông Tử Khí?

Tam Thi đại đạo có bí mật lớn, khó lòng đi được bước cuối cùng?

Địa Đạo sắp lập tứ Thánh, vị Thánh cuối cùng có thể là bất kỳ sinh linh nào trong Hồng Hoang?

Những tin tức kinh thiên động địa truyền khắp Hồng Hoang, làm chấn động vô số chủng tộc.

Một luồng sóng dữ đang âm ỉ dưới mặt nước, cuối cùng sẽ hóa thành cuồng phong bạo vũ lật đổ mọi thứ.

Đồng thời, Thần Ma đại đạo do Sở Nguyên truyền xuống cũng theo ức vạn sinh linh lan tỏa đi khắp nơi.

Huyền Môn Tiên Đạo, nguy rồi.

Tại Thiên Đình.

Khi Phục Hy đại thánh từ U Minh giới chạy về, đập vào mắt là Linh Tiêu Bảo Điện như một phế tích.

"Chuyện gì thế này?" Phục Hy trợn to mắt, vô tận thần niệm quét khắp Thiên Giới, lại không phát hiện được một sinh linh nào.

Hàng trăm vị đại năng Yêu tộc, hơn triệu yêu binh, cho đến Đế Tuấn, Thái Nhất, tất cả đi đâu rồi?

“Ai.” Trong hư không vang lên tiếng thở dài u u, một đạo hư ảnh trỗi dậy trong Linh Tiêu Bảo Điện.

Đó là Đồ Sơn Lão Tổ của tộc Thanh Khâu Hồ.

Lâm hành trước đặc ý để lại một đạo thần niệm hóa thân.

Dù sao ông cũng có giao tình với Phục Hy, năm đó cũng nhờ Phục Hy khuyên bảo mới gia nhập Thiên Đình.

Đáng tiếc tạo hóa trêu ngươi.

“Đồ Sơn, Thiên Giới rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bệ hạ và Đông Hoàng đâu?” Phục Hy vội vàng hỏi.

“Mất hết rồi, toàn bộ đều mất hết rồi.” Đồ Sơn Lão Tổ khổ tiếu lắc đầu.

Dù có trí tuệ cao thâm, thế lực vô tận thì đã sao, trước sức mạnh tuyệt đối, hết thảy đều là hư ảo.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Phục Hy cấp thiết hỏi.

Trong thâm tâm hắn, đối với Yêu tộc rốt cuộc vẫn có tình cảm.

Yêu tộc, Thiên Đình, suy cho cùng cũng là do Tam Hoàng Nhất Đế từng chút kiến lập nên, ẩn chứa tâm huyết vô tận.

Mà nay...

Phục Hy trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành.

“Vừa rồi...” Đồ Sơn Lão Tổ cũng không giấu giếm, kể lại đầu đuôi sự việc vừa diễn ra.

“Những đại năng Yêu tộc năm đó tham dự đồ sát Nhân tộc đều bị đồ lục sạch sành sanh, mười đại Yêu Thần chết mất bảy người.

Bệ hạ cùng Đông Hoàng đã quy khư.

Bạch Trạch đại thánh lần này không có mặt nên may mắn thoát

chết.

Thiên Đình Yêu Tộc tiêu tùng rồi.” “Oanh long long...” Như sét đánh ngang tai, Phục Hy sắc mặt thương bạch, trong lòng đầy đắng chát.

“Rốt cuộc vẫn đi tới bước này sao?

Năm đó ta đã khuyên bệ hạ đừng làm chuyện nghiệp lực ngập trời như vậy.

Nhân quả báo ứng rốt cuộc cũng giáng xuống đầu.” Thần sắc Phục Hy lạc mịch đến cực điểm.

Kinh qua kiếp này, Thiên Đình Yêu Tộc triệt để kết thúc.

“Hy Hoàng, hiện nay đại thế Yêu tộc đã mất, nên nhanh chóng rút khỏi Thiên Giới, trong vòng ba mươi ba tầng trời, Yêu tộc đều phải mau chóng rút lui.” Đồ Sơn Lão Tổ khuyên nhủ.

“Hô...

Ta hiểu rồi.

Đồ Sơn, ta hiện tại lập tức thu nạp những sinh linh còn sót lại của Yêu tộc, sau đó tiến về mười vạn đại sơn ở Bắc đại lục Hồng Hoang.

Lúc đó ta hy vọng ông có thể giúp ta.” Phục Hy nhìn Đồ Sơn Lão Tổ, thành khẩn nói.

Ở Yêu tộc, Bạch Trạch đại thánh và Đồ Sơn Lão Tổ nổi tiếng về trí tuệ.

Bình nhật sự vụ Thiên Đình đa phần do hai người lo liệu.

Có sự giúp đỡ của ông, Phục Hy sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Được.” Là bằng hữu, Đồ Sơn Lão Tổ tự nhiên sẽ không từ chối.

Núi Côn Luân.

“Cái gì?

Hồng Mông Tử Khí là giả?

Tam Thi đại đạo cũng có vấn đề?” Bàn Cổ Tam Thanh nghe Huyền Đô kể lại chuyện ở U Minh giới, sắc mặt không ngừng biến ảo, âm tình bất định.

Trong lòng họ có chút khó tin.

“Oanh...” Ngay lúc đó, tại núi Côn Luân, ba đạo khí thế vọt thẳng lên trời, vô lượng thánh uy lan tỏa khắp địa cầu.

“Sư đệ sư muội, đã tới rồi thì mời vào đi.” Lão Tử thần sắc động đậy, đạm nhiên khai khẩu, tiếng vang vọng khắp Côn Luân.

“Đạp đạp...” Trong điện Tam Thanh, hư không chấn động, hiển hiện ra hình bóng của Nữ Oa cùng nhị thánh phương Tây.

“Xem ra ba vị sư huynh đã biết rõ ngọn ngành sự việc.” Nữ Oa quét mắt nhìn Huyền Đô đang đứng một bên, đạm nhiên nói.

Ba người Lão Tử gật đầu, chỉ là trên mặt có chút chần chừ.

“Các ngươi cho rằng những lời đó là thật sao?” Quy căn kết đế, họ không muốn tin vào cái “sự thật” có phần tàn khốc này.

“Thật hay giả, cứ hỏi một chút là biết.” Nữ Oa trầm giọng nói.

“Đến Tử Tiêu Cung sao?” Tam Thanh cau mày nhìn nhị thánh phương Tây và Nữ Oa.

Một khi đi là để chất vấn a.

Đồ đệ chất vấn sư phụ.

Nếu truyền ra ngoài thì danh tiếng không hay ho gì.

“Các ngươi mau tới Tử Tiêu Cung.” Ngay lúc đó, trong tâm khảm

lục thánh vang lên giọng nói của Hồng Quân Đạo Tổ.

"Ách..." Tam Thanh thần sắc trì trệ, ánh mắt lóe lên.

Trùng hợp vậy sao?

Hồng Quân lão sư không lẽ đang giám sát chúng ta?

"Nếu vậy thì đi một chuyến đi." Lão Tử thở dài một tiếng rồi nói.

Bất luận thế nào, chuyến đi tới Tử Tiêu Cung lần này phải làm cho mọi chuyện sáng tỏ.

"Oanh..." Ngay lập tức, Thiên Đạo Lục Thánh xé rách hư không rời đi, một bước đạp ra đã vào trong hỗn độn vô biên.

Tại Tử Tiêu Cung.

Lục Thánh ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

"Tới rồi sao." Hình bóng Hồng Quân Đạo Tổ vô thanh vô tức xuất hiện, trong hư không không một tia dao động.

Ở phía dưới, ánh mắt Nữ Oa khẽ lóe lên.

Thủ pháp này sao mà giống Sở Nguyên thế.

Chương 70

Đều đột nhiên xuất hiện, đột nhiên biến mất.

Ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không bắt gặp một chút dao động nào.

Sở Nguyên đã có thể sánh ngang với Hồng Quân lão sư rồi sao?

“Việc này...” “Hử?

Dường như các ngươi có chuyện muốn hỏi?” Hồng Quân đang định nói với Lục Thánh về việc Đế Tuấn, Thái Nhất diệt vong, bất chợt thoáng thấy thần sắc Lục Thánh có chút không đúng.

“Vâng.” Lục Thánh nhìn nhau, cuối cùng đại sư huynh Lão Tử bước ra.

“Lão sư, ba vạn năm trước, Nguyên Sơ giảng đạo tại U Minh giới, có nói hai chuyện liên quan đến người.” “Ồ?

Hắn nói gì?” Hồng Quân Lão Tổ thần sắc không đổi, trầm giọng hỏi.

Lão Tử lập tức kể lại chuyện Hồng Mông Tử Khí một lần.

“Cái gì?

Hồ đồ!” Trong phút chốc, thần sắc Hồng Quân Lão Tổ biến đổi.

“Hồng Mông Tử Khí là giả sao?

Năm đó nếu không có Hồng Mông Tử Khí, lão đạo cũng không thể thành Thánh.

Thật là kẻ không biết lễ độ!

Để đả kích Huyền Môn mà lại sử dụng thủ đoạn hạ tác như vậy.”

Hồng Quân Lão Tổ giận dữ đùng đùng, thần sắc vô cùng khó coi.

Trong mắt ông ta, đây đều là do Sở Nguyên thêu dệt, bóp méo sự thật, dùng mọi thủ đoạn để hắt nước bẩn.

Thật là kẻ tiểu nhân.

"Lão sư, ý của người là Nguyên Sơ Đạo Chủ đang nói dối?" Lục Thánh thần sắc hồ nghi nhìn Hồng Quân.

Nhìn biểu tình của họ, Hồng Quân Lão Tổ có chút bất lực: "Lão đạo không lừa các ngươi, Hồng Mông Tử Khí quả thực là thật.

Năm đó nhờ có Hồng Mông Tử Khí trong tay, lão đạo mới có thể từng bước dẫn trước La Hầu một bước, cuối cùng trở thành vị Thánh đầu tiên của Hồng Hoang." Lục Thánh lại không dễ dàng tin tưởng, tiếp tục truy vấn: "Nhưng Nguyên Sơ Đạo Chủ đã nói rõ, Địa Đạo Thánh Nhân căn bản không cần Hồng Mông Tử Khí.

Chẳng lẽ Địa Đạo Thánh Nhân khác với Thiên Đạo Thánh Nhân sao?" "..." Hồng Quân Lão Tổ ngẩn người.

Thiên Đạo Thánh Nhân và Địa Đạo Thánh Nhân có khác biệt không?

Chắc chắn là có.

Bởi vì bản nguyên đại đạo mà Nguyên Thần ký thác là khác nhau.

Nhưng sự khác biệt đó là khác biệt về đại đạo, không liên quan đến Hồng Mông Tử Khí a.

"Địa Đạo Thánh Nhân không cần Hồng Mông Tử Khí?

Các ngươi xác định đó là nguyên văn của Nguyên Sơ sao?" Hồng Quân Lão Tổ mày nhíu chặt nhìn Thiên Đạo Lục Thánh.

"Lão sư, lần giảng đạo này con có mặt, xác định là như vậy." Nữ Oa trầm giọng nói.

"..." Sắc mặt Hồng Quân Lão Tổ biến ảo liên tục.

Về điểm này, Nguyên Sơ hẳn không đến mức nói dối lừa người.

Nhưng Hồng Mông Tử Khí cũng quả thực là thật a?

Bản thân ông ta, cho đến Thiên Đạo Lục Thánh, đều nhờ đó khiên dẫn Thiên Đạo bản nguyên mới thành đạo.

Sao có thể là giả được?

Trong lòng Hồng Quân Lão Tổ bắt đầu rối loạn.

"Đúng rồi, vừa rồi nói có hai chuyện liên quan đến lão đạo, chuyện còn lại là gì?" Hồng Quân đè nén tạp niệm trong lòng, hỏi Lục Thánh.

"Chuyện thứ hai liên quan đến Tam Thi đại đạo." Nữ Oa khai khẩu, thuật lại những giải thích của Sở Nguyên về Tam Thi đại đạo một lần.

"Tiên thiên linh bảo đồng tông đồng nguyên?" Lần này, Hồng Quân Lão Tổ không nói gì, trầm mặc hồi lâu.

Nhìn biểu tình này, lòng Lục Thánh lập tức trầm xuống.

"Lão sư, chẳng lẽ những gì Nguyên Sơ nói là thật?" Lão Tử vội vàng hỏi.

"Ai, không sai." Hồng Quân Lão Tổ thở dài u u, lại gật đầu xác nhận.

Trong phút chốc, sắc mặt Thiên Đạo Lục Thánh trở nên âm trầm vô cùng.

"Khiếm khuyết của Tam Thi đại đạo lão đạo không phải không biết, năm đó sở dĩ không nói là vì không muốn đại năng Hồng Hoang tuyệt vọng.

Trong Hồng Hoang này, tiên thiên linh bảo đồng tông đồng nguyên

quá ít.

Suy đoán của Nguyên Sơ Đạo Chủ không sai một chút nào, Tam Thi chứng đạo ít nhất cần ba kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo.

Trong Hồng Hoang bao la, tất cả tiên thiên linh bảo cộng lại không quá vạn món, nói chi đến thượng phẩm tiên thiên linh bảo đồng tông đồng nguyên.” Hồng Quân khẽ thở dài, tiết lộ bí mật năm xưa.

Năm đó ông ta cũng là vì muốn tốt cho các đại năng Hồng Hoang.

Nếu nói ra chuyện này, e rằng toàn bộ Hồng Hoang sẽ bị ba ngàn khách Tử Tiêu quật ngược lại.

Ngoài ra, nếu các đại năng biết chuyện này, e rằng sẽ không tu luyện Tam Thi đại đạo nữa.

Như vậy, đại năng Hồng Hoang sẽ dừng bước tại Đại La, bất lợi cho sự phát triển của thế giới.

Thánh nhân hữu hạn, không thể nhiều cũng không thể thiếu.

Hồng Quân trong lòng hiểu rõ, thành Thánh chỉ cần công đức, không nhất thiết phải trảm hết Tam Thi.

Cho nên ông ta cũng không nói chuyện này với Lục Thánh.

Không ngờ hôm nay lại bị Sở Nguyên lợi dụng, giáng cho một đòn đau.

Sau hôm nay, Tam Thi đại đạo do Hồng Quân truyền xuống sẽ bị coi như giày rách ở Hồng Hoang.

Tranh phong thiên địa, đối phương vừa ra tay, bên mình đã thua quá nửa.

Trận tranh giành đại đạo này biết đánh thế nào đây?

Hồng Quân Lão Tổ trong lòng có chút đắng chát.

"..." Nghe lời Hồng Quân, sắc mặt Lục Thánh vẫn âm trầm như cũ nhưng đã thả lỏng hơn nhiều.

Họ sợ Hồng Quân Lão Tổ có mưu đồ gì khác.

Bây giờ xem ra Hồng Quân Lão Tổ cũng có nỗi khổ riêng.

"Vậy còn chuyện Hồng Mông Tử Khí?" Lão Tử nhìn Hồng Quân.

"Chuyện này lão đạo thực sự không biết." Nhắc đến việc này, sắc mặt Hồng Quân Lão Tổ lại trầm xuống.

Không biết vì sao, trong lòng ông ta đột nhiên xuất hiện một nỗi bất an.

Hồng Mông Tử Khí lẽ nào thực sự có vấn đề?

"Hai chuyện này tạm gác lại đi, về Hồng Mông Tử Khí, lão đạo sau này sẽ cho các ngươi một lời giải thích." Hồng Quân Lão Tổ thở dài.

Đồng thời ông ta cũng tự nhủ phải tìm lời giải thích cho chính mình.

Nếu Hồng Mông Tử Khí thực sự có vấn đề, thì kẻ đứng sau đó thật quá đáng sợ.

Kẻ đó đã tính kế cả Hồng Hoang này.

"Được." "Vậy hôm nay lão sư triệu chúng con tới có việc gì?" Lục Thánh nhìn nhau rồi gật đầu hỏi Hồng Quân.

Qua phản ứng của Hồng Quân, họ đại trí có thể phán đoán được.

Hồng Quân Lão Tổ quả thực không biết tình hình về Hồng Mông Tử Khí.

Điều này vừa khiến lòng họ u ám hơn, vừa giúp họ thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất có thể xác định chuyện này không phải âm mưu của Hồng Quân Lão Tổ.

"Đế Tuấn và Thái Nhất chết rồi.

Chương 71

Bị Nguyên Sơ đích thân chém giết trong Linh Tiêu Bảo Điện." Hồng Quân nói.

"Cái gì?" Lục Thánh kinh hô, biểu tình đông cứng.

Đế Tuấn vừa trở thành Giới Chủ chưa đầy ba vạn năm mà đã chết rồi sao?

Giới Chủ của Hoàn Mỹ Thế Giới có thực lực sánh ngang Hỗn Nguyên cảnh a.

Điều khiến Lục Thánh chấn động hơn là Đế Tuấn bị Nguyên Sơ chém giết mà không hề để lộ một chút dao động nào.

Vẫn lạc vô thanh vô tức.

Thiên Đạo Lục Thánh không một ai cảm ứng được.

Nguyên Sơ Đạo Chủ đã mạnh đến mức độ này rồi sao?

Vậy chẳng lẽ muốn giết ta cũng chỉ trong lòng bàn tay?

"Đế Tuấn..." So với những người khác, Nữ Oa đã có chuẩn bị tâm lý.

Nhưng khi nghe Đế Tuấn và Thái Nhất bị Nguyên Sơ đích thân chém giết tại Linh Tiêu Bảo Điện, lòng nàng vẫn không khỏi cảm thán xót xa.

Rốt cuộc vẫn đi tới bước đường này sao?

Yêu tộc, ai...

Nữ Oa trong lòng than thở.

"Lão đạo triệu các ngươi tới là để các ngươi thu nạp ức vạn Yêu

tộc của Thiên Đình, phân lập ra tứ giáo.

Sau chuyện về Tam Thi đại đạo, Huyền Môn Tiên Đạo trong Hồng Hoang có lẽ sẽ gặp nhiều khó khăn.

Những Yêu tộc này sẽ là đệ tử Huyền Môn của các ngươi." Hồng Quân nói.

"..." Nghe vậy, Nữ Oa cau mày, trong lòng có chút không tình nguyện.

Dù gì Yêu tộc cũng là do nàng từng chút gầy dựng năm xưa.

Nay Đế Tuấn, Thái Nhất tuy chết nhưng còn có Phục Hy ở đó mà.

Tuy nhiên nghe thấy chuyện này, ánh mắt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại sáng lên: "Lão sư anh minh, phương Tây chúng con nguyện ý đảm nhận việc này, thu nạp Yêu tộc." "Con cũng nguyện ý." Thông Thiên giáo chủ cũng không cam lòng yếu thế.

Sau khi lập giáo vẫn chưa đại khai sơn môn.

Hiện tại mỗi người đồ đệ chỉ có một hai người, ức vạn Yêu tộc này chính là lúc cần thiết nhất.

"Việc này các ngươi hãy tự mình thương nghị.

Ngoài ra còn một việc nữa chính là Thiên Đình.

Thiên Đình ngự tại chín tầng mây, thống ngự vạn đạo Hồng Hoang, không thể không lập.

Nay Thiên Đình Yêu Tộc sụp đổ, cần lập ra Thiên Đình Huyền Môn để duy trì Huyền Môn chính thống.

Hạo Thiên, Dao Trì, vào đi." Hồng Quân Lão Tổ khai khẩu.

Vốn định giữ giá một chút trước Lục Thánh, nhưng nay biết chuyện về Hồng Mông Tử Khí khiến lòng buồn bực nên ông ta cũng

không còn tâm trí đó, trực tiếp gọi Hạo Thiên và Dao Trì vào.

"Đạp đạp..." "Lão gia." Bên ngoài Tử Tiêu Cung, hai vị đồng nam đồng nữ giữ cửa bước vào, cúi đầu bái Hồng Quân.

"Ông ông..." Hồng Quân Lão Tổ chỉ tay một cái, hóa Hạo Thiên thành một nam tử trung niên diện dung uy nghiêm, Dao Trì hóa thành một vị tuyệt thế nữ thần.

"Hạo Thiên, Dao Trì, hai người ở Tử Tiêu Cung hầu hạ lão đạo hai ức năm, không có công lao cũng có khổ lao, hôm nay hãy hạ xuống Hồng Hoang đi.

Hạo Thiên làm Thiên Đế, Dao Trì làm Kim Mẫu.

Linh bảo trong tay lão đạo không nhiều, Hạo Thiên Kính, Tố Sắc Vân Giới Kỳ, cây Bàn Đào đều ban cho hai người." Hồng Quân Lão Tổ phất tay, từng đạo tiên thiên linh bảo linh căn tỏa thần quang bay vào trong cơ thể Hạo Thiên và Dao Trì, tự động nhận chủ.

Ở bên cạnh, ánh mắt Chuẩn Đề phát sốt.

"Nay Huyền Môn đối mặt với kiếp nạn chưa từng có, các ngươi vinh cùng vinh, nhục cùng nhục.

Đây là trận giao phong giữa Thiên Đạo và Địa Đạo, nếu Thiên Đạo thua, các giáo phái cũng sẽ giống như Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, ẩn thối khỏi Hồng Hoang.

Khi đó kẻ làm chủ trời đất Hồng Hoang chính là Địa Đạo.

Vì vậy, lão đạo hy vọng các ngươi có thể vứt bỏ hiềm khích cũ, trợ giúp Hạo Thiên, Dao Trì kiến lập uy nghiêm Thiên Đình.

Cùng nhau vượt qua khó khăn này." Tam Thanh cùng nhị thánh phương Tây nhìn nhau, đối với Hồng Quân chắp tay bái một cái: "Chúng con đã hiểu." Tại Thiên Đình, sau khi đối thoại với Đồ Sơn

Lão Tổ, Phục Hy nhanh chóng đi khắp ba mươi ba tầng trời.

Tuy nhiên đối với việc Phục Hy nói dời khỏi ba mươi ba tầng trời, ức vạn Yêu tộc không mấy ai nguyện ý.

Ba mươi ba tầng trời dù sao cũng là ba mươi ba phương đại thiên thế giới.

Không có tranh giành, tài nguyên vô tận, hưởng không hết, dùng không cạn.

Cuộc sống như vậy tìm đâu ra?

Họ không muốn rời đi.

"Thiên Đình Yêu Tộc sụp đổ, nơi này không an toàn, tiếp tục ở lại đây chắc chắn sẽ xảy ra chuyện." Phục Hy đại thánh trầm giọng nói với lão tổ của các chủng tộc.

Trong lòng hắn cơn giận vô cùng bùng cháy.

Một lũ ngu ngốc tầm nhìn hạn hẹp.

Yêu Đình không còn, Đế Tuấn Thái Nhất quy khư, ba mươi ba tầng trời sẽ trở thành miếng mồi ngon trong mắt các đại năng Hồng Hoang.

Làm sao có thể để Yêu tộc tiếp tục chiếm giữ ba mươi ba phương đại thiên thế giới này?

"Hy Hoàng, bất luận sau này ai thống lĩnh Thiên Đình thì cũng cần tay chân chứ?

Chúng ta ở lại đây sau này tiếp tục làm thiên binh thiên tướng không tốt sao?

Ôi dào, xuống Hồng Hoang phải tranh giành với lũ man rợ Vu tộc kia, loạn lạc không ngớt.

Đâu có sung sướng như ở đây.” Rất nhiều lão tổ Yêu tộc phản đối.

Mặc cho Phục Hy khuyên bảo thế nào, các lão tổ chủng tộc này chỉ có một ý: không đi.

“...” Phục Hy trong lòng triệt để thất vọng.

Hắn hiểu rằng lũ Yêu tộc này đã phế rồi.

Cuộc sống nơi ba mươi ba tầng trời đã khiến chúng quên mất những gian truân năm xưa.

Cũng quên mất sự tàn khốc của Hồng Hoang.

“Oanh...” Ngay lúc đó, trong hư không nứt ra một lối đi, vô lượng thánh uy lan tỏa trời đất, trấn áp lục hợp bát hoang.

Thiên Đạo Lục Thánh dẫn theo Hạo Thiên và Dao Trì giáng lâm.

“Chúng con bái kiến chư vị Thánh nhân.” Trong ba mươi ba tầng trời, từng vị đại năng Yêu tộc xuất hiện, bái xuống trước Thiên Đạo Lục Thánh.

“Muội muội, muội tới đây làm gì?” Phục Hy nhìn Thiên Đạo Lục Thánh thanh thế hạo đại, mày nhíu chặt, trong lòng có dự cảm không lành.

“Hy Hoàng, Thiên Đình Yêu Tộc sụp đổ, chúng ta phụng mệnh Hồng Quân lão sư trọng lập Thiên Đình Huyền Môn.

Ức vạn Yêu tộc trong ba mươi ba tầng trời tội nghiệt thâm trọng, do chư thánh Thiên Đạo phân chia, mang về thánh cảnh giáo hóa.” Trong Lục Thánh, Chuẩn Đề tiến lên một bước, mặt mày hồng hào, cười hì hì nói.

“Cái gì?” Phục Hy thân hình lảo đảo nhìn Nữ Oa.

Nữ Oa gật đầu với hắn.

“Haha...

Yêu tộc triệt để tiêu tùng rồi.” Phục Hy cuối cùng cũng tuyệt vọng, không còn ôm bất kỳ hy vọng nào nữa, thân ảnh quay đi, trực tiếp hạ giới.

Từ hôm nay trở đi, Yêu tộc không còn cần đến Phục Hy nữa.

“Ai.” Thấy vậy, Nữ Oa thở dài một tiếng, lòng cũng có chút chán nản.

Nàng lập tức nhìn Tam Thanh cùng nhị thánh phương Tây, đạm nhiên nói: “Mấy vị sư huynh, việc này cứ để các huynh làm đi.

Ta không lập giáo, không quản những chuyện này nữa.” Nghe vậy, Tam Thanh không nói gì, ánh mắt Chuẩn Đề sáng rực, vội vàng đáp ứng, sợ Nữ Oa đổi ý: “Tốt tốt tốt, sư muội yên tâm, chúng ta tự nhiên sẽ để tâm.” “Oanh...” Nữ Oa lắc đầu, thân ảnh lóe lên, biến mất tại chỗ.

“Ơ?

Chương 72

Nữ Oa sư muội hạ giới rồi, thật là chuyện hiếm thấy.” Chư thánh Thiên Đạo trong lòng quái dị nhưng cũng không nghĩ nhiều, bắt đầu phân chia ức vạn Yêu tộc trong ba mươi ba tầng trời.

Còn về Hạo Thiên và Dao Trì, có ức vạn Yêu tộc đi theo, họ tự nhiên không thèm để vào mắt.

Tại núi Thủ Dương, trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới.

Khi Sở Nguyên trở về, Nhân tộc trong thế giới đã dời đi hơn phân nửa, chỉ còn sót lại vài triệu người chưa kịp đi.

Ánh mắt lóe lên, Sở Nguyên bảo Tam Tổ dừng lại.

Những người này sẽ làm mồi lửa cho Nhân tộc ở phương thế giới kia vậy.

Dưới Thế Giới Thụ, Sở Nguyên đưa cả Tam Tổ và Tam Tiêu tới.

Lần đầu vào đây, lòng họ kinh ngạc vô cùng.

“Sư phụ, đây là Thế Giới Thụ trong truyền thuyết sao?” Tam Tiêu đứng dưới Thế Giới Thụ, ngước nhìn thân thụ cao lớn vô hạn kia, trong lòng kinh thán.

Đứng dưới cây chỉ cảm thấy cả người ấm áp, như đang tắm mình trong đại dương đại đạo.

“Không sai.” Sở Nguyên gật đầu, phân hóa thần niệm, dùng mười ý niệm diễn hóa ra U Minh Diêm La.

“Sưu...” Sau khi mười đại hóa thân xuất hiện, họ không hề do dự, đi thẳng ra khỏi Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, hướng về phía U Minh giới độn đi.

U Minh Luân Hồi hiện nay đã có Ngưu Đầu Mã Diện, nay có thêm Thập Điện Diêm La, cơ bản khung sườn đã hoàn thành.

Chỉ thiếu một người...

Sở Nguyên nhìn về phía Truy Y Thị trong Tam Tổ, ánh mắt sáng lên: "Truy Y Thị, hiện nay trong Luân Hồi cạnh sông Nại Hà đang thiếu một Mạnh Bà nấu canh.

Ngươi hãy hóa ra một đạo phân thân tới đó đi, trải qua năm tháng vô tận, tích lũy công đức đại đạo cũng rất khả quan." "Được." Truy Y Thị tự nhiên sẽ không nghi ngờ lời Sở Nguyên, lập tức dùng một giọt tinh huyết ngưng tụ phân thân, tiến về U Minh giới.

Như vậy, khung sườn Luân Hồi đã hoàn tất.

"Như vậy, bắt đầu đi." Sở Nguyên khẽ ngữ, tay áo phất lên, cuốn lấy Tam Tổ cùng Tam Tiêu lên đỉnh Thế Giới Thụ, đỉnh cao nhất của Vĩnh Hằng Đại Thế Giới.

"Trong Hồng Hoang, vạn tộc san sát, cá lớn nuốt cá bé.

Nay Nhân tộc còn quá yếu ớt.

Ta tuy thành đạo nhưng không thể thiên vị quá mức.

Chỉ có từng bước tự mình đi lên mới có thể thực sự đứng vững giữa rừng vạn tộc, hưng thịnh vĩnh viễn không suy.

Văn minh Nhân tộc cần phải phát triển.

Vì thế, dưới Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, ta sẽ khai tịch một phương trung thiên thế giới, làm cái nôi bồi dưỡng cường giả cho Nhân tộc.

Phương thế giới này bất kỳ ai cũng không được can thiệp, mặc cho nó tự hành diễn hóa.

Hãy ghi nhớ, dù Nhân tộc trong thế giới đó gặp phải thiên thu đại kiếp chưa từng có, cũng vẫn như vậy." Sở Nguyên thần sắc trịnh

trọng nói với Tam Tiêu và Tam Tổ.

“Chúng con đã hiểu.” Tam Tổ gật đầu trầm giọng ứng hạ.

“Chỉ có bước ra từ trong ma nan vô tận mới có thể trở thành cường giả thực thụ.” Sở Nguyên khẽ thở dài, sau đó đưa tay vuốt nhẹ hư không.

“Oanh...” Một chưởng ấn nhẹ nhàng nhưng lại khiến hư không vô tận sụp đổ trong nháy mắt.

“Oanh long long...” Từng mảng lớn mảnh vỡ hỗn độn vỡ tan, hai khí thanh trọc giao thoa, Địa Thủy Phong Hỏa cuồn cuộn dũng động, hóa thành phôi thai của một phương thế giới hạo hãn vô biên.

Vĩnh Hằng Đại Thế Giới là đỉnh tiêm đại thiên thế giới, có Thế Giới Thụ, Tinh Thần Quả Thụ, Ngũ Hành Quả Thụ, Hoàng Trung Lý, thậm chí có cả hỗn độn linh bảo Thời Gian Chi Luân làm nội hàm thế giới, khoảng cách tới Hoàn Mỹ Thế Giới cũng chỉ còn một bước.

Với nội hàm phong phú như vậy tự nhiên có thể chịu tải được nhiều thế giới phụ thuộc hơn.

Nay chỉ là một phương trung thiên thế giới, đối với Vĩnh Hằng Đại Thế Giới không hề hấn gì.

“Oanh long long...” Sở Nguyên phất tay, một chỉ điểm lên Thế Giới Thụ.

Vô tận lá cây vẫy vùng, một cành cây thô tráng lập tức quán xuyên phương trung thiên thế giới đó, phân tách hai khí thanh trọc.

“Oanh...” Thanh khí bốc lên hóa thành trời, trọc khí hạ xuống trầm thành đất.

Vô tận khí hỗn độn lan tỏa trong thế giới, cành cây kia trong nháy mắt hóa thành một cây thần thụ thông thiên triệt địa, dung hợp làm

một với toàn bộ thế giới.

"Thời Gian Chi Luân, phân hóa dòng trường hà thời gian..." Sở Nguyên lại khiên dẫn dòng trường hà thời gian của Vĩnh Hằng Đại Thế Giới ra, tách ra một dòng nhánh đổ vào trong phương thế giới này.

"Luân Hồi Đồ, khiên dẫn Lục Đạo..." Sau đó Sở Nguyên phất tay, lấy ra cực phẩm tiên thiên linh bảo Luân Hồi Đồ ném vào trong đó.

"Oanh long long..." Trong thâm sâu thế giới, Luân Hồi Đồ dung hợp với bản nguyên đại đạo, hóa thành một phương Lục Đạo Thiên Luân khôi hoành hạo hãn, khiên dẫn Lục Đạo Luân Hồi của Hồng Hoang, phân bố tại mọi ngõ ngách của thế giới.

Từ nay về sau, vạn vật sinh linh trong Hồng Hoang sau khi đầu thai cũng có thể sẽ chuyển thế vào phương trung thiên thế giới này.

Đây chính là điểm tiện lợi của Địa Đạo chi chủ.

"Thế giới hóa tinh thần, chu thiên ngưng vũ trụ..." Sở Nguyên lại ra tay, lấy ý niệm của mình chủ đạo thế giới diễn hóa.

Lần này, hắn muốn tạo ra một vũ trụ thế giới.

"Oanh long long..." Trong thế giới, hai khí thanh trọc cuồn cuộn nổ tung, dưới một luồng vĩ lực chí cao vô thượng bị băng giải thành những hạt li ti nhất.

Vô tận hạt li ti va chạm trong hư không, dần dần giao thoa.

Ngũ hành pháp tắc luân chuyển, tạo hóa sinh mệnh luân hồi.

Các hạt li ti diễn biến thành hằng sa.

Tinh thần hằng sa bắt đầu hội tụ lại một chỗ, ngưng tụ thành từng ngôi sao, huyền phù trong thái không.

Tinh vân, vệ tinh, hành tinh, hằng tinh... từng ngôi sao được tạo

hóa ra trong thời gian ngắn ngủi.

Trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, đám người Tam Tổ nhìn thấy cảnh này, trong lòng dâng lên niềm kinh thán vô tận.

"Thế giới diễn biến, sinh mệnh tạo hóa, thật quá huyền bí." Sở Nguyên đứng sừng sững trong hư không, Thế Giới Thụ không ngừng rung động, thôn thổ vô tận tạo hóa huyền cơ.

Trường hà thời không cuồn cuộn chảy trôi, toàn bộ vũ trụ đang gia tốc vận chuyển, nháy mắt đã qua vạn năm.

"Oanh long long..." Rất nhanh, phương đại vũ trụ này đã thành hình, chu thiên tinh thần huyền không, ánh sáng rực rỡ.

"Thế giới này sau này hãy gọi là Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ vậy." Sở Nguyên khẽ mở lời, ánh mắt hắn nhìn về một góc vũ trụ.

Nơi đó Thái Dương cao treo, tỏa xuống vô tận hào quang, xung quanh có tám hành tinh bao quanh.

Trong đó có một hành tinh chính là Địa Cầu.

Sở Nguyên đặc ý sáng tạo ra Thái Dương hệ, coi như làm một kỷ niệm.

"Tiếp theo, lạc ấn đại đạo tu luyện." Ánh mắt Sở Nguyên lóe lên, đưa tay vuốt nhẹ lên cành nhánh của Thế Giới Thụ.

"Oanh..." Vô tận phù văn đại đạo pháp tắc lan tỏa khắp vũ trụ, đổ vào trong Thế Giới Thụ kia.

Khoảnh khắc này, toàn bộ vũ trụ đều phát sáng, vô tận dấu vết pháp tắc hiển hóa.

Những sợi dây quấn quýt lấy nhau như thiên la địa võng, phân bố tại mọi ngóc ngách của vũ trụ.

"Thần Ma đại đạo." Sở Nguyên lạc ấn đại đạo tu luyện lên bản

nguyên thế giới, chính là Thần Ma đại đạo mà hắn đã thôi diễn.

Một loại đại đạo nhục thân, chiến lực vô song, có thể tu luyện tới đỉnh phong trong thời gian ngắn nhất.

Sau này, khi sinh linh của Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ bước lên con đường tu luyện sẽ cảm ngộ được Thần Ma đại đạo đã lạc ấn trong bản nguyên.

Từ đó bước lên con đường tu hành.

"Ta lấy danh nghĩa Thần Sáng Thế, trấn áp vật chất trường sinh trong Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ.

Trong thế giới này, ức vạn sinh linh, vô tận chủng tộc đều không được trường sinh.

Thần Ma thất trọng có thể thân hợp thiên tâm ấn ký, thọ hưởng vạn năm.

Thần Ma thập nhị trọng có thể cảm ứng thiên địa chi môn, sau khi độ kiếp liền phi thăng lên Vĩnh Hằng Đại Thế Giới." "Oanh long long..." Tiếng đạo vang vọng khắp vũ trụ, âm vang truyền khắp tinh hà.

Khoảnh khắc này, vô tận pháp tắc của Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ hiển hóa, quy tắc thay đổi, vật chất trường sinh của vũ trụ bị trấn áp mạnh mẽ xuống.

Thiên địa huyền hoàng, trong nháy mắt đại biến.

"Thần Ma thất trọng mà chỉ có vạn năm thọ mệnh sao?" Trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, Tam Tổ cùng Tam Tiêu thần sắc khẽ biến.

Chương 73

Thần Ma thất trọng trong Hồng Hoang tương đương với Kim Tiên sơ kỳ đại tiên.

Tiên nhân ở đẳng cấp này vốn có thọ mệnh vô hạn.

Nhưng trong Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ, tồn tại như vậy chỉ có vạn năm thọ mệnh sao?

Tam Tổ có chút không hiểu cách làm của Sở Nguyên.

Thời gian là thứ rẻ rúng nhất trong Hồng Hoang, chưa bao giờ bị coi trọng.

Trấn áp vật chất trường sinh, rút ngắn thọ mệnh, liệu có ổn không?

Đáng tiếc Sở Nguyên hiển nhiên sẽ không để ý đến suy nghĩ của họ.

"Oanh..." Trở tay phất một cái, hắn lấy Tạo Hóa Thiên Trì ra.

Kiện chí bảo này tác dụng đối với hắn đã thấp, nay chính hảo phái lên dụng trường.

"Đi thôi." Sở Nguyên khẽ phất tay, khiến Tạo Hóa Thiên Trì dung hợp với Vĩnh Hằng Đại Thế Giới.

Từ nay về sau, phàm là cường giả phi thăng từ Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ lên đều sẽ được tẩy luyện huyết mạch trong Tạo Hóa Thiên Trì, nâng cao tư chất căn nguyên.

Đây cũng là phần thưởng mà Sở Nguyên dành cho những thiên kiêu đó.

Từ đây, Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ đã triệt để hoàn thành.

Chỉ còn thiếu sinh linh.

Nếu để thế giới tự thân diễn hóa, dù có gia tốc thời gian cũng phải hao phí thời gian vô tận.

Thế nên Sở Nguyên đã sớm chuẩn bị.

"Oanh..." Thế Giới Châu lơ lửng trong hư không, vô tận lưu quang từ trong đó bay ra, rơi xuống từng ngôi sao trong vũ trụ.

Những thứ này đều là linh căn linh vật, thiên tài địa bảo cùng ấn ký sinh mệnh của ức vạn chủng tộc từ trong kho báu của Thiên Đình.

Với những thứ này, Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ sẽ nhanh chóng xuất hiện vô tận chủng tộc.

"Đúng rồi." Bất chợt Sở Nguyên trong lòng khẽ động, phất tay lấy ra từng giọt máu tỏa thần quang xung thiên.

"Tinh huyết Tổ Vu, tinh huyết Đại Vu, tinh huyết Tứ Tượng thánh thú, tinh huyết Kim Ô..." Những thứ này chính là phần thưởng mà Sở Nguyên trước đó đã lấy được từ trên người Thập Nhị Tổ Vu và những người khác.

Hiển nhiên hắn không dùng tới, nay lại có chỗ dùng.

"Không, Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ không cần Vu tộc, hãy hóa thành Chiến tộc vậy." Sở Nguyên sửa đổi gen trong tinh huyết Tổ Vu, xóa bỏ bản năng hấp thu sát khí thiên địa.

"Sưu..." Sở Nguyên phất tay, rắc những tinh huyết thần thú này xuống từng đại tinh.

Không biết chừng sau này sẽ có Thanh Long cổ tinh, Bạch Hổ cổ tinh xuất hiện.

Sở Nguyên trong lòng tràn đầy kỳ đãi.

Cuối cùng chính là Nhân tộc.

“Oanh...” Thế Giới Châu lơ lửng trên thiên khung, thu hết mấy triệu Nhân tộc trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới vào.

Sau đó rải rác xuống mấy đại tinh quan trọng trong Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ.

Nhân tộc phồn diễn hiển nhiên nhanh hơn các chủng tộc khác, cộng thêm Lục Đạo Luân Hồi, rất nhanh mấy triệu Nhân tộc này có thể tăng trưởng lên tới con số ức vạn.

“Đạp đạp...” Sở Nguyên bước ra khỏi Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ, phất tay ẩn giấu phương thế giới này vào sâu trong Vĩnh Hằng.

“Hoa lạp lạp...” Sau đó trường hà thời gian lại lần nữa gia tốc, thay đổi tốc độ chảy của thời gian ở Huyền Hoàng vũ trụ.

Một ngày ở thế giới Vĩnh Hằng bằng một năm ở vũ trụ Huyền Hoàng.

Thịnh thế tu luyện của Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ e rằng phải đợi triệu năm thậm chí chục triệu năm sau rồi.

Nhưng không sao cả, thời gian ở Hồng Hoang rất rẻ, hắn đợi được.

“Tam Tổ, tuy rằng các ngươi đã chuyển tu Thần Ma đại đạo, tu vi lại lần nữa đạt tới Thái Ất cảnh, nhưng quá thiếu kinh nghiệm chiến đấu.

Ý ta là ba người hãy nhập luân hồi, chuyển thế vào Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ để lịch kiếp.

Cho tới khi tu luyện Thần Ma đại đạo đạt tới viên mãn, sau đó thông qua phi thăng đại kiếp để quay về Hồng Hoang.

Khi đó liền là Đại La Kim Tiên.” Sở Nguyên nói.

“Chúng con nghe theo ngài.

Nhưng mà Nhân tộc...” Tam Tổ tự nhiên sẽ không từ chối, chỉ là trong lòng rốt cuộc vẫn không buông bỏ được Nhân tộc ở thế giới Hồng Hoang.

“Nhân tộc ta sẽ chăm sóc.

Ngoài ra cũng phải tin tưởng vào các đời Nhân Vương.

Thời đại đang phát triển, văn minh đang tiến bộ.

Nếu Nhân tộc việc gì cũng phải dựa vào tiền hiền giải quyết thì loại văn minh đó đã phát triển dị dạng rồi, cuối cùng sẽ bị hủy diệt.” Sở Nguyên chắp tay sau lưng, du du nói.

“Được rồi.” Nghe vậy, Tam Tổ gật đầu, cuối cùng cũng yên lòng.

“Tốt, hãy về dặn dò với Nhân Vương, sau đó ta sẽ tiễn các ngươi vào luân hồi, chuyển thế tới Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ.

Để đảm bảo hiệu quả lịch luyện tối đa, lần này ta sẽ phong ấn toàn bộ ký ức.

Cho tới khi độ phi thăng đại kiếp mới có thể tìm lại những ký ức này.” Sở Nguyên trầm giọng nói.

Tam Tổ nhìn nhau rồi trọng trọng gật đầu.

“Ba đứa các ngươi cũng đừng có cười, trong vòng mười nguyên hội, nếu không đột phá Đại La, ta cũng sẽ phong ấn ký ức rồi ném vào vũ trụ Huyền Hoàng.

Chừng nào đột phá rồi mới được về.” Sở Nguyên nói với Tam Tiêu đang cười trộm bên cạnh.

“Hả?” Tam Tiêu sắc mặt lập tức đau khổ, đáng thương nhìn Sở Nguyên.

Đáng tiếc Sở Nguyên không ăn chiêu này.

Cuối cùng Tam Tiêu cũng chỉ có thể than thở sư tâm bất cổ, mặt mày ủ dột quay về bế quan.

Tam Tổ đi lịch kiếp, Tam Tiêu bế quan, Sở Nguyên tọa trấn trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, quan sát sự phát triển của vũ trụ.

Thân hợp Địa đạo, sở hữu tu vi Đạo chủ, bản thể của hắn mỗi thời mỗi khắc đều đang tiến bộ, tốc độ còn nhanh hơn cả các Thánh nhân tự chủ tu luyện.

Do đó, đối với hắn lúc này, bế quan đã không còn tác dụng, ngược lại việc quan sát văn minh chủng tộc diễn hóa lại mang đến vô cùng cảm ngộ.

Cùng lúc đó, trong Hồng Hoang cũng dần bình lặng trở lại.

Đế Tuấn, Thái Nhất tử trận, Yêu tộc Thiên đình sụp đổ, Huyền Môn Thiên đình thành lập, khiến Hồng Hoang chấn động một thời gian.

Nhưng những ký ức ấy nhanh chóng bị vùi lấp trong dòng sông lịch sử vô tận.

Các đại năng Hồng Hoang đắc được Hỗn Độn Bất Diệt Thể, mừng rỡ không thôi, nhao nhao bế quan tu luyện, truy cầu sức mạnh cường đại hơn.

Vu tộc, dưới sự dẫn dắt của mười một Tổ Vu, đưa ức vạn tộc nhân tiến vào U Minh Địa Phủ.

Trên đại lục Hồng Hoang chỉ còn lại một thành Vu tộc, do Đại Vu Hình Thiên và Khoa Phụ thống lĩnh trấn thủ Bất Chu Sơn.

Vạn Thọ Sơn, Bắc Minh Hải, Huyết Hải... từng vị đại năng bế quan tu luyện, bặt vô âm tín, cả Hồng Hoang thoáng chốc tiến vào một thời đại mới.

Vu Yêu thối ẩn, các bộ lạc Nhân tộc bắt đầu lan rộng trên đại lục.

Mười vạn năm sau, theo thánh uy hùng vĩ vô lượng tràn ngập thiên địa, sự tĩnh lặng xưa cũ lại một lần nữa bị phá vỡ. "Ngô là giáo chủ Nhân giáo - Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn, ngàn năm sau tại Côn Luân Sơn mở rộng sơn môn, sinh linh Hồng Hoang đều có thể đến." "Ngô là giáo chủ Xiển giáo - Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngàn năm sau tại Côn Luân Sơn mở rộng sơn môn, sinh linh Hồng Hoang đều có thể đến." "Ngô là giáo chủ Tiệt giáo - Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, ngàn năm sau tại Côn Luân Sơn mở rộng sơn môn, rộng thu môn đồ, sinh linh Hồng Hoang đều có thể đến." "Oành!" Thánh uy vô lượng lan tỏa khắp nơi, vạn thiên chủng tộc, ức vạn sinh linh trong Hồng Hoang đều bị uy áp cổ xưa này khuất phục.

Khoảnh khắc ấy, uy nghiêm của Thiên Đạo Thánh Nhân một lần nữa in hằn trong tâm trí ức vạn sinh linh.

Đồng thời, không biết có bao nhiêu sinh linh nảy sinh lòng hướng vãng, hạ quyết tâm ngàn năm sau sẽ đến Côn Luân Sơn bái sư.

Những sinh linh này đa số mới ra đời không lâu, chưa từng trải qua buổi giảng đạo tại U Minh vạn năm trước.

Tuy nhiên, cũng không phải tất cả đại năng đều không động tâm.

Dẫu sao Thần Ma Đại Đạo tuy mạnh, nhưng Đạo Chủ Nguyên Sơ lại không thu đồ.

Chương 74

Có một vị sư phụ là Thánh nhân để thường xuyên lắng nghe đại đạo vẫn là điều tốt... "Tam Thanh sư huynh." Trên đại lục Hồng Hoang, trong một bộ lạc Nhân tộc, Nữ Oa với diện mạo "phổ thông" ngẩng đầu nhìn về hướng Côn Luân Sơn một cái, rồi không quan tâm nữa.

Mười vạn năm sinh hoạt khiến thân hình Nữ Oa thêm phần tĩnh lặng, an dật, mang một cảm giác thân hòa khác biệt.

Mười vạn năm du lịch giúp nàng cảm ngộ sâu sắc hơn về Tự Nhiên Đại Đạo. "Huyền Môn Tam Thanh sao?" Trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, Sở Nguyên bàn tọa trên Thế Giới Thụ, ý niệm hòa nhập vào Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ, cảm ngộ văn minh chi đạo trong đó.

Bỗng nhiên hắn bị âm thanh của Tam Thanh đánh thức. "Chọn thời điểm cũng không tệ." Sở Nguyên lẩm bẩm một câu, thần niệm vô tận quét qua Hồng Hoang. "Ân?

Đã Cửu Chuyển rồi sao?" Trong Lục Đạo Luân Hồi, uy thế trên người Hậu Thổ ngày càng nồng đậm.

Hỗn Độn Bất Diệt Thể rõ ràng đã đạt tới Cửu Chuyển.

Tổ Vu vốn dĩ mạnh về nhục thân, tu vi Hậu Thổ lại ở Chuẩn Thánh trung kỳ, tu luyện Hỗn Độn Bất Diệt Thể tự nhiên thần tốc.

Theo Sở Nguyên suy tính, khoảng bách vạn năm sau, Hậu Thổ có thể đột phá Ngũ Thập Chuyển, chứng đạo thành Thánh.

Trấn Nguyên Tử chậm hơn một chút, chỉ mới Bát Chuyển, nhưng cũng không chênh lệch quá nhiều thời gian.

Đợi Địa Đạo Tứ Thánh quy vị, cuộc tranh phong giữa Thiên Đạo

và Địa Đạo mới thực sự bắt đầu. "Ân?

Minh Hà Lão Tổ?

Hắn làm gì ở đó?" Bỗng nhiên, thần niệm Sở Nguyên quét qua Thủ Dương Sơn, phát hiện Minh Hà Lão Tổ đang đứng bên ngoài.

Hắn vung tay phải, hư không vô tận vỡ vụn, kéo Minh Hà Lão Tổ từ Thủ Dương Sơn đến trước mặt. "Minh Hà, ngươi đến Thủ Dương Sơn làm gì?" Sở Nguyên hỏi. "Đạo Chủ!" Minh Hà giật mình kinh hãi, nhìn thấy Sở Nguyên mới định thần lại.

Sau đó, hắn cắn răng quỳ xuống trước Sở Nguyên: "Đạo Chủ, Minh Hà cầu xin một thánh vị." "Ồ?" Sở Nguyên nhướng mày nhìn Minh Hà Lão Tổ, ánh mắt đạm mạc: "Bản tọa trước đây khi giảng đạo đã nói rõ.

Thánh vị có bốn, trừ ba vị đã có chủ, vị còn lại tùy thuộc vào cơ duyên của sinh linh Hồng Hoang." "Đạo Chủ, về tu vi, Minh Hà tự nhận không thua kém bất cứ ai, chỉ mong Đạo Chủ ban cho Minh Hà cơ duyên." Minh Hà Lão Tổ trầm giọng nói.

Hiện tại tu vi của hắn đã là bán bộ Hỗn Nguyên, trừ Thiên Đạo Lục Thánh và Sở Nguyên ra, có thể nói là độc bộ Hồng Hoang.

Mười vạn năm qua, hắn muốn cảm ngộ Địa Đạo bản nguyên nhưng căn bản không biết bắt đầu từ đâu.

Đại đạo mênh mông, làm sao mới có thể dẫn dắt Địa Đạo bản nguyên?

Minh Hà có chút mờ mịt, sau đó hiểu ra chuyện này rốt cuộc phải cầu đến Sở Nguyên.

Đối phương là Địa Đạo chi chủ, muốn ai thành Thánh chẳng phải chỉ là một câu nói sao?

Năm xưa Thiên Đạo Lục Thánh dẫn dắt Thiên Đạo bản nguyên, tu vi đâu có cao, chẳng phải vẫn thành Thánh đó sao? "Minh Hà, bản tọa không có âm hiểm như ngươi nghĩ đâu.

Thánh vị ở đó, tu vi quả thực là một yếu tố, nhưng yếu tố khác chính là Hỗn Độn Bất Diệt Thể.

Tu luyện Hỗn Độn Bất Diệt Thể đến Ngũ Thập Chuyển mới có thể dẫn dắt Địa Đạo bản nguyên, nguyên thần hợp đạo, chứng đạo Hỗn Nguyên.

Dựa vào một thân pháp lực Huyền Môn mà muốn dẫn dắt Địa Đạo bản nguyên, chẳng phải quá kỳ quặc sao?" Sở Nguyên thần sắc lạnh lùng quát Minh Hà. "Hỗn Độn Bất Diệt Thể?" Minh Hà Lão Tổ chấn kinh.

Nguyên nhân hóa ra nằm ở Hỗn Độn Bất Diệt Thể?

Hắn chỉ biết đây là pháp môn dĩ lực chứng đạo, chứ không biết nó có liên quan đến Địa Đạo Thánh vị. "Minh Hà, tu vi của ngươi đã đủ, xây nhà từ trên cao, tu luyện Hỗn Độn Bất Diệt Thể cũng sẽ nhanh hơn.

Tuy nhiên ta có một lời: Thiên địa bất lưỡng lập.

Trong Hồng Hoang, thiên địa phân lập, mỗi người đều phải đưa ra lựa chọn của mình.

Tu Thiên Đạo, theo Huyền Môn Tiên đạo; tu Địa Đạo, theo Thần Ma Đại Đạo.

Nhận chuẩn một con đường, đi tiếp đến cùng ắt có kết quả.

Chuyện thánh vị, bản tọa sẽ không hứa hẹn, tất cả dựa vào cơ duyên.

Lui xuống đi." Lời vừa dứt, Sở Nguyên cũng không quản Minh Hà

nữa, vung tay phải tiễn hắn trở lại U Minh Huyết Hải.

Tại U Minh giới, giữa Huyết Hải vô biên, Minh Hà Lão Tổ đứng đó, ánh mắt lấp lánh, thần sắc biến hóa bất định.

Chọn một con đường, đi mãi một con đường sao? "Ha ha!" Minh Hà Lão Tổ bỗng nhiên cười lớn. "Minh Hà ta chưa bao giờ là kẻ ưu tư quyết đoạn." Thần sắc hắn trở nên kiên định: "Đại Đạo thượng chứng, hôm nay Minh Hà ta tự tuyệt với Huyền Môn, từ nay về sau không còn là người của Huyền Môn nữa!" "Oành!" Đạo âm vang dội khắp Hồng Hoang, trên thiên không sấm sét nổ vang, vạn đạo oanh minh, một luồng cảm xúc phẫn nộ vang vọng giữa thiên địa. "Phành!" Từng đạo Tử Tiêu Thần Lôi từ cửu thiên giáng xuống, muốn đánh chết Minh Hà nhưng bị U Minh giới ngăn trở, khó lòng hạ xuống. "Hừ!" Trên Huyết Hải, Minh Hà lạnh tiếu.

Năm xưa tạo tộc lập giáo, đạt được vô lượng công đức nhưng vẫn không thể thành Thánh, chỉ dừng bước ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, từ lúc đó Minh Hà Lão Tổ đã đoạn tuyệt nhân quả với Thiên Đạo Hồng Quân.

Ngài không nhân thì cũng đừng trách lão tổ bất nghĩa.

Hôm nay tuyên cáo với Hồng Hoang, tự tuyệt Huyền Môn, Minh Hà chỉ cảm thấy vô cùng thống khoái. "Nguyên lai năm xưa ta đã tử tâm với Thiên Đạo rồi." Minh Hà Lão Tổ đại tiếu, mang theo một luồng ý vị đại tiêu dao trở về Huyết Hải. "Khá cho một Minh Hà!" Trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, Sở Nguyên mở mắt, thần sắc cảm thán.

Minh Hà Lão Tổ quả là quả quyết, là một kẻ tàn nhẫn. "Nếu thành tâm ứng đạo, ban cho một thánh vị thì đã sao?" Nghĩ thầm trong lòng, Sở Nguyên lại nhắm mắt lại.

Việc Minh Hà Lão Tổ tự tuyệt Huyền Môn khiến các đại năng

Hồng Hoang chấn động, cảm thán không thôi.

Tuy nhiên Thiên Đạo chư thánh lại nộ không kiềm chế được. "Minh Hà này thật vô pháp vô thiên!

Phản bội sư môn ngay lúc này!" Trong Tam Thanh điện, Nguyên Thủy Thiên Tôn phẫn nộ vô cùng.

Bên này vừa mới tuyên bố mở rộng sơn môn thu đồ, bên kia Minh Hà đã tuyên cáo tự tuyệt Huyền Môn, chẳng khác nào tát thẳng vào mặt Tam Thanh.

Quan trọng hơn, Minh Hà đã tạo ra một khởi đầu xấu cho các đại năng.

Nếu ai cũng học theo tự tuyệt Huyền Môn thì cuộc tranh đấu đại đạo này không cần tiến hành nữa.

Mỗi một vị đại năng đều đại diện cho khí vận Hồng Hoang, đặc biệt là hạng người như Minh Hà Lão Tổ, là lão tổ của một chủng tộc, tổ sư của một giáo phái.

Kẻ như vậy phản bội đủ để khiến khí vận Huyền Môn Tiên đạo dao động.

Nếu có thêm vài kẻ như Minh Hà, Thiên Đạo có thể trực tiếp tuyên bố thất bại rồi. "Cách làm của Minh Hà Lão Tổ quá kỳ lạ, theo ta thấy, mục đích của hắn không đơn giản chỉ là đoạn tuyệt nhân quả với Thiên Đạo." Lão Tử khép hờ mắt, trầm giọng nói. "Ồ?" Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên trầm tư.

Tự tuyệt Huyền Môn không chỉ để đoạn tuyệt nhân quả?

Vậy là vì cái gì? "Địa Đạo Thánh vị?" Ánh mắt Nguyên Thủy và Thông Thiên lóe lên. "Tám phần là nguyên nhân đó." Lão Tử gật đầu. "Nếu loại người đó mà cũng được thành Thánh, thì cái gọi là Địa Đạo Thánh Nhân cũng chỉ đến thế thôi." Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt

âm trầm, khinh miệt nói.

Khi sư diệt tổ, phản bội sư môn, trong mắt hắn Minh Hà Lão Tổ chỉ là một tiểu nhân ngụy quân tử.

Để kẻ như vậy thành Thánh đúng là sỉ nhục thánh vị.

Chương 75

Lão Tử thầm lắc đầu, Nguyên Thủy quá cảm tính rồi.

Nhân tính phức tạp, thần tính lại càng như vậy.

Thiên hạ tấp nập đều vì lợi mà đến, đều vì lợi mà đi.

Truy cầu thánh vị chẳng có gì sai, năm xưa trong Tử Tiêu Cung kẻ quỳ cầu Hồng Quân lão sư chẳng lẽ ít sao?

Sau khi trải qua chuyện năm xưa, Minh Hà trong lòng có oán hận cũng là lẽ thường. "Được rồi, chuyện này để sau hãy bàn, Minh Hà trốn trong U Minh Huyết Hải thì ngay cả Thiên Đạo cũng không tìm được hắn.

Chúng ta hãy nghiên cứu chuyện thu đồ sau ngàn năm đi." Gạt bỏ tạp niệm, Lão Tử chuyển chủ đề sang việc thu đồ. "Ý ta là thiết hạ một tòa Vấn Đạo Đại Trận tại Côn Luân Sơn..." Trong Tam Thanh điện truyền ra tiếng của Nguyên Thủy Thiên Tôn. ...

Vĩnh Hằng Đại Thế Giới.

Đối với hành vi của Minh Hà Lão Tổ, Sở Nguyên chỉ nhìn qua rồi không quan tâm nữa.

Hắn dồn sự chú ý vào Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ.

Hồng Hoang trôi qua mười vạn năm, Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ đã trôi qua ba trăm sáu mươi lăm vạn năm.

Sau bao nhiêu năm phát triển, Thần Ma Đại Đạo trong vũ trụ Huyền Hoàng đã đạt đến đỉnh phong, và cũng mở màn cho thời kỳ hoàng kim thịnh thế đầu tiên.

Tại vũ trụ Huyền Hoàng, Thần Ma thất trọng có thể thân hợp thiên

tâm ấn ký, uy áp vạn đạo, được xưng là Chí Tôn.

Chí Tôn sở hữu vạn năm thọ mệnh, dấu ấn đại đạo trải khắp vũ trụ, áp chế ức vạn sinh linh.

Theo lý luận, chỉ khi vị Chí Tôn trước đó chết đi thì vị Chí Tôn mới mới có thể ra đời.

Đây tự nhiên là thủ đoạn của Sở Nguyên.

Hắn muốn xem trong sự ràng buộc to lớn như vậy, ức vạn vạn sinh linh trong vũ trụ Huyền Hoàng có ai phá vỡ được thiết luật này không.

Thực tế chứng minh trí tuệ sinh mệnh là vô tận.

Đời này, có người đã phá vỡ cục diện "Chí Tôn không thể gặp nhau", lần đầu tiên xuất hiện cục diện lưỡng đại Chí Tôn cùng đứng vững: Đế Tôn và Toại Hoàng.

Đế Tôn là một con Tam Túc Kim Ô, năm xưa sau khi Sở Nguyên giết chết Đế Tuấn và Thái Nhất, đã rút một giọt tinh huyết Kim Ô hóa ra.

Khi khai tịch vũ trụ Huyền Hoàng, hắn đã xóa sạch mọi dấu ấn trong giọt tinh huyết đó, thả vào các ngôi sao lớn trong vũ trụ để nuôi dưỡng.

Không chỉ Kim Ô, tinh huyết của các Tổ Vu khác, hay Tứ Tượng Thánh Thú cũng đều như vậy.

Những thiên phú đại đạo thần thú, thánh thú này vốn sở hữu thần thông năng lực mà các sinh linh khác không có.

Việc nuôi dưỡng rất phiền phức, tốn vô tận thời gian.

Hơn ba triệu năm trôi qua, Đế Tôn là vị đầu tiên nuôi dưỡng hoàn thành, và quả thực đã thể hiện thiên phú tu luyện vô song.

Chỉ trong vòng ba trăm năm ngắn ngủi, Đế Tôn đã chứng đạo Chí Tôn, nhất đạo áp vạn đạo, uy áp đại thiên hoàn vũ.

Tuy nhiên, không biết do thiên tính hay Đế Tôn thực sự có mệnh cách, sau khi thành đạo, hắn đã thu phục từng chủng tộc trong vũ trụ, thành lập Thiên Đình - thế lực Chí Tôn thống trị vũ trụ.

Thiên Đình xuất thế, quét sạch tứ phương.

Những thánh địa hay cổ tộc do các Chí Tôn trước đó thành lập, kẻ thì thần phục, kẻ thì bị hủy diệt.

Chỉ trong hơn trăm năm ngắn ngủi, cả vũ trụ đã được Thiên Đình dọn dẹp sạch sẽ.

Từ đó, Thiên Đình chính thức trở thành bá chủ tối cao duy nhất.

Thế nhưng, bất ngờ đã xảy ra.

Vào năm Đế Tôn một ngàn năm trăm tuổi, trong vũ trụ lại có người chứng đạo. "Oành long long!" Chí Tôn uy thế hùng vĩ vô lượng quét qua lục hợp, trấn áp bát hoang, tức khắc lan đến tận cùng tinh vực.

Khoảnh khắc ấy, tinh hà vũ trụ chấn động, thiên địa vạn đạo oanh minh.

Vô tận tinh thần tỏa ra hào quang dị thải, cả vũ trụ như đắm chìm trong niềm vui sướng.

Đây là dị tượng chỉ phát sinh khi Chí Tôn chứng đạo.

Kim Ô cổ tinh, nơi tọa lạc của Thiên Đình.

Các đại năng vũ trụ đang tham gia buổi chầu đều ngây người, Đế Tôn đang ngồi trên vị trí Thiên Đế cũng sững sờ. "Làm sao có thể?

Chí Tôn không thể gặp nhau, không ai có thể thành đạo dưới sự trấn áp của thiên tâm ấn ký.

Nhưng khí thế này..." Trong đại điện, các đại năng Thiên Đình truyền âm cho nhau, lòng không khỏi bất an.

Quy tắc Chí Tôn không thể cùng tồn tại đã bị phá vỡ sao?

Hay là bệ hạ đã rớt khỏi vị trí Chí Tôn?

Có người lén nhìn Đế Tôn, phát hiện vị bá chủ vũ trụ này sắc mặt âm trầm đến cực điểm. "Vút!" Ngay sau đó, Đế Tôn trực tiếp xé rách hư không, lao vào vũ trụ.

Thấy vậy, các đại năng Thiên Đình cũng vội vàng đi theo.

Trong vũ trụ, vô số luồng sáng cũng băng qua tinh không, hướng về nơi Chí Tôn chứng đạo.

Các đại năng vũ trụ lòng tràn đầy kích động.

Người này có thể thành đạo dưới sự trấn áp đại đạo của Đế Tôn, nhất định đã lĩnh ngộ được một phương pháp chứng đạo mới.

Nếu có thể đạt được... "Xoẹt!" Là Chí Tôn, tốc độ của Đế Tôn tự nhiên không ai bì kịp, hắn là người đầu tiên đến nơi để xem vị chứng đạo là ai.

Đó là một người nam tử Nhân tộc trung niên, diện mạo uy nghiêm, quanh thân quấn quýt hào quang văn minh vô tận.

Trong tay hắn có một ngọn lửa văn minh, khẽ đung đưa, bất hủ bất diệt.

Phía sau hắn là một ngôi sao sinh mệnh hơi tầm thường, nước biển xanh thẳm chiếm bảy phần diện tích.

Đế Tôn không thể tin được, một ngôi sao nhỏ không bằng một phần ngàn Kim Ô cổ tinh lại có thể sinh ra một vị vạn cổ nhân kiệt như vậy? "Nói cho bản đế biết tên của ngươi." Đế Tôn nhàn nhạt mở lời, sát cơ lạnh lẽo dâng cao, khóa chặt người trung niên.

Vũ trụ mênh mông chỉ cần một vị Chí Tôn là đủ, không cần thêm bất kỳ ai khác. "Bản tọa là Toại Nhân Thị của Nhân tộc, có thể gọi ta là Toại Hoàng." Người trung niên cảm nhận sát cơ của Đế Tôn, sắc mặt không đổi, mở miệng đáp lại.

Nhìn Đế Tôn, trong lòng hắn cũng trào dâng sát cơ vô tận.

Không biết vì sao, ngay khi nhìn thấy Đế Tôn, trong lòng Toại Nhân Thị trỗi dậy cơn giận nồng đậm.

Cơn giận ấy khiến lòng hắn đau xót vô ngần, không kìm được muốn lập tức ra tay trấn sát Đế Tôn ngay tại đây. "Toại Hoàng?

Tốt, bản đế ghi nhớ rồi.

Ngô sẽ dùng ngôi sao cổ phía sau ngươi làm lăng mộ để tiễn đưa ngươi." "Oành!" Lời vừa dứt, huyết khí vô tận dâng trào, uy thế trên người Đế Tôn bộc phát, lao về phía Toại Hoàng.

Đế Tôn, Toại Hoàng - trận chiến định mệnh bắt đầu.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang dội tinh hà, đại đạo thiên âm oanh minh vũ trụ.

Đế Tôn tấn công Toại Hoàng, quy tắc hỏa diễm khủng bố tràn ngập tinh không, gần như thiêu cháy cả hư không. "Đế Tôn, chứng đạo hơn ngàn năm vẫn là Thần Ma thất trọng, không tiến thêm được bước nào.

Khi ta phá vỡ sự trói buộc đại đạo của ngươi để chứng đạo Chí Tôn, đã chứng minh ngươi không còn là đối thủ của ta nữa." Toại Hoàng tay nâng ngọn lửa văn minh, ánh mắt đạm mạc nhìn thẳng vào Đế Tôn đang lao tới. "Oành!" Đại đạo quy tắc lan tỏa, Toại Hoàng tung một quyền nghênh đón Đế Tôn.

Huyết khí cuồn cuộn chấn động đại thiên hoàn vũ, vô tận quy tắc làm sụp đổ tinh hà vạn cổ.

Chương 76

Ngọn lửa nhỏ kia bỗng chốc bùng phát thành biển lửa ngập trời, hiển hóa hào quang văn minh vô tận, phá diệt tinh vực vô ngần, cắt đứt đại đạo.

Hai người lập tức lao vào nhau, đại đạo quy tắc khủng bố làm sụp đổ các tinh vực xa xôi.

Toại Hoàng không muốn mẫu tinh phía sau bị hủy, nên khi chiến đấu đã dẫn dụ Đế Tôn ra vùng biên hoang vũ trụ. "Đế Tôn, nơi này không có sinh cơ, hãy lấy cả tinh hà vũ trụ này làm mồ chôn, làm lăng mộ cho ngươi.

Tại đây cũng sẽ không có ai quấy rầy." Lời của Toại Hoàng vang vọng vũ trụ, từng vị đại năng hướng về phía đó, đứng từ xa hàng ức vạn dặm trong tinh không để quan sát. "Quá mạnh!

Một người Nhân tộc, lại có phương pháp chứng đạo khác biệt." Vô số đại năng kinh hãi, ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm trận đại chiến Chí Tôn ở biên hoang vũ trụ.

Tiếng oanh minh cuồng bạo vang lên, những luồng kình lực vô song tàn phá vũ trụ, làm nổ tung từng hành tinh.

Đòn tấn công của Đế Tôn và Toại Hoàng quá mạnh, tùy ý một kích cũng có thể bóp nát tinh thần.

Hư không vũ trụ bị đánh nát hoàn toàn, vô số mảnh vỡ thời không bay khắp nơi, cho thấy sự khủng bố của trận chiến.

Tại chiến trường biên hoang, hai người chiến đấu điên cuồng, mỗi một đòn đều là vô thượng thần thông.

Thần khu Chí Tôn không ngừng tan vỡ rồi khôi phục, máu tươi

bắn tung tóe, đè sập cả tinh vực vô ngần. "Chí Tôn bất khả địch, hôm nay ta sẽ dùng máu của Toại Hoàng để tuyên cáo với vũ trụ về sự vô địch của bản đế!" Sát cơ trên người Đế Tôn dâng cao, chiến ý mãnh liệt như núi lửa sắp phun trào, phá diệt vạn cổ khung thương. "Chết đi cho ta!" Đế Tôn quát lớn, tiếng vang làm các vì sao rung rinh sắp rụng, tinh vân tan tác.

Thần khu chuyển động, cả người đạp nát vạn cổ tinh hà, đòn tấn công khủng bố hướng về Toại Hoàng. "Tiễn ngươi lên đường." So với sự bá liệt của Đế Tôn, sắc mặt Toại Hoàng vô cùng bình thản.

Trong tay hắn, hào quang văn minh vô lượng dâng trào, ngưng tụ thành một thanh kiếm văn minh.

Toại Hoàng cử động, giữa tinh không bỗng nhiên bắn ra muôn vàn kiếm quang, kiếm ý hoàng hoàng xông thẳng lên mây xanh, quét sạch bách vạn dặm tinh vực.

Từng ngôi sao vỡ vụn dưới sự quét qua của kiếm mang, mảnh vỡ tinh thần rải rác khắp vũ trụ.

Hai đòn tấn công khủng bố va chạm giữa tinh hà, khoảnh khắc bộc phát ra một sức mạnh hùng vĩ vô song.

Thần uy khủng bố làm sụp đổ đại thiên vũ trụ, nơi hai người giao chiến hoàn toàn vỡ vụn.

Vô số mảnh vỡ cuồn cuộn, địa thủy phong hỏa dâng trào.

Hư không bị đánh nát, hóa thành một vùng hỗn độn nhỏ, vô lượng thứ nguyên sinh ra rồi diệt đi trong đó.

Kiếm mang kinh thiên, thần quang diệu thế, huyết khí sôi trào chấn sập tinh không, tất cả mọi thứ đều đang bị hủy diệt.

Các đại năng nheo mắt nhìn từ xa, cảnh tượng trong chiến trường đã sớm không còn nhìn rõ, mọi thứ đều bị đánh nát, đại đạo quy tắc

tràn ngập thiên không.

Ánh sáng đại đạo chói lòa che khuất tất cả, họ chỉ có thể cảm nhận sự thảm liệt của trận chiến qua những tiếng nổ vang vọng ra ngoài. "Toại Hoàng sắp mở ra một thời đại mới sao?" "Trận chiến Chí Tôn chưa từng có từ cổ chí kim, cục diện vũ trụ sắp thay đổi rồi." "Không biết trận này ai sẽ cười đến cuối cùng.

Nếu là Toại Hoàng, có lẽ phương pháp thành đạo khác biệt sẽ được truyền lại.

Nếu là Đế Tôn..." Thần niệm dao động, các đại năng vũ trụ trao đổi với nhau, ánh mắt không ngừng chuyển động.

Những năm qua, Thiên Đình trấn áp vũ trụ, phá diệt nhiều thánh địa cổ tộc, hành sự bá đạo nên kẻ thù không ít.

Đa số các thế lực trong vũ trụ đều bị thực lực của Đế Tôn áp phục, nhưng trong lòng họ nghĩ gì thì không ai biết.

Hiện tại Toại Hoàng xuất thế, có lẽ sẽ trở thành ngòi nổ châm ngòi cho tất cả mọi chuyện.

Sau một thời gian dài, cùng với một đạo kiếm mang kinh thiên bắn ra, hư ảnh thần kiếm vĩ đại đứng sừng sững giữa tinh không.

Vĩ lực vô cùng giải phóng, đại đạo quy tắc lan tỏa.

Kiếm ý hoàng hoàng hội tụ thành một dòng sông kiếm đạo trường hà, hào quang văn minh lấp lánh xuyên thấu hoàn vũ.

Đòn tấn công cuồng bạo đập tan thần quang của Đế Tôn, nghiền nát Chí Tôn thần binh, đâm thẳng qua lồng ngực hắn. "Toại Hoàng...

Toại Hoàng..." Đế Tôn lẩm bẩm, thần quang trong mắt nhanh chóng biến mất.

Hắn cúi đầu nhìn lỗ thủng đẫm máu trên ngực, sinh cơ tan biến, cả

người như bọt nước huyễn diệt giữa tinh không.

Thịt xương, thần hồn, linh đài của hắn, từ trong ra ngoài đều bị hào quang văn minh hoàng hoàng kia nghiền nát, tro bụi bay đi, khói mây tan biến.

Trong vũ trụ bỗng nhiên nổ vang sấm sét vô tận.

Đại đạo oanh minh, Kim Ô đại đạo đang trấn áp vũ trụ dần dần tan biến.

Chí Tôn ngã xuống, thiên tâm ấn ký hiển hóa.

Tức thì cả vũ trụ như bùng nổ, vô tận chủng tộc, ức vạn sinh linh chấn động.

Tại biên hoang vũ trụ, vô số đại năng sững sờ. "Đế Tôn... ngã xuống rồi?" "Người chiến thắng là Toại Hoàng." "Một thời đại mới sắp giáng lâm rồi." "Đế Tôn là vị Chí Tôn đầu tiên bị chém giết từ cổ chí kim, chỉ mới trấn áp vũ trụ hơn ngàn năm." Thần niệm vang vọng tinh không dao động mãnh liệt, cho thấy nội tâm không bình tĩnh của các đại năng.

Họ biết từ hôm nay trở đi, Huyền Hoàng vũ trụ sẽ đổi thay.

Chí Tôn có lẽ không còn là duy nhất của thời đại nữa.

Một số đại năng bắt đầu nhìn về phía các thành viên Thiên Đình.

Đế Tôn đã chết, Thiên Đình hắn lập ra cũng trở thành lâu đài trên không trung.

Nguồn tài nguyên vô tận, kinh thư cổ, thần binh cướp từ các đại thánh địa cổ tộc... nghĩ đến đó, nhiều đại năng cảm thấy lòng nóng rực.

Nếu có thể chém giết toàn bộ đại năng Thiên Đình còn sót lại thì...

Lúc này hư không vỡ vụn, Toại Hoàng mình đầy máu bước ra.

Sau khi chém Đế Tôn, vết thương của hắn cũng không nhẹ.

Thân thể tan vỡ, trên thần khu Chí Tôn chằng chịt những vết nứt, trông như món đồ sứ sắp vỡ, dường như khoảnh khắc sau sẽ tan biến.

Khí thế của Toại Hoàng lúc này suy yếu đến cực điểm.

Giữa tinh không, một số đại năng ánh mắt lóe lên, thần quang trên người dâng trào. "Giết hắn, báo thù cho Đế Tôn!" "Bắt lấy hắn, ép hỏi phương pháp chứng đạo!" "Bắt được hắn, Lăng Thiên Thánh Địa của ta có thể quật khởi một lần nữa!" Trong nháy mắt, vùng biên hoang vũ trụ xuất hiện vô số luồng sáng, các đòn tấn công đại đạo khủng bố làm vỡ vụn vũ trụ, lao về phía Toại Hoàng.

Ít nhất có mấy chục vị đại năng ra tay từ các hướng, thế muốn diệt sát Toại Hoàng.

Trong đó, các đại năng Thiên Đình là những kẻ dốc sức nhất.

Đế Tôn đã chết, nguy cơ của Thiên Đình đã đến, nhiều kẻ đang nhìn chằm chằm.

Hiện tại là cơ hội tốt nhất, chỉ cần chém được Toại Hoàng để chấn nhiếp vũ trụ, có thể tránh được họa diệt môn.

Còn những kẻ khác thì muốn thừa cơ bắt giữ Toại Hoàng, dùng đại thần thông sưu hồn luyện phách để đoạt lấy phương pháp chứng đạo trong ký ức. "Lũ gà nhà chó đất." Đối mặt với những kẻ tập kích, sắc mặt Toại Hoàng không hề thay đổi.

Hắn xòe tay phải, một ngọn lửa nhỏ đón gió lớn lên, tức khắc hóa thành biển lửa vô biên, lan rộng ức vạn vạn dặm giữa thiên địa.

Tiếng thảm thiết vang lên liên hồi, khiến những vị đại năng chưa ra tay phải lạnh sống lưng.

Ngọn lửa văn minh hừng hực thiêu cháy, khiến mấy chục vị đại

năng kia tức khắc hóa thành tro bụi, tan biến giữa thiên địa.

Toại Hoàng phất tay thu hồi toàn bộ ngọn lửa vào lòng bàn tay.

Sau đó, hắn vận chuyển công pháp, cả người giống như một hố đen, thôn phệ tinh hoa của từng ngôi sao để khôi phục bản thân.

Thời đại của Toại Hoàng đã đến.

Trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, Sở Nguyên chứng kiến tất cả, trong lòng cảm thấy vui mừng.

Nhân tộc Tam Tổ tu vi không hề kém, Thái Ất đỉnh phong, chỉ cách Đại La một bước chân.

Chương 77

Nhưng Sở Nguyên có thể khẳng định, nếu không có ngoại lực như công đức hay Cửu Chuyển Kim Đan, Tam Tổ rất khó đột phá.

Nguyên nhân đơn giản là họ quá thiếu cảm ngộ về đại đạo.

Một thân tu vi hoàn toàn do Thiên Đạo công đức bồi đắp, giống như lâu đài trên không trung, nhìn thì hoa lệ nhưng không thực chất.

Lần chuyển thế vào Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ lịch kiếp này có thể bù đắp khiếm khuyết đó.

Cho đến nay, Toại Nhân Thị đã chuyển thế tám lần, mỗi lần đều bị kẹt ở cảnh giới Thần Ma cửu trọng rồi hết thọ mệnh mà chết.

Đến đời thứ chín, dưới sự áp chế đại đạo của Đế Tôn, hắn đã chứng đạo theo cách khác, dùng sức mạnh phá tan sự trấn áp của Đế Tôn.

Ở đời này, Toại Nhân Thị có khả năng sẽ đột phá Thần Ma thập nhị trọng, tiếp nhận phi thăng đại kiếp để trở về Hồng Hoang.

So với hắn, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị vẫn đang trong luân hồi.

Sở Nguyên đã phong ấn ký ức của họ, mỗi một đời đều tương đương với việc bắt đầu lại từ đầu, cho đến khi đột phá Đại La mới trở về Hồng Hoang.

Dù sao đi nữa, Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ đã đi vào quỹ đạo.

Hiện tại Toại Nhân Thị đã phá vỡ cục diện Chí Tôn không thể gặp nhau, về sau Chí Tôn cũng sẽ nhiều hơn.

Thần Ma thập nhị trọng mới là mục tiêu cuối cùng.

Không biết ai sẽ là người đầu tiên phi thăng từ vũ trụ Huyền

Hoàng lên cõi Vĩnh Hằng?

Thời gian dần trôi, ngàn năm trôi qua trong chớp mắt.

Tại Côn Luân Sơn, Tam Thanh mở rộng sơn môn, dùng một tòa Vấn Đạo Đại Trận để tuyển chọn đồ đệ.

Cuối cùng, Thái Thanh Lão Tử không thu đồ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thu mười hai vị có tư chất thượng giai, phúc duyên khí vận thâm hậu làm Kim Tiên.

Thông Thiên Giáo Chủ thì ai đến cũng không từ chối, chỉ cần vượt qua khảo nghiệm, bất luận là tiên hay yêu, ma hay quỷ, đều thu vào môn hạ Tiệt giáo.

Nhất thời trong Côn Luân Sơn, môn đồ Tiệt giáo chiếm đa số, trong đó cũng không thiếu kẻ có tư chất kỳ tài như Đa Bảo Đạo Nhân, Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu...

được Thông Thiên Giáo Chủ thu làm thân truyền đệ tử.

Việc Tam Thanh thu đồ diễn ra rầm rộ, chấn động cả Hồng Hoang.

Sau đó, Nhân giáo vẫn thấp điệu như cũ, nhưng Xiển giáo và Tiệt giáo thì thanh thế đại chấn.

Đặc biệt là Tiệt giáo, nhân số đông đảo, tu vi tuy có cao có thấp nhưng Kim Tiên không ít, thanh thế ngất trời, nghiễm nhiên trở thành thế lực bá chủ trên đại lục Hồng Hoang.

Vu Yêu đại kiếp kết thúc, Yêu tộc suy lạc, Vu tộc ẩn thối Địa Phủ, Nhân tộc trong Hồng Hoang đón nhận sự phát triển chưa từng có.

Năm xưa theo lời dặn của Sở Nguyên, Nhân tộc được chia thành từng bộ lạc từ trên xuống dưới, sau đó bầu ra Nhân Vương.

Tuy nhiên hiện tại số lượng Nhân tộc ngày càng đông, ngay cả

vùng tổ địa cũng có lúc quản không xuể.

Sau khi các thủ lĩnh bàn bạc, quyết định tăng thêm số lượng Nhân Vương.

Từ nhiệm kỳ này bắt đầu, mỗi một đời sẽ lập ra chín vị Nhân Vương, phân quản chín khu vực lớn.

Mỗi vị Nhân Vương tại vị năm vạn năm, lấy phẩm đức tài năng làm đầu, tu vi xếp sau.

Trong năm vạn năm đó, nếu Nhân Vương có hành vi không đúng đắn, dùng quyền mưu lợi riêng, tổn hại lợi ích Nhân tộc, thì tổ địa có thể dùng Không Động Ấn tước đoạt quả vị Nhân Vương để lập người khác.

Từ đó bước chân khuếch trương của Nhân tộc hoàn toàn mở rộng, khí vận tộc quần tăng trưởng từng ngày.

Mười vạn năm sau, trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, Sở Nguyên cảm nhận được khí vận Nhân tộc tăng vọt trong Không Động Ấn, ánh mắt lấp lánh. "Thiết lập chín vị Nhân Vương tạm thời che lấp một số vấn đề trong sự phát triển của Nhân tộc, nhưng nó cũng sẽ dẫn đến sự phân liệt.

Khí vận tăng vọt đến nay, Nhân tộc sắp xuất hiện quả vị rồi." Quả vị đó chính là Tam Hoàng Ngũ Đế.

Tam Hoàng trị thế, Ngũ Đế định luân.

Đó là khởi đầu cho việc văn minh Nhân tộc hoàn toàn diễn hóa thành hình.

Sau thời Tam Hoàng Ngũ Đế, Nhân tộc sẽ từ thời kỳ "công thiên hạ" tiến vào thời kỳ "gia thiên hạ".

Đó là xu thế tất yếu, là sự tiến bộ cần có của văn minh.

Thực tế là trong vũ trụ Huyền Hoàng, do vấn đề thọ mệnh nên đã sớm hoàn thành bước nhảy vọt văn minh.

Còn ở Hồng Hoang, thời gian quá rẻ rúng, sự tiến bộ văn minh bị việc tu luyện cản trở.

Mãi đến hiện tại khi không còn ưu phiền bên ngoài mới bắt đầu tiến bộ.

Tam Hoàng, Ngũ Đế... mắt Sở Nguyên hiện lên sự trầm tư. "Nguyên Sơ Đạo Chủ, Phục Hy cầu kiến." Đúng lúc này, hắn bỗng nhiên cảm giác có người đang gọi danh hiệu của mình.

Ngẩng đầu nhìn lên, thấy Phục Hy đang đứng sừng sững bên ngoài Thủ Dương Sơn. "Phục Hy?

Chẳng lẽ lại trùng hợp vậy sao?" Sở Nguyên nhíu mày, nhìn lên Cửu Thiên Hỗn Độn.

Thiên Đạo Hồng Quân mưu tính sao?

Cũng quá trùng hợp rồi.

Hắn vung tay, hư không vô tận vặn vẹo, kéo Phục Hy đến trước mặt. "Phục Hy kiến qua Nguyên Sơ Đạo Chủ." Phục Hy dường như đã dự liệu trước, không hoảng không vội khom người chào Sở Nguyên. "Phục Hy, có chuyện gì?" Sở Nguyên nhướng mày hỏi.

Vu Yêu đại kiếp do Sở Nguyên ra tay nên đã sớm bị dập tắt, mười hai Tổ Vu không ai chết, Phục Hy cũng may mắn sống sót. "Phục Hy vốn không muốn làm phiền Đạo Chủ, nhưng U Minh khó vào, bất đắc dĩ mới phải tìm ngài." Phục Hy khổ cười nói. "Ồ?" Sở Nguyên nhướng mày bấm ngón tay tính toán, thần sắc kinh ngạc: "Ngươi muốn nhập luân hồi?" "Đúng vậy." Phục Hy gật đầu.

Hắn muốn chuyển thế nhưng đến cả cửa U Minh cũng không tìm thấy, bất đắc dĩ phải tìm Sở Nguyên. "Tại sao phải nhập luân hồi?

Nên biết sau khi chuyển thế, tu vi tiền thế sẽ hóa thành hư không, muốn tu luyện lại cảnh giới hiện tại là vô cùng khó khăn." Ánh mắt Sở Nguyên nheo lại nhìn Phục Hy. "Phục Hy chỉ muốn trải nghiệm một kiểu nhân sinh khác." Phục Hy trầm giọng nói. "Một kiểu nhân sinh khác?" Sở Nguyên có chút mờ mịt. "Đúng thế.

Từ khi ngô và muội muội hóa hình tại Bất Chu Sơn, những gì mắt thấy tai nghe, tâm linh cảm thụ đều là những tầng lớp thượng đẳng nhất của Hồng Hoang.

Những năm gần đây ta du ngoạn đại lục Hồng Hoang, quan sát cuộc sống của những tộc quần yếu nhỏ, nhìn thấy văn minh của họ từng bước phát triển, trong lòng có nhiều cảm ngộ.

Ngô cảm thấy tâm linh xúc động, nên nảy sinh ý niệm này." Phục Hy nói.

Thật vô lý.

Nếu không có ai đứng sau bày kế, Sở Nguyên tuyệt đối không tin.

Có vị đại năng Chuẩn Thánh nào lại đi trải nghiệm cuộc sống của Địa Tiên, Thiên Tiên để cảm ngộ đại đạo chứ?

Đầu óc chắc chắn có vấn đề rồi. "Chuyện này đã nói với Nữ Oa chưa?" Sở Nguyên trầm giọng hỏi. "Chưa.

Ta không biết phải mở lời thế nào." Phục Hy lắc đầu. "Ta hiểu rồi." Sở Nguyên gật đầu.

Xác nhận không nghi ngờ gì nữa, nhất định là bị kẻ nào đó tính kế.

Hồng Quân?

Chương 78

Hay là đám người Tam Thanh? "Ngươi hãy về suy nghĩ cho kỹ đi.

Ta cho ngươi thời gian ba mươi vạn năm, sau ba mươi vạn năm nếu vẫn muốn nhập luân hồi thì hãy tìm ta." Dứt lời, Sở Nguyên vung tay tiễn Phục Hy khỏi Thủ Dương Sơn.

Trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, nhìn Phục Hy ảm đạm rời đi, Sở Nguyên cảm thấy lạnh lẽo trong lòng.

Ý chí bị thay đổi một cách âm thầm, là ai đang bày kế?

Hồng Quân sao?

Có vẻ không giống thủ đoạn của ông ta.

Sở Nguyên thầm nhủ.

Chuẩn Thánh dù sao cũng mang một chữ "Thánh", cơ nhân sinh mệnh chí cao chí đại, một tồn tại như vậy mà có thể bị sửa đổi tâm thần ý chí thì kẻ ra tay chỉ có thể là vài người đó thôi.

Ý niệm vừa động, thân ảnh Sở Nguyên biến mất, bước một bước đã đến một bộ lạc Nhân tộc trên đại lục Hồng Hoang.

Giữa rừng chim bay và muôn vàn hoa cỏ, Nữ Oa đang dạo chơi giữa biển hoa vô tận, mang theo một vẻ tĩnh lặng an dật. "Xem ra những năm qua ngươi sống cũng không tệ." Thân ảnh Sở Nguyên hiện ra giữa hư không, mỉm cười nói. "Thiên địa tự nhiên luôn có những nơi tươi đẹp.

Ở trong Oa Hoàng Cung chỉ có đại đạo vô tận và sự tịch mịch, cuộc sống hiện tại quả thực rất tốt." Nữ Oa không quay đầu lại, giọng nói dịu dàng vang vọng giữa núi rừng. "Tìm ta có chuyện gì?" "Phục Hy xảy ra chuyện rồi." Sở Nguyên nói thẳng.

Thân thể Nữ Oa cứng đờ, chậm rãi quay người lại: "Ngươi đang đùa sao?" Nàng và Phục Hy có khí vận liên kết, nếu đối phương xảy ra chuyện nàng không thể không cảm ứng được. "Ngươi thấy sao?" Sắc mặt Nữ Oa dần trầm xuống, nàng bấm ngón tay tính toán nhưng không thu được gì. "Vô ích thôi, kẻ có thể ra tay với hắn thì ngươi cũng không tính ra được đâu.

Xem đi." Sở Nguyên lắc đầu, phất tay áo một cái, một đạo quang ảnh hiện ra tái hiện cuộc đối thoại vừa rồi của hai người. "Luân hồi chuyển thế?

Trải nghiệm thế giới của kẻ yếu?" Nghe những lời của Phục Hy trong quang ảnh, ánh mắt Nữ Oa ngày càng lạnh lẽo, trên người tỏa ra một luồng khí tức nguy hiểm.

Tìm lý do cũng không thể hợp lý hơn một chút sao?

Một vị Chuẩn Thánh vì để trải nghiệm cuộc sống mà chuyển thế luân hồi? "Là ai?" Nữ Oa hỏi Sở Nguyên. "Không biết.

Cả Hồng Hoang này kẻ có thể thay đổi ý chí Chuẩn Thánh mà không bị phát giác chỉ có vài người.

Tuy nhiên ta cứ cảm thấy có gì đó kỳ lạ." Sở Nguyên lắc đầu. "Hừ!" Nữ Oa lạnh hừ một tiếng, không nói hai lời trực tiếp xé rách hư không rời đi.

Thấy vậy, Sở Nguyên cũng không vội, thân ảnh lóe lên đi theo.

Trên Cửu Thiên, Phục Hy đang buồn bực lên đường, không hiểu tại sao Nguyên Sơ Đạo Chủ lại cho hắn thời gian ba mươi vạn năm để cân nhắc?

Ta đã quyết định rồi mà, còn cần cân nhắc gì nữa? "Xoẹt!" Đúng lúc này hư không vỡ vụn, Nữ Oa với sắc mặt âm trầm bước ra nhìn Phục Hy. "Ách...

Muội muội, sao muội lại ở đây?" Tim Phục Hy đập mạnh, cảm thấy có gì đó không ổn.

Nguyên Sơ Đạo Chủ không phải đã đem chuyện này nói cho muội muội biết rồi chứ?

Không lẽ nào, quan hệ của hai người đâu có tốt đến vậy. "Câm miệng!" Nữ Oa lạnh lùng quát một tiếng, chỉ tay một cái đánh ngất Phục Hy, sau đó đưa hắn xuống một ngọn núi trên đại lục. "Chà chà, thật quả quyết." Chứng kiến cảnh đó, Sở Nguyên cảm thán một tiếng rồi đi theo.

Trên đỉnh núi, Nữ Oa vứt Phục Hy xuống đất, vận dụng Hỗn Nguyên chi lực để kiểm tra nguyên thần chân linh của hắn. "Vô dụng thôi, ta đã xem qua rồi, không có bất kỳ dấu vết nào." Phía sau, Sở Nguyên lắc đầu nói.

Thực lực của hắn vượt xa Nữ Oa, khi cảm thấy Phục Hy có điểm bất thường đã kiểm tra một lượt, nhưng không phát hiện ra gì cả.

Giống như đó thực sự là suy nghĩ trong nội tâm của Phục Hy vậy.

Không có sơ hở chính là sơ hở lớn nhất, cái lý do của Phục Hy quá nực cười.

Không giống như Tam Tổ chuyển thế lịch kiếp để tích lũy nội hàm, nội hàm của Phục Hy đã vô cùng hùng hậu, chỉ cần cảm ngộ đại đạo là đủ, chuyển thế lịch kiếp chỉ làm tăng thêm nhân quả không cần thiết, phản tác dụng đối với tu luyện.

Thế mà Phục Hy cứ như đã nhận định điều đó, tâm lý vô cùng kiên định.

Thật đúng là chuyện nhảm nhí. "Rốt cuộc là ai muốn tính kế ca ca ta?" Cuối cùng Nữ Oa cũng giống như Sở Nguyên, không thu được kết quả gì.

Thần sắc nàng băng lãnh, sát cơ mãnh liệt dâng trào. "Đại khái có lẽ là vì Nhân tộc." Phía sau Nữ Oa, Sở Nguyên có chút không chắc chắn nói. "Nhân tộc?" Nữ Oa quay người, trong lòng đầy nghi hoặc. "Sau Vu Yêu đại kiếp, Nhân tộc đã trở thành nhân vật chính của thiên địa, khí vận tộc quần tăng trưởng từng ngày.

Khoảng ba mươi vạn năm sau khí vận Nhân tộc sẽ đạt tới đỉnh phong, lúc đó sẽ có quả vị xuất hiện.

Ta vừa mới minh ngộ chuyện này thì Phục Hy đã tìm đến.

Nói thật ta không tin đó là trùng hợp." Sở Nguyên lắc đầu. "Quả vị?" Nữ Oa kinh ngạc nhìn Sở Nguyên, rồi bấm ngón tay tính toán: "Thực sự sắp có quả vị xuất hiện?" Kết quả thôi diễn không khác gì lời Sở Nguyên nói.

Sắc mặt Nữ Oa lúc xanh lúc trắng. "Hừ!" Cuối cùng nàng lạnh hừ một tiếng, phất tay đưa Phục Hy lên Cửu Thiên, hướng về phía Hỗn Độn. "Chà chà, sẽ là ai đây, Hồng Quân Đạo Tổ chăng?" Sở Nguyên cười đầy ẩn ý, rồi quay về Thủ Dương Sơn.

Tại Tử Tiêu Cung. "Nữ Oa, ngươi đến đây có chuyện gì?" Hồng Quân Lão Tổ ngồi trên cao, nhìn Nữ Oa hỏi. "Lão sư..." Nữ Oa sắc mặt âm trầm, kể lại chuyện của Phục Hy một lượt. "Luân hồi?" Hồng Quân nhíu mày, ánh mắt sắc lẹm nhìn về phía Phục Hy, đạo quang vô tận hiện ra bao phủ lấy hắn. "Nguyên thần không có vấn đề." Hồng Quân lắc đầu, sau đó lấy ra Tạo Hóa Ngọc Điệp bắt đầu thôi diễn. "Nhân tộc?" Hồng Quân bất lực nhìn Nữ Oa: "Thiên Đạo hiển thị Nhân tộc sắp có quả vị xuất thế, gọi là Tam Hoàng Ngũ Đế.

Phục Hy chính là Thiên định đứng đầu Tam Hoàng.

Có lẽ do Nhân Đạo cảm ứng đã dẫn dắt Phục Hy luân hồi chuyển thế." Hồng Quân Lão Tổ cũng không chắc chắn lắm, rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Quả vị Nhân tộc lại ứng lên người Phục Hy sao?

Nữ Oa hồ nghi nhìn Hồng Quân.

Trải qua chuyện năm xưa, hiện tại chúng sinh Hồng Hoang đều hoài nghi cái gọi là "Thiên Đạo đại thế", Nữ Oa cũng không ngoại lệ.

Nàng cảm thấy Hồng Quân Lão Tổ đang tìm cớ. "Lão sư, xin hãy nói thẳng.

Có phải ngài muốn ca ca ta chuyển thế Nhân tộc để trở thành Nhân Hoàng, từ đó lợi dụng việc truyền bá Huyền Môn Tiên đạo trong Nhân tộc để chiếm đoạt khí vận Hồng Hoang?" Sắc mặt Hồng Quân Lão Tổ thay đổi, ông nhíu mày nhìn Nữ Oa: "Trong lòng ngươi lão đạo là hạng người không từ thủ đoạn như vậy sao?" "..." Nữ Oa không nói gì.

Từ đầu đến cuối Hồng Quân Lão Tổ dường như chưa từng bạc đãi nàng. "Ta hiểu rồi." Hồng Quân có chút nản lòng, ông liếc nhìn Phục Hy, trong lòng vẫn cảm thấy có điểm không ổn.

Chương 79

"Về đi thôi." Hồng Quân chỉ tay một cái vào người Phục Hy, vung tay tiễn họ trở về.

Cửa Tử Tiêu Cung lại đóng chặt, tĩnh lặng không tiếng động.

Trong đại điện, Hồng Quân Lão Tổ mặt không cảm xúc, ánh mắt lạnh lùng. "Rốt cuộc là ai?

Thiên Đạo thực sự không có vấn đề gì sao?" Thực tế là những năm qua ông vẫn luôn nghiên cứu Hồng Mông Tử Khí nhưng không thu được gì, nay lại xảy ra chuyện này.

Nếu Hồng Quân còn không cảm thấy có điểm kỳ lạ thì đúng là uổng công làm đệ nhất thánh của Hồng Hoang.

Tất cả mọi chuyện cuối cùng đều chỉ hướng về một mục tiêu duy nhất: Thiên Đạo. "Hy vọng có thể phát hiện ra." Thân ảnh Sở Nguyên hiện lên trong tâm trí Hồng Quân, ông thở dài một tiếng rồi lại nhắm mắt lại.

Tại Thủ Dương Sơn, khi Sở Nguyên nhìn thấy vẻ mặt bất lực của Nữ Oa, hắn đã biết chuyến đi này không thu được kết quả mong muốn. "Nếu đã vậy hãy cứ để Phục Hy ở chỗ ta đi.

Ta sẽ quan sát trong ba mươi vạn năm, sau đó nếu hắn vẫn kiên trì ta sẽ tiễn hắn nhập luân hồi.

Thực ra trở thành Thiên Hoàng của Nhân tộc cũng không có gì không tốt, chỉ là từ tiên thiên thần thai biến thành Nhân tộc mà thôi.

Tu vi của hắn sẽ tăng vọt một lần, vô hạn tiếp cận cảnh giới Hỗn Nguyên." "Được rồi." Nữ Oa cảm thấy mệt mỏi, sự đã đến nước này nàng cũng không còn cách nào khác.

Nàng cắn răng nhìn Sở Nguyên: "Hồng Mông Tử Khí, ngươi có thể giúp ta rút nó ra được không?" "Hồng Mông Tử Khí?" Sở Nguyên sững người, nhìn chằm chằm Nữ Oa: "Ngươi phải cân nhắc cho kỹ, rút Hồng Mông Tử Khí ra có thể khiến ngươi rớt khỏi thánh vị.

Lúc đó ức vạn năm khổ tu sẽ đổ xuống sông xuống biển." "Thánh vị..." Ánh mắt Nữ Oa thoáng qua sự giãy giụa.

Thánh nhân, thứ từng bị bao kẻ truy cầu, nay ngược lại đã trở thành gông xiềng.

Thôi vậy!

Nữ Oa hạ quyết tâm nhìn Sở Nguyên: "Rớt thì rớt đi, còn tốt hơn là cứ thân bất do kỷ như hiện tại." Nàng tin chắc chuyện của Phục Hy nhất định là có kẻ ra tay.

Mà kẻ có thể qua mắt được cả Hồng Quân Đạo Tổ trong Hồng Hoang mênh mông này chỉ có Sở Nguyên hoặc Thiên Đạo.

Chuyện này do Sở Nguyên nói ra nên hắn không có lý do làm vậy, vậy thì chỉ còn là Thiên Đạo.

Từ sau khi nghe Sở Nguyên giảng đạo, trong lòng Nữ Oa luôn có sự bất an.

Hồng Mông Tử Khí là thứ vốn không nên tồn tại, rốt cuộc nó là thủ đoạn của ai?

Ngay cả Hồng Quân Lão Tổ cũng bị qua mặt, kẻ đứng sau thực sự quá thâm sâu khó lường.

Thiên Đạo có thực sự đại công vô tư như lời Hồng Quân nói, hoàn toàn không có vấn đề gì sao? "Được rồi, vậy ngươi cũng hãy ở lại đây.

Ta cần một thời gian để nghiên cứu.

Ngoài ra, nói trước là có thể ta sẽ phải giải tích nguyên thần của ngươi." Nữ Oa nhìn Sở Nguyên một cái, mặt hơi đỏ, khẽ gật đầu: "Được." Nữ Oa và Phục Hy liền ở lại trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới.

Thế giới bên ngoài, Nhân tộc phát triển vô cùng mạnh mẽ, khí vận tăng vọt như thêm dầu vào lửa.

Biểu hiện rõ nhất là số lượng người tiến vào Vĩnh Hằng Đại Thế Giới ngày càng đông.

Từ khi khai tịch Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ, Sở Nguyên đã định ra quy củ: Chỉ những tu sĩ đạt tới Thái Ất Kim Tiên mới có thể vào Vĩnh Hằng Đại Thế Giới để khai tịch động phủ cư ngụ.

Sau khi Tam Tổ đi lịch kiếp, trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới chỉ còn lại lèo tèo mười mấy vị thiên kiêu thoái vị từ ngôi Nhân Vương, trong đó bao gồm cả Khương Ly Thị.

Hiện nay, cứ mỗi năm vạn năm lại có một đợt Nhân Vương thoái vị tiến vào.

Mỗi đời Nhân Vương dưới sự bao phủ của khí vận Nhân tộc đều tiến bộ thần tốc, đột phá Thái Ất.

Điều này cho thấy khí vận Nhân tộc hiện tại đã lớn mạnh đến nhường nào, ngay cả chín vị Nhân Vương cùng chia sẻ cũng có thể tu luyện đến Thái Ất Kim Tiên.

Có lẽ khi Nhân tộc xuất hiện vị Đại La Kim Tiên đầu tiên, khí vận Nhân tộc sẽ đạt tới đỉnh phong, lúc đó quả vị Tam Hoàng cũng sẽ chính thức ngưng tụ.

Chớp mắt đã ba mươi vạn năm trôi qua.

Một ngày nọ, Sở Nguyên và Nữ Oa ngồi đối diện nhau, hắn chỉ tay vào mi tâm Nữ Oa để giải tích Hồng Mông Tử Khí trong nguyên thần.

Đúng lúc này, trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới bỗng nhiên trào dâng tiên quang thần hoa vô tận.

Một vùng Tạo Hóa Thiên Trì bao la vô ngần hiện lên trên chân trời, khí tạo hóa bộc phát, tư nhuận muôn vàn thiên vực. "Ân?" Trên Thế Giới Thụ, Sở Nguyên nhíu mày, rút ý thức khỏi nguyên thần Nữ Oa, ngẩng đầu nhìn về phía Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ. "Vị phi thăng đầu tiên cuối cùng cũng đã đến sao?" "Đến rồi?" Nữ Oa mở mắt nhìn Sở Nguyên. "Quả chín rồi, đi theo ta." Sở Nguyên đứng dậy, đưa Nữ Oa bước ra khỏi lãnh địa trấn áp của Thế Giới Thụ.

Cùng lúc đó, các đại năng Nhân tộc đang bế quan trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới cũng bị kinh động mà bước ra, dẫn đầu chính là vị Nhân Vương đầu tiên - Khương Ly Thị. "Chuyện gì đang xảy ra vậy?" Khương Ly Thị nhíu mày nhìn lên khung thương, trong lòng đầy nghi hoặc. "Không cần lo lắng, là chuyện tốt." Hư không vỡ vụn, Sở Nguyên và Nữ Oa sóng vai bước ra. "Kiến qua Võ Tổ, Thánh Mẫu." Các đại năng Nhân tộc giật mình vội vàng hành lễ. "Ừm." Sở Nguyên gật đầu, đứng giữa hư không nhìn về phía Tạo Hóa Thiên Trì.

Nơi đó khí tạo hóa cuồn cuộn dâng trào, sắp sửa đón chào một người thụ ích.

Sấm sét nổ vang, đại đạo quy tắc ngưng tụ, một đường hầm phi thăng hiển hóa. "Đó là... một thế giới khác?" Nữ Oa lập tức cảm nhận được hơi thở văn minh từ cuối đường hầm, kinh ngạc nhìn Sở Nguyên.

Trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới còn có một phương thế giới khác sao?

Hơn nữa trong đó còn phát triển cả văn minh.

Bên cạnh, Khương Ly Thị và những người khác cũng nghe thấy lời Nữ Oa, đồng loạt nhìn về phía Sở Nguyên. "Phải." Sở Nguyên gật

đầu: "Đó là một phương Trung Thiên Thế Giới do ta tùy ý khai tịch, tên gọi Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ, phụ thuộc dưới trướng Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, chuyên môn bồi dưỡng thiên kiêu Nhân tộc.

Tam Tổ hiện đang lịch kiếp trong đó." "Thì ra năm xưa Tam Tổ đi lịch kiếp là ở nơi này." Khương Ly Thị và mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

Năm xưa khi Tam Tổ rời đi có bàn giao lại công việc, nhưng không ai biết cụ thể nơi lịch kiếp là đâu, hóa ra Võ Tổ đã sớm chuẩn bị.

Trên cửu thiên, sau màn chớp giật tím ngắt, một vị trung niên người đầy máu rơi xuống từ đường hầm phi thăng, sau đó bị Tạo Hóa Thiên Trì dẫn dắt rơi vào trong đó.

Khí tạo hóa vô tận tràn vào cơ thể người trung niên, tức khắc làm cơ thể hắn nổ tung thành màn sương máu.

Sau đó vĩ lực tạo hóa hội tụ lại, đúc nặn từng đạo thần văn đại đạo vào đống sương máu đó.

Máu thịt, tĩnh mạch, ngũ tạng lục phủ, gân cốt bì mô... mọi người phi thăng đều sẽ được Tạo Hóa Thiên Trì tẩy lễ, loại bỏ mọi tạp chất dơ bẩn, ngưng luyện Tiên Thiên Tạo Hóa Thần Khu.

Đồng thời, các quy tắc đại đạo trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới hội tụ lại thành một viên Đại La Đạo Quả, rơi vào cơ thể nam tử trung niên, trợ giúp hắn hoàn thành bước nhảy vọt sinh mệnh cuối cùng: Thái Ất hóa Đại La.

Tam hoa hiện ra giữa hư không, nở rộ mười hai phẩm, đạo vận vô tận bộc phát, Đại La thần uy quét sạch bát hoang.

Người trung niên từ Tạo Hóa Thiên Trì nhảy vọt ra, đứng giữa hư không, ánh mắt như điện nhìn về phía đám người Sở Nguyên. "Huyền

Hoàng Vũ Trụ, Nhân tộc Toại Hoàng...

Hồng Hoang thế giới, Tam Tổ Toại Nhân Thị...

Cuối cùng cũng đã trở về rồi." Mắt Toại Nhân Thị hiện lên vẻ thương tang, ký ức ngày xưa đang nhanh chóng ùa về, được hắn hấp thu luyện hóa, bao gồm cả ký ức của tám đời luân hồi trước.

Luân hồi chín kiếp, cuối cùng cũng đã đột phá Đại La để trở về Hồng Hoang. "Nhân tộc Toại Nhân Thị, bái kiến Thánh Mẫu nương nương." Mở mắt ra lần nữa, Toại Nhân Thị quỳ xuống trước mặt Nữ Oa. "Không cần đa lễ." Nữ Oa phất tay, một đạo linh lực tạo hóa nâng Toại Nhân Thị dậy. "Chúng ngô bái kiến Toại Nhân tiên tổ, chúc mừng tiên tổ lịch kiếp trở về, thành tựu Đại La Kim Tiên vĩnh kiếp bất diệt!" Khương Ly Thị và mọi người trịnh trọng hành lễ, giọng nói đầy kích động.

Đại La Kim Tiên!

Nhân tộc cuối cùng cũng đã sinh ra vị Đại La Kim Tiên đầu tiên (ngoại trừ Sở Nguyên vốn không thể so sánh được).

Chương 80

"Tốt lắm!" Toại Nhân Thị tán thưởng nhìn Khương Ly Thị và mọi người.

Tận mắt thấy gần tám mươi vị Thái Ất Kim Tiên, sự trưởng thành của Nhân tộc những năm qua vượt xa dự liệu của hắn.

Sau đó hắn nhìn về phía Sở Nguyên, thần sắc cảm khái: "Võ Tổ, đến hôm nay ta mới hiểu được khổ tâm của ngài năm xưa." Hắn nhắc đến việc Sở Nguyên trấn áp vật chất trường sinh trong vũ trụ Huyền Hoàng, không cho sinh linh được trường sinh.

Lúc trước hắn không hiểu, nhưng giờ đây khi nhớ lại cảm giác tuyệt vọng của tám đời trước khi thọ mệnh không đủ, không thể đột phá, hắn mới hiểu ra.

Chỉ có áp lực cực hạn mới tạo ra được một thời đại tu luyện hưng thịnh thực sự.

Trong vũ trụ Huyền Hoàng hàng triệu năm qua không biết có bao nhiêu thiên kiêu yêu nghiệt ngã xuống trên con đường trường sinh, tư chất họ kém sao?

Không hẳn.

Nhưng cuối cùng người phi thăng được chỉ có Toại Hoàng.

Tín tâm, nại tâm, nghị lực và ý chí mới là những yếu tố thực sự quyết định một người có thể đi đến đỉnh phong hay không. "Cũng khá lắm." Nhìn Toại Nhân Thị, cảm nhận được ý chí kiên định và tâm sát phạt trên người hắn, Sở Nguyên gật đầu tán thành.

Một chuyến lịch kiếp của Toại Nhân Thị có thể nói là hoàn mỹ, hắn đã hoàn toàn lột xác, không còn sợ hãi Thánh nhân hay khó khăn

gian khổ nữa.

Bỗng nhiên bên ngoài Vĩnh Hằng Đại Thế Giới vang lên những tiếng oanh minh vô tận.

Sở Nguyên nhíu mày, thần niệm quét ra ngoài Thủ Dương Sơn.

Giữa hư không, một con Nhân Đạo Trường Long dài vạn trượng đang lượn lờ trên đỉnh Thủ Dương Sơn.

Dòng sông Nhân Đạo cuồn cuộn chảy tràn thiên địa, khí vận vô tận ngưng tụ thành tám viên đạo quả.

Ngay lập tức thế giới Hồng Hoang vạn đạo oanh minh, sấm sét nổ vang, cả thiên địa dường như đang reo hò vui sướng. "Chuyện gì vậy?

Tại Thủ Dương Sơn...

Khí vận Nhân tộc thật nồng đậm, khí vận hóa rồng dài đến vạn trượng!

Kia là gì?

Trong Nhân Đạo trường hà xuất hiện tám viên đạo quả sao?" Chấn động kịch liệt như vậy đương nhiên không qua khỏi mắt các đại năng Hồng Hoang.

Từng đạo thần niệm quét qua hư không, thu hết mọi cảnh tượng vào mắt. "Khí vận trường long, Nhân Đạo trường hà, còn có cả quả vị...

Nhân tộc đã sinh ra quả vị rồi!" Tại Côn Luân Sơn, trong Tam Thanh điện, Bàn Cổ Tam Thanh thần sắc chấn động.

Thái Thanh Lão Tử bấm tay tính toán: "Khí vận Nhân tộc tăng vọt, Tam Hoàng Ngũ Đế sắp xuất thế.

Tám viên đạo quả kia chính là quả vị của Tam Hoàng Ngũ Đế.

Mỗi một quả vị ít nhất cũng sẽ trưởng thành đến cảnh giới Chuẩn Thánh." Càng tính toán Lão Tử càng kinh hãi, tám viên đạo quả tương ứng với tám vị Chuẩn Thánh.

Nhân tộc lần này thực sự sắp quật khởi rồi.

Không biết Tam Hoàng Ngũ Đế này Huyền Môn ta có thể can thiệp được không.

Lão Tử ánh mắt lấp lánh, trong lòng bắt đầu tính kế.

Tám vị Chuẩn Thánh đại diện cho lượng công đức khổng lồ.

Những ai liên quan đến Tam Hoàng Ngũ Đế đều được hưởng lợi, đặc biệt là Đế Sư (thầy của hoàng đế), công đức đạt được có lẽ chỉ kém chính chủ một chút mà thôi. "Đại huynh!" Nguyên Thủy và Thông Thiên hiển nhiên cũng hiểu rõ đạo lý này, lập tức nhìn Lão Tử với ánh mắt rực cháy.

Lượng công đức đó họ có thể không cần, nhưng đối với đệ tử thì có thể tiết kiệm được vô số năm khổ tu, đồng thời cũng tăng thêm khí vận cho giáo phái, có lợi cho đạo thống của họ. "Chuyện này cần bàn bạc kỹ lưỡng.

Chỗ Nguyên Sơ Đạo Chủ và Nữ Oa sư muội đều phải có lời giải thích, nếu họ không đồng ý thì chúng ta có đi cũng vô dụng." Lão Tử trầm giọng nói.

Đúng lúc đó, bên ngoài Côn Luân Sơn trỗi dậy hai luồng khí thế Hỗn Nguyên hùng vĩ, là Tây Phương nhị thánh đã đến...

Trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, Sở Nguyên phất tay áo chiếu hình ảnh bên ngoài Thủ Dương Sơn lên hư không. "Nhân Đạo trường hà, quả vị Tam Hoàng Ngũ Đế đã xuất thế rồi." Nữ Oa thầm hiểu, liếc nhìn Toại Nhân Thị.

Việc Toại Nhân Thị đột phá chính là yếu tố cuối cùng khiến khí

vận Nhân tộc bùng nổ.

Sự ra đời của một Đại La Kim Tiên đánh dấu Nhân tộc đã thực sự trưởng thành.

Đạo quả xuất thế, Nhân tộc cũng sẽ chính thức quật khởi, ngồi vào vị trí nhân vật chính của thiên địa. "Đây chính là Nhân tộc..." Trước ánh mắt ngơ ngác của đám người Toại Nhân Thị, Sở Nguyên giải thích ngọn ngành mọi chuyện. "Tam Hoàng Ngũ Đế?

Tám vị Chuẩn Thánh sao?" Khương Ly Thị và mọi người vô cùng kích động.

Nhân tộc thực sự sắp quật khởi rồi! "Tám vị Chuẩn Thánh đại diện cho lượng công đức hải hà, Tam Thanh sư huynh có lẽ sẽ không ngồi yên đâu." Nữ Oa nói. "Không sao, công đức tuy quý giá với người khác nhưng với ta thì vô dụng." Sở Nguyên nói: "Nhưng ngươi lại nhắc ta, lần này có thể để Tam Tiêu kiếm chút công đức, mượn đó mà đột phá." Lúc này một thân ảnh xé rách không gian hiện ra, là Phục Hy. "Muội muội cũng ở đây sao?" Nhìn thấy Nữ Oa đứng cạnh Sở Nguyên, Phục Hy giật mình cười gượng.

Nữ Oa đảo mắt một cái không thèm để ý. "Ngươi đã nghĩ kỹ chưa?" Sở Nguyên trầm giọng hỏi Phục Hy. "Rồi." Phục Hy hít một hơi sâu, gật đầu khẳng định.

Thực ra hắn vẫn chưa hiểu tại sao Sở Nguyên lại bắt hắn cân nhắc tận ba mươi vạn năm, trong khi hắn đã quyết định từ lâu rồi.

Nghe vậy, mặt Nữ Oa thoáng hiện vẻ phức tạp, sau đó là sự phẫn nộ thâm trầm.

Kẻ đứng sau tính kế tốt nhất đừng để nàng biết được là ai. "Được rồi, đi theo ta." Sở Nguyên gật đầu, phất tay tung ra một đạo tiên quang bao bọc lấy Phục Hy rồi biến mất.

Tại U Minh giới, nơi Lục Đạo Luân Hồi.

Hóa thân của Truy Y Thị đang đứng ở đầu cầu Nại Hà, mỉm cười ôn hòa phát canh Mạnh Bà cho từng linh hồn.

Sở Nguyên đưa Phục Hy vào sâu trong U Minh giới, nơi đặt Lục Đạo Luân Hồi. "Sau khi bước vào đây, trong Hồng Hoang sẽ không còn đại thần Phục Hy nữa, chỉ còn Phục Hy của Nhân tộc mà thôi." Nhìn Phục Hy, Sở Nguyên trầm giọng nói. "Ta hiểu rồi." Phục Hy gật đầu. "Được, vào đi." Phục Hy hít một hơi sâu, bước về phía luân hồi.

Khi sắp bước vào, hắn quay đầu lại nhìn về phía hư không vô tận, như thể đang nhìn Nữ Oa trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới. "Bảo trọng!" Phục Hy nói khẽ một câu, rồi kiên định bước vào Nhân Đạo của Lục Đạo Luân Hồi.

Quy tắc luân hồi vô tận tàn phá, tức khắc đánh nát thần khu của Phục Hy, một đạo chân linh mờ ảo biến mất trong vòng xoáy Nhân Đạo.

Lượng huyết dịch vô tận của hắn theo luân hồi rơi vào vũ trụ Huyền Hoàng.

Có lẽ trong phương vũ trụ đó cũng sẽ có một vị Phục Hy Đại Đế giáng thế trong tương lai. "Hử?" Bỗng nhiên, Sở Nguyên sững sờ, đưa tay nhiếp thủ một đạo bất diệt thần niệm từ trong Luân Hồi.

Đạo thần niệm này rơi ra từ trên người Phục Hy, ngay cả trong Lục Đạo Luân Hồi cũng không bị ma diệt. "Hồng Quân?" Cảm thụ được chủ nhân của đạo thần niệm này, thần sắc Sở Nguyên lộ vẻ kinh ngạc.

Hồng Quân, vì sao lại để lại một đạo thần niệm trên người Phục Hy?

Dường như là cố ý để lại cho ta?

Ánh mắt Sở Nguyên nheo lại, cũng không chút do dự, lập tức bóp nát đạo thần niệm đó. "Oanh..." Thần niệm vỡ tan, giọng nói của Hồng Quân vang vọng trong lòng Sở Nguyên.

Chương 81

Đó là một bí mật lớn được truyền đạt thông qua Phục Hy. "Thiên Đạo quả nhiên xảy ra vấn đề sao?" Sở Nguyên nhíu mày.

Trong thông tin Hồng Quân truyền tới, xác nhận Thiên Đạo đã xảy ra vấn đề, tự có kẻ đứng sau âm thầm thao túng tất cả.

Tuy nhiên, vì thân hợp Thiên Đạo nên bị Thiên Đạo khống chế, ngay cả Thiên Đạo bản nguyên cũng không thể điều tra triệt để, càng không thể thăm dò bí mật phía sau.

Cho nên, hắn muốn liên thủ với Sở Nguyên để diễn một màn kịch, dẫn dụ kẻ đứng sau lộ diện. "Thú vị, ngay cả Hồng Quân cũng bị hố sao?" Trên mặt Sở Nguyên hiện lên một nụ cười, khẽ trầm tư.

Bản thân Thiên Đạo là do quy tắc Đại Đạo hóa thành, không sinh ra linh trí, cũng không có khái niệm tư lợi.

Thiên Đạo đối với vạn vật thiên địa, vô tận chủng tộc, ức vạn sinh linh đều đối xử công bằng như nhau.

Nhưng không chắc chắn rằng những bậc đại thần thông giả không thể thông qua thủ đoạn bí ẩn nào đó để ảnh hưởng đến sự vận hành của Thiên Đạo.

Hoặc có lẽ, có kẻ đã gieo xuống thủ đoạn từ trước khi Hồng Quân thành Thánh.

Hồng Mông Tử Khí có lẽ chính là thủ đoạn của đối phương.

Hồng Quân, thậm chí là Thiên Đạo Lục Thánh bấy lâu nay đều bị che mắt.

Nay sự việc được Sở Nguyên vạch trần, khiến Hồng Quân cảnh giác, cuối cùng mới phát hiện ra một tia manh mối.

Lúc này, Sở Nguyên đột nhiên nhớ lại, khi xưa lúc trở thành Địa Đạo chi chủ, hắn từng thoáng thấy một luồng Vận Mệnh chi khí trên Thiên Đạo bản nguyên. "Diễn kịch?

Thử sai?" "Dường như là một cơ hội không tồi." Sở Nguyên mỉm cười, trong lòng đã có tính toán.

Hắn vốn không phải người của Hồng Quân Lão Tổ, chẳng việc gì phải phối hợp diễn kịch không công.

Cho nên, trong quá trình diễn kịch, nhân tiện triệt để đả áp Thiên Đạo xuống dường như là một lựa chọn tốt.

Chuyện này cũng phải để ta kiếm chút lợi lộc chứ? "Xoẹt..." Lúc này, trong Lục Đạo Luân Hồi, một thân ảnh mảnh mai xuất hiện và bước ra.

Chính là Hậu Thổ. "Sở Nguyên, chàng tới rồi?" Trên mặt Hậu Thổ hiện lên một nét vui mừng.

Vừa mới xuất quan đã thấy Sở Nguyên, chẳng lẽ sau khi cảm ứng được, chàng liền ở đây đợi ta? "Chuẩn Thánh hậu kỳ, ba mươi sáu chuyển, không tệ, sắp hoàn thành rồi." Sở Nguyên mỉm cười gật đầu, lúc này cũng không thể nói thật.

Ánh mắt hắn ẩn chứa thần quang, quét qua người Hậu Thổ, nhìn thấu tiến cảnh tu vi của nàng trong những năm qua. "Tiến bộ nhanh hơn ta dự liệu." "Luân Hồi Đại Đạo cũng sắp viên mãn, sau này không cần bế quan ở đây nữa." Hậu Thổ khẽ mỉm cười. "Nếu đã vậy, hãy theo ta trở về Vĩnh Hằng Đại Thế Giới đi." Sở Nguyên nói: "Chỉ chờ mười bốn chuyển Hỗn Độn Bất Diệt Thể còn lại hoàn thành, nàng có thể dẫn động Địa Đạo bản nguyên, chứng đạo Thánh Nhân." ...

Vĩnh Hằng Đại Thế Giới.

Khi nhìn thấy Hậu Thổ đi sau lưng Sở Nguyên, sắc mặt Nữ Oa

lập tức đại biến, hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu đi thẳng. "Nữ Oa?" "Nàng cũng ở đây sao?" Hậu Thổ nhìn về phía Sở Nguyên với vẻ mặt như cười như không.

Với tư cách là đối thủ truyền kiếp, Hậu Thổ có ấn tượng vô cùng sâu sắc với Nữ Oa. "Nàng ấy cần ta giúp đỡ trừu thủ Hồng Mông Tử Khí nên mới lưu lại đây." Lúc này, Sở Nguyên thầm mắng trong lòng, cảm giác như đang tự tìm rắc rối.

Biết rõ trước đó hai người thuộc phe Vu Yêu đối lập, còn cố tình đưa về một chỗ.

Không phải là tự tìm khổ sao? "Khụ khụ, cái đó, ta đi xem Tam Tiêu tu luyện thế nào rồi, các nàng cứ tự nhiên." Nhìn thấy biểu cảm nguy hiểm trên mặt Hậu Thổ, Sở Nguyên ho khan một tiếng, tìm cớ chuồn lẹ. "Hừ." Hậu Thổ nhìn bóng lưng chạy trốn của Sở Nguyên, hừ lạnh một tiếng, thần sắc đầy oán hận. ...

Tại Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn.

Bàn Cổ Tam Thanh cùng Tây Phương Nhị Thánh cùng lúc giáng lâm, diện kiến Hồng Quân Lão Tổ. "Lão sư, Nhân tộc đang thai nghén quả vị Tam Hoàng Ngũ Đế, công đức vô lượng, Huyền Môn ta có thể nhúng tay vào không?" Ánh mắt nhóm Lão Tử ẩn chứa vẻ nhiệt thiết, hỏi Hồng Quân.

Phía trên, trên người Hồng Quân Lão Tổ bao quanh luồng Thiên Đạo khí tức nồng đậm, băng lãnh vô tình. "Có thể." Mở mắt ra, Hồng Quân nhìn qua Ngũ Thánh, nhạt nhẽo đáp lại một câu.

Hiển nhiên, Thiên Đạo Hồng Quân trước mặt Ngũ Thánh lúc này không phải là bản thân Hồng Quân. "Vậy còn phía Nguyên Sơ Đạo Chủ và Nữ Oa sư muội..." Lão Tử tiếp tục hỏi. "Các ngươi hãy đến Thủ Dương Sơn, giao bảo vật này cho Nguyên Sơ, cùng hắn thương nghị là được." Thiên Đạo Hồng Quân không chút do dự, phất tay lấy

ra một kiện linh bảo ném cho Thái Thanh Lão Tử, nhàn nhạt nói. "Cực phẩm Tiên Thiên linh bảo?" Phía dưới, trong mắt Chuẩn Đề lóe lên một tia sí nhiệt, lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Phương Tây vốn thiếu bảo vật, Thất Bảo Diệu Thụ đã bị tổn hại trong trận đại chiến mấy chục vạn năm trước, đến nay vẫn chưa khôi phục.

Hắn cũng thèm khát bảo bối a. "Rõ." Tâm thần Lão Tử bình định lại, hân nhiên lĩnh mệnh.

Lập tức, Thiên Đạo Ngũ Thánh rời khỏi Tử Tiêu Cung, đi thẳng về hướng Thủ Dương Sơn. "Oanh..." Ngũ Thánh xuất hành, vô tận tiên hà dị thải tràn ngập chân trời.

Tử khí đông lai ba vạn dặm, nhuộm thắm bầu trời quanh Thủ Dương Sơn bằng sắc tím áng nhiên.

Động tĩnh to lớn như vậy tự nhiên làm chấn động các đại năng chư thiên. "Ngũ Thánh giáng lâm Thủ Dương Sơn, định làm gì?" "Có Nguyên Sơ Đạo Chủ ở đó, bọn họ dám tìm rắc rối cho Nhân tộc sao?" "E rằng là vì quả vị Nhân tộc mà đi." ... "Hử?" "Đều tới rồi sao?" Trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, cảm thụ được luồng Hỗn Nguyên khí tức hạo hạo đãng đãng ngoài Thủ Dương Sơn, thần sắc Sở Nguyên khựng lại. "Cũng nên xem qua một chút." Sở Nguyên phất tay áo, dẫn theo Tam Tiêu rời khỏi Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, bước vào Nhân Tộc đại điện.

Hậu Thổ và Nữ Oa ở bên trong đang lạnh lùng đối mắt, cả tòa đại điện bao trùm trong một bầu không khí lạnh lẽo. "Các ngươi vào đi." Sở Nguyên phất tay mở ra thông đạo dẫn ra ngoài, giọng nói nhẹ bẫng truyền vào tai Ngũ Thánh.

Lão Tử cùng những người khác nhìn nhau một cái rồi bước vào trong. "Nguyên Sơ Đạo Chủ." Lão Tử chắp tay chào Sở Nguyên.

Đến nay, đứng trước mặt Sở Nguyên, bọn họ đã không còn một chút tư cách kiêu ngạo nào nữa.

Địa Đạo chi chủ, tồn tại vô thượng ngang hàng với Thiên Đạo, Sở Nguyên đã trở thành tồn tại mà bọn họ phải ngước nhìn. "Nữ Oa sư muội cũng ở đây?" Sau đó, khi quét mắt qua đại điện, họ phát hiện Nữ Oa nương nương đang bình tĩnh đứng đó, thần sắc đều lộ vẻ kinh ngạc.

Vì sao Nữ Oa lại ở đây?

Nữ Oa khẽ gật đầu với mấy người nhưng không nói gì. "Có chuyện gì thì nói đi." Sở Nguyên không có nhiều thời gian để dây dưa, đi thẳng vào vấn đề. "Khởi bẩm Đạo Chủ, chúng ta tới đây vì quả vị Tam Hoàng Ngũ Đế." Lão Tử nhìn Nguyên Sơ, trầm giọng nói. "Ồ?" "Cái giá phải trả là gì?" "Hồng Quân chuẩn bị dùng thứ gì để thuyết phục ta, mang ra xem thử đi." Sở Nguyên nhàn nhạt lên tiếng.

Trên đời không có bữa trưa miễn phí, Tam Hoàng Ngũ Đế đại biểu cho lượng lớn Nhân Đạo công đức và khí vận.

Tuy rằng Sở Nguyên không thèm khát, nhưng cũng sẽ không dễ dàng để Huyền Môn chiếm lợi.

Cho dù đã đạt thành hợp tác sơ bộ với Hồng Quân để diễn một màn kịch, nhưng diễn kịch là một chuyện, lợi ích cần lấy thì vẫn phải lấy. "Đây là do Hồng Quân lão sư ban cho, bảo chúng ta giao cho Đạo Chủ." Lão Tử thở dài trong lòng, phất tay lấy ra linh bảo mà Hồng Quân ban xuống, dưới ánh mắt đau xót của Chuẩn Đề, giao cho Sở Nguyên. "Thái Hư Thần Giáp, tự động nhận chủ." "Một kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo sao?" Sở Nguyên quét mắt nhìn Thái Hư Thần Giáp trong tay, trong lòng thực sự không mấy hứng thú.

Cực phẩm Tiên Thiên linh bảo đối với hắn hiện nay chẳng có tác dụng gì, nhưng có còn hơn không.

Chương 82

"Vân Tiêu, kiện linh bảo này cầm lấy mà chơi." Sở Nguyên tùy ý ném Thái Hư Thần Giáp cho Tam Tiêu, nhàn nhạt nói. "Tạ ơn sư phụ!" Tam Tiêu lập tức vui mừng khôn xiết.

Phía dưới, sắc mặt nhóm Lão Tử đen lại.

Thứ mà bọn họ coi như trân bảo lại bị người ta vứt bỏ như rác rưởi, tâm lý có thể vui vẻ mới là lạ.

Trong đó, Chuẩn Đề càng đỏ mắt đến cực điểm, đó là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo nha, ngươi không cần thì đưa cho ta đi! "Tam Hoàng Ngũ Đế đại biểu cho tám vị Chuẩn Thánh.

Một kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo đổi lấy bốn danh ngạch." "Trong Ngũ Đế, bốn vị đầu tiên giao cho Huyền Môn, phân bổ thế nào các ngươi tự mình thương nghị." Sở Nguyên lên tiếng. "Nhưng mà..." Nhóm Lão Tử trong lòng có chút không cam tâm.

Ngũ Đế, cho dù là bốn vị đế đầu tiên, sao có thể so sánh được với quả vị Tam Hoàng?

Căn bản không cùng một đẳng cấp.

Tuy nhiên, không đợi Lão Tử kịp nói gì, Sở Nguyên lại cất lời: "Đúng rồi, bốn vị đại đế quan hệ đến sự phát triển văn minh của Nhân tộc, các ngươi đừng có làm bừa." "Có thể giáo hóa tri thức văn minh, tu luyện công pháp, nhưng tuyệt đối không được ỷ vào chức vị đại đế để công khai thôi hành tín ngưỡng trong Nhân tộc." "Truyền giáo có thể, nhưng phải để Nhân tộc tự mình lựa chọn." "Nếu bị ta phát hiện kẻ nào dùng quyền mưu tư, lần giao dịch này trực tiếp hủy bỏ, linh bảo cũng không trả lại." Ngũ Thánh sắc mặt càng khó coi hơn, nhưng nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Sở Nguyên, Lão Tử cuối cùng cũng gật đầu:

"Được." Có thể nhận được sự đồng ý của Sở Nguyên đã là nằm ngoài dự liệu rồi.

Bốn danh ngạch đại đế cũng không phải là ít.

Còn về việc truyền giáo, có rất nhiều phương pháp, cũng không nhất thiết phải nhìn chằm chằm vào bản thân bốn vị đại đế.

Thứ quan trọng nhất trên người bốn vị đại đế chính là lượng công đức khổng lồ kia. ...

Thiên Đạo Ngũ Thánh rời đi, Sở Nguyên nhìn về phía Tam Tiêu: "Quả vị Tam Hoàng công đức vô lượng, khí vận gia thân, có thể trợ giúp các con nhanh chóng đột phá." "Tam Hoàng liền giao cho ba đứa." "Từ bây giờ hãy đi học tập văn minh Nhân tộc, suy nghĩ nhiều hơn, tránh đến lúc đó hỏi gì cũng không biết." "Rõ, sư phụ!" Tam Tiêu vui vẻ đáp ứng.

Sở Nguyên quay đầu nhìn Hậu Thổ và Nữ Oa đang đối thị, lập tức đau đầu, trong lòng ai thán: "Chậc, phúc của tề nhân không dễ hưởng thụ a." ...

Tại Côn Luân Sơn, Tam Thanh Điện, Ngũ Thánh ngồi đối diện nhau. "Tam Thanh sư huynh, danh ngạch Tứ Đế, các huynh định phân chia thế nào?" Chuẩn Đề thiếu kiên nhẫn hỏi Lão Tử.

Linh bảo không có được thì thôi đi, trong Tứ Đế nhất định phải phân ra một vị tốt nhất.

Công đức đối với Tây Phương Giáo có tác dụng lớn hơn nhiều so với Huyền Môn.

Dù sao, các thần thông công pháp mà hai người sáng tạo ra như Trượng Lục Kim Thân đều cần công đức ngưng tụ.

Hơn nữa công đức có thể chuyển hóa thành khí vận giáo phái, là thứ mà Tây Phương Giáo vô cùng khao khát. "Nhân tộc bộ lạc đa phần

phân bố ở Đông Đại Lục và Nam Đại Lục, Tây Phương Giáo các ngươi đừng có góp vui nữa." Danh ngạch Tứ Đế vốn dĩ công đức không bằng Tam Hoàng, nay còn phải chia ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng có chút không vui. "Nguyên Thủy sư huynh, Lão sư đã nói rõ đây là chuyện của Huyền Môn chúng ta, chẳng lẽ trong lòng huynh, Tây Phương Giáo chúng ta không thuộc về Huyền Môn sao?" Sắc mặt Tiếp Dẫn trầm xuống, không vui nói. "Được rồi." Phía trên, Lão Tử cảm thấy đau đầu, phất phất tay ngăn cản mọi người tranh cãi. "Chư vị, hiện nay Địa Đạo đã lập, Địa Đạo Thánh Nhân không biết lúc nào sẽ xuất thế." "Nếu chúng ta cứ nội hồng như trước, vì chút lợi nhỏ mà tranh giành không ngừng, Huyền Môn tất bại." "Nếu còn nhận ta là Đại sư huynh thì hãy nghe ta sắp xếp." Lão Tử trầm giọng quát, lạnh lùng liếc nhìn Nguyên Thủy một cái.

Thực sự là phiền thấu rồi.

Trong Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy và Thông Thiên suốt ngày vì chuyện đệ tử mà xảy ra mâu thuẫn.

Bây giờ Huyền Môn thù trong giặc ngoài, còn ở đây tranh giành không thôi.

Thật là ngu xuẩn.

Lão Tử nổi giận, trong Tam Thanh Điện không ai dám lên tiếng phản kháng, tĩnh lặng như tờ. "Tam Hoàng Ngũ Đế, Huyền Môn ta chia được bốn vị đế đầu tiên." "Vị đế đứng đầu trong Ngũ Đế sẽ giao cho Tây Phương Giáo, ba vị tiếp theo do Nhân Giáo, Xiển Giáo và Tiệt Giáo lần lượt phụ trách." "Có ai phản đối không?" Lão Tử nhìn về phía Tiếp Dẫn và những người khác, trầm giọng hỏi. "Không có." Nguyên Thủy và Thông Thiên tự nhiên không dám chọc giận Lão Tử thêm nữa.

Trong thâm tâm, họ vẫn khá nghe lời Lão Tử. "Đa tạ Đại sư

huynh!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề càng thêm kích động.

Trong Hồng Hoang, cái gì đứng thứ nhất cũng là tốt nhất.

Lão Tử chịu giao vị đại đế đầu tiên trong Ngũ Đế ra, sao có thể không khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tâm phục khẩu phục? "Đã như vậy, chuyện này chấm dứt tại đây, sau này ai cũng không được phàn nàn nữa." Lão Tử một lời định càn khôn, triệt để kết thúc sự việc này. "Ba vị sư huynh, chúng đệ tử cáo lui." Thu hoạch mỹ mãn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không dừng lại lâu, lập tức rời khỏi Côn Luân Sơn, chuẩn bị trở về Linh Sơn tuyển chọn đệ tử phụ trách sự vụ Tứ Đế.

Trong Tam Thanh Điện. "Nhân Giáo chỉ có một mình Huyền Đô, sau khi trở về hãy nhanh chóng định đoạt nhân tuyển Đế sư." "Ngoài ra, Đế sư tuy chỉ có một người, nhưng không có nghĩa là các đệ tử khác không thể đến giúp đỡ." "Dù thế nào đi nữa, có thể kiếm thêm chút công đức vẫn là chuyện tốt." Chờ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rời đi, Lão Tử dặn dò Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Ngay lập tức, Tam Thanh trở về động phủ của mình, gọi đệ tử tới dặn dò chuyện Tứ Đế. ...

Vĩnh Hằng Đại Thế Giới.

Sau khi Thiên Đạo chư Thánh rời đi, Sở Nguyên cũng bắt đầu chuẩn bị chuyện Tam Hoàng.

Thiên Hoàng Phục Hy đại khái sẽ giáng thế sau vạn năm nữa, khi đó cần có Hà Đồ Lạc Thư để chứng đạo.

Địa Hoàng Thần Nông đi khắp Hồng Hoang đại địa, nếm thử bách thảo, cũng cần linh bảo hộ thân.

Nhân Hoàng Hiên Viên cần dùng chiến thành đạo, quét ngang các đại bộ lạc Nhân tộc, thống nhất Nhân tộc đang phân tán.

Những việc này đều cần Tam Tiêu đi làm.

Làm càng nhiều, công đức nhận được càng lớn. ...

Trong Hồng Hoang có một vùng cấm địa tên là Lôi Trạch.

Nơi đó quanh năm bao phủ bởi vô tận lôi đình: Ngũ Hành Thần Lôi, Hủy Diệt Thiên Lôi, Tạo Hóa Thiên Lôi, Âm Dương Thần Lôi...

Hầu hết các loại lôi đình trong thiên địa đều có thể tìm thấy ở đây.

Trong Lôi Trạch có một tôn Tiên Thiên Lôi Thần, cũng tên là Lôi Trạch.

Tu luyện Tiên Thiên Lôi Đạo, công kích vô song, là một vị Chuẩn Thánh lâu đời trong Hồng Hoang.

Một ngày nọ, được Sở Nguyên nhắc nhở, Vân Tiêu đích thân tới bên ngoài Lôi Trạch. "Thủ đồ đại đệ tử dưới trướng Nguyên Sơ Đạo Chủ là Vân Tiêu xin đặc biệt bái hội, kính thỉnh Lôi Trạch đại thần hiện thân gặp mặt." Tiếng tiên âm du dương truyền vào trong Lôi Trạch, một đạo nhãn quang từ trong hư không chiếu xạ ra, vô tận thần uy chấn động thiên địa. "Đệ tử của Đạo Chủ sao?" Tiếng nói vang rền như sấm vang vọng giữa trời đất, một trung niên nam tử mặc tử sắc đạo bào độn hư không mà tới.

Chính là đại thần Lôi Trạch. "Lôi Trạch kiến quá Vân Tiêu tiên tử." "Tiên tử giáng lâm, không biết có việc gì quan trọng cần Lôi Trạch đi làm không?" Lôi Trạch chắp tay với Vân Tiêu, khách khí nói.

Hắn vốn mang ơn Nguyên Sơ Đạo Chủ về việc chỉ điểm ma đạo thành đạo đại kiếp và giảng đạo Hỗn Nguyên.

Trong lòng Lôi Trạch vô cùng cảm kích, đối với Vân Tiêu tự nhiên thập phần nhiệt tình. "Vạn năm sau, Nhân tộc sẽ hưng thịnh, có Tam Hoàng Ngũ Đế xuất thế, thỉnh đại thần..." Vân Tiêu không chút trì hoãn, đem những lời Sở Nguyên dặn dò kể hết ra. "Không vấn đề gì." Chỉ là chuyện nhỏ, đi một chuyến là được, Lôi Trạch lập tức đáp ứng.

Sau đó, Vân Tiêu rời khỏi Lôi Trạch, tìm thấy một đầu Ngũ Hành Kỳ Lân, một con Long Mã và một con Huyền Quy trên Hồng Hoang đại lục rồi thu phục chúng.

Xong việc, nàng trở về Thủ Dương Sơn, tĩnh đãi thời cơ. ...

Thời gian thấm thoát trôi qua, chớp mắt đã vạn năm.

Hồng Hoang đại lục vô cùng yên tĩnh, vạn thiên chủng tộc đều đắm chìm trong môi trường tường hòa.

Không có đại kiếp, không có chiến tranh, cảm giác này quả thực không thể tốt hơn.

Huyền Môn Tiên Đạo cũng bắt đầu truyền giáo tại Nam Đại Lục và Đông Đại Lục.

Đệ tử ba giáo Nhân, Xiển, Tiệt không một ai bị bỏ lại phía sau.

Chương 83

Tam Thanh cũng đang lo liệu trước, tuy rằng danh ngạch Tứ Đế phải mấy chục vạn năm nữa mới xuất hiện, nhưng không ngăn cản được việc bọn họ hiện tại tạo dựng danh tiếng cho giáo phái mình.

Đến lúc đó, khi đến tận cửa thu đồ mà người ta còn chưa nghe qua danh hiệu thì hỏng.

Nhân tộc tuy có Thần Ma Đại Đạo do Sở Nguyên truyền xuống, nhưng Huyền Môn Tiên Đạo cũng không thể coi thường, chủ yếu đánh vào việc trường sinh, thường xuyên hiển thánh trước mặt người phàm.

Và quả thực, họ đã truyền giáo nghĩa tại một số bộ lạc hẻo lánh, sau đó dần dần lan rộng sang các bộ lạc khác.

Số lượng Nhân tộc quá đông, Sở Nguyên cũng không thể cưỡng chế tất cả tu luyện Thần Ma Đại Đạo.

Tất cả tùy duyên. ...

Cùng lúc đó, tại Hồng Hoang Nam Đại Lục có một tòa sơn tên là Hoa Tư.

Dưới chân núi Hoa Tư có một bộ lạc Nhân tộc dựa núi gần sông, lấy tên núi đặt cho bộ lạc.

Trong bộ lạc Hoa Tư có lời truyền lại từ cổ xưa rằng Lôi Thần là vị thần tiên cư ngụ trên cửu thiên.

Ngài khống chế thiên lôi, trừng phạt tội ác, là một vị thiện thần cổ xưa.

Các lão nhân thường nói Lôi Thần có đầu rồng thân người, cao lớn uy vũ.

Ngài từng đi ngang qua bộ lạc Hoa Tư, để lại một dấu chân khổng lồ ở cánh đồng bằng cách đó không xa.

Lời truyền miệng này khiến lũ trẻ trong bộ lạc tò mò không thôi, thường xuyên có người tìm tới chỗ dấu chân đó quan sát.

Trong bộ lạc Hoa Tư có một nữ tử từ nhỏ nghe chuyện Lôi Thần mà lớn lên, trong lòng đầy hiếu kỳ.

Có điều, nàng là con gái của tộc trưởng, phải phụng hiến cho bộ lạc nên không có nhiều thời gian đi xem.

Bỗng một đêm nọ, nàng ngước nhìn bầu trời, chỉ thấy một vầng hồng nhật từ chân trời rơi rụng.

Hướng rơi chính là nơi có dấu chân Lôi Thần trong truyền thuyết.

Kỳ quái là trừ nàng ra, không một ai nhìn thấy cảnh tượng đó.

Nữ tử cảm thấy kinh kỳ, không nhịn nổi hiếu kỳ trong lòng thêm nữa.

Nhân lúc tộc nhân không chú ý, nàng lẻn ra khỏi bộ lạc trong đêm, một mình lặng lẽ đi về phía hồng nhật rơi xuống.

Cuối cùng nàng cũng thấy dấu chân Lôi Thần, quả nhiên là rất lớn.

Nhưng vầng hồng nhật rơi từ trên trời xuống lại không thấy tung tích đâu.

Nữ tử cũng không để ý, lúc này nàng đang thỏa mãn sự hiếu kỳ mà hưng phấn không thôi.

Trong phút chốc, tâm tính trẻ con trỗi dậy, nàng lấy chân mình ướm thử vào dấu chân Lôi Thần.

Khi bước tới một vị trí nào đó.

Dị biến đột sinh! "Oanh..." Trên mặt đất có luồng cửu thải trường

hồng trùng tiêu, phổ chiếu đại địa, soi sáng bầu trời trong vòng vạn dặm.

Giữa không trung có tiếng tiên âm du dương, thần cầm dị thú bay múa, lượn lờ quanh nữ tử.

Bỗng nhiên, tất cả tiên quang thần hoa đều hội tụ lại một chỗ, hóa tác một đạo hồng quang chui tọt vào bụng nữ tử rồi biến mất.

Nữ tử sớm đã bị cảnh tượng dị thường này dọa ngốc, bỗng cảm thấy đau bụng dữ dội rồi ngất đi.

Cách đó mấy trăm dặm, bộ lạc Hoa Tư bị dị tượng này làm chấn động, cả bộ lạc mấy trăm người rầm rộ kéo tới.

Đến nơi, họ chỉ phát hiện nữ tử đang ngất lịm trên mặt đất.

Đưa nữ tử về bộ lạc, trong lòng ai nấy vẫn kinh kỳ khôn xiết.

Tuy nhiên không phát hiện thêm gì nên sự việc cũng tạm gác lại.

Một tháng sau, nữ tử kinh khủng phát hiện mình đã mang thai.

Tuy hiện nay chưa có quan niệm luân lý khắt khe, nhưng nữ tử vô cớ mang thai vẫn khiến mọi người bàn tán.

Nữ tử đem chuyện kể cho cha mình là tộc trưởng.

Tộc trưởng vừa thương vừa xót con gái, đành tạm thời giấu kín tộc nhân, sắp xếp nơi ở cho nàng.

Tuy nhiên theo thời gian trôi qua, bụng nữ tử ngày một lớn, cuối cùng không giấu được nữa.

Lời đồn đại nổi lên khắp bộ lạc.

Có người hỏi nữ tử về cha của đứa trẻ.

Nữ tử bất đắc dĩ đành đem chuyện năm xưa kể ra.

Bộ lạc xôn xao, có người nói trong bụng nữ tử đang mang một yêu

nghiệt.

Nhân tâm hoang mang, dao ngôn tứ xứ, tộc trưởng buộc lòng phải nén đau thương tiễn con gái lên núi Hoa Tư, rời xa bộ lạc.

Nhưng một nữ tử mang thai, độc thân một mình trên núi thì sống sao nổi?

Nữ tử bi từ tâm khởi, nhìn cái bụng ngày một nhô cao mà lệ rơi không dứt.

Phụ nữ tuy yếu đuối, nhưng làm mẹ thì kiên cường.

Sau một hồi tiêu trầm, vì đứa trẻ trong bụng, nàng buộc phải vực dậy tinh thần, tìm đồ ăn trong núi.

May thay, núi Hoa Tư có nhiều dã quả dã thái, cũng đủ để nàng cầm cự qua ngày.

Trong bộ lạc, tộc trưởng rốt cuộc vẫn thương xót con gái, thường xuyên lên núi tiếp tế.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, khi mùa đông đến, cuộc sống của nữ tử trở nên khốn đốn.

Cuối cùng, thực sự không tìm được gì ăn nữa, nàng tuyệt vọng than khóc cho số phận đau khổ của mình và đứa trẻ. "Ngang..." Lúc này, phía sau nàng truyền tới một tiếng thú hống.

Nữ tử quay đầu lại, thấy một đầu Ngũ Thái Kỳ Lân bước ra từ trong màn tuyết trắng xóa, đứng trước mặt nàng, cúi đầu nhả ra một quả tiên quả. "Cho ta sao?" Nữ tử kinh ngạc vô cùng, loại linh thú thần dị này còn đẹp hơn cả những thần thú trong truyền thuyết.

Luồng tường hòa chi khí tỏa ra từ kỳ lân khiến tâm thần nàng bình định lại.

Ngũ Hành Kỳ Lân khẽ gật đầu.

Nữ tử lập tức ăn quả tiên quả, một luồng ấm áp chạy khắp toàn thân, không chỉ giải quyết được cơn đói mà còn xua tan cái lạnh giá của mùa đông.

Từ đó về sau, có Ngũ Hành Kỳ Lân giúp đỡ, nữ tử không còn phải lo lắng về thức ăn nữa.

Thông thường mang thai chín tháng mười ngày là sinh, nhưng đây là ngoại lệ.

Vì nhớ tới tộc quần, nữ tử đặt tên cho mình là Hoa Tư Thị.

Cứ như vậy, cho đến tận một năm sau, Hoa Tư Thị hạ sinh trong núi Hoa Tư.

Phục Hy giáng thế! "Oanh..." Khoảnh khắc đó, trên núi Hoa Tư, Thanh Loan minh xướng, Thải Phượng bay múa, vô tận tường vân bao phủ bầu trời.

Trên cửu thiên có nữ thần giáng lâm, rải xuống vô tận tiên lâm để bổ sung nguyên khí cho Hoa Tư Thị.

Lúc này, Ngũ Hành Kỳ Lân xuất hiện, phủ phục trước mặt nữ thần. "Đa tạ nữ thần cứu mạng chi ân." Hoa Tư Thị sao có thể không hiểu, kỳ lân và nữ thần trước mắt là do ai phái tới.

Nàng cảm kích trong lòng, bế đứa trẻ quỳ lạy nữ thần. "Không cần đa lễ, ta là thủ đồ đại đệ tử dưới trướng Võ Tổ Nhân Tộc, tên gọi Vân Tiêu." Nữ thần tự nhiên là Vân Tiêu.

Hoa Tư Thị trong lòng kích động, không ngờ lại nhận được ân huệ của Võ Tổ. "Hài nhi này là thánh hiền do thiên định của Nhân tộc, có duyên sư đồ với ta, nay ta muốn thu nó làm đồ đệ." "Nhưng hiện tại nó vừa mới xuất thế, cần thời gian trưởng thành." "Dưới núi, phụ thân của ngươi hiện đang dẫn người tới, có thể xuống núi trở về bộ lạc." "Năm năm sau, hãy để hài nhi lên núi Hoa Tư, ta sẽ đích thân giáo

hóa." Vân Tiêu dặn dò Hoa Tư Thị. "Rõ, Hoa Tư Thị tuân mệnh." Hoa Tư Thị sao có thể từ chối, lập tức đáp ứng: "Vân Tiêu tiên tử, có thể vì nhi tử của ta đặt cho một cái tên không?" "Tên của nó là Phục Hy." "Phục Hy?" Hoa Tư Thị gật đầu, tuân theo mệnh lệnh của Vân Tiêu, lập tức cưỡi kỳ lân bế đứa trẻ xuống núi.

Hoa Tư Thị bế Phục Hy cưỡi Ngũ Thái Kỳ Lân xuống núi được người trong bộ lạc coi là điềm lành, lập tức được đón về bộ lạc.

Chương 84

Thời gian thảng qua, theo năm tháng, tại bộ lạc Hoa Tư, Phục Hy bắt đầu bộc lộ sự thần dị.

Một ngày biết nói, ba ngày biết đi.

Chưa đầy hai ba tuổi đã nhận biết vạn vật thế giới, thông tuệ duệ trí, thường có những lời nói kinh người mang lại lợi ích cho cả bộ lạc.

Trong bộ lạc ai nấy đều tâm phục khẩu phục, coi Phục Hy như thánh hiền tái thế.

Năm năm tuổi, theo lời dặn của mẹ, Phục Hy một mình lên núi bắt đầu tiếp thụ sự giáo hóa của Vân Tiêu.

Trong thời gian đó, ban ngày đi theo Vân Tiêu học tập hai canh giờ, thời gian còn lại thì trầm tư trong bộ lạc.

Ngước nhìn cửu thiên, cúi xem đại địa.

Mọi thứ trên thế giới dường như đều mang lại cảm ngộ cho hắn.

Chớp mắt mười ba năm, Phục Hy mười tám tuổi.

Tộc trưởng bộ lạc Hoa Tư thoái vị nhượng hiền, chính thức giao chức vị tộc trưởng cho Phục Hy.

Phục Hy từ khi tiếp nhiệm luôn tận tâm tận lực bôn ba lo liệu việc trong tộc.

Cần cù chăm chỉ, tộc nhân không ai là không tôn kính.

Thời kỳ này, Nhân tộc sống bằng nghề săn bắn, kiêm thêm đánh bắt cá dưới sông.

Tuy nhiên, Hồng Hoang đại lục dã thú mãnh thú xuất hiện không

ngừng, mỗi lần săn bắn đều có người tử thương.

Đánh cá thì thu hoạch lại không được bao nhiêu.

Phục Hy khổ não, lên núi hỏi Vân Tiêu.

Vân Tiêu không đáp, bảo hắn hãy tự tìm câu trả lời trong cuộc sống.

Phục Hy bất đắc dĩ xuống núi, đang đi trên đường bỗng nhìn thấy một cái mạng nhện, trong lòng lóe lên linh quang, đại hỉ quá vọng.

Trở về bộ lạc, Phục Hy dùng dây leo đan lưới, từ đó phát minh ra lưới đánh cá.

Lưới đánh cá xuất hiện giúp bộ lạc có thêm một nguồn thức ăn ổn định, thanh tráng trong tộc không còn phải mạo hiểm đi săn mỗi ngày nữa.

Bộ lạc Hoa Tư nhờ đó phát triển nhanh chóng, danh tiếng dần lan rộng ra xung quanh.

Các bộ lạc lân cận tìm tới bộ lạc Hoa Tư học tập cách đan lưới, Phục Hy hân nhiên chỉ dạy, danh tiếng hiền minh bắt đầu truyền xa từ đó.

Sau đó, không ít bộ lạc nghe danh tìm đến, cử tộc đầu quân cho Hoa Tư, dần dần dung nhập vào đó.

Tiếp đó, Phục Hy lại dạy tộc nhân thuần dưỡng dã thú hóa thành gia súc.

Cải biến tập tục hôn nhân, xướng đạo nam cưới nữ gả, chuyển đổi từ huyết duyên hôn sang tộc ngoại hôn.

Nhân tộc thời đó chưa có văn tự, mọi việc đều thắt nút dây để ghi nhớ.

Vì thế Phục Hy phát minh ra thư khế, sáng tạo ra văn tự giản dị để

ghi chép, kết thúc thời đại thắt nút dây của Nhân tộc.

Từ đó, danh tiếng thánh hiền của Phục Hy triệt để lan xa, từ Nam Đại Lục lan rộng ra toàn bộ các bộ lạc Nhân tộc.

Ngoài ra, Phục Hy còn phát minh ra đào huân, cầm sắt và các loại nhạc cụ, sáng tác nhạc khúc ca dao.

Lúc này, Nhân tộc vẫn thực hành chế độ thiền nhượng của Cửu Đại Nhân Vương.

Nghe danh Phục Hy, một trong chín vị vương là Thái Thương Thị đích thân tới Hoa Tư, đón Phục Hy về Trần Địa, giao phó đại sự Nhân tộc.

Từ đó, những phát minh của Phục Hy bắt đầu ảnh hưởng đến tiến trình văn minh của toàn bộ Nhân tộc. ...

Thời gian thấm thoát trôi qua năm mươi năm.

Thủ Dương Sơn, Nhân Tộc Tổ Điện.

Toại Nhân Thị triệu tập Cửu Đại Nhân Vương của các bộ lạc, đồng thời tập hợp tất cả các vị Nhân Vương đã ẩn thối trước đó lại một chỗ, tuyên bố một đại sự thay đổi chế độ Nhân tộc. "Trải qua vô số năm phát triển, Nhân tộc ta nay lại đứng trước một nút thắt quan trọng của sự lựa chọn." "Hiện nay khí vận Nhân tộc bành trướng, Cửu Đại Nhân Vương không còn đủ sức gánh vác sự phát triển thần tốc này nữa." "Sau khi ta và Võ Tổ thương nghị, quyết định trên Cửu Đại Nhân Vương sẽ lập thêm một vị chí tôn, hiệu là Nhân Hoàng." "Nhân tuyển chính là Phục Hy." Toại Nhân Thị và Sở Nguyên đã quyết định, tại tràng nào có ai dám phản đối.

Chuyện Nhân Hoàng cứ thế được định đoạt.

Sau đó, Toại Nhân Thị đích thân tới Trần Địa, tuyên bố Phục Hy là vị Nhân Hoàng đầu tiên của Nhân tộc, định đô tại Trần Địa.

Từ đó, sự phát triển của Nhân tộc bước vào một thời đại hoàn toàn mới.

Nhân Đạo khí tức phun trào, khí vận trường long ngày càng thần dị, Nhân Đạo trường hà cũng càng thêm ngưng thực.

Mọi thứ đều đang phát triển theo hướng tốt đẹp. ...

Chớp mắt vạn năm.

Vĩnh Hằng Đại Thế Giới. "Oanh long long..." Kể từ khi Toại Nhân Thị phi thăng năm xưa, cách mười hai vạn năm, phi thăng thông đạo lại xuất hiện.

Tạo Hóa Thiên Trì lại xuất hiện tiếp dẫn người phi thăng, ngưng tụ Tạo Hóa thần khu, thai nghén Đại La đạo quả.

Nhân tộc đón nhận vị Đại La Kim Tiên thứ hai.

Tuy nhiên, điều khiến Toại Nhân Thị kinh dị là người phi thăng lần này không phải Hữu Sào Thị hay Truy Y Thị, mà là một Nhân tộc nguyên sinh từ Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ.

Một thanh niên với dung mạo kiên nghị nho nhã, toàn thân bao quanh bởi vô tận thư quyển chi khí, cùng với tuế nguyệt khí tức khó lòng ngó lơ. "Thật nồng đậm trường sinh vật chất." "Thọ mệnh của ta..." Cảm nhận sự biến hóa của cơ thể, trong lòng thanh niên kinh ngạc khôn cùng.

Tiên giới lại xa hoa đến mức này sao? "Tốt, vị phi thăng giả thứ hai của Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ, vị Đại La Kim Tiên thứ hai của Nhân tộc." Toại Nhân Thị nén xuống sự chấn động trong lòng, bước tới trước mặt thanh niên, mỉm cười nói. "Ngài là...

Toại Hoàng?" Thanh niên nhìn trung niên nam tử trước mắt, thần sắc kinh ngạc.

Toại Nhân Thị với tư cách là người đầu tiên phi thăng từ Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ, sự tích của ngài không ai là không biết.

Nhưng... cũng quá trùng hợp rồi, vừa phi thăng xong cái nhìn thấy ngay Toại Hoàng?

Hơn nữa, lượng trường sinh vật chất nồng đậm cực điểm này lại khiến thọ mệnh của ta trở nên vô hạn.

Có thật sự là hiện thực không?

Chẳng lẽ hiện tại ta vẫn đang trong phi thăng đại kiếp?

Tâm ma đại kiếp sao?

Dùng Toại Hoàng và trường sinh để mê hoặc ta?

Sắc mặt thanh niên biến đổi liên tục, ánh mắt nhìn Toại Nhân Thị cũng trở nên cảnh giác. "Cảm thấy không thể tin được sao?" "Nếu không phải nhờ vào ký ức trước kia, ta của năm đó e rằng cũng giống như ngươi vậy." "Hãy đi theo ta gặp một người, gặp rồi ngươi sẽ hiểu tất cả." Đối với sự cảnh giác của thanh niên, Toại Nhân Thị không hề não nộ mà trái lại có chút tán thưởng.

Người như vậy mới xứng danh là thiên kiêu a. "Gặp một người?" Thanh niên có chút do dự, nhưng rốt cuộc cũng không phát hiện ra tia địch ý nào trên người Toại Nhân Thị.

Sau một thoáng chần chừ, hắn chọn tin tưởng Toại Hoàng và đi theo. "Thế giới này tên là Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, do Võ Tổ khai tịch trong Hỗn Độn năm xưa để làm nền tảng cho Nhân tộc." "Hiện nay trong thế giới này chỉ có vài chục vị Nhân tộc, ngoài ra không có sinh mệnh nào khác." "Bên ngoài Vĩnh Hằng Đại Thế Giới chính là Hồng Hoang thế giới." "Hồng Hoang vạn tộc lâm lập, ức vạn sinh linh tranh phong." "Tuy không có môi trường tu luyện tàn khốc như ở Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ, nhưng trên phương diện đại đạo chi tranh

thì lại vượt xa sự tưởng tượng của ngươi." ... "Thần Ma Đại Đạo trong Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ chính là do Võ Tổ sáng tạo, Thần Ma thập nhị trọng tương ứng với..." "Sau khi phi thăng liền siêu thoát hậu thiên, tấn thăng thành Tiên Thiên sinh linh." "Cảnh giới này ở Hồng Hoang được gọi là Đại La Kim Tiên." ...

Vừa đi, Toại Nhân Thị vừa giới thiệu thông tin về Hồng Hoang cho thanh niên để hắn có sự chuẩn bị tâm lý.

Nghe Toại Nhân Thị giới thiệu, sự chấn hán trong lòng thanh niên ngày một lớn.

Nếu mọi thứ đều là thật, vậy Hồng Hoang phải hạo hãn đến dường nào?

Một đại thế giới hạo hãn vô ngần như vậy, lớn gấp vô số lần Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ, lại do vị Võ Tổ kia khai tịch sao?

Chương 85

Võ Tổ rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Những cái tên như Đạo Tổ, Thiên Đạo Thánh Nhân, Thiên Đế, Tổ Vu... tất cả đang va đập mạnh mẽ vào nhận thức của thanh niên.

Nhưng dù sao tâm chí hắn cũng vô cùng kiên định, tuy trong lòng chấn hán nhưng cũng không đến mức thất thái. "Đúng rồi, chưa hỏi tên của ngươi?" Bỗng nhiên, Toại Nhân Thị dừng bước, quay đầu hỏi thanh niên. "Ngô vô tính, mẫu thân gọi ta là Tử Thanh, ở Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ, tôn hiệu là Thanh Đế." Thanh niên đáp. "Thanh Đế?" Toại Nhân Thị gật đầu, dẫn Thanh Đế bước vào trong kết giới Thế Giới Thụ. "Đi theo ta." ... "Võ Tổ, đây là người vừa mới phi thăng từ Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ." "Tên gọi Tử Thanh, ở Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ tôn hiệu là Thanh Đế." Toại Nhân Thị giới thiệu với Sở Nguyên. "Thanh Đế?" Sở Nguyên nhìn về phía thanh niên. "Ân." Một ánh mắt nhẹ bẫng nhưng lại khiến thanh niên cảm thấy thân thể nặng trĩu, tựa hồ như cả thiên địa đang đè ép lên người, không nhịn được mà hừ nhẹ một tiếng. "Không tệ." Sở Nguyên gật đầu. "Tử Thanh kiến quá Võ Tổ." Thanh niên chắp tay bái Sở Nguyên.

Không biết vì sao, nhìn Sở Nguyên, trong lòng hắn trỗi dậy một cảm giác kỳ diệu.

Cảm giác đó khiến hắn không tự chủ được mà muốn thân cận, nhưng đồng thời lại có chút sợ hãi vì xúc phạm đến uy nghiêm của đối phương.

Vô cùng quái dị. "Không cần đa lễ, ta tên Sở Nguyên, hiệu Nguyên Sơ Đạo Chủ." "Có thể phi thăng thoát khỏi Huyền Hoàng thế giới, ngươi đã vượt qua ức vạn vạn sinh linh." "Dù đặt vào Hồng Hoang

thế giới cũng là một phương hào kiệt, chưa biết chừng có thể bước lên đỉnh phong." "Coi như phần thưởng cho việc phi thăng, ngươi có thể hỏi ta ba câu hỏi." Sở Nguyên nói. "Ba câu hỏi sao?" Trong mắt thanh niên hiện lên một tia trầm tư.

Trên đường tới đây, Toại Nhân Thị đã giới thiệu sơ qua về Hồng Hoang, trong đó tự nhiên có nhắc đến Sở Nguyên.

Một trong những người mạnh nhất Hồng Hoang thế giới.

Tôn hiệu Đạo Chủ, đứng trên cả những vị gọi là Thánh Nhân kia.

Lời hứa về ba câu hỏi này vô cùng trân quý.

Sở Nguyên và Toại Nhân Thị cũng không thúc giục, để hắn tự mình suy ngẫm.

Ba câu hỏi mà Sở Nguyên hứa hẹn đủ để thay đổi cuộc đời của một vị Đại La Kim Tiên.

Thận trọng một chút cũng không thừa. "Ngài cho hỏi, Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ cũng là do ngài khai tịch sao?" Tử Thanh nhìn Sở Nguyên, trầm giọng hỏi. "Phải." Sở Nguyên gật đầu.

Tử Thanh cuối cùng cũng hiểu cảm giác kỳ dị trong lòng là vì sao.

Sở Nguyên là người khai tịch Huyền Hoàng vũ trụ, đối với hắn mà nói tương đương với Sáng Thế Thần.

Toàn bộ vũ trụ đều lấy đại đạo của Sở Nguyên làm nền tảng, cho nên hắn có loại cảm giác quái dị đó cũng chẳng có gì kỳ lạ. "Vậy tại sao hai thế giới lại chênh lệch nhiều đến thế?" "Ở Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ, cho dù là Thần Ma thập nhị trọng cũng không thể trường sinh?" Tử Thanh trong lòng không hiểu, cùng một người khai tịch, tại sao lại áp đặt những hạn chế tàn khốc như vậy lên Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ? "Đây là câu hỏi thứ hai của ngươi sao?" Sở Nguyên không trả lời ngay mà hỏi ngược lại.

Tử Thanh hít sâu một hơi, trọng trọng gật đầu: "Phải." Bên cạnh, Toại Nhân Thị lắc đầu.

Lãng phí quá. "Nguyên nhân rất đơn giản." Sở Nguyên điểm một chỉ vào mi tâm Tử Thanh, vô cùng thông tin như hồng lưu tràn vào não hải hắn.

Đó là những ký ức mà Sở Nguyên trích xuất từ trong Luân Hồi, về môi trường tu luyện ở Hồng Hoang và Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ.

Trường sinh có cái lợi cho cá nhân, nhưng lại có cái hại cho tộc quần.

Thọ mệnh dài dằng dặc có thể khiến con người quên đi lo âu, đẩy lùi mọi việc ra sau.

Dù sao thì thọ mệnh còn dài, lúc nào làm cũng được.

Nhưng ở Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ thì không như vậy.

Mỗi người đều vô cùng trân trọng thời gian, nếu không đột phá cảnh giới trước một độ tuổi nào đó, cơ thể sẽ bắt đầu xuống dốc, cả đời chỉ dừng lại ở đó cho đến khi già chết.

Vì thế, ở Hồng Hoang có thể một người mất hàng trăm vạn năm mới lên được Thiên Tiên, Chân Tiên; nhưng ở Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ chỉ cần trăm năm.

Đây chính là sự khác biệt về môi trường tu luyện. "Ở Hồng Hoang thế giới, Nhân tộc rất yếu thế." "Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ vốn do ta khai tịch để làm cái nôi bồi dưỡng cường giả Nhân tộc." "Việc ngươi và Toại Hoàng phi thăng càng khiến ta nhận ra cách làm này là chính xác." Sở Nguyên trầm giọng nói. "Nhưng mà..." Tử Thanh há miệng, phát hiện mình không thể phản bác được gì.

Sở Nguyên khai tịch vũ trụ là ân tứ đối với bọn họ, và ngài cũng không phải không cho sinh linh trong đó hy vọng.

Phi thăng chính là hy vọng để sinh linh trong Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ siêu thoát. "Ngươi còn câu hỏi cuối cùng." Sở Nguyên nói. "Ta muốn biết làm thế nào mới có thể phục sinh mẫu thân và bằng hữu của mình?" Tử Thanh hít sâu một hơi, trầm giọng hỏi.

Vì hạn chế thọ mệnh, sau khi thành đạo, hắn đã tận mắt chứng kiến mẫu thân và bằng hữu từng người một qua đời.

Cảm giác tuyệt vọng và cô tịch tột độ đó suýt chút nữa đã khiến hắn sụp đổ. "Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ thực chất có Luân Hồi." "Nhưng do quy tắc Đại Đạo hạn chế, cho dù chuyển thế rồi tu luyện Thần Ma thập nhị trọng cũng không thể giác tỉnh ký ức tiền thế." "Chỉ có phi thăng, siêu thoát thời gian trường hà, thu thúc nhân quả bản thân mới có thể nhớ lại toàn bộ ký ức kiếp trước." "Nói cách khác, mẫu thân và thân hữu của ngươi hiện nay có thể đã chuyển thế lần nữa." "Dù có tìm thấy, họ cũng không nhận ra ngươi." Sở Nguyên trầm giọng nói. "Là vậy sao?" Tử Thanh khẽ thở dài, thực tế thì khi phi thăng được, hắn cũng đã phần nào buông bỏ rồi.

Chỉ là khi gặp Sở Nguyên, trong lòng lại gợn lên chút niệm tưởng mà thôi. "Chuyển thế cũng tốt, hy vọng kiếp này họ sẽ sống tốt hơn một chút." Tử Thanh khẽ lẩm bẩm. "Ở Hồng Hoang thế giới không giống Huyền Hoàng vũ trụ, nơi này trọng thần thông và càng trọng linh bảo hơn." "Ta thấy ngươi tu luyện Tự Nhiên Pháp Tắc, tặng ngươi Tạo Hóa Châu này để phòng thân vậy." "Hy vọng ở Hồng Hoang, ngươi có thể một lần nữa bước lên đỉnh cao." Sở Nguyên phất tay, lấy ra một kiện Tiên Thiên linh bảo ném cho Tử Thanh.

Tạo Hóa Châu, một linh bảo lấy từ bảo khố Thiên Đình, phẩm cấp Thượng phẩm, công phòng toàn diện, khá tốt. "Tử Thanh đa tạ Võ Tổ!" Tử Thanh do dự một chút rồi thu lấy Tạo Hóa Châu, chắp tay bái tạ Sở Nguyên.

Trưởng giả ban thưởng không thể từ chối, Tử Thanh đành ghi nhớ ân tình này trong lòng. "Dẫn hắn xuống đi, hãy khai tịch một động phủ trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới cho hắn, công pháp và thần thông của Nhân tộc đều mở cửa với hắn." "Con đường sau này phải dựa vào chính hắn rồi." Sở Nguyên nói với Toại Nhân Thị. "Rõ." Toại Nhân Thị gật đầu dẫn Tử Thanh đi xuống. ... "Nhân tộc nguyên sinh, tư chất và phúc duyên đều không tệ." Nhìn bóng lưng hai người, Sở Nguyên thầm nghĩ.

Việc Tử Thanh phi thăng không chỉ nằm ngoài dự tính của Toại Nhân Thị mà còn ngoài dự tính của chính hắn.

Dù sao thì Hữu Sào Thị, Truy Y Thị hay Đế Tôn đều là những sinh mệnh được thai nghén từ tinh huyết của nhiều thần thú do Sở Nguyên bố trí, điều kiện tiên thiên đều ưu việt hơn Tử Thanh.

Vậy mà hắn lại là sinh mệnh thứ hai phi thăng Vĩnh Hằng, quả là một kẻ đại khí vận.

Hy vọng hắn cũng sẽ tỏa sáng tại Hồng Hoang. ...

Cùng lúc đó, tại kinh đô Nhân Hoàng ở Hồng Hoang là Trần Địa.

Phục Hy đã xử lý xong các chính vụ phức tạp, khước từ mọi người đi theo, một mình lên núi Hoa Tư diện kiến Vân Tiêu. "Trong lòng lại có khúc mắc rồi sao?" Trên đỉnh núi Hoa Tư, Vân Tiêu khai tịch một động phủ để tu luyện.

Lúc này cảm nhận được khí tức của Phục Hy, Vân Tiêu mở mắt ra, trầm giọng hỏi. "Phải." "Lão sư, Hồng Hoang thế giới thiên tai không dứt, vẫn thạch rơi rụng, hồng thủy phiếm lạm, địa chấn hỏa sơn bộc phát..." "Những thiên tai này chẳng lẽ không thể tránh khỏi sao?" "Từ khi đăng cơ Nhân Hoàng, con mới biết nỗi khổ của Nhân tộc." Phục Hy thần sắc ưu sầu, khẽ thở dài nói.

Từ khi ngồi lên vị trí Nhân Hoàng, Phục Hy mới thực sự hiểu rõ những khó khăn của Nhân tộc.

Chương 86

Thức ăn, bệnh tật, dã thú... những thứ này còn có thể khắc phục được.

Nhưng thiên tai như hồng thủy, hỏa sơn, địa chấn thì không thể tránh né.

Mỗi lần tai nạn xảy ra đều cướp đi sinh mạng của vô số tộc nhân.

Ở bộ lạc Hoa Tư, Phục Hy chỉ tiếp xúc với những chuyện đơn giản nhất.

Nay đối mặt với những thiên tai yêu họa này, Phục Hy thực sự cảm thấy tâm lực giao tụy.

Nhân tộc quá yếu ớt, đối diện với thiên tai căn bản không có bất kỳ khả năng ứng phó nào.

Phục Hy cảm thấy khốn hoặc nên tìm đến hỏi Vân Tiêu. "Lão sư, trên đời có thần thông nào có thể giúp Nhân tộc chúng con dự báo trước thiên tai để lánh nạn không?" "Có." Vân Tiêu gật đầu.

Xem ra thời cơ đã đến. "Thỉnh lão sư dạy con!" Phục Hy quỳ lạy Vân Tiêu, thành tâm khẩn cầu. "Từ bộ lạc Hoa Tư đi về hướng Đông Bắc năm ngàn dặm, có con sông lớn tên là Vị Thủy, ở đó sẽ có câu trả lời cho con." Vân Tiêu nói.

Phục Hy hân nhiên lên đường.

Là Nhân Hoàng, có khí vận Nhân tộc gia thân nên tu luyện rất nhanh, nay đã đạt tới Thần Ma lục trọng cảnh.

Chỉ trong một nhịp thở đã vượt năm ngàn dặm tới Vị Thủy.

Nhìn ra xa chỉ thấy dòng sông cuồn cuộn, sóng vỗ bờ như thể thiên

thần nổi giận.

Phục Hy tin Vân Tiêu sẽ không lừa mình nên ngồi xuống một tảng đá bên bờ sông chờ đợi.

Chờ một mạch hết bốn mươi chín ngày.

Câu trả lời của Vân Tiêu chưa thấy, trái lại thấy rất nhiều quan viên từ Trần Địa tìm tới vì có quá nhiều chính vụ dồn nén, cần hắn về xử lý.

Phục Hy lắc đầu, hắn biết nếu không tìm ra nguyên nhân và phương pháp thì việc xử lý sau này cũng chỉ là mất bò mới lo làm chuồng.

Hắn kiên định đứng đợi bên bờ Vị Thủy.

Ngay lúc các quan viên đang sốt ruột như lửa đốt thì giữa dòng Vị Thủy bỗng nhiên dâng lên một cột nước lớn. "Bảo vệ Nhân Hoàng!" Các quan viên lập tức cảnh giác.

Trong dòng nước lớn thường có nhiều hung thú tàn phá, ăn thịt người làm loạn.

Nhân Hoàng Phục Hy là bậc thánh hiền có đại công với Nhân tộc, hôm nay cho dù họ có chết cũng không thể để ngài xảy ra chuyện. "Dừng tay!" Phục Hy ngăn cản mọi người, nhìn về phía dòng sông.

Chẳng lẽ đây chính là câu trả lời của lão sư? "Oanh..." Trên dòng Vị Thủy, dòng nước rẽ ra, một con Huyền Quy và một con Long Mã đạp lãng bước tới.

Hai con thần thú đứng trước mặt Phục Hy, bất động thanh sắc.

Phục Hy kinh kỳ, nhớ lại lời mẫu thân kể về Ngũ Thái Kỳ Lân lúc nhỏ, lòng bèn bình định lại, bước tới trước.

Chỉ thấy trên lưng Long Mã có một tấm Hà Đồ, trên lưng Huyền

Quy cõng một tấm Lạc Thư.

Phục Hy vừa nhìn qua, toàn bộ tâm thần lập tức bị thiên cơ đại đạo vô tận trong Hà Đồ Lạc Thư dẫn dắt, rơi vào trạng thái đốn ngộ.

Những quan viên từ Trần Địa đa số đều có tu luyện, tự nhiên nhận ra tình trạng của Phục Hy.

Lập tức, họ chia nhau hộ pháp xung quanh, đồng thời phái người về Trần Địa và Thủ Dương Sơn thỉnh các cường giả Nhân tộc tới thủ hộ.

Hà Đồ Lạc Thư ẩn chứa đạo lý biến hóa của thiên địa, cơ duyên sinh phát của vạn tộc.

Phục Hy có được hai bảo vật này, ngày đêm tham ngộ, ngước xem thiên tượng, cúi xét địa lý.

Vừa quan sát vừa vẽ vẽ viết viết trên mặt đất.

Những quan viên đứng xem xung quanh đều cảm thấy đầu váng mắt hoa, thần hồn chấn động như muốn sụp đổ, vội vàng dời mắt đi chỗ khác.

Cứ thế, sau bốn mươi chín ngày.

Phục Hy rốt cuộc cũng ngộ thấu thiên cơ chi đạo, lấy đó làm các quẻ: Càn, Đoài, Ly, Chấn, Tốn, Khảm, Cấn, Khôn, gọi là Bát Quái. "Oanh..." Khoảnh khắc đó, trên dòng Vị Thủy, vô tận Âm Dương chi khí hội tụ, hiện hóa một bức Bát Quái Đồ giữa hư không.

Âm Dương Bát Quái giải thích đạo lý vận hành của thiên địa, cơ duyên sinh phát của vạn vật.

Đạo này được gọi là Tiên Thiên Bát Quái. "Ào ào..." Bát Quái Đồ hiện ra, khí vận Nhân tộc đại tăng.

Tại Thủ Dương Sơn, Nhân Đạo trường hà hiển hóa, vô tận khí

vận cuồn cuộn đổ vào trong đó. "Oanh long long..." Thiên Đạo lập tức hưởng ứng, đáng lẽ phải có vô lượng công đức giáng xuống.

Nhưng Phục Hy đang tại vị, cho nên những công đức này đều được trì hoãn, sẽ giáng xuống một lần khi Thiên Hoàng viên mãn.

Tuy nhiên, chấn động kịch liệt bên bờ sông Vị Thủy như vậy không thể tránh khỏi bị các đại năng Hồng Hoang cảm ứng được. ... "Bát Quái Đồ sao?" "Tiên Thiên Bát Quái à?" "Thiên Hoàng Phục Hy sắp viên mãn rồi.

Tiếp theo sẽ là phổ biến Bát Quái, dạy cho Nhân tộc khả năng tham tra thiên cơ." Tại Côn Luân Sơn, Tam Thanh đang ngồi xếp bằng, nhìn thấy cảnh tượng này mà không khỏi cảm thán. "Phục Hy diễn Bát Quái, Nhân Đạo đại thịnh." Tại Tu Di Thánh Cảnh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề niêm hoa vi tiếu, trong lòng đầy kỳ vọng.

Sau Tam Hoàng mới tới Ngũ Đế.

Không biết lúc đó Tây Phương Giáo sẽ nhận được bao nhiêu lợi ích từ chuyện này?

Toại Nhân Thị và Thanh Đế đứng trước Tổ Điện Thủ Dương Sơn ngước nhìn bầu trời.

Ánh mắt sắc lẹm xuyên qua hư không vô tận, nhìn thấu cảnh tượng bên bờ sông Vị Thủy. "Nhân Hoàng Phục Hy." Thanh Đế thầm trầm ngâm, nhìn bức Bát Quái Đồ treo lơ lửng giữa hư không mà lòng đầy kinh thán.

Khuy tham thiên cơ, dự trắc vận mệnh.

Tiên Thiên Bát Quái, quả là một Nhân Hoàng Phục Hy cừ khôi.

Phục Hy diễn Bát Quái xong, Huyền Quy và Long Mã hoàn thành nhiệm vụ, lập tức lặn xuống Vị Thủy biến mất.

Hà Đồ Lạc Thư tự động nhận chủ, trở thành linh bảo của Phục Hy.

Sau đó, Phục Hy trở về kinh đô Nhân Hoàng, bắt đầu phổ biến Tiên Thiên Bát Quái cho toàn tộc. ...

Chớp mắt đã trôi qua mười một vạn năm.

Tam Hoàng Thiên - Địa - Nhân, mỗi vị Nhân Hoàng tại vị trong một Nguyên chi số (mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm).

Nay Phục Hy tại vị mười hai vạn năm, Tiên Thiên Bát Quái cũng đã được phổ biến gần xong, công đức sắp viên mãn.

Tuy nhiên lúc này, Địa Hoàng vẫn chưa thấy dấu vết xuất hiện.

Dù sao thì cũng còn hơn chín ngàn năm nữa, Phục Hy vừa xử lý chính sự vừa tìm kiếm hiền lương trong Nhân tộc.

Cùng lúc đó, bên ngoài Trần Đô cũng đang xây dựng một tòa Nhân Hoàng Đạo Đài cao ba ngàn ba trăm ba mươi ba mét.

Nhờ Tiên Thiên Bát Quái mang lại lợi ích cho Nhân tộc, danh vọng của Phục Hy ngày một cao, đức độ truyền khắp tứ hải, uy chấn bát hoang.

Các bộ lạc Nhân tộc trong thiên hạ và Cửu Đại Nhân Vương đều tôn kính, bàn bạc xây dựng đạo đài này để tuyên cáo công đức của Phục Hy với chúng sinh Hồng Hoang.

Cùng lúc đó.

Tại Nam Đại Lục Hồng Hoang, nơi giao giới giữa Hoàng Hà và Vị Thủy có một nơi gọi là Liệt Sơn.

Dưới chân núi Liệt Sơn có một bộ lạc họ Khương, là một chi nhánh của vị Nhân Vương đầu tiên là Khương Ly Thị.

Chương 87

Trong tộc họ Khương có một nữ tử tên là Nhậm Tự.

Một lần nàng dạo chơi ở phía nam núi Hoa Sơn, thấy một con thần long từ cửu thiên hạ xuống, lượn lờ quanh người chín vòng rồi hóa thành thần quang bay vào trong bụng biến mất.

Nhậm Tự kinh ngạc không biết là cát hay hung, lòng đầy bất an trở về bộ lạc.

Một tháng sau nàng phát hiện mình đã mang thai.

Vì Phục Hy là Nhân Hoàng, chuyện năm xưa Hoa Tư Thị dẫm dấu chân Lôi Trạch mà mang thai đã truyền khắp Nhân tộc.

Cho nên Nhậm Tự cũng không quá lo lắng, đem chuyện kể cho cha mẹ, sau đó được tộc trưởng họ Khương biết đến.

Tộc trưởng cũng không biết đứa trẻ trong bụng Nhậm Tự có phải là thánh hiền như Phục Hy hay không.

Bởi từ khi Phục Hy đăng cơ, trong Nhân tộc thường xuyên có tin đồn người này người kia gặp dị tượng khi mang thai, nhưng thực tế chứng minh Phục Hy chỉ có một.

Do đó tộc trưởng họ Khương không rêu rao chuyện này, chỉ sắp xếp cho Nhậm Tự ở nơi yên tĩnh, định chờ đứa trẻ sinh ra rồi mới quan sát thêm.

Nếu đứa trẻ thực sự thánh minh như Phục Hy thì mới bẩm báo lên Trần Đô cũng chưa muộn.

Cứ như thế, một năm sau, hài đồng giáng thế. "Oanh..." Đúng lúc đó, nơi chân trời có cửu thiên thần long lượn lờ, tiếng rồng ngâm chấn thiên, tiên quang thần hà rực rỡ chiếu sáng khắp vạn giới.

Địa Hoàng Thần Nông giáng thế!

Nhậm Tự sinh hạ đứa trẻ, chỉ thấy diện dung thần dị, sau lưng có Long Thủ pháp tướng.

Bụng của nó trong suốt, ngũ tạng lục phủ đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Đến lúc này, tộc trưởng họ Khương không còn nghi ngờ gì nữa, xác nhận đứa trẻ định sẵn là bậc hiền nhân thiên sinh, lập tức hỏi Nhậm Tự về danh hiệu. "Vậy lấy tên là Liệt Sơn Thị đi." Nhậm Tự không chút do dự đáp. "Liệt Sơn Thị sao?

Rất tốt!" Tộc trưởng họ Khương vui mừng khôn xiết.

Lúc đó trên cửu thiên có thần quang lấp lánh, Bích Tiêu tiên tử từ từ giáng lâm.

Đệ tử Võ Tổ tới thu đồ, mọi người nào dám không tiếp đón lễ độ? "Năm năm sau hãy để hài nhi lên núi học tập với ta." Bích Tiêu rải tiên quang tẩy lễ thân thể cho Nhậm Tự và Liệt Sơn Thị, để lại một câu rồi rời đi.

Do đó tộc trưởng họ Khương cũng gạt bỏ ý định bẩm báo lên Trần Đô.

Ông hiểu rằng nếu đứa trẻ đã là thánh hiền do thiên hạ xuống cho Nhân tộc thì sớm muộn gì nó cũng sẽ bước lên con đường đó, bẩm báo sớm cũng chẳng để làm gì.

Thánh hiền cũng cần thời gian để trưởng thành.

Từ đó, Liệt Sơn Thị bắt đầu một cuộc đời huyền thoại.

Thiên sinh bất phàm, ba ngày biết nói, năm ngày biết đi.

Từ nhỏ đã thông hiểu việc nông, lòng mang nhân từ, kính già yêu trẻ, phẩm đức cao thượng nên được người họ Khương vô cùng kính

ngưỡng.

Sau năm tuổi, Liệt Sơn Thị lên núi theo Bích Tiêu học tập.

Hắn quan sát thiên địa, cảm ngộ tự nhiên, thường xuyên có những lời nói kinh người mang lại lợi ích cho toàn tộc.

Thời điểm đó, phương thức săn bắn của con người còn nguyên thủy, không có binh khí tốt nên không đối phó được với yêu thú Hồng Hoang, thường xuyên bị thương vong.

Liệt Sơn Thị khổ tâm suy nghĩ, dùng gỗ chế tạo ra cung và tên.

Từ đó, người họ Khương đi săn ít thương vong hơn, thu hoạch lại phong hậu, uy vọng của Liệt Sơn Thị tăng cao.

Chớp mắt mười tám năm, Liệt Sơn Thị lớn lên cao lớn uy mãnh, thân dài tám thước bảy thốn, diện mạo thần dị.

Tộc trưởng họ Khương chủ động thoái vị giao bộ lạc cho Liệt Sơn Thị.

Sau đó, Liệt Sơn Thị phát minh ra nông cụ bằng gỗ, dạy tộc nhân chế đồ gốm và dệt vải, tiếng lành đồn xa.

Lúc này nguồn thức ăn của Nhân tộc chủ yếu là săn bắn và đánh cá.

Nhờ Phục Hy phát minh ra lưới, con người có thể sống bằng nghề cá, thức ăn nhiều lên dẫn đến dân số cũng tăng theo.

Đến nay dân số bùng nổ, chỉ dựa vào đánh cá thì thức ăn không còn đủ nữa.

Liệt Sơn Thị lo lắng trong lòng, lên núi hỏi lão sư cách giải quyết.

Bích Tiêu không đáp, bảo hắn tự tìm kiếm trong rừng núi.

Liệt Sơn Thị bất đắc dĩ phải lặn lội từng bước để tìm tòi.

Cứ thế sau bốn mươi chín ngày, bỗng thấy phía trước có những luồng hồng quang lấp lánh.

Hắn vội chạy tới xem, phát hiện một đàn chim cánh đỏ đang mổ ăn một loại thực vật trong rừng. "Chim ăn được, con người có ăn được không?" Liệt Sơn Thị nảy ra ý định, lập tức xua đàn chim đi, hái những hạt thóc đó mang về nấu thử rồi nếm.

Mắt Liệt Sơn Thị sáng lên, thứ này hương vị vô cùng tiên mỹ, không độc, lại có thể làm no bụng.

Liệt Sơn Thị đại hỉ, lập tức mang những hạt giống đó về bộ lạc tận tâm bồi dưỡng.

Cuối cùng bồi dưỡng thành thục, thuần hóa lúa gạo trở thành nguồn lương thực cho Nhân tộc.

Sau đó, Liệt Sơn Thị lại tìm thấy lúa mì, lúa mạch, ngô và đậu trong rừng núi, cùng với lúa gạo tạo thành Ngũ Cốc. "Oanh long long..." Tại Thủ Dương Sơn, Nhân Đạo trường hà lại hiện ra, vô tận khí vận cuồn cuộn đổ vào.

Ngũ Cốc hiện thế, văn minh đại tiến, Nhân tộc từ đó bước từ thời đại nguyên thủy sang thời đại nông canh.

Liệt Sơn Thị công đức vô lượng. "Tốt, tốt, tốt lắm!" Trong Tổ Điện, Toại Nhân Thị gật đầu cười lớn, vô cùng hân hoan.

Ngũ cốc tạp lương, lục súc...

Ở Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ đã sớm phổ cập cho toàn Nhân tộc rồi.

Nhưng ở Hồng Hoang thì khác, văn minh Nhân tộc vừa mới bắt đầu, sự xuất hiện của Ngũ Cốc đủ để đẩy mạnh tiến trình văn minh.

Toại Nhân Thị sao có thể không vui? "Thật vĩ đại, từng bước đi

của Nhân tộc đều được tạo nên như thế đó." Bên cạnh Toại Nhân Thị, Thanh Đế lộ vẻ cảm khái, tận mắt chứng kiến mọi sự khiến hắn vô cùng chấn động.

Ngũ Cốc hiện thế, khí vận Nhân tộc đại tăng, là Nhân Hoàng nên Phục Hy cũng cảm ứng được ngay lập tức.

Đại hỉ quá vọng, hắn gọi Ngũ Hành Kỳ Lân cưỡi tới bộ lạc họ Khương gặp Liệt Sơn Thị. "Bậc đại hiền của Nhân tộc không nên bị vây hãm ở nơi này, hãy theo ta về Trần Đô để phổ biến Ngũ Cốc." Phục Hy nói với Liệt Sơn Thị.

Liệt Sơn Thị hân nhiên đáp ứng.

Ngay lập tức, hai người cưỡi kỳ lân về Trần Đô.

Phục Hy công bố công đức của Liệt Sơn Thị trước bàn dân thiên hạ, diễn thuyết về công dụng của Ngũ Cốc, danh tiếng của Liệt Sơn Thị từ đó truyền khắp nơi.

Sau đó, Liệt Sơn Thị bắt đầu phổ biến Ngũ Cốc trong các bộ lạc Nhân tộc, chỉ đạo phương pháp nông tang, uy vọng ngày một lớn, được tôn xưng là Thần Nông. ...

Cùng lúc đó, trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, Vân Tiêu đang tiến hành bước đột phá cuối cùng.

Thu nhận Phục Hy làm đồ đệ khiến nàng cũng nhận được lợi ích vô cùng, được khí vận Nhân tộc bao phủ, tốc độ tu luyện nhanh hơn nghìn lần.

Dưới sự che chở của khí vận, những chỗ bế tắc trước đây từng cái một được khai thông, tiến bộ phi tốc.

Mười hai vạn năm trôi qua, Vân Tiêu cuối cùng cũng đón nhận cơ hội đột phá. "Oanh long long..." Trên cửu tiêu, vô tận đại đạo pháp tắc hội tụ, đạo vận bao trùm khiến Vân Tiêu trở nên vô cùng thần thánh.

"Ào ào..." Trong hư vô có dòng sông thời gian chảy cuồn cuộn, nguyên thần chân linh của Vân Tiêu nhảy vọt ra khỏi dòng sông đó, siêu thoát thời gian.

Đại La Kim Tiên, nhất chứng vĩnh chứng, siêu thoát thời gian trường hà, thu thúc nhân quả bản thân, bất tử bất diệt, vĩnh hưởng tiêu dao.

Theo sự ngưng tụ của Đại La đạo quả, trên người Vân Tiêu lập tức bùng phát một luồng đại đạo uy thế khôi hoành vô lượng.

Chương 88

Ngũ thái chi khí bao quanh chu thân, tinh thần ý chí lột xác.

Tam hoa tụ đỉnh, đều nở mười hai phẩm.

Đại La Kim Tiên đã thành. "Sư phụ!" Mở mắt ra, Vân Tiêu nhìn về phía Sở Nguyên đang đứng giữa hư không, lòng vô cùng kích động. "Không tệ." Sở Nguyên gật đầu, hiếm khi buông lời khen ngợi một câu.

Vân Tiêu lập tức mỉm cười mãn nguyện.

Kể từ khi bái sư, đây là lần đầu tiên được sư phụ khen ngợi. "Nhưng cũng đừng vì thế mà kiêu ngạo, con đường sau Đại La còn dài lắm." "Hiện nay ở Hồng Hoang, con cùng lắm chỉ là một cao thủ nhỏ thôi, người mạnh hơn con còn nhiều lắm." Sở Nguyên nói. "Dạ..." Vân Tiêu bĩu môi, bất đắc dĩ đáp lại một tiếng. "Được rồi, nay Phục Hy tại vị mười hai vạn năm, sắp công đức viên mãn rồi." "Đến lúc đó con cũng sẽ nhận được lượng lớn công đức, có lẽ có thể tiến thêm một bước, tiết kiệm được vô số năm khổ công." "Hãy trở về núi Hoa Tư, vừa để bế quan củng cố cảnh giới, vừa để chờ Phục Hy công đức viên mãn thì tới Trần Đô là được." "Vân Tiêu đã hiểu." Vân Tiêu gật đầu, lập tức rời khỏi Vĩnh Hằng Đại Thế Giới để về núi Hoa Tư.

Sau đó, Sở Nguyên lại tìm tới Nữ Oa. "Hồng Mông Tử Khí ta đã giải tích gần xong rồi, nay có tám phần nắm chắc sẽ rút nó ra mà không tổn hại tới bản nguyên của nàng." "Nhưng ta vẫn nói lại câu đó, nếu Hồng Mông Tử Khí thực sự là do kẻ đứng sau bố trí, một khi rút ra chắc chắn nàng sẽ rơi khỏi thánh vị." "Cho nên, hãy suy nghĩ thật kỹ." Sở Nguyên nói. "Không cần suy nghĩ nữa." "Làm đi." Nữ Oa không chút do dự lên tiếng.

Đã quyết định rồi thì không cần dây dưa nữa.

Vả lại cũng chẳng có gì phải cân nhắc.

Giữa tự do và làm con rối, ai cũng biết phải chọn cái nào. "Được, chờ chuyện Tam Hoàng kết thúc ta sẽ ra tay." Sở Nguyên gật đầu nói.

Năm Phục Hy thứ mười hai vạn chín ngàn sáu trăm.

Thiên Hoàng công đức viên mãn, chuẩn bị thoái vị, đứng trên đạo đài bên ngoài Trần Đô chủ trì thiền nhượng đại điển.

"Cộp, cộp..." Phục Hy từ mặt đất từng bước từng bước đi lên đạo đài cao ba ngàn ba trăm ba mươi mét, tay cầm bảo ngọc, hướng lên trời bẩm cáo: "Nhân tộc Phục Hy, tế cáo thiên địa, Nguyên Sơ Đạo Chủ tại thượng, Thánh Mẫu nương nương tại thượng, Nhân Giáo giáo chủ tại thượng...

Phục Hy từ khi tức vị đến nay...

Nay công đức viên mãn, xin đem vị trí Nhân Hoàng thiền nhượng cho đại hiền Liệt Sơn thị, cố thử bẩm cáo chúng sinh." "Oanh..." Tiếng của Phục Hy vừa dứt, giữa hư không lập tức dâng lên vô tận thần hà, xuyên thấu hoàn vũ.

Cửu thải thần quang chiếu diệu thiên địa, vô tận thánh uy di mạn chư thiên.

Giữa hư không hiện ra mấy đạo nhân ảnh, chính là Nhân Giáo Lão Tử, Thánh Mẫu Nữ Oa, cùng với một trong Tam Tổ là Toại Nhân thị.

Trong đó, Toại Nhân thị tay nâng Không Động Ấn, diện sắc uy nghiêm: "Nhân Hoàng Phục Hy công đức viên mãn, xứng là Thiên Hoàng trong Tam Hoàng, hôm nay thoái vị nhượng hiền, hợp với đại đạo.

Không Động Ấn tại đây, chúng ta cùng chứng kiến." Đạo âm vang

rền trời xanh, hồi đãng trong mỗi ngóc ngách của Trần Đô.

"Thiên Hoàng đại đức, công đức viên mãn." Trong Trần Đô, từng người nhân tộc hướng về phía đạo đài chắp tay vái lạy, bái lạy công tích của Phục Hy.

Cùng lúc đó, trên đạo đài, Phục Hy đem bảo ngọc tượng trưng cho quyền hành Nhân Hoàng giao cho Thần Nông.

Trước mặt chư thiên đại năng và các quan viên Trần Đô, việc giao tiếp quyền lực đã hoàn thành.

"Nhân Hoàng, Nhân tộc giao cho ngươi, ta sẽ ở tổ địa chờ." "Thiên Hoàng yên tâm, Liệt Sơn thị nhất định sẽ vì Nhân tộc phụng hiến suốt đời." Quyền lực giao tiếp xong, Phục Hy lui xuống khỏi vị trí Nhân Hoàng.

"Oanh..." Ngay lúc đó, trên chín tầng trời, lôi đình nổ vang, vô tận tiên quang dị thải hiện ra.

Vô biên vô tận đại đạo công đức hội tụ trên thiên khung, trong chớp mắt đã vượt qua trăm vạn dặm phương viên.

"Thật là công đức nồng đậm." "Nhân tộc đã thành nhân vật chính, mỗi hành động đều có công đức a." "Phục Hy lần luân hồi này thu hoạch không nhỏ.

Có lẽ có thể đột phá giới hạn Chuẩn Thánh, giống như Minh Hà lão tổ vậy." Giữa hư không, vô tận thần niệm giao thoa.

Tại Tu Di Thánh Cảnh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn đạo công đức hạo hãn phía trên Trần Đô, sự kỳ vọng trong lòng càng nặng nề hơn...

"Oanh..." Lôi đình nổ vang, vạn đạo oanh minh.

Vô tận đại đạo công đức giáng xuống, chia làm nhiều phần.

Một phần khoảng hai phân lạc vào vùng đất Lôi Trạch, do Lôi

Trạch đại thần đạt được.

"Đa tạ Nguyên Sơ Đạo Chủ." Lôi Trạch đại thần hướng về phía Thủ Dương Sơn xa xa vái lạy.

Một phần công đức tuy không nhiều nhưng cũng giúp tu vi của y tinh tiến không ít, tiết kiệm được vô số tuế nguyệt.

Một phần ba phân do Ngũ Hành Kỳ Lân, Huyền Quy, Long Mã đạt được.

Ba đại thần thú gầm lên, toàn bộ đột phá Thái Ất Kim Tiên.

Một phần khoảng năm phân lạc trên người sinh mẫu của Phục Hy là Hoa Tư thị, giúp bà đột phá Kim Tiên, vô bệnh vô tai, thọ diên vô hạn.

Một phần khoảng một thành lạc trên người Vân Tiêu.

"Oanh..." Trong khoảnh khắc, cảnh giới vừa mới củng cố của nàng lại bắt đầu tăng vọt, nhanh chóng đột phá Đại La trung kỳ, hậu kỳ.

Cuối cùng, khi công đức hao tận, tu vi của Vân Tiêu dừng lại ở cảnh giới Đại La đỉnh phong.

Một thành công đức giúp nàng tiết kiệm được ngàn vạn năm khổ công, Vân Tiêu trong lòng vô cùng cảm kích Sở Nguyên.

Tám thành công đức cuối cùng toàn bộ do Phục Hy đạt được.

"Oanh..." Trong phút chốc, trên người Phục Hy thăng đẳng vô tận đại đạo pháp tắc.

Tiên thiên Ngũ Thái chi khí ngưng tụ, đỉnh thượng tam hoa kết thành, nở rộ mười hai phẩm.

Trong nháy mắt liền từ Thần Ma tầng thứ mười hai đột phá lên Đại La Kim Tiên.

Chưa dừng lại, khí thế trên người Phục Hy tăng trưởng kịch liệt, Đại La trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong...

"Oanh..." Theo một tiếng đạo chấn vang rền, đại đạo pháp tắc ngưng kết, Chuẩn Thánh vị thành.

Nhưng vẫn tiếp tục tăng lên.

"Oanh long long..." Khi đại đạo công đức biến mất, Phục Hy đã đột phá giới hạn Chuẩn Thánh, đạt tới cảnh giới bán bộ Hỗn Nguyên.

So với Minh Hà còn cao hơn một tầng, có thể xưng là Á Thánh.

Ký ức kiếp trước toàn bộ kết nối lại, ánh mắt Phục Hy thâm thúy, trên người thêm một phần khí chất nho nhã.

"Nhân tộc thật sự là quá được ưu ái." Trên chín tầng trời, Lão Tử chứng kiến cảnh này không khỏi cảm thán, trong lòng cũng thầm kỳ vọng.

Công đức của Tam Hoàng nồng đậm như thế, Ngũ Đế dù có kém một chút chắc cũng không ít hơn bao nhiêu đâu nhỉ?

Á Thánh?

Bán bộ Hỗn Nguyên?

Chuẩn Thánh đỉnh phong?

"Ngâm..." Nơi chân trời có cửu long kéo xe dừng lại trên không trung Trần Đô.

"Hiền đệ, vi huynh đi đây, mười hai vạn năm sau gặp lại." Phục Hy bước lên Tam Hoàng Long Liễn, nói với Liệt Sơn thị.

"Huynh trưởng lên đường bình an." Liệt Sơn thị mỉm cười, thân hình hiên ngang.

Tam Hoàng Long Liễn rời đi, Lão Tử, Nữ Oa và Toại Nhân thị

cũng biến mất.

Đến đây, thời đại Thiên Hoàng kết thúc, thời đại Địa Hoàng giáng lâm.

Thần Nông sau khi đăng vị thì cần cù chăm chỉ, mọi việc đều thân chinh làm gương, được Nhân tộc kính ngưỡng.

Ngài dạy người phương pháp chế tạo cung tên, đem việc ngũ cốc nông tang phổ biến ra toàn bộ các bộ lạc Nhân tộc, từ đó mở ra thời đại nông canh.

Năm Thần Nông thứ năm vạn, việc nông sự ngũ cốc cơ bản đã phổ biến xong.

Lúc này, một vấn đề mới đặt ra trước mặt Thần Nông: Tật bệnh.

Từ khi Phục Hy tức vị đến nay, Nhân tộc lần lượt khắc phục được nguy cơ thực phẩm, thiên tai, mãnh thú tập kích.

Nhiên, đối với tật bệnh vẫn thúc thủ vô sách.

Tuy rằng tu luyện chi đạo thịnh hành nhưng nhân khẩu Nhân tộc quá đông, người tu luyện có thành tựu được bao nhiêu?

Chương 89

Toàn bộ Nhân tộc có hơn chín thành ở dưới cảnh giới Nguyên Thần.

Thực lực yếu nhỏ nên đối với thiên tai yêu họa, tật bệnh ôn dịch đều không có cách nào.

Nan đề này hiện giờ đặt trước mặt Thần Nông.

Để giải quyết vấn đề tật bệnh, Thần Nông thị quyết định lấy thân thử thuốc, tự mình biện thức dược tính và độc tính của vạn vật Hồng Hoang.

Hành động này quá mức đường đột, trong Nhân Hoàng đô ai nấy đều khuyên can.

Đối với lời khuyên của chúng nhân, Thần Nông không hề dao động: "Ta sinh ra đã có dị tướng, bụng dạ trong suốt, ngũ tạng lục phủ thấy rõ mồn một.

Đây là ông trời muốn ta vì Nhân tộc mà làm việc này, để lại công đức cho hậu thế." Chúng nhân nghe xong có chút trì nghi nhưng vẫn không muốn Thần Nông mạo hiểm.

"Chư vị, tai họa tật bệnh từ cổ đã có, hại không biết bao nhiêu dân chúng Nhân tộc ta.

Ta đã là Nhân Hoàng, phải vì Nhân tộc giải trừ tai nạn này, nếu không cứ đùn đẩy mãi thì đến bao giờ mới giải quyết được?

Chẳng lẽ ta định để lại việc này cho con cháu đời sau sao?

Ý ta đã quyết, các khanh không cần khuyên nữa.

Nếu tán đồng có thể tùy ta du tẩu đại lục Hồng Hoang biện thức

thảo dược, sau khi ta nếm, các ngươi hãy ghi nhớ lại để lưu truyền hậu thế.

Nếu không nguyện thì hãy ở lại Nhân Hoàng đô đại diện ta xử lý chính sự." Thần Nông thị nghĩa chính ngôn từ nói.

Một trăm hai mươi quan viên không một ai lui bước.

Thần Nông thị vô cùng vui mừng, lập tức đem sự tình Nhân Hoàng đô giao phó xong xuôi, cáo biệt vợ con, mang theo hơn trăm người bước lên chinh trình.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chớp mắt đã bốn mươi chín năm trôi qua.

Thần Nông thị và thuộc hạ đã đi được mấy triệu dặm, dọc đường nếm đủ các loại thảo dược, độc tính dược tính đều được ghi chép lại.

Mỗi khi tới một bộ lạc Nhân tộc, Thần Nông lại sai người truyền thụ dược kinh thời điểm đó ra ngoài.

Đến nay đã tìm được hơn mười vạn vị thảo dược, độc thảo lại càng nhiều hơn, lên tới cả triệu loại.

Cũng may Thần Nông thị tu luyện Thần Ma đại đạo, đã đạt tới cảnh giới Thái Ất, một chút độc dược không làm tổn thương được y.

Nhiên, tạo hóa thế gian huyền bí.

Có một loại độc thảo tên gọi Đoạn Tràng.

Loại cỏ này có loại mạnh loại yếu, loại yếu chỉ khiến người ta đau đớn, loại mạnh thì ngay cả Đại La Kim Tiên ăn vào cũng phải sống dở chết dở.

Bất quá không may, Thần Nông thị lại ăn phải một cây Đoạn Tràng Thảo đã tồn tại từ khi thiên địa khai tịch.

Nó đã đạt tới mức phản phác quy chân, độc tính thâm nhập ngũ

tạng lục phủ, nguyên thần chân linh.

Thần Nông thị vừa nuốt xuống liền ngã lăn ra đất.

“Nhân Hoàng!” “Mau truyền tin về tổ địa, thỉnh Toại Nhân lão tổ!” Thần Nông ngã xuống khiến những người tùy tùng xung quanh hoảng loạn.

“Oanh...” “Chớ hoảng.” Ngay lúc đó, hư không vỡ nát, một thân tiên váy màu tím Bích Tiêu từ đó bước ra.

Nàng phất tay tách đám đông, đi tới trước mặt Thần Nông đang tím tái mặt mày.

“Đứa trẻ ngốc.” Bích Tiêu luyến tiếc nhìn Thần Nông, lấy ra một viên Cửu Chuyển Tiên Đan cho Thần Nông uống.

“Oanh...” Dược lực của Cửu Chuyển Tiên Đan mạnh mẽ, không bao lâu sau đã xua tan độc tố trong thể nội Thần Nông.

“Lão sư?

Đa tạ lão sư cứu mạng chi ân.” Thần Nông mở mắt, thấy Bích Tiêu tiên tử đang đứng trước mặt thì lòng thầm trấn định.

Y đứng dậy bái lạy Bích Tiêu.

“Là đồ nhi của ta, tạ hay không tạ gì chứ.” Bích Tiêu trầm giọng nói: “Cũng thật là hồ nháo, trong Hồng Hoang độc thảo khắp nơi, ngay cả ta cũng không phân biệt hết được.

Ngươi lại dám từng cái nếm thử, không muốn sống nữa sao?

Hạnh hảo lần này ăn phải Đoạn Tràng Thảo, lại có thân thể Thần Ma cảnh Thái Ất mới thoát được một kiếp.” Thần Nông thị cười khổ: “Nhân tộc gầy yếu, một trận bệnh tật liền tước đi vô số tính mạng.

Thần Nông đã là Nhân Hoàng thì phải tận trách nhiệm của mình.” Trên mặt Thần Nông không hề có chút sợ hãi nào, chỉ mang theo vẻ

tiếc nuối vì cuối cùng vẫn chưa hoàn thành toàn công.

"Ai." Bích Tiêu khẽ thở dài, đồ đệ này tâm tính quá thiện rồi.

Nàng phất tay lấy ra hai kiện tiên thiên linh bảo: "Ta có hai bảo vật, một tên Giả Tiên, một tên Vô Tự Thiên Thư, đều là tiên thiên linh bảo do sư phụ ta ban cho.

Giả Tiên gặp độc sẽ biến màu, độc tính càng sâu màu sắc càng đậm.

Ngoài ra còn có nhiều diệu dụng khác, tấn công vô song, hôm nay ban cho ngươi.

Vô Tự Thiên Thư công hiệu đơn giản, có thể thăm dò năng lực của vạn vật thiên địa.

Ngươi có thể dùng Giả Tiên biện thức linh vật độc thảo, sau đó dùng Vô Tự Thiên Thư tra xét sẽ biết công hiệu cụ thể.

Vì Nhân tộc khai tịch ra y dược nhất đạo." Nói xong, Bích Tiêu giao hai kiện linh bảo cho Thần Nông.

"Thần Nông đại diện Nhân tộc tạ lão sư đại ân." Thần Nông kích động đón lấy hai kiện linh bảo, bái lạy Bích Tiêu.

Phía sau y, nhiều cường giả Nhân tộc cũng bái lạy theo.

"Chúng ta tạ Bích Tiêu tiên tử đại ân." Bích Tiêu phất tay bắn ra một đạo tiên quang nâng mọi người dậy, nhàn nhạt mở miệng: "Được rồi, Liệt Sơn, hành trình của ngươi chưa kết thúc, tiếp tục đi đi.

Có khó khăn gì cứ tùy thời tới Khương tộc tìm ta." Cũng giống như đại tỷ Vân Tiêu, sau khi Thần Nông đăng vị Nhân Hoàng, Bích Tiêu cũng được khí vận Nhân tộc bao phủ, tốc độ tu luyện tăng vọt.

Dự tính trong vòng mười vạn năm tất sẽ chứng đạo Hỗn Nguyên.

Bích Tiêu rời đi, Thần Nông vội vàng nhận chủ hai kiện linh bảo,

sau đó lập tức tra xét thông tin về Đoạn Tràng Thảo.

Xong xuôi, y dặn dò người bên cạnh: "Mau mau ghi lại." Dưới ánh hoàng hôn, đoàn người lại tiếp tục lên đường, hăng hái và tràn đầy hy vọng.

Năm Thần Nông thứ vạn, đoàn người đi khắp gần nửa Nam Đại Lục Hồng Hoang rồi trở về Trần Đô.

Thần Nông thị đem kinh nghiệm vạn năm chế tác thành hình vẽ trên gỗ và gốm sứ cho mọi người học tập.

Những linh vật độc thảo này mỗi thứ một đặc tính, được gọi là Thần Nông Bách Thảo Kinh, lần đầu tiên thành sách.

Thần Nông ở lại Trần Đô ba năm, dặn dò quan viên truyền bá Bách Thảo Kinh trong Nhân tộc, sau đó lại tiếp tục lên đường.

Bộ lạc Nhân tộc rải rác khắp đại lục nhưng chủ yếu ở Nam Đại Lục và Đông Đại Lục.

Thần Nông chuẩn bị đi bộ khắp hai đại lục, thăm dò hết tất cả các loại thảo dược thường gặp, triệt để lập nên y dược chi đạo.

Bước chân của tu sĩ Thái Ất không chậm, y đã đi hết gần nửa Nam Đại Lục, gặp được hơn trăm vạn loại thảo dược.

Những nơi sau này đa phần là đi bộ, gặp thảo dược lạ mới dừng lại chứ không đi thẳng một mạch.

Cho đến khi kết thúc.

Thần Nông lần này về nhà, cùng vợ sinh thêm một tiểu nữ nhi, đặt tên là Nữ Oa.

Nữ Oa sinh ra nhỏ nhắn linh động, vô cùng đáng yêu.

Bản tính lương thiện, đối với vạn vật sinh linh đều có lòng từ bi, thường xuyên giúp đỡ những người khó khăn.

Vì thế xung quanh Trần Đô, ai nấy đều yêu quý cô bé này, coi như trân bảo.

Một ngày nọ, Nữ Oa thấy có người ỷ mạnh hiếp yếu, phẫn nộ không thôi liền tiến lên ngăn cản.

“Kẻ nào dám cản trở bản thái tử?

Có biết bản thái tử là ai không?

Ta chính là Đại Thái Tử của Long cung Đông Hải, không muốn sống nữa sao?” Nam tử bị Nữ Oa cản trở thì thẹn quá hóa giận, quát lớn.

“Tên người xấu kia, mau rời khỏi Nhân tộc.” Nữ Oa là con gái Nhân Hoàng, tự nhiên không bị dọa sợ, phẫn nộ chỉ tay vào nam tử nói.

“...” Nam tử kia định ra tay nhưng hộ đạo giả của Long tộc đột nhiên xuất hiện, vội vàng bịt miệng y lại, xin lỗi Nữ Oa rồi nhanh chóng rời đi.

Tại bờ biển Đông Hải, Ngao Thiên phẫn nộ nhìn hộ đạo giả, lớn tiếng quát mắng.

“Thái tử, thân phận cô bé Nữ Oa kia không đơn giản, là con gái của Nhân Hoàng đương kim, đắc tội rồi toàn bộ Long tộc đều phải bồi tội.” Hộ đạo nhân cười khổ nói.

Biết Ngao Thiên tâm tính cao ngạo, không chịu được kích động, y khổ cực lắm mới khuyên được Ngao Thiên trở về.

Chương 90

Hộ đạo nhân nghĩ rằng chuyện này thế là xong, dù sao Trần Đô cách Đông Hải xa vạn dặm, lại thêm sự cảnh cáo với Ngao Thiên.

Vì thế y không báo cáo lên trên.

Nhiên, Ngao Thiên tâm tính cao ngạo lại không nuốt trôi cơn giận này, đem chuyện này ghi hận trong lòng.

Thời gian thấm thoát trôi qua, Nữ Oa dù sao cũng là một đứa trẻ, thường xuyên nhớ cha.

Một ngày nọ, nghe tộc nhân nói cha cô vài ngày trước xuất hiện ở Đông Hải.

Trong lòng lập tức lay động, cô bé giấu mọi người dắt một con tiên hạc ở Trần Đô hướng về Đông Hải đuổi theo.

Khi Nữ Oa tới Đông Hải, nhóm người Thần Nông tự nhiên đã rời đi từ lâu.

Nữ Oa vô cùng thất vọng, để tiên hạc bay lượn trên trời còn mình thì đi dạo bên bờ biển.

Cảnh này tình cờ bị Ngao Thiên chuẩn bị đi chơi nhìn thấy.

Nhìn bóng dáng Nữ Oa, ác niệm trong lòng hắn dâng trào, ngay khi định nhấc lên vạn trượng sóng dữ dìm chết Nữ Oa thì ở bờ Đông Hải, hư không vỡ nát, một nam một nữ hai đạo nhân ảnh bước ra.

"Nữ Oa, lại đây." Sở Nguyên nhàn nhạt liếc mắt nhìn Ngao Thiên dưới biển, đưa tay về phía Nữ Oa.

Chỉ một cái liếc mắt nhàn nhạt nhưng khiến Ngao Thiên như bị sét đánh, toàn bộ nguyên thần chân linh đều run rẩy, theo bản năng ngất

đi.

"...Võ Tổ và Thánh Mẫu nương nương." Nữ Oa tuy còn nhỏ nhưng vô cùng thông minh, nhận ra ngay thân phận của Sở Nguyên và Nữ Oa.

Cô bé lập tức kích động chạy về phía hai người, cung kính hành lễ.

"Nữ Oa bái kiến Võ Tổ, Thánh Mẫu nương nương." "Đứa trẻ ngoan." Nữ Oa nâng cô bé dậy, xoa đầu cười nhẹ.

"Thánh Mẫu nương nương, người có biết cha con hiện giờ ở đâu không?

Có thể đưa con đi tìm cha không?" Nữ Oa cầu xin Nữ Oa.

"Được, chúng ta đi." Sở Nguyên mở miệng, đưa hai người xé rách hư không rời đi.

Cùng lúc đó, tại cực đông Hồng Hoang, Chúc Long đang tu luyện bỗng nhiên mở mắt.

Khí vận Long tộc đang biến động kịch liệt.

"Chuyện gì thế này?" Chúc Long lòng đầy kinh nghi, năm đó sau trận chiến Đông Hải, chuyện Long tộc giao hảo với Nguyên Sơ Đạo Chủ cả Hồng Hoang đều biết.

Có chỗ dựa mạnh mẽ như vậy, trong thiên hạ này kẻ địch nào có thể khiến khí vận Long tộc biến động kịch liệt như thế?

Chúc Long theo bản năng suy tính, trong minh minh, một ánh mắt xuyên qua hư không vô tận nhìn về phía lão.

"Phụt..." Chúc Long bị phản phệ, lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, nguyên thần chân linh trong cơ thể đều run rẩy.

Chỉ một ánh mắt đã khiến Chúc Long trọng thương.

“Nguyên Sơ Đạo Chủ?” Chúc Long thần sắc kinh hãi, không kịp quan tâm gì nữa, vội vàng rời khỏi cực đông hướng về Long cung Đông Hải.

Long tộc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà chọc cho Nguyên Sơ Đạo Chủ chấn nộ?

“Oanh...” “Toàn bộ Long cung tổ điện kiến ta!” Trở về Long cung Đông Hải, Chúc Long phóng ra khí thế, quét ngang toàn bộ Đông Hải.

Giọng nói chứa đầy nộ khí truyền khắp Long cung.

“Chuyện gì vậy?

Lão tổ về rồi?

Lão tổ nổi giận sao?” Trong Long cung, từng tôn thần long ngẩng đầu, không dám do dự vội vàng hướng về Long cung tổ điện.

Long Mẫu, Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, Quy thừa tướng, Ngao Đồ...

Chẳng mấy chốc, trong Long cung tổ điện đã tập hợp những đại năng từ Thái Ất trở lên.

Bước vào tổ điện, tất cả đều nhìn về phía Chúc Long.

Thấy sắc mặt lão âm trầm, mắt lộ hàn quang, lòng ai nấy đều thắt lại.

Lần này chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn.

Lại khiến lão tổ chấn nộ như thế?

“Nhị đệ, đã xảy ra chuyện gì?” Long Mẫu trong lòng lo thỏ, lo lắng hỏi Chúc Long.

Chúc Long xua tay, ánh mắt lạnh lẽo quét qua đại điện như thần đao của thiên đạo, khiến người ta phát lạnh.

“Có ai nói cho ta biết, tên nào không có mắt đã đắc tội Nhân tộc, xúc phạm Nguyên Sơ Đạo Chủ?” Giọng nói băng lãnh vang lên trong tổ điện khiến tất cả đều biến sắc.

“Cái gì?” Trong khoảnh khắc, ngay cả Long Mẫu cũng chấn động, trong mắt hiện lên vẻ hoảng loạn, mặt mũi trắng bệch.

Long tộc đắc tội Nguyên Sơ Đạo Chủ?

Với tư cách là minh hữu, thân chinh tham dự trận chiến năm đó, những người ở đây đối với Sở Nguyên vừa kính vừa sợ, đã khắc sâu vào xương tủy.

Vừa xuất thế đã phúc diệt ngàn vạn Yêu tộc, liên tiếp đồ sát ba vị Thánh nhân, uy chấn Hồng Hoang.

Ngay cả Hồng Quân lão tổ cũng chọn lùi bước.

Lần thứ hai ra tay một chỉ điểm sát Minh Hà lão tổ.

Lần thứ ba ra tay, Thập Nhị Đô Thiên đại trận cường thế đánh vỡ Chu Thiên Tinh Thần đại trận, Đế Tuấn Thái Nhất bỏ chạy, Yêu tộc tử thương quá nửa.

Lần thứ tư diệt Nguyên Thủy, độ Đạo kiếp, Hóa Tự Tại liên tiếp đồ sát ba vị Thánh nhân.

Cuối cùng còn oanh sát Thiên Đạo Bàn Cổ, trở thành người đầu tiên trong Hồng Hoang chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Sau đó còn thân hóa U Minh Luân Hồi, chứng đắc Địa Đạo chi chủ, sánh ngang với Thiên Đạo.

Triệt để đứng trên đỉnh Hồng Hoang.

Thiên Đình Yêu tộc thanh thế hạo đại bị lật tay là diệt.

Trong Hồng Hoang, Nguyên Sơ Đạo Chủ là người không thể đắc tội nhất.

Phải biết rằng trước khi là Đạo Chủ, ngài chính là Ma Chủ.

Sát phạt quả đoán, đối đãi kẻ địch không hề lưu tình, chém tận sát tuyệt.

Giờ đây trong Long tộc có người xúc phạm Nguyên Sơ Đạo Chủ?

Trong khoảnh khắc, tất cả đại năng đều hoảng loạn, từng người giận tím mặt, lớn tiếng nộ hống: "Là ai?

Chém đi rồi hướng Đạo Chủ bồi tội!" "Mau đứng ra!" Những tiếng nộ hống vang rền che giấu nỗi sợ hãi tận cùng của các đại năng Long tộc.

Lần đầu tiên họ cảm nhận chân thực nguy cơ diệt tộc, thậm chí còn đáng sợ hơn cả khi Thiên Đình chinh phạt Đông Hải năm xưa.

"Long Vương!" Lúc này, bên ngoài tổ điện, hộ đạo giả bế Ngao Thiên đang hôn mê vội vàng chạy vào, thần sắc khẩn trương.

"Long..." Ngay sát na bước vào tổ điện, hộ đạo giả thần sắc trì trệ, đứng ngây tại chỗ.

Bầu không khí áp bức cực hạn trong tổ điện khiến y cảm thấy cơ thể như sắp nổ tung.

"Phịch." Nhìn những vị đại năng thường ngày bế quan không ra của Long tộc lúc này đang đỏ mắt nhìn mình, hộ đạo giả hai chân mềm nhũn, không chịu nổi áp lực mà ngã quỵ xuống đất.

"Chuyện gì?

Ai cho ngươi vào?

Thiên nhi sao thế?" Đông Hải Long Vương Ngao Quảng bước ra, nhíu mày quát hộ đạo giả.

"Khởi bẩm Long Vương, các vị lão tổ, Đại thái tử vừa rồi..." Hộ đạo giả nào dám ẩn giấu, lập tức kể lại đầu đuôi sự tình.

Khi nói đến chuyện Sở Nguyên một ánh mắt khiến Ngao Thiên ngất xỉu, giọng hộ đạo giả nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Lúc này trong đại điện, từng vị đại năng thở dốc, ánh mắt đỏ rực.

Nhìn Ngao Thiên và hộ đạo giả, sát cơ lẫm liệt khiến không khí bị ép chặt đến cực điểm.

Hộ đạo giả cảm thấy lành ít dữ nhiều.

"Thành sự bất túc, bại sự hữu dư.

Chỉ vì một trận tranh cãi mà mang tới cho Long tộc ta một tai họa diệt tộc.

Chương 91

Ngao Đồ!" Phía trên, Chúc Long ánh mắt băng lãnh, quát lớn.

"Có." Ngao Đồ với sát ý ngút trời bước ra.

"Đem hai tên Ngao Thiên này xuống, rút đi long cân, nhiếp ra nguyên thần chân linh, trấn áp trong Cửu U luyện ngục, vĩnh thế không được ra." Chúc Long nộ hống.

"Ngao Đồ tuân lệnh." Ngao Đồ lĩnh mệnh, đưa hộ đạo giả và Ngao Thiên đang hôn mê đi.

"Ngao Quảng." Chúc Long lại nhìn Ngao Quảng đang tái mặt.

"Ngao Quảng có mặt." Ngao Quảng cơ thể run lên, vội vàng bước ra.

"Từ hôm nay phế bỏ vị trí Đông Hải Long Vương của Ngao Quảng.

Đi theo ta tới gặp Nguyên Sơ Đạo Chủ, nếu nhận được sự lượng thứ thì ở lại Nhân tộc hiệu mệnh một tỷ năm.

Nếu Nguyên Sơ Đạo Chủ vẫn còn giận thì hãy chuẩn bị đi bầu bạn với thằng con phế vật của ngươi đi." Giọng nói băng lãnh lọt vào tai, Ngao Quảng cơ thể run rẩy, sắc mặt trắng bệch đến cực điểm.

"Ngao Quảng lĩnh mệnh." Đông đại lục Hồng Hoang có ngọn núi tên Phát Cữu.

Trong núi Phát Cữu đá lạ lởm chởm, nhiều kỳ thạch thần ngọc khắp núi rừng.

Một ngày nọ, đoàn người Thần Nông đi vào núi Phát Cữu.

"Phụ hoàng..." Bỗng nhiên bên tai Thần Nông vang lên tiếng gọi

của Nữ Oa.

Thần Nông ngẩn ra, tưởng mình nhớ con quá hóa ảo giác.

Ngẩng đầu lên thì phát hiện giữa hư không không biết từ lúc nào đã xuất hiện ba đạo nhân ảnh: Một nam một nữ và Nữ Oa.

Đợi nhìn rõ dung mạo, Thần Nông trong lòng đại kinh, vội vàng quỳ lạy: "Liệt Sơn thị bái kiến Võ Tổ, Thánh Mẫu nương nương." "Chúng ta bái kiến Võ Tổ, Thánh Mẫu nương nương." Phía sau Thần Nông, đám cường giả Nhân tộc cũng vừa kinh vừa mừng, quỳ lạy theo.

"Không cần đa lễ." Sở Nguyên tâm niệm động một cái, thiên địa tự có vĩ lực nâng mọi người dậy.

"Phụ hoàng, Nữ Oa nhớ người quá." Lúc này Nữ Oa sà vào lòng Thần Nông, vui mừng nói.

"Nữ Oa ngoan, phụ hoàng cũng nhớ con.

Võ Tổ, Thánh Mẫu, rốt cuộc là chuyện gì?" Thần Nông ôm Nữ Oa trong lòng, nghi hoặc hỏi.

"Chuyện này là do ngươi." Sở Nguyên nói đoạn, một chỉ điểm vào mi tâm Thần Nông, truyền hình ảnh vừa rồi và vận mệnh vốn có của Nữ Oa cho y.

"Tên của Nữ Oa hài âm với Thánh nhân, xúc phạm cấm kỵ, mệnh trung chú định sẽ có kiếp nạn này." "..." Thần Nông trong lòng đại kinh, theo bản năng ôm chặt Nữ Oa, thần sắc hối hận: "Thần Nông vô tri, xin Thánh Mẫu nương nương trách phạt." Y vẫn còn sợ hãi, chỉ vì một sơ suất mà suýt nữa làm hại con gái gặp tai ương.

May mà Võ Tổ và Thánh Mẫu kịp thời tới, nếu không nhất định sẽ hối hận suốt đời.

“Kiếp nạn đã qua, cũng không cần quá tự trách.” Nữ Oa nói với Thần Nông.

Sở Nguyên tiếp lời: “Tên Nữ Oa không thể dùng được nữa.

Mệnh cách của cô bé không trấn áp nổi cái tên này, nếu cưỡng ép dùng thì sau này nhất định tai kiếp không ngừng.

Đổi tên thành Tinh Vệ đi.” “Tinh Vệ?

Thần Nông đa tạ Võ Tổ ban tên, sau này con sẽ gọi là Tinh Vệ.” Thần Nông lập tức đồng ý.

Bỗng nhiên Sở Nguyên tự cảm ứng được, quay đầu nhìn về hướng Đông Hải: “Mọi người cứ trò chuyện, ta đi xử lý chuyện Long tộc.” Nói xong y liền biến mất tại chỗ, xuất hiện trên một ngọn núi cách đó hàng vạn dặm.

“Xoẹt.” Tay vung một cái, hư không vỡ nát, bóng dáng Chúc Long và Ngao Quảng lập tức rơi ra.

“Đạo Chủ?

Chúc Long kiến Đạo Chủ.” Chúc Long ổn định thân hình, nén chấn động trong lòng, vội vàng hành lễ với Sở Nguyên.

Bên cạnh lão, Ngao Quảng càng không dám chậm trễ: “Ngao Quảng bái kiến Nguyên Sơ Đạo Chủ.” Địa vị của gã nằm trong một lời nói của Sở Nguyên.

Hiệu mệnh cho Nhân tộc một tỷ năm tuy thời gian dài đằng đẵng nhưng tổng còn tốt hơn bị rút long cân, nguyên thần chân linh trấn áp Cửu U luyện ngục vĩnh thế không được siêu sinh.

Lúc này trong lòng Ngao Quảng hận chết Ngao Thiên.

Vì tên nhóc này mà không chỉ mất chức Long Vương Đông Hải, tính mạng cũng lâm nguy.

Thật là nghiệt chướng mà.

“Chúc Long, cuộc sống hiện tại của Long tộc quá an nhàn rồi sao?

Năm đó trận chiến Đông Hải giúp Long tộc lấy lại lòng tin, chuẩn bị tranh bá Hồng Hoang?” Bên vách đá, Sở Nguyên đứng chắp tay, lưng quay về phía hai người, giọng nói đạm mạc khiến Chúc Long phát lạnh.

“Đạo Chủ, tuyệt đối không có chuyện đó.

Việc này hoàn toàn do Ngao Thiên gây ra, chúng ta đều không hay biết gì cả.” Chúc Long cười khổ nói.

Đúng là tai họa từ trên trời rơi xuống.

Các chủng tộc đều sợ nhất loại phiền não này, không biết tên phá gia chi tử nào trêu chọc phải tồn tại vô thượng làm liên lụy cả tộc.

Loại ngu ngốc này tuy ít nhưng chung quy vẫn có.

“Đạo Chủ, Ngao Thiên đã bị ta rút long cân, nguyên thần chân linh trấn áp tại Cửu U luyện ngục, vĩnh thế không được siêu sinh.

Ngao Quảng ta cũng đưa tới đây cho ngài, gã quản giáo không nghiêm, suýt hại chết con gái Nhân Hoàng, tội có đáng được.

Xin Đạo Chủ trừng phạt.” Chúc Long nói.

“Không cần đâu.” Sở Nguyên quay người nhìn Chúc Long: “Chuyện này ác quả chưa thành, chết một Ngao Thiên là đủ rồi, không cần liên lụy người khác.

Lần này nể tình xưa, ta không truy cứu nữa.

Chúc Long, hy vọng sau khi về ngươi hãy chỉnh đốn Long tộc cho tốt.

Long tộc không chịu nổi giày vò nữa đâu, nếu còn xảy ra chuyện

như vậy thì khó thoát khỏi con đường hủy diệt.

Lời đã nói hết, các ngươi tự giải quyết cho tốt.” Nói xong Sở Nguyên lắc đầu, bước một bước rồi biến mất trước mặt hai người.

“Lão tổ?” Sở Nguyên đi rồi, Ngao Quảng nhìn Chúc Long với vẻ mong đợi.

“Tới tổ địa Nhân tộc đi.

Nguyên Sơ Đạo Chủ khoan hồng đại lượng nhưng Long tộc không thể không bày tỏ.

Sau một tỷ năm quay về Đông Hải, ngươi vẫn có thể làm Long Vương Đông Hải.” Chúc Long phất ống tay áo nói rồi quay người rời đi.

Ngao Quảng sắc mặt ảm đạm nhưng nghe câu sau thì mắt sáng rực lên.

Sau một tỷ năm vẫn có thể làm Long Vương?

Núi Phát Cữu.

“Chuyện đã xong rồi chứ?” Sở Nguyên bước ra nhìn Thần Nông và Tinh Vệ.

“Vô sự, đa tạ Võ Tổ.” Thần Nông thị cảm kích nói.

“Không cần khách sáo.

Thần Nông nếm bách thảo, công đức kéo dài ngàn vạn đời, con đường của ngươi ở phía trước.” Sở Nguyên xua tay, cảm thán một câu rồi đưa Nữ Oa và Tinh Vệ rời đi.

“Chư vị, chúng ta tiếp tục thôi.” Sở Nguyên đi rồi, Thần Nông quay lại nói với đám cường giả Nhân tộc.

Đoàn người lại tiếp tục cuộc hành trình.

Chuyện Long tộc tạm gác lại, Sở Nguyên và Nữ Oa đưa Tinh Vệ về Trần Đô xong thì quay về Vĩnh Hằng Đại Thế Giới.

Trước kết giới Thế Giới Thụ, Quỳnh Tiêu vẻ mặt đau khổ, đi tới đi lui tại chỗ.

"Sao thế, ủ rũ thế kia?" "Sư phụ." Thấy Sở Nguyên, Quỳnh Tiêu vội vàng nghênh đón: "Sư phụ, tại sao đại tỷ nhị tỷ lại nhẹ nhàng như vậy, chỉ cần giảng đạo lý, ban cho mấy kiện linh bảo là xong.

Còn con lại phải học binh pháp trận đồ, học trị quốc lý chính, khó quá, con học không vô." Quỳnh Tiêu mếu máo, kéo tay áo Sở Nguyên nói.

"Như vậy sao?" Sở Nguyên liếc mắt nhìn, biết nha đầu này trong lòng có tính toán nhưng cũng không vạch trần.

Với tâm tính của Quỳnh Tiêu, bắt nàng học những thứ đó quả thực có chút khó khăn.

Lỡ như sau này nàng dạy hư Hiên Viên thì sao?

Sở Nguyên cũng có chút lo lắng.

"Có thể đổi được không?

Chương 92

Trong Ngũ Đế chẳng phải còn một người sao, con đi thu người đó làm đồ đệ được không?" Quỳnh Tiêu vội vàng hỏi.

"Ngũ Đế, Đại Vũ?" Sở Nguyên thầm nhẩm, cũng không phải không thể.

Công đức của Ngũ Đế tuy ít hơn Tam Hoàng nhưng Đại Vũ là ngoại lệ.

Xẻ núi khơi sông, thông mạch nước của đại lục Hồng Hoang đổ về tứ hải, công đức vô lượng.

Lại phân chia Nhân tộc thành Cửu Châu, xây dựng vương triều gia thiên hạ đầu tiên trong lịch sử Nhân tộc, thúc đẩy mạnh mẽ tiến bộ văn minh Nhân tộc.

Công đức rộng lớn gần như sánh ngang Tam Hoàng.

Đó cũng là lý do ban đầu Sở Nguyên chỉ để lại một vị Đế.

Cho Quỳnh Tiêu đi dạy?

Có vẻ cũng không cần quá phiền phức, không lo nàng dạy lệch hướng.

Cân nhắc một phen, Sở Nguyên phát hiện đây quả thực là một lựa chọn không tồi, lập tức gật đầu đồng ý: "Được rồi." "Da!

Sư phụ, tốt quá rồi, con cuối cùng không cần phải học binh pháp thao lược nữa.

Con tự do rồi!" Quỳnh Tiêu lập tức kích động nhảy dựng lên, hò reo vui sướng, vô cùng đáng yêu khiến Nữ Oa không khỏi bật cười.

"Được rồi, đi gọi Thanh Đế tới." Sở Nguyên bất lực nói.

“Vâng.” Quỳnh Tiêu đáp lời, chỉ cần không phải học binh pháp là được.

Chẳng mấy chốc, một Thanh Đế tiến vào kết giới Thế Giới Thụ.

“Tử Thanh bái kiến Võ Tổ, không biết Võ Tổ gọi ta có việc gì phân phó?” “Mấy năm nay ở Hồng Hoang có thích ứng không?” Sở Nguyên hỏi.

“Có thể thích ứng.

Là tu sĩ nếu ngay cả môi trường cũng không thích ứng nổi thì chẳng bàn gì đến tu luyện.” Thanh Đế mỉm cười nói.

Tâm tính ngài đạm nhiên nên đối với những chuyện này không có cảm giác gì lớn.

Mấy vạn năm nay ngài luôn ở tổ địa, xem những thông tin ghi chép của Nhân tộc, vạn chủng tộc, tỷ sinh linh, thật tuyệt luân.

Hồng Hoang rất tốt.

“Thích ứng là tốt rồi.

Hiện giờ có chuyện cần ngươi làm.” Sở Nguyên nói.

“Xin Võ Tổ chỉ thị.” Sở Nguyên gật đầu: “Có biết chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế không?” “Biết một ít.” Thanh Đế nói, chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế thì Toại Nhân thị từng giới thiệu qua.

Đối với Nhân tộc dường như vô cùng quan trọng.

Thiên Hoàng Phục Hy hiện giờ đang bế quan trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, ngài từng trò chuyện với đối phương, đàm đạo rất vui vẻ.

“Hiện giờ Thiên Hoàng quy vị, Địa Hoàng Thần Nông trị thế, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm sắp viên mãn.

Sau Địa Hoàng, Nhân Hoàng sẽ xuất thế.

Khác với Thiên Địa nhị hoàng dẫn dắt văn minh phát triển, chức trách của Nhân Hoàng là thống nhất lại các bộ lạc Nhân tộc đang tản mát trên đại lục Hồng Hoang, dung hợp làm một.

Vì thế Nhân Hoàng chủ về sát phạt, cần dùng binh đao lập thế, thống nhất chín đại vương tộc bộ lạc, thậm chí cả Nhân Vu nhất tộc.

Cho nên cần một lão sư có thể dạy hành quân đánh trận, trị quân lý chính." Nói tới đây Sở Nguyên dừng lại.

Thanh Đế trong lòng đã đoán được.

"Ban đầu vị trí sư phụ của Nhân Hoàng định giao cho Tam Tiêu.

Nhưng Quỳnh Tiêu tính tình tán mạn, không học nổi binh pháp thao lược.

Vì thế ta định để ngươi đi một chuyến.

Ý ngươi thế nào?" "Tử Thanh tuân mệnh." Làm sư phụ của Nhân Hoàng, công đức nhận được vô cùng khủng khiếp, nhiệm vụ này chẳng khác gì ban thưởng.

Thanh Đế sẽ không từ chối, cũng nhân cơ hội này tìm hiểu sâu hơn về thế giới Hồng Hoang.

Thanh Đế lĩnh mệnh rời đi.

Sở Nguyên thì hướng ánh mắt vào trong Thế Giới Thụ.

Hậu Thổ đã bế quan hơn hai mươi vạn năm, Hỗn Độn Bất Diệt Thể sắp tiến hành bước cuối cùng rồi.

"Sắp rồi, sắp rồi." Sở Nguyên ngẩng đầu nhìn trời, bóng dáng phiêu miểu, hiện hóa ra vô cùng đạo vận.

Thời gian nhoáng cái đã là năm Địa Hoàng thứ mười hai vạn.

Đông đại lục Hồng Hoang có một con sông lớn tên Cơ Thủy, cuồn

cuộn chảy xuyên đông tây.

Hữu Hùng bộ lạc định cư bên sông Cơ Thủy, sừng sững trên gò Hiên Viên, truyền thừa cổ xưa, nhân khẩu đông đúc.

Thủ lĩnh đương nhiệm của Hữu Hùng bộ lạc tên là Thiếu Điển, vợ là Phụ Bảo, dịu dàng đáng yêu, rất được Thiếu Điển sủng ái.

Một đêm nọ, Phụ Bảo thấy một luồng điện quang quanh quẩn Bắc Đẩu rồi từ trên trời rơi xuống.

Vô tận tinh hoa cuồn cuộn tràn ngập chân trời, hóa thành một luồng lưu quang bay vào trong cơ thể Phụ Bảo rồi biến mất.

Một tháng sau, Phụ Bảo mang thai.

Dị tượng nhập thể, thiên sinh thánh hiền.

Phụ Bảo kể cho Thiếu Điển nghe, ông vô cùng mừng rỡ.

Chuyện này Hữu Hùng bộ lạc không hề che giấu mà dưới sự cố ý tuyên truyền của Thiếu Điển đã lan rộng ra các bộ lạc xung quanh.

Hoàn cảnh tương tự với Phục Hy và Thần Nông khiến nhiều bộ lạc nảy sinh ý định, lần lượt mang bộ lạc tới quy thuận.

Hữu Hùng bộ lạc từ đó uy thế tăng vọt.

Truyền tới Trần Đô, nhiều cường giả Nhân tộc cũng lý sở đương nhiên cho rằng đứa trẻ trong bụng Phụ Bảo sẽ là thánh hiền của Nhân tộc nên phái người tới hộ vệ.

Nghiễm nhiên bồi dưỡng như Nhân Hoàng đời thứ ba.

Hữu Hùng bộ lạc hân hoan, Nhân tộc Trần Đô cũng tràn đầy hy vọng.

Nhưng có một người ngoại lệ, đó chính là Du Võng.

Du Võng họ Khương, là thủ lĩnh đương nhiệm của bộ lạc Viêm

Đế, cháu tám đời của Thần Nông.

Thần Nông lên ngôi Nhân Hoàng, đi khắp đại địa Hồng Hoang biện thức linh thảo, viết nên Thần Nông Bách Thảo Kinh.

Sau khi ngài đi, mọi việc của Nhân Hoàng đô do thủ lĩnh bộ lạc Viêm Đế đại diện xử lý.

Mười hai vạn năm trôi qua, hậu duệ của Thần Nông thành hàng ngàn hàng vạn, con cháu đích hệ đã truyền tới đời thứ tám.

Du Võng chính là thủ lĩnh đời thứ tám của bộ lạc Viêm Đế.

Y bẩm sinh thông tuệ, từ nhỏ đã giúp cha xử lý chính sự, thưởng phạt phân minh, uy vọng rất cao, rất được lòng người Trần Đô.

Hiện giờ Thần Nông không có mặt, Du Võng là người quyết định mọi việc của Nhân Hoàng đô.

Về quyền lực, tuy không có danh hiệu Nhân Hoàng nhưng lại có thực lực của Nhân Hoàng.

Nhiên, chuyện của Hữu Hùng bộ lạc truyền tới lập tức gây chấn động cả Trần Đô.

Mọi người đều thảo luận, kỳ vọng đứa trẻ trong bụng Phụ Bảo có thể dẫn dắt Nhân tộc trở nên mạnh hơn, tốt hơn.

Mỗi ngày đều nghe những lời như vậy khiến Du Võng trong lòng không thoải mái.

Mỗi ngày y đều cần cù chăm chỉ vì công việc của Nhân tộc, ngay cả tu luyện cũng bỏ bê.

Thế nhưng cuối cùng lại không bằng một đứa trẻ chưa ra đời.

Nếu đã là thánh hiền bẩm sinh thì việc học tập sau này còn có ích gì?

Du Võng trong lòng tức giận nhưng bản tính công chính, xử lý chính sự vẫn không chút sai sót.

Y chỉ giấu chuyện này trong lòng, không bộc phát ra.

Nhưng dù thế nào, hạt giống kháng cự đã gieo xuống trong lòng.

Chương 93

Một năm sau, mồng ba tháng ba, Phụ Bảo lâm bồn.

"Oanh..." Giữa hư không có dị tượng kinh thế, cửu long lượn lờ từ trên trời rơi xuống.

Trên khung thương, mạn thiên tinh thần lấp lánh, rủ xuống vô tận tinh hoa.

Thiên nữ bay múa trên không trung rải hoa, tiên âm miểu miểu.

Không lâu sau, một tiếng trẻ con khóc truyền ra từ trong nhà, Phụ Bảo đã hạ sinh một bé trai.

Thánh Hoàng giáng thế, dị tượng kinh thiên.

Thiếu Điển và các cường giả tổ địa không còn nghi ngờ gì nữa, vô cùng mừng rỡ.

Nhiên, khác với đãi ngộ của Thiên Hoàng và Địa Hoàng, hôm nay không có ai tới thu đồ đệ.

Nhưng đây chỉ là chuyện nhỏ, không ai quá để ý.

"Trong hoàn cảnh thế này mà trưởng thành..." Trong hư không nơi Thiếu Điển không nhìn thấy, Thanh Đế đứng sừng sững, lông mày hơi nhíu lại.

Sau khi rời Thủ Dương Sơn, ngài liền đi du lịch Hồng Hoang, cảm ngộ thiên đạo tự nhiên.

Chuyện Hữu Hùng bộ lạc ngài nghe được từ các bộ lạc khác, danh vọng kiểu này không khiến Thanh Đế yên tâm.

Thanh Đế siêu thoát từ Huyền Hoàng vũ trụ, hiểu rõ hơn ai hết tầm quan trọng của môi trường đối với sự trưởng thành của một con

người.

Trong hoàn cảnh hiện nay, dù có là thánh hiền bẩm sinh cũng có khả năng bị dạy hư.

"Ai." Khẽ thở dài một tiếng, Thanh Đế phất tay, lập tức gió lớn nổi lên, mưa đổ tầm tã.

Nơi chân trời vạn đạo lôi đình nổ vang, mây đen cuồn cuộn như thể thế giới sắp hủy diệt.

Lại có dị tượng từ trên trời rơi xuống?

Cảnh tượng khủng bố khiến tất cả đều kinh ngạc.

"Chuyện gì vậy?" Thiếu Điển trong nhà cũng bị kinh động, dùng pháp lực Thần Ma hộ vệ đứa trẻ trong lòng bước ra.

"Trời giáng dị triệu, e không phải chuyện tốt." Thủ hộ giả do tổ địa phái tới hiện thân, thần sắc lo lắng.

"Oanh..." Ngay lúc đó, giữa hư không có một luồng thanh phong thổi qua, Thiếu Điển chỉ cảm thấy cơ thể tê dại, nguyên thần chân linh đều bị che lấp.

Đợi khi định thần lại, bên tai nghe thấy giọng nói hoảng hốt của cường giả tổ địa: "Không xong rồi, đứa bé bị bắt đi rồi!" "Đứa bé?" Thiếu Điển cúi đầu, đứa bé trong lòng đã biến mất không thấy đâu nữa.

Ông như bị một đạo lôi đình hủy diệt đánh trúng, thất hồn lạc phách đứng yên tại chỗ.

"Oanh..." Rất nhanh, tin tức truyền về tổ địa.

Cường giả Nhân tộc lập tức xôn xao, phẫn nộ tìm đến gặp Toại Nhân lão tổ và Thiên Hoàng Phục Hy, thỉnh cầu hai người tìm ra kẻ ra tay cứu lấy đứa bé.

Phục Hy và Toại Nhân trong lòng kinh hãi, vừa định đứng dậy thì bên tai truyền đến tiếng của Sở Nguyên.

"..." Hai người trấn tĩnh lại, ngồi xuống lần nữa.

"Đây là kiếp số của Nhân Hoàng, không thể tránh khỏi.

Nếu thật sự là thánh hiền bẩm sinh thì chắc chắn không vì thế mà gặp nạn, sớm muộn gì cũng có ngày trở về.

Các ngươi đều lui xuống đi." Những cường giả Nhân tộc bị đuổi khỏi Vĩnh Hằng Đại Thế Giới trong lòng mờ mịt.

Ý gì đây?

Chẳng lẽ trước đây đều sai, đứa bé đó không phải thánh hiền?

Toại Nhân thị và Phục Hy không ra tay, cường giả Nhân tộc đành chịu, chỉ có thể bỏ cuộc, đem lời của Toại Nhân thị kể cho Thiếu Điển và Phụ Bảo.

"Con của ta nhất định là thánh hiền.

Sớm muộn gì cũng có ngày trở về." Thiếu Điển và Phụ Bảo trong lòng không hề nghi ngờ, kiên định cho rằng đứa trẻ thiên sinh bất phàm.

Trong Trần Đô, Du Võng nhận được tin tức cũng ngây người.

Không biết nên vui hay buồn, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Thời gian nhoáng cái đã mười năm.

Một ngày nọ, tại Hữu Hùng bộ lạc, Thanh Đế dắt một bàn tay nhỏ đi vào, gia nhập bộ lạc.

Cùng lúc đó, trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới.

"Oanh..." Theo một luồng khí tức Thần Ma hùng hồn hạo hãn trào dâng, các đại đạo pháp tắc hùng vĩ vô lượng hoành hành thiên tế.

Khí thế cuồn cuộn quét sạch lục hợp, vô lượng đại đạo trấn áp bát hoang.

Trong Thế Giới Thụ, Hậu Thổ với thân hình thánh khiết bước ra, một bước đã tới bên ngoài Thủ Dương Sơn.

"Oanh..." Vô cùng Địa Đạo bản nguyên cuồn cuộn kéo theo chân linh của Hậu Thổ.

Phút chốc, một luồng thánh uy sánh ngang Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bộc phát từ trên người Hậu Thổ, quét ngang thế giới Hồng Hoang.

"Hôm nay, ta Hậu Thổ chứng đạo thành thánh, là vị thánh đầu tiên của Địa Đạo." "Oanh..." Nơi chân trời có vạn đạo oanh minh hưởng ứng, vô tận pháp tắc hiển hóa thế gian, trời giáng tiên lâm, đất mọc sen vàng, ân huệ chúng sinh.

Trong khoảnh khắc, không biết bao nhiêu sinh linh khai mở trí tuệ, bước lên con đường siêu phàm.

"Oanh..." Đạo âm vang rền trời xanh, vô lượng thánh uy quét khắp Hồng Hoang, kinh động chư thiên đại năng.

"Hậu Thổ thành thánh?" "Vị thánh đầu tiên của Địa Đạo." "Địa Đạo cũng bắt đầu trỗi dậy rồi sao?" Giữa hư không, từng luồng thần niệm dao động, thể hiện sự bất an trong lòng.

Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử đang tu luyện bị khí thế của Hậu Thổ làm kinh động, tỉnh lại.

"Hậu Thổ chứng đạo.

Vị thánh đầu tiên của Địa Đạo sao?

Lão đạo cũng không kém cạnh đâu.

Sắp rồi, sắp rồi...” Giữa hư không vang lên tiếng lẩm bẩm khẽ khàng, Trấn Nguyên Tử lại nhắm mắt lại.

Trong thế giới U Minh, giữa huyết hải.

Khi khí thế của Hậu Thổ quét ngang Hồng Hoang, một đôi mắt mở ra xuyên qua hư không vô tận, nhìn thấy cảnh tượng trên Thủ Dương Sơn.

“Hậu Thổ thành đạo?” Minh Hà lão tổ trong lòng kinh ngạc.

Tốc độ thành đạo của Hậu Thổ vượt xa tưởng tượng của lão.

Lão vốn nghĩ đối phương dù tu luyện nhanh đến mấy cũng phải mất triệu năm mới có thể chứng đạo.

Không ngờ hiện giờ đã thành công trước hơn hai mươi vạn năm.

Với cảnh giới bán bộ Hỗn Nguyên tu luyện Hỗn Độn Bất Diệt Thể, đứng trên cao nhìn xuống, hiện giờ lão cũng mới đạt tới tầng thứ bốn mươi ba.

“Thôi, mau chóng tu luyện thôi.” “Hậu Thổ thành thánh.” Trên núi Côn Luân, trong Tam Thanh điện, Bàn Cổ Tam Thanh nhìn nhau, ánh mắt đầy vẻ ngưng trọng.

Họ không quên lời của Hồng Quân đạo tổ năm xưa.

Khi Địa Đạo tứ thánh tụ họp chính là lúc thiên địa lưỡng đạo tranh phong.

Hậu Thổ thành thánh đã chứng minh ngày đó không còn xa nữa.

“Chúng ta cần phải bố cục trước.” Im lặng một hồi, Lão Tử mở lời.

“Hiện giờ Nhân tộc là nhân vật chính của Hồng Hoang, sự tranh phong giữa Thiên Đạo và Địa Đạo tự nhiên cũng sẽ xoay quanh Nhân tộc mà triển khai.

Ta cần phò tá một bộ lạc lớn của Nhân tộc chỉ thuộc về Huyền Môn." "Được." Nguyên Thủy và Thông Thiên tự nhiên ủng hộ.

Tranh giành đại đạo là tranh giành quyền chủ đạo Hồng Hoang.

Thiên Đạo thất bại thì các Thánh nhân Thiên Đạo cũng sẽ gặp họa theo.

Không thể lùi bước.

"Chuyện này cần Tây Phương nhị thánh, tứ giáo cộng sinh, ngũ thánh đồng tụ, không tin không áp chế nổi Địa Đạo." Lão Tử trầm giọng nói.

"Vậy còn Nữ Oa sư muội thì sao?" Thông Thiên giáo chủ hỏi.

Chương 94

"Nữ Oa sư muội không lập giáo, vốn không có tâm quản lý sự vụ Hồng Hoang." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Lại nữa, quan hệ của nàng với Nguyên Sơ Đạo Chủ kia rất tốt.

Thật sự để nàng gia nhập vào, chúng ta có thể yên tâm sao?" Thông Thiên giáo chủ không nói gì nữa.

Thủ Dương Sơn.

"Xoẹt." Hư không vỡ nát, mười một đạo thân hình với khí thế ngất trời bước ra.

"Ha ha ha..." Tiếng cười sảng khoái vang thấu thiên địa, các Tổ Vu nhất tề tụ họp trước mặt Hậu Thổ.

"Muội muội cuối cùng cũng chứng đạo.

Từ nay trong Vu tộc ta cũng có Thánh nhân." Mười một vị Tổ Vu vây quanh Hậu Thổ nương nương, vui mừng ra mặt.

Hiện giờ mười một Tổ Vu cũng tu luyện Hỗn Độn Bất Diệt Thể, tu vi tiến triển vượt bậc.

Khí thế trầm trọng gần như muốn ép sập cả thiên địa.

"Các vị ca ca tỷ tỷ, theo muội vào Vĩnh Hằng Đại Thế Giới đàm đạo đi." Hậu Thổ mỉm cười, cùng các Tổ Vu tiến vào Vĩnh Hằng Đại Thế Giới.

Việc Hậu Thổ thành thánh chỉ gây ra chấn động vô biên trong tầng lớp thượng tầng Hồng Hoang.

Những tồn tại dưới Đại La thì không quan tâm đến thế.

Cùng lúc đó, Nhân tộc phát triển rầm rộ.

Thanh Đế đưa Công Tôn Hiên Viên đi dạo khắp Đông Đại Lục mười năm để tăng thêm kiến thức và trải nghiệm.

Khi Hiên Viên mười tuổi, hai người trở về gò Hiên Viên.

Ngài không nói cho Hiên Viên biết thân phận của mình, thậm chí còn phong ấn huyết mạch của cậu bé.

Ngay cả Thiếu Điển và Phụ Bảo đứng trước mặt cũng không cảm nhận được liên hệ huyết mạch.

Cứ như thế, Hiên Viên lớn lên trong Hữu Hùng bộ lạc.

Cậu bé sinh ra đã thần linh, thông minh khác thường, tính cách kiên nghị, có sự hiểu biết sâu sắc về vạn vật tự nhiên.

Năm mười lăm tuổi, Hiên Viên dùng cỏ cây thực vật chế tác y quan, nổi danh gần xa, bắt đầu bộc lộ tài năng trong Hữu Hùng bộ lạc.

Sau đó cậu bé chế xe thuyền, chế âm luật, học tập và cải tiến y học do Thần Nông thị truyền lại, dần dần có danh vọng, được mọi người kính trọng.

Ngoài ra, Hiên Viên bản tính cơ mẫn, có tài biện phi, ngay cả tộc trưởng Thiếu Điển cũng khen ngợi không thôi.

Chớp mắt đến năm Hiên Viên mười tám tuổi, Thanh Đế giải khai phong ấn, đưa cậu bé đi tìm Thiếu Điển, nói rõ mọi chuyện.

"Môi trường quá ôn hòa sẽ khiến con người ta lười biếng, ngạo mạn, tự đại.

Ta thụ mệnh Võ Tổ dạy dỗ Hiên Viên, vì thế sau khi biết rõ sự tình đã tự ý ra tay đưa nó đi." Biết được Hiên Viên chính là con trai mình, Thiếu Điển mừng rỡ khôn xiết, ôm Phụ Bảo mà khóc.

Ngày thứ hai, Thiếu Điển liền triệu tập toàn tộc tuyên bố chuyện này cho mọi người, đồng thời truyền lại vị trí tộc trưởng ngay tại chỗ.

Công Tôn Hiên Viên từ đó bước lên con đường truyền kỳ.

Cách Hữu Hùng bộ lạc vạn dặm về phía đông là địa bàn của Đông Di nhất tộc.

Trong thế giới Hồng Hoang, vạn tộc lâm lập.

Từ khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính của thiên địa, thế gian xuất hiện thêm nhiều chủng tộc hỗn huyết do thông hôn với Nhân tộc: Nhân Vu, Man Nhân, Cự Nhân nhất tộc...

Những chủng tộc mang đặc tính của hai tộc này không được tộc quần gốc yêu thích nên chung sống cùng Nhân tộc.

Thế nhưng Nhân tộc tuy tiếp nhận họ nhưng cũng không mấy thiện chí.

Những chủng tộc này bị Nhân tộc gọi là man di.

Đông Di nhất tộc là một nhánh của man di.

Hữu Hùng bộ lạc và người Đông Di thường xuyên đánh nhau tranh đoạt tài nguyên, hai tộc thù sâu như biển, bất tử bất hưu.

Công Tôn Hiên Viên sau khi tức vị đã thể hiện thủ đoạn thiết huyết phi thường.

Trong các cuộc chinh chiến với Đông Di, ngài bách chiến bách thắng, danh vọng tăng vọt, nhận được sự kính trọng của nhiều bộ lạc Nhân tộc, họ lần lượt tới quy thuận.

Chưa đầy trăm năm, Hữu Hùng bộ lạc đã phát triển thành bộ lạc lớn chỉ dưới chín đại vương tộc, nhân khẩu hàng triệu.

Ngàn năm sau, Hữu Hùng bộ lạc trở thành một gã khổng lồ ở Đông Đại Lục, cường thế trấn phục Đông Di nhất tộc.

Điều này tự nhiên thu hút sự chú ý của Trần Đô.

Cường giả Nhân tộc sau khi hiểu rõ sự tình thì vô cùng vui mừng.

Sau khi thỉnh thị Thần Nông, họ lập tức mời Hiên Viên về Trần Đô để xử lý chính vụ.

Hiên Viên lúc này đã biết rõ chức trách của mình, hân nhiên lĩnh mệnh.

Điều này lại khiến hậu duệ của Thần Nông là Du Võng không vui.

Bất quá suy cho cùng đó là lệnh của Thần Nông nên gã nào dám làm trái.

Từ đó Hiên Viên bắt đầu chủ trì công việc tại Trần Đô.

Chín ngàn năm trôi qua nhanh chóng, nhóm người Thần Nông đi khắp hai khối đại lục, cuối cùng cũng trở về Nhân Hoàng đô.

Sau khi về, ngài trò chuyện một phen với Hiên Viên, bày tỏ sự tán thưởng đối với tài năng của ngài.

Sau đó Thần Nông đem mọi việc lớn giao cho Hiên Viên xử lý, còn mình thì tập trung viết Thần Nông Bách Thảo Kinh, triệt để lập nên y dược nhất đạo.

Sáu trăm năm sau.

"Bách Thảo Kinh cuối cùng cũng xong rồi.

Đạo của ta đã thành!" Thần Nông thị nắm chặt Bách Thảo Kinh trong tay, kích động đến run rẩy cả người.

Bách Thảo Kinh ra đời, tai họa bệnh tật sẽ giảm đi hơn chín thành tám.

Từ hôm nay, Nhân tộc đối với bệnh tật sẽ không còn thúc thủ vô sách nữa.

"Oanh..." Bách Thảo Kinh xuất hiện, Nhân Đạo đại hưng.

Trong núi Thủ Dương, Nhân Đạo trường hà hiện hóa, cuồn cuộn chảy trôi.

Giữa hư không vô tận khí vận cuồn cuộn đổ vào trong trường hà.

"Tốt, Bách Thảo Kinh ra đời, Địa Hoàng viên mãn." Trong tổ điện, Toại Nhân thị cười lớn, lập tức cầm Không Động Ấn chuẩn bị đi sắc phong vị trí Địa Hoàng.

"Địa Hoàng viên mãn." Tại Côn Luân đạo cảnh, Tam Thanh mở mắt, cảm thán một tiếng.

Lão Tử lập tức phân ra một đạo tâm thần tiền vãng Trần Đô chứng kiến.

Tuy rằng chức giáo chủ Nhân Giáo này căn bản không có quyền lực tương ứng nhưng vẫn phải đi.

"Địa Hoàng viên mãn, trong Tam Hoàng chỉ còn một vị Hoàng nữa là đến lượt ta rồi." Tại Tu Di Thánh Cảnh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, vô cùng phấn khởi.

Ngày Tây Phương đại hưng không còn xa nữa.

Địa Hoàng viên mãn tự nhiên phải tuyên cáo công tích cho thiên địa chúng sinh.

Vẫn theo trình tự đó, sau khi Thần Nông thị tự mình nêu công tích, nhóm người Lão Tử hiện thân.

Sau đó Thần Nông nhượng vị cho Công Tôn Hiên Viên.

"Nhân Hoàng Thần Nông tìm ra ngũ cốc, hưng nghiệp nông, nếm bách thảo, viết y kinh, công đức vô lượng, kéo dài tới hậu thế.

Xứng là Địa Hoàng trong Tam Hoàng, cư ngụ tại động thiên của Vĩnh Hằng Thế Giới.

Không Động Ấn tại đây, chúng ta cùng chứng kiến." Đạo âm vang

rền thiên khung, hồi đãng trong Hồng Hoang.

"Thần Nông đại đức!" Trong Trần Đô, vô tận Nhân tộc cúi người bái lạy.

"Oanh..." Trên chín tầng trời, vô tận lôi đình nổ vang, đại đạo công đức giáng xuống, chia làm bốn phần.

Một phần lạc trên người Nhậm tự, mẹ của Thần Nông, giúp bà đột phá Kim Tiên, vô bệnh vô tai, thọ diên vô hạn.

Một phần lạc trên người các cường giả Nhân tộc đã theo Thần Nông thị đi khắp Hồng Hoang.

"Oanh long long..." Khí thế ngút trời, từng luồng khí thế hùng vĩ dâng cao, không ít cường giả đã đột phá cảnh giới, những người không đột phá thì tu vi cũng tiến triển vượt bậc.

Chương 95

Lại có một phần lạc trên người Bích Tiêu.

"Oanh..." Vốn dĩ nàng chỉ còn cách Đại La Kim Tiên một bước chân.

Vô lượng công đức gia thân, nàng lập tức đột phá, ngũ khí triều nguyên, tam hoa tụ đỉnh.

Một viên Đại La đạo quả từ hư vô rơi xuống, khí thế trên người Bích Tiêu tăng vọt, siêu thoát khỏi dòng sông thời gian, từ đó tiêu diêu tự tại.

"Oanh..." Khi công đức hao tận, tu vi của nàng dừng lại ở Đại La trung kỳ.

Công đức còn lại toàn bộ thuộc về Thần Nông thị.

"Oanh..." Giống hệt như Phục Hy năm xưa, khí thế mạnh mẽ không ngừng thăng đẳng, nhanh chóng đột phá Đại La Kim Tiên.

Sau đó liên tục phá cảnh: Chuẩn Thánh sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ...

"Oanh..." Khi công đức hao tận, Thần Nông thị đã đạt tới cảnh giới bán bộ Hỗn Nguyên, ngang hàng với Minh Hà lão tổ, chỉ kém Phục Hy một chút.

"Long long..." Trên chín tầng trời có cửu long kéo xe.

Phục Hy đứng trên Tam Hoàng Long Liễn mỉm cười nhìn Thần Nông: "Hiền đệ, đi thôi." "Cung kính không bằng tuân mệnh." Thần Nông thị cười sảng khoái, bước một bước lên Tam Hoàng Long Liễn.

Sau đó quay đầu nhìn Công Tôn Hiên Viên và các cường giả Nhân tộc trên đạo đài: "Hiên Viên, Nhân tộc giao cho ngươi, ta yên tâm.

Các khanh, chúng ta gặp lại ở tổ địa." "Chúng ta cung tống Địa Hoàng!" Công Tôn Hiên Viên và các cường giả cúi người vái lạy, nhìn theo Tam Hoàng Long Liễn đạp hư không rời đi.

"Từ hôm nay, Hiên Viên phải trông cậy vào chư vị rồi." Tại Trần Đô, Công Tôn Hiên Viên chắp tay khách khí với các quan viên Nhân Hoàng đô.

Nhiên, phía dưới lại vang lên một tiếng hừ lạnh: "Hừ!" Trên ghế ngồi, Du Võng sắc mặt khó coi, nhìn thẳng Công Tôn Hiên Viên: "Thiên Hoàng trị thế chế lưới đánh cá giải quyết nạn đói, diễn tiên thiên bát quái.

Địa Hoàng Thần Nông tìm ra ngũ cốc, nếm bách thảo, cứu tử nhất sinh.

Nhị hoàng có đại công với Nhân tộc nên mới có được vị trí Nhân Hoàng.

Công Tôn Hiên Viên ngươi chẳng qua chỉ là một tướng quân chỉ biết đánh trận, có đức có tài gì mà ngồi vào vị trí Nhân Hoàng?" "..." Công Tôn Hiên Viên bị Du Võng mắng thẳng vào mặt, sắc mặt khó coi, trong lòng đại nộ.

Vừa mới tức vị mà uy nghiêm đã quét sạch mặt đất thì sau này làm sao phục chúng?

Nhưng nhìn Du Võng đang đầy nộ khí, Công Tôn Hiên Viên cũng không nỡ nói lời xử phạt.

Thần Nông vừa nhượng vị trí Nhân Hoàng cho mình là đại ân, mà Du Võng dù sao cũng là hậu duệ của Thần Nông.

Trong đại điện, các quan viên thấy Nhân Hoàng lâm vào cảnh khó xử liền vội vàng lên tiếng khuyên can Du Võng.

Chế độ thiền nhượng là chủ lưu, các quan viên đều kính trọng

Thần Nông, đồng thời cũng hiểu rõ tâm tính phẩm đức của Hiên Viên nên không có gì bất mãn.

Đương nhiên đối với Du Võng họ cũng không nói lời quá nặng nề, dù sao đối phương cũng là cháu tám đời của Thần Nông, có đại công với Nhân tộc.

"Hừ..." Thấy các quan viên đều làm hòa, Du Võng hừ lạnh một tiếng rồi không dây dưa nữa, lập tức bước ra ngoài.

Không lâu sau có người báo cáo Du Võng đã mang theo những người tùy tùng rời khỏi Trần Đô.

"Ai, vừa mới kế nhiệm đã có hiền nhân rời bỏ ta, đây là lỗi của Hiên Viên." Trong đại điện Công Tôn Hiên Viên khẽ thở dài.

Các quan viên vội vàng an ủi.

Du Võng rời đi không chỉ mang theo người trong bộ lạc Viêm Đế.

Trong thời gian trị chính, gã thưởng phạt phân minh, làm người công chính vô tư, có sức hút lãnh tụ.

Tuy rằng Hiên Viên là truyền nhân do chính Thần Nông chỉ định nhưng rõ ràng Hiên Viên không thể khiến tất cả mọi người tin phục.

Dù sao lời của Du Võng thực ra cũng không sai.

So với Phục Hy và Thần Nông, công đức của Hiên Viên đối với Nhân tộc còn kém quá xa.

Thứ duy nhất gã có thể đem ra khoe là thành tích bất bại, thu phục Đông Di nhất tộc.

Còn lại thực sự không có gì.

Hiên Viên muốn trở thành Nhân Hoàng thực sự thì còn một đoạn đường dài phải đi.

Lại nói Du Võng về bộ lạc Viêm Đế lập tức tuyên bố tự lập, xây dựng Viêm Đế chi đô tại Liệt Sơn.

Các bộ lạc Nhân tộc xung quanh lần lượt quy thuận.

Cùng lúc đó, lợi dụng lúc quyền lực Nhân tộc giao thế, cục diện bất ổn, Đông Di phản loạn, Bắc Địch và Tây Man cũng đại tứ xâm nhập.

Công Tôn Hiên Viên bận rộn phản công, tình cờ để Du Võng nhân cơ hội lớn mạnh.

Chỉ trong vài chục năm, bộ lạc Viêm Đế đã khống chế được hơn tám thành các bộ lạc Nhân tộc ở Nam Đại Lục, nghiễm nhiên trở thành thế lực lớn thứ hai của Nhân tộc.

Đợi đến khi Công Tôn Hiên Viên định thần lại thì bộ lạc Viêm Đế đã lớn mạnh, cái đuôi không vẫy được nữa.

Bất đắc dĩ, vừa mới đánh đuổi man di bốn phương, Công Tôn Hiên Viên buộc phải điều chuyển binh mã công phạt Du Võng.

Hiện giờ tuy chưa có chí đại nhất thống nhưng với tư cách là người đứng đầu, Công Tôn Hiên Viên không thể ngồi nhìn Nhân tộc phân liệt, dù đối phương là hậu duệ của Thần Nông cũng không được.

Bất quá để biểu thị sự công chính, Hiên Viên thị đã làm một việc khiến tất cả mọi người chấn động: Bỏ tước hiệu Nhân Hoàng.

"Hiên Viên tự biết đức mỏng, vừa mới kế nhiệm đã có đại địch xâm nhập, giờ đây lại phải khiến Nhân tộc nội chiến.

Nhiên, Hiên Viên từ tay Địa Hoàng kế thừa đại vị, nhất định sẽ dùng phần đời còn lại phấn đấu vì sự trỗi dậy của Nhân tộc.

Hiên Viên mời toàn bộ Nhân tộc chứng kiến, hôm nay bỏ tước hiệu Nhân Hoàng, tự xưng Hoàng Đế.

Đợi khi ta công đức viên mãn sẽ lại xưng Nhân Hoàng.” Trong Nhân Hoàng đô, Công Tôn Hiên Viên thần sắc trịnh trọng cúi người vái lạy các quan viên.

“Chúng thần xin tận toàn lực phò tá Hoàng Đế quét sạch bốn phương, thống nhất Nhân tộc!” Các quan viên cảm xúc dâng trào, lần lượt bái lạy.

Việc Hiên Viên thị bỏ tước hiệu Nhân Hoàng khiến Nhân tộc xôn xao, Du Võng ở bộ lạc Viêm Đế tự nhiên cũng nhận được tin tức, nhưng gã không hề vui mừng như tưởng tượng mà chỉ xua tay bảo người truyền lệnh lui xuống.

Từ đó Nhân tộc chính thức tuyên cáo phân liệt.

Bộ lạc do Công Tôn Hiên Viên thống lĩnh được gọi là bộ lạc Hoàng Đế, phía Du Võng là bộ lạc Viêm Đế.

Hai đại bộ lạc ma sát chuẩn bị chiến đấu, đại lục Hồng Hoang phương đông nam đều bị binh qua chi khí bao phủ.

Cùng lúc đó, nội bộ bộ lạc Đông Di cũng xảy ra tranh chấp.

Trong Đông Di có một bộ lạc tên gọi Cửu Lê, người trong bộ lạc đều là hỗn huyết Nhân Vu.

Nhân Vu nhất tộc kiêm cả thiên phú của Nhân tộc và Vu tộc, có nguyên thần, nhục thân cường hãn, đồng giai vô địch.

Thủ lĩnh Cửu Lê đương kim tên gọi Xi Vưu.

Thiên phú kinh người, dũng mãnh thiện chiến, từ sau khi trở thành thủ lĩnh Cửu Lê, khí vận gia thân, tốc độ tu luyện vô cùng nhanh chóng.

Chưa đầy vạn năm đã đột phá Thần Ma tầng thứ mười hai.

Thực lực cường hãn, có tám mươi mốt người anh em, ai nấy bản

lĩnh phi phàm, kiêu dũng thiện chiến.

Xi Vưu sau khi tức vị nhân lúc Đông Di bị Công Tôn Hiên Viên đánh bại đã quả đoạn xuất kích, trước tiên thống nhất Nhân Vu nhất tộc, sau đó xuất binh Đông Di, trong vòng ngắn ngủi vài trăm năm đã thu phục toàn bộ các bộ lạc Đông Di.

Đằng sau Hoàng Đế và Viêm Đế, một thế lực lớn thứ ba của Nhân tộc đã hình thành.

Lúc này, bộ lạc Hoàng Đế và bộ lạc Viêm Đế đang bắt đầu một trận đại chiến tại Phản Tuyền.

Cuộc tranh giành rồng quân, đại chiến Phản Tuyền.

Xi Vưu đã nhìn thấy cơ hội này.

Tại cánh đồng Phản Tuyền, Viêm Đế và Hoàng Đế đã triển khai một trận kinh thế chi chiến.

Đây là cuộc nội loạn đầu tiên trong lịch sử Nhân tộc.

Hai bên tung vào binh lực vô tận, chinh phạt lẫn nhau trên cánh đồng Phản Tuyền.

Chiến tranh đã trở thành một cối xay thịt, trên mặt đất máu chảy thành sông, ngay cả trong không khí cũng nồng nặc mùi máu tanh.

Cả hai bên đều là Nhân tộc, Tổ địa cũng không thể thiên vị bất kỳ ai, chỉ có thể tọa thị quan sát.

Như vậy, đại bộ phận trợ thủ của Hoàng Đế đều mất đi hiệu lực, thực lực nội hàm thậm chí không bằng Du Võng.

Phải biết rằng, trước kia Nhân tộc Tổ địa đã giúp đỡ Nhân Hoàng quá nhiều, nay cường giả Tổ địa rút đi, lập tức lộ ra những khuyết điểm.

Hoàng Đế không hề nản lòng, thân chinh chiến trường để cổ vũ sĩ

khí.

Chương 96

Mặt khác, ngài lại sai người đi tìm kiếm các ẩn thế hiền nhân trong các bộ lạc Nhân tộc, sau đó đích thân đến mời.

Ngài suy tính rất sâu, cuộc đại chiến này khi cường giả Tổ địa rút lui, đối với ngài cũng là một cơ hội, một cơ hội để bồi dưỡng ban bệ cho riêng mình.

Phong Hậu, Lực Mục cảm động trước sự chân thành của Hoàng Đế, lập tức quyết định xuất sơn phụ tá.

Hoàng Đế đại hỉ, sau khi giao đàm đã hiểu rõ năng lực của họ.

Thế là, ngài lấy Phong Hậu làm tướng, Lực Mục làm soái, dùng nghìn vàng mua xương ngựa.

Phong Hậu và Lực Mục quả nhiên triển hiện trí tuệ siêu phàm, minh chứng cho con mắt nhìn người của Hoàng Đế.

Sau đó, Hoàng Đế lần lượt bái phỏng Thương Hiệt, Thường Tiên cùng các hiền nhân khác, thu quy dưới trướng.

Chuyện này truyền ra ngoài, Hoàng Đế lập tức nhận được sự ủng hộ của rất nhiều đại hiền trong dân gian.

Vô số năm sau, từng vị đại hiền xuất thế đầu quân cho Hoàng Đế, nhanh chóng san bằng khoảng cách giữa hai bên, thậm chí còn vượt qua bộ lạc Viêm Đế.

Vào năm thứ hai vạn của Hoàng Đế, đại chiến Phản Tuyền tiến vào giai đoạn đỉnh cao.

Hai bộ lạc Long Quân mỗi bên xuất binh ức vạn, đại chiến suốt ba tháng ròng rã trên cánh đồng Phản Tuyền.

Tiên huyết chảy thành biển máu, thi thể vô tận phơi trên đại lục, oán khí ngút trời.

Trận chiến này kết thúc với thắng lợi thuộc về Hoàng Đế.

Trên chiến trường, Du Võng đứng sừng sững trên núi thây biển máu, gương mặt tràn đầy vẻ cô độc và hối hận.

Y ngẩng đầu, nhìn vị hoàng giả uy nghiêm, vĩ ngạn đối diện, lớn tiếng gọi: "Hiên Viên!".

Sóng âm cuồn cuộn vang vọng chân trời, thu hút sự chú ý của mọi người.

Hoàng Đế cầm trường kiếm, nhìn về phía Du Võng: "Ngươi có thể xưng Nhân Hoàng".

Thanh âm bình đạm truyền đến khiến thần sắc Hoàng Đế động dung.

"Du Võng...".

Trên chiến trường, Du Võng ngẩng đầu nhìn về hướng Thủ Dương Sơn, oanh nhiên quỳ xuống: "Thần Nông tiên tổ, hậu thế tử tôn Du Võng bất hiếu, vì tư tâm của bản thân mà gây ra nội loạn Nhân tộc, tử thương thiên vạn chúng sinh, máu chảy thành sông.

Du Võng tự biết tội nghiệt thâm trọng, hôm nay xin lấy cái chết để tạ tội".

Nói xong, Du Võng kề kiếm vào cổ định tự vẫn.

"Không ổn, mau ngăn y lại!".

Hoàng Đế đại kinh, vội vàng dặn dò cường giả bên cạnh.

"Hà tất phải như thế!".

Trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, Thần Nông Thị u u thở dài, cảm

thấy toàn thân vô lực.

Đại chiến Phản Tuyền y đương nhiên phải quan tâm.

Du Võng thất bại là chuyện trong dự liệu, nhưng tổn thương mà trận chiến này gây ra cho Nhân tộc đã vượt qua dự đoán của mọi người.

Tội của Du Võng, dẫu dốc cạn nước ngũ hồ tứ hải cũng khó lòng lấp đầy.

Có lẽ, tự sát là kết quả tốt nhất.

"Nhân tộc Tam Hoàng, Thiên Hoàng và Địa Hoàng chủ trị thế, Nhân Hoàng chủ sát phạt, thống nhất một Nhân tộc đang rạn nứt.

Đây là sự vận hành của Nhân Đạo, là đại thế tất yếu.

Ngay cả khi không có Du Võng, cũng sẽ có người khác thôi", Phục Hy thở dài.

"Xoạt...".

"Không xong rồi!".

"Viêm Đế...".

Đúng lúc đó, tại cánh đồng Phản Tuyền, hư không tan vỡ, một thân ảnh đẫm máu từ bên trong ngã ra, rơi ngay trước mặt Du Võng.

"Quý...".

Du Võng mở mắt ra, nhìn thấy người tộc mình mình đầy thương tích, vừa kinh vừa nộ: "Chuyện gì đã xảy ra?".

"Viêm...

Viêm Đế, mười ngày trước, tộc Cửu Lê dưới sự dẫn dắt của thủ lĩnh Xi Vưu từ hướng đông nam sát ra, đồ sát bộ lạc Viêm Đế chúng ta.

Tộc nhân không địch lại, đại bại, tôi được lệnh đến báo tin.

Viêm Đế, mau về cứu tộc nhân...".

Quý nắm chặt cánh tay Du Võng, cơ thể không ngừng run rẩy, cuối cùng quy về bình lặng, linh quang trong mắt tiêu tán.

"Quý!".

Du Võng gầm lên, đôi mắt đỏ ngầu, quanh thân bao phủ sát cơ liệt liệt.

Cùng lúc đó, bộ lạc của Hoàng Đế cũng bị tấn công.

"Hoàng Đế, hậu phương truyền tin, tộc Cửu Lê đã thống nhất Đông Di, đang đại tứ xâm lược.

Lần này Xi Vưu thừa dịp Nhân tộc nội loạn, phân binh tập kích bộ lạc Long Quân, mỗi bộ lạc đều bị đồ sát sạch sẽ.

Hiện tại bộ lạc Hoàng Đế vẫn ổn, Phong tướng quân đã kịp thời xuất binh chặn đứng anh em nhà Xi Vưu.

Nhưng bộ lạc Viêm Đế tổn thất thảm trọng".

Nghe Thương Hiệt nói, thần sắc Hoàng Đế túc mục, ngài bước vào chiến trường đến bên cạnh Du Võng.

"Du Võng, cuộc tranh giành của chúng ta chỉ là chuyện nội bộ Nhân tộc, nhưng Xi Vưu là ngoại địch.

Hắn tàn bạo thị sát, nay đã gây ra cuộc sát lục kinh thiên ở hậu phương.

Hiện tại ngươi không được chết, phải trọng chấn kỳ cổ, phá tan Xi Vưu.

Như vậy mới không phụ danh hiệu Viêm Đế".

Nghe vậy, Du Võng ngẩng đầu, sắc mặt đã lạnh lùng như băng:

“Hiên Viên, hôm nay ta mới thực sự tâm phục.

Ta - Du Võng, từ hôm nay trở đi, nguyện thần phục ngươi”.

Trận chiến Phản Tuyền, nội loạn Nhân tộc, tử thương thảm trọng.

Lại có Xi Vưu thống nhất Đông Di, tàn phá hậu phương của hai bộ lạc Long Quân.

Ngay lập tức, Viêm Đế và Hoàng Đế hợp binh một chỗ, điều chuyển binh mã, cùng hướng chủ lực Xi Vưu giết tới.

Mặt khác, Hoàng Đế lệnh cho đại tướng Lực Mục chỉnh quân, quét sạch Đông Di ở hậu phương.

Đồng thời, Hoàng Đế lại lệnh cho đại thần Thương Hiệt đến bộ lạc Viêm Đế để di dời các bộ lạc Nhân tộc đi.

Từ đó, Long Quân sáp nhập, một lần nữa thống nhất.

Đại chiến cũng từ cuộc tranh giành giữa Long Quân chuyển hóa thành cuộc chinh chiến giữa Hoàng Đế và Xi Vưu.

Hai bên gặp nhau tại đất Trục Lộc, ngay trong ngày hôm đó đã bùng phát một trận huyết chiến kinh thiên.

Tuy nhiên, kết quả khiến Hoàng Đế kinh hãi.

Bộ lạc Đông Di không mạnh, nhưng tộc Cửu Lê dưới sự thống lĩnh của Xi Vưu lại vô cùng dũng mãnh thiện chiến.

Nhục thân của họ cường hoành, đao thương bất nhập, mỗi người đều như cự nhân man hoang, mỗi đòn đánh ra đều khiến hàng chục, hàng trăm người tử thương.

Thủ lĩnh Xi Vưu lại mạnh mẽ đến kỳ lạ, đã đạt đến Thần Ma tầng thứ mười hai.

Hoàng Đế thân chinh ra trận, cùng Xi Vưu tư sát trên chín tầng

trời.

Cảnh giới hai bên tương đương, nhưng nhục thân của Xi Vưu cường hoành cực hạn.

Ngoài việc tu luyện Thần Ma Đại Đạo, nhục thân hắn còn đạt tới cảnh giới Đại Vu của Vu tộc.

Hoàng Đế chém một kiếm tới, ngay cả phòng ngự cũng không phá nổi.

Chương 97

Xi Vưu lại có thể dễ dàng áp chế Hoàng Đế.

Cuối cùng, Du Võng xuất thủ, cùng Hoàng Đế chiến đấu với Xi Vưu mới có thể trấn áp được hắn.

Cuối cùng, trong một trận chiến, quân Long Quân hợp lực đã thắng được Xi Vưu.

Nhưng Xi Vưu hiển nhiên không cam tâm, hắn điều động chủ lực Đông Di đến Trục Lộc, thậm chí rút cả binh lực hậu phương, ra vẻ muốn đại phá Long Quân.

Đối với việc này, Hoàng Đế cũng chỉ có thể nghênh chiến.

Đại chiến Phản Tuyền đã biến chuyển thành đại chiến Trục Lộc.

Trận chiến này không chỉ là cuộc chiến giữa Nhân tộc và Nhân Vu, mà Vu tộc dưới chân núi Bất Chu cũng bị kéo vào.

Xi Vưu là con lai giữa Người và Vu, thiên phú xuất chúng, chiến lực mạnh mẽ.

Sau khi trở thành thủ lĩnh tộc Cửu Lê, hắn du lịch tam sơn ngũ nhạc, kết giao với các cường giả Vu tộc.

Dần dần, hắn cũng có chút danh tiếng trong Vu tộc.

Trong Vu tộc cũng có một số Đại Vu làm bạn với hắn, đó là Phong Bá và Vũ Sư.

Hai người này, một người nắm giữ Pháp tắc Gió, một người nắm giữ Pháp tắc Mưa, từng đại chiến với Xi Vưu.

Dù họ có thể dựa vào cảnh giới để áp chế, nhưng nhục thân của Xi Vưu quả thực vô giải, họ cũng không phá nổi.

Phong Bá, Vũ Sư kinh thán, kết giao với Xi Vưu, dần trở thành hảo bằng hữu.

Một lần, Xi Vưu đại chiến với nhị đế Long Quân tại Trục Lộc, hắn nảy ra ý định đến mời họ trợ chiến.

Thập Nhị Tổ Vu nghiêm lệnh các nam nhi Vu tộc phải thủ vệ Bàn Cổ Điện, không được ra ngoài, nên Phong Bá, Vũ Sư cũng không dám làm trái.

Tuy nhiên, họ nghĩ rằng nếu không dẫn theo binh sĩ thì đi một mình chắc cũng không sao.

Hai người lập tức đi cùng Xi Vưu.

Phong Bá, Vũ Sư dù sao cũng là Đại Vu của Vu tộc, Gió Cương chín tầng trời, Gió Minh chín tầng địa ngục, Nước Nhược Thủy tiên thiên...

Gió mưa phối hợp khiến nhị đế Long Quân nếm đủ khổ đầu.

Hoàng Đế bất đắc dĩ, đành phải quay về bộ lạc Hữu Hùng thỉnh lão sư xuất thủ.

Tại Trục Lộc, Thanh Đế mặc thanh bào trường sam, văn nhã nho nhã, đứng sừng sững giữa hư không.

"Phong Bá, Vũ Sư ở đâu?".

Thanh âm như sấm rền vang vọng chân trời, hồi đãng giữa hai trận doanh.

Chẳng bao lâu sau, hư không rách ra, hai vị Đại Vu huyết khí ngút trời bước ra.

"Kẻ nào?

Lại đến nộp mạng sao?".

Phong Bá nhìn Thanh Đế, quát lớn.

“Cuộc chiến giữa Cửu Lê và Long Quân vốn là nội sự của Nhân tộc, không biết hai vị Đại Vu vì sao lại xuất thủ?

Vu tộc và Nhân tộc vốn giao hảo, Thập Nhị Tổ Vu càng nghiêm lệnh Vu tộc trấn thủ Bàn Cổ Điện, không được ra ngoài.

Hai vị vi phạm cấm lệnh của Tổ Vu, lại tham gia đại chiến Nhân tộc, chẳng lẽ nghĩ Nhân tộc không có người sao?”, Thanh Đế khinh quát một tiếng.

“Bớt nói nhảm đi, muốn đánh thì đánh”.

Phong Bá, Vũ Sư không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là giúp đỡ bạn bè mà thôi.

Đàn gảy tai trâu, nói không hợp nửa câu cũng nhiều.

Thanh Đế lắc đầu, tay phải vung lên, lấy ra một thanh Thanh Ngọc Thần Xích: “Nhân tộc - Thanh Đế, xin hai vị chỉ giáo”.

“Vốn nên như thế từ đầu!”.

Phong Bá, Vũ Sư cười lạnh, thân hình lóe lên, đấm ra một quyền về phía Thanh Đế.

Hư không vỡ vụn từng thốn, công kích Đại đạo nghiền nát hết thảy, muốn biến Thanh Đế thành sương máu.

“Oanh!”.

Thanh Đế không hề sợ hãi, Thanh Ngọc Thần Xích quét ngang trường không, cắt đứt thiên địa nhật nguyệt, đón đỡ Phong Bá và Vũ Sư.

“Oanh long long...”.

Giữa hư không, như thể có ba vị Chiến Thần Thái Cổ đang tư sát,

huyết khí sôi trào làm sụp đổ cả không gian.

Thiên vực vô tận bị đánh tan tành, thiên địa sụp đổ, trực tiếp đánh ra một vùng Hỗn Độn nhỏ trên chín tầng trời.

Đất, nước, gió, lửa tái tạo, âm dương nhị khí ngưng kết, các pháp tắc Đại đạo vô tận quét ngang, xé rách từng tầng hư không.

Phong Bá và Vũ Sư là Đại Vu, pháp tắc họ nắm giữ lại tương sinh tương hợp.

Hai người phối hợp không chỉ đơn giản là hai vị Đại Vu cộng lại.

Nhưng Thanh Đế cũng chẳng kém bao nhiêu, đừng nhìn vẻ ngoài ôn văn nhã nhặn của ngài mà lầm.

Đừng quên ngài đã phi thăng từ Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ, Thần Ma Đại Đạo đã sớm viên mãn, Hỗn Độn Bất Diệt Thể cũng đang tu luyện.

Nhục thân của ngài không hề yếu hơn Vu tộc, pháp tắc tự nhiên ngài nắm giữ còn trên cả Phong Bá, Vũ Sư.

Khi đã thích ứng với công kích của hai người, Thanh Đế lập tức triển khai phản kích cuồng bạo.

"Tạo hóa tự nhiên, vạn đạo quy nhất...".

Trong hư vô, vô số bóng thước ngập trời, pháp tắc Đại đạo đánh mạnh vào trường không, trong nháy mắt oanh kích lên người Phong Bá và Vũ Sư.

Công kích cuồng bạo đánh hai người da tróc thịt bong, máu tươi đầm đìa, phanh một tiếng đập xuống mặt đất.

Khi Phong Bá, Vũ Sư định tái chiến, một viên châu tử đột nhiên phá không lao tới, huyền phù trên đỉnh đầu họ.

"Ong ong...".

Tạo Hóa Châu rủ xuống vô tận pháp tắc Đại đạo, phong ấn hai người và thu họ vào trong nháy mắt.

Tại bộ lạc Cửu Lê, Xi Vưu thần sắc đại kinh, lập tức bước ra định chộp lấy Tạo Hóa Châu.

"Phanh!".

Từ bên cạnh, một đạo Ngọc Xích đánh tới, oanh kích lên người Xi Vưu, đánh hắn văng ngược về bộ lạc Cửu Lê.

"Lão sư!".

Hoàng Đế dẫn theo các thần thuộc nghênh đón Thanh Đế.

"Chuyện của Vu tộc, sau khi ta trở về sẽ nói với Võ Tổ.

Trận chiến Trục Lộc cần phải giải quyết dứt điểm", Thanh Đế nói.

Hoàng Đế gật đầu, ngài đã minh ngộ Nhân Hoàng Đại Đạo của chính mình: "Lão sư, nhục thân của Xi Vưu cường hoành vô cùng, đồ nhi và Viêm Đế liên thủ cũng không phá nổi.

Không biết lão sư có cách gì không?".

"Cũng được".

Thanh Đế gật đầu, vung tay lấy ra một thanh trường kiếm màu vàng kim: "Kiếm này tên gốc là Đồ Vu Kiếm, năm đó Đế Tuấn, Thái Nhất đã đồ sát hàng trăm ức Nhân tộc ta, rút hồn luyện phách chế thành hung sát thần binh, chuyên phá nhục thân Tổ Vu.

Năm đó Võ Tổ ra tay diệt gọn hai tên đó, Đồ Vu Kiếm từ đầu đến cuối cũng chưa có dịp sử dụng.

Nay qua tay Võ Tổ tế luyện, oan hồn trong kiếm đã được tịnh hóa, luân hồi chuyển thế cả rồi.

Kiếm này có thể phá nhục thân Xi Vưu, nay giao cho ngươi".

"Đa tạ lão sư!".

Hoàng Đế hân hoan vô cùng, lập tức tiếp nhận trường kiếm, sau khi luyện hóa thì đặt tên là Hiên Viên Kiếm.

Tại Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, Phong Bá và Vũ Sư đứng trước mặt Hậu Thổ nương nương, tâm thần thấp thỏm.

"Hai người các ngươi, cút về Bàn Cổ Điện, diện bích trong đó ức vạn năm, không được tự ý xuất thế", Hậu Thổ đạm mạc khai khẩu.

Chương 98

“Tuân lệnh”.

Trước mặt Hậu Thổ, hai người nào dám phản kháng, ngoan ngoãn lĩnh mệnh về chịu phạt.

“Oanh long long...”.

Lúc này, một luồng uy thế Đại đạo hùng vĩ vô lượng từ Vạn Thọ Sơn xông thẳng lên trời, lan tỏa khắp thế giới Hồng Hoang.

“Bản tọa Trấn Nguyên, hôm nay chứng đạo Địa Đạo Thánh Nhân”.

Sóng âm cuồn cuộn truyền khắp chư thiên, trên Vạn Thọ Sơn, Trấn Nguyên Tử mặc đạo bào thiên địa sừng sững giữa hư không.

Bản nguyên Địa đạo vô lượng hiển hóa, dẫn dắt Nguyên thần chân linh của Trấn Nguyên Tử dung nhập vào bản nguyên Địa đạo.

Giữa hư không, một viên Hỗn Nguyên Đạo Quả rơi xuống, dung hợp cùng Nguyên thần chân linh của Trấn Nguyên Tử.

“Oanh!”.

Khí thế Hỗn Nguyên khủng bố tràn trề, hoa trời rơi lả tả, sen vàng mọc dưới đất.

Trong khoảnh khắc, khắp Hồng Hoang, vô số chủng tộc, ức vạn sinh linh đều bị thần uy Đại đạo cổ xưa này áp chế xuống đất.

Trấn Nguyên Tử đã thành Thánh.

“Oanh!”.

Tuy nhiên, ngay khi các đại năng Hồng Hoang tưởng rằng mọi chuyện đã kết thúc, lại một luồng thần uy vô lượng nữa xông lên trời.

Đó là thần uy Hỗn Nguyên thăng đẳng từ U Minh Huyết Hải.

"Oanh long long...".

Nơi chân trời, bản nguyên Địa đạo vô lượng hiển hóa, rủ xuống U Minh.

Minh Hà Lão Tổ cũng muốn chứng đạo!

"Minh Hà?

Tại sao lại là hắn?

Hắn có thể chứng đạo Địa Thánh sao?".

"Ngày đó Nguyên Sơ Đạo Chủ từng nói, Địa Đạo thánh vị có bốn, Hậu Thổ nương nương một cái, Trấn Nguyên đại tiên một cái, Nhân tộc chiếm một cái, cái còn lại dành cho ức vạn sinh linh Hồng Hoang tranh đoạt.

Chẳng lẽ Minh Hà Lão Tổ đã đạt đủ điều kiện để thân hợp Địa đạo rồi sao?

Vậy là thánh vị cuối cùng cũng mất rồi?".

"Hôm nay, ta - Minh Hà, chứng đạo Địa Đạo Thánh Nhân!".

Sóng âm cuồn cuộn áp chế mọi cuộc thảo luận.

Thánh uy vô song quét qua thiên không, càn quét lục hợp bát hoang.

Bất kể các đại năng chư thiên không cam lòng thế nào, Minh Hà Lão Tổ quả thực đã chứng đạo.

Trấn Nguyên, Minh Hà, một ngày xuất hiện hai Thánh nhân!

Việc Trấn Nguyên và Minh Hà cùng chứng đạo đã chấn động toàn bộ Hồng Hoang, ngay cả Sở Nguyên cũng bị kinh động.

"Minh Hà Lão Tổ...".

Sở Nguyên mặt sắc bình tĩnh, không ngờ Minh Hà Lão Tổ thực sự

thành công chứng đạo.

Dẫu sao, với cảnh giới bán bộ Hỗn Nguyên, việc tu luyện Hỗn Độn Bất Diệt Thể tất nhiên sẽ rất nhanh, đạt đến năm mươi chuyển là có thể chứng đạo rồi.

Minh Hà chứng đạo, Địa đạo đã tụ hội ba Thánh nhân.

Thiên đạo chư Thánh, Sở Nguyên chỉ quan tâm Nữ Oa.

Cuộc tranh phong giữa Thiên và Địa, bên này thịnh bên kia suy.

Thiên đạo bị tổn thương thì người hưởng lợi chính là Địa đạo.

Khi đó, việc xuất hiện bốn, năm Thánh nhân cũng không phải là khó.

Không lâu sau, Minh Hà Lão Tổ và Trấn Nguyên đại tiên vừa mới thành Thánh đã đến Thủ Dương Sơn bái phỏng Sở Nguyên.

Sở Nguyên cũng không giấu giếm, lập tức thông báo về cuộc tranh chấp giữa Thiên đạo và Địa đạo.

"Đại đạo chi tranh, chúng ta tự nhiên nghĩa bất dung từ".

Minh Hà Lão Tổ và Trấn Nguyên Tử cũng không hề do dự, lập tức bày tỏ thái độ.

Đại đạo chi tranh, không luận thiện ác.

Ở một phía khác, trận chiến Trục Lộc đã ngã ngũ.

Có Hiên Viên Kiếm, nhục thân Xi Vưu không còn là trở ngại.

Không có Vu tộc giúp đỡ, Xi Vưu cũng không thể làm nên sóng gió lớn.

Hoàng Đế lập tức ước chiến Xi Vưu, dùng Hiên Viên Kiếm phá nhục thân hắn, cùng Viêm Đế liên thủ bắt sống Xi Vưu.

Cửu Lê bị đánh bại.

Nhưng Xi Vưu mang đặc tính của cả hai tộc Nhân - Vu, nguyên thần chân linh ẩn trong từng tế bào cơ thể, bất tử bất diệt.

Hoàng Đế chỉ có thể băm xác hắn, thỉnh Thái Sơn Phủ Quân phong ấn hắn dưới chân núi Thái Sơn.

Thiên hạ thái bình, Long Quân thống nhất.

Công Tôn Hiên Viên chính thức kế vị Nhân Hoàng, lần này không còn bất kỳ ai phản đối.

Du Võng giao bộ lạc Viêm Đế cho con trai, rồi lên Tổ địa chịu phạt.

Trải qua vạn năm chiến loạn, Nhân tộc một lần nữa bình lặng, bắt đầu hưu dưỡng sinh tức.

Một ngày nọ, Công Tôn Hiên Viên nằm mơ thấy nước sông Cơ, tâm sinh cảm ứng, từ đó đổi họ Công Tôn thành họ Cơ.

Thấm thoát ba vạn năm trôi qua.

Ngoài Trần Đô, dưới một gốc cổ thụ, Thương Hiệt mặc một bộ ma bào màu xám, cầm một cành cây không ngừng vẽ vẽ trên mặt đất.

Sau trận Trục Lộc, Nhân tộc nghỉ ngơi hồi sức.

Dưới trướng Hoàng Đế hiền lương hội tụ, văn thần võ tướng hàng vạn người.

Thấy vậy, Thương Hiệt cảm thấy có mình hay không cũng chẳng quan trọng, liền cáo từ Hoàng Đế, đi du lịch khắp các bộ lạc Nhân tộc.

Đi qua các bộ lạc hàng ngàn năm, Thương Hiệt phát hiện trong tiếng nói của Nhân tộc vẫn dùng các ký hiệu đơn giản mà Phục Hy truyền dạy thuở xưa.

Chúng không thành hệ thống, vô cùng hỗn loạn, văn tự ký hiệu mỗi nơi mỗi khác, gây rất nhiều phiền toái cho việc trị lý.

Nhờ có Sở Nguyên, Nhân tộc không thiếu kiến thức về các sự kiện trong Hồng Hoang.

Việc Yêu sư Côn Bằng sáng tạo ra Yêu văn cũng không phải chuyện bí mật.

Thương Hiệt tâm trung xúc động, quyết tâm sáng tạo ra văn tự thuộc về Nhân tộc.

Sau đó, ông trở về Trần Đô, suốt ngày nghiên cứu mặt trời mặt trăng mọc lặn, tinh tú vận chuyển, quan sát thiên địa, nghiên cứu dấu chân thú dữ, thường xuyên rơi vào trầm tư.

Hễ có thu hoạch gì là lại múa may quay cuồng, cười lớn điên cuồng.

Sự bất thường của Thương Hiệt thu hút sự chú ý của người dân Trần Đô, có người báo việc này cho Hoàng Đế.

Thương Hiệt là đại hiền, năm xưa giúp đỡ rất nhiều, khi ông rời đi Hoàng Đế đã nhiều lần níu kéo, ấn tượng đương nhiên sâu sắc.

Nay nghe tin Thương Hiệt dường như đã phát điên, Hoàng Đế lo lắng, vội vàng ra khỏi Trần Đô tìm ông.

"Thương Hiệt, khanh có sao không?".

Dưới gốc cổ thụ, thấy Thương Hiệt hình dung lôi thôi, Hoàng Đế quan tâm hỏi.

Tuy nhiên, Thương Hiệt đã sớm đắm chìm trong thế giới của riêng mình, không màng đến mọi chuyện bên ngoài.

Hoàng Đế lo lắng, định sai người đi tìm y sư, nhưng vừa quay người lại đã thấy lão sư Thanh Đế xuất hiện bên cạnh từ lúc nào không hay.

Chương 99

Lúc này, tâm tình của Thanh Đế có vẻ không bình tĩnh, nhìn Thương Hiệt như đang phát điên, trong mắt mang theo sự chấn động sâu sắc.

Từ khi đến thế giới Hồng Hoang này, Nhân tộc đã mang lại quá nhiều chấn động cho ngài, hết chuyện này đến chuyện khác.

Chứng kiến sự phát triển văn minh của một tộc quần cổ xưa ngay trước mắt, còn chấn động hơn nhiều so với việc nghe kể lại.

Với nhãn quang của Thanh Đế, ngài tự nhiên nhận ra Thương Hiệt đang tạo chữ.

Chữ viết là gốc rễ của văn minh.

Văn chương dùng để tải đạo, vậy cần phải dùng văn tự để ghi chép.

Có thể nói, sự xuất hiện của văn tự là bước tiến lớn nhất của văn minh Nhân tộc.

Ở Huyền Hoàng Đại Vũ Trụ, nguồn gốc của văn tự đã không còn khảo cứu được nữa, từ khi Thanh Đế sinh ra đã có văn tự lưu truyền rồi.

Nhưng Hồng Hoang thì khác, Nhân tộc ở đây chưa có chữ viết.

Việc sáng tạo ra một thứ chưa từng có không phải chuyện đơn giản.

Nhưng khi chuyện "giản đơn" này xuất hiện trước mắt, Thanh Đế vẫn cảm thấy chấn động tâm can.

Đây chính là Nhân tộc, từng vị tiên hiền nối tiếp nhau cống hiến,

từng chút một thúc đẩy cả tộc quần tiến bộ.

"Lão sư đến thật đúng lúc, Thương Hiệt rốt cuộc là bị làm sao?", Hoàng Đế vội vàng hỏi.

"Hắn không sao cả, từ hôm nay trở đi, đừng để bất cứ ai làm phiền hắn, ta sẽ đích thân hộ pháp cho hắn", Thanh Đế trầm giọng nói.

"Tuân lệnh".

Hoàng Đế giật mình, vội vàng truyền lệnh của Thanh Đế ra ngoài, cấm bất kỳ ai làm phiền Thương Hiệt.

"Không phát điên thì không thành công".

Nhìn Thương Hiệt lại rơi vào trầm tư dưới gốc cổ thụ, trong mắt Thanh Đế hiện lên sự kính trọng nồng đậm.

Thương Hiệt tuy không mạnh, nhưng chính vì có những người như ông tồn tại, Nhân tộc mới có thể từng bước phát triển đến đỉnh cao.

"Thương Hiệt tạo chữ".

Trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, Sở Nguyên thu hết mọi cảnh tượng vào mắt, trầm tư.

Thương Hiệt tạo chữ, khí vận Nhân tộc cảm ứng được nên có chút dao động, đương nhiên không thể giấu được cảm ứng của Sở Nguyên.

Khi Nhân tộc có văn tự, điều đó đại diện cho việc văn minh của tộc quần đã sơ bộ hình thành.

Tuy nhiên, khác với khi Côn Bằng sáng tạo Yêu văn, nay Nhân tộc là nhân vật chính của thiên địa, văn tự Nhân tộc định sẵn sẽ trở thành dòng chảy chính của Hồng Hoang.

Do đó, Thương Hiệt tạo chữ sẽ có công đức vô lượng giáng

xuống, nhưng đồng thời cũng sẽ có thiên khiển hủy diệt kéo đến.

Bởi vì sự xuất hiện của văn tự đại diện cho việc Đại đạo thiên địa bị truyền ra ngoài.

Lấy văn tự làm vật tải, sau này con đường tu luyện sẽ triệt để hưng thịnh.

Việc Đại đạo bị truyền ra ngoài là bất lợi cho thế giới, Thiên đạo không cho phép điều đó, nhưng Nhân tộc lại vô cùng cần thiết.

Kết quả của mâu thuẫn này là tạo chữ thành công, nhưng Thương Hiệt sẽ bị thiên khiển tiêu diệt.

Đây là điều Sở Nguyên không thể cho phép.

Thương Hiệt tạo chữ có đại công với Nhân tộc, sao có thể ngồi nhìn ông bị thiên khiển trấn sát?

"Cuộc giao phong đầu tiên giữa Thiên đạo và Địa đạo sẽ diễn ra khi Thương Hiệt tạo chữ thành công".

Sở Nguyên ánh mắt định lại, lập tức truyền tin cho Nữ Oa.

Rất nhanh, Nữ Oa đang bế quan đã chạy tới, nhìn Sở Nguyên: "Đã đến lúc rồi sao?".

"Thời cơ sắp tới, nàng vẫn kiên trì chứ?", Sở Nguyên hỏi.

Nữ Oa lập tức minh ngộ, điều Sở Nguyên nói chính là việc rút ra Hồng Mông Tử Khí, bà gật đầu: "Tự nhiên là vậy".

Bà không hề do dự chút nào.

Không tự do thì thà chết còn hơn.

So với việc trở thành Thánh nhân con rối của Thiên đạo, không biết khi nào sẽ bị tính kế, thà làm một Chuẩn Thánh tiêu diêu tự tại còn hơn.

“Tốt, vậy thì đi cùng ta một chuyến”.

Sở Nguyên gật đầu, lần này một công đôi việc, giải quyết luôn chuyện của Nữ Oa.

“Đi đâu?”, lúc này, thân ảnh Hậu Thổ bước ra từ hư vô, nhìn Sở Nguyên hỏi.

“Trần Đô.

Nàng cũng đã đến rồi, dù sao cũng rảnh rỗi, cùng đi đi”, Sở Nguyên nói, rồi dẫn theo Nữ Oa và Hậu Thổ xé rách hư không rời đi.

“Võ Tổ”.

Khi Thanh Đế phát hiện ra ba người Sở Nguyên, ngài lập tức hiện thân.

Sở Nguyên gật đầu, nhìn về phía Thương Hiệt đang đắm chìm trong thế giới riêng: “Thương Hiệt tạo chữ, công đức vô lượng, hãy hộ vệ hắn cho tốt”.

“Tử Thanh đã rõ”, Thanh Đế trịnh trọng nói.

Từ đó, Sở Nguyên cùng Nữ Oa, Hậu Thổ định cư tại Trần Đô, không hiện thân trước mặt người thường.

Thật ra trong Hồng Hoang, ngoại trừ mấy vị Thánh nhân, cũng chẳng ai chú ý đến.

Thấm thoát năm vạn năm trôi qua, nay đã là tám vạn năm kể từ khi Hiên Viên kế vị.

Vào một ngày nọ, Thương Hiệt với hình dung lôi thôi cuối cùng cũng ngẩng đầu lên.

Lúc này, trong mắt ông hiện lên thần quang nồng đậm, cả người mang lại cảm giác phản phác quy chân.

“Tốn sáu vạn năm, cuối cùng cũng thành công”.

Thương Hiệt đứng dậy, khí thế hùng hậu khiến hư không cũng phải run rẩy.

Đúng lúc đó, Sở Nguyên đưa Nữ Oa phá không mà đến, thanh âm bình tĩnh truyền vào tai Thương Hiệt: “Đã hoàn thành thì bắt đầu đi.

Chuyên tâm làm việc của ngươi, mọi chuyện khác đừng quản”.

Thương Hiệt ngẩng đầu nhìn lên trời cao, trên người ngài có một luồng đạo vận nguy nga vô lượng hội tụ.

“Võ Tổ...”.

Thương Hiệt ngẩn ra, lướt qua những thông tin trong não hải, thần sắc dần trở nên kiên định.

Sau đó, ngài chắp tay bái Sở Nguyên một bái: “Thương Hiệt quyết không phụ kỳ vọng của Võ Tổ và Nhân tộc”.

Ngài bước ra ngoài, đứng trên một mảnh đất trống ở Trần Đô, bái lạy thiên địa tứ phương.

“Đại đạo tại thượng, nay có Thương Hiệt của Nhân tộc, cảm thấy Nhân tộc không có văn tự để truyền thừa thông tin, ghi chép công tích của tiên hiền và chí lý của Đại đạo, nên đã du lịch đại lục suốt sáu vạn năm, cuối cùng sáng tạo ra văn tự Nhân tộc.

Hôm nay tuyên cáo với Hồng Hoang, vô tận chủng tộc, ức vạn sinh linh cùng giám định.

Thiên...”.

Nói đoạn, Thương Hiệt vung tay viết chữ giữa hư không.

Một ký hiệu nguệch ngoạc hiện ra, bỗng nhiên bùng phát đạo quang vô lượng, tỏa sáng chư thiên.

“Đại đạo tại thượng...”.

Theo tiếng của Thương Hiệt vang lên, một luồng sức mạnh huyền diệu vô cùng xuất hiện, truyền thanh âm của ông đi khắp Hồng Hoang.

Trong Hồng Hoang, từ ba mươi ba tầng trời xuống đến mười tám tầng địa ngục, tai của mỗi người tộc nhân đều vang lên tiếng của Thương Hiệt.

Nương theo khí vận Nhân tộc, trong cõi u minh họ đã nhìn thấy một người trung niên lôi thôi đứng ngoài Trần Đô.

Đó là tiếng lòng của ông phát ra với chúng sinh Hồng Hoang.

Thiên!

Giữa hư không, một văn tự hiện ra, tỏa ra tiên quang vô lượng, đạo vận hội tụ.

Chương 100

"Văn tự?

Đang sáng tạo văn tự sao?".

"Nhân tộc cũng sắp có văn tự rồi sao?".

"Cảm giác có gì đó không đúng?

Mau nhìn lên trời kìa!".

Giữa hư không, thần niệm của từng vị đại năng nhìn về phía Trần Đô, thấy văn tự đang lơ lửng giữa không trung, tâm trung chấn động.

Nhân tộc đã sáng tạo ra văn tự, đại thế hưng thịnh không thể ngăn cản, thực sự là sắp một bước lên trời rồi.

Mỗi vị đại năng đều hiểu rõ tầm quan trọng của văn tự đối với một tộc quần.

Có văn tự là đủ để tộc quần truyền thừa vô tận.

Có thể nói, nay Nhân tộc được Sở Nguyên che chở, lại có Thánh nhân xuất thế, nay có thêm văn tự, càng củng cố địa vị nhân vật chính của thiên địa.

"Thương Hiệt quả thực là đại hiền, mấy vạn năm qua lại đang sáng tạo văn tự".

Trong Trần Đô, Nhân Hoàng Hiên Viên cũng vô cùng vui mừng, kích động không thôi.

Văn tự tuy không phải do ngài tạo ra, nhưng nó xuất hiện trong thời gian ngài trị vì, đối với ngài cũng là một phần công tích.

Trong núi Côn Luân, Tam Thanh chú thị.

Trên đỉnh Vạn Thọ Sơn, Trấn Nguyên Tử sừng sững.

Tại Thánh cảnh Tu Di, nhị Thánh mặc nhiên.

Lúc này, theo hành động của Thương Hiệt, Hồng Hoang đều chú mục quan sát.

Đồng thời, một số đại năng cũng nhạy bén chú ý đến sự bất thường của thiên địa.

Thương Hiệt muốn tạo chữ, dường như không hề dễ dàng.

Tại Trần Đô, "Oanh long long...".

Trên chín tầng trời, sấm sét nổ vang, vạn đạo oanh minh, hơi thở khủng bố vô tận lan tỏa khắp thiên địa.

Như thể hủy thiên diệt địa, uy áp vô tận từ trên trời giáng xuống, trấn áp Thương Hiệt.

"Rắc rắc...".

Khoảnh khắc đó, dẫu Thương Hiệt có tu vi Đại đạo Thần Ma tầng thứ sáu, vẫn bị áp chế đến mức cơ thể run rẩy, xương cốt toàn thân vỡ vụn, dường như sắp bị ép thành thịt vụn.

Đối với việc này, Thương Hiệt xem như không thấy, ông giơ cánh tay run rẩy, viết ra chữ Địa.

"Địa...".

"Oanh!".

Pháp tắc Đại đạo vô lượng xông lên trời, Sở Nguyên khống chế bản nguyên Địa đạo vô tận, đánh tan toàn bộ uy áp Thiên đạo.

"Oanh!".

Thiên đạo chấn nộ, thiên khung trong nháy mắt vỡ vụn, một đôi mắt màu tím lạnh lùng vô tình hiện ra, nhìn chằm chằm vào Sở

Nguyên.

Sở Nguyên không hề để ý, quay đầu nhìn Nữ Oa: "Đã chuẩn bị xong chưa?".

"Vâng", Nữ Oa gật đầu.

"Vậy thì bắt đầu đi".

Sở Nguyên vừa nói, vừa đột nhiên vươn tay ấn lên đỉnh đầu Nữ Oa.

"Oanh!".

Pháp tắc Địa đạo vô lượng tràn vào cơ thể Nữ Oa, từ trong Nguyên thần chân linh của bà rút ra một luồng Hồng Mông Tử Khí chứa đựng đạo vận vô lượng.

"Oanh long long...".

Thiên đạo lập tức cảm ứng được, sấm sét vô tận từ trên trời giáng xuống, đánh về phía Sở Nguyên và Nữ Oa.

Cùng lúc đó, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đang chấn kinh trước sự gan dạ và quả đoán của Nữ Oa, bỗng nhiên cảm thấy một luồng cảm xúc phẫn nộ tràn vào cơ thể, trấn áp tư duy của ông, xé rách hư không mà đi.

Trong khoảnh khắc mất đi ý thức, ông mơ hồ nhìn thấy một ánh mắt lạnh lùng.

Thiên đạo quả nhiên đã xảy ra vấn đề.

Sấm sét nổ vang, đánh về phía Sở Nguyên và Nữ Oa.

Lúc này, ngay cả một người bình thường cũng có thể cảm nhận được Thiên đạo đang chấn nộ, huống chi là các đại năng Hồng Hoang?

“Chuyện gì xảy ra?

Thiên đạo nổi giận sao?

Nguyên Sơ Đạo Chủ đã làm gì mà khiến Thiên đạo chấn nộ đến vậy?”.

Vô số đại năng chấn động tâm can, nhìn chằm chằm về hướng Trần Đô.

Đầu tiên là Thương Hiệt tạo chữ, giờ lại đến Thiên đạo chấn nộ.

Họ cảm nhận được rằng, hôm nay e là sẽ có chuyện tàng trời diễn ra.

“Oanh!”.

Sở Nguyên vung tay đánh tan bầu trời sấm sét, ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào Thiên Đạo Chi Nhãn trên bầu trời.

“Phụ t!”.

Bỗng nhiên, Nữ Oa đứng cạnh Sở Nguyên phun ra một ngụm tiên huyết, khí thế trên người nhanh chóng suy sụp.

Chỉ trong nháy mắt, bà đã rơi khỏi thánh vị, quay trở lại cảnh giới Chuẩn Thánh.

“Oanh long long...”.

Trên bầu trời giáng xuống cơn mưa máu vô tận, trong cõi u minh, vô số đại năng cảm nhận được Hồng Hoang đã mất đi một vị Thánh nhân.

“Nữ Oa rơi khỏi thánh vị rồi!

Mau nhìn vào tay Nguyên Sơ Đạo Chủ kìa, là Hồng Mông Tử Khí!

Hồng Mông Tử Khí trong người Nữ Oa Thánh nhân bị rút ra nên bà mới rơi khỏi thánh vị!”.

“Tại sao chứ...”.

Các đại năng Hồng Hoang không thể giữ bình tĩnh được nữa.

Để rút ra Hồng Mông Tử Khí, Nữ Oa ngay cả thánh vị cũng không cần nữa sao?

Trong Hồng Mông Tử Khí đó rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì?

“Nữ Oa sư muội!”.

Ở núi Côn Luân, Tam Thanh chấn động, đứng bật dậy, sắc mặt thay đổi liên tục.

Tại Thánh cảnh Tu Di, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không giữ được bình tĩnh, thần sắc âm tình bất định.

Hồng Mông Tử Khí rốt cuộc có bí mật gì?

“Nguyên thần của ta trong bản nguyên Thiên đạo đã bị ma diệt rồi.

Hỗn Nguyên Đạo Quả cũng đã vỡ vụn”, Nữ Oa ngẩng đầu lau vết máu trên khóe miệng, nói với Sở Nguyên.

“Nàng hãy nghỉ ngơi cho tốt, tiếp theo cứ giao cho ta”.

Sở Nguyên gật đầu, giao Nữ Oa cho Hậu Thổ, rồi bước vào hư không hướng lên chín tầng trời.

“Oanh!”.

Trên bầu trời, một đạo sĩ áo xám lẳng lặng xuất hiện: Hồng Quân Đạo Tổ.

Chỉ là lúc này khí thế trên người Hồng Quân Đạo Tổ vô cùng hỗn loạn, rõ ràng là khí thế Thiên đạo lạnh lùng vô tình, nhưng đôi mắt dường như sắp phun lửa kia lại rất quái dị.

Chương 101

"Xem ra kẻ đứng sau tính kế Thiên đạo đã xuất hiện rồi", Sở Nguyên thầm hiểu, nhìn Hồng Quân nói: "Phát hiện từ bao giờ?".

Hồng Quân vô biểu tình, mở miệng hỏi.

"Từ lúc trở thành Địa Đạo Chi Chủ".

Sở Nguyên chậm rãi bước tới, đứng đối diện với Hồng Quân.

"Có thể giấu được Hồng Quân, xem ra ngươi đã bố trí thủ đoạn từ trước khi chứng đạo.

Ngươi là vị Hỗn Độn Ma Thần nào?

Vận Mệnh chăng?".

Nói xong, ánh mắt Sở Nguyên dần trở nên sắc bén.

Hồng Quân nhìn Sở Nguyên, trong mắt lóe lên vài luồng hàn quang: "Ngươi biết cũng không ít đâu".

"Người khác đều nghĩ là Luân Hồi, nhưng ta biết không phải.

Trước khi hỏi bản tọa, chẳng lẽ ngươi không nên tự giới thiệu mình sao?".

"Nhân tộc - Sở Nguyên", Sở Nguyên đạm đạm khai khẩu, thần sắc bình tĩnh, "Đương nhiên, ngươi cũng có thể gọi ta là Độn Khứ Chi Nhất".

Vấn đề thân phận đối với Sở Nguyên hiện tại không còn quan trọng nữa.

Thực lực của ngài tuy có thể chưa đánh lại Hỗn Độn Ma Thần, nhưng Vận Mệnh Ma Thần cũng không thể thân chinh đến Hồng Hoang.

Sở Nguyên hiện tại ở Hồng Hoang đã không còn sợ hãi bất cứ điều gì, không cần phải che che giấu giấu nữa.

"Độn Khứ Chi Nhất".

Trên mặt Hồng Quân hiện lên vẻ bừng tỉnh, môi nở nụ cười quái dị nhìn Sở Nguyên: "Ngươi không thành thật chút nào.

Độn Khứ Chi Nhất tuy vượt ra khỏi sự khống chế của Thiên đạo, nhưng vẫn nằm dưới sự quản lý của Thiên đạo.

Tốc độ trưởng thành của ngươi nhanh như vậy, tuyệt đối có bí mật động trời".

"Tùy ngươi nghĩ sao cũng được".

Sở Nguyên nhún vai nhìn Hồng Quân, trầm giọng nói: "Ngược lại, ngươi cũng nên thỏa mãn trí tò mò của ta chứ.

Ngươi rốt cuộc có phải Vận Mệnh không?".

"Muốn biết sao?

Đáng tiếc, ta sẽ không nói cho ngươi biết đâu", Hồng Quân cười quái dị đầy trêu chọc.

Nụ cười trên mặt Sở Nguyên vụt tắt, ngài vung tay lấy ra Thí Thần Thương, đạm mạc nói: "Ngay từ đầu nhìn thấy bản mặt ngươi, ta đã muốn xé nát nó rồi".

"Tốt lắm, đại chiến Hỗn Độn một trận đi".

Sắc mặt Hồng Quân trở nên lạnh lùng, thần kiếm xé rách hư không, hướng về phía Hỗn Độn.

"Oanh!".

Sở Nguyên tự nhiên không chịu thua kém, một bước bước ra khỏi thế giới Hồng Hoang.

Hành động của hai người đã thu hút sự chú ý của toàn bộ đại năng Hồng Hoang.

Dù họ không nghe thấy Sở Nguyên và Hồng Quân nói gì, nhưng nhìn thế trận này rõ ràng là sắp chiến đấu trong Hỗn Độn.

Thiên Đạo Hồng Quân đấu với Địa Đạo Nguyên Sơ, cuộc chiến trên tầm Thánh nhân này không thể bỏ qua.

Gần như ngay lập tức, trên đại lục Hồng Hoang, từng đạo lưu quang xông lên trời hướng về phía Hỗn Độn.

So với đó, Thương Hiệt vẫn đang miệt mài viết chữ lại không được ai chú ý đến.

"Hãy hộ vệ nơi này cho tốt", Hậu Thổ dặn dò Thanh Đế một tiếng, rồi lập tức đưa Nữ Oa đi về phía Hỗn Độn.

Hỗn Độn vô ngần, Sở Nguyên và Hồng Quân đứng đối lập nhau.

Hư không xung quanh đã sớm bị khí thế của hai người quét sạch, vô cùng bình lặng.

Từng luồng khí Hỗn Độn trôi nổi trong hư không, tỏa ra những dao động nhẹ.

Trước mặt Sở Nguyên, Diệt Thế Đại Ma khẽ xoay chuyển, tỏa ra hơi thở hủy diệt vô tận.

Hư không bị nghiền nát, Đại đạo bị cắt đứt, đất nước gió lửa cuộn trào, hư ảnh của hằng sa thế giới chậm rãi luân chuyển xung quanh.

Hồng trần đại thiên cuồn cuộn chảy trôi, cuối cùng lại quy về Hỗn Độn.

Trong tay Hồng Quân Đạo Tổ cũng hiện lên một khối Ngọc Vũ Điệp bị thiếu mất một phần ba góc.

Thiên Đạo chí bảo - Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Kiện chí bảo này năm xưa Bàn Cổ đại thần dùng để chém ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, rút ra ba ngàn pháp tắc Đại đạo ngưng luyện thành.

Khi khai thiên nó bị vỡ vụn, khối lớn nhất đã thuộc về Hồng Quân.

Uy lực của Tạo Hóa Ngọc Điệp trên tầm Tiên Thiên chí bảo, phòng ngự vô song, nhưng công kích thì kém hơn một chút.

"Trong tay ngươi dường như cũng có hai mảnh vỡ".

Hồng Quân nhìn Sở Nguyên nói.

"Ta cũng rất hứng thú".

Sở Nguyên mở lời, Thí Thần Thương múa may trong Hỗn Độn, phá diệt hư không vô tận: "Vậy thì cũng phải có mạng mà lấy".

Tâm trạng Sở Nguyên bình tĩnh như mặt hồ không gợn sóng, nhưng khí thế trên người lại dâng cao hừng hực như sóng lớn đập vào hư không, phát ra tiếng oanh minh long trời lở đất.

"Chết đi!".

Sóng âm cuồn cuộn át cả không gian, chiến ý liệt liệt xông thẳng lên trời, đổ ập về phía Hồng Quân.

"Gấp gáp muốn đi nộp mạng sao?

Cũng tốt, tiễn ngươi lên đường sớm ta cũng yên lòng.

Bất luận là ai, điều không nên nhất chính là can thiệp vào công việc của Hồng Hoang".

"Oanh!".

Pháp tắc Đại đạo vô lượng từ người Hồng Quân trào ra che lấp cả bầu trời, hóa thành một dòng trường hà cuồn cuộn, diễn hóa ra đại

kiếp vô lượng đánh về phía Sở Nguyên.

“Oanh!”.

Tiên quang vô lượng tỏa sáng Hỗn Độn, công kích khủng bố nghiền nát không gian Hỗn Độn vô ngần, đánh tới tấp về phía Sở Nguyên.

“Giết!”.

Sở Nguyên quát lớn một tiếng, huyết khí bành trướng cuộn trào, múa Thí Thần Thương nghênh chiến Hồng Quân.

“Oanh long long...”.

Những đòn công kích vô song va chạm trong Hỗn Độn, tiếng oanh minh điếc tai nhức óc vang vọng tám phương.

Kình đạo cuồng bạo chấn động hư không lan tỏa khắp thiên địa, đại thiên hoàn vũ cũng phải run rẩy.

Uy thế khủng bố càn quét Hỗn Độn, giống như hai phương Đại đạo vô ngần đang tương tàn lẫn nhau, thanh thế chấn thiên.

Cả hai đều không phải hạng người nói nhảm, cũng không lãng phí thời gian thăm dò.

Vừa ra tay đã là vô lượng đạo tắc ngợp trời oanh minh, cuồn cuộn chấn động hư không vô ngần.

“Diệt!”.

Hồng Quân đội Tạo Hóa Ngọc Điệp trên đầu, lật tay úp xuống.

Đạo vận vô lượng lan tỏa Hỗn Độn, chưởng ấn hoàng hoàng quét ngang hư không, dường như có vô số thế giới thứ nguyên đang sinh sinh diệt diệt bên trong, mang theo thần uy ngút trời vô lượng trấn áp xuống Sở Nguyên.

Một chưởng úp xuống tựa như chư thiên Đại đạo sụp đổ, áp lực vô tiền khoáng hậu đè nặng lên người Sở Nguyên, trong nháy mắt nghiền nát hư không xung quanh.

“Oanh!”.

Lúc này, Sở Nguyên múa Thí Thần Thương chém ngang xuống như thiên đao Đại đạo hoành không.

Chương 102

Thương mang kinh thiên cắt nát hư không Hỗn Độn, thần mang vô song che khuất Hỗn Độn phá tan thời không, trực tiếp đối đầu.

Tiếng nổ cuồng bạo vang lên trong Hỗn Độn như hai đại giới đâm sầm vào nhau.

Dư ba kình đạo không gì sánh bằng tàn phá khắp tứ diện bát phương, làm sụp đổ Hỗn Độn vô ngần.

"Phanh phanh phanh...".

Những luồng loạn lưu Hỗn Độn xám xịt thôn phệ hết thảy, hư không băng hoại, Đại đạo phá diệt, mọi thứ đều phải quy về hư vô.

Lấy trung tâm là cuộc đại chiến của hai người, vùng Hỗn Độn rộng ức vạn vạn dặm hoàn toàn bị đánh nổ.

"Oanh!".

Cùng lúc đó, Sở Nguyên và Hồng Quân đã sớm triển khai cuộc đại chiến hùng vĩ cuồng liệt trong không gian Hỗn Độn bị phá hủy.

Thí Thần Thương quét ngang thiên địa, Tạo Hóa Ngọc Điệp trấn áp hư không.

Vung tay là có Đại đạo vô cùng đánh mạnh vào trường không như dòng sông lớn cuồn cuộn.

Lúc này, Sở Nguyên và Hồng Quân chẳng khác nào hai vị Hỗn Độn Ma Thần, chân đạp Đại đạo, mỗi đòn đánh ra đều mang theo sức phá hoại cường đại, phá diệt thiên địa vô ngần.

Càng chiến đấu, tâm tình Hồng Quân càng trở nên tồi tệ.

"Nếu không phải liên tục phục sinh Thánh nhân bảy lần, tiêu hao

lượng lớn bản nguyên Thiên đạo, lại vì Nữ Oa rời bỏ thánh vị khiến bản nguyên tổn thất nặng nề, làm sao đến mức này chứ!".

Động tác không dừng, nhưng trong lòng Hồng Quân vô cùng não nộ.

Thiên đạo thống trị Hồng Hoang vô số nguyên hội, bản nguyên vốn vượt xa Địa đạo.

Tuy nhiên, sự xuất hiện của Địa đạo đã đánh kích Thiên đạo ở một mức độ nhất định.

Việc phục sinh bảy Thánh nhân đã tiêu hao lượng lớn bản nguyên Thiên đạo.

Nữ Oa tự ý rút bỏ Hồng Mông Tử Khí khiến Thiên đạo chịu thêm một đòn trọng kích.

Mọi yếu tố cộng lại đã để Địa đạo dần đuổi kịp.

Than ôi, nếu không phải vì ý chí của Bàn Cổ trấn áp, làm sao Sở Nguyên có thể trưởng thành đến mức này.

Không, mọi thứ phải kết thúc ở đây thôi.

"Thiên Đạo Kiếp Đao...".

Hồng Quân khẽ thầm thì, đạo vận vô lượng bốc lên từ người ông, đi kèm với uy thế Đại đạo hùng vĩ chấn động hư không.

Khí kiếp vô tận hiện ra từ trong hư vô, pháp tắc Đại đạo hội tụ thành một thanh Kiếp Vận Thiên Đao trong tay ông.

"Oanh!".

Đao quang đột ngột hiện ra, nghiền nát Hỗn Độn vô ngần, chém đứt sự hư vô của Đại đạo.

Đạo ý kiếp vận khủng bố diễn hóa ra một Đao Giới vô thượng bao

la trong Hỗn Độn.

Vô lượng thứ nguyên ngưng kết thành một đạo đao quang hoàng hoàng khai thiên tích địa, oanh nhiên chém xuống Sở Nguyên.

“Oanh long long...”.

Trong sát na, hư không Hỗn Độn sụp đổ từng mảng lớn.

Đại kiếp Thiên đạo vô tận tuôn ra từ hư vô: tam tai cửu nạn, thiên nhân ngũ suy, thiên lôi hủy diệt...

Đại kiếp vô tận càn quét Hỗn Độn, hóa thành một đại giới đổ ập về phía Sở Nguyên.

Đòn công kích kiếp vận hội tụ từ pháp tắc Thiên đạo vô lượng muốn xóa bỏ mọi dấu vết của Sở Nguyên từ tận căn nguyên.

“Luân Hồi...”.

Đối mặt với Thiên Đạo Kiếp Đao hùng vĩ vô lượng, Sở Nguyên không hề hoảng loạn, hai tay kết ấn dẫn dắt bản nguyên Địa đạo vô tận.

“Oanh long long...”.

Đại đạo Luân Hồi vô tận quét ngang thiên khung, thần cơ vô lượng càn quét đại thiên hoàn vũ.

Trong Hỗn Độn, một chiếc Ma Bàn Đại Đạo xuất thế, đổ ập xuống thiên địa vũ trụ, ma diệt quá khứ vị lai.

Luân Hồi Ma Bàn!

“Quay đi...”.

Luân Hồi Ma Bàn khẽ xoay, tiếng đạo âm vang vọng chư thiên hoàn vũ, trong cõi u minh như có Đại đạo vô thượng đang thì thầm.

Sức mạnh Luân Hồi khủng bố cuồn cuộn hóa thành trường hà

hung hãn.

“Vỡ!”.

Sở Nguyên đội Luân Hồi Ma Bàn trên đầu, đổ ập về phía Thiên Đạo Kiếp Đao.

“Phanh!”.

Thanh Thiên Đạo Kiếp Đao cực kỳ khủng bố chém lên Luân Hồi Ma Bàn.

Đại đạo thiên địa của hai bên va chạm dữ dội, tiếng oanh minh không gì sánh bằng chấn động Hỗn Độn, làm sụp đổ hư không vô tận.

Trong khoảnh khắc, Hỗn Độn tan vỡ, đất nước gió lửa cuồn cuộn, vô số thứ nguyên sinh diệt.

Mọi thứ đều bị hủy diệt, giữa Hỗn Độn chỉ còn lại luồng thần quang Đại đạo tỏa sáng cực hạn chiếu rọi đại thiên.

“A...

Mắt của ta!”.

Ngay lập tức, trong đám đại năng đang quan chiến ở rìa Hỗn Độn vang lên những tiếng thảm thiết.

Có người đôi mắt trống rỗng vì nhãn cầu đã bị thiêu cháy hoàn toàn, hốc mắt lan tỏa khí tức hủy diệt cực hạn.

Cuộc đại chiến của Sở Nguyên và Hồng Quân quá khủng bố, chỉ cần nhìn một cái thôi cũng đủ khiến thần hồn băng diệt, bị hóa đạo.

“Nhắm mắt lại hết đi, thu hồi thần niệm, đừng nhìn nữa...”.

Tiếng của Trấn Nguyên Tử vang lên, các đại năng nghe vậy vội nhắm mắt lại, thu hồi thần niệm.

“Quá khủng bố...

Đòn công kích đó định hủy diệt cả Hỗn Độn sao?

Mọi thứ lọt vào mắt đều là ánh sáng Đại đạo cực hạn".

Các đại năng chư thiên nhao nhao lên tiếng bày tỏ sự bất ổn trong lòng.

Lúc này, đừng nói đến họ, ngay cả chư Thánh thiên địa cũng cảm thấy nguyên thần rung động, có cảm giác sắp bị giải thể.

"Cảnh giới này hoàn toàn vượt xa Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên...

Thiên đạo, Địa đạo, cái gọi là cảnh giới Đạo Chủ sao?".

Bàn Cổ Tam Thanh, Tây Phương nhị Thánh, Minh Hà Lão Tổ, Trấn Nguyên đại tiên, cho đến Hậu Thổ nương nương, ai nấy đều vô cùng chấn động.

Sở Nguyên và Hồng Quân mạnh mẽ vượt xa dự liệu của mọi người.

Với thực lực của họ hiện tại, ngay cả năng lực can thiệp cũng không có, e là vừa bước vào chiến trường đã bị Đại đạo thiên địa hùng vĩ của hai bên ma diệt thành hư vô.

Quá mạnh!

Lúc này, khu vực giao chiến của hai người đã hoàn toàn sụp đổ tan tành.

Những luồng loạn lưu Hỗn Độn vô tận càn quét phá diệt đại thiên, làm sụp đổ thời không, cắt đứt nhân quả, hủy diệt hết thảy.

"Hồng Quân, một chiêu định thắng phụ đi...".

Thanh âm của Sở Nguyên vang lên trong Hỗn Độn, ngài bước chân vào hư không, trên người hội tụ thần vận Đại đạo phiêu miểu vô ngần.

“Hóa Vạn Cổ, Hóa Tự Tại...

Hóa Luân Hồi, Hóa Nguyên Sơ...”.

“Oanh!”.

Chương 103

Khí tức Đại đạo vô tận hội tụ trong Hỗn Độn, giữa hư không một dòng trường hà Địa đạo tuôn chảy không ngừng.

Sau đó, từng đạo thân ảnh giống hệt Sở Nguyên bước ra.

Tổng cộng chín đạo hóa thân Địa đạo giáng lâm chiến trường, bao vây Hồng Quân.

"Phanh!".

Uy thế Đại đạo khủng bố nghiền nát Hỗn Độn vô ngần, thời không sụp đổ, mọi thứ đều bị hủy diệt.

Hóa Tự Tại Đại Pháp là thần thông vô thượng dưới cấp Đạo Chủ.

Sau khi trở thành Địa Đạo Chi Chủ, Sở Nguyên đã cảm ngộ Đại đạo, tốn vô số tuế nguyệt cuối cùng cũng nâng tầm thần thông này lên cấp Đạo Chủ.

Hóa Vạn Cổ, Hóa Nguyên Sơ!

Chín đạo hóa thân cấp Đạo Chủ tỏa ra khí tức khủng bố đủ để làm sụp đổ cả thế giới Hồng Hoang.

"...".

Khoảnh khắc đó, sắc mặt Hồng Quân hoàn toàn thay đổi.

"Oanh!".

Không đợi ông kịp mở lời, Sở Nguyên cùng chín đạo hóa thân đồng loạt triển khai công kích hùng vĩ bá liệt.

"Oanh long long...".

Thí Thần Thương xé toác Hỗn Độn, Diệt Thế Đại Ma đánh mạnh

vào trường không, Lượng Thiên Xích phân cách thiên địa, Tạo Hóa Thiên Trì trấn áp hư không...

Từng kiện chí bảo hoành không, uy thế khủng bố làm sụp đổ Hỗn Độn vô ngần, mang theo công kích Đại đạo bao la dìm chết Hồng Quân.

"Phanh phanh phanh...".

Tựa như cự nhân khai thiên, tiếng oanh minh không gì sánh bằng chấn động Hỗn Độn.

Những đòn công kích Đại đạo khủng bố đánh mạnh vào vũ trụ, chém đứt hư vô, mọi thứ đều bị hủy diệt.

"Kết quả thế nào rồi?".

Ở rìa Hỗn Độn, các đại năng nhắm mắt khẽ hỏi, mong chư Thánh cho biết kết quả.

Tuy nhiên, lúc này sắc mặt chư Thánh đều kinh hãi tột độ, đâu còn tâm trạng nào mà báo kết quả.

Trong Hỗn Độn, khi bụi mù tan sạch, tại chiến trường đổ nát đó, Sở Nguyên mặc chí tôn ma bào sừng sững đứng đó.

Ở phía đối diện, bóng dáng Hồng Quân đã biến mất không thấy đâu nữa.

"Đinh, túc chủ đánh bại Tam Thiên Thần Tôn, nhận được Hỗn Độn linh bảo Hỗn Loạn Quyền Trượng".

Hỗn Loạn Quyền Trượng: Chí bảo bạn sinh của Hỗn Loạn Ma Thần, công kích vô song, vô cùng quỷ bí.

Ghi chú: Cảnh giới Đạo Chủ có thể bảo vệ Hỗn Độn linh bảo không bị Thiên đạo hủy diệt, nhưng uy lực Hỗn Độn linh bảo đủ để phá nát Hồng Hoang, hãy thận trọng khi sử dụng.

Hồng Quân tử, Sở Nguyên sống.

Đó chính là điều khiến chư Thánh chấn kinh.

Địa đạo đã phát triển đến mức độ này rồi sao?

"Lão sư bị đánh nổ rồi".

Chuẩn Đề giọng đắng ngắt, khó khăn nói.

"Than ôi, bại rồi".

Tam Thanh thở dài.

Bất giác, Địa đạo đã sánh ngang với Thiên đạo.

Nhất thời, các vị Thánh nhân Thiên đạo đều có cảm giác hụt hẫng.

Thiên đạo đại bại, liệu sau này Hồng Hoang có cần thiết phải tranh giành Đại đạo nữa không?

"Oanh!".

Đúng lúc đó, hư không tan vỡ, bản nguyên Thiên đạo vô tận hội tụ, bóng dáng Hồng Quân lại một lần nữa hiện ra.

Chỉ là sắc mặt ông ta khó coi đến cực điểm.

Hồng Quân hợp đạo, trên lý thuyết là đã dung hợp làm một với Thiên đạo.

Chỉ cần Thiên đạo không diệt, dẫu bị chém vạn lần ông cũng không chết, quan trọng nhất là sau khi phục sinh không cần tiêu tốn bản nguyên Thiên đạo, vì bản thân ông chính là hóa thân của bản nguyên Thiên đạo.

Sở Nguyên là Địa Đạo Chi Chủ nên đương nhiên biết trạng thái của đối phương.

Trận chiến vừa rồi cốt để phân cao thấp.

Kết quả hiển nhiên, Thiên Đạo Hồng Quân hiện tại về mặt công

kích đã yếu hơn Sở Nguyên, trực tiếp bị đánh nổ.

Đương nhiên, dù thắng nhưng Sở Nguyên cũng chưa chắc có thể triệt để trấn áp Thiên đạo.

Dẫu sao, đại đạo chi tranh, nhất là liên quan đến một thế giới, sẽ kéo theo đủ thứ nhân quả, khí vận.

Chỉ khi ở Hồng Hoang triệt để đánh áp Huyền Môn tiên đạo xuống, quyền phát ngôn của Thiên đạo ở Hồng Hoang mới ngày càng ít đi, cho đến khi bị Địa đạo triệt để trấn áp.

Nhưng giờ điều khiến Sở Nguyên hứng thú là chuyện khác.

Tam Thiên Thần Tôn?

Nhìn thông báo của hệ thống, Sở Nguyên thần sắc quái dị nhìn Hồng Quân.

Tam Thiên Thần Tôn là vị Ma thần nào?

Có phải Vận Mệnh không?

"Hừ!".

Đối diện, Hồng Quân lão tổ hiển nhiên không có tâm trí trò chuyện với Sở Nguyên, lập tức xé rách hư không rời đi.

Võ lực không trấn áp được thì chỉ có thể tranh giành quyền kiểm soát trên phương diện khí vận.

"Các ngươi đến Tử Tiêu Cung gặp ta".

Ở rìa Hỗn Độn, tai của năm vị Thánh nhân Thiên đạo vang lên tiếng của Hồng Quân.

Năm vị ngẩn ra, nhìn nhau một hồi rồi gật đầu, thân hình lóe lên hướng về Hỗn Độn vô biên.

Hỗn Độn đại chiến kết thúc, sự chấn động trong lòng các đại năng

Hồng Hoang không cần phải bàn cãi.

Sở Nguyên cùng Nữ Oa, Hậu Thổ quay lại đại lục, bên ngoài Trần Đô.

Lúc này, Thương Hiệt vẫn không ngừng viết chữ.

Nhân tộc văn tự xuất thế công đức vô lượng, nhưng với tư cách người sáng tạo, Thương Hiệt cũng phải chịu đựng ma nạn nhất định.

Mỗi khi viết một chữ, áp lực trên người ông lại tăng lên gấp bội.

Nay giữa hư không hiện ra những văn tự thần quang vô lượng chiếu sáng thế giới Hồng Hoang, đã có hơn hai ngàn chữ rồi.

Thiên Địa Nhân, Nhật Nguyệt Tinh...

Âm Dương Huyền Hoàng, Vô Cực Thái Cực...

Hơn hai ngàn văn tự dường như ẩn chứa đạo vận vô lượng, rủ xuống hơi thở vô tận tràn vào cơ thể Thương Hiệt giúp ông kháng lại áp lực Đại đạo.

"Thần, Ma, Tiên, Yêu...".

Trên mặt đất, cơ thể Thương Hiệt không ngừng run rẩy, mồ hôi thấm ướt toàn thân.

Sắc mặt ông trắng bệch, giữa hư không như có ngọn thần sơn thái cổ đè nặng, khiến mỗi động tác đều vô cùng gian nan.

"Thương Hiệt...

Thương Hiệt...".

Giữa hư không vang lên vô tận tiếng ngâm tụng.

Chương 104

Từng người tộc nhân đang cầu khấn, dường như hiểu được nỗi đau của Thương Hiệt nên thành tâm quỳ lạy thiên địa, cầu nguyện cho ông.

Bên ngoài Trần Đô, vô tận Nhân tộc ngồi xếp bằng trên đất.

Hoàng Đế và những người khác cũng có mặt, lo lắng nhìn Thương Hiệt đang run rẩy.

Cuối cùng, cánh tay run rẩy của Thương Hiệt đã viết xong chữ cuối cùng: "Đạo...".

"Oanh!".

Đạo vận vô lượng làm kinh động thiên địa, phá tan mọi trở ngại giữa trời đất.

Thần huy rực rỡ chiếu sáng thiên địa, lúc này từ ba mươi ba tầng trời xuống đến chín tầng địa ngục, mọi sinh linh đều thấy chữ đó.

Đạo - gốc rễ của vạn vật, cội nguồn của sinh linh, căn bản của thiên địa.

Trong khoảnh khắc, ba ngàn đại tự giữa hư không nảy nở, uốn lượn dung hợp, biến thành một bộ y bào màu trắng khoác lên người Thương Hiệt.

Văn Đạo chí bảo - Văn Thánh Đạo Bào!

"Xoạt xoạt xoạt...".

Trên bầu trời xuất hiện những vết nứt, mưa máu vô tận trút xuống đại lục Hồng Hoang.

Dưới chín tầng địa ngục, từng quỷ hồn lệ quỷ gào khóc thảm

thiết.

Văn tự xuất thế, đại thế của Nhân tộc không còn gì có thể đảo ngược được nữa.

Trời mưa máu, quỷ thần khóc!

"Oanh long long...".

Trên chín tầng trời, Đại đạo giáng xuống công đức vô lượng lên người Thương Hiệt.

"Oanh!".

Gần như ngay lập tức, khí thế của Thương Hiệt bùng nổ, ngũ khí triều nguyên, tam hoa tụ đỉnh, thành tựu Đại La Tiên.

Sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ...

Chuẩn Thánh sơ kỳ, trung kỳ...

Mãi đến khi đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong thì công đức vô lượng mới tiêu tán hết, khí thế trên người ông cũng lắng xuống.

Tuy nhiên, đúng lúc đó: "Oanh!".

Trong thế giới Hồng Hoang, giữa cõi u minh có một con đường Đại đạo giáng lâm: Văn Đạo!

Một viên đạo quả màu Hỗn Độn từ trên trời rơi xuống dung nhập vào cơ thể Thương Hiệt, ngay lập tức giúp cảnh giới của ông phá vỡ Chuẩn Thánh, đạt tới bán bộ Hỗn Nguyên.

"Oanh!".

Thần văn Đại đạo khắc sâu vào tâm trí, khí thế của Thương Hiệt lại tăng mạnh, trực tiếp vượt qua Thần Nông đạt tới cảnh giới Á Thánh.

Á Thánh, hay còn gọi là Chí Thánh.

“Hắn được một con đường Đại đạo công nhận, trời ban quả vị”.

“Thương Hiệt đã chứng đạo theo một cách khác rồi”.

“Thân hợp Văn đạo, không phải Thánh nhân nhưng thắng tự Thánh nhân, Thương Hiệt thực sự có vận may lớn”.

“Nhân tộc quả thực có đại khí vận mà”.

Lúc này, các đại năng Hồng Hoang có chút ghen tị.

Ngay cả Sở Nguyên cũng không ngờ Thương Hiệt tạo chữ lại được Văn đạo công nhận, ban cho quả vị giúp đột phá Á Thánh.

Dù sao có thêm một vị Á Thánh đối với Nhân tộc vẫn là chuyện tốt.

Thương Hiệt tạo chữ công lao to lớn, Hoàng Đế lập tức đón ông vào Trần Đô, tôn làm Văn Thánh.

Thương Hiệt không từ chối, văn tự tuy đã tạo ra nhưng còn cần tiếp tục phát triển, giải thích ý nghĩa và phổ biến ra toàn bộ Nhân tộc.

Cùng lúc đó, trong Tử Tiêu Cung ở Hỗn Độn, năm vị Thánh nhân Thiên đạo ngồi trên bồ đoàn Đại đạo cùng Hồng Quân chứng kiến cảnh Thương Hiệt chứng đạo.

“Trận chiến hôm nay kết quả thế nào các ngươi cũng thấy rồi.

Thiên đạo và Địa đạo tranh phong, Thiên đạo đang dần rơi vào thế hạ phong.

Nay Nhân đạo hưng thịnh, Thần Ma Đại Đạo lan truyền khắp nơi, chiếm cứ gần sáu phần khí vận Hồng Hoang.

Cứ đà này Thiên đạo tất bại không nghi ngờ gì nữa”, Hồng Quân nói rồi nhìn năm vị Thánh nhân phía dưới.

“Ý của ta là sau đời Tam Hoàng Ngũ Đế, trong lượng kiếp tiếp

theo sẽ triệt để quyết định thắng phụ với Địa đạo".

"Lượng kiếp?".

Chư Thánh rúng động.

Sớm vậy sao?

Lượng kiếp Vu - Yêu vừa mới qua bao lâu mà đã lại có lượng kiếp khác rồi?

"Kiếp này là Thiên Địa đại kiếp, lấy sự thay đổi triều đại Nhân tộc làm chính, Huyền Môn tiên đạo và Địa đạo chư Thánh sẽ quyết thắng bại một lần cuối.

Người thắng làm chủ Hồng Hoang, kẻ bại...".

Hồng Quân không nói tiếp, nhưng chư Thánh đều hiểu ý ông.

Thắng làm vua, bại rút lui.

Tuy nhiên, điều năm vị Thánh nhân không biết là Hồng Quân trước mặt hiện tại đã là một người khác: "Nếu bại, ta sẽ phá nát cả Hồng Hoang này", Tam Thiên Thần Tôn trong lòng tàn nhẫn nghĩ.

Nếu không trừ được Sở Nguyên của Địa đạo thì đại kế không thể tiến hành, nên Tam Thiên Thần Tôn quyết định triệt để trấn áp ý thức của Hồng Quân để thay thế.

"Lão sư, vậy chúng ta phải làm gì?", Lão Tử hỏi.

"Vẫn theo kế hoạch cũ, phò tá một bộ lạc Nhân tộc chỉ thuộc về Huyền Môn tiên đạo.

Khi đại kiếp giáng lâm, lấy bộ lạc đó làm trung tâm chinh phạt Nhân Hoàng là được", Hồng Quân nói.

"Tuân lệnh".

Lão Tử và những người khác gật đầu theo kế hoạch ban đầu: phò

tá Nhân Hoàng, truyền bá Huyền Môn tiên đạo.

“Lão sư, còn chuyện của Nữ Oa sư muội...”, Lão Tử nhìn Hồng Quân.

“Chuyện đó không cần quản”, Hồng Quân ngồi phía trên sắc mặt tối sầm lại, trầm giọng nói, “Ta biết các ngươi đang lo lắng điều gì, Hồng Mông Tử Khí không có vấn đề gì cả.

Các ngươi cũng thấy rồi đó, rút ra Hồng Mông Tử Khí sẽ rơi khỏi thánh vị.

Nữ Oa tự phụ cho mình thông minh, chọn tin lời dối trá của Nguyên Sơ, mọi hậu quả bà ta phải tự gánh lấy”.

“Tuân lệnh”.

Năm vị Thánh nhân gật đầu không nói thêm gì nữa.

“Được rồi, về đi, trước khi lượng kiếp giáng lâm ta sẽ báo trước.

Lúc đó sẽ ban thêm linh bảo để các ngươi độ kiếp”, Hồng Quân nói.

Chư Thánh gật đầu rồi rời khỏi Tử Tiêu Cung.

“Hai vị đạo đệ, về chuyện lượng kiếp, hay là cùng chúng ta đến núi Côn Luân bàn bạc một phen thế nào?”, giữa Hỗn Độn, Lão Tử cười hà hà mời nhị Thánh phương Tây.

“Lão Tử sư huynh đã mời, chúng đệ tự nhiên tuân mệnh”.

Không đợi Chuẩn Đề mở lời, Tiếp Dẫn Thánh nhân đã mỉm cười đồng ý.

Thấy vậy, Chuẩn Đề cũng không nói gì thêm.

Ngay lập tức, năm vị Thánh nhân Thiên đạo quay trở về Tam Thanh Điện ở núi Côn Luân.

Trong Tam Thanh Điện, ngũ thánh đã tọa định.

Tiếp Dẫn cầm trỗi hạt trong tay, nhìn về phía Thái Thanh Lão Tử, lên tiếng: "Lão Tử sư huynh gọi huynh đệ chúng ta tới, dường như có việc cần dặn dò." Lão Tử mỉm cười, vuốt râu nói: "Trong các thánh nhân Thiên Đạo, lão đạo nhìn không thấu nhất chính là Tiếp Dẫn sư đệ." "Giờ nhìn lại, quả nhiên không sai." Cuộc đối thoại của hai người khiến bọn người Chuẩn Đề không hiểu ra sao, Thông Thiên tính tình cương trực liền hỏi: "Đại huynh, rốt cuộc có chuyện gì?

Chương 105

Có việc gì thì cứ trực tiếp nói ra đi.” Ông vốn ghét nhất tính cách lề mề của Lão Tử, có thời gian đó thì sự tình đã xong từ lâu rồi.

“Ha ha.” Lão Tử khẽ cười, không hề sinh khí, phẩy tay tung ra Thái Cực Đồ, bao trùm cả Tam Thanh Điện.

Thấy trạng thái này, chư thánh trong lòng chấn động, đều lộ vẻ nghiêm nghị.

“Chư vị sư đệ, các ngươi không phát hiện hôm nay Hồng Quân lão sư có chút không giống lúc trước sao?” Lão Tử vừa mở miệng đã khiến mấy vị thánh nhân kinh hãi không nhỏ.

Tứ thánh sắc mặt thay đổi, đồng loạt trầm tư.

“Quả thực có chút quái dị, đặc biệt là phong cách hành sự.” Tiếp Dẫn mở lời.

“Nữ Oa sư muội thà chấp nhận rơi khỏi thánh vị cũng phải rút ra Hồng Mông Tử Khí.” “Lão sư lại nói Hồng Mông Tử Khí không có bất kỳ vấn đề gì, đúng là coi chúng ta thành kẻ ngốc rồi.” Ánh mắt Lão Tử mang theo vẻ mỉa mai, trầm giọng nói.

“Vậy ta phải làm sao, chẳng lẽ cũng đi tìm Nguyên Sơ Đạo Chủ để rút Hồng Mông Tử Khí ra?” Thông Thiên hỏi.

“Không thể.” Lão Tử và Tiếp Dẫn đồng thời lên tiếng.

Lão Tử nhìn về phía Tiếp Dẫn.

“Nếu Hồng Mông Tử Khí thực sự có vấn đề, sau sự việc của Nữ Oa sư muội, Thiên Đạo định nhiên sẽ mật thiết quan chú hành tung của chúng ta.” “Đừng đi cầu Nguyên Sơ Đạo Chủ, e rằng chúng ta chưa tới Thủ Dương Sơn đã phải đón nhận thiên khiển hủy diệt rồi.”

Tiếp Dẫn nói.

“Không sai.” “Chúng ta không thể khinh cử vọng động.” “Ngoài ra, chuyện này cũng chỉ là lão đạo suy đoán, chưa được xác thực, cần phải nghiệm chứng.” “Ý của lão đạo là, ngũ thánh chúng ta từ nay về sau sẽ đồng tiến đồng thối.” “Nếu Thiên Đạo không có vấn đề, vậy thì toàn tâm toàn ý tranh phong với chư thánh Địa Đạo.” “Nếu Thiên Đạo thực sự bố hạ thủ đoạn trên thân chúng ta, thì...” Trong mắt Lão Tử hiện lên vẻ hung lệ nồng đậm.

Lão Tử tuy không nói hết câu, nhưng mấy người đều hiểu ý tứ của y.

“Sư huynh đệ chúng ta đồng ý.” Tiếp Dẫn không chút do dự, trầm giọng đáp.

“Tốt, như vậy chúng ta cứ y theo kế hoạch mà hành sự, âm thầm tham tra chuyện Hồng Mông Tử Khí.” “Nếu thực sự có vấn đề, dù là Thiên Đạo cũng phải trả giá đắt.” Lão Tử trầm giọng nói. ...

Hoàng Đế năm thứ mười hai vạn chín ngàn sáu trăm.

Nhân Hoàng Hiên Viên công đức viên mãn.

Ngoài Trần Đô, trên đạo đài, Nhân Hoàng Hiên Viên bẩm cáo thiên địa.

Hoàng Đế tại vị thời gian tuy không có những công đức kinh thiên động địa như Phục Hy diễn bát quái hay Thần Nông nếm bách thảo, nhưng công tích của y cũng không thể xem nhẹ.

Định ngũ âm thập nhị luật, cùng đại thần Kỳ Bá thảo luận bệnh lý, soạn ra Hoàng Đế Nội Kinh.

Từ đó về sau, y dược chi đạo cũng được người đời gọi là Kỳ Hoàng chi thuật.

Khi tại vị, y phát minh lịch số, thiên văn, âm dương ngũ hành, đồ họa, tế tự, hôn tang, quan quách, phần mộ...

Thiết lập thể chế quốc gia thời nguyên thủy, lấy hoa hạ làm cương giới, thiết lập chế độ tỉnh lân bằng lý ấp.

Cũng tại thời Hoàng Đế, y thiết lập Tam công, Tam thiếu, Tứ phụ, Tứ sử, Lục tướng cùng hơn một trăm quan vị quản lý các loại sự vụ.

Ngoài ra, còn có những tiến bộ về dệt vải, luyện kim, binh khí, sinh hoạt...

Có thể nói, Hoàng Đế tại vị tuy không có đại công đức kinh thiên động địa, nhưng đã thúc đẩy văn minh nhân loại tiến bộ trên mọi phương diện.

Công đức nằm ở sự cống hiến cho toàn bộ Nhân tộc.

"Oanh long long..." Lời của Hiên Viên vừa dứt, thiên địa tức khắc hưởng ứng.

Thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Trong hư không có thần quang mịt mờ, dị hương xộc mũi, tử yên lượn lờ bao quanh Hiên Viên, tôn lên vẻ chí tôn chí quý của y.

"Nhân Hoàng Hiên Viên, công đức viên mãn." "Không Động Ấn tại đây, chúng ta cộng chứng." Trên cửu thiên, Toại Nhân Thị tay nâng Không Động Ấn, lãng thanh khai khẩu, âm thanh cuồn cuộn truyền khắp Trần Đô.

"Oanh..." Đại Đạo cảm ứng, hạ xuống vô lượng công đức.

Phía dưới, từng đạo khí thế phá không bùng phát.

Thanh Đế thậm chí thăng thẳng lên Đại La đỉnh phong mới dừng lại, chỉ một lần này đã tiết kiệm được ngàn vạn năm khổ tu.

Chính chủ Hiên Viên càng trực tiếp phá cảnh, từ Thái Ất đỉnh

phong đột phá Đại La Kim Tiên, sau đó là Chuẩn Thánh sơ kỳ, trung kỳ...

Giống như Địa Hoàng Thần Nông, khi công đức tiêu hao hết, tu vi Hoàng Đế đã đột phá Bán Bộ Hỗn Nguyên.

Một bước lên trời.

"Tam đệ, vi huynh đã đợi lâu rồi, mau lên đây đi." Trên cửu thiên, Tam Hoàng long liễn phá không tới, Thiên Hoàng Phục Hy đại tiếu nói.

"Tiểu đệ tuân mệnh." Hiên Viên cười khẽ, bước ra một bước lên Tam Hoàng long liễn, cùng Phục Hy và Thần Nông tiến về Thủ Dương Sơn. ...

Tại Thủ Dương Sơn, Nhân Đạo trường hà hiện lên, khí vận vô tận cuộn trào, tăng vọt thêm ba thành.

Tam Hoàng viên mãn, văn minh Nhân tộc thăng tiến, Nhân Đạo trường hà tức khắc hưởng ứng, khí vận đại chướng. ...

Hoàng Đế thối vị, cháu của Hiên Viên là Chuyên Húc kế vị Nhân Hoàng.

Về việc làm sao phụ tá Chuyên Húc kiến lập công đức là chuyện của chư thánh Huyền Môn, trong ngũ đế thì bốn vị đầu tiên Sở Nguyên đều không nhúng tay vào. ...

Trong Vĩnh Hằng đại thế giới, Sở Nguyên cho gọi Tam Hoàng cùng Tam Tổ, Thanh Đế, Thương Hiệt tới.

Kể từ khi Thanh Đế phi thăng, trong Huyền Hoàng đại vũ trụ lại có thêm hai người phi thăng, không ngoài dự kiến chính là Hữu Sào Thị và Truy Y Thị.

Lúc này, trong Nhân tộc có hai vị Á Thánh là Phục Hy và Thương

Hiệt.

Hai vị Bán Bộ Hỗn Nguyên là Thần Nông và Hiên Viên.

Tam Tổ đều là Đại La Kim Tiên.

Thanh Đế đạt Đại La đỉnh phong.

Thực lực đỉnh tiêm không thiếu, nhưng Đại La Kim Tiên hơi ít.

"Ngày đó tại U Minh giảng đạo, ta từng minh ngôn Nhân tộc chưa có thánh nhân." "Hiện nay trong Nhân tộc, cơ hội thành thánh nằm ở các ngươi." "Bản tọa đối xử như nhau, bất luận là ai, chỉ cần tu luyện Hỗn Độn Bất Diệt Thể đến ngũ thập chuyển, là có thể khiên dẫn Địa Đạo bản nguyên, chứng đạo thành thánh, vạn kiếp bất ma, tuyên cổ bất diệt." Nhìn mấy người, Sở Nguyên trầm giọng nói.

"Cũng đừng có nhường nhịn nhau làm gì." "Ta không chơi bài bản lễ nghi đó." "Cạnh tranh công bằng, ai đạt điều kiện trước thì người đó chứng đạo trước." Nghe vậy, Tam Tổ định mở miệng liền im bặt.

"Chúng ta minh bạch." Sau khi cho họ lui xuống, Sở Nguyên lại gọi Nữ Oa tới.

"Năm xưa một chiến, Hồng Quân bại thoái." "Hắn sẽ không từ bỏ ý đồ, đại kiếp tiếp theo có lẽ là lúc Thiên Đạo và Địa Đạo chính thức đối quyết." "Bởi vì nếu tiếp tục kéo dài, tỷ lệ thắng của Thiên Đạo sẽ càng nhỏ." "Huyền Môn hiện nay có ngũ thánh, Địa Đạo tứ thánh, thánh nhân của Nhân tộc e rằng cần ba triệu năm nữa mới có thể chứng đạo." "Không, hiện nay khí vận Địa Đạo đại chướng, đã dựng dục ra tôn thánh vị thứ năm." "Cứ ban cho họ đi." "Điều kiện chứng đạo đều như nhau, Hỗn Độn Bất Diệt Thể ngũ thập chuyển." "Đến lúc đó, Thiên Đạo ngũ thánh đối kháng Địa Đạo ngũ thánh." "Chúa tể thực sự của Hồng Hoang sẽ lộ diện ở lượng kiếp tiếp theo." "Được." Nữ Oa gật đầu.

Có thể thành thánh luôn tốt hơn là Chuẩn Thánh. ...

Nữ Oa rời đi, Sở Nguyên ngồi xếp bằng trên Thế Giới Thụ, trong minh minh quan sát vô tận vị diện.

"Thiên địa đại kiếp sao?" Thời gian thong thả trôi qua, chớp mắt đã chín vạn năm.

Chuyên Húc dưới sự phụ tá của Tây Phương Giáo đã đưa văn minh Nhân tộc phát triển bừng bừng.

Tam Hoàng trị thế, mỗi vị tại vị mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm.

Ngũ Đế trị thế lấy số chín làm hạn định, mỗi người tại vị chín vạn năm.

Hiện nay chín vạn năm đã qua, Chuyên Húc công thành, trên đạo đài ngoài Trần Đô tuyên cáo thiên địa.

Toại Nhân Thị và những người khác xuất hiện mang tính tượng trưng.

Sau đó thiên giáng công đức.

"Oanh..." Khí thế trên người Chuyên Húc đại chướng, dưới sự hỗ trợ của công đức đã đột phá đến Chuẩn Thánh cảnh.

Tuy nhiên, đến đây cơ bản là dừng lại.

Công đức của Ngũ Đế không bằng Tam Hoàng.

Bởi vì Tam Hoàng là khai thác, đặt nền móng cho văn minh Nhân tộc.

Ngũ Đế là phát triển trên cơ sở Tam Hoàng đã dựng sẵn.

Do đó công lao của Ngũ Đế kém hơn Tam Hoàng.

Chương 106

Chuyên Húc là người đứng đầu Ngũ Đế cũng chỉ có thể mượn công đức đột phá Chuẩn Thánh cảnh.

Sư phụ của y là Dược Sư từ Đại La sơ kỳ đột phá lên Đại La trung kỳ, chỉ thăng tiến được một tiểu cảnh giới.

Thấy vậy, tại Tu Di thánh cảnh, sắc mặt Tây Phương nhị thánh đen kịt.

Bàn Cổ Tam Thanh trong lòng cũng thấy đắng chát.

Công đức Ngũ Đế không bằng Tam Hoàng, nhưng chênh lệch này cũng quá lớn rồi đi.

Sau đó, Huyền Đô của Nhân Giáo thu đồ đệ là Đế Khốc, Quảng Thành Tử của Xiển Giáo thu đồ đệ là Nghiêu Đế, Đa Bảo của Tiệt Giáo thu đồ đệ là Thuấn Đế.

Kết quả cũng y hệt, chỉ từ Đại La sơ kỳ đột phá lên Đại La trung kỳ.

So với Thanh Đế, Vân Tiêu thì kém quá xa.

May mắn là điều khiến chư thánh Huyền Môn an ủi chính là trong ba mươi sáu vạn năm Tứ Đế thống ngự Nhân tộc, tiên đạo Huyền Môn cuối cùng đã đứng vững chân tại Nhân tộc.

Tuy không thể sánh ngang với Thần Ma Đại Đạo nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Huyền Môn cũng phù trì rất nhiều bộ lạc Nhân tộc chuyên tu tiên đạo.

Thuấn Đế viên mãn, truyền vị cho Đại Vũ, Nhân tộc đón vị đế thứ

năm. ...

Kể từ khi ra đời, qua thời Tam Hoàng trị thế, Nhân tộc đã khắc phục được nhiều khó khăn về lương thực, dã thú.

Trong đó Phục Hy tạo bát quái giúp Nhân tộc dự báo tai nạn.

Tuy nhiên dự báo không có nghĩa là khắc phục được.

Hồng Hoang đại lục thủy mạch phát đạt, Hoàng Hà cuồn cuộn từ Bất Chu Sơn chảy về Đông Hải.

Trên đường đi phân ra vô số chi lưu như Cơ Thủy, Vị Thủy, Cấp Thủy...

Thủy mạch phát đạt khiến trên đại lục thường xuyên bùng phát hồng thủy.

Thiên tai là kiếp số, dù có thể dự báo nhưng cũng chỉ miễn cưỡng cứu được một số người, đại bộ phận nhân loại không chạy kịp vẫn bị hồng thủy nhấn chìm.

Quan trọng hơn, hồng thủy tàn phá nhấn chìm vô số ruộng vườn, lương thực bị hủy hoại dẫn đến nạn đói.

Do đó từ thời Nghiêu Đế, người dân đã bắt tay vào trị thủy.

Nhưng hiệu quả thấp.

Thời Thuấn Đế, danh thần Cổn trị thủy không có phương pháp, chỉ biết dùng cách ngăn đắp.

Khi hồng thủy tới, đê đập bị phá hủy, vẫn vô sự bổ cứu.

Con của Cổn tên là Đại Vũ.

Đại Vũ lúc nhỏ tận mắt chứng kiến cha trị thủy không thành, u uất mà chết, trong lòng phẫn uất, phát thệ định phải vì Nhân tộc hoàn thành công lao trị thủy.

Y bái Quỳnh Tiêu làm sư phụ, du tẩu Hồng Hoang đại lục, quan sát nhật nguyệt sơn hà, sơn mạch tẩu thế, ghi tạc trong lòng.

Khi trưởng thành bắt đầu làm từ những việc nhỏ, thực nghiệm pháp trị thủy, hiệu quả hiển trợ.

Chuyện này được Thuấn Đế biết đến, tức khắc mời Đại Vũ tới đô thành Nhân Hoàng hỏi về pháp trị thủy.

Đại Vũ thay đổi phương pháp ngăn chặn của cha mình, cho rằng ngăn không bằng khơi thông, chủ trương khai sơn tạc lộ, triệt để quán thông sở hữu thủy hệ, dẫn chúng vào Đông Hải.

Thuấn Đế trong lòng đại hỉ, lập tức nhậm mệnh Đại Vũ tiếp nhận trọng trách trị thủy.

Đại Vũ sau khi thụ mệnh liền tìm kiếm đại hiền phụ trợ, được hai đại thần là Ích và Hậu Tắc giúp sức.

Sau đó cùng Ích và Hậu Tắc triệu tập cường giả Nhân tộc hiệp trợ.

Thị sát hà đạo, biến ngăn thành khơi.

Thân tự trèo non lội suối.

Dùng Khai Sơn Phủ và Định Hải Thần Châm do Quỳnh Tiêu ban cho để đo lường sơn thế địa hình, quy hoạch thủy đạo.

Đại Vũ vì trị thủy mà ba lần qua nhà không vào, danh tiếng thánh hiền truyền khắp Nhân tộc, được người đời kính ngưỡng.

Chín vạn năm mãn, Thuấn Đế thối vị, thiền nhượng vị Nhân Hoàng cho Đại Vũ.

Đại Vũ tức vị sau đó chuyên tâm trị thủy, thề vì Nhân tộc trừ bỏ tai họa hồng thủy ngút trời.

Chớp mắt đã năm vạn năm.

Đại Vũ trị thủy đã thành công một nửa.

Tuy nhiên tại vùng thủy vực Hoài Hà lại gặp phải một trận kiếp nạn.

Khi Đại Vũ tổ chức Nhân tộc trị thủy, trong Hoài Thủy đột nhiên nổi sóng dữ.

Vô tận vòng xoáy hiện lên, cuốn trôi toàn bộ cường giả Nhân tộc đang thăm dò địa hình.

"Nghiệt chướng to gan..." Tu vi Đại Vũ không yếu, Thần Ma Đại Đạo đã đạt cửu trọng thiên, sánh ngang Kim Tiên đỉnh phong đại tu sĩ.

Tự nhiên y nhìn ra yêu khí nhàn nhạt tràn ngập trong Hoài Thủy.

Nhưng hiện nay Yêu tộc suy lạc, Nhân Đạo đại xương.

Nguyên bản thấy yêu quái không giết người nên y không định trừ yêu.

Không ngờ y chưa động thủ, đối phương đã ra tay trước.

Đại Vũ trong lòng đại nộ, tay cầm Khai Sơn Phủ chém về phía Hoài Thủy.

"Oanh..." Phủ mang kinh thiên chém Hoài Thủy thành hai nửa, lộ ra dưới đáy nước một con đại yêu.

Đó là một con yêu quái hình thù viên hầu, đầu trắng mình xanh, hỏa nhãn kim tinh.

"Tiểu yêu, mau thả người của Nhân tộc ta ra." Đại Vũ nộ hống.

"Hắc hắc, đám người đó đã bị Vô Chi Kỳ lão tổ ta nhét kẽ răng rồi.

Đều ở trong bụng cả." Hầu yêu lãnh tiếu, vỗ vỗ bụng nói với Đại Vũ.

“Hảo đảm!” Đại Vũ giận quá hóa cười, lập tức cầm Khai Thiên Phủ lao vào giết hầu yêu.

“Oanh...” Một người một yêu tức khắc giao chiến trên Hoài Thủy.

Những đòn tấn công cuồng bạo làm đại địa băng liệt, sơn dao địa hoảng.

Bản thể Vô Chi Kỳ là Xích Khào Mã Hầu – một trong bốn linh hầu Hồng Hoang, bản lĩnh phi phàm, tu vi đã đạt Thái Ất chi cảnh.

Đại Vũ dần dần không địch lại.

“Đại Vũ lui xuống, để ta thu phục nó.” Khi Đại Vũ đang kêu khổ trong lòng thì giọng nói của Quỳnh Tiêu vang lên.

Sau đó, một bức họa quyển từ hư không bay ra, rủ xuống vô tận đại đạo tiên quang cố định Vô Chi Kỳ lại.

Tiên quang lóe lên, tức khắc thu phục Vô Chi Kỳ.

Cực phẩm tiên thiên linh bảo – Sơn Hà Đồ.

“Đa tạ lão sư.” Đại Vũ đại hỉ, hướng Quỳnh Tiêu tạ ơn.

“Không cần, thủ hạ của ngươi đều bị giấu trong động phủ, mau đi cứu đi.” Quỳnh Tiêu xua tay rồi rời đi.

Đại Vũ phái người xuống đáy Hoài Hà, vào động phủ Vô Chi Kỳ cứu những người bị cuốn đi.

Sau đó tiếp tục tạc sơn khai hà, sơ lý thủy mạch. ...

Năm Đại Vũ thứ chín vạn, thủy mạch Hồng Hoang cuối cùng đã thông với Đông Hải, trị thủy công thành.

Sau đó Đại Vũ kiến lập vương triều đại nhất thống đầu tiên trong lịch sử Nhân tộc, hiệu là Hạ.

Hạ triều lập, Đại Vũ chỉnh lý lãnh địa Nhân tộc, phân hóa thành

Cửu Châu chi địa.

Sau đó lại mệnh người đúc Cửu Đỉnh, đánh vào trong Cửu Châu để tương ứng, bố hạ một phương đại trận khôi hoành bao phủ Cửu Châu.

Chương 107

Đến đây Đại Vũ công thành viên mãn.

Đại Vũ viên mãn, tại đạo đài ngoài Trần Đô bẩm cáo thiên địa, tuyên cáo chúng sinh.

Sau đó thiền nhượng vị Nhân Hoàng cho đại thần Bá Ích.

"Oanh..." Đại Đạo cảm ứng hạ xuống vô lượng công đức, trợ Đại Vũ liên phá Thái Ất, Đại La, Chuẩn Thánh.

Khi công đức tiêu hao hết, tu vi Đại Vũ thăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Trong Ngũ Đế, công đức của Đại Vũ là lớn nhất.

Trị hồng thủy, phân Cửu Châu, đúc Cửu Đỉnh, lập vương triều, công đức vượt xa bốn vị đế trước đó.

Do đó bốn vị kia chỉ đột phá Chuẩn Thánh, còn y đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Quỳnh Tiêu cũng từ Thái Ất đỉnh phong đột phá lên Đại La trung kỳ.

"Quả nhiên lại bị Nguyên Sơ Đạo Chủ chơi một vố." Chư thánh Thiên Đạo sắc mặt đen kịt.

Đến lúc này họ làm sao không hiểu mình đã bị Sở Nguyên lừa.

Công đức của bốn vị đế trước đó hoàn toàn không thể so với Đại Vũ.

Nhưng dù biết cũng chỉ có thể nghiến răng nuốt vào bụng.

Lúc trước thấy Sở Nguyên nhượng bộ, họ còn vui mừng khôn xiết.

Tam Hoàng Ngũ Đế công đức viên mãn, trong Thủ Dương Sơn, Nhân Đạo trường hà hiện lên, vô tận khí vận cuồn cuộn hội tụ vào đó.

"Hoa lạp lạp..." Trường hà cuộn trào khuấy động vạn dặm khung thiên.

Lúc này Nhân tộc triệt để định ra vị thế nhân vật chính của Hồng Hoang.

Khí vận khủng bố như vậy vượt xa bất kỳ tộc quần nào từ khi khai thiên tích địa đến nay. ...

Đại Vũ công đức viên mãn quay về tổ địa, nhường vị cho đại thần Bá Ích.

Tuy nhiên con trai y là Khải lại bất mãn.

Sau khi Hạ vương triều thành lập, quyền lực quân vương cường đại chưa từng có, Khải dã tâm bừng bừng, tự nhiên không nguyện để hoàng quyền rơi vào tay người khác.

Lập tức liên hợp các đại thần uy bức Bá Ích thối vị, tự mình làm Nhân Hoàng.

Đại Vũ công đức vô lượng nên Nhân tộc rất kính trọng y.

Vì vậy đối với việc Khải cường thế đăng vị, họ cũng không biểu hiện sự kháng cự.

Từ đó Nhân tộc chuyển từ xã hội nguyên thủy "công thiên hạ" thành "nhất gia nhất tính thiên hạ".

Chế độ thiền nhượng biến thành chế độ đích trưởng tử kế thừa.

Sự thay đổi này tốt hay xấu không ai biết.

Tổ địa cũng không can nhiễu sự phát triển của Nhân tộc, cho nên trận hỗn loạn này nhanh chóng bình tức. ...

Thời gian thong thả, chớp mắt đã hai triệu tám mươi vạn năm trôi qua.

Hạ vương triều từ Hạ Khải bắt đầu trải qua hai trăm đời Nhân Hoàng, cuối cùng vong trong tay mạt đại Nhân Hoàng Hạ Kiệt.

Hạ Kiệt bạo lệ, kiêu xa dâm dật, xây Khuynh Cung, Dao Đài, tiêu xài vô độ.

Ngày đêm cùng Muội Hỉ uống rượu làm lạc, mặc kệ bách tính khốn khổ.

Thiên mệnh huyền điểu, hàng sinh Thương.

Thang sinh ra đã hiền minh, danh tiếng lẫy lừng trong Nhân tộc, nhìn không nổi hành vi của Hạ Kiệt nên đã đến kinh đô tiến gián.

Nhưng Hạ Kiệt không những không nghe mà còn trách mắng Thang là hạ phạm thượng, xúc phạm thần uy Nhân Hoàng, định đem trảm.

Việc này được đại thần trong triều ngăn cản.

"Hạ Kiệt vô đức." Thang để lại một câu rồi rời khỏi kinh đô.

Sau đó chuyện này truyền khắp thiên hạ, bách tính Nhân tộc khen ngợi Thang dám nói thẳng, chán ghét Hạ Kiệt bạo lệ hung tàn.

Nhất thời tám trăm vị chư hầu liên hợp, nghênh đón Thang tại đất Ân, phụng làm Thiên tử.

Tin tức truyền khai, thiên hạ hưởng ứng, thống trị của Hạ vương triều sụp đổ, Hạ Kiệt và Muội Hỉ cũng tự sát.

Từ đó Hạ vương triều kéo dài hai triệu năm sụp đổ, Ân Thương thay thế.

Tám mươi vạn năm sau, Ân Thương truyền thừa tám mươi đời Nhân Hoàng, Nhân tộc phát triển bừng bừng.

Hiện nay ngoại trừ tứ phương man di, Nhân tộc chỉ còn tám trăm chư hầu lập thế.

Các chư hầu quốc khác hoặc bị kiêm tính hoặc bị diệt, biến mất trong lịch sử.

Đến nay Đế Ất thối vị, con thứ ba là Ân Thọ kế vị, là vị Nhân Hoàng thứ tám mươi mốt của Ân Thương, hiệu là Đế Tân.

Lúc này thiên hạ ẩn ẩn loạn lạc, tứ phương man di rục rịch, tám trăm chư hầu quốc cũng mang tâm tư riêng.

Đế Tân nổi danh dũng mãnh, thiên tư xuất chúng, mới mười chín tuổi đã đột phá Thần Ma đại cảnh.

Hiện nay đã sống hơn vạn năm, cộng thêm việc kế vị Nhân Hoàng, dưới sự bao phủ của khí vận, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã liên phá số cảnh, đạt Thần Ma cửu trọng.

Dù vậy thiên hạ Ân Thương cũng dần lộ ra nhiều ẩn họa.

Để trọng chấn uy nghiêm Nhân Hoàng, Đế Tân quyết định vào ngày mười lăm tháng ba sẽ tập hợp tám trăm chư hầu cùng triều thần tế bái Thánh Mẫu Nương Nương Nữ Oa.

Nhất thời thiên hạ nghị luận xôn xao, tám trăm chư hầu cũng tiến phát về Triều Ca. ...

"Oanh..." Bỗng nhiên trong thiên địa có vô lượng thánh uy tràn ngập, đại đạo thần uy khủng bố trấn áp Hồng Hoang.

"Ngô nãi Nữ Oa, hôm nay chứng đạo Thánh Nhân Địa Đạo." Âm thanh cuồn cuộn truyền khắp Hồng Hoang, kinh động vô tận đại năng.

"Nữ Oa?

Chứng đạo Thánh Nhân Địa Đạo?

Không phải Địa Đạo chỉ có bốn tôn thánh nhân sao?

Chẳng lẽ Nữ Oa chiếm dụng vị trí của Nhân tộc?" "Người ta là Thánh Mẫu Nhân tộc, tạo ra cả chủng tộc, dù có dùng cũng không ai dám nói gì." Từng vị đại năng xuất quan, cảm nhận luồng khí tức quen thuộc đó, thần sắc kinh ngạc.

Từ bỏ thánh vị Thiên Đạo, quay đầu lại chứng đạo Địa Đạo?

"Nữ Oa sư muội." Trong Côn Luân Sơn, Tam Thanh mặc nhiên.

Tu Di thánh cảnh, nhị thánh trầm tịch.

Nữ Oa tái thứ chứng đạo khiến chư thiên đại năng chấn động dị thường.

Tuy nhiên chưa kịp hoàn hồn lại một trận Hỗn Nguyên thánh uy vô lượng khôi hoành tịch quyển đại thiên.

"Ngô nãi Địa Hoàng Thần Nông Thị của Nhân tộc, hôm nay chứng đạo Thánh Nhân Địa Đạo." Thiên âm vang dội như sấm rền hồi đãng bên tai mọi đại năng.

"Cái gì?

Không thể nào!" Khoảnh khắc này không biết bao nhiêu người kinh hãi đứng bật dậy nhìn về hướng Thủ Dương Sơn.

Địa Đạo xuất hiện vị thánh nhân thứ năm?

"Hiểu rồi, năm xưa Nguyên Sơ Đạo Chủ từng nói tùy theo bản nguyên Địa Đạo tăng cường, thánh vị Địa Đạo cũng sẽ diễn sinh theo.

Số chín là cực, thánh vị thiên địa là tám.

Cho nên mỗi bên Thiên Đạo và Địa Đạo sẽ có thêm ba tôn thánh nhân xuất thế." Trong hư không có đại năng thần niệm dao động đưa ra cách lý giải.

"Cũng chỉ có thể giải thích như vậy, Nguyên Sơ Đạo Chủ không đến mức lừa chúng ta.

Vậy thánh vị Nữ Oa đạt được là do Địa Đạo mới diễn sinh ra sao?

Chương 108

Ai, Nữ Oa nương nương thật may mắn.” ...

Nếu đại năng Hồng Hoang chỉ là kinh ngạc và hâm mộ, thì chư thánh Thiên Đạo trong lòng là chấn hám, theo đó là sự bất an nồng đậm.

“Ngũ thánh.” Địa Đạo xuất hiện ngũ thánh ngang hàng với Thiên Đạo.

Từ sau khi Nữ Oa rơi khỏi thánh vị, Hồng Quân Đạo Tổ cũng không cho ai chứng đạo nữa.

Chẳng lẽ bản nguyên Thiên Đạo đã suy lạc đến mức độ này?

Địa Đạo càng hưng thịnh thì Thiên Đạo càng suy lạc.

Chư thánh Thiên Đạo đều cảm thấy áp lực nặng nề. ...

Vĩnh Hằng đại thế giới.

Nữ Oa và Thần Nông cùng chứng đạo, Tam Hoàng Ngũ Đế cùng cường giả Nhân tộc tề tụ.

“Chúc mừng nhị đệ.” Phục Hy dẫn đầu chúc mừng Thần Nông.

“Ai.” Thần Nông thở dài một tiếng nhưng không nói gì thêm.

Thực tế Phục Hy đã đột phá Hỗn Độn Bất Diệt Thể ngũ thập chuyển sớm hơn.

Nhưng vì thân phận Đại Thánh Yêu tộc kiếp trước nên Phục Hy không chọn chứng đạo mà nhường cơ hội cho Thần Nông, khiến Thần Nông trong lòng thấy không thoải mái.

Công tích của Phục Hy ai cũng thấy rõ, nếu y chứng đạo sẽ không ai không phục.

Thật đáng tiếc...

Trong Tử Tiêu Cung giữa hỗn độn.

Khi Nữ Oa và Thần Nông chứng đạo thành thánh, Hỗn Nguyên thần uy quét sạch đại thiên thì Hồng Quân Đạo Tổ cũng đồng thời mở mắt.

"Thời gian cơ bản đã đến." Lẩm bẩm một câu, Hồng Quân không do dự lập tức khai khẩu, lệnh Thiên Đạo ngũ thánh cùng Thiên Đế Hạo Thiên đến Tử Tiêu Cung.

"Xoạt..." Không lâu sau, ngoài hỗn độn hư không vỡ nát, Thiên Đạo ngũ thánh cùng giáng lâm bước vào Tử Tiêu Cung.

Tiếp đó Hạo Thiên trong bộ bào Thiên Đế thần sắc uy nghiêm cũng bước vào bái kiến Hồng Quân.

"Hạo Thiên bái kiến lão gia." "Đến rồi thì ngồi đi." Hồng Quân gật đầu, chỉ tay một cái lấy ra một bồ đoàn đặt sau chư thánh cho Hạo Thiên ngồi.

"Địa Đạo đã xuất ngũ thánh, thanh thế ngút trời, uy chấn Hồng Hoang." "Hiện nay Hồng Hoang, Huyền Môn Thiên Đạo đã rơi vào hạ phong." "Nay Ân Thương khí số sắp tận, phượng gáy Tây Kỳ." "Lần thay đổi triều đại này sẽ dấy lên một trận thiên địa đại kiếp, cuốn toàn bộ ức vạn sinh linh của lưỡng đạo Thiên Địa vào." "Trận đại kiếp này cũng sẽ là lượng kiếp có phạm vi rộng nhất, thanh thế lớn nhất kể từ khi khai thiên tích địa." "Lần này có lẽ sẽ có thánh nhân thực sự vẫn lạc." Nói đoạn, Hồng Quân Đạo Tổ dừng lại một chút, liếc nhìn mấy người phía dưới.

"Trận đại kiếp này chính là lúc Thiên Đạo và Địa Đạo chính thức giao phong." "Kẻ thắng sẽ là chúa tể Hồng Hoang, kẻ bại sẽ triệt để ẩn thối, không còn tham dự vào sự vụ Hồng Hoang nữa." "Nhân Giáo,

Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo thậm chí cả Thiên Đình đều không thoát được." "Tương ứng, kẻ địch của các ngươi là Vạn Thọ Sơn, Tu La nhất tộc, Vu tộc cùng một bộ phận Yêu tộc dưới trướng Nữ Oa." Hồng Quân nói.

"Thậm chí là cả tổ địa Nhân tộc." Chư thánh Thiên Đạo đồng loạt biến sắc, cảm thấy vô cùng gai góc.

Chưa nói đến Tu La nhất tộc, chỉ riêng Vu tộc đã có cao thủ xuất hiện lớp lớp.

Hậu Thổ đã chứng đạo, nhưng mười một Tổ Vu còn lại cũng không phải hạng vừa.

Những năm qua họ có được Hỗn Độn Bất Diệt Thể, không biết đã tiến xa đến mức nào.

Đệ tử dưới trướng tứ giáo e rằng không ai ngăn được.

Chưa kể Vu tộc có vô số Đại Vu, mỗi người đều là Đại La Kim Tiên.

Đánh kiểu gì?

"Vu tộc sẽ do Thiên Đình ứng phó." Hồng Quân thản nhiên khai khẩu.

"Thiên Đình?

Lão sư, Thiên Đình chỉ có vài con mèo nhỏ, tuy Hạo Thiên đột phá Chuẩn Thánh nhưng cũng chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ." "E rằng ngay cả một tôn Tổ Vu cũng không chặn được, nói gì đến cả Vu tộc." Nguyên Thủy Thiên Tôn không khách khí nói.

Bọn người Lão Tử cũng lộ vẻ không vui.

Tình trạng Thiên Đình họ đều rõ.

Năm đó tứ giáo chia chác Yêu tộc, để lại cho Thiên Đình toàn

những tiểu yêu không lên nổi mặt bàn.

Bảo những người đó đi đối kháng Vu tộc thực lực càng mạnh hơn xưa?

Trực tiếp nhận thua cho xong.

Phía sau, sắc mặt Hạo Thiên đen kịt.

"Hạo Thiên, ngươi nói đi." Đối mặt sự chất vấn của chư thánh, Hồng Quân không hề tức giận mà nhìn về phía Hạo Thiên.

"Vâng, lão gia." Hạo Thiên chắp tay, dưới sự chú ý của chư thánh ngạo nhiên khai khẩu: "Được lão gia trợ giúp, trong Chu Thiên tinh thần đã dựng dục ra chư thiên tinh thần, có được ba trăm sáu mươi lăm vị Đại La Kim Tiên." "Lại thu phục được Bàn Sơn lão tổ, Bạch Liên Thánh Mẫu, Trường Sinh lão tổ - ba tôn lão bài Chuẩn Thánh." "Từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế đến nay, tam đại Chuẩn Thánh cùng hàng trăm Đại La ngày đêm diễn luyện Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, không thua kém Yêu tộc năm xưa chút nào." Hạo Thiên nói xong chắp tay với Hồng Quân, ánh mắt quét qua chư thánh Thiên Đạo, lạnh lùng cười một tiếng.

"Cái gì?" Lão Tử và những người khác ánh mắt co rút, trong lòng chấn động.

Thiên Đình thế mà phát triển đến mức này trong thời gian ngắn như vậy?

Hạo Thiên này thật không thể khinh thường.

Chư thánh Thiên Đạo ánh mắt lóe lên, vô thức liếc nhìn Hồng Quân Đạo Tổ.

Thật hiếu kỳ không biết ông dùng thủ đoạn gì mà khiến thực lực Thiên Đình bành trướng như thế.

“Hậu Thổ chứng đạo, Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận của Vu tộc gần như đã bị phá.” “Cho nên với thực lực Thiên Đình, đủ để trấn áp họ.” “Vu tộc cứ giao cho Thiên Đình đối phó.” Hồng Quân nói đoạn nhìn vào sâu trong Tử Tiêu Cung: “Còn về Tu La nhất tộc, La Hầu.” “Hiểu rồi.” Trong đại điện bỗng nhiên hiện ra một đạo nhân ảnh ma khí cuồn cuộn.

Chính là Ma Tổ La Hầu.

“Tranh giành thiên địa không được phép thoái lui.” “Lấy thân hợp Thiên Đạo, một vinh cùng vinh, một nhục cùng nhục.” “Cho nên Tu La nhất tộc đó cứ giao cho Ma tộc dưới trướng ta xử lý.” “Không vấn đề gì.” Ma Tổ La Hầu quái tiếu nhìn Hồng Quân một cái rồi biến mất.

“Ma tộc?” Chư thánh trong lòng khẽ động.

Năm xưa sau trận chiến Đạo - Ma, La Hầu thất bại, thân hóa Vực Ngoại Ma Giới hòa nhập Thiên Đạo.

Ma tộc dưới trướng cũng tiến vào đó, rút khỏi thế giới Hồng Hoang.

Trải qua vô số tuế nguyệt, không biết Ma tộc đã trưởng thành đến mức độ nào.

Lão sư định để Ma tộc tái lâm đại địa Hồng Hoang sao?

“Ông ông...” Bỗng nhiên Hồng Quân lấy ra hai kiện linh bảo thần quang lấp lánh thu hút sự chú ý của chư thánh.

“Hai bảo vật này là Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên.” “Trong thiên địa đại kiếp, đệ tử tứ giáo có thể gửi chân linh vào Phong Thần Bảng, nếu có thương vong có thể nhờ Phong Thần Bảng ngưng tụ hương hỏa chân thân để phục sinh lần nữa.” “Hai bảo vật này tạm giao cho Lão Tử bảo quản.” “Đợi ứng kiếp chi nhân xuất thế bái nhập giáo nào, nhị bảo sẽ thuộc về giáo đó.” Nói xong, Hồng Quân ném hai

món bảo bối cho Lão Tử.

Chư thánh trong lòng khẽ thả lỏng.

Có Phong Thần Bảng thì ít nhất có thể đảm bảo đệ tử không chết không diệt, cũng là chuyện tốt.

"Lão sư, không biết ứng kiếp chi nhân có đặc trưng gì?" Trong ngũ thánh, Chuẩn Đề nhìn thèm thuồng linh bảo trong tay Lão Tử, hỏi Hồng Quân.

Nếu Tây Phương Giáo có thể thu quy ứng kiếp chi nhân về dưới trướng, chẳng phải Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên sẽ thuộc về Tây Phương sao?

Dù sao cũng là hai kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo.

"Ứng kiếp chi nhân có mệnh cách Phi Hùng, người đó vừa xuất hiện trong lòng các ngươi tự khắc sẽ biết." Hồng Quân nói.

"Được rồi, chuyện đại kiếp cơ bản là như vậy, các ngươi tự về chuẩn bị đi." Nói đoạn, thân ảnh Hồng Quân lóe lên biến mất tại chỗ.

Chư thánh bất đắc dĩ đành phải rời đi. ...

Cùng lúc đó trong Vĩnh Hằng đại thế giới.

Hồng Quân có thể cảm ứng đại kiếp giáng lâm, Sở Nguyên tự nhiên cũng cảm nhận được.

Lập tức ông triệu tập chư thánh Địa Đạo.

"Thiên địa đại kiếp giáng lâm, bắt đầu từ sự thay đổi vương triều Nhân tộc." "Lần đại kiếp này tất cả cường giả của lưỡng đạo Thiên Địa đều bị cuốn vào, từ Địa Tiên Thiên Tiên cho tới Hỗn Nguyên Thánh Nhân." "Ngay cả bản tọa cũng ở trong kiếp." "Dưới trướng Thiên Đạo có Nhân, Xiển, Tiệt, Tây Phương tứ giáo, còn có Thiên Đình và Ma tộc." "Thực lực không yếu." "Các ngươi tự về căn dặn

tộc quần, chuẩn bị ứng chiến.” ...

Lại nói về Thiên Đình Đế Hậu Hạo Thiên và Dao Trì vốn là hỗn độn ngoan thạch hấp thu âm dương nhị khí hóa hình.

Từ khi Hạo Thiên thành Thiên Đế, y lại có thêm một khối hỗn độn ngoan thạch có linh tính, vô cùng vui mừng.

Ngoan thạch hóa hình thành một nữ thần tên là Dao Cơ, được Hạo Thiên nhận làm em gái, là Trưởng công chúa Thiên Đình.

Dao Cơ từ khi hóa hình ngày ngày tu luyện trên Thiên Đình, bình thường Hạo Thiên và Dao Trì thường xuyên bế quan, không có ai nói chuyện.

Chương 109

Lâu dần sinh lòng chán nản.

Một ngày nọ, nàng không chịu nổi sự buồn chán nên đã lén lút hạ giới.

Sau đó gặp thư sinh Dương Thiên Hữu, nhất kiến chung tình.

Với sự chủ động của Dao Cơ, Dương Thiên Hữu làm sao cưỡng lại được, hai người lập tức kết hôn, sinh hạ ba đứa con: con trưởng Dương Giao, con thứ Dương Tiễn, con gái út Dương Thiền.

Không lâu sau khi Dao Cơ sinh Dương Thiền, Hạo Thiên xuất quan phát hiện Dao Cơ biến mất liền mệnh người tìm kiếm.

Thiên binh phát hiện gia đình Dương gia năm người tại Quán Giang Khẩu, báo cáo cho Hạo Thiên.

Hạo Thiên đại nộ, tiên nhân Thiên Đình không được kết hôn là thiên điều do chính y lập ra khi lên ngôi Thiên Đế.

Vậy mà em gái y lại là người đầu tiên phá giới.

Để duy trì uy nghiêm Thiên Đế, Hạo Thiên không màng tình huynh muội, lập tức mệnh Ngũ Cực Chiến Thần hạ giới bắt giữ Dao Cơ và xử tử bốn người nhà Dương Thiên Hữu.

"Oanh long long..." Trên không Quán Giang Khẩu hắc vân áp đỉnh, khí tức khủng bố rủ xuống như muốn xóa sổ vùng này khỏi đại lục.

Lúc này Dao Cơ sao có thể không biết sự việc đã bị Hạo Thiên phát hiện?

Thiên binh giáng lâm, thiên la địa võng vây khẽn Quán Giang Khẩu nước chảy không lọt, một con ruồi cũng không bay thoát.

Dao Cơ tuyệt vọng.

Cùng lúc đó tại Quán Giang Khẩu, một đạo thanh sam nhân ảnh thong thả bước về phía Dương phủ.

Trên không trung hắc vân cuồn cuộn, mười vạn thiên binh thiên tướng đứng sừng sững.

Ngũ Cực Chiến Thần đứng hàng đầu, ánh mắt đạm mạc nhìn xuống năm người Dao Cơ đang bị bao vây.

"Trưởng công chúa, thúc thủ chịu trói đi, theo chúng ta về Thiên Đình, Thiên Đế bệ hạ có lẽ sẽ khai ân." Thiên Không Chiến Thần nhìn chằm chằm Dao Cơ, trầm giọng nói.

"Ta sẽ không theo các ngươi về, Thiên Đình là một tòa tù lồng." Dao Cơ kiên định lắc đầu.

Hiện nay nàng đã có gia đình, tự nhiên không muốn quay về Thiên Đình băng lãnh vô tình đó.

Cả ngày ngoại trừ tu luyện không còn việc gì khác, cuộc sống như vậy có ý nghĩa gì?

"Chư vị chiến thần, chuyện này đều do Dương Thiên Hữu ta, ta đã làm Trưởng công chúa động phàm tâm, phạm thiên điều." "Muốn chém muốn giết cứ nhằm vào ta." "Con trẻ vô tội, chỉ cần các vị chịu thả chúng, ta nguyện lập tức tự sát, đọa vào mười tám tầng địa ngục vĩnh viễn không siêu sinh." Bên cạnh Dao Cơ, Dương Thiên Hữu bước lên bái lạy Ngũ Cực Chiến Thần, trầm giọng nói.

"Cha." Sau lưng hai người, ba đứa trẻ lộ vẻ lo lắng cực độ nhìn tấm thân gầy gò của Dương Thiên Hữu.

"Thiên Hữu." Dao Cơ cũng đỏ mắt nhìn Dương Thiên Hữu nhưng không nói nên lời.

Dương Thiên Hữu không quay đầu lại, ánh mắt mang theo sự khẩn cầu nồng đậm nhìn Ngũ Cực Chiến Thần.

"Ai." Trên cửu tiêu, Thiên Không Chiến Thần thở dài nhẹ: "Không phải chúng ta không có lòng trắc ẩn." Nhìn thần sắc kiên định của Dương Thiên Hữu, y lắc đầu: "Mệnh lệnh Thiên Đế không thể trái." Nghe vậy, sắc mặt Dương Thiên Hữu nhanh chóng xám xịt, quay đầu nhìn Dao Cơ: "Xem ra kiếp này ta không trốn thoát được rồi." Dao Cơ mỉm cười, nắm lấy tay Dương Thiên Hữu nhẹ giọng: "Từ lúc chúng ta gặp nhau, ta đã liệu tới ngày này rồi.

Chỉ là không ngờ nó lại đến nhanh thế." Trên không trung, Thiên Không Chiến Thần thở dài, hạ tay hữu xuống: "Động thủ." "Thật là uy phong lớn." "Oanh..." Ngay lúc đó âm thanh cuồn cuộn vang khắp thiên tế, đại đạo thần uy Đại La vô lượng quét sạch thiên địa.

Trong Dương phủ, hư không rung động, một đạo thanh sam nhân ảnh bước ra.

"Ngũ Cực Chiến Thần?

Người của Thiên Đình từ khi nào có thể đến địa bàn Nhân tộc ta diệu võ dương uy?" Thanh Đế đạm mạc quét mắt nhìn Ngũ Cực Chiến Thần đang đứng trên không, lạnh lùng nói.

Khoảnh khắc Thanh Đế xuất hiện, Ngũ Cực Chiến Thần căng thẳng tột độ, nguy cơ tử vong nồng đậm khiến tâm thần run rẩy.

Thiên Không Chiến Thần cố nén sợ hãi bước tới trước mặt Thanh Đế chắp tay bái: "Thiên Không Chiến Thần kiến quá Nhân Hoàng Đế Sư." "Đế Sư, Thiên Đình do Hồng Quân Đạo Tổ lập ra thống ngự tam giới vạn đạo, vô tận chủng tộc, ức vạn sinh linh.

Nhân tộc tự nhiên cũng không ngoại lệ." Thanh Đế mỉm cười, chắp tay đứng đó: "Nhân tộc ta chưa từng thừa nhận Thiên Đình

Huyền Môn.

Cái gọi là Thiên Đế đó không quản được Nhân tộc ta." "..." Thiên Không Chiến Thần nhíu mày không nói gì.

Nhân tộc thế mạnh, sau lưng có thánh nhân tọa trấn, không coi Thiên Đình ra gì là điều hiển nhiên.

Nhưng nếu cứ thế này thì bế tắc quá.

"Oanh..." Lúc này trên cửu thiên hư không băng liệt, một đạo thân ảnh chậm rãi hiện ra.

"Chúng thần kiến quá Thiên Đế bệ hạ." Ngũ Cực Chiến Thần cùng mười vạn thiên binh lập tức quỳ xuống.

"Hạo Thiên?" Thanh Đế nhướng mày, sắc mặt không đổi.

"Thanh Đế, Dao Cơ là em gái ta, đây là việc nội bộ của Thiên Đình, tổ địa Nhân tộc cũng muốn nhúng tay sao?" Trên cửu thiên, Hạo Thiên nhíu mày, ánh mắt sắc lẹm nhìn thẳng Thanh Đế, trầm giọng nói.

"Việc nội bộ Thiên Đình?

Dương Thiên Hữu cùng ba cha con hắn đều là người của Nhân tộc." Thanh Đế không hề nhượng bộ.

Mắt Hạo Thiên nheo lại, cơn giận tích tụ trong lòng.

Một đỉnh phong Đại La Kim Tiên mà thực sự nghĩ có thể ngăn cản bản đế sao?

Trên người Hạo Thiên bắt đầu cuộn trào khí cơ lẫm liệt.

"Oanh..." Ngay lúc đó, trong minh minh có một đạo ánh mắt xuyên qua vô tận hư không rơi xuống người Hạo Thiên.

Đại đạo thần uy vô cùng vô tận trấn áp xuống như Thái Cổ thần

sơn đè nặng.

“Hừ...” Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng, thần khu run rẩy một chút rồi đột ngột quay đầu.

Đập vào mắt y ở tận cùng hư không là một đạo thân ảnh bao quanh bởi văn khí.

“Văn Thánh?” Tâm Hạo Thiên nhảy dựng, bàn tay trong ống tay áo siết chặt.

“Được.” “Ba cha con Dương Thiên Hữu ta có thể không quản.” “Dao Cơ, nếu còn nhận ta là anh trai thì theo ta về Thiên Đình chịu phạt.” Sát ý trên người tan đi, Hạo Thiên nhìn Dao Cơ nói một cách lạnh nhạt.

Dao Cơ nhìn Dương Thiên Hữu và ba đứa con, ánh mắt kiên định: “Dao Cơ nguyện về Thiên Đình thụ phạt.” “Mẹ!” “Phu nhân!” Dương Thiên Hữu và ba đứa trẻ tức khắc tiêu cấp.

“Đế Sư?” Dương Thiên Hữu nhìn về phía Thanh Đế với ánh mắt khẩn cầu.

Thanh Đế quay đầu nhìn Dao Cơ, lại nhìn ba đứa trẻ đang vây quanh, dường như đã hiểu ra.

Y quay người gật đầu với Dương Thiên Hữu.

Dao Cơ tự nguyện về chịu phạt, y cũng không có lý do gì để ngăn cản.

“Hừ...” Sắc mặt Hạo Thiên mới tốt hơn một chút, lạnh lùng hừ một tiếng rồi phẩy tay rời đi.

“Trưởng công chúa, mời.” Thiên Không Chiến Thần thở phào một cái nói với Dao Cơ.

“Thiên Hữu, chăm sóc tốt các con.” Dao Cơ nhìn ba đứa trẻ đang

níu lấy vạt áo mình, hốc mắt đỏ lên.

Sau đó nàng theo Ngũ Cực Chiến Thần quay về Thiên Đình.

"Bộp..." Nhìn hắc vân cuồn cuộn rời đi trên cửu thiên, Dương Thiên Hữu bủn rủn chân tay ngã ngồi xuống đất.

"Cha." Con cả Dương Giao nén bi thương vội chạy lại.

Ở bên cạnh, Dương Tiễn với vẻ mặt trầm tĩnh lau nước mắt nơi khóe mắt, quỳ xuống trước mặt Thanh Đế bái lạy: "Bộp..." "Xin tiên nhân thu nhận con làm đồ đệ." Thanh Đế nhìn Dương Tiễn thần sắc bình tĩnh: "Thu đồ đệ thì không cần, nếu muốn tu luyện có thể theo ta về tổ địa." "Được, con đi theo người." Dương Tiễn nghiến răng trầm giọng nói. ...

Vĩnh Hằng đại thế giới.

"Muốn trở thành cường giả cần có ý chí kiên định bất bạt." "Thiên tư của ngươi đủ nhưng thiếu thời gian quật khởi." "Thời gian đó ta sẽ cho ngươi." "Hồng Hoang hai mươi năm, trong Huyền Hoàng vũ trụ là hơn bảy ngàn năm." "Bảy ngàn năm đó có thể trưởng thành đến mức nào thì phải xem bản thân ngươi." Thanh Đế nói rồi đưa Dương Tiễn vào Huyền Hoàng đại vũ trụ.

Tại tổ địa có hai cách để vào Huyền Hoàng đại vũ trụ thí luyện.

Một là giống như Tam Tổ, phong ấn ký ức đầu thai chuyển thế, không phá Đại La quyết không quay về.

Cách khác là như Thanh Đế đang làm, trực tiếp ném Dương Tiễn vào và bảo lưu ký ức.

Hồng Hoang hai mươi năm, trưởng thành đến đâu là tùy thuộc vào y.

"Oanh..." Một ngày nọ, tại tử vi tinh vực của Huyền Hoàng đại vũ

trụ có thiên tinh giáng thế, rơi xuống đỉnh Thái Huyền.

Vô số cường giả Thần Ma cảnh đến thám thính nhưng không thu được gì.

Tại một góc của Thái Huyền Sơn, một đạo Đại La cấm chế che giấu hư không.

Dương Tiễn đang hôn mê nằm trên đất, bên cạnh là một thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao cùng một miếng ngọc giản.

Đó là vốn liếng Thanh Đế cho Dương Tiễn.

Chương 110

Còn về tài nguyên tu luyện thì phải tự đi đoạt lấy.

Đi được đến đâu toàn dựa vào bản thân y.

Ở một phía khác, trong Côn Luân Sơn đón nhận một con báo đen và một vị lão giả tóc râu bạc phơ.

Hai người lên núi bái sư, Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm ứng được liền thu nhận cả hai vào Xiển Giáo.

Hai người đó chính là Thân Công Báo và Khương Tử Nha. ...

Thời gian thong thả trôi qua, chớp mắt đã đến ngày mười lăm tháng ba.

Tám trăm chư hầu Ân Thương đều đã đến Triều Ca.

Một ngày nọ, tám trăm chư hầu cùng các đại thần dưới sự dẫn dắt của Đế Tân vào cung Nữ Oa dâng hương.

Khi Đế Tân bước vào cung Nữ Oa, một đạo nhân ảnh hiển hóa trong hư không, chỉ tay một cái vào mi tâm y.

"Nữ Oa sư muội, lần này lại phải đắc tội rồi." Chuẩn Đề quay đầu nhìn thần tượng Nữ Oa trầm giọng nói.

"Biết là đắc tội người thì đừng dùng thủ đoạn đê tiện như vậy." Ngay khi lời nói vừa dứt, một giọng nói vang lên trong hư không.

"Oanh..." Khắc tiếp theo, Chuẩn Đề cảm thấy mặt đau nhói, hư không lùi lại vô tận, cả người tức khắc từ Triều Ca bị đánh bay ngược về Tu Di thánh cảnh.

"Oanh long long..." Đòn tấn công cuồng bạo trực tiếp đánh sập Linh Sơn.

“Chuyện gì vậy?” “Có người tấn công Linh Sơn?” Trên Linh Sơn, từng vị cường giả kinh khiếu bước ra khỏi động phủ.

Ngay cả Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng tỉnh lại từ trạng thái tu luyện, vừa mở mắt đã thấy Chuẩn Đề bị chôn dưới chân Linh Sơn.

Chuẩn Đề lúc này thê thảm vô cùng, tuy không chết nhưng khắp người đầy thương tích.

Một luồng đại pháp lực đang tàn phá trong cơ thể ngăn chặn thương thế hồi phục.

Mặt y càng sưng vù lên như bị đánh vậy.

“Thân là thánh nhân phải biết giữ thân phận, lần sau còn làm những chuyện đê tiện này thì sẽ không kết thúc đơn giản như vậy đâu.” Giọng nói của Sở Nguyên vang lên, Tiếp Dẫn bấm tay tính toán, lập tức cười khổ một tiếng.

Sư đệ ơi sư đệ, không có việc gì thì đi độ hóa thêm vài thiên tài về Tây Phương đi, sao cứ phải đi trêu chọc Nguyên Sơ Đạo Chủ làm gì?

Rõ ràng đánh không lại mà cứ thích đi thử thách.

“Ai.” Tiếp Dẫn thở dài, phẩy tay nhấc Chuẩn Đề đang bị chôn dưới Linh Sơn lên.

Dù sao cũng là một trong nhị thánh Tây Phương, nếu để đám đệ tử nhìn thấy bộ dạng này thì thật tổn hại uy nghiêm.

“Không có việc gì lớn, các ngươi thu dọn Linh Sơn đi, những việc khác không cần quản.” Tiếp Dẫn khai khẩu, thiên âm vang vọng khắp Tu Di.

Thánh nhân đã nói vậy, các đại năng Tây Phương Giáo liền yên tâm. ...

Không có Chuẩn Đề phá rối, Đế Tân tự nhiên không phạm sai lầm.

Đại điển tế tổ hoàn thành thuận lợi, Đế Tân cũng củng cố vị thế Nhân Hoàng.

Sau đó tám trăm chư hầu rời đi.

Không lâu sau, có Viên Phúc Thông ở Bắc Hải cùng bảy mươi hai trấn chư hầu tạo phản, Đế Tân đại nộ, lập tức mệnh Thái sư Văn Trọng đi bình định bạn loạn. ...

Thời gian trôi đi, chớp mắt mười lăm năm.

Trên núi Côn Luân, Nguyên Thủy Thiên Tôn gọi Thân Công Báo và Khương Tử Nha tới báo về chuyện đại kiếp.

"Ngươi thiên tư kém, kiếp này tiên đạo khó thành, có thể đến Tây Kỳ phò tá Tây Bá Hầu Cơ Xương hoàn thành công cuộc thay trời đổi đất." "Sau khi chuyển thế ta sẽ cho người tới độ ngươi quay về Côn Luân." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói với Khương Tử Nha.

Qua mười mấy năm y đã sớm nhìn ra Khương Tử Nha chính là ứng kiếp chi nhân.

Thân Công Báo cũng có mệnh cách Phi Hùng nhưng lại là người thúc đẩy đại kiếp.

Do đó sau khi giao Đả Thần Tiên cho Khương Tử Nha, ông lệnh cả hai xuống núi.

Thân Công Báo tự nhiên không phục.

Luận tu vi, lúc bái sư y là Thiên Tiên, đạt được đại đạo Huyền Môn, hiện nay sắp đột phá Chân Tiên.

Còn Khương Tử Nha tu luyện không thành, ngay cả tiên cũng không phải.

Người chủ trì phong thần tại sao không phải là ta?

Thân Công Báo trong lòng oán hận cả Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Y cho rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn coi thường y vì thân phận yêu thú.

Nhưng cuối cùng không dám cướp Đả Thần Tiên của Khương Tử Nha nên đành hậm hực rời đi.

Thân Công Báo không nghe lời Nguyên Thủy Thiên Tôn đến Tây Kỳ mà lại đi Triều Ca.

Suy nghĩ của y rất đơn giản, nếu Khương Tử Nha đến Tây Kỳ thì y sẽ đến Triều Ca đối đầu.

Đến lúc đó nếu có thể đánh bại Khương Tử Nha thì cũng báo được thù ngày hôm nay.

Tại vùng đất Tây Kỳ, chuyện phượng gáy Tây Kỳ đã truyền khắp các chư hầu quốc.

Mọi người trong nước đều tin tưởng không nghi ngờ, cho rằng nhà họ Cơ xuất đại hiền.

Tây Bá Hầu vốn nổi tiếng là hiền nhân trong Nhân tộc.

Chuyện này truyền ra khiến lòng người hướng về gia tộc Tây Bá Hầu.

Vốn dĩ theo kế sách của Chuẩn Đề là dùng pháp lực mê hoặc Đế Tân làm y hôn dung vô đạo.

Như vậy mới có cái cớ để binh phạt Triều Ca, mở màn cho thiên địa đại kiếp.

Tuy nhiên Sở Nguyên ra tay đã khiến kế hoạch đó thất bại.

Hiện nay Đế Tân tại vị mười lăm năm, quốc vận xương long, không hề có dấu hiệu suy bại.

Bảy mươi hai chư hầu Bắc Hải do Huyền Môn tiên đạo phù trì gây chiến cũng sắp bị bình định.

Cứ thế này khí vận Đại Thương sẽ vững chắc, vị thế Nhân Hoàng của Đế Tân sẽ triệt để ổn định.

Chư thánh Huyền Môn bất đắc dĩ đành bố trí trước, lệnh Khương Tử Nha đến Tây Kỳ trực tiếp phát binh phạt Thương.

Tây Kỳ là chủ trận địa của Huyền Môn, cho nên dù Tây Bá Hầu Cơ Xương không muốn thì cũng không ngăn cản được quyết tâm của chư thánh Thiên Đạo.

Năm Đế Tân thứ mười lăm, phượng gáy Tây Kỳ, Tây Bá Hầu binh phản Thương.

Phải nói rằng vì Tây Bá Hầu hiền minh nên đã được cộng thêm điểm.

Tin tức truyền ra, hàng chục chư hầu hưởng ứng đầu quân dưới trướng Tây Kỳ.

Bắc Hải chưa xong, Tây Kỳ lại phản.

Điều này đả kích lớn đến danh vọng của Đế Tân, cộng thêm danh tiếng hiền minh của Tây Bá Hầu làm mọi người cho rằng Đế Tân là kẻ vô đạo, lòng người ly tán.

Đế Tân đại nộ, lập tức truyền tin cho Thái sư Văn Trọng lệnh y nhanh chóng bình định bạn loạn phương Bắc.

Sau đó mệnh Tổng binh Thanh Long Quan là Trương Quế Phương dẫn triệu quân chinh phạt Tây Kỳ.

Nhưng đúng lúc quan trọng, một sự việc khiến Đế Tân thổ huyết đã xảy ra.

Tại phương Bắc, Văn Trọng đang cung kính đứng trước mặt một nữ tử mặc cung trang.

“Văn Trọng, hiện nay thiên địa đại kiếp sắp mở màn, khí số Ân

Thương đã tận, Tam Thanh giáo chủ toàn lực ủng hộ Tây Kỳ." "Đệ tử Tiệt Giáo chúng ta tự nhiên cũng phải đến Tây Kỳ." Kim Linh Thánh Mẫu nói với Văn Trọng.

"Sư tôn, hoàng thất Ân Thương không hề làm chuyện thất đức, sao có thể nói khí số đã tận?" Văn Trọng có chút khó chấp nhận.

Y là lão thần của vương triều Ân Thương, cũng là nguyên lão được Đế Ất lâm chung thác cô.

Lúc này Tiệt Giáo lại truyền pháp lệnh bảo y rời bỏ Ân Thương để phò tá Tây Bá Hầu binh phạt Triều Ca.

Văn Trọng trong lòng khó lòng quyết trạch.

Chương 111

"Văn Trọng, đây là đại thế của Thiên Đạo, người trong Tiệt Giáo hiện nay đều đã tiến vào Tây Kỳ." "Nếu không đi, ngày sau sẽ đối đầu với chúng đồng môn." "Tình nghĩa thầy trò chúng ta cũng từ đây mà dứt." Kim Linh Thánh Mẫu lạnh lùng nói.

"Ai." Văn Trọng thở dài một tiếng, chung quy không dám trái sư mệnh.

Ngày hôm đó, các tướng lĩnh phát hiện thư của Văn Trọng để lại cho Đế Tân trong soái trướng.

Văn Trọng bỏ quân rời đi, phản sang Tây Kỳ.

Tin tức này như sét đánh giữa trời quang làm lung lay quân tâm, sĩ khí đang ngùn ngụt bỗng chốc rơi xuống đáy.

Ngược lại các chư hầu phương Bắc đại hỉ, đồng loạt phản công đánh quân đội Ân Thương bại thoái liên tục.

Chưa đầy một tháng đã thu hồi lại nhiều đất đai trước đó.

Tin tức truyền về Triều Ca khiến thiên hạ hoa nhiên.

Ngay cả Thái sư Văn Trọng cũng đầu hàng Tây Kỳ?

Chẳng lẽ Nhân Hoàng đương thời thực sự là hôn quân vô đạo?

Nhất thời thiên hạ xôn xao, lòng người tán loạn, khí vận vương triều Ân Thương lập tức dao động.

Chư thánh Huyền Môn không ra tay thì thôi, đã ra tay là kinh thiên động địa.

Viên Phúc Thông phản bạn, Tây Bá Hầu phản bạn, nay cả Thái sư Văn Trọng cũng bỏ Thương mà đi.

Vương triều Ân Thương đã lung lay sắp đổ.

"Văn Trọng!" Trong đại điện vương cung, Đế Tân đá lật bàn án trước mặt, thần sắc vô cùng giận dữ.

Viên Phúc Thông, Tây Bá Hầu phản Thương hay tứ phương man di xâm lược y đều có thể điềm nhiên phái binh bình định.

Nhưng Văn Trọng phản bạn không khác gì đâm một nhát vào tim y.

Y trao cho lão tuyệt đối tín nhiệm, đổi lại chỉ là một lá thư với những lời giải thích bạc nhược không thể trái sư mệnh?

"Tiệt Giáo, Xiển Giáo, Nhân Giáo, Tây Phương Giáo..." "Tiên đạo Huyền Môn một lũ ô trọc, toàn những hạng lừa đời lấy tiếng." Đế Tân bóp nát thẻ tre trong tay, hận giọng mắng.

"Bệ hạ, việc cấp bách hiện nay là phái một viên đại tướng đến phương Bắc tiếp nhận quân đội, đánh tan phản quân Viên Phúc Thông." Phía dưới, Thủ tướng Thương Dung bước ra trầm giọng nói.

"Võ Thành Vương đâu?" Đế Tân nén giận quát lớn.

"Thần có mặt." Phía dưới, một vị đại tướng sát khí lẫm liệt bước ra, giọng nói như sấm rền.

"Mệnh ngươi dẫn năm trăm tinh nhuệ tinh dạ tới phương Bắc tiếp nhận đại quân triều đình, trong vòng ba tháng phải bình định bọn Viên Phúc Thông cho cô." Đế Tân phẩy tay ném hổ phù ra, trầm giọng hạ lệnh.

"Bộp..." Hoàng Phi Hổ đón lấy hổ phù, oanh nhiên bái lạy: "Mạt tướng lĩnh mệnh!" Sau đó Hoàng Phi Hổ trực tiếp bước ra khỏi triều đường.

Hoàng Phi Hổ rời đi, Đế Tân lại nhìn Thương Dung cùng các đại

thần: "Những người còn lại chuẩn bị lương thảo binh mã, sáng sớm mai cô sẽ thân chinh dẫn quân tới Tị Thủy Quan chinh phạt bọn bạn nghịch." Nói xong y cũng không đợi mọi người phản ứng mà trực tiếp rời khỏi đại điện.

Thấy vậy bọn người Thương Dung chỉ biết thở dài rồi đi chuẩn bị.

Lại nói Đế Tân giận hừng hực về tẩm điện, ánh mắt lóe lên phát hiện bên cửa sổ có một người đang đứng.

Đế Tân lập tức cảnh giác quát lớn: "Ai?" "Là ta." Nhân ảnh đó quay người, sắc mặt Đế Tân lập tức thay đổi.

"Phụ hoàng?" Người đó thế mà lại là Nhân Hoàng đời trước – Đế Ất.

Sau thời Tam Hoàng Ngũ Đế, thời gian trị vì của Nhân Hoàng lại giảm xuống, mỗi vị chỉ được chấp chính một vạn năm.

Ân Thương truyền đến đời tám mươi mốt, Đế Ất chính là vị Nhân Hoàng thứ tám mươi.

Nhân Hoàng được khí vận Nhân tộc bao phủ nên tốc độ tu luyện cực nhanh.

Tại vị một vạn năm ít nhất cũng tu luyện được đến Thần Ma tứ trọng, thọ diên vô hạn.

Như Đế Tân vừa lên ngôi đã liên phá mấy cảnh thì quả thực là yêu nghiệt trong Nhân tộc.

Nhân Hoàng sau khi thối vị thường sẽ đến tổ địa Thủ Dương Sơn ẩn cư, không còn màng thế sự, dù vương triều có diệt vong cũng vậy.

Ví dụ như Hạ vương triều có hai trăm vị Nhân Hoàng, tuy một số đã mất nhưng phần lớn đều đang bế quan trong Vĩnh Hằng đại thế

giới.

Tổ địa Nhân tộc không can dự vào sự thay đổi vương triều.

Tuy nhiên lần này rõ ràng là ngoại lệ.

“Phụ hoàng, Tử Thụ vô năng.” Đế Tân tưởng Đế Ất đến trách mắng nên lập tức quỳ một gối, thần sắc phức tạp.

“Ai, chuyện này không trách con được.” Đế Ất bước tới đỡ Đế Tân dậy nói: “Lần thay đổi vương triều này nhìn thì là Tây Kỳ khởi nghĩa, thực chất nguyên nhân chính là do lượng kiếp Hồng Hoang thúc đẩy.” “Lượng kiếp?” Mắt Đế Tân nheo lại.

Hiện nay Nhân tộc không còn nằm trong quỹ đạo vận mệnh cũ bị chư thánh điều khiển.

Những bí ẩn trong Hồng Hoang điều gì nên biết họ đều biết cả, huống chi là Nhân Hoàng.

Theo Đế Tân biết, cái gọi là lượng kiếp kể từ khi khai thiên tích địa đến nay đã trải qua ba lần: Hung Thú đại kiếp, Long Hán đại kiếp và Vu Yêu đại kiếp.

“Lần này là sự giao phong giữa Thiên Đạo và Địa Đạo.” Đế Ất nói: “Tiên đạo Huyền Môn do Hồng Quân Đạo Tổ đứng đầu đã phù trì một số bộ lạc trong Nhân tộc để truyền bá giáo nghĩa Huyền Môn.

Tây Kỳ là nhánh lớn nhất.

Trận đại kiếp này là sự giao phong giữa tiên đạo Huyền Môn và Thần Ma Đại Đạo do Võ Tổ truyền lại.

Nếu Huyền Môn thắng thì Đại Thương diệt vong, Tây Kỳ lập quốc, Thần Ma Đại Đạo bị chèn ép, khí vận giảm mạnh.

Lúc đó Thiên Đạo sẽ giành lại quyền kiểm soát Hồng Hoang.” Đế Tân không hề sợ hãi nhìn Đế Ất hỏi: “Cho nên kẻ địch của Đại

Thương là tứ giáo Huyền Môn?

Bao gồm cả ngũ thánh Thiên Đạo và Hồng Quân Đạo Tổ?" Đế Ất lắc đầu: "Những việc đó con không cần lo.

Huyền Môn ủng hộ Tây Kỳ thì chư thánh Địa Đạo và tổ địa Nhân tộc sẽ chi viện Đại Thương.

Lần này ta về chính là để con yên tâm.

Cứ dốc sức mà đánh đi.

Đại chiến của Nhân tộc thì ai có bản lĩnh người đó thắng.

Còn về Thiên Đạo Huyền Môn cứ giao cho chúng ta." "Hài nhi đã hiểu." Ám ảnh trong lòng Đế Tân tan biến, y chắp tay nói.

"Ừ, ta tin con." Đế Ất vỗ vai Đế Tân, thân ảnh lóe lên biến mất trong tẩm điện. ...

Sáng sớm hôm sau Đế Tân dẫn mười vạn tinh nhuệ hành quân gấp về phía Tị Thủy Quan.

Dọc đường sử dụng các truyền tống trận, đi ròng rã mười ngày cuối cùng đã đến nơi.

Đại tướng Trương Quế Phương đón Đế Tân vào đại doanh.

Ngày hôm đó Đế Tân thân tự xung trận đại chấn sĩ khí, đánh quân Tây Kỳ đại bại tháo chạy.

Ngày thứ hai khi Đế Tân ra trước trận, người dẫn quân đối diện lại chính là Thái sư Văn Trọng quen thuộc.

"Thái sư, hôm nay lão muốn thử trận pháp của cô sao?" Đế Tân mình khoác kim giáp, cưỡi trên một con hồng hoang dị chủng là Cửu Sắc Thần Hổ, tay cầm trường kích nhìn chằm chằm Văn Trọng mỉa mai nói.

“Đại vương tiến bộ thực sự vượt ngoài dự liệu của lão thần.” Văn Trọng thở dài tán thưởng từ tận đáy lòng.

Phải thừa nhận rằng Đế Tân có tạo nghệ binh pháp giỏi hơn cả chính trị, là một tướng quân bẩm sinh.

Thật đáng tiếc...

Không tâm trí trò chuyện, hai người lập tức chỉ huy đại quân lao vào một trận sát lục kinh thiên trước Tị Thủy Quan.

“Phập...” Máu tươi nhuộm đỏ đại địa.

Binh khí múa may lấy đi từng mạng sống.

Trước Tị Thủy Quan tức khắc biến thành cối xay thịt, xương thịt vung vãi, sát khí ngút trời chấn động cả thiên địa bao la.

“Văn Trọng, nộp mạng đi!” Đế Tân với tu vi Thần Ma cửu trọng giết ra một đường máu trên chiến trường, chiến kích vung vẩy thu gặt mạng sống, lao thẳng về phía Văn Trọng.

“Đại vương, hôm nay hãy để lão thần thử lại võ nghệ của ngài.” Văn Trọng đại tiếu một tiếng, tay cầm song tiên lao về phía Đế Tân.

“Bành...” Hai người giao chiến thực thụ ngay giữa chiến trường.

Mặc Kỳ Lân và Cửu Sắc Thần Hổ bay lên không trung, dư ba của trận chiến cuồng bạo xé rách từng lớp hư không trải dài khắp khung thiên.

Đây là trận chiến giữa phiên bản tăng cường của Văn Trọng và Đế Tân.

Chương 112

Trận đại chiến này không kéo dài quá lâu.

“Phập...” Theo tiếng binh khí đâm vào da thịt, chiến kích của Đế Tân đâm xuyên ngực Văn Trọng, trận chiến dừng lại.

“Tại sao không đỡ?” Đế Tân nhìn Văn Trọng đối diện, thần sắc chấn động.

“Đại vương, lão thần cả đời này vinh dự thụ ân quốc gia Ân Thương, phò tá tiên đế vạn năm.

Ân Thương đã tạo nên lão thần.

Sư mệnh khó trái, lão thần đành đem mạng này trả lại cho Ân Thương.” Văn Trọng nhìn Đế Tân anh vũ bất phàm đại tiếu, nguyên thần tự hành tiêu tan, khí tức biến mất, một đạo chân linh mịt mờ bay lên Phong Thần Bảng.

“Văn Trọng đã chết!” Phía dưới Trương Quế Phương nhanh mắt hô lớn, quân đội Ân Thương sĩ khí đại chấn cũng đồng loạt hò reo.

“Văn Trọng đã chết!” “Văn Trọng đã chết!” Tiếng hô vang vọng khắp trời đất bên tai Đế Tân.

Y chớp mắt nén bi thương, thúc ngựa dương thương xông thẳng lên.

Chủ tướng tử trận khiến sĩ khí Tây Kỳ giảm mạnh, lập tức bại lui.

Quân Ân Thương truy sát suốt mười vạn dặm cho đến khi quân địch có viện binh mới thu quân về quan.

“Hậu táng Thái sư.” Trên Tị Thủy Quan, Đế Tân nhìn thi thể Văn Trọng dặn dò Trương Quế Phương.

Trở về doanh trướng, trong lòng y không mấy vui mừng.

“Đại kiếp, Huyền Môn.” “Phù...” Ngực phập phồng, Đế Tân hít sâu một hơi rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

Quân doanh Tây Kỳ, đại trướng chủ soái.

Thập nhị Kim Tiên của Xiển Giáo tụ tập, thần sắc trầm mặc.

Văn Trọng tự sát, Tây Kỳ đại bại, ưu thế vất vả lắm mới tích lũy được lại tan thành mây khói.

Binh sĩ Tây Kỳ vốn là vội vàng ra quân, nay lại liên tiếp đại bại, bị Đế Tân chặn đứng ngoài Tị Thủy Quan, nửa bước khó tiến. "Vù..." Lúc này, rèm trướng bị vén lên, Kim Linh Thánh Mẫu mặt đầy hàn khí bước vào, nhìn về phía Quảng Thành Tử. "Quảng Thành Tử, vừa rồi trên chiến trường, vì sao thấy chết không cứu?" Kim Linh Thánh Mẫu lạnh lùng lên tiếng.

Lưỡng quân giao chiến, Huyền Môn Tiên Đạo chưa chuẩn bị trực tiếp xuống đài.

Nhưng đệ tử các giáo đều đã phái ra.

Để Văn Trọng lĩnh binh là ý của Quảng Thành Tử, vốn định mượn việc này đả kích sĩ khí đại quân Ân Thương.

Khả tiếc, kế sách không thành, Văn Trọng tình nguyện bị Đế Tân giết chết để kết thúc ân tình với Đại Thương.

Khi đó, Quảng Thành Tử đang đốc chiến trên chiến trường.

Y đích xác có năng lực ngăn cản đòn đánh kia của Đế Tân, nhưng Văn Trọng lại tự bạo nguyên thần.

Làm sao ngăn cản được? "Kim Linh sư muội, chuyện này thực sự không thể oán ta, Văn Trọng tự bạo nguyên thần, ta làm sao có thể ngăn cản?" Quảng Thành Tử tự nhiên không nguyện ý chịu tiếng oan

hãm hại đồng đạo. "Được rồi." Lúc này, Đa Bảo Đạo Nhân từ bên ngoài bước vào, trầm giọng quát một câu. "Chuyện này là do ta cân nhắc không chu toàn.

Để Văn Trọng phản Thương vốn đã không dễ, lại bắt hắn lĩnh quân chống lại chủ cũ.

Nếu nói trách nhiệm, ta cũng có phần ép buộc." Sắc mặt Quảng Thành Tử không được tốt lắm, Đa Bảo Đạo Nhân hiển nhiên là muốn đẩy trách nhiệm lên đầu mình.

Việc để Văn Trọng lĩnh binh là chủ ý của Xiển Giáo. "Hay là ngày mai để ta ra tay đi.

Suốt ngày ngồi nhìn thế này, trong lòng chán nản cực kỳ." Đạo Hạnh Thiên Tôn bất nhẫn nói.

Tam giáo thượng hạ, có bao nhiêu Đại La Kim Tiên, cả ngày ở trong doanh trướng nhìn đám phàm nhân tư sát, thật sự là vô vị.

Có thời gian đó, không bằng trở về bế quan. "Không được, Huyền Môn một khi ra tay sẽ triệt để dẫn phát thiên địa đại kiếp.

Chư vị Thánh Nhân hiện đang thôi diễn, thời cơ chưa tới, ai cũng không được khinh động." Quảng Thành Tử nói. "Cái này không được, cái kia cũng không xong, Tây Kỳ quân bại, trận này đánh thế nào?" Đạo Hạnh Thiên Tôn bất mãn nói. "Kế sách hiện giờ, chỉ có thể chuyển biến sách lược thôi." Quảng Thành Tử khẽ thở dài.

Tây Kỳ liên tiếp bại trận, Khương Tử Nha và những người khác cũng phản ứng lại, về nội hàm, Tây Kỳ còn kém quá xa.

Lập tức thay đổi sách lược, chuyển công thành thủ.

Điều này khiến Đế Tân có chút bất đắc dĩ.

Đất Tây Kỳ, nhân tâm quy phụ, hướng về tộc Tây Bá Hầu Cơ

Xương.

Nay Ân Thương thảo nghịch, Khương Tử Nha tử thủ không ra, bách tính Tây Kỳ phấn dũng giữ thành, hành động thảo nghịch nửa bước khó tiến.

Hai quân cứ thế giằng co hơn ba tháng, Đế Tân rốt cuộc mất kiên nhẫn, lệnh đại quân Tị Thủy Quan xuất kích, công phạt Tây Kỳ.

Tuy nhiên, Khương Tử Nha và những người khác đã sớm chuẩn bị, âm chiêu liên tục, hỏa công, thủy công, hố bẫy...

đủ loại kế sách khiến sĩ khí đại quân Ân Thương giảm mạnh.

Thành Tây Kỳ lại kiên cố dị thường, lần xuất chinh này kết thúc bằng thất bại.

Đế Tân bất đắc dĩ, chỉ có thể thu binh.

Sau đó, y giao binh mã cho Trương Quế Phương, lệnh cho hắn đối trì với Tây Kỳ, vạn lần không được để mất Tị Thủy Quan.

Sau đó, y trở về Triều Ca.

Lúc này, y cũng đã minh bạch.

Cái gọi là vương triều canh điệt, chiến trường thực sự nằm ở cuộc tranh giành giữa Thiên và Địa.

Ở đây đánh sống đánh chết cũng vô dụng.

Phải đến khi Huyền Môn Tiên Đạo và Địa Đạo cùng tham chiến, đó mới là lúc đại kiếp thực sự bắt đầu.

Những việc khác như Tây Kỳ phạt Thương, Ân Thương thảo nghịch, đều không quan trọng.

Bởi vì, cho dù Tây Kỳ bị diệt, chỉ cần Thiên Đạo còn đó, họ vẫn có thể phò tá một Tây Bá Hầu khác.

Đã như vậy, Đế Tân cũng không vội nữa.

Hết thảy, đều chờ đại kiếp giáng lâm đi.

Chớp mắt đã năm năm.

Trong Vĩnh Hằng Đại Thế Giới.

Bên ngoài Thanh Đế Huyền Hoàng đại vũ trụ, Thanh Đế vẫy tay. "Oanh..." Một đạo Đại Đạo thần lực tràn vào Huyền Hoàng đại vũ trụ, kéo theo một bóng người bay ra. "Tiền bối?" Dương Tiễn đang cảnh giác, ánh mắt đảo qua phát hiện là Thanh Đế, lập tức thả lỏng. "Thần Ma thập trọng, không tệ." Thanh Đế gật đầu.

Trong Huyền Hoàng vũ trụ, từ khi Toại Hoàng phi thăng, Thần Ma thất trọng không còn là giới hạn.

Từ thời đại Toại Hoàng về sau, chí tôn Thần Ma thất trọng tầng tầng lớp lớp, mỗi thời đại ít nhất cũng có vài chục người.

Thần Ma thập nhị trọng mới là đỉnh phong thực sự.

Dương Tiễn có thể trong hơn bảy ngàn năm từ một kẻ phàm nhân tu luyện tới Thần Ma thập trọng, tương đương với Thái Ất sơ kỳ, đủ thấy thiên tư xuất chúng.

Nhìn sát khí vô tận cuộn trào trên người hắn, có thể thấy bảy ngàn năm qua, con đường tu luyện này không hề dễ dàng.

Cũng đúng, đạo tu luyện làm sao có thể luôn thuận buồm xuôi gió? "Tiền bối, mẫu thân của ta hiện đang ở đâu?" Ký ức năm xưa dần hiện về, nhưng không làm lung lay được tâm trí của Dương Tiễn.

Chương 113

Hắn nhìn về phía Thanh Đế, chắp tay hỏi. "Năm đó Dao Cơ quy hồi Thiên Đình, bị Hạo Thiên xử phạt, trấn áp dưới Đào Sơn." Thanh Đế nói. "Cái gì?" Quyền đầu Dương Tiễn bỗng nhiên siết chặt, trong mắt hiện lên nộ ý vô tận.

Dương Tiễn xoay người muốn đi. "Hạo Thiên là Chuẩn Thánh, cho dù chỉ là tùy thủ bố trí, với thực lực hiện giờ của ngươi, cũng không thể phá mở Đào Sơn." Thanh Đế đạm mạc lên tiếng. "Phịch!" Dương Tiễn sững sờ, xoay người quỳ xuống trước mặt Thanh Đế: "Thỉnh tiền bối dạy ta." "Năm xưa Đại Vũ trị thủy, dùng Khai Sơn Phủ xẻ núi mở đường.

Sau khi trị thủy xong, Khai Sơn Phủ được đặt trong Hoàng Hà.

Ngươi có thể đi tìm kiếm, nếu có duyên, Khai Sơn Phủ tự sẽ xuất thế, trợ ngươi chẻ núi cứu mẫu thân." Thanh Đế nói. "Đa tạ tiền bối." Dương Tiễn bái tạ Thanh Đế rồi xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng của hắn, Thanh Đế thần sắc túc mục, trở về lãnh địa Cây Thế Giới. "Võ Tổ, Dương Tiễn đi rồi." "Bắt đầu rồi sao?" Sở Nguyên mở mắt, trên người có Đại Đạo thần vận kinh khủng thoáng hiện.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên cửu thiên, thần sắc bình tĩnh. "Đại kiếp, sắp bắt đầu rồi." "Cuối cùng cũng bắt đầu rồi sao." Thanh Đế thầm nghĩ trong lòng. "Lần đại kiếp này, có lẽ sẽ trở thành lượng kiếp kết thúc nhanh nhất trong lịch sử Hồng Hoang." Sở Nguyên đứng dậy trên Cây Thế Giới, trầm giọng nói: "Thông báo xuống dưới, chuẩn bị đi." "Rõ." Thanh Đế gật đầu.

Cùng lúc đó, tại Côn Luân Sơn.

Thiên Đạo chư Thánh đối diện mà ngồi.

Ở giữa, hư không hoàn toàn vỡ nát, hóa thành một mảnh tiểu Hỗn Độn.

Chư Thánh thi triển thần thông, thôi diễn trận pháp trong mảnh tiểu Hỗn Độn đó. "Cuối cùng cũng thành rồi." Sau một hồi lâu, theo một đạo Đại Đạo uy thế hùng vĩ bộc phát, trên mặt chư Thánh lộ rõ vẻ hân hoan. "Đại trận đã thành, đại kiếp có thể bắt đầu rồi." Sau phút vui mừng, Lão Tử nhìn chư Thánh, trầm giọng lên tiếng. "Tốt." Tứ Thánh nhìn nhau, đồng loạt gật đầu.

Lập tức, Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền ra một đạo tấn tức.

Trong thành Tây Kỳ. "Đại kiếp đã chí, khai chiến đi." Giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn vang vọng trong đại điện. "Chúng đệ tử tuân mệnh." Người của Tam Giáo đồng loạt bái xuống, thần sắc túc mục. "Tử Nha, chỉnh đốn đại quân Tây Kỳ, sáng sớm mai công phạt Tị Thủy Quan." Quảng Thành Tử nói với Khương Tử Nha. "Tử Nha minh bạch." "Chúng ta sẽ tọa trấn chờ người của Địa Đạo giáng lâm." Quảng Thành Tử nhìn về phía Đa Bảo và những người khác.

Trong ngày hôm đó, Tây Kỳ phát ra chiến thư, tuyên bố ngày mai quyết chiến.

Trương Quế Phương không dám đại ý, lập tức chỉnh đốn binh mã, đồng thời báo tin về Triều Ca.

Đế Tân nhận tin, tinh dạ xuất phát đến Tị Thủy Quan. "Tây Kỳ, đại kiếp..." Đứng trên quan ải Tị Thủy Quan, Đế Tân phóng tầm mắt về hướng Tây Kỳ, quyền đầu siết chặt.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, Dương Tiễn rời khỏi Thủ Dương Sơn, dọc theo Hoàng Hà tìm kiếm.

Cuối cùng, tại một khu vực không mấy bắt mắt, hắn phát hiện ra

Khai Sơn Thần Phủ rỉ sét loang lổ nhưng không giấu được phong mang.

Dương Tiễn một tay cầm Khai Sơn Phủ, một tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, hướng về Đào Sơn.

Tại Đào Sơn, Dương Tiễn mặc ngân giáp bước ra từ hư không, nhìn ngọn núi hùng vĩ như quả đào kia, thần sắc túc mục.

Tâm niệm động một cái, giữa lông mày nứt ra một đạo Thiên Nhãn, quan sát vô tận hư không.

Hắn nhìn thấy Dao Cơ đang bị từng sợi xiềng xích quấn chặt bên trong Đào Sơn. "Mẫu thân, ta là Nhị Lang đây." Dương Tiễn lên tiếng, giọng nói truyền vào trong Đào Sơn. "Nhị Lang?" Dao Cơ đang thần tình mệt mỏi bỗng nhiên ngẩng đầu. "Mẫu thân, người hãy bảo trọng, Nhị Lang sẽ chẻ mở Đào Sơn, cứu người ra ngoài." Giọng nói của Dương Tiễn vang lên khiến sắc mặt Dao Cơ đại biến, nàng vội vàng can ngăn: "Nhị Lang, không được!

Chẻ mở Đào Sơn đồng nghĩa với việc quyết liệt với Thiên Đình.

Cậu của con là Chuẩn Thánh, con không đỡ nổi đâu.

Con còn sống là mẫu thân vui rồi, đừng vì cứu ta mà liên lụy bản thân." "Không." Dương Tiễn lắc đầu: "Nếu ngay cả mẫu thân của mình cũng không cứu được, Dương Tiễn ta uổng làm phận con.

Mẫu thân, người hãy cẩn thận." Dương Tiễn trầm giọng, thu lại Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, tay cầm Khai Sơn Phủ bay lên bán không. "Oanh..." Khai Sơn Phủ vạch phá thiên địa, phủ mang sắc bén chém nát thương khung, mang theo vĩ lực khai thiên tích địa hãn nhiên bổ xuống. "Phành!" "Oanh long long..." Vô số phủ mang hoành hành trường không, rơi xuống Đào Sơn.

Chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa, ngọn thần sơn cao chót

vót tận mây xanh trong nháy mắt bị chẻ làm hai nửa.

Đá vụn bay tứ tung, hai nửa ngọn núi đổ sụp xuống đại địa, lộ ra thân ảnh của Dao Cơ. "Mẫu thân!" Dương Tiễn trong lòng chấn động, vội vàng đáp xuống.

Cùng lúc đó, tại Tam Thập Tam Thiên, Hạo Thiên đang tiến hành triều hội thì tâm thần chấn động.

Nhắm mắt lại, trong đầu lập tức hiện ra cảnh Dương Tiễn chẻ núi. "Gản gan!" Hạo Thiên đại nộ, ánh mắt như điện nhìn về phía các tiên thần bên dưới: "Ngũ Cực Chiến Thần!" "Thần có mặt!" "Truyền lệnh suất lĩnh mười vạn thiên binh thiên tướng, tới Đào Sơn trấn áp Dao Cơ và Dương Tiễn.

Kẻ nào cản đường, giết không tha!" Giọng nói đầy phẫn nộ vang vọng Lăng Tiêu Bảo Điện, Ngũ Cực Chiến Thần lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Lúc hư không rung động, một đạo thần phù từ thiên ngoại bay tới, huyền phù trước mặt Hạo Thiên. "Đại kiếp đã mở." Vỏn vẹn bốn chữ nhưng khiến trên người Hạo Thiên bộc phát uy thế vô tận, Đại Đạo thần uy khủng bố như đại hà cuồn cuộn hoành tảo Thiên Giới.

Hạo Thiên đứng phắt dậy, nhìn các tiên thần trong đại điện: "Chư vị, hãy trở về phủ đệ của mình, chỉnh quân bị chiến.

Trong vòng một canh giờ, liệt trận ngoài Nam Thiên Môn.

Tam Thập Tam Thiên, vô tận tinh thần, một cái cũng không được thiếu!" Lời vừa dứt, trước mắt mọi người như hiện ra cảnh sát lục vô tận, huyết vụ đầy trời.

Đại kiếp sắp đến rồi sao?

Tâm thần run rẩy, mọi người lập tức phụng mệnh: "Chúng thần tuân mệnh!" Tại Đào Sơn, Dương Tiễn đứng trước mặt Dao Cơ, vung

Khai Sơn Thần Phủ chém nát xiềng xích trên người nàng. "Mẫu thân, đi thôi." Dương Tiễn nắm tay Dao Cơ bay ra ngoài. "Nhị Lang, Dao Cơ!" Lúc này, dưới chân Đào Sơn đột nhiên xuất hiện một trung niên nhân, vẫy tay gọi hai người. "Cha?" "Thiên Hữu?" Dương Tiễn và Dao Cơ chấn động, vội vàng hạ xuống. "Cha, sao người lại ở đây?" Dương Tiễn hỏi. "Chuyện dài lắm, năm đó sau khi theo Đế Sư rời đi, lại có hai người tới thu Giao nhi và Thiền nhi làm đồ đệ.

Tư chất ta kém, khó lòng tu luyện nên không đến tổ địa.

Sau đó có người bảo ta Dao Cơ bị Thiên Đế trấn áp ở đây, ta bèn định cư dưới núi, định ở đây đến cuối đời.

Không ngờ hôm nay Đào Sơn đột nhiên rung chuyển, cả ngọn núi bị chẻ ra.

Ta bèn lên xem, không ngờ gặp được Nhị Lang." Dương Thiên Hữu và Dao Cơ ôm nhau khóc nức nở vì vui mừng. "Cha, mẫu thân, Đào Sơn bị chẻ ra, Thiên Đình nhất định đã biết.

Thiên binh thiên tướng sắp đến rồi, chúng ta mau đi thôi." Dương Tiễn biết lúc này không phải lúc xúc động, phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt. "Đúng, đúng, chúng ta mau đi." Hai người vội vàng nói.

Tuy nhiên, lúc này trên cửu thiên nứt ra một khe hở.

Vô số thiên binh truyền tống ra, vây hãm phía trên Đào Sơn.

Chương 114

"Bây giờ mới muốn đi, muộn rồi!" Ngũ Cực Chiến Thần đứng trên vân đoan, cúi nhìn ba người. "Ngũ Cực Chiến Thần?" Sắc mặt Dương Tiễn không đổi, vẫy tay bố hạ cấm chế trên người Dao Cơ và Dương Thiên Hữu, rồi bước lên hư không. "Một trong ba đứa trẻ năm đó sao?

Chỉ trong hai mươi năm đã đạt đến trình độ này, thật không tầm thường." Thiên Không Chiến Thần nhìn Dương Tiễn khí quán trường hồng, tán thán nói: "Khả tiếc, mệnh lệnh của Thiên Đế tại thân, hôm nay không thể thả các ngươi đi được.

Thiên La Địa Võng đại trận!" Vô số thiên binh ứng thanh hành động, tản ra trong phạm vi vạn dặm, bố hạ một phương đại trận hùng vĩ.

Hư không rung động, thoáng chốc như biến thành một thế giới khác.

Gió cát cuồn cuộn, thiên khiển diệt thế giáng lâm, không gian bị đóng băng, áp lực vô cùng vô tận trấn áp về phía Dương Tiễn.

Trời đất trong phạm vi vạn dặm quanh Đào Sơn hoàn toàn bị cắt rời. "Giết!" Mười vạn thiên binh nộ hát, tiếng vang chấn động chư thiên.

Trong hư không, sát cơ cuồn cuộn, khí binh đao hóa thành sát ý đầy trời oanh kích về phía Dương Tiễn. "Ngũ Cực Chiến Thần, bằng chút tiểu trận này không cản được ta!" Dương Tiễn đại quát một tiếng, giơ cao Khai Sơn Thần Phủ mãnh liệt bổ xuống.

Phủ mang bá đạo chém nát hư vô, Khai Sơn Thần Phủ sau khi được rót công đức đã hóa thành Công Đức Linh Bảo, uy lực vô song.

Một phủ chém xuống, hư không vỡ nát, thiên địa như bị một đạo quang tuyến chói lòa chia cắt.

Đạo phủ quang đó vạch phá thiên địa, cắt rời hư không, phá diệt hết thảy.

Trong hư không, vô số thiên binh nổ thành huyết vụ, Thiên La Địa Võng đại trận bị xé rách trong nháy mắt. "Gản gan!" Sắc mặt Ngũ Cực Chiến Thần đại biến, đại nộ, mỗi người cầm một loại binh khí xông lên công sát Dương Tiễn.

Công kích cuồng bạo tàn phá khắp lục hợp bát hoang, làm sụp đổ vô tận hư không. "Cút cho ta!" Dương Tiễn đại hát một tiếng, Khai Sơn Phủ vạch phá thương khung, công kích khủng bố rơi lên người Ngũ Cực Chiến Thần, đánh bay cả năm người.

Ánh mắt Ngũ Cực Chiến Thần co rụt lại.

Một Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ mà có thể đẩy lui năm người bọn họ chỉ bằng một đòn?

Tiểu tử này trưởng thành quá nhanh rồi. "Ngũ Cực đại trận!" Thiên Không Chiến Thần không dám đại ý nữa, trầm giọng quát lớn.

Địa Đế Chiến Thần cùng bốn người khác lập tức đáp ứng, thân ảnh biến ảo, mỗi người chiếm giữ một phương vị thiên địa tứ cực.

Thiên Không Chiến Thần đứng ở vị trí trung ương.

Khí thế cuồn cuộn, trường hồng quán thông thiên địa, khí tức của Ngũ Cực Chiến Thần hòa làm một, viên mãn như nhất.

Đại trận lập tức thành hình, Thiên Không Chiến Thần mang theo sức mạnh của năm vị Thái Ất Kim Tiên, chém một đao về phía Dương Tiễn.

Kình đạo cuồng bạo bộc phát, đánh bay Dương Tiễn trong nháy

mắt.

Ở phía dưới, Dương Thiên Hữu và Dao Cơ vô cùng lo lắng.

Trên cửu thiên, đao quang chợt hiện, Thiên Không Chiến Thần tiếp tục ra tay, muốn triệt để chém chết Dương Tiễn tại đây.

Đúng lúc đó, hư không vỡ nát, một tòa lưu ly liên hoa đăng xoay tròn, tỏa ra thần quang vô tận, nghiền nát công kích của Thiên Không Chiến Thần. "Ai?" Ngũ Cực Chiến Thần lập tức cảnh giác.

Một thân thanh sắc tiên váy, Dương Thiền bước ra từ hư không.

Nàng vẫy tay nhẹ, Bảo Liên Đăng bay về tay, tỏa ra hào quang vô tận, phổ chiếu đại thiên hoàn vũ. "Thiền nhi..." Dương Thiên Hữu và Dao Cơ ngẩn người. "Tam muội?" Dương Tiễn đứng dậy từ mặt đất, cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Dương Thiền nay đã tu luyện tới Kim Tiên cảnh?

Hơn nữa còn có được một tòa linh bảo cường hãn như vậy.

Sư phụ đứng sau nàng là ai? "Nhị ca, đã lâu không gặp." Dương Thiền hạ xuống từ thiên không, nói với Dương Tiễn. "Đừng bảo với ta là đại ca cũng tới nhé." Dương Tiễn đảo mắt nhìn quanh. "Ha ha, Nhị Lang, ta tới đây!" Lúc này, nơi chân trời vang lên thiên âm long trời lở đất.

Trong hư không, một cây hỗn thiết côn mang theo vĩ lực ngút trời lao ra, oanh kích thẳng vào Ngũ Cực đại trận.

Phòng ngự của Ngũ Cực đại trận bị phá vỡ trong nháy mắt, sức mạnh cuồng bạo bùng nổ, đánh bay Ngũ Cực Chiến Thần.

Hư không rách ra, một nam tử to lớn như người khổng lồ man hoang bước ra.

Hắn ở trần, cơ bắp cuồn cuộn, huyết khí chấn động trường không.

Từ gương mặt thô kệch đó, mấy người thấp thoáng nhận ra dáng vẻ của Dương Giao. "Giao nhi?" "Đại ca?" Cả bốn người đều chấn kinh.

Hai mươi năm, sao Dương Giao lại biến thành thế này? "Hắc hắc, hai mươi năm qua ta đều tu hành cùng các Đại Vu ở Bất Chu Sơn.

Lâu dần nên mới biến thành thế này." Dương Giao giải thích.

Ánh mắt Dương Tiễn nghiêm lại: "Vu Tộc sao?" Hóa ra là vậy. "Ngũ Cực Chiến Thần, niệm tình các ngươi còn thiện niệm, hôm nay cũng là phụng mệnh hành sự nên ta không giết, đi đi!" Dương Giao xoay người nhìn Ngũ Cực Chiến Thần, trầm giọng quát. "Khụ khụ...

Đa tạ." Ngũ Cực Chiến Thần chắp tay, lập tức thu gom thiên binh thiên tướng còn sống sót, trở về cửu thiên. "Chúng ta cũng đi thôi, về tổ địa trước đã.

Sư phụ bảo ta đại kiếp sắp mở màn, phạm vi ảnh hưởng rất rộng, bảo ta sớm về tổ địa." Dương Thiền nói. "Được." Mọi người gật đầu, lập tức độn về hướng Thủ Dương Sơn. "Đúng rồi tam muội, sư phụ của muội là ai vậy?" "Hi hi, là Nữ Oa Thánh Nhân." Tại Nam Thiên Môn, khí binh đao cuộn trào, từng hàng thiên binh ngân giáp trải dài vô tận trong Thiên Giới.

Nội hàm của Thiên Đình quá sâu, có ba mươi ba đại thiên thế giới chống đỡ, rất nhanh đã khôi phục được cảnh thịnh trị của Yêu Tộc năm xưa.

Thiên binh có tới hàng ức, kẻ tu vi thấp nhất cũng có thực lực Địa Tiên cảnh.

Phía trước, hơn ba trăm vị Đại La Kim Tiên đứng sừng sững, khí thế ngút trời.

Hạo Thiên và Dao Trì đứng trên chiến liễn của Thiên Đế, phía

trước là ba vị Chuẩn Thánh đại năng: Bàn Sơn Lão Tổ, Bạch Liên Thánh Mẫu, Trường Sinh Lão Tổ.

Năm đại Chuẩn Thánh, hơn ba trăm vị Đại La, ức vạn thiên binh thiên tướng.

Hạo Thiên hào khí dâng trào, Thiên Đình hiện nay, cho dù là Yêu Tộc Thiên Đình năm xưa cũng không mạnh bằng.

Lúc này hư không rách ra, Ngũ Cực Chiến Thần dẫn theo mấy vạn thiên binh sống sót trở về.

Hạo Thiên nhìn thần sắc uể oải của Ngũ Cực Chiến Thần, trong mắt hiện lên vẻ không vui: "Chuyện gì thế này?" "Khởi bẩm Bệ hạ, chúng thần vốn đã đánh bại Dương Tiễn, định chém chết hắn tại Đào Sơn.

Nhưng vào lúc mấu chốt, Dương Thiền và Dương Giao chạy tới, chúng thần không địch lại nên phải bại lui." Thiên Không Chiến Thần cúi đầu nói. "Không địch lại?" Hạo Thiên cười, nụ cười lạnh lẽo: "Năm vị Chiến Thần Thái Ất của Thiên Đình mà bại dưới tay ba đứa trẻ chưa đầy năm mươi tuổi?

Thật là sỉ nhục!" Ngũ Cực Chiến Thần cúi đầu càng thấp, trong lòng cay đắng. "Ngũ Cực Chiến Thần, hôm nay tước bỏ vị trí Chiến Thần, tống vào thiên lao chờ xử lý!" Hạo Thiên trầm giọng quát.

Lập tức có thiên binh áp giải Ngũ Cực Chiến Thần đi.

Sau đó, Hạo Thiên lấy ra Hạo Thiên Kính treo trên không trung.

Ánh sáng chuyển động, hiện ra hình ảnh gia đình Dao Cơ đang tiến về tổ địa.

Hạo Thiên mặt đầy lệ khí, Hạo Thiên Kính rung nhẹ, bắn ra một đạo thần quang xuống cửu thiên.

Chương 115

Trong hư không, một quyền đấm ra, huyết khí ngút trời nghiền nát đạo thần quang đó. "Đệ tử của ta, không phải kẻ nào cũng có thể giết!" Giọng nói vang vọng thiên địa, một vị cự nhân man hoang đầy sát khí bước ra từ hư không.

Tay cầm Can Thích thần rìu, quanh thân tỏa ra uy thế bá đạo vô thượng.

Khí quán trường hồng, uy thế khủng bố như sóng triều đánh về phía binh mã Thiên Đình, làm sụp đổ vô tận hư không. "Đại Vu Hình Thiên?

Đã đột phá Chuẩn Thánh cảnh rồi sao?" Hạo Thiên trong lòng trầm xuống, cảm giác bất an dâng trào. "Hắc hắc, Hạo Thiên, Hồng Quân lão tặc dùng bản nguyên tinh thần của Chu Thiên để thúc ép tạo ra Đại La Kim Tiên, tưởng ta không biết sao?

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận là bài tẩy của ngươi chứ gì?

Thật nực cười." Hư không vỡ nát, mười một vị Tổ Vu bước ra, khí thế cuồn cuộn quét sạch đại thiên.

Khí thế tương đương Chuẩn Thánh đỉnh phong khiến tim Hạo Thiên không ngừng chìm xuống.

Mười một vị Tổ Vu đều đã tu luyện Hỗn Độn Bất Diệt Thể tới bốn mươi chín chuyển.

Hình Thiên cũng đột phá Chuẩn Thánh, Hỗn Độn Bất Diệt Thể đạt tới cửu chuyển, tương đương Chuẩn Thánh trung kỳ.

Mười hai vị Chuẩn Thánh vẫn có thể bố hạ Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận.

Nhưng Đô Thiên Đại Trận hiện nay mạnh hơn năm xưa gấp bội.

Hạo Thiên sắc mặt âm trầm cực điểm. "Hạo Thiên tiểu đồng, hãy nhìn cho kỹ xem Huyền Môn Thiên Đạo thất bại như thế nào." Đế Giang Tổ Vu nhìn Hạo Thiên, lạnh giọng nói: "Thiên Đạo định sẵn phải ẩn thối khỏi Hồng Hoang.

Đừng nói Thiên Đình của ngươi, ngay cả Hồng Quân cũng không cản nổi cái gọi là đại thế đâu." Đạo âm vang vọng, Hạo Thiên cảm thấy ngực thắt lại, sắc mặt trắng bệch.

Trên cửu thiên, Thập Nhị Tổ Vu chặn đứng ức vạn binh mã Thiên Đình.

Dưới Tị Thủy Quan, Tiệt Giáo Thập Thiên Quân bày ra Thập Tuyệt Trận. "Đế Tân, hoàng thất Ân Thương tuyên dương Thần Ma Đại Đạo, không biết có ai phá nổi tiên trận Huyền Môn của ta không?" Thập Thiên Quân khiêu chiến, thái độ vô cùng kiêu ngạo.

Lúc này, hư không trước Tị Thủy Quan vỡ nát, từng vị cường giả Đại La khí thế ngút trời giáng lâm. "Chút tiểu trận cũng dám huênh hoang, chúng ta sẽ phá trận của các ngươi!" Mười vị cường giả hạ xuống trước Thập Tuyệt Trận, uy thế Đại Đạo khủng bố gần như làm sụp đổ cả đất trời.

Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Cửu Phượng...

Tướng Liễu.

Mười vị Đại Vu?

Thập Thiên Quân mặt xanh mét.

Có cần thiết phải tung ra quân bài tẩy ngay từ đầu thế không?

Mười vị Đại Vu thì đánh thế nào đây?

Phía sau, Quảng Thành Tử và những người khác cũng đứng dậy,

sắc mặt ngưng trọng. "Chư vị sư huynh đệ, chúng ta cũng nên đi thôi." Quảng Thành Tử nhìn quanh, trầm giọng nói.

Đối phương đã phái ra Đại La Kim Tiên, chỉ bằng Thập Thiên Quân chắc chắn không cản nổi.

Quan trọng là nhục thân Vu Tộc cường hoành, chuyên khắc chế Thập Tuyệt Trận.

Nhục thân của các Đại Vu này gần như ngang ngửa Tiên Thiên Linh Bảo trung phẩm, mấy thứ phong hống, hàn băng, liệt diễm trong trận chỉ đối phó được kẻ dưới Đại La thôi.

Đối mặt với Đại La Kim Tiên nắm giữ quy tắc, đó là tìm cái chết. "Đi thôi." Đa Bảo Đạo Nhân hít sâu một hơi, cùng Quảng Thành Tử và những người khác bước ra khỏi doanh trướng, tiến vào chiến trường. "Vô Lượng Thiên Tôn." Trước Tị Thủy Quan, thiên âm vang vọng, đám người Quảng Thành Tử lần lượt xuất hiện. "Không ngờ tranh chấp của Nhân Tộc lại khiến các vị Đại Vu của Vu Tộc tới trợ trận.

Chẳng lẽ Nhân Hoàng đã kết minh với Vu Tộc rồi sao?" Quảng Thành Tử nhìn Đế Tân trên quan ải, trầm giọng nói. "Quảng Thành Tử, mấy lời phế thoại đó đừng nói nữa.

Thiên địa đại kiếp, Huyền Môn các ngươi còn rõ hơn cô.

Muốn đánh thì đánh, đừng lắm lời." Đế Tân đạm mạc lên tiếng.

Lúc này, đại nghĩa hay nhân tâm đều vô dụng.

Đại kiếp giáng lâm, kết quả cuối cùng chỉ quyết định bằng thực lực.

Kẻ thắng làm vua. "Ai, thật đáng tiếc..." Quảng Thành Tử thầm thở dài.

Có thể trở thành Nhân Hoàng thì không có kẻ nào ngu xuẩn cả.

Đế Tân không lay chuyển, y cũng chỉ có thể ứng chiến. "Đã vậy, chư vị Đại Vu, mời!" Quảng Thành Tử bước đi trên không trung, phía sau có Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Nam Cực Tiên Ông, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân... những người đã đột phá Đại La Kim Tiên đều bước lên phía trước.

Hơn hai mươi vị Đại La của Tam Giáo đứng đối diện với các Đại Vu. "Chiến đi!" Khoa Phụ gào lớn một tiếng, sải bước tiến tới, quyền đầu đánh thẳng về phía Quảng Thành Tử.

Quyền mang khủng bố xé rách hư không, phong tỏa không gian quanh Quảng Thành Tử. "Trảm!" Quảng Thành Tử nhíu mày, lùi lại, vung tay điều khiển Tiên Thiên Linh Bảo Vô Ảnh Kiếm chém về phía Khoa Phụ.

Huyền Môn Tiên Đạo trọng nguyên thần, nhục thân không mạnh, y không có ý định cận chiến với Khoa Phụ.

Kiếm ảnh ngợp trời nhấn chìm Khoa Phụ, kiếm khí dọc ngang xé rách từng tầng hư không.

Hai người càng đánh càng xa Tị Thủy Quan.

Cùng lúc đó, các Đại Vu khác cũng chiến đấu với đệ tử Tam Giáo.

Đệ tử Tam Giáo tuy đông nhưng thực lực cá nhân không bằng đám người Hậu Nghệ.

Tuy nhiên họ có ưu thế về số lượng.

Hai giáo Xiển - Tiệt có hơn hai mươi vị Đại La, trong đó những kẻ xuất sắc như Quảng Thành Tử, Đa Bảo, Ngọc Đỉnh đã đạt tới Đại La đỉnh phong, đủ sức đánh ngang ngửa với các Đại Vu hàng đầu.

Những người khác liên thủ tuy không hạ được các Đại Vu nhưng giữ cho không bại thì vẫn làm được.

Trên cửu thiên, hư không vỡ nát, địa thủy phong hỏa cuồn cuộn, diễn hóa thành các mảnh tiểu Hỗn Độn.

Mười vị Đại Vu và các Đại La Kim Tiên chiến đấu trong đó.

Pháp tắc Đại Đạo cuồng bạo tàn phá, mỗi đòn đánh đều hủy diệt ức vạn dặm thiên khung.

Trong khi đó, tại Hồng Hoang đại lục, Huyền Đô Đại Pháp Sư mặc đạo bào cổ phác rời khỏi Côn Luân Sơn, bước một bước đã vượt vạn dặm hướng về Tị Thủy Quan. "Đường này không thông!" Đột nhiên một giọng nói vang lên, thời không biến đổi, đất trời đảo lộn.

Huyền Đô ngẩng đầu phát hiện mình đã lọt vào một tòa đại trận.

Cát vàng cuồn cuộn, cửu khúc liên hoàn.

Trong không gian trận pháp, hết thảy đều bị điên đảo.

Linh khí biến mất, Đại Đạo cách tuyệt, pháp tắc tuyệt diệt.

Ba thân ảnh tuyệt thế bước ra. "Hóa ra là Tam Tiêu tiên tử." Huyền Đô Đại Pháp Sư chắp tay bái, thần sắc không đổi. "Huyền Đô, ngươi cũng là người của Nhân Tộc, nay không chịu quay đầu sao?" Vân Tiêu cầm Hỗn Nguyên Kim Đấu, trầm giọng quát.

Bên cạnh, Bích Tiêu cầm Thái Âm Thần Tháp, Quỳnh Tiêu nâng Sơn Hà Đồ.

Chương 116

Thần quang thiểm diệu phổ chiếu đại thiên. "Đây là cuộc tranh giành Đại Đạo, không liên quan đến thân phận Nhân Tộc." Huyền Đô lắc đầu, rút ra Thất Tinh Kiếm.

Một bức Âm Dương Thần Đồ hoành hành hư không, kim kiều trấn áp thiên địa. "Thái Cực Đồ?

Lão Tử đưa cả Tiên Thiên Chí Bảo cho ngươi, thật là để tâm.

Khả tiếc, Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận của ta, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng không phá nổi.

Hôm nay ngươi không đi được Tị Thủy Quan đâu." "Ba vị tiên tử cứ việc ra tay." Huyền Đô không hoảng loạn, tế Thái Cực Đồ trên đỉnh đầu, tỏa ra thần quang hộ thân. "Trận khởi!" Vân Tiêu khẽ quát, thân ảnh ba người biến mất.

Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận lập tức dấy lên sóng cát vô tận, pháp tắc Đại Đạo cuồng bạo trút xuống Huyền Đô.

Hỗn Nguyên Kim Đấu quét tới, Thái Âm Thần Tháp công kích, Sơn Hà Đồ trấn áp.

Ba món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mang theo vĩ lực Đại Đạo đâm sầm vào Thái Cực Đồ. "Vô Lượng Thiên Tôn..." Huyền Đô Đại Pháp Sư mắt co rụt lại, không dám đại ý, vận chuyển toàn bộ pháp lực rót vào Thái Cực Đồ.

Kim quang hoành hành thiên địa, ngạnh kháng mọi công kích.

Những tiếng nổ điếc tai vang lên liên tiếp.

Kình đạo cuồng bạo quét ra bốn phương tám hướng, xé rách không gian.

Thiên vực sụp đổ, Đại Đạo gãy vụn.

Tuy nhiên hư không quanh Thái Cực Đồ vẫn bất động như núi.

Tu vi của Huyền Đô không kém Vân Tiêu, lại có Thái Cực Đồ hộ thân, tuy không thoát ra được nhưng Tam Tiêu cũng không làm gì được y. "Thái Cực Đồ phòng ngự vô song, công kích của chúng ta không phá nổi phòng ngự của hắn.

Đại tỷ, phải làm sao bây giờ?" Quỳnh Tiêu nhíu mày. "Biết thế đã mượn sư phụ một kiện chí bảo rồi." Sở Nguyên có nhiều chí bảo nhất Hồng Hoang, Diệt Thế Đại Ma, Thí Thần Thương, Tạo Hóa Thiên Trì... bất kỳ cái nào cũng phá được Thái Cực Đồ.

Nhưng giờ thì muộn rồi. "Cứ thế đi, nhiệm vụ của chúng ta là giữ chân hắn ở đây.

Những chuyện khác không cần lo lắng." Vân Tiêu bất đắc dĩ nói.

Giữ được Huyền Đô ở đây đã là thành công rồi.

Trên cửu thiên, mười mấy đệ tử Tây Phương Giáo dưới sự dẫn dắt của Di Lặc và Dược Sư đang vượt hư không hướng về Tị Thủy Quan.

Đột nhiên hư không rách ra, Thanh Đế mặc thanh sam bước ra: "Chư vị, dừng bước đi." Dược Sư vẫy tay ra hiệu dừng lại, nhìn Thanh Đế với vẻ cảnh giác. "Chỉ có một mình ngươi sao?" "Đương nhiên là không.

Đối với Tây Phương Giáo, chúng ta tự nhiên sẽ không xem thường." Từng đạo thân ảnh bước ra chặn đứng đường đi: Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị, Du Võng, Hạ Khải, Thành Thang...

Tổng cộng mười lăm vị Đại La Kim Tiên đứng sừng sững, khí thế hùng hổ như muốn làm sụp đổ cả trời đất. "Chư vị thật là quá đề cao Tây Phương Giáo rồi." Di Lặc tắt nụ cười, sắc mặt xanh mét.

Tây Phương Giáo có mạnh đến thế đâu?

Toại Nhân Thị và Thanh Đế đều là Đại La đỉnh phong, chỉ kém Chuẩn Thánh một bước.

Dược Sư và Di Lặc chỉ mới Đại La hậu kỳ, những người khác đa phần là cường giả Yêu Tộc năm xưa, không có ai vượt quá Đại La trung kỳ.

Chẳng lẽ muốn diệt sạch bọn họ sao? "Đường này không thông.

Kẻ nào tiến lên một bước, chết!" "Bảo trọng, sứ mệnh tại thân, không thể không chiến!" Dược Sư khổ tiếu, lấy ra Hàng Ma Trượng, hiện ra kim thân xông về phía Thanh Đế.

Di Lặc cũng không chần chừ, lấy ra một kiện Tiên Thiên Linh Bảo nghênh chiến Toại Nhân Thị.

Đại địa nứt nẻ, thiên khung sụp đổ.

Pháp tắc Đại Đạo cuồng bạo tàn phá, xé rách từng tầng hư không.

Vô tận hỗn độn khí di mạn, chấn động thiên địa.

Vừa ra tay đã là kinh thiên động địa.

Tại U Minh Giới, trên Huyết Hải, bốn vị Tu La Vương hiện thân định rời đi. "Cá cá...

Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà, ta chờ các ngươi đã lâu!" Trong hư không vang lên tiếng cười quái dị, theo đó là những đòn công kích Đại Đạo bá đạo.

Ma khí ngút trời, Lục Dục Ma Quang, Thiên Ma Thủ Ấn... mười mấy đạo công kích xé nát thiên địa nhắm vào bốn vị Tu La Vương. "Cẩn thận!" Bốn người nhanh chóng phản ứng, thi triển thần thông nghênh chiến.

Những đòn tấn công va chạm như hai đại thiên thế giới đâm vào

nhau.

Kình đạo cuồng bạo đánh bật bốn vị Tu La Vương lùi lại.

Khi huyết vụ tản đi, thân ảnh của Ba Tuần hiện ra, sắc mặt trắng bệch, bản nguyên đại tổn. "Tứ Đại Thiên Ma Vương, Ngũ Đế Đại Ma Vương, các ngươi đều là lũ rúc đầu rụt cổ sao?" Ba Tuần lạnh lùng quát lớn. "Hi hi, Ba Tuần Tu La Vương nổi giận rồi kìa.

Muốn gặp nô gia thì..." Hư không nổ tung, đạo ma quang hoành hành trường không đánh về phía Ba Tuần.

Hắn vung đao chém nát ma quang nhưng cũng bị chấn lùi liên tục.

Một mỹ nhân tuyệt thế trong bộ tiên váy đỏ thắm bước ra, yêu kiều quyến rũ.

Ngay cả những Tu La Vương như Ba Tuần cũng cảm thấy dục hỏa dâng trào, tim đập nhanh. "Lục Dục Ma Nữ!" Ba Tuần trấn áp khí huyết, nghiến răng gọi tên nàng. "Ma nữ?

Người ta là Lục Dục Thiên Ma Vương, lần sau đừng gọi sai nhé." Nàng cười khẽ.

Ba Tuần trầm giọng: "Những kẻ khác không hiện thân sao?

Tự Tại Thiên Ma Vương, Phệ Hồn Thiên Ma Vương, Tâm Ma Thiên Ma Vương, Ngũ Đế Đại Ma Vương?

Chỉ vì bốn người chúng ta mà Ma Tộc các ngươi phải hưng sư động chúng thế sao?" Từng vị đại ma khí thế ngút trời hiện thế, nhìn Ba Tuần như thợ săn nhìn con mồi.

Thanh Đế Đại Ma Vương, Xích Đế Đại Ma Vương, Hoàng Đế Đại Ma Vương...

đều là những cường giả Ma Tộc dưới trướng La Hầu năm xưa.

Sau cuộc chiến Đạo - Ma, họ đã rút khỏi Hồng Hoang, nay lại trở

về. "Chín vị Chuẩn Thánh, một kích có thể diệt sát chúng ta, nhưng các ngươi lại nương tay, thật khiến ta khó hiểu." Ba Tuần lạnh lùng cười. "Nhìn con mồi tuyệt vọng giãy dụa trong cái chết là một việc rất thú vị." Tự Tại Thiên Ma Vương ẩn mình trong ma khí, đạm mạc nói. "Con mồi sao?

Ai là thợ săn còn chưa biết đâu." Sắc mặt bốn Tu Lu Vương lạnh xuống. "Chờ Minh Hà sao?

Tiếc là lão không tới được đâu, đã có người chờ lão rồi." Chín đại Ma Vương tiến tới, ma binh trong tay tỏa ra sát cơ vô tận, phong tỏa hư không.

Cùng lúc đó, kim quang ngút trời bốc lên từ Huyết Hải.

Chương 117

Thánh uy hùng vĩ áp đảo thiên địa, chấn động hư không.

Một vị Thánh Nhân đã ra tay, Minh Hà Lão Tổ bị chặn ngay tại Huyết Hải.

Ba Tuần thần sắc rốt cuộc lộ vẻ lo lắng.

Phục Hy, Hiên Viên, Thương Hiệt và những người khác đang tiến về phía Huyết Hải.

Ngoài Thần Nông ra, tất cả các vị Tam Hoàng Ngũ Đế đều xuất động.

Một đạo nhân gầy gò bước ra từ hư không: "Vô Lượng Đạo Tôn, chư vị hãy dừng chân." "Tiếp Dẫn Thánh Nhân?" Phục Hy và những người khác siết chặt người. "Không ngờ Thánh Nhân lại ra tay vào lúc này.

Ngài không sợ chư Thánh Địa Đạo bắt người của Huyền Môn sao?" "Việc đó không phiền Thiên Hoàng lo lắng.

Có bản tọa ở đây, các ngươi không đi đâu được." Tiếp Dẫn mỉm cười nói.

Phục Hy cười nhạt, vung tay hiện ra mười hai lá cờ Đô Thiên hoành hành hư không, hóa thành đại trận bao quanh mình. "Đi đi, Tiếp Dẫn giao cho ta!" Phục Hy truyền âm cho những người khác.

Hắn dẫn động ý chí Bàn Cổ, hóa thân thành cự nhân man hoang xông về phía Tiếp Dẫn. "Thập Nhị Đô Thiên Kỳ?

Không ngờ Nguyên Sơ Đạo Chủ lại ban món bảo vật này cho ngươi." Tiếp Dẫn thở dài.

Phục Hy tu luyện Hỗn Độn Bất Diệt Thể tới năm mươi chuyển, vượt qua giới hạn Chuẩn Thánh, nay lại có Đô Thiên Kỳ trợ lực nên đã trở thành cường giả cùng đẳng cấp với Thánh Nhân.

Tiếp Dẫn phải toàn lực ứng phó.

Thần quang chấn thiên phá diệt thiên vực, hai người đánh xuyên hư không vào tầng không gian sâu nhất.

Thương Hiệt và những người khác lập tức tiến về Huyết Hải.

Chín đại Thiên Ma Vương nhắm vào Ba Tuần.

Ba Tuần đột nhiên cảm nhận được một luồng khí thế hùng hồn đang tới gần: "Tới rồi!" Chín vị Chuẩn Thánh Ma Vương vội vã ra tay, muốn mạt sát bốn người.

Ba Tuần vung tay hiện ra một lá cờ đen treo trên đầu: Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Những đòn tấn công đánh mạnh vào lá cờ khiến nó rung chuyển dữ dội nhưng không bị phá vỡ.

Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ có khả năng phòng ngự chỉ sau Tiên Thiên Chí Bảo và Liên Đài.

Tuy nhiên, họ cũng không trụ được lâu nếu chín vị Chuẩn Thánh cùng đánh.

Đúng lúc này, Văn Thánh Bút đâm xuyên qua thân thể Lục Dục Thiên Ma Vương.

Hạo nhiên chính khí bùng nổ làm ma khu của nàng nổ tung thành huyết vụ.

Nàng tái ngưng tụ thân thể ở đằng xa, vô cùng phẫn nộ nhìn Văn Thánh Thương Hiệt vừa bước ra.

Các Ma Vương khác cũng biến sắc, tìm đường rút lui.

Thương Hiệt tu vi đã vượt Chuẩn Thánh, lại có hạo nhiên chính khí chuyên khắc chế Ma Tộc, bọn họ không còn cơ hội chiến thắng.

Hiên Viên và Ngũ Đế cũng đã tới phong tỏa không gian. "Xong rồi, không chạy được nữa." Thương Hiệt vung tay thu giữ chín vị Ma Vương vào Thế Giới Châu.

Tại Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ cầm Nguyên Đồ, A Tỳ đánh bay Chuẩn Đề: "Chuẩn Đề, ngươi biết sự khác biệt giữa Thiên Đạo Thánh Nhân và Địa Đạo Thánh Nhân không?

Thiên Đạo chư Thánh đa phần là công đức chứng đạo, ngay cả Tam Thi cũng chưa trảm hết.

Địa Đạo chư Thánh đều phải tu luyện Hỗn Độn Bất Diệt Thể tới năm mươi chuyển, dùng cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong để thành Thánh.

Hôm nay Minh Hà ta sẽ đồ Thánh trên Huyết Hải!

Chết đi!" Chuẩn Đề thi triển Trượng Lục Kim Thân cùng Thất Bảo Diệu Thụ để chống đỡ, tuy bị áp chế nhưng Minh Hà muốn sát Thánh cũng không phải chuyện dễ dàng.

Thương Hiệt để Hiên Viên ở lại rồi hướng về Tị Thủy Quan.

Phía trên Thiên Đình, phục Hy đại chiến Tiếp Dẫn, Minh Hà đại chiến Chuẩn Đề.

Bốn vị Thánh Nhân đánh nhau khiến cả Hồng Hoang chấn động.

Hồng Quân Đạo Tổ truyền âm cho Hạo Thiên, ra lệnh dùng Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận để tiêu hao sức mạnh của Vu Tộc.

Hạo Thiên bèn cùng ba vị Chuẩn Thánh và ức vạn thiên binh bố trận.

Tinh quang từ các đại tinh thùy lạc xuống tạo thành đại trận đỉnh

cấp oanh sát Tổ Vu.

Đế Giang lãnh hanh một tiếng, mười hai Tổ Vu quy vị (Hình Thiên thay chỗ Hậu Thổ) bố hạ Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận.

Sát khí kinh thiên hóa thành hình ảnh Bàn Cổ thông thiên triệt địa.

Bàn Cổ hư ảnh cầm Khai Thiên Thần Phủ mãnh liệt bổ xuống Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Tại Tị Thủy Quan, đệ tử Xiển - Tiệt bị các Đại Vu áp đảo.

Đạo Hạnh Thiên Tôn bị Tướng Liễu xé xác, chân linh lên Phong Thần Bảng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngồi yên được nữa, ném Tam Bảo Ngọc Như Ý xuống Tị Thủy Quan.

Hậu Thổ Nương Nương xuất hiện chặn đứng ngọc như ý: "Chuyện của tiểu bối mà Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng muốn xen vào sao?" Tướng Liễu nhân cơ hội giết chết Hoàng Long Chân Nhân và Cụ Lưu Tôn.

Đám người Hiên Viên, Thương Hiệt lần lượt tới nơi, quân bài của Tam Giáo đã hết.

Bàn Cổ Tam Thanh đồng loạt hiện thân, Lão Tử thu hồi các đệ tử còn lại.

Trấn Nguyên Tử, Nữ Oa và Thần Nông cũng giáng lâm. "Tam Thanh sư huynh, đã lâu không gặp." Nữ Oa đạm mạc nói.

Tam Thanh sắc mặt không hề tốt đẹp khi đệ tử kẻ chết người bại.

Trên cửu thiên, Bàn Cổ hư ảnh chém đôi Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Bạch Liên Thánh Mẫu, Bàn Sơn Lão Tổ, Trường Sinh Lão Tổ đều tan thành tro bụi.

Hạo Thiên và Dao Trì bị bắt giữ.

Thập Nhị Tổ Vu đứng trên cửu thiên nhìn về Tị Thủy Quan - nơi trung tâm của cuộc đại kiếp.

Dưới Tị Thủy Quan, sắc mặt Bàn Cổ Tam Thanh không được tốt lắm.

Mấy nơi chiến trường, giờ đây gần như đều đã thua sạch.

Tây Phương Giáo cùng cửu đại Thiên Ma Vương bị bắt, Huyền Đô bị Tam Tiêu vây khốn, nếu không có Thái Cực Đồ, e rằng kết cục cũng chẳng tốt đẹp gì.

Trên Huyết Hải, Chuẩn Đề bị Minh Hà áp đảo mà đánh.

Tại Hồng Hoang đại lục, Tiếp Dẫn cùng Phục Hy đại chiến không phân thắng bại.

Giờ đây, trên chín tầng trời, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận lại bị Thập Nhị Tổ Vu phá vỡ, Hạo Thiên và Dao Trì đều bị bắt.

Huyền Môn Tiên Đạo, ngoại trừ mấy vị Thánh Nhân ra, gần như bại vong hoàn toàn.

Lúc này, ngay cả người có tâm tính thâm trầm như Lão Tử, sắc mặt cũng có chút khó coi.

"Hô..." Hít sâu một hơi, Lão Tử nhìn về phía Nữ Oa cùng những người khác, trầm giọng mở lời: "Chư vị, thiên địa đại kiếp, Đại Đạo chi tranh, không thể không chiến rồi.

Để tránh cho Hồng Hoang đại địa bị liên lụy, trận chiến này, chúng ta hãy đến Hỗn Độn giải quyết đi." "Mời ba vị sư huynh." Nữ Oa sắc mặt bình tĩnh, phất tay nói.

Lão Tử gật đầu, quay đầu nhìn về phía Huyền Đô, trong mắt hiện lên một tia từ ái.

Ông phất tay lấy ra hai kiện linh bảo, đánh vào trong cơ thể Huyền Đô: "Từ hôm nay trở đi, ngươi là Nhân Giáo giáo chủ, đồng thời cũng là chủ nhân của tam đại Huyền Môn.

Càn Khôn Đồ và Ly Địa Diễm Quang Kỳ này giao cho ngươi phòng thân." "Sư phụ." Huyền Đô thần sắc động dung, trong lòng nảy sinh một cảm giác bất an.

Lão Tử khẽ mỉm cười, phất tay lấy ra Bàn Long Biển Quải, sải bước hư không, đi về phía Hỗn Độn.

Giữa thiên địa, Đại Đạo hiển hóa, tử khí đông lai ba vạn dặm, thiên hoa rơi rụng, kim liên hóa sinh.

Trong hư không, vang vọng đạo ca: "Hồng mông mổ xẻ cảnh huyền hoàng, lại tại nhân gian trị ngũ hành...

Chương 118

Từng bái Hồng Quân tu đạo đức, mới biết nhất khí hóa Tam Thanh." "Ta là Huyền Môn Thánh Nhân Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn, nay có một bộ Đạo Đức Kinh lưu truyền hậu thế, phổ độ chúng sinh...

Đạo khả đạo, phi hằng đạo.

Danh khả danh, phi hằng danh..." Tiếng trời long trời lở đất vang vọng khắp Hồng Hoang đại địa, trên thấu ba mươi ba tầng trời, dưới tới chín u mười tám ngục, đều có đạo âm của Lão Tử hồi đãng.

Vô tận Đại Đạo hiển hóa Hồng Hoang, rủ xuống đạo vận vô tận, điểm hóa chúng sinh.

Trong phút chốc, không biết có bao nhiêu sinh linh khai mở linh trí, bao nhiêu oan hồn lệ quỷ siêu thoát đắc đạo.

Lão Tử hạ xuống năm ngàn chữ, công đức để lại cho vạn đời sau truyền tụng.

"Khá cho một Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn." Tại Thủ Dương Sơn, Sở Nguyên đứng sừng sững, ngưng thị nhìn Thái Thanh Lão Tử đang sải bước trên thiên khung, thần sắc tán thán.

Phong tư như thế mới không phụ danh hào Thánh Nhân Hồng Hoang...

"Quảng Thành Tử, Đa Bảo, tiến lên phía trước." Trước Tị Thủy Quan, Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau một cái, gọi đại đệ tử của mình tới trước mặt.

"Giao Thanh Bình Kiếm cho ngươi, từ hôm nay trở đi, ngươi là Tiệt Giáo giáo chủ." Thông Thiên Giáo Chủ phất tay, đem chứng đạo

chí bảo giao cho Đa Bảo đạo nhân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đem Tam Bảo Ngọc Như Ý giao cho Quảng Thành Tử.

"Sư tôn..." Đa Bảo đạo nhân thần sắc sầu khổ, hốc mắt ửng hồng, quỳ rạp trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ.

"Đừng làm ra vẻ nữ nhi thường tình như thế." Ở bên cạnh, Nguyên Thủy Thiên Tôn đỡ Quảng Thành Tử dậy: "Hộ trì cho tốt môn đình Xiển Giáo." "Ha ha ha..." Trước Tị Thủy Quan, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ nhìn nhau, phóng thanh đại tiếu.

Hai huynh đệ đồng thời sải bước, truy tùy bước chân của Lão Tử, đi về phía Hỗn Độn.

Trong hư không vang lên đạo ca: "Hỗn Độn theo đạo đức, toàn nhờ huyền lý lập huyền cơ...

Trong đám quần tiên xưng Nguyên Thủy, môn đình huyền diệu luận chưa sinh...

Thông Thiên Giáo Chủ rời Kim Khuyết, tụ tập quần tiên triệu danh hiệu..." Bàn Cổ Tam Thanh để lại đạo ca của riêng mình tại Hồng Hoang rồi đi ra ngoại vực Hỗn Độn.

"Ta cũng đi thôi." Hậu Thổ sắc mặt không đổi, nhìn Huyền Đô cùng những người khác một cái, một bước bước ra liền xa tận chân trời.

"Oanh..." Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử, Thần Nông cũng theo đó biến mất trước mặt mọi người.

Vô lượng thánh uy quét qua Hồng Hoang, trong nháy mắt phá tan vách ngăn thế giới, tiến vào trong Hỗn Độn.

Trước Tị Thủy Quan, Thương Hiệt cùng những người khác cũng lần lượt đi theo.

"Sắp có đại sự xảy ra rồi." "Mau đến Hỗn Độn." "Thiên Đạo Huyền Môn và Địa Đạo muốn tiến hành sinh tử quyết chiến sao?" Tại các nơi trong Hồng Hoang, từng vị đại năng đứng sừng sững, bên tai vang vọng đạo ca của Bàn Cổ Tam Thanh, trong lòng có một loại xúc động không tên.

Từng đạo lưu quang trùng thiên, độn về phía thế giới Hỗn Độn.

Trận chiến hôm nay dường như có chút không tầm thường...

"Bành..." Trên Huyết Hải, Minh Hà và Chuẩn Đề tách ra.

"Đạo khả đạo, phi hằng đạo..." Trong U Minh thế giới hồi đãng giọng nói của Lão Tử.

Hai người ngẩng đầu, ánh mắt xuyên thấu hư không vô tận, thấy trên chân trời Hồng Hoang, tử khí đông lai ba vạn dặm, một lão đạo sải bước đi về phía Hỗn Độn.

"Đại sư huynh..." "Lão Tử..." Chuẩn Đề và Minh Hà thần sắc khác nhau.

"Cũng được, Minh Hà, hôm nay ân oán giữa Tây Phương Giáo ta và mạch Huyết Hải sẽ triệt để chấm dứt trong Hỗn Độn đi." Chuẩn Đề cười, trượng lục kim thân tỏa ra thần quang vô tận, nói với Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ nhìn sâu vị đạo sĩ béo trước mặt một cái, đạm mạc mở lời: "Mời." "Oanh..." Trên Huyết Hải, hai đạo thân ảnh một trước một sau rời đi, thiên địa Hồng Hoang chỉ còn lại hai đạo điện quang thoáng qua rồi biến mất...

"Vô Lượng Đạo Tôn, Thiên Hoàng bệ hạ, chiến tại Hỗn Độn." Tại Hồng Hoang đại lục, Tiếp Dẫn nói với Phục Hy...

Nơi biên duyên Hỗn Độn, từng vị đại năng Hồng Hoang xé rách hư không hiện thân.

Lôi Trạch đại thần, Thái Sơn Phủ Quân, Thanh Hoa Đại Đế...

Từng tôn cổ lão tiên thiên thần ma hiện thế, thậm chí ngay cả tứ cực chi địa của Hồng Hoang, Chúc Long, Hoàng Tổ, Ngũ Đức Kỳ Lân cũng đích thân tới.

Là đại năng Chuẩn Thánh, bọn họ minh minh cảm ứng được trận chiến hôm nay không giống bình thường.

Kết quả có lẽ sẽ ngoài dự liệu của tất cả mọi người...

"Văn Thánh, có thể thả Dược Sư và Di Lặc ra không?" Trong Hỗn Độn, Tiếp Dẫn đứng trước mặt Thương Hiệt, khom người nói.

Thương Hiệt gật đầu, lấy ra Thế Giới Châu, thả đám đại lục Đại La Kim Tiên của Tây Phương Giáo ra.

Thời không biến huyễn, Dược Sư và Di Lặc nhìn Tiếp Dẫn Thánh Nhân trước mặt, thần sắc tu quý, quỳ rạp xuống đất: "Tiếp Dẫn thánh giả, con đã bại rồi." "Không sao." Tiếp Dẫn khẽ mỉm cười, tiến lên đỡ từng người dậy: "Nguyên Sơ Đạo Chủ từng nói, thế gian làm gì có ai vô địch?

Bại một lần cũng không có gì to tát.

Dược Sư, Di Lặc, ngẩng đầu lên." Dược Sư và Di Lặc ngẩng đầu nhìn Tiếp Dẫn.

"Oanh..." Tiếp Dẫn phất tay lấy ra Bát Bảo Công Đức Trì giao cho hai người: "Tây Phương ta bần cùng, bản tọa trong tay cũng không có linh bảo.

Bát Bảo Công Đức Trì này giao cho hai ngươi.

Sau này, Tây Phương Giáo sẽ lấy Dược Sư làm giáo chủ, thống

lĩnh chúng tăng Linh Sơn." "Thánh giả..." Hai người sắc mặt biến đổi, trong lòng cảm thấy bất ổn.

"Giao Tây Phương Giáo cho các ngươi, ta và sư đệ đều yên tâm." Tiếp Dẫn khẽ mỉm cười, vỗ vỗ vai hai người, xoay người đi về phía thâm xứ Hỗn Độn...

"Cũng đến lúc kết thúc rồi." Trên đỉnh Thủ Dương Sơn, Sở Nguyên đem mọi chuyện thu vào tầm mắt, trong lòng dâng lên niềm xúc động vô tận.

Cuối cùng hóa thành chiến ý ngút trời, sôi trào trùng tiêu: "Hồng Quân, La Hầu, còn có một vị khách nhân từ Hỗn Độn, cũng nên chuẩn bị xong rồi chứ." Sở Nguyên nhấc chân sải bước, một bước đạp vào trong Hỗn Độn vô biên.

Trước mặt y, một tòa đạo quán cổ phác trang nghiêm sừng sững giữa hư không, trấn áp Hỗn Độn vô ngần.

"Oanh long long..." Trong Hỗn Độn, sau khi chư thánh Hồng Hoang tề tụ, không hề phí lời, lập tức triển khai chiến đấu cuồng liệt.

"Chuẩn Đề, chiến đi!" Nguyên Đồ, A Tỳ vạch phá trường không, Minh Hà chân đạp huyết quang hoàng hoàng, trảm về phía Chuẩn Đề.

"Oanh..." Chuẩn Đề cười lớn một tiếng, trượng lục kim thân chiếu rọi đại thiên Hỗn Độn, tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ nghênh đón Minh Hà Lão Tổ.

"Bành..." Giống như hai phương đại thiên thế giới mênh mông vô ngần va chạm trong Hỗn Độn, tiếng nổ vang không gì sánh được vang vọng hoàn vũ.

Hư không Hỗn Độn sụp đổ xé rách từng mảng lớn, địa thủy phong hỏa diễn hóa chu thiên, hóa tác một vùng tiểu Hỗn Độn, trong nháy mắt thôn phệ cả hai vào trong.

Thân ảnh Minh Hà Lão Tổ và Chuẩn Đề biến mất trước mắt mọi người.

Tại chiến trường đó, có thần quang vô lượng chiếu rọi, huyết sắc cuồng liệt đầy trời, Đại Đạo vô lượng tàn phá, hủy diệt hết thảy trong Hỗn Độn.

"Tiếp Dẫn Thánh Nhân, mời." Phục Hy chân đạp Hỗn Độn, khí tức Hỗn Nguyên khôi hoằng vô lượng tràn ngập chư thiên, Hà Đồ Lạc Thư lơ lửng hư không, trấn áp thiên địa vô ngần.

"Vô Lượng Đạo Tôn..." Tiếp Dẫn đi theo, trên thân đột nhiên dâng lên một luồng ý vị xa xăm mờ mịt: "Đại mộng Hỗn Độn, đại mộng vạn thiên...

Đây là thần thông bần đạo trải qua ức vạn năm sáng tạo ra, Đại Mộng Vạn Thiên, mời Thiên Hoàng bệ hạ chỉ giáo." "Ông ông..." Theo lời Tiếp Dẫn, Phục Hy chỉ cảm thấy thế giới Hỗn Độn xung quanh bắt đầu vặn vẹo.

Một luồng đạo vận không tên từ trong hư vô bao trùm, khiến trong lòng nảy sinh một loại cảm giác hụt hẫng cực hạn.

"Đại mộng vạn thiên...

Mộng sao?" Phục Hy nhướng mày, tay cầm Hà Đồ Lạc Thư, thuận thế vạch một cái vào thế giới vặn vẹo.

"Xẹt..." Phục Hy một vạch khai thiên địa, vĩ lực Đại Đạo khôi hoằng trong nháy mắt xé rách đại mộng thế giới của Tiếp Dẫn: "Thần thông của Tiếp Dẫn Thánh Nhân dường như vẫn chưa hoàn thiện." Phục Hy tay cầm Hà Đồ Lạc Thư, nhìn Tiếp Dẫn nói.

"Thiên Hoàng bệ hạ sao biết, một giới này không nằm trong mộng của ta?" Tiếp Dẫn ngước mắt, đạm mạc mở lời, lời nói nhẹ tênh khiến Phục Hy chấn động trong lòng.

“Thú vị.” Phục Hy khẽ cười một tiếng, sải bước tiến lên phía trước...

Tứ thánh rời đi, tự mình chiến đấu.

Tại chỗ cũng chỉ còn lại Bàn Cổ Tam Thanh và Địa Đạo tứ thánh.

“Tam Thanh nhất thể, hôm nay ba huynh đệ ta sẽ lĩnh giáo thủ đoạn của Địa Đạo chư thánh.” Lão Tử tay cầm Bàn Long Biển Quải, đạp bước Hỗn Độn, đạm mạc nói.

“Được.” Hậu Thổ tiến lên, thân hình rung lên, hiển hóa ra Tổ Vu thần khu thông thiên triệt địa, đấm ra một quyền về phía Lão Tử.

“Oanh...” Vĩ lực Đại Đạo vô song tuôn trào, hư không bị ép tới cực hạn rồi vỡ vụn.

Từng mảnh vụn Hỗn Độn theo quyền phong của Hậu Thổ đập về phía Lão Tử, phá diệt thiên địa vô ngần.

“Đạo khả đạo, phi hằng đạo...” Lão Tử khẽ thốt, thân ảnh phiêu miểu, Bàn Long Biển Quải xuyên thấu hư không, gõ về phía Hậu Thổ nương nương.

“Oanh long long...” Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng Hỗn Độn, hai người trong nháy mắt chiến thành một đoàn, thần quang Đại Đạo vô lượng phổ chiếu đại thiên hoàn vũ, áp đảo chín tầng trời mười tầng đất.

Một người là Thiên Đạo đệ nhất thánh, một người là Địa Đạo đệ nhất thánh.

Cả hai triển khai một cuộc đối quyết Đại Đạo thuần túy.

Chương 119

Thái Thanh Đại Đạo lan tràn Hỗn Độn, Luân Hồi Ma Bàn hiển hóa hư không.

Hai phương Đại Đạo hoàn toàn khác biệt không ngừng tuôn trào trong Hỗn Độn, mỗi thời mỗi khắc đều có ức vạn vạn dặm Hỗn Độn bị nghiền nát thành bọt nước vô tận.

"Oanh..." Phía bên kia, Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm Bàn Cổ Phiên cắt gọt hư không Hỗn Độn, cùng Trấn Nguyên Tử càng chiến càng xa...

"Oanh..." Theo bốn thanh tiên thiên sát kiếm mang theo sát ý ngút trời hiện thế, đại chiến trong Hỗn Độn triệt để đạt đến đỉnh phong.

"Tru Tiên Kiếm Trận!" Thông Thiên Giáo Chủ quát lớn một tiếng, Tru Tiên Kiếm Trận trải khắp bốn cực Hỗn Độn, thôn phệ Nữ Oa và Thần Nông vào trong.

"Oanh..." Kiếm ý hoàng hoàng xé rách hư không Hỗn Độn, oanh sát về phía hai người.

"Tru Tiên Kiếm Trận, phi tứ thánh không thể phá, giờ nhìn lại, lời Hồng Quân lão sư nói quả thực không sai." Nữ Oa quan sát xung quanh, cánh cửa Tru Tiên Kiếm Trận hiện ra.

"Oanh..." Càn Khôn Đỉnh dâng trào, đem vô tận kiếm khí kia yên diệt: "Chúng ta tách ra, tự mình tìm kiếm sơ hở của kiếm trận." Nữ Oa nói với Thần Nông.

"Được." Thần Nông Thị sải bước hư không, vô lượng thần niệm quét qua hư không rồi biến mất không thấy đâu.

Nữ Oa tay nâng Càn Khôn Đỉnh cũng bắt đầu tìm kiếm sơ hở của

Tru Tiên Kiếm Trận.

"Ha ha, vào hết đi!" Cùng lúc đó, trong Hỗn Độn, Thông Thiên Giáo Chủ cười lớn một tiếng, Tru Tiên Kiếm Trận bỗng nhiên mở rộng, bao khỏa cả bốn người Lão Tử và Nguyên Thủy vào trong.

"Oanh long long..." Trận chiến cuồng bạo xé rách cả không gian Tru Tiên Kiếm Trận, địa thủy phong hỏa diễn hóa Hỗn Độn.

Sát khí Hỗn Độn tràn ngập, phản bổ cho Tru Tiên Kiếm Trận, khiến tòa vô thượng đại trận này càng thêm kiên cố.

"Xẹt..." Hư không phá toái, thân ảnh chư thánh hiển hóa.

Lão Tử đầu đỉnh Thái Cực Đồ, Bàn Long Biển Quải hoành kích trường không, kịch chiến với Hậu Thổ.

Tuy nhiên, Hậu Thổ kiêm tu Hỗn Độn Bất Diệt Thể và chiến pháp Vu tộc, nhục thân thực sự quá mạnh.

Bàn Long Biển Quải khó lòng làm tổn thương một sợi lông tóc của Hậu Thổ.

"Lão Tử, nếu chỉ có chút bản lĩnh này thì trận chiến này không cần tiến hành tiếp nữa." Thân ảnh Hậu Thổ chớp lóe, một bước bước ra liền vượt qua hư không vô ngần.

Quyền ảnh đầy trời oanh kích Hỗn Độn, đánh nổ vô ngân thiên vực.

Thái Cực Đồ không ngừng rung chuyển, đối mặt với công kích mãnh liệt như vậy, ngay cả Thái Cực Đồ cũng có chút lung lay sắp đổ.

"Sẽ không để các ngươi thất vọng đâu." Lão Tử thần sắc bình tĩnh, trở tay thu hồi Bàn Long Biển Quải, trên thân đột nhiên bùng phát một luồng thần vận Đại Đạo không tên: "Nhất khí hóa Tam Thanh..." Lão Tử sải bước, trong hư không, ba đạo thân ảnh khí thế khôi hoằng

bỗng nhiên từ trong cơ thể bước ra.

"Ta là Thái Thanh..." "Ta là Ngọc Thanh..." "Ta là Thượng Thanh..." "Oanh..." Bốn đạo thân ảnh từ bốn phương hướng triển khai công kích hung mãnh bá liệt đối với Hậu Thổ.

Pháp tắc Đại Đạo vô song hoành kích đại thiên, nghiền nát từng mảng lớn Hỗn Độn.

"Nhất khí hóa Tam Thanh?" Ánh mắt Hậu Thổ co rụt lại, trong lòng bỗng thắt chặt, bạo thối ức vạn dặm.

"Oanh long long..." Công kích cuồng liệt xé rách hư không, đem mảnh nhỏ Hỗn Độn kia hoàn toàn đánh nổ, hóa thành hư vô cực hạn.

"Nhất khí hóa Tam Thanh sao?" Tâm thần Hậu Thổ chấn động.

Đây là lần đầu tiên Lão Tử sử dụng Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Nhưng Sở Nguyên lại biết môn thần thông này, vì thế đã sớm dặn dò Hậu Thổ và Nữ Oa phải cẩn thận.

"Hô..." "Vốn tưởng rằng sẽ không dùng đến." Hậu Thổ u u mở lời, hai tay kết ấn, trên thân dâng lên một luồng khí thế thương lương, cổ lão: "Hóa tự tại, hóa vạn cổ...

Hóa luân hồi, hóa Hậu Thổ..." "Oanh..." Trong Hỗn Độn bỗng vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Theo đó là một dòng sông Đại Đạo cuồn cuộn chảy xiết.

"Ào ào..." "Oanh..." Trong trường hà, năm đạo thân ảnh từ đó bước ra, đứng sững bên cạnh Hậu Thổ.

Sở Nguyên đã truyền cho hai người bản giản dị của Hóa Tự Tại Đại Pháp, chỉ có công pháp cấp Hỗn Nguyên.

Hóa tự tại, hóa vạn cổ, chuyên phá Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Lão Tử.

Cách đó ức vạn dặm, ánh mắt Lão Tử đột nhiên co rụt lại.

"Oanh..." Sáu đạo thân ảnh hoành không kích xuống, dưới sự trấn áp của pháp tắc Đại Đạo cuồng bạo, trong nháy mắt dìm hàng Lão Tử cùng ba đạo hóa thân.

"Oanh long long..." Hư không băng liệt, Hỗn Độn sụp đổ, luân hồi nghiêng đổ, Đại Đạo đoạn tuyệt.

Hết thảy mọi thứ đều bị hủy diệt.

Công kích Đại Đạo bá liệt xuyên thủng vạn cổ thời không, dìm chết Lão Tử hoàn toàn.

Pháp tắc khủng bố bùng phát, trong nháy mắt làm sụp đổ không gian Tru Tiên Kiếm Trận.

Công kích cấp độ này đã vượt quá hạn độ chịu đựng của Tru Tiên Kiếm Trận.

"Bành..." Trong Hỗn Độn có huyết vụ tràn ngập, vương vãi hư không, ép sụp vạn cổ trường hà.

Thái Cực Đồ lóe sáng thần quang, hộ trì cho nguyên thần chân linh của Lão Tử độn tẩu, ngưng tụ lại Hỗn Nguyên thánh khu cách đó ức vạn dặm.

"Đại ca..." Trong Hỗn Độn, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ cũng bước ra.

Sắc mặt hai người cũng tái nhợt, đặc biệt là Thông Thiên Giáo Chủ.

Tru Tiên Kiếm Trận bị Hậu Thổ nương nương dùng công kích cường thế đánh phá, khiến Thông Thiên chịu phản phệ cực lớn.

"Nhị đệ, tam đệ, đến lúc rồi." Lão Tử nhìn về phía Nguyên Thủy và Thông Thiên, trầm giọng nói.

“Được.” Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau, trọng trọng gật đầu.

Trong cháy mắt, thân ảnh ba người biến huyễn, bố hạ một tòa Tam Tài Đại Trận trong Hỗn Độn.

“Ta là Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành.” “Ta là Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành.” “Ta là Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành.” “Chư vị, ba huynh đệ ta liên hợp với Tây Phương nhị thánh, thôi diễn Đại Đạo vô số năm, đắc được một phương Tam Tài Đại Trận dung hợp bản nguyên.

Hôm nay sẽ dùng trận này hướng chư vị lĩnh giáo.” “Oanh...” Giây lát, thân ảnh Tam Thanh biến mất trong Hỗn Độn, minh minh trung có một luồng ý chí chí cao vô thượng giáng lâm.

“Bàn Cổ...” “Bàn Cổ...” Hư không Hỗn Độn có vô lượng pháp tắc Đại Đạo hội tụ, thời không trường hà hiện thế, cuồn cuộn chảy về phía vị tri.

Lúc này, trong thời không trường hà đó, vô số điểm sáng đang hội tụ, ngưng tụ về phía nơi Tam Thanh tọa lạc.

“Ông ông...” Thần quang khôi hoằng lóe sáng Hỗn Độn, tiên quang vô lượng phổ chiếu đại thiên.

Trong hư không hiện ra từng tôn ma thần hư ảnh, cúi đầu dưới thời không trường hà, dường như đang nghênh tiếp một vị tồn tại chí cao vô thượng.

“Oanh...” Cuối cùng, Tam Thanh biến mất, thời không trường hà biến mất, ma thần hư ảnh cũng biến mất.

Thay vào đó là một tôn Hỗn Độn cự nhân quanh thân quấn quýt đạo vận vô lượng.

“Oanh...” Cự nhân giơ tay, Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên treo trên không trung trong nháy mắt hưởng ứng, hóa thành một thanh Khai Thiên Đại Phủ.

Bàn Cổ Khai Thiên Phủ có Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên gia trì, trong nháy mắt ngưng thực được hai phần ba, chỉ còn lại chuôi búa là hư ảnh.

“Oanh...” Trong Hỗn Độn, khí tức Đại Đạo khủng bố lan tràn.

Trên Khai Thiên Phủ, từng luồng khí Hỗn Độn rủ xuống, ép sụp vạn cổ tiên khung.

“Tê...” “Tam Thanh...

Bàn Cổ, Tam Thanh cũng triệu hoán ra Bàn Cổ?” “Hóa ra là thế, đem nguyên thần của bản thân dung hợp lại với nhau, cưỡng hành ngưng tụ ra Bàn Cổ nguyên thần.” “Có Bàn Cổ Khai Thiên Phủ kia, lại có Thái Cực Đồ cùng Bàn Cổ Phiên, ngưng thực được tận hai phần ba.” “Xong rồi, Địa Đạo chư thánh nguy rồi.” “Trừ phi Nguyên Sơ Đạo Chủ đích thân ra tay, nếu không thì...” Nơi biên duyên Hỗn Độn, từng vị đại năng thần sắc chấn động, lo lắng cho kết cục của Địa Đạo chư thánh.

“Đỡ lấy một búa của ta!” Trong Hỗn Độn, Bàn Cổ sải bước, Khai Thiên Thần Phủ vạch phá thiên địa, bổ xuống bốn người Hậu Thổ nương nương.

“Oanh long long...” Công kích cuồng liệt xé rách Hỗn Độn một cách cường thế, vạn đạo vì đó mà băng đoạn.

Dưới phủ quang, hết thảy trong Hỗn Độn đều bị hủy diệt, hóa thành hư vô cực hạn.

“Toàn lực ra tay!” Trong giây phút đó, bóng ma cái chết bao trùm tâm trí Địa Đạo tứ thánh.

Bốn người không chút do dự thi triển ra công kích mạnh mẽ nhất.

“Hóa tự tại!” Hậu Thổ nương nương cùng Nữ Oa nương nương trực tiếp dùng tới Hóa Tự Tại Đại Pháp, hóa ra năm đạo hóa thân, mỗi người vận chuyển Đại Đạo vô lượng oanh về phía Bàn Cổ nguyên thần.

Địa Hoàng Thần Nông thân ảnh hư ảo, cả người giống như du tẩu tại điểm tận cùng của trường hà vô tận, rải rác trên vạn thiên tiết điểm thứ nguyên.

Trấn Nguyên Tử càng là trong nháy mắt bạo thối ức vạn dặm, vô lượng không gian pháp tắc hiện lên, làm vặn vẹo toàn bộ hư không xung quanh Bàn Cổ nguyên thần.

Trong Hỗn Độn, một cái hố đen hư vô hiện ra, vô lượng quy khư chi khí lan tràn, quấn quanh Bàn Cổ nguyên thần.

Trấn Nguyên Tử vậy mà mở ra cánh cửa dẫn đến Quy Khư, muốn vĩnh hằng trục xuất Bàn Cổ nguyên thần đi.

“Xẹt...” “Oanh long long...” Bàn Cổ Khai Thiên Phủ trảm lạc Hỗn Độn, khoảnh khắc đó, hết thảy mọi thứ đều mất đi màu sắc.

Chương 120

Đại tượng vô hình, đại âm hi thanh.

Hỗn Độn triệt để sụp đổ.

Vô tận địa thủy phong hỏa cuộn trào, mỗi thời mỗi khắc đều có vô tận thứ nguyên trong đó sinh sinh diệt diệt.

Đại Đạo đoạn tuyệt, giống như vô lượng lượng kiếp giáng lâm, hết thảy đều bị yên diệt.

Chỉ còn lại vầng sáng Đại Đạo lấp lánh cực hạn kia phổ chiếu Hỗn Độn đại thiên.

"Oanh long long..." Kình đạo cuồng bạo tàn phá bừa bãi, chấn cho thế giới Hồng Hoang cũng rung chuyển kịch liệt.

"Kết quả thế nào rồi?" Những đại năng Hồng Hoang đã sớm có kinh nghiệm đều nhắm mắt lại vào khoảnh khắc hai bên va chạm.

Tuy nhiên, sự hiếu kỳ trong lòng lại càng thêm mãnh liệt.

Một lần va chạm này, kết quả ra sao?

Cùng lúc đó, trước Tử Tiêu Cung, Sở Nguyên sải bước.

Nhìn ra Hỗn Độn vô ngần, đem cảnh tượng vừa rồi thu hết vào mắt, thần sắc tán thán.

Tam Thanh hợp trận, triệu hoán Bàn Cổ.

Lại thêm Thái Cực Đồ cùng Bàn Cổ Phiên, Bàn Cổ Khai Thiên Phủ thần hình cụ bị.

Thực lực của Bàn Cổ nguyên thần này đã vượt xa đại bộ phận Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Sự biến hóa như vậy khiến Sở Nguyên cảm thán vận mệnh huyền bí.

Phải biết rằng trong thế giới Hồng Hoang nguyên bản, Tam Thanh phân liệt, vốn không có loại bài tẩy này.

Địa Đạo thành lập đã mang tới áp lực nguy cơ mãnh liệt cho Thiên Đạo chư thánh, buộc bọn họ phải khai quật hết thảy bài tẩy.

Bỗng nhiên.

"Nguyên Sơ Đạo Chủ..." Đạo âm vang dội Hỗn Độn, một lão đạo mặc đạo bào cổ phác từ trong đó bước ra, ánh mắt u thâm.

"Hồng Quân?

Còn hai vị nữa đâu?

Đều ra cả đi." Sở Nguyên nhướng mày, thu hồi ánh mắt, chắp tay đứng giữa Hỗn Độn.

"Ha ha, cuối cùng cũng phải động thủ rồi sao?" Giọng nói kiêu ngạo vang lên, thân ảnh Ma Tổ La Hầu hiển hóa.

Trên tay hắn nâng một tòa chí tôn Ma Tháp ba mươi ba tầng, trấn áp vạn đạo.

"Ông ông..." Cùng lúc đó, lại có một vị lão đạo lông mày trắng mặc thanh sam từ Tử Tiêu Cung bước ra.

Trong tay cầm một nhành dương liễu, trên thân quấn quýt nồng đậm khí tức Hỗn Độn ma thần, pháp tắc Đại Đạo vô lượng quét sạch chư thiên Hỗn Độn.

Nhìn qua thì đứng ngay trước mắt, nhưng lại giống như đứng ở điểm tận cùng của không gian xa xăm vô tận, mang lại cho người ta một loại cảm giác thác loạn kỳ quái.

"Dương Mi đại tiên." Nhìn lão đạo mặc áo xanh, Sở Nguyên đạm

mạc mở lời, ngữ khí vô cùng chắc chắn.

“Khi Hồng Quân liên hệ ta, lão đạo vô cùng kinh ngạc, không ngờ trong Hồng Hoang lại xuất hiện nhân vật như thế này.

Trên thân không có khí tức Luân Hồi Ma Thần, cũng không phải chuyển thế.

Xem ra hết thảy đúng là như vậy, chỉ là cái 'Độn khứ nhất' kia thôi.” Trong mắt Dương Mi đại tiên lóe lên một đạo thần quang quét qua người Sở Nguyên, mở lời nói.

Là Hỗn Độn ma thần, Dương Mi đại tiên vô cùng mẫn cảm với khí tức ma thần.

Lão tự nhiên cảm ứng được trên thân Sở Nguyên không hề có khí tức Luân Hồi Ma Thần.

Chút khí tức ma thần ít ỏi kia chỉ là do luyện thể bằng tinh huyết rút từ thi thể Luân Hồi Ma Thần mà nhiễm phải thôi.

Chính vì thế, Dương Mi đại tiên mới tán thán như vậy.

Thân hóa Luân Hồi, khai tích Địa Đạo, thành một đạo chi chủ sánh ngang với Thiên Đạo, chủ tể Hồng Hoang.

Hồng Hoang hậu thế vậy mà lại xuất hiện nhân vật kinh tài tuyệt diễm như vậy.

So với y, Hồng Quân Lão Tổ còn kém xa lắm.

“Nghe ngữ khí của ngươi, dường như biết thân phận của ta?” Sở Nguyên liếc nhìn Hồng Quân một cái, nhìn Dương Mi đại tiên nói.

“Người quen cũ cả rồi, năm đó ta đối quyết với Hồng Quân đã cảm ứng được khí tức của ngươi.” Dương Mi đại tiên thần sắc không đổi, đạm mạc mở lời.

“Ồ?

Xem ra đúng là một vị Hỗn Độn ma thần.

Tam Thiên Thần Tôn, bây giờ không chuẩn bị hiển hóa chân thân sao?" Sở Nguyên gật đầu, nhìn về phía Hồng Quân Đạo Tổ, trầm giọng nói.

"Ngươi biết?" "Hồng Quân Lão Tổ" ánh mắt trầm xuống, nhìn Sở Nguyên hỏi.

"Tam Thiên Thần Tôn?" Lúc này, Ma Tổ La Hầu ở bên cạnh lên tiếng.

Ánh mắt gã hồ nghi quét qua mấy người, chân mày nhíu chặt.

"Ngươi không biết sao?" Sở Nguyên nhìn La Hầu, khẽ lắc đầu.

Ánh mắt La Hầu lạnh lẽo nhìn về phía Tam Thiên Thần Tôn: "Ngươi không phải Hồng Quân?

Tam Thiên Thần Tôn?

Ngươi rốt cuộc là ai?

Hồng Quân đâu?" Dương Mi đại tiên nhướng mày nhìn Tam Thiên Thần Tôn: "Đúng thế, đều sắp khai chiến rồi, còn không dẹp yên hết thảy đi.

Vận Mệnh, thủ đoạn của ngươi không xong rồi." Nghe vậy, ánh mắt La Hầu và Sở Nguyên co rụt lại: "Vận Mệnh?

Thật sự là Vận Mệnh sao?" Sở Nguyên ngưng thị nhìn Tam Thiên Thần Tôn, nheo mắt lại.

Tam Thiên Thần Tôn nhìn La Hầu, ánh mắt hơi lạnh: "Ta có phải Hồng Quân hay không, đối với ngươi quan trọng thế sao?

Những người như chúng ta, một đời chỉ vì truy cầu Đại Đạo.

Hồng Quân hay bản tọa, đối với ngươi mà nói có gì khác biệt?

Hiện tại quan trọng nhất là đại kiếp này.

Chỉ cần trấn áp được Địa Đạo, Hồng Hoang sẽ do Thiên Đạo chủ tể.

Thân hợp Thiên Đạo cũng tương đương với việc trở thành một trong những người chưởng khống Hồng Hoang.

La Hầu, Ma Tổ ngươi không thiển cận như thế chứ?" Vẻ giận dữ trên mặt La Hầu từ từ tan đi, trầm tư giây lát rồi gật đầu.

Có điều, gã vẫn cảnh cáo Tam Thiên Thần Tôn một câu: "Lão tổ ghét nhất là bị người ta lừa gạt, nhớ kỹ, đây là lần cuối cùng." "Yên tâm." Tam Thiên Thần Tôn hài lòng gật đầu, đáy lòng thoáng hiện một tia sát cơ, dù sao sau trận này ngươi cũng chẳng sống nổi.

"Ai, lôi thôi quá." Trong mắt Dương Mi đại tiên hiện lên một tia dị sắc, lắc đầu, trên thân đột nhiên bộc phát ra thần uy vô lượng trút về phía Sở Nguyên: "Nghe nói ngươi có một môn vô thượng thần thông có thể phân hóa vạn thiên.

Lão đạo rất có hứng thú, mời." "Oanh..." Dương Mi đại tiên động thủ.

Khí tức Hỗn Độn khôi hoằng vô lượng tràn ngập thiên địa, nhành dương liễu màu xanh biếc quất nát hư không Hỗn Độn, sát phạt về phía Sở Nguyên.

"Như ngươi mong muốn." Sở Nguyên mặt không đổi sắc, nhưng trên thân lại dâng lên một luồng khí thế Đại Đạo phiêu miểu vô ngân: "Hóa tự tại, hóa vạn cổ...

Hóa luân hồi, hóa nguyên sơ..." "Oanh long long..." Khí tức Đại Đạo khủng bố vô biên quét sạch Hỗn Độn vô ngần, trấn áp cả đại chiến của chư thánh Hồng Hoang.

"Ào ào..." Trong hư không hiển hóa một dòng sông Đại Đạo cuồn

cuộn vô tận, giữa lúc bản nguyên Đại Đạo vô tận tuôn trào, hai đạo nhân ảnh từ trong đó bước ra.

Một người tay cầm Thí Thần Thương, sát ý cuồn cuộn trùng tiêu, phá diệt vạn đạo thiên địa.

Một người tay nâng Diệt Thế Đại Ma, nghiền nát Hỗn Độn vô ngần.

Còn Sở Nguyên thì lấy ra một cây quyền trượng Đại Đạo khí thế khôi hoằng.

Hỗn Loạn Quyền Trượng: Hỗn Độn linh bảo, bạn sinh chí bảo của Hỗn Loạn ma thần, công kích vô song.

"Xẹt..." Hỗn Loạn Quyền Trượng quét ngang hư không Hỗn Độn, làm sụp đổ không gian pháp tắc của Dương Mi, quét sạch Hỗn Độn vô ngần.

"Oanh long long..." Công kích Đại Đạo khủng bố của hai bên va chạm trong Hỗn Độn, làm sụp đổ từng mảng lớn Hỗn Độn, ngay cả Đại Đạo cũng vì đó mà đoạn tuyệt.

"Chuyện gì thế?" "Phương hướng đó là Tử Tiêu Cung?

Chương 121

Nguyên Sơ Đạo Chủ và Hồng Quân Lão Tổ khai chiến rồi?" Nơi biên duyên Hỗn Độn, từng vị đại năng trong nháy mắt cảm ứng được, nhìn về phía Tử Tiêu Cung.

"Mau đến đó!" Giây lát, vô số lưu quang vạch phá Hỗn Độn, chạy về phía Tử Tiêu Cung.

Trận chiến cấp bậc Đạo Chủ này không thể bỏ lỡ...

"Ân?" Trong Hỗn Độn, chư thánh Hồng Hoang đang đại chiến tự nhiên cũng cảm ứng được chấn động truyền đến từ Tử Tiêu Cung.

Lập tức ăn ý dừng tay lại.

Sau đó, chư thánh cũng lần lượt chạy về phía Tử Tiêu Cung.

Hai đại Đạo Chủ đã khai chiến, đại kiếp này cũng đến lúc cuối cùng.

Thiên địa chư thánh tự nhiên không thể vắng mặt...

Trước Tử Tiêu Cung.

"Ân?

Hỗn Loạn Quyền Trượng?

Bạn sinh linh bảo của Hỗn Loạn cũng rơi vào tay ngươi sao?" Hư không lóe lên, thân ảnh Dương Mi đại tiên lần nữa hiện ra.

Nhìn Sở Nguyên, trong mắt lão hiện lên vẻ kinh nghi.

Diệt Thế Đại Ma, Thí Thần Thương, Hỗn Loạn Quyền Trượng.

Trong tay gã này sao lại có nhiều linh bảo như thế?

Kiện nào cũng mạnh hơn kiện kia.

Bây giờ ngay cả Hỗn Độn linh bảo cũng xuất hiện.

Ngay cả Tam Thiên Thần Tôn và Ma Tổ La Hầu cũng cảm thấy kỳ quái.

Vận khí này cũng tốt quá rồi đi, ngay cả Hồng Quân Lão Tổ cũng chẳng bằng.

"Không có cách nào, vận khí tốt quá, tùy tiện ra cửa cũng có thể nhặt được linh bảo." Sở Nguyên vung vẩy Hỗn Loạn Quyền Trượng trong tay, tặc lưỡi nói.

Sắc mặt ba người Dương Mi lập tức đen lại.

"Hừ, linh bảo không quyết định được tất cả.

Nguyên Sơ, thần thông của ngươi không phải có thể hóa ra chín đạo hóa thân sao?

Bây giờ hóa ra hai cái là muốn từ bỏ rồi sao?" Tam Thiên Thần Tôn lạnh lùng hừ một tiếng nói với Sở Nguyên.

"Từ bỏ?

Không không không, ta thấy hai đạo hóa thân là đủ rồi." Sở Nguyên lắc đầu nói.

"Cuồng vọng." Tam Thiên Thần Tôn lạnh lùng hừ một tiếng.

Nghe vậy, Sở Nguyên nhún vai, thần sắc nhẹ nhõm: "Được rồi, đã muốn cực hạn thì ta sẽ cho các ngươi cực hạn.

Xem chín đạo hóa thân của ta đi!" "Oanh..." Theo lời Sở Nguyên vừa dứt, trong dòng sông Đại Đạo kia, từng đạo thân ảnh bước ra.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích...

Hỗn Độn Chung...

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp...

Nhật Tinh Luân...

Thiên Yêu Trượng...

Tổng cộng mười tám đạo hóa thân!

Mỗi một đạo hóa thân đều cầm một kiện linh bảo, trong đó kiện thấp nhất cũng đạt tới đẳng cấp cực phẩm tiên thiên linh bảo.

"Oanh long long..." Thần uy Đại Đạo dâng trào mãnh liệt chấn động Hỗn Độn đại thiên, một luồng khí tức rủ xuống cũng ép sụp vạn cổ khung thiên.

Trong phút chốc, lấy Tử Tiêu Cung làm trung tâm, Hỗn Độn trong vòng ức vạn vạn dặm hoàn toàn bị khí thế Đại Đạo của Sở Nguyên trấn áp.

Pháp tắc Đại Đạo khủng bố quét sạch Hỗn Độn, hư không vỡ nát, Hỗn Độn sụp đổ.

Dưới luồng uy áp này, hư không Hỗn Độn cũng không chịu nổi, bắt đầu sụp đổ từng chút một.

Lúc này, Dương Mi đại tiên và Ma Tổ La Hầu nhíu chặt mày, bất mãn liếc nhìn Tam Thiên Thần Tôn một cái.

Đã bảo khai chiến rồi mà sao lắm lời thế?

Giờ thì hay rồi chứ?

Sắc mặt Tam Thiên Thần Tôn cũng xanh mét, ai mà biết được ban đầu chín đạo hóa thân không phải là cực hạn?

"Không ổn, mau lùi lại!" "Mạnh quá!" "Nguyên Sơ Đạo Chủ..." Cùng lúc đó, những đại năng Hồng Hoang đang chạy tới Tử Tiêu Cung cảm nhận được uy thế này, nguyên thần đều có cảm giác sắp bị đồng hóa vào Đạo.

Nguyên Sơ Đạo Chủ quá mạnh rồi.

Chỉ riêng khí thế thôi cũng khiến bọn họ không chịu nổi.

Y đã mạnh đến mức độ này rồi sao?

Rất nhiều đại năng đứng ngoài ức vạn vạn dặm nhìn về phía Tử Tiêu Cung, thần sắc cảm khái tột cùng.

Chư thánh Hồng Hoang tự nhiên cũng cảm nhận được khí tức này.

Có điều, bọn họ dù sao cũng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, có thể tiến lại gần hơn một chút.

"Đánh!" Lúc này, Sở Nguyên cũng chẳng còn tâm trí đâu mà phí lời với ba người Tam Thiên Thần Tôn.

"Oanh..." Hỗn Loạn Quyền Trượng oanh kích Hỗn Độn, Thí Thần Thương quét ngang hư không.

Diệt Thế Đại Ma nghiền nát vạn đạo, Hỗn Độn Chung trấn áp thiên địa.

Từng kiện linh bảo chí bảo hoành không đập xuống, công kích Đại Đạo cuồng bạo trong nháy mắt dìm hàng ba người.

"Oanh long long..." Vạn đạo băng đoạn, Hỗn Độn sụp đổ.

Trong Hỗn Độn chỉ còn lại vầng thần quang bất hủ kia chiếu rọi đại thiên.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng Hỗn Độn, hư không đổ vỡ từng mảng lớn, mảnh vụn rơi rụng khắp chư thiên.

"Phụt..." Trong hư không có máu tươi bắn tung tóe, thần khu tan vỡ treo giữa Hỗn Độn hóa thành dòng sông máu cuồn cuộn ép sụp vạn cổ khung thiên.

"Ông ông..." Diệt Thế Đại Ma cùng Tạo Hóa Ngọc Điệp va chạm lẫn nhau, Thí Thần Thương hoành kích Thiên Ma Tháp, trận chiến cuồng bạo hủy diệt vạn đạo vô ngân.

“Xẹt...” Hỗn Độn Chung xé rách hư không, đem từng công kích của Dương Mi đại tiên yên diệt, vô tận pháp tắc Đại Đạo hoành không oanh về phía Dương Mi.

Mười tám đạo hóa thân cộng thêm bản tôn Sở Nguyên, tổng cộng mười chín cái chiến lực cấp Đạo Chủ.

Mười chín người vây công ba người, mỗi người Dương Mi phải đồng thời đối ứng với công kích của sáu người, thần kinh đều căng thẳng tới cực hạn.

Bản tôn Sở Nguyên thì du tẩu trong thâm xứ thời không vô tận.

Ánh mắt sắc bén thỉnh thoảng quét qua người ba người khiến nguyên thần bọn họ nhảy dựng lên.

“Ngay lúc này!” Đột nhiên, ánh mắt Sở Nguyên sáng lên, không chút do dự ra tay.

“Oanh...” Hỗn Loạn Quyền Trượng hoành kích Hỗn Độn, xé rách từng tầng hư không, trong nháy mắt oanh lên người Tam Thiên Thần Tôn.

“Bành...” Một tiếng nổ vang lên, thân thể “Hồng Quân Đạo Tổ” trong nháy mắt nổ tung thành một đám huyết vụ.

“Ào ào...” Mưa máu vô tận rơi rụng Hỗn Độn, ép sụp từng mảng lớn hư không.

“Oanh...” Cùng lúc đó, Sở Nguyên cùng sáu đạo hóa thân đang công kích Hồng Quân lập tức chuyển hướng binh khí, sát phạt về phía Dương Mi đại tiên.

“Oanh long long...” Tổng cộng mười ba đạo công kích, pháp tắc Đại Đạo khủng bố trong nháy mắt dìm chết Dương Mi.

“Bành...” Dương Mi lập tức bị đánh bay ra ngoài, trên Hỗn Độn

thần khu tuyên cổ bất hủ kia chằng chịt những vết rạn nứt.

Giống như một món đồ sứ sắp vỡ vụn, nhìn mà giật mình.

“Oanh...” Cục diện thay đổi trong nháy mắt khiến thân thể Ma Tổ La Hầu cứng đờ.

Chương 122

Mười chín tôn Đạo Chủ nhìn về phía gã khiến gã tê dại cả da đầu.

Thiên Ma Tháp treo giữa hư không, tiến không được mà lùi cũng chẳng xong.

Cùng lúc đó, nơi biên duyên Hỗn Độn cũng im phăng phắc.

"Quá mạnh." "Nguyên Sơ Đạo Chủ thật sự mạnh đến cực hạn rồi." "Hai tôn Đạo Chủ bị giải quyết trong khoảnh khắc, Ma Tổ La Hầu ngay cả nhúc nhích cũng chẳng dám." "Từ khi Hồng Hoang khai tịch đến nay, ai có thể sánh được với Nguyên Sơ Đạo Chủ?" Rất nhiều đại năng thần sắc kinh hãi, sự chấn hãm trong lòng gần như không lời nào tả xiết.

Thực sự quá mạnh rồi.

Ngay cả chư thánh Hồng Hoang cũng thần sắc phức tạp, tâm tư cuộn trào, lâu thật lâu vẫn không thể bình tĩnh lại.

"Đạo Chủ cảnh... vượt xa Hỗn Nguyên quá nhiều." "Nguyên Sơ Đạo Chủ, ngay cả trong Đạo Chủ cảnh cũng có thể xưng vô địch rồi." "Chỉ trong vạn dặm năm ngắn ngủi mà đã trưởng thành đến mức độ này." Cùng lúc đó, trong chiến trường Hỗn Độn.

"Ông ông..." Ngoài ức vạn dặm, thần khu của "Hồng Quân Lão Tổ" một lần nữa ngưng tụ ra.

Nhìn Sở Nguyên, trong mắt lão không còn chút khinh thị nào, vô cùng ngưng trọng.

"Hóa Tự Tại Đại Pháp..." Tam Thiên Thần Tôn nhìn mười tám đạo hóa thân quanh người Sở Nguyên, lại nhìn dòng sông Đại Đạo trong Hỗn Độn, ánh mắt bỗng sáng lên: "Hóa ra là thế...

Hóa thân được hóa ra từ bản nguyên Địa Đạo.

Chỉ cần làm cho bản nguyên Địa Đạo sụp đổ, những hóa thân này sẽ không đánh tự tan." Nghĩ thông suốt điểm này, trong lòng Tam Thiên Thần Tôn không còn nghi lự, lập tức truyền âm cho Huyền Môn chư thánh: "Các ngươi hãy toàn lực ra tay, nhanh chóng đánh giết Địa Đạo chư thánh, oanh kích bản nguyên Địa Đạo." Sau đó, lão sải bước Hỗn Độn, một lần nữa sát phạt về phía Sở Nguyên.

"Tam Thiên Thần Tôn, xem ra chúng ta không chết không thôi rồi." "Nếu đã vậy, bản tọa sẽ thành toàn cho ngươi." Ánh mắt Sở Nguyên lạnh lẽo, mười ba đạo hóa thân đồng loạt xuất động, công kích Đại Đạo vô song trong nháy mắt dìm chết Tam Thiên Thần Tôn.

"Oanh long long..." Công kích cuồng bạo bùng phát, trong nháy mắt đánh nổ khu vực của Tam Thiên Thần Tôn thành hư vô cực hạn.

Tam Thiên Thần Tôn tự nhiên cũng bị đánh nổ một lần nữa, máu tươi vô tận rơi rụng Hỗn Độn.

Công kích cuồng bạo khiến Dương Mi đại tiên đang định phối hợp với Tam Thiên Thần Tôn phải dừng tay lại.

Cùng lúc đó, Thiên Đạo chư thánh vừa nhận được truyền âm của Tam Thiên Thần Tôn, định động thủ thì thân hình khựng lại.

Tam Thiên Thần Tôn?

Lời nói của Sở Nguyên vang vọng bên tai khiến sắc mặt Huyền Môn chư thánh xấu đến cực điểm.

Tam Thiên Thần Tôn là ai?

Hồng Quân lão sư đâu?

Trong giây phút đó, trong lòng ngũ thánh cuộn trào một cảm giác bất an.

Sự nghi hoặc bấy lâu dường như lúc này đã trở thành hiện thực.

"Ông ông..." Trong Hỗn Độn, thân ảnh "Hồng Quân" lại ngưng tụ.

Thân hợp Thiên Đạo, về lý thuyết, chỉ cần Thiên Đạo không diệt thì lão sẽ bất tử.

Dù là phong ấn hay nguyền rủa đều vô dụng.

Trừ phi khi đánh giết lão còn có thể đồng thời đánh nổ cả Thiên Đạo.

Nhưng đối với Sở Nguyên lúc này, điều đó gần như không thể hoàn thành.

"Vì sao không động thủ?" Tam Thiên Thần Tôn phục sinh, liếc nhìn chư thánh đang quan chiến nơi biên duyên Hỗn Độn, sắc mặt lập tức đen lại.

"Ngươi chết nhanh quá, ta không kịp động thủ." Bàn Cổ nguyên thần do Tam Thanh hội tụ đáp lại một câu, lập tức giơ cao Bàn Cổ Khai Thiên Phủ.

Nghe vậy, sắc mặt Tam Thiên Thần Tôn càng đen hơn.

Nhưng chỉ cần Tam Thanh động thủ, trong lòng lão cũng được an ủi đôi chút, quay đầu nhìn về phía Sở Nguyên.

Tuy nhiên, chính lúc này, một luồng sát cơ sâm nhiên đột nhiên truyền đến từ phía sau khiến thân thể Tam Thiên Thần Tôn lập tức căng cứng.

"Oanh!" Không chút do dự lùi lại, đồng thời đánh Tạo Hóa Ngọc Điệp ra.

"Oanh long long!" Phủ quang kinh diễm vạn cổ vạch phá hư không, khí tức khủng bố quét sạch thiên khung.

Một búa khôi hoằng như khai thiên tích địa làm sụp đổ thiên địa,

tiệt đoạn thời không, chém mạnh về phía Tam Thiên Thần Tôn.

"Oanh!" Dưới một búa này, thời không như ngưng trệ.

Phủ quang hoàng hoàng chém lên Tạo Hóa Ngọc Điệp, trong nháy mắt đánh bay nó đi.

Dư ba Đại Đạo khủng bố oanh lên người Tam Thiên Thần Tôn, đánh bay lão ra ngoài ức vạn vạn dặm, trên đường đi đập nát Hỗn Độn vô ngần.

Cảnh tượng đột ngột này khiến tất cả mọi người kinh hãi.

Ngay cả Sở Nguyên cũng có chút ngẩn ngơ, công kích đang chuẩn bị cũng dừng lại.

Bàn Cổ Tam Thanh đang làm cái gì thế này?

Trong Hỗn Độn, Tam Thiên Thần Tôn vững vàng thân hình, cúi đầu xuống, trước ngực có một vết búa sâu hoắm mổ phanh lồng ngực lão ra.

Khí hủy diệt vô tận tàn phá bừa bãi, ngăn cản vết thương khôi phục.

Nhưng lão dù sao cũng chịu công kích cấp Hỗn Nguyên, vết thương dù nặng cũng chưa đạt tới cấp Đạo Chủ.

Tam Thiên Thần Tôn vận chuyển Đại Đạo khôi phục thương thế trước ngực, khi ngẩng đầu lên, sắc mặt lạnh băng như tiền.

"Ngươi đang tìm cái chết!" Chằm chằm nhìn Bàn Cổ nguyên thần, trên thân Tam Thiên Thần Tôn cuộn trào sát cơ lẫm liệt, gần như muốn đông cứng cả Hỗn Độn.

"Hồng Quân lão sư đâu?

Ngươi rốt cuộc là ai?" Nơi biên duyên Hỗn Độn, Bàn Cổ nguyên thần do Tam Thanh hội tụ chằm chằm nhìn Tam Thiên Thần Tôn,

lạnh giọng hỏi.

"Ân?" Ánh mắt Tam Thiên Thần Tôn ngưng lại, ngưng thị nhìn chư thánh, sắc mặt dần bình tĩnh lại: "Không ngờ Hồng Quân gia hỏa kia cũng khá được lòng người đấy chứ?" "Cộp cộp..." Trong Hỗn Độn, Bàn Cổ nguyên thần tay xách Khai Thiên Phủ, sải bước hư không, từng bước một đi về phía Tam Thiên Thần Tôn.

"Cho nên, Hồng Mông Tử Khí thực sự có vấn đề?

Thiên Đạo chư thánh cũng như Hồng Quân lão sư đều bị tính kế rồi?" Ánh mắt Tam Thiên Thần Tôn càng thêm lãnh tuấn, chằm chằm nhìn Bàn Cổ nguyên thần: "Có gì không tốt sao?

Ta ban cho thánh vị, để các ngươi đứng trên đỉnh cao của chúng sinh Hồng Hoang, chủ tể hết thảy.

Chỉ là thêm vào một chút thủ đoạn mà thôi.

Chỉ cần không phản bội, những thủ đoạn này vĩnh viễn sẽ không dùng tới.

Các ngươi cần gì phải để tâm như thế?" "Ha ha, nói nghe hay thật đấy.

Vậy chi bằng cũng để chúng ta lưu lại một thủ đoạn trong nguyên thần của ngươi để làm đảm bảo, xem ngươi thấy thế nào?" Bàn Cổ nguyên thần cười lạnh nhìn Tam Thiên Thần Tôn.

Sắc mặt Tam Thiên Thần Tôn lạnh xuống, sát ý toàn thân lẫm nhiên, pháp tắc Đại Đạo vô tận sôi trào.

"Hỗn Độn ma thần?

Đến nước này rồi, có thể nói ra nguyên do được chưa?" Lúc này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng bước tới nhìn Tam Thiên Thần Tôn hỏi.

"Nguyên do?

Có quan trọng thế không?

Có đôi khi biết quá nhiều chỉ khiến các ngươi chết nhanh hơn thôi.” Tam Thiên Thần Tôn mặt vô biểu tình nói.

“Với tình hình hiện tại, ngươi nghĩ có thể kết thúc êm đẹp được sao?” Tiếp Dẫn đạm mạc mở lời.

“Được, nếu đã muốn biết thì bản tọa sẽ nói cho các ngươi nghe!” “Oanh!” Tam Thiên Thần Tôn nói xong, trên thân lại có đạo vận vô lượng dâng trào.

“Oanh long long!” Trong hư không, Đại Đạo tuôn trào, một phương Thần Luân từ từ hiện ra, nghiền nát Hỗn Độn vô ngân, tiệt đoạn thời không trường hà.

Nó giống như là hóa thân của Đạo, nhìn một cái liền thấy vô tận đạo vận tràn ngập, gốc rễ của ba ngàn Đại Đạo trải khắp, thần uy vô lượng.

“Thiên Đạo Thần Luân!” Ngay khoảnh khắc nhìn thấy phương Thần Luân này, trong lòng mọi người đều tự nhiên biết được tên của nó.

Thiên Đạo Thần Luân, vô thượng chí bảo được ngưng tụ từ pháp tắc bản nguyên Thiên Đạo, phẩm cấp sánh ngang Hỗn Độn linh bảo, chỉ đứng dưới Hỗn Độn Chí Bảo.

Thiên Đạo Thần Luân công kích vô song, đánh lên người cũng tương đương với việc bị cả thế giới Hồng Hoang tông vào.

Ngay cả vô thượng đại năng cấp Đạo Chủ cũng phải bỏ mạng.

Chư thánh Hồng Hoang lập tức cảnh giác.

“Thiên Đạo Thần Luân...

Chương 123

Từ hôm nay, nó sẽ có một cái tên mới, đó chính là Vận Mệnh Thiên Luân.

Phương chí bảo này sẽ giúp ta biên dệt vận mệnh của chúng sinh, chủ tể sinh linh Hồng Hoang cho đến tận khi vô lượng lượng kiếp giáng lâm.

Đến lúc đó, ta có thể siêu thoát Hỗn Độn, thành tựu vô thượng Đại Đạo." Tam Thiên Thần Tôn ngẩng đầu nhìn Vận Mệnh Thiên Luân kia, ánh mắt xán lạn.

"Vận Mệnh Thiên Luân?

Vận Mệnh hóa thân?" Bàn Cổ nguyên thần siết chặt tay, chằm chằm nhìn Tam Thiên Thần Tôn.

"Không sai." Tam Thiên Thần Tôn đưa tay vuốt ve Thiên Đạo Thần Luân, hư không chấn động, một đạo vận mệnh chi khí quấn chặt lấy bản nguyên Thiên Đạo hiển hóa.

Ba gương mặt sừng sững giữa Hỗn Độn từ từ hiện ra, chú thị nhìn tất cả mọi người có mặt tại đây.

"Bàn Cổ khai thiên, Hồng Hoang mới thành.

Vận Mệnh bản tôn đã phân cắt chúng ta, xóa sạch hết thảy ấn ký rồi ném vào thế giới Hồng Hoang.

Chúng ta mượn bản nguyên của Thiên Giới xuất thế, là Thanh Thiên Thần Tôn, Thương Thiên Thần Tôn, Hoàng Thiên Thần Tôn.

Ta mới là người đầu tiên xuất thế tại Hồng Hoang.

Lúc đó Hồng Quân còn chưa biết đang tu luyện ở xó xỉnh nào đâu.

Sau khi xuất thế, chúng ta phát hiện Thiên Đạo chưa viên mãn, đang trong quá trình dựng dục.

Lập tức quyết định thân dung Thiên Đạo, dùng Vận Mệnh Đại Đạo xâm thực bản nguyên Thiên Đạo, dần dần luyện hóa và chưởng khống Hồng Hoang.

Hết thảy đều tiến hành vô cùng thuận lợi.

Có bản nguyên của chúng ta hiến tế, Thiên Đạo đã xuất thế trước thời hạn.

Trong Hung Thú lượng kiếp, chúng ta lần đầu tiên can nhiễu Thiên Đạo vận chuyển, ngụy tạo ra thiên đạo đại thế hủy diệt hung thú.

Hồng Quân có được Tạo Hóa Ngọc Điệp có thể thôi diễn thiên cơ, là người đầu tiên nhận được tin tức.

Sau đó liền liên hệ với các đại năng Hồng Hoang đại lục vây công Thú Hoàng Thần Nghịch, mạt sát tứ đại Hung Thú Vương giả.

Hung Thú tộc bị diệt, thiên giáng công đức khiến các ngươi tưởng rằng mình đã làm đúng.

Sau đó, chúng ta từng bước dẫn dắt Hồng Quân Lão Tổ thúc động Long Hán đại kiếp, cùng La Hầu triển khai Đạo Ma chi tranh, huyết tẩy các đại năng Hồng Hoang.

Cuối cùng Thiên Đạo ban xuống Hồng Mông Tử Khí, Hồng Quân thành Thiên Đạo đệ nhất thánh.

Tử Tiêu giảng đạo triệt để điện định địa vị thống trị của Thiên Đạo Huyền Môn.

Nhưng điều khiến chúng ta không ngờ tới là...” Tam Thiên Thần Tôn nhìn về phía Sở Nguyên, thần sắc phẫn hận: “Biến số, biến số lớn nhất trong Hồng Hoang!

Vừa mới thức tỉnh túc tuệ đã có thể dẫn động thời không trường hà, dẫn tới một kích của ma thần mạt sát tam thánh.

Khiến chúng ta kiêng dè vì trong Hồng Hoang có Bàn Cổ Đại Đạo trấn áp, công kích vượt quá cấp Đạo Chủ sẽ dẫn tới sự trấn áp của Bàn Cổ.

Ngay cả bản tôn cũng chỉ có thể phân cắt ra ba chúng ta để từng chút một xâm thực Hồng Hoang, không dám đích thân hiện thân.

Nhưng các ngươi thành công rồi, cũng chẳng có cái gọi là ý chí Bàn Cổ trấn áp gì cả.

Sự kiêng dè đã khiến ta cho ngươi thời gian trưởng thành.

Chỉ trong hơn ba triệu năm ngắn ngủi mà đã chứng đạo Hỗn Nguyên, thân hóa Luân Hồi, thành Địa Đạo chi chủ.

Lúc đó ta đã không thể đối phó với ngươi nữa, chỉ có thể thông qua thiên địa đại kiếp và khí vận chi tranh để tranh đoạt quyền chưởng khống Hồng Hoang.

Đáng tiếc, trong Huyền Môn toàn là lũ phế vật, chẳng được tích sự gì!" Tam Thiên Thần Tôn thần sắc di hãm, u u thán tức.

"Vận mệnh, vận mệnh, uổng cho chúng ta tu hành Vận Mệnh Đại Đạo, hào xưng chưởng khống hết thảy.

Giờ đây hết thảy kế hoạch đều vì một người mà bị hủy hoại trong chốc lát.

Chẳng lẽ là quy tắc của Đại Đạo sao?" "Ha ha." Lúc này, Dương Mi đại tiên cười châm biếm một tiếng nhìn Tam Thiên Thần Tôn: "Vận Mệnh, cái tật xấu của ngươi vẫn chưa sửa được.

Vĩnh viễn chỉ muốn tính kế hết thảy mọi thứ trên đời.

Đáng tiếc, Đại Đạo vận chuyển đâu phải do người định?

Càng tính kế nhiều thì sơ hở cũng càng nhiều.

Chỉ cần trong quá trình xuất hiện một chút biến hóa thôi cũng đủ để khiến ngươi thua sạch sành sanh.

Sớm biết thế này lão đạo đã không đáp ứng tới trợ chiến cho ngươi.” Dương Mi đại tiên trong lòng bất lực.

Sớm biết vậy đã không lội vũng nước đục này.

Rời khỏi Hồng Hoang, tu vi khó khăn lắm mới khôi phục lại cấp Đạo Chủ mà lại phải đối mặt với trận chiến như thế này.

Vốn chỉ tưởng là một hậu bối có thiên tư phúc duyên xuất chúng thôi.

Không ngờ... vận khí này cũng chẳng còn ai bằng.

Lời nói hùng hồn của Tam Thiên Thần Tôn cũng đầy rẫy sơ hở.

Hào xưng chưởng khống hết thảy, cuối cùng lại bại thảm hại.

Thật nực cười!

“Thua?

Bản tọa mà thua sao?

Chỉ cần chém hết Địa Đạo chư thánh, hết thảy đều có thể lật ngược ván cờ!” Tam Thiên Thần Tôn lạnh giọng nói.

“Ngươi nghĩ chuyện đó có khả năng sao?” Sở Nguyên buồn cười nhìn lão, lắc đầu.

Tam Thiên Thần Tôn cười quái dị rồi lắc đầu: “Ngươi nghĩ vì sao ta lại lãng phí thời gian nói nhảm với các ngươi?” “Oanh!” Trong hư không, Thiên Đạo Thần Luân bỗng nhiên tỏa ra thần quang vạn trượng, pháp tắc Đại Đạo vô tận chấn động, thân thể Thiên Đạo chư thánh đang đứng ở phía xa lập tức cứng đờ.

Trong mắt Bàn Cổ nguyên thần hiện lên vẻ giãy giụa nồng đậm, sau đó là một mảnh hỗn độn.

"Oanh!" Phủ quang hoàng hoàng vạch phá thiên địa, Bàn Cổ nguyên thần bỗng nhiên xoay người, chém mạnh về phía Địa Đạo chư thánh.

Công kích Đại Đạo khủng bố làm sụp đổ hết thảy, kim mộc thủy hỏa thổ ngũ hành điên đảo.

Trong Hỗn Độn có bóng tối giáng lâm.

Dưới một búa này, hết thảy mọi thứ đều tĩnh chỉ, khí tức khủng bố quét sạch Hỗn Độn, phá diệt chư thiên vạn đạo.

"Oanh long long!" Cùng lúc đó, Tây Phương nhị thánh cũng điên cuồng tấn công chư thánh, pháp tắc Đại Đạo cuồng liệt làm vỡ vụn vạn cổ, sát phạt về phía Địa Đạo chư thánh.

Bàn Cổ Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh đã bị khống chế!

"Ngươi..." "Oanh!" Sở Nguyên vừa mới động thì Thiên Đạo Thần Luân trên không trung Hỗn Độn đã trấn áp xuống.

Thần uy Đại Đạo khủng bố tuôn trào, chặn ngay trước mặt Sở Nguyên.

"Oanh long long!" Cùng lúc đó, công kích ở phía xa cuối cùng cũng rơi xuống, công kích của Thiên Đạo ngũ thánh trong nháy mắt dìm hàng Địa Đạo chư thánh.

Hư không sụp đổ, Hỗn Độn yên diệt.

Hết thảy mọi thứ đều bị phá diệt.

Tuy nhiên, không có ai vẫn lạc.

"Tiếp tục công..." Tam Thiên Thần Tôn đang định đại hét thì thần sắc bỗng khựng lại.

“La Hầu!” Một giọng nói quen thuộc vang vọng Hỗn Độn, Tạo Hóa Ngọc Điệp đang được Tam Thiên Thần Tôn nâng trong tay bỗng nhiên tỏa ra thần quang vô lượng, húc mạnh vào người “Hồng Quân Đạo Tổ”.

“Bành!” Một tiếng nổ vang lên, thân thể “Hồng Quân Lão Tổ” trong nháy mắt bị Tạo Hóa Ngọc Điệp đánh nát vụn.

“Xong rồi.” Cùng lúc đó, Ma Tổ La Hầu cười lớn một tiếng, đột ngột sải bước ra phía sau Thiên Đạo Thần Luân: “Lão tổ cả đời ghét nhất là bị người ta đùa giỡn.

Tam Thiên Thần Tôn, hôm nay ngươi phải trả giá đắt cho hành vi của mình!” “Oanh!” Lời vừa dứt, Ma Tổ La Hầu lập tức tự bạo, công kích khủng bố rơi thẳng lên Thiên Đạo Thần Luân.

“Oanh long long!” Hỗn Độn sụp đổ, Đại Đạo đoạn tuyệt, hết thảy mọi thứ đều bị hủy diệt.

Thần quang Đại Đạo vô song phổ chiếu đại thiên hoàn vũ, đông cứng vạn cổ khung thiên.

Thân thể Hồng Quân Lão Tổ bị nghiền nát, Ma Tổ La Hầu tự bạo, công kích Đại Đạo mãnh liệt chấn cho Thiên Đạo Thần Luân bay ra ngoài, bản nguyên hội tán.

Chương 124

"Ông ông..." Thiên Đạo Thần Luân rung động, sự khống chế đối với chư thánh lập tức được nới lỏng.

Bàn Cổ nguyên thần vừa tỉnh táo lại liền nổi giận, xoay người lại.

Bàn Cổ Khai Thiên Phủ vạch phá hư không, chém mạnh lên Thiên Đạo Thần Luân kia: "Chết đi!" "Oanh long long!" Lại một đạo công kích khủng bố, sức mạnh cực hạn bùng phát làm phá diệt hết thảy.

"Xẹt!" Thiên Đạo Thần Luân rung động, xuất hiện một vết rạn.

"Cái thứ chết tiệt, cút hết cho ta!" Lúc này, trong Hỗn Độn vang lên tiếng của Tam Thiên Thần Tôn.

Lão trấn áp ý chí của Hồng Quân Lão Tổ xuống, một lần nữa ngưng tụ thần khu, thu hồi Thiên Đạo Thần Luân.

"Cút về đi!" Nhìn Bàn Cổ nguyên thần đang lao tới công kích, Tam Thiên Thần Tôn thần sắc dữ tợn, vận chuyển Thiên Đạo Thần Luân trấn áp ý chí của Tam Thanh.

"Vô dụng thôi.

Tam Thiên Thần Tôn, ngươi phải trả giá đắt cho những gì đã làm." Lúc này, từ trong cơ thể Tam Thiên Thần Tôn vang lên giọng nói của Hồng Quân Lão Tổ.

"Không thể nào?

Ngươi không bị trấn áp sao?" Sắc mặt Tam Thiên Thần Tôn biến đổi, cuối cùng đã có chút hoảng loạn.

"Đây là thân thể của ta.

Ở trong thân thể của ta mà muốn trấn áp ý chí của lão đạo, ngươi

không thấy nực cười sao?" Giọng nói của Hồng Quân Đạo Tổ vang lên, cùng lúc đó Tạo Hóa Ngọc Điệp rủ xuống thần huy vô tận, định trụ thân thể này.

Khí thế trầm ngưng đang từ từ dâng lên, thân thể Hồng Quân Lão Tổ bùng phát tiên quang vô lượng.

"Ngươi muốn làm gì?" Tam Thiên Thần Tôn sắc mặt biến đổi, cảm thấy có gì đó không ổn.

Tuy nhiên, Hồng Quân Lão Tổ lại không buồn quan tâm nữa.

"Nguyên Sơ, lần thiên địa đại kiếp này lão đạo thua rồi.

Đến vô lượng lượng kiếp chúng ta lại so tài tiếp vậy.

La Hầu, lão đạo cả đời này chưa từng thua kém ai bao giờ.

Ha ha ha ha!" "Oanh!" Giống như thế giới nổ tung, thân thể Hồng Quân Lão Tổ lại một lần nữa nổ tung.

Tuy nhiên lần này không giống với trước đó, trong Hỗn Độn, Hồng Quân Đại Đạo đang không ngừng tiêu biến.

Đồng thời những Hồng Quân Đại Đạo này cũng đang đánh nát ý chí của Tam Thiên Thần Tôn.

Hồng Quân Lão Tổ đã tự bạo hết thảy!

Nhục thân, tu vi, nguyên thần, đạo quả, ý chí...

Hết thảy mọi thứ đều được kích nổ.

Dùng công kích rực rỡ nhất để đồng quy vu tận với Tam Thiên Thần Tôn.

"Oanh long long!" Hư không đổ vỡ, Hỗn Độn sụp đổ.

Hết thảy mọi thứ đều đang hủy diệt, vầng sáng Đại Đạo cực hạn phổ chiếu đại thiên hoàn vũ, làm sụp đổ vạn cổ khung thiên, tiệt đoạn

thời không trường hà.

Ngay cả thế giới Hồng Hoang cũng không ngừng rung chuyển.

Tự bạo cấp Đạo Chủ, nếu xảy ra tại Hồng Hoang thì đủ để yên diệt một nửa Hồng Hoang.

"Ào ào..." Cùng lúc đó, trong Hồng Hoang, trời mưa máu vô tận, cả thế giới bao trùm trong nỗi buồn thương khôn xiết.

Ý chí thiên địa đang bi thống tiễn đưa Đạo Tổ quy khư.

Hồng Quân Đạo Tổ đối với chúng sinh Hồng Hoang chung quy vẫn có đại công đức.

Lão quy khư, đối với thế giới Hồng Hoang mà nói chính là một tổn thương cực lớn.

Trong Hỗn Độn, Tạo Hóa Ngọc Điệp rung động giữa hư không, dường như đang tìm kiếm chủ nhân cũ.

Lâu thật lâu, dường như đã từ bỏ, Tạo Hóa Ngọc Điệp độn vào một vết nứt hư không rồi biến mất không thấy đâu.

"Hồng Quân..." Trong Hỗn Độn, Sở Nguyên nhìn hư không đổ vỡ kia, thần sắc phức tạp.

Một loạt biến cố khiến y có chút trở tay không kịp.

Ma Tổ La Hầu và Hồng Quân Lão Tổ lần lượt tự bạo đã chấn cho bản nguyên Thiên Đạo tan tác từng mảng.

Tam Thiên Thần Tôn cũng trực tiếp bị lôi đi theo.

Trận đại kiếp vốn nên là trận kết thúc này, xoay đi xoay lại cuối cùng lại là Hồng Quân và La Hầu giúp một tay.

Nhân quả quỷ bí, vận mệnh huyền bí.

"Hồng Quân chung quy vẫn không phụ danh hiệu Đạo Tổ Hồng

Hoang.” Dương Mi đại tiên đứng trong Hỗn Độn nhìn ra xa, cảm thán nói.

“Lão sư...” Phía xa, Bàn Cổ nguyên thần tan ra, một lần nữa hóa thành hình dáng Tam Thanh, lẳng lặng nhìn vùng Hỗn Độn đổ vỡ kia.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng im lặng, những oán hận đối với Hồng Quân Lão Tổ trước đây đều tan thành mây khói.

Tuy rằng trong việc phân bảo Hồng Quân Lão Tổ xác thực có chút bất công với Tây Phương, nhưng bọn họ có tư cách gì mà yêu cầu chứ?

Cả hai thánh vị đều là Hồng Quân bồi thường cho.

Linh bảo cũng là trực tiếp tặng cho.

Hồng Quân Lão Tổ nào có yêu cầu bọn họ làm gì đâu?

“Chúc lão sư lên đường bình an.

Hẹn gặp lại vào vô lượng lượng kiếp.” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề im lặng, thầm niệm trong lòng.

Bỗng nhiên, Sở Nguyên cảm ứng được gì đó, đột ngột ngẩng đầu.

Phía bên kia, Dương Mi đại tiên cũng sắc mặt biến đổi nhìn về phía trước.

“Ha ha ha ha!” “Hồng Quân Lão Tổ, thật đúng là nực cười.” “Chúng ta đã dung hợp với bản nguyên Thiên Đạo vô số năm, ngươi nghĩ tự bạo có thể yên diệt được Đại Đạo của chúng ta sao?

Trên đời này chỉ cần còn tồn tại một chút ấn ký, chúng ta liền bất tử bất diệt!” Trong Hỗn Độn, theo một tràng cười vang lên, vô tận ý chí đang hội tụ lại, hóa thành ba thân thể lấp lánh thần quang.

Tam Thiên Thần Tôn!

Hồng Quân Lão Tổ tự bạo, ấn ký thuộc về lão đã triệt để tiêu tán.

Tam Thiên Thần Tôn lại phục sinh, ngưng tụ ra chính là thân thể của bản thân bọn họ.

Thanh Thiên Thần Tôn, Thương Thiên Thần Tôn, Hoàng Thiên Thần Tôn.

Tam Thiên Thần Tôn tái hiện!

Đồng thời bản nguyên Thiên Đạo cũng đang từ từ khôi phục, một phương Thần Luân hư ảnh hiển hóa Hỗn Độn, dần dần ngưng thực.

Hồng Quân Đạo Tổ tự bạo chung quy vẫn có hiệu quả.

Bản nguyên Thiên Đạo tổn thất nặng nề, giờ đây thậm chí không thể ngưng thực được nữa.

Tuy nhiên theo sự phục sinh của Tam Thiên Thần Tôn, Thiên Đạo Thần Luân cũng đang từ từ khôi phục...

"Xem ra kiếp nạn hôm nay chung quy vẫn không tránh thoát được." Trong Hỗn Độn, Lão Tử bỗng nhiên cười, xoay người nhìn hai vị đệ đệ.

"Đã sớm dự liệu được rồi." Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt không đổi, trầm giọng nói.

"Giáo phái của chúng ta đều đã sắp xếp xong xuôi, là Bàn Cổ chính tông, chúng ta nên đi một chuyến này." Nguyên Thủy Thiên Tôn mỉm cười nói.

"Rất tốt, Bàn Cổ Tam Thanh chúng ta đồng sinh đồng tử, lưu truyền hậu thế cũng là một giai thoại đẹp.

Nhị đệ, tam đệ, chúng ta đi thôi." Lão Tử khẽ mỉm cười, chống Bàn Long Biển Quải đi về phía Tam Thiên Thần Tôn.

"Ha ha, đại huynh thong thả, tụi em tới đây." Nguyên Thủy Thiên

Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ ha ha cười một tiếng, kề vai sát cánh cùng bước đi theo bước chân của Lão Tử, sải bước Hỗn Độn.

Hư không đang chấn động, Hỗn Độn đang băng liệt.

"Đạo khả đạo, phi hằng đạo...

Danh khả danh, phi hằng danh...

Vô danh thiên địa chi thủy, hữu danh vạn vật chi mẫu..." Đạo ca vang dội, tử khí đông lai ba vạn dặm, đạo vận vô tận trải khắp Hỗn Độn, thấp thoáng như thể Đại Đạo giáng lâm.

Chương 125

Trên người Tam Thanh bùng phát thần quang vô lượng, khí tức Đại Đạo cuồn cuộn yên diệt hết thảy, làm sụp đổ vạn cổ thanh thiên.

Vô tận điểm sáng từ trên người Tam Thanh bay lên, phiêu đãng trong Hỗn Độn.

"Sư đệ?" Cùng lúc đó, Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng nhìn về phía Chuẩn Đề đạo nhân.

"Mời sư huynh." Chuẩn Đề niêm hoa mỉm cười, sải bước Hỗn Độn đi về phía Tam Thanh: "Tam Thanh sư huynh, trên con đường Đại Đạo thong thả, em cũng muốn tiếp tục làm bạn đây.

Ha ha ha ha!" Tây Phương nhị thánh sải bước đồng hành cùng Bàn Cổ Tam Thanh, thánh quang vô lượng phổ chiếu đại thiên hoàn vũ, chiếu rọi chư thiên vạn đạo.

Cùng lúc đó, Thiên Đạo Thần Luân kia cảm ứng được, kịch liệt chấn động.

"Các ngươi đang làm gì thế?

Mau dừng lại!" Tam Thiên Thần Tôn bị cử động của Thiên Đạo chư thánh làm cho kinh hãi.

Bọn họ đang làm gì thế?

Chủ động cầu chết sao?

Hồng Quân Lão Tổ dạy ra hạng đệ tử gì thế này?

"Hóa Đạo..." Sở Nguyên thần sắc trầm mặc, trong mắt hiện lên vẻ kính phục.

Thiên Đạo chư thánh đang chủ động Hóa Đạo!

Thánh nhân nguyên thần hợp Thiên Đạo, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn.

Hồng Quân Lão Tổ tự bạo đã khiến bản nguyên Thiên Đạo đại thụ tổn thương.

Chư thánh Hóa Đạo là muốn triệt để đánh tan bản nguyên Thiên Đạo, khiến Tam Thiên Thần Tôn cũng theo đó mà triệt để tiêu tan.

"Bàn Cổ thắng rồi." Phía xa, Dương Mi đại tiên thần sắc cảm khái, u u thở dài.

Trận chiến này đã chấm dứt hoàn toàn một thời đại.

Ngũ Thánh của Thiên Đạo từng chút một biến mất trước mắt các đại năng Hồng Hoang.

Tại Hồng Hoang, những ấn ký thuộc về Đại Đạo đang nhanh chóng tiêu tán.

Thiên Đạo Ngũ Thánh, quy khư.

"Oanh long long..." Trong Hồng Hoang, sấm sét nổ vang, vạn đạo gầm thét.

Mưa máu trút xuống thiên địa, sự bi thương vô tận bao trùm trong lòng chúng sinh.

"Sư tôn..." "Thánh giả." Tại biên giới Hỗn Độn, Huyền Đô, Quảng Thành Tử, Đa Bảo, Dược Sư, Di Lặc và những người khác đồng loạt quỳ xuống, thần sắc bi thống.

Trên đại lục Hồng Hoang, đệ tử của tứ giáo lần lượt bái lạy sát đất, thống khổ rơi lệ...

"Oanh long long..." Trong Hỗn Độn, cùng với sự biến mất của chư thánh Thiên Đạo, bản nguyên của Thiên Đạo cuối cùng cũng không chống đỡ nổi nữa.

Thiên Đạo Thần Luân đầy rẫy những vết nứt, rồi vỡ vụn, tan lạc vào Hỗn Độn vô tận.

"Không..." Chứng kiến cảnh tượng này, Tam Thiên Thần Tôn hoàn toàn phát cuồng.

Họ gào thét ra tay, từng bàn tay lớn che trời quét ngang Hỗn Độn, chộp lấy những mảnh vỡ bản nguyên kia.

Đáng tiếc, Thiên Đạo sụp đổ, từ thực hóa hư, một lần nữa biến thành quy tắc Đại Đạo, sao có thể bị bắt lấy?

"A..." "Đáng chết!" Tam Thiên Thần Tôn điên cuồng gào thét.

Đòn đánh từ Hồng Quân, La Hầu cho đến chư thánh Thiên Đạo đã khiến kế hoạch của bọn họ hoàn toàn thất bại.

Công khổ cực trong vô tận tuế nguyệt, một sớm tan tành, sao có thể không điên cuồng?

"Tất cả đều đáng chết..." "Hồng Hoang, nếu ta không có được, vậy thì hãy để nó hoàn toàn bị hủy diệt đi." Tam Thiên Thần Tôn nhìn lướt qua Sở Nguyên và chư thánh Địa Đạo, ngữ khí lạnh lẽo đến cực điểm.

"Oanh." Trong lòng Sở Nguyên dâng lên một luồng bất an, liền vội vàng ra tay, sát tới phía Tam Thiên Thần Tôn.

Bản nguyên Thiên Đạo sụp đổ, Tam Thiên Thần Tôn kia cũng không thể lại phục sinh nữa.

"Bây giờ mới động thủ, muộn rồi..." Tam Thiên Thần Tôn diện sắc đạm mạc, trên thân có một luồng khí cơ không tên thăng đẳng, nổ tung trong Hỗn Độn.

"Ông ông..." Hư không run rẩy, thấp thoáng thấy một dòng trường hà chảy xiết vô tận hiển hóa ra.

Vận Mệnh Trường Hà.

"Oanh..." Đại đạo Vận Mệnh hùng vĩ vô lượng quét ngang thiên địa, vĩ lực vô thượng hùng hồn hạo hãn chấn động đại thiên hoàn vũ.

"Phanh..." Thân ảnh Tam Thiên Thần Tôn nháy mắt nổ tung, hóa thành sương máu vô tận.

"Vận Mệnh..." "Vận Mệnh..." Trong lúc hốt hoảng, trong Hỗn Độn có thiên âm Đại Đạo vang rền, một luồng thần vận Đại Đạo không tên chấn động.

Chư thần cầu khẩn, tiên ma cúi đầu.

Trong dòng Vận Mệnh Trường Hà chảy xiết kia, quy tắc Đại Đạo huyền diệu kéo dài sâu vào Hỗn Độn, dường như đang tiếp dẫn một vị tồn tại vô thượng.

"Oanh long long..." Đột nhiên, một khuôn mặt che trời lấp đất hiện ra trong trường hà.

Thần quang vô lượng lấp lánh, khiến người ta khó có thể nhìn rõ dung mạo.

Nhưng vĩ lực Đại Đạo hùng vĩ khủng bố kia ép tới mức hư không Hỗn Độn từng tấc vỡ nát, một nỗi đại khủng bố xuất hiện trong lòng tất cả mọi người.

"Vận Mệnh?" Dương Mi đại tiên kinh khiếu, thần sắc cảnh giác.

"Vận Mệnh Đạo Tôn?" Trong lòng Sở Nguyên chấn động mạnh, tay phải vô thức siết chặt.

Tam Thiên Thần Tôn lại có thể triệu hoán ý thức của Vận Mệnh Đạo Tôn?

Trên Hỗn Nguyên chính là cảnh giới Đạo Chủ.

Thiên Đạo và Địa Đạo đều ở đẳng cấp này.

Trên Đạo Chủ thì gọi là Đạo Tôn.

Dưới Đại Đạo, Đạo Tôn là chí thượng.

Đạo Tôn là cảnh giới cuối cùng dưới Đại Đạo.

Vận Mệnh Đạo Tôn chính là một trong những cường giả vô thượng của cảnh giới Đạo Tôn.

Trong ba ngàn Ma Thần, ông ta cũng thuộc hàng đỉnh phong nhất.

Hiện tại, ông ta đã giáng lâm.

"Ông ông..." Lúc này, khuôn mặt trong Vận Mệnh Trường Hà mở mắt ra, hấp thu ký ức của Tam Thiên Thần Tôn.

"Hồng Hoang?" "Địa Đạo chi chủ?" "Phế vật." Một ánh mắt rơi trên người Sở Nguyên, áp lực khủng bố khiến thân thể anh căng cứng, tay phải bấm quyết.

"Hóa thân?" "Chút tài mọn." Vận Mệnh Đạo Tôn hừ lạnh một tiếng, ánh mắt rơi xuống, pháp tắc Đại Đạo khủng bố bộc phát, nháy mắt nghiền nát mười tám đạo hóa thân mà Sở Nguyên tạo ra.

"Ông ông..." Trong Hỗn Độn, mưa máu vô tận trút xuống, từng kiện linh bảo bay về trong cơ thể Sở Nguyên.

"Oanh long long..." Trong Vận Mệnh Trường Hà, Đại Đạo vô tận gầm vang, một thân ảnh từ đó bước ra.

Thần quang vô lượng bao quanh, khiến người ta khó lòng nhìn rõ hình dáng.

Vận Mệnh Đạo Tôn sải bước trong Hỗn Độn, ánh mắt lạnh lẽo quét nhìn, như một vị chúa tể Đại Đạo cao cao tại thượng, nhìn xuống tất cả.

Nhìn về phía Dương Mi, ánh mắt đạm mạc: "Dương Mi?" Dương Mi đại tiên cười khổ một tiếng, thân thể căng thẳng: "Không sai, ông

đã khôi phục thực lực Đạo Tôn rồi.” Vận Mệnh Đạo Tôn không phủ nhận cũng không thừa nhận.

“Thời gian vi tôn, không gian vi vương.” “Thực tế đã chứng minh, còn kém xa lắm.” “Bàn Cổ khai thiên, thần ma cản đạo, ngược lại lại tự chôn vùi chính mình.” “Thật bi ai.” Dương Mi đại tiên nhíu mày.

Vận Mệnh Đạo Tôn lại không thèm để ý nữa, quay người nhìn về phía thế giới Hồng Hoang: “Đó chính là Hồng Hoang sao?” “Quá yếu ớt.” “Thế giới do Bàn Cổ khai tịch, hôm nay nếu ta đã đến, Hồng Hoang cũng không cần thiết phải tồn tại nữa.” “Cái gì?” Tại biên giới Hỗn Độn, từng vị đại năng biến sắc.

Vận Mệnh muốn hủy diệt Hồng Hoang?

“Chỉ bằng một đạo hóa thân?” Sở Nguyên nhẹ giọng mở miệng, thần sắc bình tĩnh.

“Hóa thân cũng là Đạo Tôn.” “Muốn hủy diệt Hồng Hoang chỉ trong cái lật tay.” Vận Mệnh Đạo Tôn ngữ khí đạm mạc.

“Ồ?” “Hóa thân có thể hủy diệt Hồng Hoang?

Thật nực cười.” “Nếu đã như thế, tại sao không đích thân tới?” “Lại đang sợ hãi sao?” Sở Nguyên cười khẩy một tiếng, mỉa mai nói.

“Đạo Chủ nho nhỏ mà cũng dám cuồng ngôn trước mặt bản tôn sao?” “Ngươi chê mình chết quá muộn à?” Vận Mệnh Đạo Tôn sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nhìn Sở Nguyên.

Chương 126

"Cái chết?" Sở Nguyên cười nhạt, phẩy tay thu hồi Hỗn Loạn Quyền Trượng, sải bước trong Hỗn Độn: "Đạo Tôn thì đã sao?" "Hôm nay, vẫn phải chết." "Oanh..." Cùng với tiếng nói của Sở Nguyên, trên người anh có một luồng khí tức Đại Đạo nguy nga vô lượng đang bốc lên.

"Hóa Tự Tại, Hóa Vạn Cổ..." "Oanh long long..." Cùng với tiếng nói của Sở Nguyên.

Trong Hỗn Độn, vạn đạo gầm thét.

Khí tức Đại Đạo khủng bố lan tràn, đóng băng mọi thứ, thời không ngưng trệ.

"Hoa lạp lạp..." Trong hư không, một dòng trường hà Đại Đạo cuồn cuộn vô tận hiển hóa, từ quá khứ chảy về phía hư vô không tên.

Trường hà cuồn cuộn, có khí tức Đại Đạo vô tận đang lan tràn.

"Hóa Hồng Hoang, Hóa Bàn Cổ..." "Oanh..." Hóa Tự Tại Đại Pháp kết thúc, thân ảnh Sở Nguyên hoàn toàn biến mất trong Hỗn Độn.

Thay vào đó là một tôn cự nhân Hỗn Độn thông thiên triệt địa.

Dòng trường hà sát khí cuồn cuộn từ hư không hạ xuống, bao quanh bên người cự nhân, diễn hóa ra vô số thứ nguyên.

"Oanh long long..." Khí tức Đại Đạo khủng bố dâng cao, pháp tắc vô lượng hoành hành, thần uy lẫm liệt kia vậy mà không hề thua kém Vận Mệnh Đạo Tôn.

Hóa Hồng Hoang, Hóa Bàn Cổ.

Đây chính là thành quả lớn nhất trong vô tận tuế nguyệt của Sở

Nguyên.

Hóa Tự Tại Đại Pháp cũng được anh thôi diễn đến một đỉnh phong khác.

"Bàn Cổ?" Phút chốc, ánh mắt Vận Mệnh Đạo Tôn đột nhiên co rụt lại.

"Hóa Tự Tại Đại Pháp lại có thể hóa ra Bàn Cổ Chân Thân?" Dương Mi đại tiên cũng sững sờ.

"Phủ..." Sở Nguyên đưa tay ra, Hỗn Độn Chung tự động hiển hóa, hóa thành một thanh Hỗn Độn Cự Phủ rơi vào trong tay.

"Oanh..." Khí tức Đại Đạo nguy nga hạo hãn di mạn, rìu quang kinh thiên, xé toạc hư không Hỗn Độn.

"Chỉ là một phần ba Khai Thiên Thần Phủ." Vận Mệnh Đạo Tôn trong lòng thở phào một cái.

Chỉ có một phần ba Khai Thiên Thần Phủ thì không thể chém chết ông ta được.

Tuy nhiên, đúng lúc này.

"Tê lạp..." Hư không Hỗn Độn nứt toác, hai đạo thần quang từ trong đó bay ra, rơi lên trên Khai Thiên Thần Phủ, dung nhập vào trong đó.

Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên.

"Oanh long long..." Khai Thiên Tam Bảo tụ hội, Bàn Cổ Khai Thiên Phủ hoàn toàn hoàn chỉnh.

Uy thế Đại Đạo hùng hồn hạo hãn bộc phát, cắt đứt Hỗn Độn vô biên, đoạn tuyệt trường hà Đại Đạo.

Một luồng khí tức rủ xuống cũng đủ đè sụp vạn cổ khung thiên.

“Lão Tử, Nguyên Thủy...” Sắc mặt Vận Mệnh Đạo Tôn nháy mắt trở nên vô cùng khó coi, nghiến răng nghiến lợi.

“Oanh long long...” Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên quy vị, khiến Khai Thiên Thần Phủ nháy mắt viên mãn.

Hỗn Độn Chí Bảo.

Uy thế Đại Đạo hùng vĩ khủng bố trấn áp Hỗn Độn vô tận, làm sụp đổ thời không vạn cổ.

Khoảnh khắc này, sắc mặt Vận Mệnh Đạo Tôn cuối cùng đã biến đổi.

“Vận Mệnh, thời đại Hỗn Độn, Bàn Cổ chém giết ba ngàn Ma Thần hóa thành chất dinh dưỡng cho Hồng Hoang.” “Hôm nay, bản tọa thân hóa Bàn Cổ, sẽ hoàn thành nốt công việc dang dở của người, tiễn ngươi quy khư.” “Chết!” “Oanh long long...” Phủ quang kinh diễm vạn cổ xé toạc Hỗn Độn, đạo tắc vô lượng lan tràn, chém về phía Vận Mệnh Đạo Tôn.

“Đi...” Vận Mệnh Đạo Tôn đưa tay ra, từ trong hư không chộp lấy một phương hư ảnh trường hà chảy xiết vô tận, nghênh đón Sở Nguyên.

“Oanh long long...” Cú va chạm kịch liệt chấn động cả Hỗn Độn vô biên, toàn bộ thế giới Hồng Hoang không ngừng chao đảo, run rẩy, dường như khó lòng chịu đựng nổi đòn tấn công hùng vĩ này.

“Nguyên Sơ, hôm nay Hồng Hoang không giữ được đâu.” Tiếng nói của Vận Mệnh Đạo Tôn vang vọng khắp đại thiên Hỗn Độn.

Ông ta tránh né đòn tấn công của Khai Thiên Thần Phủ, dẫn dắt cuộc chiến về phía thế giới Hồng Hoang.

Trận chiến của hai vị cảnh giới Đạo Tôn đủ để phá diệt Hỗn Độn vô tận, thế giới Hồng Hoang chắc chắn không ngăn cản nổi.

Sắc mặt Sở Nguyên hơi biến đổi, một rìu chém xuống ép lui Vận Mệnh Đạo Tôn.

Nhưng không có cách nào, anh có nắm chắc chém giết Vận Mệnh, nhưng vị trí lại quá gần với thế giới Hồng Hoang.

Trước khi chém giết Vận Mệnh, anh không có năng lực làm chủ chiến trường.

"Vậy thì cứ để nó vỡ đi." Trong mắt Sở Nguyên lóe lên một tia tàn nhẫn, lập tức hét lớn một tiếng về phía đông đảo đại năng ở biên giới Hỗn Độn: "Các ngươi mau trở về đại lục Hồng Hoang, hộ vệ chúng sinh thiên địa!" "....." "Hồng Hoang..." Sắc mặt đông đảo đại năng lập tức đại biến.

Ý tứ của Nguyên Sơ Đạo Chủ đã rõ ràng.

Thế giới Hồng Hoang không giữ được nữa rồi.

Việc họ có thể làm là cố gắng hết sức bảo vệ thêm nhiều sinh linh.

Minh Hà lão tổ không hề do dự, lập tức quay người hóa thành một đạo lưu quang trốn về Hồng Hoang.

"Trở về." Trấn Nguyên Tử nghiến răng, xé rách hư không rời đi.

"Đi..." Thấy thế, tất cả mọi người không dừng lại nữa, lập tức chuyển thân hướng về thế giới Hồng Hoang.

Trời sắp thay đổi rồi.

"Thiên Đạo sụp đổ, cho dù Địa Đạo làm chủ Hồng Hoang cũng vô ích." "Như vậy, chi bằng trực tiếp làm Hồng Hoang vỡ nát, diễn hóa ra Chư Thiên Vạn Giới." "Đến lúc đó, dùng Địa Đạo Luân Hồi quán thông Chư Thiên, triệt để định ra địa vị của Luân Hồi." Trong lòng Sở Nguyên càng nghĩ càng thấy khả thi, lập tức vung vẩy Bàn Cổ Khai Thiên Phủ, gắt gao quấn lấy Vận Mệnh Đạo Tôn.

Đồng thời tìm kiếm sơ hở.

Cùng lúc đó, trong Hồng Hoang, cùng với việc từng vị đại năng từ Hỗn Độn trở về.

Tin tức mang theo khiến toàn bộ Hồng Hoang rơi vào hỗn loạn.

Hồng Quân Đạo Tổ tự bạo.

Thiên Đạo Ngũ Thánh hóa đạo.

Tam Thiên Thần Tôn tiếp dẫn Vận Mệnh Đạo Tôn giáng lâm muốn hủy diệt Hồng Hoang.

Nguyên Sơ Đạo Chủ hóa thân Bàn Cổ đại thần hiện đang ngăn cản Vận Mệnh Đạo Tôn.

Nhưng thế giới Hồng Hoang không giữ được nữa rồi.

Cho nên, trong Hồng Hoang, vô tận chủng tộc, ức vạn sinh linh đều loạn cả lên.

Từng vị Đại La và Chuẩn Thánh khai tịch đại thiên thế giới, thu nạp tộc nhân vào trong đó.

Tại vùng Tứ Hải, rồng ngâm đại hải, triệu hoán ức vạn long tộc.

Tại Bất Tử Hỏa Sơn, phượng hót chín tầng trời.

Dưới chân Bất Chu Sơn, Thập Nhị Tổ Vu sừng sững, dùng Bàn Cổ Điện che chở Vu tộc.

Huyền Môn tứ giáo, các gia tộc Hồng Hoang đều đổ xô về các đại thiên thế giới phụ thuộc vào Hồng Hoang.

Trong Hồng Hoang là một mảnh hỗn loạn.

Cùng lúc đó, trên đại lục, từng vị cường giả Nhân tộc vạch phá hư không, thu nạp vô tận nhân dân.

“Hồng Hoang, tan vỡ đi.” Trong Hỗn Độn, thân thể Vận Mệnh

Đạo Tôn cuối cùng đã xuyên qua màng thế giới, tiến vào trong thế giới Hồng Hoang.

"Oanh long long..." Uy thế Đại Đạo hùng vĩ khủng bố chấn cho thế giới Hồng Hoang không ngừng rung chuyển, hư không từng chút một vỡ vụn ra.

"Chính là lúc này..." Mắt Sở Nguyên sáng lên, Bàn Cổ Khai Thiên Phủ xé toạc thương khung, thuận theo quỹ tích Đại Đạo trong cõi u minh, một rìu chém xuống.

"Tê lạp..." Phủ quang lẫm liệt chém qua thân thể Vận Mệnh Đạo Tôn, rồi mang theo không gian vô tận chìm vào trong thế giới Hồng Hoang.

"Oanh long long..." Khoảnh khắc này, thế giới Hồng Hoang đang rung động kịch liệt.

Đại lục nứt toác, thiên khung sụp đổ, Bất Chu Sơn rung chuyển ầm ầm.

Tam thập tam thiên từng tấc vỡ nát, tinh tú trên trời lung lay sắp rụng.

Tất cả mọi thứ đều đang bị hủy diệt.

"Ha ha, Hồng Hoang cũng không còn nữa, ta xem ngươi ứng đối với bao nhiêu Ma Thần khác thế nào." "Ta sẽ đứng nhìn ngươi chết đi, sau đó dệt nên vận mệnh của ngươi, khiến ngươi rơi vào ức vạn kiếp luân hồi." Vận Mệnh Đạo Tôn gian nan quay người, nhìn Sở Nguyên nói.

Nhát rìu kia trảm toái Hồng Hoang, cũng trảm toái sinh cơ của đạo hóa thân này.

Chương 127

Ông ta sắp chết rồi.

"Ông ông..." "Sai rồi." "Hồng Hoang phá toái không có nghĩa là ta dừng bước không tiến." "Ngược lại, ta phải cảm ơn ông." "Đã giúp ta một việc lớn." "Chư Thiên Vạn Giới, hẹn gặp lại." "Khi đó, ta sẽ đích thân tiễn bản tôn của ông vào chốn quy khư." Thân ảnh Sở Nguyên biến ảo, giải trừ Hóa Tự Tại Đại Pháp, nhìn Vận Mệnh Đạo Tôn nói.

"....." Vận Mệnh Đạo Tôn nhíu mày, nhưng không thốt ra được thêm lời nào nữa, cả người như ảo ảnh tan biến giữa thiên địa.

"Đinh, túc chủ đánh bại Vận Mệnh Đạo Tôn, nhận được Hỗn Độn Châu." Hỗn Độn Châu: Hỗn Độn Chí Bảo, bị vỡ vụn trong Khai Thiên đại kiếp, đây là hàng phục chế, giống hệt bản gốc, công thủ toàn diện, Hỗn Độn vô song.

Sở Nguyên phẩy tay, Bàn Cổ Khai Thiên Phủ một lần nữa hóa thành Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên và Hỗn Độn Chung.

Khai Thiên Thần Phủ dù sao cũng đã vỡ vụn, cho dù tập hợp đủ tam bảo cũng chỉ có thể tạm thời khôi phục, không thể tồn tại lâu dài được.

Kiện chí bảo này có lẽ chỉ khi ở trong tay Bàn Cổ mới có thể tái hiện.

"Lão Tử, Nguyên Thủy..." "Ân trợ chiến ngày hôm nay, ta sẽ vì các ngươi mà hóa giải sinh tử đại kiếp này." "Đi đi." Nhìn Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, Sở Nguyên đưa tay chỉ một cái lên nhị bảo.

"Tê lạp..." Nháy mắt, Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên xé rách hư không, ẩn nhập vào trong dòng chảy hư không loạn lưu rồi biến mất

không thấy bóng dáng.

Có lẽ vô tận tuế nguyệt sau, trong Chư Thiên Vạn Giới cũng sẽ có Lý Đam, Nguyên Thủy siêu thoát thế giới, bước vào Chư Thiên, tìm lại ký ức ban đầu.

Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên là bản mệnh linh bảo của họ, có thể trợ giúp họ quay về.

Sau đó, Sở Nguyên lại nhìn về phía thế giới Hồng Hoang.

Lúc này, vì nhát rìu hùng vĩ kia, toàn bộ thế giới Hồng Hoang đều đang vỡ nát.

Đại địa nứt toác, thiên khung sụp đổ, màng thế giới vỡ thành từng mảnh, rơi rụng vào Hỗn Độn vô biên.

Những mảnh vỡ kia có lớn có nhỏ, rơi vào Hỗn Độn có mảnh bị khí Hỗn Độn vô tận ăn mòn hóa thành đá tảng.

Có mảnh cơ duyên xảo hợp hấp nạp khí Hỗn Độn vô tận diễn hóa thành màng thế giới, dần dần biến thành thế giới.

Chư Thiên Vạn Giới đang từng chút một diễn hóa ra.

Trên đại lục, từng phương đại trận hùng vĩ hạo hãn dâng cao, thần quang vô lượng lấp lánh chiếu rọi đại thiên hoàn vũ.

Nhân tộc, Vu tộc, Long tộc, Phượng Hoàng nhất tộc, Kỳ Lân nhất tộc, cho đến Yêu tộc...

Trong Hồng Hoang, vô tận chủng tộc, ức vạn sinh linh đều đang nỗ lực ổn định mảnh đại lục mình đang cư trú.

Trên đại lục, Hậu Thổ, Trấn Nguyên Tử, Nữ Oa, Thần Nông, Minh Hà...

Năm tôn Thánh nhân Hỗn Nguyên, hàng chục chuẩn thánh đại năng, hàng trăm Đại La Kim Tiên đều đang nỗ lực duy trì Đại Đạo.

Dưới chân Bất Chu Sơn, Thập Nhị Tổ Vu dùng Bàn Cổ Điện chống đỡ không để ngọn thần sơn này sụp đổ.

Cho dù như vậy, Hồng Hoang vẫn đang phá toái.

Những thế giới phụ thuộc vào Hồng Hoang như mười đại hoàn mỹ thế giới, ba ngàn đại thiên thế giới thảy đều rơi vào Hỗn Độn.

Có cái thậm chí vỡ nát thành vô số mảnh vụn, tạo hóa vạn thiên.

"Hồng Hoang phá toái rồi." Dương Mi đại tiên bước vào Hồng Hoang, ánh mắt bình tĩnh nhìn thế giới Hồng Hoang từng chút một sụp đổ.

Trải qua Hỗn Độn đại kiếp, Bàn Cổ vung rìu chém diệt ba ngàn Ma Thần, thân hóa Hồng Hoang.

Giờ đây lại tận mắt chứng kiến thế giới Hồng Hoang phá toái, diễn hóa Chư Thiên Vạn Giới.

Đây chẳng phải là một cái luân hồi sao?

"Không định ra tay sao?" Dương Mi đại tiên nhìn về phía Sở Nguyên.

Nếu Sở Nguyên ra tay lúc này, có lẽ có thể giữ cho Hồng Hoang ổn định, những hoàn mỹ thế giới và đại thiên thế giới kia cũng có thể được kéo trở lại.

"Chưa đến lúc." Sở Nguyên chậm rãi lắc đầu.

Ra tay thì tự nhiên phải ra tay.

Chư Thiên Vạn Giới cần diễn hóa, Hồng Hoang cũng phải cố gắng bảo tồn.

Trong Hỗn Độn vô biên cần một tọa độ làm trung tâm của tất cả các thế giới.

Nơi này sẽ trở thành Thượng Thương chi thượng, Duy Nhất Chân Giới.

"Oanh long long..." Chờ đến khi thế giới Hồng Hoang có hơn một phần ba lãnh địa rơi vào Hỗn Độn, Sở Nguyên cuối cùng đã ra tay.

"Tê lạp..." Thần vận Đại Đạo hùng vĩ vô lượng lan tỏa thiên địa, gốc rễ Đại Đạo xuyên qua quá khứ vị lai.

Trong hư không, hai dòng trường hà Đại Đạo cuồn cuộn vô tận chậm rãi hiện lên, trấn áp quá khứ vị lai, ổn định vạn đạo Chư Thiên.

"Hoa lạp lạp..." Tiếng nước chảy róc rách vang lên, dòng trường hà vô tận vắt ngang chân trời, từ cõi hư vô chảy về bỉ ngạn không tên.

"Oanh long long..." Lại có một phương cối xay Đại Đạo hạo hãn vô biên xuất thế, luân hồi Đại Đạo bao phủ thiên địa, trấn áp vạn cổ thanh thiên.

Thế giới Hồng Hoang đang lung lay sắp sụp đổ cuối cùng cũng bắt đầu ổn định lại.

"Thật tốt quá..." "Nguyên Sơ Đạo Chủ cuối cùng đã ra tay rồi." Trên đại lục Hồng Hoang, từng vị đại năng vô thượng trong lòng cuồng hỉ, không nhịn được mà hoan hô nhảy múa.

Cho đến chư thánh Địa Đạo cũng thở phào một cái.

Hồng Hoang là thế giới đã nuôi dưỡng bọn họ.

"Oanh." Sở Nguyên sừng sững giữa thế giới Hồng Hoang, thanh tẩy vạn đạo Chư Thiên, ổn định lại Tam thập tam thiên của Thiên giới.

Sau đó, U Minh thế giới chính thức dung nhập Hồng Hoang.

Biển máu vô tận một lần nữa xuất thế, làm ranh giới ngăn cách Hồng Hoang và U Minh.

“Sắc lệnh: Tứ Linh Thánh Thú trấn áp thiên địa.” “Sắc lệnh: Thập Nhị Nguyên Thần thân hợp thời gian Đại Đạo.” “Sắc lệnh: Chu Thiên Tinh Thần trấn áp chư thiên tinh tú.” “Sắc lệnh: Thập Điện Diêm La ổn cố U Minh Địa Phủ.” “Sắc lệnh: Thiên Đế Hạo Thiên trấn áp Tam thập tam thiên...” Đạo âm vang dội khắp Hồng Hoang, mỗi khi một tiếng sắc lệnh Đại Đạo phát ra, vô tận sinh linh lại chấn động theo.

“Ngâm...” “Lệ...” “Hống...” “Mu...” Thanh Long gầm thét, Chu Tước vang tiếng hót.

Bạch Hổ gầm vang, Huyền Vũ kêu nhẹ.

Thần khu dài ức vạn trượng hiển hóa trong Hồng Hoang, thần uy lẫm liệt quét ngang thiên địa, trấn áp bốn cực thiên địa.

Lại có Thập Nhị Nguyên Thần thân hợp thời gian Đại Đạo, lập nên lịch thời gian cho Hồng Hoang.

Chu Thiên Tinh Thần cùng Thiên Đế Hạo Thiên từ trong Thế Giới Châu bay ra, quay trở lại Thiên giới và vực ngoại.

Trên Bất Chu Sơn bộc phát thần quang vô lượng.

“Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, dung nhập Hồng Hoang.” Nơi chân trời, Sở Nguyên đưa tay ra đánh nát màng thế giới của Vĩnh Hằng Đại Thế Giới trong Thủ Dương Sơn, lệnh cho nó và thế giới Hồng Hoang dung hợp làm một.

“Tê lạp...” Vô tận rễ cây cắm sâu vào đại địa, Thế Giới Thụ vung vẩy cành lá, ăn sâu vào từng ngõ ngách của thế giới Hồng Hoang.

Thần thụ vô thượng nguy nga vô lượng trấn áp thiên địa Hồng Hoang, vô tận lá cây bao phủ thiên khung, xuyên thấu hư không vô tận, tiến sâu vào trong Hỗn Độn.

“Hoa lạp lạp...” Thế Giới Thụ lay động, hấp thụ khí Hỗn Độn vô tận chuyển hóa thành tiên thiên linh khí rải khắp Hồng Hoang.

Trong phút chốc, toàn bộ Hồng Hoang đều mưa linh khí, khí tạo hóa vô tận bao phủ thiên địa, ổn định bản nguyên thế giới.

Sau đó, lại có Tinh Thần quả thụ, Hoàng Trung Lý thụ, Ngũ Hành quả thụ lần lượt hiển hóa.

Đứng sững trong thế giới Hồng Hoang, chuyển hóa khí Hỗn Độn vô tận.

"Oanh long long..." Nơi chân trời sấm sét nổ vang, vạn đạo gầm thét.

Thế giới Hồng Hoang dần dần ổn định lại.

"Ẩn..." Sở Nguyên phẩy tay, lệnh cho Thế Giới Thụ ẩn đi, không hiển hiện trước mặt người đời nữa.

Sau đó, anh lại dùng đại pháp lực nung nấu đại lục Hồng Hoang, khiến chúng một lần nữa dung hợp.

Đại địa Hồng Hoang ngày trước giờ đây phân hóa thành bốn tòa đại lục rộng lớn vô biên.

"Kể từ hôm nay, thế giới Hồng Hoang phân hóa thành Tứ Châu, cách nhau bởi đại dương vô tận." "Đông Thắng Thần Châu, Tây Ngưu Hạ Châu, Nam Thiêm Bộ Châu, Bắc Câu Lô Châu." "Vùng Tứ Châu chính là Nhân Gian Giới." "Bên trên có Tam thập tam thiên là Thiên Giới." "Bên dưới có Cửu U Thập Bát Trọng Luyện Ngục là U Minh Giới." "Bên ngoài có ba ngàn đại thiên thế giới, một vạn trung thiên thế giới, mười vạn tiểu thiên thế giới, vô lượng hằng sa vị diện là các vị diện thuộc hạ của Hồng Hoang." "Luân hồi đương xuất, quán thông Chư Thiên Vạn Giới." "U Minh Địa Phủ cai quản Chư Thiên Vạn Giới, sinh diệt của vạn linh." "Hóa..." Trong hư không, Sở Nguyên chỉ một ngón tay lên Luân Hồi Ma Bàn.

Thần vận Đại Đạo quy tụ, khiến nó dần dần tiêu tán, hóa thành vô

lượng tơ mỏng xuyên qua Hỗn Độn, quán thông Chư Thiên Vạn Giới.

"Oanh long long..." Luân hồi ẩn nấp, quán thông các giới.

Khoảnh khắc này, thế giới Hồng Hoang cuối cùng đã hoàn toàn ổn định.

"Oanh long long..." Nơi chân trời, Đại Đạo hiển hóa, giáng xuống công đức vô lượng trút về phía Sở Nguyên.

Sở Nguyên phẩy tay dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp thu hết số công đức kia, rồi nhìn về Hồng Hoang hiện tại.

Chương 128

Thế giới phá toái, một phần ba Hồng Hoang hóa thành vô số mảnh vỡ rơi vào Hỗn Độn diễn hóa thành các thế giới.

Hai phần ba còn lại dung hợp với Vĩnh Hằng Đại Thế Giới, đẳng cấp trực tiếp rơi xuống từ bán bộ Vĩnh Hằng Chân Giới.

Hồng Hoang hiện nay chỉ là một phương Bất Hủ Đạo Giới.

Không, sự gia nhập của Thế Giới Thụ khiến bản nguyên thế giới Hồng Hoang tăng mạnh, mỗi thời mỗi khắc đều thôn phệ khí Hỗn Độn, chuyển hóa thành tiên thiên linh khí.

Nhìn từ bên ngoài, thế giới Hồng Hoang mỗi thời mỗi khắc đều đang khuếch trương, màng thế giới đang áp sát vào Hỗn Độn.

Cứ như vậy, sẽ có một ngày Hồng Hoang khôi phục lại đẳng cấp trước kia.

Thậm chí hoàn toàn vượt qua, tấn thăng thành Duy Nhất Chân Giới.

"Không ngờ trong tay anh lại có Thế Giới Thụ." Trong Hỗn Độn, Dương Mi đại tiên thần sắc cảm khái.

Thế Giới Thụ a, hòa làm một với thế giới, cắm rễ trên bản nguyên thế giới, một vinh câu vinh, một tổn câu tổn.

Có Thế Giới Thụ thôn phệ khí Hỗn Độn, tương lai của Hồng Hoang là không thể hạn lượng.

Có lẽ trong tương lai không xa, trong Hỗn Độn sẽ có một phương Vĩnh Hằng Đạo Giới xuất thế.

Thân là chủ nhân của Hồng Hoang, thực lực của Sở Nguyên sẽ

trực tiếp tấn thăng lên đỉnh phong Đạo Tôn.

Chỉ đợi vượt qua Đại Đạo chi kiếp là có thể siêu thoát ra ngoài.

Nếu Vận Mệnh biết được, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

"Đi theo ta, ta có một số việc muốn hỏi." Sở Nguyên nhìn Dương Mi một cái, mở ra lãnh địa Đại Đạo của Thế Giới Thụ rồi bước vào trong.

"Trong nhận thức của ông, trước khi Hồng Hoang khai tịch, trong Hỗn Độn là hình dáng gì?" Dưới cây Thế Giới, Dương Mi nhìn Sở Nguyên hỏi.

Sở Nguyên nhạt nhòa liếc nhìn một cái, không mở miệng.

"Khụ khụ..." "Được rồi, không úp mở nữa." Dương Mi đại tiên cười khổ một tiếng, nhìn xa xăm vân khung, thong dong mở lời.

"Trong Hồng Hoang tương truyền Đại Đạo nuôi dưỡng ba ngàn Ma Thần." "Bàn Cổ khai thiên, Ma Thần cản đạo, giống như những kẻ ngốc tự mình dâng mạng cho Bàn Cổ chém giết để dùng diễn hóa Hồng Hoang." "Sai lầm hoàn toàn." "Hỗn Độn Ma Thần cũng không phải thật sự là kẻ ngốc, Bàn Cổ muốn khai thiên cứ để ông ta khai đi." "Hỗn Độn vô biên, một thế giới Hồng Hoang trong đó chỉ giống như một đóa sóng hoa giữa đại dương, sao có thể ảnh hưởng đến Ma Thần?" "Ba ngàn Ma Thần sở dĩ cản đạo Bàn Cổ là vì siêu thoát." Nói đến đây, thần sắc Dương Mi có chút phức tạp.

"Siêu thoát?" Sở Nguyên khẽ lẩm bẩm.

"Không sai, mỗi một kỷ nguyên Hỗn Độn sẽ có một sinh linh siêu thoát Đại Đạo, siêu thoát Hỗn Độn, đi về nơi không tên." "Hỗn Độn nuôi dưỡng ba ngàn Ma Thần, vô tận hung thú Hỗn Độn." "Mỗi một kỷ nguyên đều sẽ có một Bàn Cổ thực hiện việc khai thiên tịch địa." "Bàn Cổ này có thể là bất kỳ ai trong ba ngàn Ma Thần." "Khi một

loại Đại Đạo được tu luyện đến cực hạn, đều sẽ sở hữu sức mạnh cực hạn." "Dùng một lực phá vạn pháp chính là như thế." "Bàn Cổ khai thiên, khai chính là Duy Nhất Chân Giới." "Nếu để ông ta thành công, với tư cách là Sáng Thế Thần, ông ta sẽ trực tiếp ngưng tụ Đại Đạo chi quả, siêu thoát ra ngoài." "Cho nên, vì đạo của mình, ba ngàn Ma Thần bắt buộc phải đi ngăn cản." "Bởi vì mỗi một kỷ nguyên Hỗn Độn chỉ có một người siêu thoát." "Nếu Bàn Cổ siêu thoát rồi, họ sẽ không còn cơ hội nữa." "Cứ như vậy, Bàn Cổ khai thiên, Ma Thần cản đạo, kết quả cuối cùng là ba ngàn Ma Thần tử thương gần hết, chỉ có vài người may mắn thoát được một kiếp." "Bàn Cổ cũng công bại danh liệt, thế giới không thành, chỉ có thể thân hóa Hồng Hoang." "Hồng Hoang khai tịch cho đến lần thiên địa đại kiếp này, Hồng Hoang phá toái diễn hóa Chư Thiên Vạn Giới." "Trước Vô Lượng Lượng Kiếp, tất cả các Đại La, Chuẩn Thánh đều sẽ từng người quay về." "Cho đến Vô Lượng Lượng Kiếp, tất cả các chí cường giả trong Hỗn Độn đều đang chiến đấu." "Lúc đó, Chư Thiên Vạn Giới đều sẽ bị huyết sắc bao phủ." "Tất cả mọi người đều đang giết, giết đến mức sinh linh yên diệt, giết đến mức Chư Thiên phá toái, một lần nữa quy về Hỗn Độn." "Giết đến cuối cùng khi chỉ còn lại một người duy nhất, người đó chính là người siêu thoát." "Sau khi người siêu thoát rời đi, Hỗn Độn lại sẽ bắt đầu một kỷ nguyên Hỗn Độn mới." "Chu nhi phục thủy, tuần hoàn không ngừng." "Khó tìm ra ngọn nguồn, không biết sẽ về đâu." "Chúng ta cũng chỉ là những người tham gia trong từng kỷ nguyên Hỗn Độn mà thôi." "Để không bị giết, chỉ có thể nỗ lực tranh thủ siêu thoát." Sở Nguyên đã có được tất cả những gì cần biết, Dương Mi cũng rời đi.

Đạo của ông ta không ở Hồng Hoang mà ở Hỗn Độn.

"Siêu thoát sao?" Sở Nguyên thần sắc bình tĩnh, khẽ lẩm bẩm.

"Ba ngàn Ma Thần, vô tận đại năng, Chư Thiên Vạn Giới..." "Vậy

thì cứ chiến đi.” Hồng Hoang sơ định, Sở Nguyên hòa làm một với Thế Giới Thụ, cảm ngộ pháp tắc Đại Đạo.

Bản nguyên Thiên Đạo tan biến, giờ đây Địa Đạo đã trở thành chúa tể trong Hồng Hoang.

Sở Nguyên với tư cách là chủ nhân Địa Đạo, cũng gián tiếp trở thành chủ nhân của Hồng Hoang.

Giờ đây, mọi thứ trong Hồng Hoang không còn gì có thể che giấu anh nữa, pháp tắc Đại Đạo vô lượng hiện ra trước mắt, tùy ý cho anh lĩnh ngộ.

Trong lòng Sở Nguyên có một loại cảm giác, khi anh luyện hóa toàn bộ thu hoạch lần này, chính thức đột phá cảnh giới Đạo Tôn.

Không cần mượn sức mạnh của Bàn Cổ, chân chính đột phá Đạo Tôn, trở thành một phương bá chủ vô thượng trong Hỗn Độn vô tận, Chư Thiên Vạn Giới.

Thời gian đằng đẵng trôi qua.

Thiên địa đại kiếp đã kết thúc được một thời gian.

Tây Kỳ phạt Thương đương nhiên thất bại thảm hại, sau đó Nhân Hoàng Đế Tân suất binh tiễu trừ Tây Kỳ, một lần nữa định ra địa vị thống trị của Đại Thương.

Tuế nguyệt vội vã, không bao giờ vì ý chí chủ quan của cá nhân mà dừng lại.

Đại Thương trải qua một trăm sáu mươi vị Nhân Hoàng, cuối cùng cũng kết thúc sự thống trị.

Những năm cuối của Đại Thương, lễ nhạc băng hoại, bách gia tranh minh, trong Nhân tộc xuất hiện từng vị thánh hiền, đưa văn minh Nhân tộc lên đến đỉnh phong.

Chư hầu chinh chiến, cuối cùng quy về Tiên Tần.

Khi đó, vạn tộc ẩn thối khỏi Hồng Hoang, thánh địa Nhân tộc cũng dần dần không hỏi đến chuyện nội bộ Nhân tộc nữa, chỉ đem những hiền nhân xuất hiện trong thiên hạ triệu tập đi.

Tiên Tần Thủy Hoàng Đế Doanh Chính bá tuyệt hoàn vũ, quét sạch lục hợp bát hoang, thống nhất đại thiên hoàn vũ.

Tuy nhiên, ông vẫn chưa thỏa mãn với việc thống trị đại lục Hồng Hoang.

Ông muốn trở thành chúa tể vô thượng của toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

Người đầu tiên ngáng đường chính là Thiên Đế Hạo Thiên.

Trong Hồng Hoang, tuy rằng Huyền Môn thối ẩn, nhưng Sở Nguyên cũng không tước đoạt vị trí Thiên Đế của Hạo Thiên.

Thực tế là cùng với sự biến mất của Hồng Quân lão tổ và chư thánh Thiên Đạo, Hạo Thiên đã hoàn toàn im hơi lặng tiếng, không dám can thiệp vào sự vụ Hồng Hoang nữa.

Có thể giữ lấy mảnh đất nhỏ nhoi của mình, nắm chắc Tam thập tam thiên trong tay là đã tốt lắm rồi.

Ông không còn xa vọng trở thành Hồng Hoang Đại Thiên Tôn nữa.

Tuy nhiên, ông không muốn không có nghĩa là kẻ khác không muốn.

Doanh Chính sau khi thống nhất thiên hạ, lập tức chỉnh đốn binh mã, cử binh phạt Thiên.

Hạo Thiên ứng chiến.

Cho dù không muốn đắc tội Nhân tộc, ông cũng sẽ không từ bỏ địa vị và tôn nghiêm Thiên Đế của mình.

Nhân Hoàng phạt Thiên, Thiên Đế ứng chiến.

Thế giới Hồng Hoang một lần nữa nghênh đón một trận hạo kiếp.

Trận chiến này kết thúc với thất bại của Tiên Tần.

Chu Thiên Tinh Thần đại trận của Thiên Đình thực lực quá mạnh.

Thánh nhân không xuất thế, Hồng Hoang hiện nay ngoại trừ mấy vị Á Thánh của Nhân tộc ra, không ai có thể địch lại Thiên Đình.

Tiên Tần bại lạc, cả tiên triều đều bị đánh vỡ, vô số mảnh vỡ bay vào trong Hỗn Độn.

Những hiền thần mãnh tướng của Tiên Tần cũng tiêu tán sạch trong trận chiến phạt Thiên đó.

Cũng sau khi đại kiếp lần này trôi qua.

"Oanh." Một đạo ánh mắt hiển hóa hư không, khí tức Đại Đạo hùng vĩ vô lượng lan tỏa thiên địa, quán thông chín tầng trời mười tầng đất, đè sụp vạn cổ khung thiên.

"Nguyên Sơ Đạo Chủ..." "Xuất quan rồi sao?" Trên đại lục, từng vị đại năng bị kinh động, theo bản năng nhìn về phía chủ nhân của đạo ánh mắt kia.

Dưới uy thế của Sở Nguyên, vô tận đại năng trong Hồng Hoang nín thở, sợ hãi xúc phạm đến Sở Nguyên, dù chỉ là một đạo ánh mắt.

Chém giết Vận Mệnh Đạo Tôn, tái tạo thế giới Hồng Hoang.

Vô hình trung, Sở Nguyên đã hoàn toàn bỏ xa bọn họ.

Trên con đường Đại Đạo, họ thậm chí không nhìn thấy bóng lưng của đối phương.

Không chút khách khí mà nói, một luồng khí tức của Nguyên Sơ Đạo Chủ rủ xuống cũng đủ để nghiền nát một tôn chuẩn thánh đỉnh

phong thành thịt nát.

Khoảng cách to lớn khiến các đại năng Hồng Hoang tràn đầy kính sợ đối với Sở Nguyên.

Trong Hồng Hoang, Sở Nguyên đã vô địch thiên hạ rồi.

"Đạo Tôn." Trong Thế Giới Thụ, Sở Nguyên rốt cuộc mở mắt ra, cảm nhận sức mạnh Đại Đạo nguy nga vô lượng trong cơ thể, thần sắc bình tĩnh.

Cuối cùng cũng tiến thêm một bước rồi.

Từ hôm nay, anh đã đuổi kịp Vận Mệnh, đuổi kịp ba ngàn Ma Thần, đuổi kịp Bàn Cổ Đạo Tôn.

Cách siêu thoát chỉ còn kém một bước cuối cùng.

Vô Lượng Lượng Kiếp, Đại Đạo chi kiếp.

"Hô..." Sở Nguyên hít sâu một hơi, thu hồi khí thế trên người, phẩy tay gọi Hậu Thổ và Nữ Oa đang ở gần Thế Giới Thụ vào.

"Lại đột phá rồi." Cảm nhận uy nghiêm Đại Đạo khủng bố trên người Sở Nguyên, Nữ Oa và Hậu Thổ thần sắc chết lặng.

Ha ha, quen rồi.

Chương 129

Nếu Sở Nguyên không đột phá, ngược lại bọn họ sẽ cảm thấy không thích ứng được.

Sở Nguyên mỉm cười, ngón tay khẽ vê, thân hợp Đại Đạo, nắm bắt hết mọi chuyện đã xảy ra trong vô tận tuế nguyệt qua.

"Đã qua hơn tám mươi vạn năm rồi." "Tiên Tần, Doanh Chính, cử binh phạt Thiên?" "Cục diện Hồng Hoang đã đi đến bước này sao?" Sở Nguyên nhướng mày.

"Ai, chư thánh Thiên Đạo đều hóa đạo, giờ đây Hồng Hoang quá vô vị rồi." Hậu Thổ nhàm chán nói.

Địa Đạo làm chủ Hồng Hoang, toàn bộ thế giới đều bình tĩnh lại.

Không có tranh đấu, không có tính kế, một nhà độc đại khiến cô cảm thấy không quen.

"Hồng Hoang vô vị thì có thể đi Chư Thiên Vạn Giới dạo chơi." "Các thế giới khác nhau sẽ diễn hóa ra những văn minh khác nhau." "Đúng, đó cũng là một loại cảm ngộ khác biệt." "Tương lai, trong Chư Thiên Vạn Giới có lẽ sẽ có những thứ thú vị xuất hiện." Sở Nguyên nói, ngước mắt nhìn về phía Hỗn Độn vô biên, một ánh mắt quét qua hằng sa thế giới, nhìn thấy hết sự biến chuyển của Chư Thiên Vạn Giới.

Trong Hỗn Độn không tồn tại thời không, không có khái niệm thời gian.

Cho nên, thế giới Hồng Hoang trôi qua tám mươi vạn năm, đối với các thế giới khác có thể là sự diễn biến của hàng ức, hàng chục ức hay thậm chí hàng trăm ức năm.

Trong Hỗn Độn từ lâu đã nảy sinh đủ loại văn minh.

"Ân?" Đột nhiên, Sở Nguyên dường như cảm nhận được điều gì đó, trong mắt lóe lên một tia dị sắc.

"Tê lạp..." Đưa tay chộp một cái, đạo vận vô tận lan tỏa, bắt được một luồng khí tức kỳ lạ trong Hỗn Độn.

"Khí gì đây?

Đạo vận thật kỳ quái." Nữ Oa và Hậu Thổ tò mò nhìn luồng khí tức trong tay Sở Nguyên, thần sắc nghi hoặc.

Với cảnh giới của các cô, ngay cả bản chất của một luồng khí cũng không thể phân tích ra được.

"Hư thực chi khí." Ánh mắt Sở Nguyên khẽ nheo lại, trong mắt ẩn chứa thần quang, quét qua luồng khí tức kia từ trong ra ngoài một lượt, trong lòng minh ngộ.

"Hư thực chi khí?" Nữ Oa và Hậu Thổ đồng thời nhìn về phía Sở Nguyên.

"Đây là đạo khí do một vị cường giả vô thượng cảnh giới Đạo Tôn để lại." "Hư thực chi khí sinh ra theo hư thực chi đạo, có tác dụng hóa hư vi thực." "Vị Đạo Tôn kia đã dùng một luồng hư thực chi khí để diễn hóa một phương thế giới." "Một phương thế giới vốn chỉ tồn tại trong ảo tưởng." Khóe miệng Sở Nguyên nhếch lên, phẩy tay bóp nát luồng hư thực chi khí đó, nhàn nhạt nói: "Xem ra trong Hỗn Độn có vài vị Ma Thần đã không ngồi yên được nữa rồi." "Hư thực đại đạo sao?

Hóa hư vi thực, biến những thế giới vốn tồn tại trong ảo tưởng thành hiện thực?" Nữ Oa và Hậu Thổ sắc mặt khẽ động, trong lòng bắt đầu thấy hứng thú.

"Có bản lĩnh này chỉ có thể là một trong ba ngàn Ma Thần - Hư

Thực Chi Chủ.” Sở Nguyên nói.

“Hồng Hoang phá toái, Chư Thiên Vạn Giới hiện.” “Những Ma Thần Hỗn Độn may mắn thoát chết năm đó bắt đầu đặt quân cờ trong Chư Thiên.” “Hư Thực Chi Chủ sẽ không phải là người đầu tiên, cũng không phải là người cuối cùng.” Nữ Oa nhìn về phía Sở Nguyên, nóng lòng muốn thử nói: “Thú vị đấy, hay là ta cũng lập một thế lực trong Chư Thiên Vạn Giới chơi thử xem.” “Ta thấy có thể được đấy.” Hậu Thổ nương nương gật đầu đồng ý.

Thế giới Hồng Hoang quả thực quá nhàm chán, lập một thế lực trong Chư Thiên để giải khuây cũng tốt.

“Lập thế lực trong Chư Thiên Vạn Giới sao?” Trong lòng Sở Nguyên trầm ngâm.

Điều này không phải là không thể.

Vậy thì lập cái gì đây?

Chủ Thần Điện?

Luân Hồi Không Gian?

Chư Thiên Liêu Thiên Quần?

Thứ Nguyên Công Hội?

Chư Thiên Thành, Chư Thiên Điện?

Phút chốc, trong não bộ Sở Nguyên bùng nổ, từng bàn tay đen tối tồn tại trong ảo tưởng ở tiền thế hiện ra.

Chủ Thần Điện, Luân Hồi Không Gian...

Từng thế lực đứng sau màn phủ khắp Chư Thiên Vạn Giới lóe lên trong đầu Sở Nguyên, rồi lần lượt bị bác bỏ.

Không phải không tạo ra được, mà đơn giản là anh không muốn

làm những thứ đó.

Chủ Thần Điện, Luân Hồi Không Gian...

đều dùng cách cướp đoạt bản nguyên Chư Thiên để làm mạnh bản thân.

Loại bản nguyên này chính là sức mạnh của thế giới.

Ba ngàn đại đạo tạo hóa vô ngần.

Muốn khai tịch thế giới cần năm loại pháp tắc cơ bản.

Vận mệnh, thời gian, không gian, luân hồi, tạo hóa.

Vận mệnh làm chủ khí vận vạn linh, thời không nhị đạo trấn áp quá khứ vị lai, ngưng kết vũ trụ huyền hoàng.

Luân hồi chủ quản vạn linh sinh diệt, kết hợp với tạo hóa có thể khiến thế giới tự sinh ra sinh mệnh.

Năm loại pháp tắc cơ bản dung hội làm một sẽ sinh ra sức mạnh thế giới, tạo hóa đại thiên.

Sức mạnh thế giới chính là bản nguyên của Chư Thiên Vạn Giới.

Những thế giới như Chủ Thần Điện và Luân Hồi Không Gian mượn danh nghĩa "người chơi" giáng lâm Chư Thiên để vơ vét bản nguyên.

Kết quả cuối cùng là bản nguyên Chư Thiên sụp đổ, thúc đẩy Vô Lượng Lượng Kiếp diễn ra.

Sở Nguyên là chủ nhân Địa Đạo, pháp tắc luân hồi quán thông các giới, cùng vinh cùng nhục với Chư Thiên Vạn Giới.

Có thể nói Chư Thiên Vạn Giới càng phồn vinh thì thực lực của anh tiến bộ càng nhanh.

Cho nên, đạo của anh bẩm sinh đã đối địch với những thế lực như

Chủ Thần Điện.

Không lập Chủ Thần Điện, vậy thì lập cái gì?

Chư Thiên Thành?

Chư Thiên Điện?

Liêu Thiên Quần?

Sở Nguyên lắc đầu, không mấy hứng thú.

Những thứ đó chủ yếu để sinh linh các giới trao đổi tài nguyên, lấy thương nghiệp làm chủ đạo, không phải thứ anh muốn.

"Nếu đã vậy, chi bằng lập một ngôi Chư Thiên Học Viện?" Trong lòng Sở Nguyên lóe lên một tia linh quang, lên tiếng nói.

"Chư Thiên Học Viện?" Nữ Oa và Hậu Thổ đồng thanh nhìn về phía Sở Nguyên.

"Chư Thiên Học Viện đợt học viên đầu tiên sẽ chiêu thu các đế hoàng Nhân tộc trong Chư Thiên Vạn Giới, giảng dạy đạo văn minh tiến hóa." "Như vậy sẽ khiến từng tiên triều thần đình siêu thoát thế giới, làm lớn mạnh bản nguyên Nhân Đạo." "Biết đâu chừng, Nhân Đạo chi chủ trong tương lai sẽ vì Chư Thiên Học Viện mà xuất thế sớm hơn." Ánh mắt Sở Nguyên càng lúc càng sáng, lên tiếng nói.

"Nhân Đạo chi chủ?" Thần sắc Nữ Oa và Hậu Thổ nghiêm lại.

Sức mạnh của một đạo chi chủ họ đã được cảm nhận trên người Sở Nguyên.

Nếu vị Nhân Đạo chi chủ tương lai có thể trưởng thành dưới sự giáo dục của bọn họ, đó cũng là một chuyện tốt.

Hai nữ lập tức nảy sinh hứng thú.

"Chư Thiên Học Viện được đấy, đến lúc đó hãy để ca ca ta dạy

bát quái, Thương Hiệt dạy văn minh, Hiên Viên truyền chiến trận...” Nhìn hai người Nữ Oa hăng hái thảo luận, Sở Nguyên lắc đầu cười.

“Đúng rồi, Ngũ Thải Thạch chẳng phải đang ở trong tay cô sao?” Đột nhiên, Sở Nguyên nhìn về phía Nữ Oa nói.

“À, có việc dùng đến?” Nữ Oa phẩy tay lấy ra một kiện ngũ sắc thần ngọc, tiên quang vô lượng lấp lánh, thần huy rạng rỡ chiếu rọi đại thiên.

Đạo vận tạo hóa vô tận từ đó dâng cao, lan tỏa chân trời.

Đây chính là Ngũ Thải Thạch.

Nguyên bản, Ngũ Thải Thạch đáng lẽ phải dùng để bổ thiên trong Vu Yêu đại kiếp.

Vì Sở Nguyên can thiệp nên trận chiến cuối cùng của hai tộc Vu Yêu không bùng phát, Đế Tuấn Thái Nhất đã bị xóa sổ.

Cứ như vậy, Bất Chu Sơn không sụp đổ, Ngũ Thải Thạch tự nhiên cũng không có đất dụng võ.

“Ông ông...” Một đạo thần quang từ trong mắt Sở Nguyên bắn ra, quét qua Ngũ Thải Thạch.

“Quả nhiên có chứa một giọt tinh huyết Ma Viên.” Sở Nguyên thần sắc khẽ động.

Trong Ngũ Thải Thạch quả nhiên có một giọt tinh huyết với khí tức khủng bố đang lơ lửng.

Đó là một giọt bản mệnh tinh huyết của Hỗn Độn Ma Viên hóa thành.

Chương 130

Trong quỹ tích lịch sử nguyên bản, nó đáng lẽ sẽ hóa thành Tôn Ngộ Không xuất thế, trở thành người ứng kiếp trong Tây Du đại kiếp.

Tuy nhiên, giờ đây đại thế Hồng Hoang đã bị phá vỡ hoàn toàn rồi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã hóa đạo, Tây Phương giáo cũng không hóa thành Phật, Tây Du đại kiếp đại khái sẽ không xảy ra nữa.

"Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không." Sở Nguyên thần sắc mạc danh, phẩy tay lướt qua Ngũ Thải Thạch, trong làn thần quang lấp lánh, anh cắt xuống một khối ngọc thạch to bằng bàn tay.

"Không có Tây Du đại kiếp, liệu có thể có Tề Thiên Đại Thánh đản sinh hay không?" Sở Nguyên phẩy tay, hư không vỡ vụn hiện ra một đường hầm đen ngòm.

Anh nhẹ nhàng phẩy tay, ném khối ngọc thạch vào trong đó.

Cùng lúc đó.

"Oanh long long..." Bên bờ Đông Hải, phía trên không trung Hoa Quả Sơn, không gian vỡ nát, một khối ngũ thải ngọc thạch từ đó rơi xuống, va vào đỉnh núi.

"Ông ông..." Khoảnh khắc chạm đất, ngũ thải ngọc hóa thành một khối cự thạch hình tròn cao ba trượng.

Trên cự thạch sinh ra chín khiếu tám lỗ, sắp xếp theo phương vị Cửu Cung Bát Quái.

"Oanh..." Khoảnh khắc thành hình, trên cự thạch đột nhiên bùng phát thần quang vô lượng.

Lực thôn phệ khủng bố dâng cao, nháy mắt quét sạch thiên địa

trong vòng vạn dặm.

"Oanh long long..." Phía trên không trung Hoa Quả Sơn, một vòng xoáy linh khí hạo hãn vô biên xoay chuyển, tiếp dẫn thần cơ vô tận trút xuống trên cự thạch.

Linh khí vô tận cuồn cuộn hóa thành một dòng trường hà linh khí chảy xuống ròng ròng.

"Chuyện gì vậy?" "Phương hướng Hoa Quả Sơn." "Vòng xoáy linh khí thật khủng bố." "Người đâu, phái Dạ Xoa thần tướng tốc độ đi tra xét." Động tĩnh hùng vĩ như thế tự nhiên thu hút sự chú ý của các đại năng Chư Thiên.

Ngay lập tức, từng đạo thần niệm xuyên qua hư không nhìn về phía cự thạch Hoa Quả Sơn.

"Một khối cự thạch mà lại dẫn tới dị tượng khủng bố như thế sao?" "Sinh linh tiên thiên xuất thế... là tiên thiên thần thai sao?" "Bất luận thế nào, tư chất căn nguyên của sinh linh này nhất định khủng bố vô cùng." "Nếu thu phục được dưới trướng, giáo phái của ta có lẽ sẽ đón nhận cơ hội hưng thịnh." "Nhìn dị tượng này, sinh linh bên trong đã giác tỉnh ý chí hay chưa vẫn chưa biết được, nếu có thể đổi trắng thay đen, đem nó đoạt xá..." "Nhất định phải đoạt lấy nó." Trong phút chốc, trong lòng các đại năng lóe lên vô số ý niệm, ánh mắt nhìn về phía cự thạch kia cũng trở nên rực cháy.

"Khối thần thạch này, Côn Bằng lão tổ ta muốn." "Oanh..." Thần cơ vô lượng quy tụ, một bàn tay hùng vĩ che trời lấp đất quét ngang hư không, chộp về phía cự thạch kia.

Uy áp Đại Đạo khủng bố giáng xuống, làm chấn động không gian vỡ nát từng tấc.

Thiên khung sụp đổ, vĩ lực hùng vĩ không gì sánh kịp đè nát chín

tầng trời mười tầng đất.

"Côn Bằng lão tổ?" "Ông ta ra tay rồi." "Khốn kiếp, chẳng lẽ một khối thần thạch lại khiến một tôn chuẩn thánh phải ra tay sao?" Côn Bằng lão tổ ra tay lập tức khiến trái tim của nhiều đại năng trầm xuống.

Đặc biệt là những kẻ đang thèm muốn khối thần thạch kia.

Côn Bằng lão tổ ra tay trực tiếp bóp chết tâm tư của bọn họ.

"Trong Ngũ Thải Thạch lại dưỡng dục một tôn tiên thiên thần thai sao?" Nữ Oa thần sắc kinh ngạc, trước đó cô chỉ nghĩ Ngũ Thải Thạch là một kiện nguyên liệu tiên thiên linh bảo đỉnh tiêm.

Không ngờ...

"Không ra tay sao?" Côn Bằng lão tổ ra tay thanh thế chấn thiên, Nữ Oa hồi thần lại hỏi Sở Nguyên.

"Không sao, ông ta không lấy đi được đâu." Sở Nguyên lắc đầu nói.

Đúng như lời Sở Nguyên nói.

"Oanh..." Khi bàn tay của Côn Bằng lão tổ hạ xuống, trên khối thần thạch kia đột nhiên dâng lên một luồng uy thế vô thượng.

"Oanh long long..." Đạo vận vô lượng quy tụ, pháp tắc Đại Đạo giáng lâm.

Trong hư không, một bức đồ quyển luân hồi hiện ra, chậm rãi xoay chuyển, nháy mắt làm yên diệt chưởng ấn của Côn Bằng lão tổ.

"Luân hồi?" Trong Bắc Minh Hải, Côn Bằng lão tổ kinh khiếu một tiếng, trong lòng lập tức dâng lên vẻ kinh hoàng vô tận.

Trong Hồng Hoang, kẻ có thể dùng Luân Hồi đại đạo để nghiền nát đòn tấn công chỉ có hai người.

Hậu Thổ nương nương và...

Nguyên Sơ Đạo Chủ.

Cả hai người, bất luận là ai cũng không phải kẻ mà Côn Bằng lão tổ có thể chọc vào.

Đặc biệt là Nguyên Sơ Đạo Chủ.

Từng chứng kiến sự quật khởi của anh, nỗi sợ hãi đối với Sở Nguyên đã khắc sâu vào linh hồn Côn Bằng lão tổ.

Thần thạch này nếu là do Nguyên Sơ Đạo Chủ làm ra, vậy thì...

Sắc mặt Côn Bằng lão tổ nháy mắt tái mét.

"Nguyên Sơ Đạo Chủ." "Côn Bằng lão tổ lần này có kịch hay để xem rồi." "Hừ, gọi là trộm gà không thành còn mất nắm gạo, chọc vào hai vị kia thì có mà khổ." Trong hư không, từng đạo thần niệm dao động, tràn ngập sự cười trên nỗi đau của kẻ khác đối với Côn Bằng lão tổ.

Ai bảo Côn Bằng lão tổ vừa rồi bá đạo như thế, dùng lực ép người?

Bây giờ thì hay rồi, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, núi cao còn có núi cao hơn.

Xem ông ta kết thúc thế nào?

Trên đại lục Hồng Hoang, từng vị đang chờ xem Côn Bằng lão tổ mất mặt.

Trong Bắc Minh Hải, Côn Bằng lão tổ run bần bật.

Tuy nhiên, thời gian trôi qua, giữa thiên địa vẫn một mảnh tĩnh lặng.

Sắc mặt tái nhợt của Côn Bằng lão tổ dần dần khôi phục.

Chẳng lẽ anh không truy cứu?

Trong lòng Côn Bằng lão tổ dâng lên một tia vui mừng, sau khi đứng trên Bắc Minh Hải một canh giờ, cuối cùng ông ta cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Đa tạ..." Côn Bằng lão tổ chắp tay hướng về phía Thủ Dương Sơn cung kính vái một cái, rồi quay về Bắc Minh, nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi.

"Nguyên Sơ Đạo Chủ không truy cứu sao?" "Ai, chúng sinh Hồng Hoang trong mắt vị đó đều không có gì khác biệt." "Khoảng cách quá lớn, khó có thể khơi gợi hứng thú của người ta." Trong lãnh địa Thế Giới Thụ, đối với Côn Bằng, Sở Nguyên quả thực không ra tay.

Một bức Luân Hồi Đồ là đủ để chấn nhiếp toàn bộ Hồng Hoang.

Còn về những chuyện sau này của Tôn Ngộ Không, cứ xem tạo hóa của nó đi.

Trong Hồng Hoang, mọi thứ đều đang phát triển một cách trật tự.

Những người của Địa Đạo dần dần lui về sau màn, không hiển hiện trước thế nhân.

Thánh địa Nhân tộc cũng bán ẩn bán hiện, ngồi vững ở Thủ Dương Sơn để văn minh Nhân tộc tự do phát triển.

Cùng lúc đó, trong Hỗn Độn.

Sở Nguyên đưa Nữ Oa và Hậu Thổ rời xa thế giới Hồng Hoang, chuẩn bị khai tịch Chư Thiên Học Viện trong Hỗn Độn vô biên.

"Chư Thiên Học Viện vắt ngang vạn giới Chư Thiên, đa nguyên vũ trụ, vô tận thứ nguyên." "Vì vậy, học viện này cần một kiện chí bảo có thể quán thông Chư Thiên." Trong Hỗn Độn, Sở Nguyên đưa tay ra, một viên châu màu sắc hỗn độn chậm rãi hiện lên.

“Oanh long long...” Khí tức hùng vĩ vô lượng lan tỏa, pháp tắc Đại Đạo vắt ngang Hỗn Độn, trấn áp thiên địa vô biên.

Khoảnh khắc viên châu xuất hiện, vùng Hỗn Độn trong vòng ức vạn vạn dặm lập tức bị trấn áp.

Khí Hỗn Độn lơ lửng, không một chút gợn sóng.

“Thật mạnh, đây là...

Hỗn Độn Châu?” “Hỗn Độn Châu chẳng phải đã vỡ vụn trong Khai Thiên đại kiếp rồi sao?” Ánh mắt Nữ Oa và Hậu Thổ ngưng lại, lên tiếng hỏi.

“Truyền ngôn có lẽ có sai sót.” Sở Nguyên nhạt giọng nói, dù sao cũng không thể nói ra chuyện hệ thống Đại Đạo.

“Đi thôi.” Phẩy tay ném Hỗn Độn Châu ra, tâm niệm vừa động, Hỗn Độn Châu nháy mắt hóa thành một phương học viện khí thế hùng vĩ.

Từng dãy phòng ốc san sát nhau, đình đài lầu các sắp xếp có trật tự, theo phương vị đại trận Đại Đạo.

Cửu Cung Bát Quái, Tam Tài Ngũ Hành, Âm Dương Thái Cực...

Toàn bộ học viện hoàn toàn là một tòa đạo trận vô thượng trấn áp Hỗn Độn.

Bên ngoài học viện có thông thiên đại trận chuyển hóa khí Hỗn Độn, mỗi thời mỗi khắc đều có tiên thiên linh khí vô tận trút xuống.

Đạo vận vô tận lan tỏa, tựa như Đại Đạo giáng lâm, trong môi trường này, ngay cả một con lợn cũng có thể thành tiên tác tổ.

Ngoài ra, lại có từng tòa kiến trúc mọc lên: Thí Luyện Tháp, Tu Luyện Tháp, Đồ Thư Quán, Luyện Đan Điện, Luyện Khí Điện...

Chương 131

"Chậc chậc, Đại Đạo ngoại hiển, đạo vận lan tỏa, quả không hổ danh thánh địa, ở thế giới Hồng Hoang, ngay cả chuẩn thánh đại năng cũng phải thèm muốn đấy." Nữ Oa tán thán nói.

"Được rồi, vậy đi, hiện nay trước tiên mở ra một phần khu vực." Sở Nguyên nói, đem chín phần mười kiến trúc ẩn đi, chỉ để lại một số thứ cần thiết như phòng tu luyện, nơi ở...

Sau đó, anh phẩy tay lấy ra một khối đá tảng Hỗn Độn, khắc lên đó bốn chữ Chư Thiên Học Viện rồi dựng trước cửa học viện.

"Oanh." Tấm thạch bi kia khi hạ xuống đã bùng phát uy thế vô thượng, bao quanh bởi khí tức Đại Đạo vô tận, trấn áp Chư Thiên Hỗn Độn.

Chỉ qua tay Sở Nguyên tùy ý khắc họa, khối đá tảng Hỗn Độn này đã trở thành một kiện dị bảo đỉnh cấp.

"Ông ông..." Sau đó, Sở Nguyên lấy ra rất nhiều thần tài Hỗn Độn, khắc họa trận văn, ấn định Đại Đạo, dùng Hỗn Độn Chân Hỏa luyện chế thành vô số ngọc bài.

"Hai cái này cho các cô." Sở Nguyên ném hai cái ngọc bài cho Nữ Oa và Hậu Thổ.

"Phó viện trưởng?" Hai nữ nhìn thoáng qua dòng chữ bên trên.

"Chư Thiên Học Viện mới lập, không cần làm quá nhiều thứ." "Ngoại trừ ba chúng ta, giảng viên được tuyển chọn từ thánh địa Nhân tộc đi, hai người tự xem mà làm." "Những ngọc bài này sẽ ngẫu nhiên chọn lựa nhân tuyển thích hợp trong Chư Thiên Vạn Giới." "Sau khi nhận chủ, nó sẽ đưa họ vào trong Chư Thiên Học Viện." "Tê

lạp...” Nói đoạn, Sở Nguyên tùy tay xé rách hư không Hỗn Độn, ném những ngọc bài trong tay vào.

“Chỗ còn lại đưa cho cô, ở thế giới Hồng Hoang chọn trúng ai thì đưa một khối ngọc bài là được.” Nữ Oa và Hậu Thổ hưng phấn quay về Hồng Hoang, còn Sở Nguyên thì ở lại đây.

“Oanh.” Khí tức Đại Đạo vô lượng lan tỏa, Sở Nguyên chắp tay đứng trong Hỗn Độn, mắt ẩn thần quang, nhìn về phía Chư Thiên Vạn Giới.

Một ánh mắt quan sát hết Chư Thiên Vạn Giới.

Ngoại trừ một số lão quái vật cảnh giới Đạo Tôn, giờ đây Chư Thiên Vạn Giới không có chuyện gì có thể giấu được Sở Nguyên.

“Vị Hư Thực Chi Chủ này, thật là...” Sở Nguyên lắc đầu, trong Chư Thiên Vạn Giới đang tràn ngập rất nhiều hư thực chi khí.

Rõ ràng, Hư Thực Chi Chủ căn bản không có ý định che giấu, hóa hư vi thực, đem ảo tưởng chiếu rọi vào hiện thực, sáng tạo ra vô tận thế giới thứ nguyên.

Trong đó có rất nhiều thế giới mà Sở Nguyên biết đến.

Nghĩ vậy, Sở Nguyên phẩy tay ném thêm vài khối ngọc bài vào trong đó.

Thế giới Tiên Võ Chiến Quốc.

Đại Tần, Hàm Dương thành.

Vị Tần Vương Doanh Chính mười tám tuổi đang ngồi trên vương vị, ánh mắt bình tĩnh, thần sắc đạm mạc nhìn cuộc tranh luận trên triều đường.

Ngay vừa rồi, La Võng truyền mật báo, vương đệ là Trường An quân Thành Kiều đã làm phản tại Truân Lưu.

Thừa tướng Lã Bất Vi dẫn đầu yêu cầu chém giết Thành Kiều để dẹp loạn.

Mẹ của Thành Kiều là người nước Sở, tự nhiên nhận được sự ủng hộ của Hoa Dương thái hậu và Xương Bình quân.

Lã Bất Vi muốn giết Thành Kiều để chặt đứt xương sống của các đại thần hệ nước Sở.

Không còn tông thất để dựa dẫm, các đại thần hệ Sở sẽ trở thành một phái không gốc không rễ.

Sau này, triều đường Đại Tần sẽ hoàn toàn là thiên hạ của Lã Bất Vi.

Xương Bình quân và những người khác tự nhiên không đồng ý, lập tức cãi nhau với các triều thần phái Lã Bất Vi.

Cuối cùng, hai phái giằng co không dứt, quyền quyết định rơi vào tay Doanh Chính.

"Đại vương, xin hãy hạ lệnh." "Xin Đại vương hạ lệnh." Trong điện Kỳ Lân, một đám người quỳ rạp xuống.

"Chuyện này hãy để Trọng phụ quyết đoán đi." Doanh Chính trầm giọng mở lời, thần sắc bình tĩnh không một chút gợn sóng.

Nói xong liền tuyên bố bãi triều, rời khỏi điện Kỳ Lân.

"Triệu Cao, ngươi thấy vương đệ có nên giết không?" Trong cung Lan Trì, Doanh Chính đứng trước cửa sổ, nhìn xa xăm về phía hồ nước, nhàn nhạt mở lời.

"Nô tỳ chỉ là một hoạn quan, sao có thể hiểu được những chuyện này?" "Tuy nhiên, nô tỳ từng đọc được một câu trong Kinh Thi: Phổ thiên chi hạ, mạc phi vương thổ; suất thổ chi tân, mạc phi vương thần." Sau lưng Doanh Chính, Triệu Cao với mái tóc đỏ, khuôn mặt

âm nhu cung kính nói.

Doanh Chính không nói thêm gì nữa, chỉ phẩy tay cho Triệu Cao lui xuống.

"Phổ thiên chi hạ, mạc phi vương thổ; suất thổ chi tân, mạc phi vương thần sao?" "Ha ha." Doanh Chính khẽ lẩm bẩm, trên mặt mang theo một tia trào phúng, ánh mắt lẫm liệt.

"Đại Tần bao giờ mới thực sự trở thành thiên hạ của quả nhân đây?" Đúng lúc này.

"Tê lạp..." Hư không trước mặt Doanh Chính đột nhiên vỡ vụn, một khối ngọc bài tinh oánh từ đó rơi xuống.

Doanh Chính theo bản năng chộp lấy nó trong tay, sau đó mới phản ứng lại, như bị điện giật mà ném nó đi.

"Ông ông..." Ngọc bài bao quanh bởi những luồng khí Hỗn Độn, lơ lửng trước mặt Doanh Chính, bất động thanh sắc.

"Cái gì đây?" Doanh Chính nhíu mày chặt chẽ, thần sắc mạc danh.

Ở thế giới này, chỉ có Lục Địa Chân Tiên cảnh giới Thiên Nhân mới có thể xé rách hư không.

Sẽ là ai đây?

Đông Hoàng Thái Nhất?

Quỷ Cốc Tử?

Tuân Tử?

Bắc Minh Tử?

Doanh Chính thần sắc biến ảo, với tình cảnh hiện tại, ông nghiến răng chộp lấy ngọc bài trong tay.

"Ong ong..." "Nhỏ máu nhận chủ, có thể nhập học Chư Thiên Học

Viện.” Ngay khi ngọc bài vừa tới tay, một luồng thông tin vô danh bỗng nhiên truyền vào lòng Doanh Chính.

“Chư Thiên Học Viện?” “Nhỏ máu nhận chủ?” Doanh Chính nhíu chặt lông mày.

Miếng ngọc bài này đã vượt ra khỏi nhận thức của hắn.

Trên đời này chưa từng nghe qua chuyện nhỏ máu nhận chủ, Chư Thiên Học Viện là nơi nào?

Có phải là thế lực tương tự như Tắc Hạ Học Cung?

Trong lòng Doanh Chính có chút do dự.

Theo lẽ thường, gặp phải chuyện như vậy nên để người khác thử trước rồi mới tự mình nhận chủ.

Tuy nhiên, hai chữ “nhận chủ” đã khiến hắn từ bỏ ý định đó.

Ai biết được sau khi người khác nhận chủ rồi thì nó còn tác dụng với mình hay không?

“Thôi bỏ đi.” Cuối cùng, ánh mắt Doanh Chính định thần lại, hai ngón tay xoa mạnh, dùng móng tay rạch phá ngón trỏ, nhỏ một giọt máu lên ngọc bài.

“Oanh...” Ngay sau đó, ngọc bài đột nhiên bùng phát ra tiên quang vô lượng, bay vào trong cơ thể Doanh Chính rồi biến mất.

Khi Doanh Chính còn đang ngẩn ngơ, một đạo thần quang trắng xóa từ trong thể nội bay ra, chấn vỡ hư không.

“Xoạt...” Hư không vỡ vụn, Doanh Chính tức khắc bị hút vào trong.

Thời không điên đảo, hỗn độn biến ảo.

Chỉ trong thoáng chốc, Doanh Chính đã phát hiện mình đang ở một

nơi xa lạ.

"Oanh..." Đạo vận tràn ngập, tiên quang dị thải vắt ngang chân trời, thần hoa linh quang bao phủ hư không.

Trước mặt hắn là một tòa thạch bi cổ phác, trên đó viết bốn chữ lớn.

Ngay khi nhìn thấy, Doanh Chính tự nhiên nhận ra bốn chữ đó: Chư Thiên Học Viện.

"Oanh..." Chỉ một cái liếc mắt, Doanh Chính chỉ cảm thấy vô số huyễn tượng hiện lên trong não hải.

Đại bằng già thiên xé rách trường không, Cửu Trảo Long Vương làm sụp đổ hoàn vũ.

Trên chín tầng trời, vô thượng cường giả đi ngang thiên khung, một bước vạn dặm.

Tuyệt thế thần thú đạp hư không, từng tia khí tức rủ xuống đè sập tinh hà vạn cổ.

Trên đại địa, man hoang cự nhân tay không xé xác cự thú, ngửa mặt lên trời nộ hống.

Từng bức họa diện lướt nhanh trong đầu, cuối cùng là một bóng người toàn thân bao quanh bởi thần quang vô tận, khẽ phất tay viết xuống bốn chữ lớn trên thạch bi.

Doanh Chính ngưng thần, muốn nhìn rõ dung mạo bóng người kia.

"Oanh..." Chợt một luồng vĩ lực vô thượng từ hư không giáng xuống, như muốn nghiền nát hắn thành bụi phấn.

Doanh Chính kinh hãi, vội vàng dời ánh mắt đi, áp lực trầm trọng kia mới biến mất.

Chương 132

"Chư Thiên Học Viện, chỉ vẻn vẹn bốn chữ mà có uy năng như thế sao?" Doanh Chính vừa kinh vừa hỷ.

Hắn cảm giác lần này mình đã gặp được kinh thiên cơ duyên.

Thực tế, uy năng của bốn chữ đó vượt xa trí tưởng tượng của Doanh Chính.

Ngay cả Chuẩn Thánh ở đây cũng sẽ bị nghiền thành tro bụi.

Nếu không phải trên người hắn có ngọc bài của Chư Thiên Học Viện, vào khoảnh khắc nhìn lên thạch bi, hắn đã hồn phi phách tán.

"Xoạt..." Lúc này, Doanh Chính chợt nghe thấy tiếng xé rách hư không sau lưng, biết rằng lại có người đến.

Hắn điều chỉnh tâm tình, thần sắc nhanh chóng bình tĩnh lại, trở nên cổ tỉnh vô ba.

Cùng lúc đó, một thanh niên mặc hắc sắc miện phục bước ra từ hư không.

"Đây là Chư Thiên Học Viện?" Nam tử liếc nhìn tứ phía, khi nhìn thấy Doanh Chính thì ánh mắt lóe lên, sau đó nhìn về phía thạch bi trước cổng học viện.

"Oanh..." Giống như Doanh Chính, sắc mặt nam tử lập tức trắng bệch, vội dời mắt đi.

"Khủng bố." Trong lòng nam tử phát lạnh, không dám nhìn thêm lần nữa.

"Xoạt..." Hư không lại nứt ra, thêm bốn bóng người bước ra.

Hai trung niên, hai thanh niên, khí thế đều bất phàm, rõ ràng là bậc

thượng vị giả.

Thế nhưng, ngay sau đó, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào một trung niên nhân có gương mặt sạm đen.

Ở đây đa số đều mặc đế vương cổn phục, duy chỉ có người này là khoác giáp đội mũ, tay cầm một thanh thanh đồng kiếm còn đang nhỏ máu.

Người này dường như vừa trải qua một trận đại chiến?

Sáu người đứng trước thạch bi, nhìn nhau hồi lâu mà không ai mở lời.

Không khí dần trở nên quỷ dị.

"Đúng là cần một người dẫn đường." Sâu trong Chư Thiên Học Viện, Sở Nguyên đầy hứng thú nhìn màn này.

Hắn đưa tay chỉ một cái, một điểm linh quang xuyên thấu hư không, rơi vào tòa thạch bi kia.

"Oanh..." Trong chốc lát, thạch bi tỏa sáng rực rỡ.

Giữa tiên quang vô lượng, hư ảnh một lão giả mặc âm dương đạo bào hiện hóa ra.

Điểm hóa khí linh đối với Sở Nguyên hiện tại là việc vô cùng dễ dàng.

"Những kẻ may mắn của chư thiên vạn giới, hoan nghênh đến với Chư Thiên Học Viện." "Ta là người dẫn đường, có thể gọi ta là Thạch lão." Lão giả mỉm cười nhìn sáu người, đạm mạc lên tiếng.

"Chư Thiên Học Viện vắt ngang vạn giới chư thiên, vô tận đa nguyên vũ trụ, tuyển chọn người hữu duyên đến tiến tu." "Sáu vị là những người may mắn thuộc đợt học viên đầu tiên của học viện." "Trước khi bắt đầu, chư vị hãy tự giới thiệu về mình đi, sau này đều

là đồng môn, nên làm quen với nhau trước." Thạch lão nói.

"Thạch lão, ý ngài là chúng ta đều đến từ những thế giới khác nhau sao?" Lúc này, Doanh Chính đột nhiên lên tiếng hỏi.

"Đúng vậy." Thạch lão gật đầu.

"Đã hiểu, vậy để quả nhân bắt đầu trước." Ánh mắt Doanh Chính lóe lên, không chút nhường nhịn nhìn những người còn lại, nhạt giọng nói: "Quả nhân, Tần vương Doanh Chính." "Doanh Chính?" Ngay lập tức, năm người còn lại biến sắc, kinh nghi bất định nhìn về phía hắn.

"Xem ra các ngươi đều nhận thức quả nhân." Doanh Chính nheo mắt, thần sắc bí hiểm nhìn mấy người kia.

"Cửu ngưỡng đại danh." Một thanh niên nam tử đứng sau Doanh Chính trầm giọng nói: "Trẫm là Đường hoàng Lý Thế Dân, bái kiến chư vị." "Lý Thế Dân?" Lại thêm hai người nữa chấn động thần sắc.

Sáu người này đều là bậc trí tuệ siêu quần, lúc này trong lòng đã lờ mờ đoán ra điều gì đó.

"Trẫm là Hán đế Lưu Triệt." "Trẫm là Tống đế Triệu Trinh." "Minh hoàng Chu Hựu Đường, kiến quá chư vị." Năm người lần lượt lên tiếng, sau đó dời ánh mắt về phía trung niên tướng lĩnh tay cầm thanh đồng kiếm.

Đối diện với ánh mắt của Lưu Triệt, khóe miệng trung niên nhân giật giật, vội vàng nói: "Tại hạ Đại Kinh Tư không Tào Tháo, kiến quá chư vị bệ hạ." "Đại Kinh?" Sắc mặt mấy người có chút cổ quái nhìn về phía Hán đế Lưu Triệt.

Những người có mặt ở đây đều là nhất quốc chi chủ, thế mà lại lẫn vào một vị Tư không.

Nhìn biểu cảm của Tào Tháo vừa rồi, nếu nói trong này không có uẩn khúc gì thì quỷ cũng không tin.

“Tào Tháo?” Lưu Triệt không hề ngu ngốc, sau khi phản ứng lại liền nhìn sâu vào Tào Tháo một cái, nhưng không nói gì.

“Được rồi, đều đã giới thiệu xong xuôi, tiếp theo lão hủ sẽ giải đáp những nghi hoặc trong lòng các ngươi.” “Sau đó sẽ nói chi tiết về việc của học viện.” Thạch lão vừa nói vừa phất tay áo, một màn ánh sáng hiện ra trước mặt sáu người.

“Khi đến Chư Thiên Học Viện, tương lai đã thay đổi, cho nên những gì các ngươi sắp thấy tiếp theo, không cần phải quá để tâm.” “Bởi vì các ngươi chắc chắn sẽ thay đổi mọi thứ của thế giới mình.” “Oanh...” Dứt lời, Thạch lão chỉ tay xuống, trên màn sáng lập tức hiện ra vô số quang ảnh.

Toại Nhân Thị khoan gỗ lấy lửa, Hữu Sào Thị dựng sào làm nhà, Truy Y Thị lấy lá làm áo...

Tam Hoàng trị thế, Ngũ Đế định luân.

Hạ Khải lập quốc, Thành Thang lập Thương.

Tây Kỳ phạt Trụ, Tây Chu thành lập.

Bình Vương đông thiên, Đông Chu bắt đầu.

Lão Tử cưỡi trâu đi về phía tây qua Hàm Cốc Quan, truyền lại Đạo Đức ngũ thiên ngôn.

Khổng Tử viết sách Xuân Thu, Chiến Quốc chia làm thất hùng.

Bách gia tranh minh.

Từng màn quang ảnh lướt nhanh, đó đều là những lịch sử hào hùng mà sáu người ở đây đều biết rõ.

Nhưng hiện tại nhìn lại, trong lòng mỗi người đều có một cảm xúc khác biệt.

Cho đến khi...

Trong thành Hàm Đan, Doanh Chính giáng thế.

Lý Thế Dân và những người khác liếc nhìn Doanh Chính một cái, thần sắc phức tạp.

Hình ảnh chuyển động rất nhanh.

Năm ba tuổi, phụ vương Dị Nhân về Tần, chỉ còn hai mẹ con nương tựa vào nhau.

Năm tám tuổi, trở về Tần quốc.

Năm mười ba tuổi, đăng cơ Tần vương.

Năm hai mươi mốt tuổi, trừ khử Lữ Bất Vi, chính thức thân chính, nắm giữ quân chính đại quyền.

Năm ba mươi chín tuổi, diệt lục quốc, thống nhất thiên hạ.

Xưng hiệu Thủy Hoàng, tu trúc Trường Thành.

Cuối cùng, hình ảnh dừng lại tại khoảnh khắc Doanh Chính mặc Hắc Long cổn phục phong thiền tại Thái Sơn, chiêu cáo thiên hạ.

Trong màn sáng chỉ hiển hóa một vài cột mốc quan trọng trong cuộc đời Doanh Chính.

Dù vậy, những thông tin có được cũng khiến ánh mắt Doanh Chính sáng rực.

Lữ Bất Vi bị trừ, lục quốc bị diệt.

Đại Tần trong tay hắn cuối cùng đã bước lên đỉnh cao rồi sao?

Tuy nhiên, chưa kịp để Doanh Chính vui mừng, những hình ảnh phía sau lập tức khiến sắc mặt hắn sa sầm xuống.

Thủy Hoàng đông tuần, băng hà tại Sa Khâu.

Triệu Cao liên hợp Lý Tư ngụy tạo chiếu thư, lập con thứ mười tám là Hồ Hợi kế vị, đồng thời truyền chỉ lệnh cho Phù Tô và Mông

Điềm tự sát.

Nhị Thế đăng cơ, đắm chìm trong tửu sắc, triều chính bị Triệu Cao lũng đoạn.

Chỉ hươu bảo ngựa, tàn sát tông thất Doanh Tần.

Vẻn vẹn ba năm, sau một tiếng gầm vang tại Đại Trạch Sơn, Đại Tần - vương triều trải qua sáu đời minh quân, đạt đến đỉnh cao dưới tay Doanh Chính - đã ầm vang sụp đổ.

Đại Tần, nhị thế nhi vong.

Sau Đại Tần là Đại Hán, người lập quốc là đình trưởng Tứ Thủy Lưu Bang.

Đến lúc này, sắc mặt Doanh Chính hoàn toàn âm trầm, niềm vui sướng trước đó tan biến không còn dấu vết.

Đại Tần của quả nhân vong rồi sao?

Đối với cái chết của Phù Tô, hắn không cảm xúc quá nhiều, bởi vì hiện tại hắn mới mười tám tuổi, Phù Tô còn chưa ra đời.

Chương 133

Nhưng Đại Tần...

Ánh mắt Doanh Chính lóe lên hàn quang lẫm liệt, nhìn về phía Lưu Triệt.

"Lịch sử là vậy, vương triều thay đổi là lẽ thường, Tây Kỳ phạt Trụ lập Chu, Đại Tần ra khỏi Hàm Cốc diệt lục quốc mới thành bá nghiệp." "Hiện tại nhìn lại, Đại Hán của ta cũng khó thoát khỏi cảnh diệt vong." Cảm nhận được ánh mắt của Doanh Chính, sắc mặt Lưu Triệt không đổi, hắn nhìn Tào Tháo một cái rồi trầm giọng nói.

"Thiên hạ đại thế, hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp." "Minh quân có nhiều đến đâu, nội hàm có sâu đậm thế nào, chỉ cần gặp phải một hôn quân là sẽ bị đánh xuống vực thẳm vạn trượng." Chu Hựu Đường u u than thở.

Trong sáu người ở đây, duy chỉ có triều Minh là nằm ở cuối lịch sử nhất, do đó cảm xúc cũng sâu sắc hơn, đồng thời trong lòng cũng có vài phần cân nhắc.

Tần Thủy Hoàng, Hán Vũ Đế, Ngụy Võ Đế, Đường Thái Tông.

Theo lý mà nói, triều Tống và triều Minh nên là Triệu Khuông Dận và Hồng Vũ Hoàng đế đến mới đúng, sao lại là Triệu Trinh và mình?

Là do vận khí sao?

Doanh Chính lóe lên ánh mắt nhưng cuối cùng không nói gì.

Tiếp đó, hình ảnh trên màn sáng vẫn tiếp tục trôi đi.

Sau thời Văn Cảnh chi trị, Lưu Triệt kế vị.

Hoắc Khứ Bệnh bắc kích Hung Nô, Phong Lang Cư Tư.

Trương Khiên đi sứ Tây Vực, thông thương với ngoại bang.

Từng việc từng việc một, Lưu Triệt dựa vào nền tảng mà hai đời Văn - Cảnh tích lũy được, triệt để đánh vang danh tiếng của Đại Hán.

Kẻ nào phạm mạnh đến Hán ta, dù xa cũng sẽ bị diệt.

Từ đó, người dân vùng trung nguyên có quốc hồn, cũng có danh xưng người Hán truyền đời vạn thế.

Lưu Triệt trẻ tuổi cười rạng rỡ, niềm vui sướng trong lòng không lời nào tả xiết.

Sau đó, Hán Vũ Đế về già hôn muội, gây ra họa Vu Cố giết thái tử...

Đại Hán dưới tay hắn bước lên đỉnh cao, cũng bắt đầu từ đỉnh cao mà tuột dốc.

Vương Mãng soán Hán, "đại ma đạo sư" Lưu Tú xuất thế quét ngang thiên hạ, lập nên Đông Hán.

Đông Hán truyền qua mười hai đời đế vương, đến thời Hoàn - Linh thì hôn muội, chư hầu tranh chiến.

Đại địa trung nguyên một lần nữa rơi vào chiến loạn.

Ngụy Võ Đế Tào Tháo dần lộ diện.

Chư hầu thảo phạt Đổng Trác, thu biên Hoàng Cân, đánh Từ Châu, kích Lữ Bố, đại chiến Quan Độ.

Thực lực của Tào Tháo dần lớn mạnh, lúc này Hán đế đã trở thành bù nhìn trong tay hắn.

Nụ cười trên mặt Lưu Triệt dần tắt ngấm, hắn nhìn chằm chằm Tào Tháo.

Tào Tháo mặt dày giật giật, không dám đối thị.

Hình ảnh trên màn sáng vẫn lướt nhanh.

Chiến thắng Xích Bích, Tào Tháo đại bại, tích lũy nhiều năm tan thành mây khói trong một sớm một chiều.

Từ đó thiên hạ tiến vào cục diện Tam Quốc đỉnh lập.

Cho đến khi Tào Tháo qua đời vẫn chưa xưng đế, chỉ làm Ngụy Vương.

Thấy vậy, Tào Tháo cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Cô muốn làm Chu Văn Vương, hảo một cái Chu Văn Vương a." Giọng nói u u của Lưu Triệt truyền đến khiến tim Tào Tháo nảy lên một nhịp.

Con trai Chu Văn Vương không phải là Chu Vũ Vương sao?

Không soán Hán là để lót đường cho con trai Tào Phi, vì Tào Phi không có uy vọng chinh chiến sa trường, chỉ có cách để Tào Phi soán Hán, cải triều hoán đại, đại phong công thần, ban xuống ân đức mới có thể nâng cao uy vọng.

Hình ảnh tiếp tục chuyển động.

Tào Ngụy đại Hán, Tam Quốc đỉnh lập.

Tư Mã Viêm thống nhất thiên hạ, quốc hiệu là Tấn.

Sau đó là Ngũ Hồ loạn Hoa.

Đại địa bị ngoại bang xâm lược, sinh sát dư đoạt, thời đại đen tối nhất trong lịch sử người Hán đã giáng lâm.

Cho đến thời Tùy Đường, loạn lạc thiên hạ mới kết thúc.

Đường triều thành lập, Lý Thế Dân phát động biến biến Huyền Vũ Môn, giam cha giết anh để kế vị.

Kể từ Lý Thế Dân, tông thất Đại Đường đời đời đều loạn, cha

giết con, con thí cha, tựa như nhân quả luân hồi không dứt.

Tất cả những điều đó đều không thể che giấu được bởi danh xưng Thiên Khả Hãn.

Đường diệt, Ngũ Đại Thập Quốc, cuối cùng đến nhà Tống.

Liêu quốc, Tây Hạ, Đại Kim.

Mông Cổ nam hạ, thống nhất thiên hạ.

Chu Nguyên Chương quét ngang lục hợp bát hoang, thành lập Minh triều...

Hình ảnh cuối cùng dừng lại ở khoảnh khắc Thanh triều diệt vong.

Chế độ hoàng đế kéo dài hai ngàn năm của người Hán cáo chung.

Lúc này, sắc mặt cả sáu người đều vô cùng khó coi.

Lịch sử tàn khốc hiện ra ngay trước mắt.

Vương triều thay thế, hồ nhân loạn Hoa.

Đặc biệt là Ngũ Hồ loạn Hoa và Mông Cổ xâm lược khiến những người theo chủ nghĩa dân tộc chí thượng như Doanh Chính, Lưu Triệt đầy rẫy sát ý.

"Đây là những sự kiện chính trong lịch sử, đại đa số thế giới của các ngươi cũng tương tự như vậy." "Tất nhiên thế giới của các ngươi đều là hình chiếu từ chủ thế giới, cho nên trong tình huống đại thế lịch sử không đổi, có lẽ sẽ có một vài thay đổi nhỏ, ví dụ như tu luyện chi đạo xuất hiện." Thạch lão nói.

"Dám hỏi Thạch lão, liệu có thể cho quả nhân quan sát tương lai của mình một chút không?" Doanh Chính bước lên phía trước, chắp tay nói.

"Tương lai..." Thạch lão cười cười, thần sắc không đổi: "Mỗi

người nhập học Chư Thiên Học Viện đều có một cơ hội tra xem tương lai của mình." "Cơ hội này là học viện tặng không, mỗi học viên chỉ có duy nhất một lần." "Trong lòng mặc niệm, ngọc bài sẽ tự động dẫn dắt ý thức của các ngươi đi sâu vào trường hà thời không để quan sát tương lai." "Đây là tương lai nguyên định." "Nhưng khi các ngươi bước vào Chư Thiên Học Viện, vận mệnh đã hóa thành hư vô, không thể dò xét, không thể tra cứu nữa." Tiếp đó, Thạch lão nói thêm một vài công năng của ngọc bài rồi để sáu người trở về.

"Những cảnh tượng ngày hôm nay có lẽ quá huyền huyễn đối với các ngươi, cần thời gian để tiếp nhận." "Lần tiếp dẫn này đến đây là kết thúc." "Sau này khi ngọc bài rung động, học viện sẽ tiếp dẫn các ngươi.

Khoảng cách giữa các lần sẽ đủ để các ngươi sắp xếp ổn thỏa việc trong thế giới của mình." Thạch lão nói xong, Doanh Chính liền hỏi điều thắc mắc trong lòng: "Dám hỏi Thạch lão, Chư Thiên Học Viện tiếp dẫn chúng ta với mục đích gì?" Lý Thế Dân và những người khác cũng nhìn về phía Thạch lão.

Phải, Chư Thiên Học Viện vắt ngang vạn giới, đứng trên đỉnh cao của chư thiên.

Một tồn tại khủng bố như thế tại sao lại chiêu thu bọn họ làm học viên?

Nói một cách tự giễu, bọn họ ở Chư Thiên Học Viện có lẽ còn không bằng một ngọn cỏ.

"Chuyện này..." Thạch lão cũng không rõ lắm, vì Sở Nguyên khi điểm hóa hắn không để lại thông tin này.

"Oanh..." Ngay lúc đó, hư không vỡ vụn, Sở Nguyên trong bộ thường phục màu đen bước ra.

“Tông chỉ của Chư Thiên Học Viện là bồi dưỡng Nhân Đạo Chi Chủ.” “Tất nhiên, mục tiêu đó hiện tại còn quá xa vời.” “Mục tiêu trước mắt là giúp các ngươi siêu thoát khỏi thế giới của chính mình, trong hỗn độn vô tận kiến lập Liên minh Đa nguyên Vũ trụ của nhân tộc.” “Từ đó thúc đẩy văn minh nhân tộc phát triển, làm lớn mạnh Nhân Đạo.” “Ngài là ai?” Sáu người Doanh Chính đồng loạt nhìn về phía Sở Nguyên.

Sở Nguyên thần sắc bình tĩnh, đạm mạc nói: “Nhân tộc Sở Nguyên, trong hỗn độn, tôn hiệu là Nguyên Sơ Đạo Tôn.” “Các ngươi có thể gọi ta là Viện trưởng.” “Viện trưởng?” Ánh mắt Doanh Chính và những người khác chợt co rút lại.

Vị này chính là người sáng lập Chư Thiên Học Viện sao?

Đạo Tôn là tồn tại đẳng cấp nào?

“Dựa vào cảnh giới của các ngươi hiện tại không thể nhìn thấu được cảnh giới của ta đâu, hãy nỗ lực trưởng thành đi.” Sở Nguyên phất tay, đưa sáu người trở về thế giới của họ.

Thiên - Địa - Nhân tam đạo, Thiên Đạo sụp đổ nhưng sẽ không biến mất, chung quy sẽ có một ngày tụ lại.

Nhân Đạo Chi Chủ theo lý luận có thể là bất kỳ sinh linh nào trong chư thiên vạn giới, vạn vật sinh linh đều thuộc về Nhân Đạo.

Nhưng hắn muốn thử xem Chư Thiên Học Viện có thể bồi dưỡng ra một Nhân Đạo Chi Chủ thật sự hay không.

“Ngươi hãy làm quen với những thứ trong học viện đi, sau này ngươi chính là khí linh của Chư Thiên Học Viện.” Sở Nguyên nhìn Thạch lão nói.

“Tuân lệnh.” Thạch lão vội vàng gật đầu.

Chương 134

Sở Nguyên khẽ gật đầu, bước ra một bước, tức khắc trở về trong thế giới Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, tại thế giới Tiên Võ Chiến Quốc.

Doanh Chính vừa trở về Lan Trì Cung ngồi trên giường sập, thần sắc không ngừng biến hóa.

"Chư Thiên Học Viện..." "Đại Tần, Thủy Hoàng Đế..." "Phong thiền Thái Sơn, Triệu Cao, Lý Tư, Phù Tô, Hồ Hợi..." Vô số quang ảnh lướt qua não hải Doanh Chính, cuối cùng quay về bình lặng.

"Ngọc bài, quả nhân muốn sử dụng cơ hội quan trắc tương lai, nhìn thấu vận mệnh của mình." Hít sâu một hơi, Doanh Chính mặc niệm trong lòng.

"Ong ong..." Tức thì, Doanh Chính cảm thấy cảnh vật xung quanh biến đổi.

"Rào rào..." Giữa hư không, một con sông dài vô tận từ từ hiện ra, bị dẫn dắt tới.

Ý thức Doanh Chính chìm vào trường hà thời không, nhìn về phía tương lai.

"Oanh..." Trong chốc lát, vô vàn thông tin như hồng lưu tràn vào não hải, hóa thành ký ức được Doanh Chính hấp thụ.

Lữ Bất Vi, La Võng...

Thành Kiều...

Hắc Bạch Huyền Tiễn...

Truyền nhân Tung Hoành Cái Nhiếp...

Cửu công tử Hàn Phi, Lưu Sa...

Thương Long Thất Túc...

Triệu Cơ, Lao Ái...

Trong Lan Trì Cung, tay phải Doanh Chính đột nhiên siết chặt, trên người tỏa ra sát ý lạnh lẽo lẫm liệt.

Trừ khử Lao Ái, định tội Lữ Bất Vi, nắm giữ đại quyền...

Diệt lục quốc, thống nhất thiên hạ.

Xưng hiệu Thủy Hoàng, phong thiền Thái Sơn.

Năm lần đông tuần, băng thệ tại Sa Khâu.

Hồ Hợi kế vị...

Khi Hồ Hợi bị Triệu Cao giết chết, Tần triều diệt vong, ý thức của Doanh Chính cũng từ trường hà thời không lui ra.

Lúc này, sắc mặt hắn đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, đôi mắt như tinh hải rực rỡ, cổ tỉnh vô ba.

"Hù..." Doanh Chính đứng dậy, đứng trước bệ cửa sổ.

"Quả nhân còn một ngày, Đại Tần vĩnh viễn không bao giờ vong." Tại Hồng Hoang, khi Sở Nguyên trở về lãnh địa Thế Giới Thụ, Nữ Oa và Hậu Thổ cũng đã chọn xong lão sư cho Chư Thiên Học Viện.

Thương Hiệt truyền thụ văn minh chi đạo.

Hiên Viên truyền thụ chiến tranh quân trận chi pháp.

Ngoài ra, tại tổ địa nhân tộc còn tuyển chọn thêm một số Đại La Kim Tiên chuyên tu bàng môn chi đạo để truyền thụ luyện đan, luyện khí.

Sở Nguyên không can thiệp vào việc này.

Hắn không định can thiệp quá nhiều vào Chư Thiên Học Viện,

giao cho Nữ Oa là được.

Tài nguyên đặt ở đó, còn sáu người Doanh Chính có thể trưởng thành đến mức nào thì phải xem bản thân bọn họ.

Hiện tại, Sở Nguyên quan tâm hơn đến ba ngàn Ma Thần còn lại trong hỗn độn.

Vận Mệnh Đạo Tôn không biết đã đi đâu, khó lòng tìm kiếm.

Dương Mi đại tiên sau khi giao lưu đã rời đi để tìm kiếm một hiểm địa trong hỗn độn.

Hiện tại, người mà Sở Nguyên có thể tìm thấy chỉ có một.

Hư Thực Chi Chủ.

Trở lại Hồng Hoang, Sở Nguyên thu hồi Thời Gian Chi Luân, lập tức bước chân rời đi.

Thế giới hỗn độn mênh mông vô tận.

Nơi này không có khái niệm thời gian và không gian, sinh linh dưới cấp Đại La đi vào sẽ bị yên diệt ngay lập tức.

Trên cấp Đại La, ngay cả Thánh nhân cũng khó phân biệt phương hướng.

Nhưng Sở Nguyên thì khác.

Cảnh giới Đạo Tôn đứng trên đỉnh cao của chư thiên vạn giới, hỗn độn trong mắt hắn chỉ là một thế giới nơi vô số căn nguyên đại đạo hội tụ.

Dựa theo các điểm nút đại đạo trong hỗn độn, hắn có thể dễ dàng đi ra một con đường.

Hư Thực Chi Chủ không khó tìm, ông ta hóa hư vi thực trong hỗn độn, sáng tạo vô số thế giới, khí hư thực có mặt ở khắp nơi.

Men theo từng tia khí hư thực, mỗi bước chân của Sở Nguyên đều vượt qua vô ngần thiên địa.

Xung quanh hắn, vô số thế giới nhấp nháy, đó là những phôi thai hỗn độn hóa thành.

Vạn vật sinh linh, thiên địa tạo hóa.

Trong đó có thế giới do mảnh vỡ Hồng Hoang diễn hóa, có thế giới do Hư Thực Chi Chủ sáng tạo, cũng có vô số thế giới hình chiếu.

Thậm chí có cả những thế giới do bản thân hỗn độn tự sinh ra.

Địa thủy phong hỏa cuộn trào, đại đạo chư thiên tung hoành.

Trong hỗn độn mỗi khắc đều có thế giới mới xuất hiện, cũng có vô số thế giới bị hủy diệt, tuần hoàn không dứt.

Cùng lúc đó, giữa hỗn độn, một vị Ma Thần Hỗn Độn thông thiên triệt địa vắt ngang, quanh thân bao quanh bởi thần quang vô tận.

Trước mặt ông ta, giữa khí hư thực tràn ngập, vô số thế giới sinh diệt không ngừng.

Đó chính là Hư Thực Chi Chủ, người nắm giữ Hư Thực Đại Đạo, có thể biến hư ảo thành hiện thực.

"Ân?" Đột nhiên, Hư Thực Chi Chủ đang cảm ngộ thế giới đại đạo mở mắt ra, quay người nhìn về phía hỗn độn.

"Xoạt..." Hư không bị xé rách mạnh mẽ, hiện ra một đường hầm.

Sở Nguyên trong bộ hắc bào bước ra, ánh mắt bình tĩnh nhìn Hư Thực Chi Chủ.

"Ngươi là Nguyên Sơ Đạo Chủ?" "Không đúng, hiện tại dường như nên gọi là Nguyên Sơ Đạo Tôn." Hư Thực Chi Chủ nhìn Sở Nguyên lên tiếng.

Đạo âm vang dội chấn động hỗn độn, xé rách hư không.

“Hư Thực Chi Chủ.” Sở Nguyên khẽ nói, ánh mắt chuyển hướng nhìn về phía các thế giới bao quanh Hư Thực Chi Chủ.

Những phương thế giới đó, mỗi cái đều hàm chứa một nền văn minh khác nhau.

Phù văn chi đạo...

Tu chân chi đạo...

Thần đạo, Tiên đạo...

Tín ngưỡng chi đạo...

Phật đạo, Ma đạo, Võ đạo...

Khoa kỹ chi đạo...

Ý niệm chi đạo, Tâm linh chi đạo...

Mỗi một thế giới đều đại diện cho một đại đạo được thôi diễn đến cực hạn.

Vô số thế giới vây quanh, tương đương với việc nắm giữ vô tận đại đạo.

“Hóa hư vi thực, luyện giả vi chân.” “Ngươi diễn hóa thế giới trong hỗn độn là để cảm ngộ đại đạo uẩn hàm trong đó sao?” “Ngươi muốn tu luyện tất cả đại đạo trong hỗn độn?” Sở Nguyên nhìn Hư Thực Chi Chủ, thần sắc có chút kỳ lạ.

“Có gì không thể?” Hư Thực Chi Chủ thần sắc không đổi, nghiêm túc nói: “Năm đó Bàn Cổ cũng tu luyện ba ngàn đại đạo đến đỉnh cao mới đạt được sức mạnh cực hạn, ba ngàn Ma Thần không một ai địch nổi.

Đại đạo hoàn mỹ cuối cùng sẽ trở thành sức mạnh cực hạn.”

Giọng nói của Hư Thực Chi Chủ có chút dao động, lộ vẻ hướng vãng đối với sức mạnh của Bàn Cổ.

Chương 135

"Chí hướng tốt." Sở Nguyên gật đầu.

Tu luyện chi đạo tuy khác đường nhưng cuối cùng đều về một mối, phải vạn đạo quy nhất mới có thể siêu thoát đại đạo.

Hư Thực Chi Chủ như vậy, Vận Mệnh Đạo Tôn như vậy, Dương Mi đại tiên như vậy, và Sở Nguyên cũng vậy.

Là Địa Đạo Chi Chủ, trong luân hồi, vạn giới sinh linh đều sẽ mang ấn ký luân hồi.

Mỗi một người tu luyện đều tương đương với việc đóng góp cho hắn, Sở Nguyên mỗi khắc đều mạnh lên.

Ba ngàn đại đạo, tám trăm bàng môn, mười vạn tiểu đạo, không gì là hắn không biết.

Khi những đại đạo đó đều tu luyện đến đỉnh cao, hắn cũng sẽ đạt tới cảnh giới của Bàn Cổ.

Đạo chi đỉnh cao chính là lực chi cực hạn.

Trong hỗn độn, Đại Đạo thống ngự vạn đạo, bản thân nó là tập hợp thể của vạn đạo.

Nếu không đi bước này thì làm sao nói đến siêu thoát?

Chỉ là, tán thành thì tán thành, nhưng đối với phương pháp của Hư Thực Chi Chủ thì Sở Nguyên không dám khen ngợi.

Dùng khí hư thực tạo ra thế giới, suy cho cùng cũng chỉ là một hình thức cụ hiện.

Đại đạo trong thế giới đó tuân theo ý niệm của người huyễn hóa, có mạnh có yếu, có hợp lý cũng có sơ hở (bug).

Cộng thêm ý thức chủ quan của Hư Thực Chi Chủ, những thế giới huyễn hoặc sau khi được tạo ra thường bị vặn vẹo đại đạo dẫn đến sụp đổ.

Hóa hư vi thực chung quy không phải là chân chính dùng sức mạnh của mình khai thiên tịch địa.

"Ba ngàn Ma Thần đều là những kẻ cạnh tranh trên con đường siêu thoát, ngươi trương dương như thế này không sợ các Ma Thần khác giết sao?" Sở Nguyên nhìn Hư Thực Chi Chủ hỏi.

Hiện tại trong hỗn độn có rất nhiều Đạo Tôn, ngoài Sở Nguyên ra chỉ có Hư Thực Chi Chủ là bại lộ rõ ràng nhất.

Sở Nguyên thì không sao, trận chiến với Vận Mệnh Đạo Tôn đã chấn động cả hỗn độn, Vận Mệnh còn bại thì ai dám phạm vào?

Nhưng Hư Thực Chi Chủ thì khác, thực lực không quá mạnh, trong cuộc tranh giành đại đạo, thà giết lầm còn hơn bỏ sót.

Ông ta có thể sống đến bây giờ thực sự nằm ngoài dự kiến của Sở Nguyên.

"Kẻ muốn giết ta không ít, đáng tiếc là bọn chúng cũng kiêng kị lẫn nhau." Hư Thực Chi Chủ cười cười, thần sắc bình thản: "Kẻ có thể giết được ta chỉ có vài người.

Tuy nhiên tất cả bọn họ, ngay cả Vận Mệnh, cũng không thể đảm bảo sau khi giết ta mà không bị thương.

So với kẻ yếu, những Ma Thần cường đại bị thương sẽ càng dễ bị các Ma Thần khác tấn công hơn.

Cho nên hoàn cảnh của ta nhìn thì nguy hiểm nhưng thực chất lại an toàn nhất.

Kẻ nào dám ra tay trước kẻ đó sẽ chết trước." Hư Thực Chi Chủ

nhe răng cười, trên người bộc phát ra khí tức hung cuồng bạo liệt.

Sở Nguyên nhướn mày, khẽ gật đầu.

Cùng là Đạo Tôn, ngay cả khi cầm Bàn Cổ Rìu muốn giết Hư Thực Chi Chủ cũng không thể đảm bảo sẽ bình an vô sự.

Nếu giết Hư Thực Chi Chủ mà bản thân trọng thương, Vận Mệnh Đạo Tôn và những Ma Thần ẩn nấp trong bóng tối liệu có ngồi yên?

Câu trả lời là không.

Nếu ngày đó thực sự xảy ra, e rằng các Ma Thần khác sẽ đồng loạt liên thủ tiêu diệt kẻ đó trước, vì bọn họ không muốn thấy một "Bàn Cổ" thứ hai xuất hiện.

"Tìm ta chắc không phải chỉ để nói mấy lời vô ích này chứ?" "Có vấn đề gì cứ hỏi đi.

Một câu hỏi đổi lại một nhân tình." Hư Thực Chi Chủ nhìn Sở Nguyên nói.

"Biết làm ăn đấy." Sở Nguyên liếc nhìn một cái, nhạt giọng nói.

"Ba ngàn Ma Thần năm xưa, giờ còn lại những ai?" Sở Nguyên hỏi.

"Ba ngàn Ma Thần?" Hư Thực Chi Chủ nhìn Sở Nguyên với vẻ quái dị: "Ngươi không định đi tìm để giết bọn họ trước chứ?" "Chuyện này ngươi không cần bận tâm." Sở Nguyên đáp.

"Được thôi." Hư Thực Chi Chủ cũng không quá để ý, dù sao cũng không liên quan đến mình.

"Đại kiếp khai thiên có bao nhiêu kẻ thoát được ta cũng không rõ lắm.

Qua vô tận tuế nguyệt, ta hành tẩu hỗn độn chỉ thấy được Không Gian Ma Thần Dương Mi và Vận Mệnh Đạo Tôn.

Ngoài ra còn có Vô Hạn Chi Chủ, Đoái Hoán Chi Chủ, Ác Mộng Chi Chủ.

Ba kẻ này sau khi Hồng Hoang sụp đổ mới bắt đầu hoạt động trong hỗn độn, cũng chính vì thế mới bị ta cảm ứng được.

Còn những kẻ khác hoặc là đã chết, hoặc là còn sống nhưng đang lẩn trốn.

Ở cảnh giới của chúng ta, nếu một lòng muốn trốn thì không ai tìm ra được." Hư Thực Chi Chủ nói.

"Vô Hạn Chi Chủ, Đoái Hoán Chi Chủ, Ác Mộng Chi Chủ..." Sở Nguyên khẽ nhíu mày.

Ma Thần Hỗn Độn năm xưa trốn thoát không ít a.

"Có cách nào tìm thấy bọn họ không?" Sở Nguyên hỏi.

"Không có." Hư Thực Chi Chủ không chút do dự trả lời ngay: "Ma Thần Hỗn Độn đều có thủ đoạn riêng, muốn tìm cơ bản là không thể." "Được rồi." Sở Nguyên cũng không mấy bất ngờ, điểm này hắn đã chuẩn bị tâm lý từ sớm.

Sau khi thành Đạo Tôn, hắn cũng từng vận dụng đại pháp lực, một mắt nhìn khắp chư thiên vạn giới và hỗn độn hư không nhưng không có phát hiện gì.

Ma Thần Hỗn Độn không có kẻ yếu, cùng là Đạo Tôn, Sở Nguyên cũng không có cách nào tìm ra bọn họ.

"Một cái nhân tình này ta ghi nhớ." Sở Nguyên nói với Hư Thực Chi Chủ một câu rồi quay người rời đi.

"Hẹn gặp lại." Hư Thực Chi Chủ cười ha hả, tiếp tục sáng tạo thế giới trong hỗn độn.

Trở về thế giới Hồng Hoang, Sở Nguyên tiến vào Lục Đạo Luân

Hồi trong U Minh giới.

"Vạn đạo quy nhất, trên con đường siêu thoát chắc chắn sẽ có một trận đại chiến.

Để bảo hiểm, ta cần một món chí bảo." Nhìn vào Lục Đạo Luân Hồi đang chậm rãi xoay tròn, ánh mắt Sở Nguyên lấp lánh, đạo vận trên người dâng trào.

Vô lượng lượng kiếp, con đường siêu thoát hiện ra, lúc đó tất cả Đạo Tôn trong hỗn độn đều sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh.

Bàn Cổ khai thiên còn có Khai Thiên Thần Rìu, Hỗn Độn Thanh Liên và Tạo Hóa Ngọc Điệp trợ giúp.

Muốn đi con đường siêu thoát phải chuẩn bị thật tốt mọi thứ.

Chí bảo nhất định phải có, một công một thủ là thỏa đáng nhất.

Hiện tại trong tay hắn chỉ có một món chí bảo là Hỗn Độn Châu, thiên về phòng ngự hơn là tấn công.

Chí bảo tấn công...

Thời Gian Chi Luân và Hỗn Loạn Quyền Trượng đều là Hỗn Độn Linh Bảo, uy lực hơi yếu, nên thiếu một món chí bảo tấn công.

Thứ phù hợp nhất chính là Lục Đạo Luân Hồi.

Lấy chư thiên vạn giới làm lò, trường hà tuế nguyệt làm củi, Lục Đạo Luân Hồi làm phôi, miễn cưỡng có thể luyện chế thành một món chí bảo rồi.

"Bắt đầu thôi." Sở Nguyên hạ quyết tâm, bước vào trong Luân Hồi rồi biến mất.

"Oanh..." Đạo vận vô lượng bùng phát, chậm rãi dung hợp với Lục Đạo Luân Hồi, lan tỏa về phía chư thiên vạn giới.

Sở Nguyên bế quan, Chư Thiên Học Viện dần đi vào quỹ đạo.

Nữ Oa và Hậu Thổ sau khi tìm được lão sư liền triệu tập Doanh Chính và những người khác tới.

"Chỉ có sáu người thôi sao?" Thương Hiệt và những người khác nhìn nhau.

Để bọn họ chuyên môn dạy bảo sáu người này chẳng phải là đại tài tiểu dụng sao?

Tuy nhiên trong lòng phàn nàn nhưng không ai dám thể hiện ra, chỉ có thể nghe theo hai vị nương nương.

Dạy học mà, cũng không khó gì.

Nhưng so với Thương Hiệt, sự chấn động trong lòng sáu người Doanh Chính càng không lời nào tả xiết.

Phó viện trưởng là Nữ Oa nương nương và Hậu Thổ nương nương?

Văn Thánh Thương Hiệt?

Hữu Sào Thị, Hiên Viên Hoàng Đế?

Chương 136

Thật sự không phải đang đùa giỡn chứ?

Thấy vậy, Thương Hiệt lên tiếng giải thích một hồi: "Chỉ là ở những thế giới khác nhau mà thôi.

Thế giới Hồng Hoang tan vỡ, bản nguyên Thiên Đạo sụp đổ tán lạc vào chư thiên vạn giới, ấn ký Hồng Hoang cũng theo đó tản ra.

Cho nên trong hỗn độn chỉ cần thế giới nào bắt được một ít thông tin ấn ký đều sẽ diễn sinh ra một ta khác.

Thương Hiệt trong nhận thức của các ngươi chỉ là hóa thân của ta.

Nếu muốn, ta có thể thu hồi những hóa thân đó bất cứ lúc nào, một niệm có thể khiến vạn giới yên diệt.

Vì vậy đừng kinh ngạc, nhiệm vụ của các ngươi là học tập." Từ đó, sáu người Doanh Chính vẫn còn đang choáng váng bắt đầu cuộc đời học tập tại Chư Thiên Học Viện.

Văn minh chi đạo, quân trận chi pháp... luyện đan, luyện khí... và quan trọng nhất là phương pháp đúc tiên đình thần triều.

Khí vận chứng đạo pháp, bắt đầu từ một phương vương triều, sau khi siêu thoát khỏi thế giới của mình thì bắt đầu nhắm tới chư thiên vạn giới, cuối cùng trở thành cự đầu vô thượng vắt ngang đa nguyên vũ trụ và vạn giới thứ nguyên.

Đó cũng là mục tiêu đầu tiên của sáu người Doanh Chính.

Sáu đại vương triều siêu thoát thế giới, hợp thành Liên minh Đa nguyên Vũ trụ của nhân tộc trong hỗn độn, thúc đẩy nhân đạo phát triển.

Sau đó lấy đây làm cơ sở, từng bước thúc đẩy Chư Thiên Học Viện lớn mạnh cho đến khi Nhân Đạo Chi Chủ xuất thế, vô lượng lượng kiếp giáng lâm.

Chớp mắt đã triệu năm trôi qua.

Trong Hồng Hoang, tại U Minh giới, Lục Đạo Luân Hồi vẫn không ngừng xoay tròn, đưa từng linh hồn vào các thế giới khác nhau.

Lúc này trong sáu vòng xoáy lớn có từng sợi ánh sáng đại đạo xếp hàng, pháp tắc lan tỏa.

Vô số sợi quang tuyến bắt đầu từ Lục Đạo Luân Hồi lan ra khắp mọi ngóc ngách của chư thiên vạn giới.

"Mất triệu năm cuối cùng cũng đặt xong cơ sở, còn lại phải dựa vào vô tận tuế nguyệt để tích lũy thôi." Sở Nguyên bước ra từ Luân Hồi, quay đầu nhìn vòng xoáy luân hồi đang chậm rãi xoay chuyển, thần sắc bình tĩnh.

Chư Thiên vạn giới quá hùng vĩ, ngay cả Vô Cực Đạo Tôn cũng phải tốn triệu năm mới đặt xong cơ sở.

Nhưng chỉ cần chí bảo thành công thì tất cả đều xứng đáng.

Triệu năm phát triển đã khiến Chư Thiên Học Viện trở thành bá chủ vắt ngang vạn giới chư thiên và đa nguyên vũ trụ vô tận.

Trong triệu năm đó Chư Thiên Học Viện vẫn chỉ có sáu người, nhưng sáu người này lại kiến lập nên những thế lực vô thượng trong hỗn độn.

Tiên Tần, Thần Hán, Thánh Đường, Đạo Tống, Vũ Minh và Quỷ Ngụy.

Trong nhân tộc, sáu đại tiên đình thần triều này, mỗi phương đều vắt ngang chư thiên vạn giới và thứ nguyên vũ trụ vô tận.

Sáu bên liên hợp lại chính là Liên minh Đa nguyên Vũ trụ số một trong chư thiên vạn giới.

Trong đó thất tinh Vĩnh Hằng sinh mệnh Đại La tôn giả có tới gần trăm vị.

Hồng Hoang triệu năm, ở chư thiên vạn giới đã là hàng chục tỷ năm.

Vô tận tuế nguyệt trôi qua, trong hỗn độn xuất hiện thêm rất nhiều cường giả Đại La.

Đại La Kim Tiên có thể đặt chân vào hỗn độn, do đó trong chư thiên vạn giới bắt đầu hiện lên các phương thế lực.

Đại La thánh địa, vô thượng tông phái, tiên đình hoàng triều, đỉnh tiêm chủng tộc.

Mỗi một Đại La Kim Tiên đều đại diện cho một phương bá chủ trong hỗn độn.

Chư Thiên vạn giới vô tận văn minh va chạm, các loại hệ thống tu luyện phức tạp.

Để thuận tiện, Chư Thiên Học Viện đã đứng ra phân định đẳng cấp cảnh giới trong hỗn độn.

Đơn giản rõ ràng, tổng cộng có mười tinh.

Nhất tinh đến tam tinh là dưới cấp tiên cảnh, đối chiếu với võ đạo là Thiên Nhân, Động Thiên.

Tứ tinh đến lục tinh tương đương với Thần Ma Thập Nhị Trọng Thiên, đỉnh cao nhất sánh ngang với Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn.

Thất tinh Đại La: nhảy ra khỏi trường hà thời không, thu hồi nhân quả bản thân, bất tử bất diệt.

Ngay cả khi bị giết cũng có thể dựa theo ấn ký trong minh minh để

quy lai.

Cảnh giới này đã mang một tia ý nghĩa vĩnh hằng, do đó thất tinh Đại La còn được gọi là Vĩnh Hằng cảnh.

Trên thất tinh là bát tinh Hỗn Nguyên, cửu tinh Đạo Chủ, thập tinh Đạo Tôn.

Trong đó cảnh giới Chuẩn Thánh giữa Đại La và Hỗn Nguyên được quy vào thất tinh.

Trong hỗn độn chỉ cần có thất tinh Đại La trấn giữ là đã được coi là một phương bá chủ.

Liên minh Đa nguyên Vũ trụ của nhân tộc do sáu đại tiên đình hội tụ lại càng là bá chủ trong bá chủ.

Sự phát triển qua vô tận tuế nguyệt đã đưa uy danh nhân tộc lên tới cực điểm.

Đương nhiên làm như vậy cũng xúc phạm đến lợi ích của một số người.

"Oanh..." Trong hỗn độn, sâu trong hư không vô tận có một phương thế giới hoàn mỹ bao la vắt ngang.

Cả thế giới trông giống như một quả cầu sáng trắng lớn, bên trong là những con phố và căn phòng dài vô tận.

Những sinh linh đeo đồng hồ trên tay đi lại bên trong.

Ở trung tâm thế giới là bản nguyên thế giới, một quả cầu sáng nhỏ hơn nhiều, trên đó có vô số sợi tơ xuyên thấu hư không kết nối với các thế giới khác nhau.

Thế giới này mang tên Không Gian Vô Hạn, còn gọi là Không Gian Chủ Thần.

Những sinh linh đeo đồng hồ trong thế giới đó được gọi là Kẻ

Luân Hồi, còn quả cầu sáng lớn chính là Chủ Thần.

Lúc này từ trong quả cầu sáng đó bắn ra một tia nhìn, khí tức lẫm liệt bùng phát quét sạch hỗn độn vô tận.

Vô Hạn Chi Chủ.

Không Gian Vô Hạn là do Vô Hạn Chi Chủ tạo ra, sự tu luyện của ông ta cần vô tận bản nguyên thế giới.

Trước khi chư thiên vạn giới xuất hiện, chỉ dựa vào các thế giới tự phát trong hỗn độn và các thế giới do Hư Thực Chi Chủ tạo ra thì Không Gian Vô Hạn phát triển rất chậm.

Nhưng từ khi Hồng Hoang tan vỡ hóa thành chư thiên vạn giới, Vô Hạn Chi Chủ biết cơ hội của mình đã đến.

Bản nguyên Thiên Đạo vỡ vụn rơi vào vạn giới, trường hà thời không và vận mệnh từ Hồng Hoang cũng lan tỏa ra chư thiên.

Điều này khiến cho vô số thế giới nhanh chóng xuất hiện trong chư thiên vạn giới.

Một thế giới khai tịch sẽ có vô số vị diện song song, thậm chí là các thế giới hình chiếu.

Điều này giúp Không Gian Vô Hạn đón nhận một đợt phát triển thần tốc.

Thông qua việc thu hoạch bản nguyên thế giới, thực lực của Vô Hạn Chi Chủ cũng tăng vọt.

Tuy nhiên những năm gần đây tốc độ tăng trưởng bản nguyên rõ ràng đã giảm bớt, nguyên nhân là do Chư Thiên Học Viện.

Việc Nguyên Sơ Đạo Tôn sáng lập Chư Thiên Học Viện, những kẻ cần biết trong hỗn độn đều đã biết.

May mắn là Chư Thiên Học Viện chỉ có sáu người.

Do đó Vô Hạn Chi Chủ không muốn đối đầu với Sở Nguyên nên đã cố ý tránh né các thế giới của nhóm Doanh Chính.

Tuy nhiên theo thời gian, Tiên Tần, Thần Hán, Thánh Đường, Vũ Minh... sáu đại tiên đình lần lượt trỗi dậy, khuếch trương mạnh mẽ trong hỗn độn, chiếm cứ vô số thế giới.

Điều này khiến Vô Hạn Chi Chủ không thể ngồi yên được nữa.

Liên minh Đa nguyên Vũ trụ của nhân tộc khuếch trương trong hỗn độn đã chạm đến lợi ích của ông ta.

Đại đạo chi tranh, bất tử bất hưu.

Cho nên Vô Hạn Chi Chủ không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, chuẩn bị ra tay xóa sổ sáu đại tiên đình thần triều.

Dù sao cũng chỉ là một lũ sinh mệnh cấp thất tinh Đại La, muốn giết muốn lột chẳng phải chỉ trong một niệm sao?

Thế nhưng khi định tấn công, ông ta lại phát hiện sáu đại tiên đình đều được bảo hộ bởi một luồng sức mạnh.

Chương 137

Ngay cả Đạo Tôn cũng khó lòng phá bỏ ngay lập tức.

Nguồn gốc của luồng sức mạnh đó chính là từ Chư Thiên Học Viện.

Vô Hạn Chi Chủ lập tức chùn bước.

Ông ta tự nhiên có thực lực phá vỡ phòng hộ của ngọc bài học viện, nhưng ít nhất cần thời gian một nhịp thở.

Một nhịp thở là đủ để kinh động đến Sở Nguyên, giúp hắn lần theo ấn ký đại đạo mà tìm tới.

Với tính cách bá đạo của Sở Nguyên, một trận sinh tử đại chiến là khó tránh khỏi.

Quan trọng nhất là ông ta đánh không lại Sở Nguyên.

Trận chiến năm xưa ngay cả Vận Mệnh Đạo Tôn còn bị trảm.

Tuy tự nhận thực lực mạnh mẽ nhưng ông ta cũng không dám đối chiến với Sở Nguyên.

Nhưng đại đạo chi tranh không cho phép lùi bước.

Vì vậy ông ta chuẩn bị dùng thủ đoạn khác để diệt sáu đại tiên đình.

Thủ đoạn đó chính là các Kẻ Luân Hồi trong Không Gian Vô Hạn.

Chinh phạt giữa các thế lực trong hỗn độn là chuyện thường tình.

Chỉ cần ông ta không trực tiếp ra mặt lấy lớn hiếp nhỏ, Nguyên Sơ Đạo Tôn cũng không có lý do gì để ra tay.

Vô Hạn Chi Chủ tâm niệm động một cái, vô số tiểu đội luân hồi

đang truyền tống lập tức chuyển hướng, xuyên không về phía sáu đại tiên đình.

"Đi tranh giành đi." "Hãy lật đổ toàn bộ lũ tiên đình thần triều đáng chết đó." Ánh mắt Vô Hạn Chi Chủ lẫm liệt nhìn theo các tiểu đội luân hồi tiến vào các thế giới rồi lại nhắm mắt lại.

Cùng lúc đó, trong thế giới hỗn độn, tại Thái Hư Đại Vũ Trụ.

"Xoạt..." Thần quang vô tận xé rách hư không, đưa tới từng đội khách không mời mà đến.

"Ân?" Tại Tiên Long quân triều, Quốc sư Nguyệt Thần đang đứng trên Khâm Thiên Giám đột nhiên ngẩng đầu lên.

"Đó là Kẻ Luân Hồi sao?" Đôi mắt ẩn sau lớp sa che mặt hiện lên thần sắc bí hiểm, Nguyệt Thần nhìn thoáng qua thần quang trên thiên khung rồi quay người đi về phía hoàng cung.

"Kẻ Luân Hồi?" "Không Gian Vô Hạn sao?" Trong đại điện, đứng trước mặt Nguyệt Thần là một thanh niên nho nhã ôn hòa.

Người này có tám phần giống Doanh Chính, thoạt nhìn như cùng một người, điểm khác biệt duy nhất là khí chất.

"Đúng vậy, thưa công tử Phù Tô." Nguyệt Thần khẽ gật đầu.

Thái Hư Đại Vũ Trụ là một phương đại thiên thế giới, thánh địa và cổ tộc san sát, cường giả xuất hiện lớp lớp.

Thủy Hoàng Đế Doanh Chính để đề phòng vạn nhất nên đã phái đích thân Phù Tô tới đây, đồng thời các cường giả Chư Tử Bách Gia cũng đi theo hỗ trợ.

Năm xưa Doanh Chính đạt được kinh thiên cơ duyên nhập học Chư Thiên Học Viện, sau đó nhanh chóng trỗi dậy diệt Lao Ái, trừ Lữ Bất Vi, thân chính Đại Tần.

Nhờ có Chư Thiên Học Viện chống lưng lại có thể giao lưu tài nguyên với các thế giới khác, Doanh Chính trực tiếp đẩy nhanh tiến trình thống nhất thiên hạ sớm hơn mười năm.

Mười năm phát triển, một khi xuất binh thiên hạ kinh sợ.

Sáu nước còn lại căn bản không có sức kháng cự, bất kể là chiến đấu lực hay vũ khí khôi giáp đều bị Đại Tần nghiền nát.

Từ đó thế giới Tiên Võ Chiến Quốc bị Doanh Chính thống nhất chỉ trong vòng một năm.

Sau đó hắn dùng phương pháp đúc tiên đình lập nên Tiên Tần đế quốc truyền đời vạn kiếp.

Hàng loạt biến hóa chấn kinh quý tộc sáu nước và Chư Tử Bách Gia.

Một số học phái có tầm nhìn xa như Âm Dương Gia, Đạo Gia Thiên Tông... trực tiếp đầu quân cho Tiên Tần.

Những năm sau đó Đại Tần mỗi năm mỗi khác, phát triển nhanh đến mức các thế lực phản Tần không theo kịp thời đại.

Quỷ Cốc Tử, Tuân Tử, Sở Nam Công lần lượt xuất hiện, triệt để làm tan rã các thế lực phản Tần.

Chư Tử Bách Gia đều quy thuận Tiên Tần.

Lần này công phạt Thái Hư Đại Vũ Trụ, Chư Tử Bách Gia đều có cường giả đi theo.

Phái Âm Dương Gia luôn đi tiên phong trong việc viễn chinh, lần này phái tới hai người chỉ đứng sau thủ lĩnh Đông Hoàng Thái Nhất là Nguyệt Thần và Đông Quân.

"Không Gian Vô Hạn, Vô Hạn Chi Chủ." Phù Tô nhíu mày, cảm thấy có chút gai tay.

Nhờ có Chư Thiên Học Viện, các nhân vật cao tầng trong Liên minh Đa nguyên Vũ trụ đều hiểu rõ về các cự đầu trong hỗn độn.

Cộng thêm vô tận tuế nguyệt va chạm lẫn nhau, sự tồn tại như Không Gian Vô Hạn là không thể giấu giếm được.

Trong Tiên Tần tự nhiên cũng có ghi chép.

Vô Hạn Chi Chủ là bậc vô thượng cự đầu ngang hàng với Viện trưởng Chư Thiên Học Viện, vắt ngang chư thiên, uy áp hỗn độn.

Tồn tại như vậy e rằng chỉ cần thổi một hơi là Tiên Tần tan tành.

Chính vì thế Phù Tô mới cảm thấy khó giải quyết.

Kẻ Luân Hồi tại sao đột nhiên lại giáng lâm vào thế giới mà Tiên Tần đang chinh phạt?

"Công tử, việc Tiên đình nhân tộc khuếch trương đã chạm đến lợi ích của một số người trong hỗn độn." "Vô Hạn Chi Chủ chính là một trong số đó." "Cho nên giữa đôi bên sớm muộn gì cũng có một cuộc va chạm, hiện tại chẳng qua là thời gian bị đẩy sớm lên mà thôi." Nguyệt Thần lên tiếng.

"Ân." Phù Tô gật đầu: "Vậy thì hãy tiễn bọn chúng về đi." "Chúng thần tuân chỉ." Nguyệt Thần khom người bái một cái rồi lui xuống.

Theo lệnh của Phù Tô, các cường giả Tiên Tần trong Thái Hư Đại Vũ Trụ lập tức xuất động.

Cùng lúc đó ở một phía khác.

Thần quang biến mất, một tiểu đội năm người hiện ra.

Đó là một tổ hợp quái dị: một kẻ cầm huyết đao là Thị Huyết Tu La, một phật đồng áo trắng bao quanh bởi phật quang, một Thiên Ma, cùng với một nam một nữ thuộc nhân tộc.

Năm người này khí thế hùng hồn, uy áp trầm trọng gần như làm

không gian sụp đổ.

Một tiểu đội mà tất cả đều có tu vi lục tinh sánh ngang Thái Ất Kim Tiên.

Tiểu Đội Đồ Sát, đó là tên của bọn họ, trong Không Gian Vô Hạn danh tiếng lẫy lừng.

Sau khi giáng lâm, năm người kiểm tra nhiệm vụ lần này, ánh mắt lập tức co rụt lại.

"Nhiệm vụ lần này là đối kháng với thế lực Tiên Tần?" Nam tử nhân tộc nhíu mày.

"Tiên Tần..." Mấy người thần sắc không nhất quán.

Kẻ Luân Hồi quan trọng nhất là thông tin.

Những cuộc đấu đá trong hỗn độn và thông tin về các đại thế lực sớm đã truyền khắp tầng lớp thượng lưu của Không Gian Chủ Thần.

Là cường giả lục tinh, bọn họ tự nhiên hiểu rõ điều này, chính vì hiểu rõ nên mới cảm thấy có chút bất thường.

"Chủ Thần định khai chiến với Liên minh Đa nguyên Vũ trụ sao?" Thiên Ma nở nụ cười quái dị đầy hung tàn: "Tiên đình nhân tộc cường giả rất nhiều, riêng thất tinh Đại La đã có hơn trăm vị." "Chủ Thần lại dám khai chiến với bọn họ sao?" "Trong Không Gian Chủ Thần, số lượng cường giả đột phá Đại La vô thượng chắc cũng chỉ nhiều hơn sáu đại tiên đình một chút thôi." "Không sợ Không Gian Chủ Thần bị đánh sập sao?" "Trừ phi đích thân ngài ấy ra tay." Mấy người mỗi người một câu liên tục lên tiếng.

"Được rồi." Cuối cùng nam tử nhân tộc lên tiếng trấn áp các âm thanh khác, hắn chính là đội trưởng của tiểu đội này.

"Nếu Chủ Thần thực sự muốn khai chiến với Tiên Tần thì nhất

định sẽ không chỉ phái mỗi chúng ta." "Bây giờ chúng ta hãy tản ra trước để thăm dò cục diện thế giới này, nghe ngóng tin tức của Tiên Tần cũng như thông tin về các kẻ luân hồi khác." "Một năm sau hội quân." Nam tử nhân tộc nói.

"Cũng tốt, bần tăng xin đi trước một bước." Phật đồng áo trắng gật đầu, tay vê chuỗi niệm châu, bước ra một bước rồi biến mất.

Thiên Ma và Tu La cũng không có ý kiến gì, lập tức rời đi.

Thực tế các tiểu đội luân hồi giáng lâm vào Thái Hư Đại Vũ Trụ không hề ít, trong đó đa số là sức mạnh nòng cốt của Không Gian Vô Hạn, cường giả lớp lớp.

Phản ứng của bọn họ cũng không khác gì Tiểu Đội Đồ Sát.

Các tiểu đội luân hồi đang hành động thì Tiên Tần tự nhiên cũng hành động.

Ngoài quân đội Tiên Tần và các cường giả hộ vệ Phù Tô, gần như tất cả cường giả Chư Tử Bách Gia đều đã xuất động.

Thái Hư đại thế giới, Đông Vực.

Vệ Trang và Cái Nhiếp sóng vai đứng nhìn xuống một cổ thành ở Đông Vực.

Thánh Thành.

Chương 138

Nơi này đại diện cho sự huy hoàng từng có của đại lục Thái Hư, một vị thất tinh Đại La đã siêu thoát từ đây.

Sau khi siêu thoát vị cường giả đó đã trực tiếp luyện hóa tòa thành này thành một món vô thượng chí bảo công phòng nhất thể.

Kể từ đó nơi đây trở thành trung tâm của thế giới Thái Hư, các thánh địa và cổ tộc đều lập phân bộ tại đây.

Có thể nói Thánh Thành là cổ thành phồn hoa nhất thế giới Thái Hư.

"Kẻ Luân Hồi giáng lâm để giao chiến với Tiên Tần." "Nếu bọn chúng thông minh thì sẽ chọn cách mượn sức mạnh của các thế lực bản địa Thái Hư." Vệ Trang cầm thanh yêu kiếm, đạm mạc nói.

"Trong Thái Hư có rất nhiều thánh địa cổ tộc, thái độ của bọn họ đối với Tiên Tần không nhất quán." "Lần này chúng ta cần hành sự cẩn thận, thế giới này không hề đơn giản." Cái Nhiếp nói.

"Đại La không tồn tại thì với thực lực của ta chẳng cần sợ bất kỳ ai.

Sư ca, đôi khi đừng quá cẩn trọng như vậy." Vệ Trang thiếu kiên nhẫn nói, cầm kiếm đi về phía Thánh Thành.

Cái Nhiếp lắc đầu, không phủ nhận cũng chẳng đồng tình, lẳng lặng đi theo.

Trong Thánh Thành tu sĩ tấp nập qua lại, nhưng lại bao trùm bởi một luồng hồng trần khí cuồn cuộn.

Vệ Trang và Cái Nhiếp đi thẳng vào Thái Huyền Thánh Địa.

Tiên Tần giáng lâm chinh phạt thế giới, các phương thế lực thái độ khác nhau, có kẻ thân cận có kẻ chống đối.

Dù sao Thái Hư Đại Vũ Trụ cũng từng có Đại La cường giả, người ở đây có hiểu biết nhất định về hỗn độn.

Thái Huyền Thánh Địa là một thế lực đỉnh cấp thân cận với Tiên Tần.

"Hãy phát động tất cả thế lực bí mật thăm dò những kẻ ngoại lai trên đại lục Thái Hư." Khi gặp Thái Huyền Thánh Chủ, Vệ Trang không do dự, trực tiếp nói thẳng vào vấn đề.

"Được." Thái Huyền Thánh Chủ không hỏi nhiều, lập tức phân phó xuống dưới.

Ông ta tự định vị bản thân rất rõ ràng.

Những năm qua nhờ dựa vào Tiên Tần mà thực lực Thái Huyền Thánh Địa tăng vọt ít nhất mười lần, so với thời kỳ đỉnh cao cũng không còn xa nữa.

Có thể nói Thái Huyền Thánh Địa dưới tay ông ta đang trực tiếp đuổi kịp Thái Huyền lão tổ năm xưa.

Điều này càng khiến Thái Huyền Thánh Chủ kiên định quyết tâm đi theo Tiên Tần.

Dù sao đều là nhân tộc, đi theo Tiên Tần có thể trở nên mạnh hơn thì tội gì không làm?

Tiên Tần cũng đâu có muốn hủy diệt thế giới.

Một năm sau.

Trong Thương Hải Các tại Thánh Thành.

Tiểu Đội Đồ Sát lại hội quân, sắc mặt ai nấy đều không tốt.

“Thế giới này đã bị Tiên Tần công chiếm ba phần.” Phật đồng áo trắng trầm giọng nói.

“Các thế lực nhân tộc có trên năm phần đã nghiêng về phía Tiên Tần, năm phần còn lại trừ đi một số kẻ trung lập thì chẳng còn bao nhiêu.” “Tiên Tần đã đứng vững chân tại Thái Hư đại thế giới.” “Nhiệm vụ này khó.” “Tình hình bản tọa tìm hiểu được cũng tương tự như tên trọc này.” Thiên Ma trầm giọng nói, tâm tình có chút tệ hại.

Phật đồng áo trắng liếc mắt nhìn nhưng không nói gì.

Nghe vậy nam tử nhân tộc gật đầu, trầm giọng lên tiếng: “Trong một năm qua hành tẩu Thái Hư, ta đã gặp tổng cộng năm tiểu đội luân hồi đỉnh tiêm.” “Nhiệm vụ của bọn họ cũng giống như chúng ta.

Lần này Chủ Thần có lẽ thực sự muốn khai chiến với Tiên Tần rồi.” “Gồm những tiểu đội nào?” Tu la hỏi.

“Huyết Sát, Trung Châu, Thiên Mệnh, Ám Ảnh và Quang Minh.” Nam tử nhân tộc trả lời.

“Ta quyết định kết minh với bọn họ.” “Trừ Tiểu Đội Quang Minh ra, bốn tiểu đội còn lại sẽ tiến về Nam Vực, Tây Vực, Bắc Vực và Trung Vực để liên kết với các thánh địa cổ tộc phản kháng Tiên Tần.” “Ta và Tiểu Đội Quang Minh sẽ hoạt động tại Đông Vực.” “Như vậy chúng ta sẽ liên kết toàn bộ thế lực thế giới Thái Hư để cùng lúc đuổi Tiên Tần ra ngoài.” “Đuổi ra ngoài sao?

Hừ.” Tu La lạnh tiếu một tiếng: “Đừng quên trong Tiên Tần có hơn năm mươi vị Đại La cường giả.” “Hiện tại Thái Hư đại thế giới sở dĩ chưa bị chiếm đóng triệt để là vì rèn luyện quân đội.

Doanh Chính coi đây là nơi rèn luyện cho Phù Tô nên mới giao việc chinh phạt đại thế giới cho hắn.” “Một khi thế yếu tại đây, ngươi nghĩ Doanh Chính sẽ ngồi yên không quản sao?” “Doanh Chính có thể

quản thì Chủ Thần chẳng lẽ lại ngồi yên sao?" Nam tử nhân tộc nhìn Tu La, lạnh lùng nói: "Một khi Chủ Thần đã quyết định khai chiến thì sẽ chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng." "Biết đâu ngay lúc này Thái Hư đại thế giới đã bị phong tỏa rồi.

Còn về các cường giả Tiên Tần không phải là việc chúng ta cần bận tâm.

Ta tin rằng Chủ Thần không rảnh rỗi đến mức đưa hàng loạt tiểu đội luân hồi đỉnh tiêm đến cho người Tiên Tần giết." "Hanh." Tu La hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Qua lời của nam tử nhân tộc hắn cũng hiểu ra mình vừa nói vài lời ngu xuẩn.

Chủ Thần muốn khai chiến tự nhiên sẽ chuẩn bị chu toàn mọi mặt.

"Được rồi, phân phối nhiệm vụ đi." Thiên Ma sốt ruột nói: "Tại Đông Vực này chính tà phân lập, thế lực ma đạo do Vạn Ma Thánh Địa đứng đầu, cứ giao cho ta." "Ta đi Tà Thần Điện." Tu La nói.

"Vậy Kim Sơn Tự tại Đông Vực sẽ do bần tăng đi." Phật đồng áo trắng lên tiếng.

"Hảo, những nơi còn lại giao cho ta." Nam tử nhân tộc nhìn người phụ nữ bên cạnh gật đầu nói.

"Vậy thì đi thôi..." "Cẩn thận!" Đúng lúc đó phật đồng áo trắng ánh mắt sáng rực, búng ngón tay một cái, pháp tắc đại đạo vô tận chấn động hóa thành một đạo phật quang bắn ra.

"Bành..." Giữa hư không một đạo kiếm quang bị băng diệt, cả gian phòng khách bị chấn vỡ lộ ra cảnh tượng bên ngoài.

"Các ngươi không đi đâu được cả." Giữa không trung, Vệ Trang khoác áo choàng vàng đứng sừng sững, yêu kiếm khát máu tỏa ra sát

cơ vô tận.

"Chuyện gì vậy?" "Kẻ nào lại to gan như thế dám động thủ trong Thánh Thành?" "Không muốn sống nữa sao?" "Phía Thương Hải Các!" "Mau đến đó xem." Vừa mới giao thủ Thương Hải Các đã kinh động cả Thánh Thành.

Từng vị đại năng mở mắt ra, thần sắc âm trầm nhìn về phía Thương Hải Các.

Kể từ sau khi vị cường giả năm xưa siêu thoát nơi đây đã trở thành thánh địa của thế giới Thái Hư.

Qua vô tận tuế nguyệt chưa từng có ai dám động thủ ở đây, vậy mà hôm nay quy củ đó bị phá vỡ.

Điều này khiến một số đại năng coi trọng quy tắc cảm thấy chán ghét, trong lòng cũng dâng lên sát cơ cuồn cuộn.

Cùng lúc đó tại Thương Hải Các ai nấy đều chấn kinh.

Ở thế giới Thái Hư này lại có kẻ dám động thủ trong Thánh Thành sao?

Sau khi phản ứng lại mọi người đều nhanh chóng rời đi, đứng từ xa quan sát.

Chủ nhân Thương Hải Các sau khi cảm nhận khí thế lẫm liệt của đôi bên liền nuốt ngược những lời định nói vào trong, lẳng lặng lui xuống.

Kẻ mạnh thế này tốt nhất là nên tránh xa.

"Người của Tiên Tần." Tiểu Đội Đồ Sát đứng dậy bước ra khỏi Thương Hải Các.

"Các ngươi tìm đến đây sao?" Nam tử nhân tộc thần sắc lãnh liệt, nhìn chằm chằm Vệ Trang.

“Vút...” “Một lũ chuột nhắt, tưởng trốn kỹ là xong sao?” Kiếm khí hoành không, Vệ Trang bước đi trên hư không.

Trước mặt Tiểu Đội Đồ Sát, kiếm ý hùng vĩ khủng bố vắt ngang trường không khóa chặt bọn họ.

“Chỉ dựa vào ngươi mà muốn ngăn ta sao?” Tu La lạnh tiếu một tiếng, đưa tay phải ra, một thanh trường đao đỏ như máu xuất hiện, sát ý sôi trào làm cắt vụn cả không gian.

“Không tự lượng sức, chết đi cho ta!” “Oanh...” Huyết đao chém xuống vắt ngang bầu trời, đao ý hoàng hoàng cắt đứt thời không, pháp tắc vô tận chấn động trảm về phía Vệ Trang.

“Tìm chết.” Vệ Trang lạnh tiếu một tiếng, thân ảnh lóe lên lập tức nghênh tiếp Tu La.

“Oanh...” Giữa thiên địa kiếm mang chợt biến, như một dải lụa trắng xuyên thấu đất trời, phá vỡ hư không.

Kiếm khí khủng bố lan tỏa thiên khung hóa thành thiên võng vô tận chụp xuống Tu La.

“Phá cho ta!” Tu La gầm lớn một tiếng, huyết đao rạch phá thiên địa chém nát kiếm võng, va chạm kịch liệt với Vệ Trang.

“Oanh long long...” Sau một tiếng nổ vang như sấm sét, kiếm mang và đao quang đồng thời vỡ vụn.

Hư không vỡ nát từng mảng lớn như đồ sứ bị đánh vỡ, chi ly rách nát.

“Oanh long long...” Thân ảnh hai người lập tức bay lên không trung, những đòn tấn công cuồng bạo bá đạo tàn phá khắp tứ phương.

“Ong ong...” Đột nhiên trong Thánh Thành có từng đạo trận văn dâng lên, đẩy hai người đang chiến đấu ra ngoài.

Thánh Thành này do Đại La cường giả luyện chế thành chí bảo, phủ đầy trận văn vô tận, vừa có thể công vừa có thể thủ.

Nay cảm ứng được trong thành có chiến đấu liền tự động ngăn cách hai người ra ngoài.

"Xoạt..." Trước sự can thiệp đó Vệ Trang và Tu La vẫn mặc kệ, chỉ tập trung vào những đòn công kích cuồng bạo.

Kình đạo vô song xé rách thiên khung, trận chiến khủng bố ảnh hưởng đến cả thiên địa, đại địa nứt nẻ, thiên khung sụp đổ, mọi thứ như đang bị hủy diệt.

Trong Thánh Thành.

"Ân?" Phật đồng áo trắng đang định ra tay thì thân ảnh bỗng khựng lại, nhìn về phía cuối con phố.

Chương 139

Nơi đó một thanh niên mặc trường bào màu xanh đứng sừng sững, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía này.

Động tác của phật đồng khiến nam tử nhân tộc và những người khác cũng nhìn theo.

“Lại là người của Tiên Tần?” Thiên Ma bước tới, lên tiếng hỏi.

Cái Nhiếp nhướng mày nhìn về phía Tiểu Đội Đồ Sát, ngón tay khẽ động, một vệt kiếm quang rạch phá trường không, kiếm ý hoàng hoàng xé rách thiên địa: “Tất cả không được khinh cử vọng động.” Giọng nói bình thản vang vọng giữa thiên địa, xung quanh lập tức trở nên tĩnh lặng.

“Cáp cáp cáp...” “Thật đúng là cuồng vọng.” “Chỉ dựa vào ngươi mà đòi cản chúng ta sao?

Nực cười.” Thiên Ma cười lớn, gương mặt vô cùng dữ tợn như thể vừa nghe thấy chuyện hài hước nhất thiên hạ.

“Lão tử cứ thích động đấy, ngươi làm gì được nào?” Nói đoạn, Thiên Ma bước đi trên hư không tiến về phía Cái Nhiếp.

Cái Nhiếp cúi mi, thân ảnh tức khắc trở nên hư ảo.

“Xoạt...” Giữa hư không một đạo kiếm quang lóe lên, máu tươi bắn tung tóe nhuộm đỏ thiên khung. "Ách...

ách ách..." Trên đường phố, thân thể cao lớn khôi ngô của Thiên Ma vẫn đứng sừng sững, miệng phát ra những tiếng ú ớ, giống như có gió lùa vào cổ họng.

Phía sau hắn, Cái Nhiếp tay cầm trường kiếm, hiên ngang đứng thẳng.

Trên thân kiếm, một vệt máu đen chảy xuôi, nhỏ xuống đại địa, hủ thực hết thảy. "Bành..." Một tiếng vang khẽ, thân thể Thiên Ma đổ ầm xuống, ngã trên mặt đất, không còn hơi thở.

Sắc mặt ba người Bạch Y Phật Đồng lập tức trở nên khó coi. "Hưu..." Lúc này, trong Thánh Thành, từng đạo lưu quang bay vụt lên hư không, nhìn về phía biên giới.

Khi nhìn thấy Thiên Ma nằm dưới đất chết không nhắm mắt, ánh mắt họ đột nhiên co rụt lại. "Một kiếm thật khủng khiếp." "Kiếm ý cực hạn, trong nháy mắt đã phá diệt Đạo quả Thái Ất của người này, chân linh yên diệt." "Ai?" Trên hư không, nhiều đại năng của Thái Hư đại thế giới thần sắc ngưng trọng, nhìn về phía Cái Nhiếp với ánh mắt đầy kỵ đạn.

Một tôn Lục tinh Thái Ất, cường giả đứng trên đỉnh phong tại Thái Hư đại vũ trụ, vậy mà giờ đây lại bị người ta một kiếm phong hầu, Đạo quả vỡ nát, chân linh tiêu tán.

Người này, chẳng lẽ khủng bố đến mức đó sao?

Nhất thời, những đại năng Thái Hư vốn định đến hỏi tội đều ngậm miệng, đứng xa quan vọng. "Ngươi, là ai?" Trước Thương Hải các, nam tử Nhân tộc nhìn Cái Nhiếp, thần sắc trầm trọng. "Tiên Tần, Quỷ Cốc Cái Nhiếp." Cái Nhiếp mướn mày, thần sắc bình tĩnh, nhạt giọng đáp. "Quỷ Cốc, truyền nhân phái Tung Hoành sao?" Nam tử Nhân tộc cau mày.

Ở Tiên Tần, ngoại trừ các cường giả trưởng thành trong quân đội, còn lại đều thuộc về Chư Tử Bách Gia.

Chư Tử Bách Gia cũng có kẻ mạnh người yếu.

Đạo gia, Âm Dương gia, Nho gia, Nông gia, Mặc gia, và Tung Hoành gia, sáu phái này không nghi ngờ gì chính là những đại phái

mạnh nhất.

Tung Hoành chi chủ Quỷ Cốc Tử lại càng là một trong những người mạnh nhất Tiên Tần, vị liệt tiền thập.

Là đệ tử của Quỷ Cốc Tử, thực lực của Cái Nhiếp và Vệ Trang có thể thấy được.

Thiên Ma vốn là kẻ có danh hào trong cảnh giới Thái Ất, vậy mà bị một kiếm diệt sát.

Tâm của nam tử Nhân tộc không ngừng trầm xuống.

Lần này, nguy hiểm rồi. "Không thể đợi thêm nữa, Tu La sắp không chống đỡ nổi rồi." Lúc này, giọng nói của Bạch Y Phật Đồng vang lên.

Nam tử Nhân tộc ngẩng đầu, liền thấy cục diện vốn dĩ cân sức giữa hai người đã đại biến, Tu La dần dần bị Vệ Trang áp chế, hiểm tượng hoàn sinh. "Động thủ!" Nam tử Nhân tộc không do dự nữa, lạnh giọng quát. "Oanh..." Quyền kình cuồng liệt xé rách hư không, thân hình nam tử Nhân tộc nhoáng một cái, hóa thành một cự nhân ngàn trượng.

Hắn nắm chặt quyền, kình đạo vô thất tàn phá bừa bãi, oanh kích về phía Cái Nhiếp. "Oanh long long..." Thần quyền lăng không, huyết khí bành trướng đánh nổ cả không khí.

Một quyền hoàng hoàng mang theo thần uy hạo hãn vô tỷ, như muốn đánh nát cả phiến thiên địa này.

Cùng lúc đó, nữ tử Nhân tộc kia cũng động, thân ảnh nàng trong nháy mắt hư huyễn, biến mất tại chỗ.

Giữa hư không, có kiếm mang bắn ra từ góc độ không tưởng nổi, đâm về phía hậu tâm Cái Nhiếp. "A Di Đà Phật..." Bạch Y Phật Đồng niệm một tiếng Phật hiệu, trở tay đánh ra một chưởng. "Oanh..." Vô

lượng Phật quang hội tụ, hóa thành một bàn tay khổng lồ che trời, quét ngang cửu thiên thập địa, oanh nhiên vỗ xuống.

Gần như trong nháy mắt, ba người phối hợp hoàn mỹ, triển khai tấn công như cuồng phong bạo vũ, hoàn toàn phong tỏa đường lui của Cái Nhiếp.

Tại chỗ, thần sắc Cái Nhiếp không chút thay đổi, hữu thủ khẽ động, trường kiếm dựng đứng trước người, hai ngón tay khép lại, chậm rãi vuốt dọc thân kiếm. "Oanh..." Kiếm ý khủng bố cắt xẻ thiên địa, tiệt đoạn vạn cổ thời không.

Giữa trời đất, mãnh nhiên hiện ra hư ảnh một thanh cự kiếm, mạn thiên kiếm quang tràn ngập, kiếm ý hoàng hoàng xông thẳng lên chín tầng mây, túc sát thiên khung. "Tung Kiếm Quyết..." "Tê lạp..." Theo lời nói khẽ của Cái Nhiếp, mạn thiên kiếm quang ứng thanh mà động, hóa thành một dòng sông kiếm khí cuồn cuộn đổ xuống.

Hư không bị xé nát, thiên địa sụp đổ, dòng trường hà oanh nhiên lưu động, phá diệt chư thiên vạn đạo. "Oanh long long..." Những đòn tấn công khủng bố va chạm giữa hư không, trong nháy mắt bộc phát ra luồng kình đạo cuồng ba vô tận.

Dư ba cuồng bạo làm sụp đổ hư không vô tận, nơi song phương giao chiến trực tiếp bị đánh nổ.

Đại địa nứt toác, thiên khung sụp đổ, hết thảy đều đang bị phá diệt. "Phốc..." Giữa hư không, có máu tươi bắn tung tóe, rắc xuống đại địa.

Trên mặt đất, nam tử Nhân tộc liếc nhìn lỗ máu trước ngực, tâm niệm vừa động, vết thương khôi phục như cũ.

Tu thành Bất Hủ Kim Thân, Nguyên Thần chân linh ẩn nấp trong mỗi một tế bào của thân thể, bất tử bất diệt.

Cho dù tim bị đánh nổ cũng sẽ không tử vong. "Ong ong..." Trong Thánh Thành, vô lượng thần quang bộc phát, đem cả bốn người Cái Nhiếp toàn bộ bài xích ra ngoài. "Oanh long long..." Mấy người không chút do dự, trong nháy mắt chiến đấu cùng một chỗ.

Tiếng oanh minh khủng bố vang triệt mây xanh, một phiến thiên địa nhỏ nhoi lập tức bị đánh nổ.

Địa Thủy Phong Hỏa cuộn trào, có hỗn độn khí tràn ngập thăng đẳng trong đó.

Kiếm mang kinh thiên, thần quang diệu thế, vô lượng Phật quang phổ chiếu đại thiên, chấn động hư không... "Tê..." "Thật khủng khiếp." "Quỷ Cốc Tung Hoành, hai người thanh niên kia hóa ra là người của Tiên Tần." "Tiên Tần, quá cường đại rồi." "Kiếm đạo của hai người kia đều đã đi đến đỉnh phong, chỉ thiếu một bước là có thể ngưng tụ Đạo quả." Trên Thánh Thành, nhiều đại năng của Thái Hư đại thế giới đứng lặng, thần sắc chấn động.

Thực lực của Cái Nhiếp và tiểu đội Đồ Sát đã đứng trên đỉnh phong của Thái Hư.

Mỗi một người đều là vô thượng đại năng đỉnh phong Thái Ất, thực lực cường hãn chí cực.

Chỉ là, những kẻ đang giao chiến với người Tiên Tần kia rốt cuộc là ai?

Trên Thánh Thành, không ít cường giả ánh mắt lấp lóe, khí thế trên người trào dâng.

Đối với Tiên Tần, có kẻ chọn đầu hàng như Thái Huyền thánh địa, đương nhiên cũng có kẻ kiên quyết chống đối.

Những kẻ chống đối không phải số ít.

Giờ đây thấy Cái Nhiếp, Vệ Trang và tiểu đội Đồ Sát chiến đấu,

họ đã thấy được cơ hội...

Cùng lúc đó, tại Đông Vực, từng đạo khí tức sôi trào, những lão quái vật lần lượt xuất sơn, hướng ánh mắt về phía Thánh Thành.

Trận chiến cấp đỉnh phong Thái Ất đủ để lan tỏa đến nửa cái Thái Hư đại thế giới.

Cho nên, khi trận chiến tại Thánh Thành bắt đầu, các cường giả tại Đông Vực đã cảm ứng được trước tiên.

Lúc này, trong một tòa thành nhỏ ở Đông Vực, tiểu đội Quang Minh mà nam tử Nhân tộc nhắc tới đang tụ tập.

Một nhóm bảy người, trên thân mỗi người đều bao quanh khí tức của Quang Minh đại đạo.

Chương 140

"Tiểu đội Đồ Sát bị phát hiện rồi." Bảy người nhìn về phía Thánh Thành, thần sắc bình tĩnh. "Đều là lũ ngu ngốc, Thánh Thành là trung tâm của cả Thái Hư đại thế giới, chạy đến đó không phải là lạy ông tôi ở bụi này sao?" "Quỷ Cốc Tung Hoành, Cái Nhiếp và Vệ Trang, thực lực không thể khinh thường, tiểu đội Đồ Sát lần này nguy rồi." "Hiện tại, Thiên Ma bị trảm, Tu Luân cũng hiểm tượng hoàn sinh." "Chúng ta phải làm gì?" "Có nên ra tay không?" Mấy người nhìn về phía nam tử anh tuấn đứng ở vị trí trung tâm hỏi. "Trận chiến này, kẻ bị thu hút không chỉ có chúng ta." Đội trưởng chiến đội Quang Minh khai khẩu, quyết định: "Ta có thể cảm tri, người Tiên Tần tự nhiên cũng có thể cảm tri.

Tạm thời đừng động thủ, tĩnh quan kỳ biến." Cùng lúc đó, trong Tiên Tần. "Bắt đầu rồi sao?" Phù Tô đứng trên hư không, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía Thánh Thành. "Đã trì hoãn lâu như vậy, cũng hỏa hầu rồi." "Những kẻ có thể lôi kéo đều đã lôi kéo, hết thảy đều sắp bắt đầu." "Công tử, đại quân Tiên Tần cũng nên động rồi." Phía sau Phù Tô, một vị nữ tử tuyệt mỹ, khí chất kiên nghị, trong mắt lóe lên từng đạo ánh sáng trí tuệ. "A, trận lịch luyện này cũng đến lúc kết thúc rồi." Phù Tô khẽ thở dài một tiếng, phất phất tay: "Truyền lệnh Mông Điềm, bắt đầu đi." "Rõ." Nữ tử gật đầu, khom người lui xuống. "Oanh..." "Phong..." "Phong..." "Đại phong..." Tiếng gào thét cổ lão nhiệt liệt đột nhiên vang lên tại Đông Vực, truyền khắp lục hợp bát hoang.

Trên đại địa, từng đoàn hồng lưu thép được vũ trang đầy đủ từ mặt đất bay lên.

Như từng con hắc long dài xuyên qua đại lục, tung hoành khắp các

phương hướng. "Tướng sĩ Tiên Tần, hôm nay theo bản tướng công phạt Thái Hư, hóa giới này thành đất của Tiên Tần!" "Sát..." Trên cửu thiên, Phù Tô khoác hắc khôi hắc giáp sừng sững thiên không, trường kiếm ngang trời, lớn tiếng quát. "Sát!

Sát!

Sát!" "Phong!

Phong!

Đại phong!" Từng cánh quân thiết kỵ Tiên Tần lan tràn khắp đại lục Đông Vực, sát khí quân trận bá liệt chấn động hư không, nghiền nát vạn dặm mây tầng. "Cổ cổ lão Tần, cộng phó quốc nan, huyết bất lưu cán, tử bất hưu chiến, sát, sát, sát..." "Khởi viết vô y?

Dữ tử đồng bào.

Vương vu hưng sư, tu ngã qua mâu, dữ tử đồng cừu..." "Khởi viết vô y, dữ tử đồng trạch.

Vương vu hưng sư, tu ngã mâu kích, dữ tử giai tác..." Như vạn mã bôn đằng, đại hà cuồn cuộn, sóng âm hùng tráng truyền vang thiên tế.

Trong đoàn quân thép bát ngát không thấy điểm dừng kia, những lá đại kỳ Tiên Đình thêu chữ "Tần" đang tung bay theo gió.

Thiết huyết chi khí cuồn cuộn lưu thảng, từng tôn cái thế thần tướng đứng sừng sững giữa đại quân, khí tức hòa làm một thể với toàn bộ binh sĩ. "Ngâm..." "Lệ..." "Hống..." "Mâu..." Trên không quân trận, Tứ Linh Thánh Thú hiển hóa, phát ra tiếng minh hống kinh thiên, khí thế liệt liệt quét ngang thiên hạ. "Chuyện gì thế này?" "Binh qua chi khí thật mãnh liệt, hoàng triều nào đang điều binh?" "Tiên Tần, Tiên Tần ra tay rồi!" "Quân đội thật khủng khiếp." Tại Thái Hư thế giới, từng tôn đại năng bị luồng khí tức cuồng liệt này làm chấn động, phân phân xuất thế nhìn về phía Đông Vực.

Lúc này, cả Đông Vực đều bao trùm trong kiếp khí vô cùng.

Nhìn lại, thấp thoáng thấy huyết vụ vô biên bốc lên, sát ý cuồn cuộn lan tràn thiên địa.

Đại địa Đông Vực sắp sửa đón nhận một trận chiến kinh thế lưu huyết phiêu lỗ.

Ngoài Thánh Thành. "Bành..." Vệ Trang một kiếm đánh bay Tu La, Hoành Kiếm Quyết diễn hóa vô tận kiếm đạo trường hà, trong nháy mắt nhấn chìm thân thể hắn. "Bành..." Vô tận huyết vũ rắc xuống thiên địa, đè sập vạn cổ trường hà. "Tu La..." Phía xa, ba người đang chiến đấu với Cái Nhiếp sắc mặt tức thì đại biến, chuông cảnh báo trong lòng vang lên dữ dội.

Nguy hiểm rồi! "Tê lạp..." Hư không bị xé nách, một vệt kiếm quang bắn ra, đâm thẳng vào mi tâm nam tử Nhân tộc.

Phía sau thân kiếm, đôi mắt băng lãnh của Vệ Trang đằng đằng sát khí.

Tuy nhiên, lúc này... "Bành..." Giữa hư không, một phương thần tháp ngang trời đập xuống, phá hủy đòn tấn công của Vệ Trang. "Oanh long long..." Đồng thời, cự tháp phát ra vô lượng thần uy, triệt để tách rời trận chiến của đôi bên.

Giữa hư không, Cái Nhiếp và Vệ Trang lùi lại mười vạn dặm, ngưng thần tĩnh khí nhìn về phía Thánh Thành.

Nơi đó, một vị trung niên nam tử đứng giữa không trung, tay nâng một tòa thần tháp rực rỡ.

Đòn tấn công vừa rồi là do hắn phát ra. "Lại có kẻ tìm chết." Vệ Trang thần sắc trầm xuống, nhìn trung niên nam tử kia nói. "Tiên Tần công phạt Thái Hư, ta vốn là kẻ thù.

Kẻ thù của kẻ thù là bạn.

Ở đây tác chiến, ai tìm chết, còn chưa biết được." Trung niên nam tử diện dung âm lệ, ánh mắt không chút cảm tình, lạnh lùng nói. "Vậy sao?

Bằng một lũ chuột nhắt không lên nổi mặt bàn này à?" Vệ Trang trong mắt đầy vẻ châm chọc, khinh miệt nói. "Phóng tứ..." "Thật là một tên cuồng đồ..." Trên hư không, từng đạo nộ quát vang lên, từng tôn đại năng bước ra, bao vây Cái Nhiếp và Vệ Trang vào giữa. "Oanh long long..." Khí thế bá liệt hung hăng như sóng biển vỗ về phía hai người.

Trên hư không, tất cả đường lui đều bị phong tỏa, khí cơ của hai người hoàn toàn bị mười mấy vị đại năng khóa chặt, bất cứ lúc nào cũng sẽ nghênh đón đòn tấn công chí mạng. "Nguyên Dương thánh chủ..." "Huyền Hư thánh chủ..." "Kim Sơn thần tăng..." "Vạn Ma thánh chủ..." "Cổ tộc thánh chủ..." "Thánh chủ các đại tông phái Đông Vực, tộc trưởng Cổ tộc, xem ra đều tập hợp đủ rồi." Cái Nhiếp mục quang bình tĩnh quét qua đám người, vạch trần từng thân phận. "Có di ngôn gì muốn nói không?" Nguyên Dương thánh chủ, cũng là người vừa ra tay cứu tiểu đội Đồ Sát, lên tiếng.

Đông Vực có nhiều cường giả, cộng thêm người của tiểu đội Đồ Sát, tổng cộng mười tám vị đại năng cảnh giới Thái Ất.

Trong mắt hắn, Cái Nhiếp và Vệ Trang đã chắc chắn phải chết. "Di ngôn?" Vệ Trang mặt đầy khinh bỉ, ngữ khí băng lãnh: "Kẻ nên để lại di ngôn, là các ngươi!" "Oanh..." Cái Nhiếp và Vệ Trang đứng tựa lưng vào nhau, một người cầm kiếm ngang ngực, một người tung kiếm trước người.

Trên thân hai người, một luồng đại đạo thần vận không tên đang chậm rãi hội tụ. "Ong ong..." Giữa hư không, đại đạo oanh minh, hư ảnh cự kiếm ngang trời, rắc xuống mạn thiên kiếm quang, xé liệt

thương khung. "Không ổn!

Mau tấn công, chém giết bọn chúng tại đây!" Nhiều vị thánh chủ biến sắc, sau đó không chút do dự triển khai tấn công, oanh sát về phía Vệ Trang và Cái Nhiếp. "Hợp Tung Liên Hoành..." "Oanh..." Thiên địa hư không đột nhiên vỡ tan ra.

Vô tận kiếm quang hội hợp, hóa thành hai con kiếm khí trường long tung hoành giữa hư không.

Kiếm ý hoàng hoàng xông thẳng lên tiêu hán, túc thanh thiên địa, hư không từng thốn nứt vỡ, sụp đổ dưới sự quét sạch của kiếm mang. "Oanh long long..." Những đòn tấn công cuồng bạo trong khoảnh khắc đã làm sụp đổ đại thiên hư không, hư không bên ngoài Thánh Thành trực tiếp hóa thành một vùng tiểu hỗn độn.

Địa Thủy Phong Hỏa cuộn trào bên trong, vô lượng thứ nguyên sinh sinh diệt diệt. "Phốc..." Giữa trời đất, có thần huyết tươi rói rắc xuống, đè sập vạn cổ khung thiên. "Ong ong..." Không gian rung động, thân ảnh Cái Nhiếp và Vệ Trang một lần nữa hiển hóa, kiếm khí sôi trào.

Nhìn lại, trên đại địa, nhiều vị thánh chủ bị trọng thương, thần binh linh bảo hóa thành mảnh vụn rơi rụng.

Tiểu đội Đồ Sát bị tấn công trọng điểm thì toàn bộ tử vong. "..." Nguyên Dương thánh chủ mặt vàng như giấy, không dám tin nhìn Cái Nhiếp và Vệ Trang.

Sao có thể?

Sao có thể chứ?

Mười tám vị Thái Ất vậy mà không địch lại chỉ hai người này sao? "Ngồi đáy giếng xem trời, hạ trùng bất khả ngữ băng (sâu mùa hạ không thể bàn về băng tuyết).

Một lũ ngu ngốc chỉ biết giữ cái cũ." Vệ Trang thần sắc băng lãnh, đạm mạc nói. "Phốc..." Giống như một đòn đánh nặng nề giáng xuống, khiến nhiều vị thánh chủ đồng loạt thổ huyết.

Chương 141

"Quá khủng khiếp." "Hai người này quá mạnh." "Những người kia đều xong đời rồi." "Thái Hư cũng sắp xong đời rồi." "Hừ, không biết tốt xấu, đầu quân cho Tiên Tần có gì không tốt." Trên Thánh Thành, từng tôn đại năng đứng sừng sững, đem cảnh này thu vào mắt, thần sắc mỗi người một khác.

Có người ai thán, cũng có người vui mừng ra mặt, chúng sinh bách thái. "Phong!

Phong!

Đại phong!" "Cổ cổ lão Tần, cộng phó quốc nan, huyết bất lưu cán, tử bất hưu chiến..." "Khởi viết vô y, dữ tử đồng bào..." Lúc này, giữa trời đất, có tiếng chiến âm vang vọng truyền đến Thánh Thành.

Vô tận thiết huyết sát khí cuộn trào thiên khung, trong nháy mắt quét sạch lục hợp bát hoang. "...

Không ổn, Tiên Tần điều binh rồi!" Trên Thánh Thành, nhiều đại năng theo bản năng nhìn về phía nguồn âm thanh, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt.

Tiên Tần điều binh, không còn đường vãn hồi nữa rồi. "...

Bỉ ổi!" Bên ngoài Thánh Thành, nhiều thánh chủ càng biến sắc, nộ mạ Cái Nhiếp và Vệ Trang.

Bởi vì đại quân các lộ của Tiên Tần đang hướng thẳng về phía những thánh địa cổ tộc ngoan cường chống đối kia mà đi.

Thậm chí, có những thánh địa đã máu chảy thành sông. "Dừng tay đi!

Đừng giết nữa, ta thần phục!" Có người sắc mặt thống khổ nói

với Cái Nhiếp, Vệ Trang. "Muộn rồi." Vệ Trang không chút động lòng, yêu kiếm ngang trước người, phun nuốt vô tận sát cơ. "Tiên Tần binh động, chính là kiếp.

Ngày đại kiếp giáng lâm, Thái Hư đại thế giới, tất cả những kẻ chống đối đều sẽ hóa thành tro bụi.

Bắt đầu từ các ngươi." "Hưu..." Kiếm quang lóe lên, giữa hư không, tiên huyết bắn tung tóe.

Trên đại địa, Cái Nhiếp và Vệ Trang đứng thẳng.

Phía sau hai người là mười mấy cái thi thể chết không nhắm mắt.

Các đại thánh địa thánh chủ, tộc trưởng cổ tộc của Đông Vực toàn bộ đều táng mạng tại đây. "Oanh long long..." Phía chân trời, thiết huyết sát khí bốc lên, chấn động thiên địa vô ngân.

Chiến tranh đã bắt đầu.

Cùng lúc đó, trong hỗn độn.

Một phương đại thiên thế giới hạo hãn vô ngân đứng sừng sững, trên đó có vô tận thời không thông đạo kết nối chư thiên vạn giới.

Phương thế giới này chính là Tiên Võ Chiến Quốc.

Giờ đây là nơi tọa lạc của Tiên Long Quân Đình.

Từ một tiểu thiên thế giới trưởng thành đến đại thiên thế giới như hiện nay, nó đã thôn phệ và dung hợp không ít thế giới.

Tiên Võ Chiến Quốc hiện nay đã trở thành một thực thể khổng lồ hàng đầu trong hỗn độn.

Trong thế giới Tiên Tần, một tòa thiên cung khí thế khôi hoành huyền phù trên cửu thiên.

Hàm Dương Cung.

Lúc này, trong Hàm Dương Cung, Thủy Hoàng Đế Doanh Chính chắp tay đứng đó, bỗng nhiên mở miệng: "Bắt đầu rồi." "Hả?" Trong bóng tối, một thanh niên anh vũ bất phàm, tóc bạc trắng, diện vô biểu tình, trên thân tỏa ra sát khí giết chóc băng lãnh. "Cũng nên động rồi." Doanh Chính nói. "Được." Thanh niên gật đầu, ôm kiếm rời đi.

Doanh Chính ngẩng đầu nhìn về phía thiên khung vô tận, thần sắc kỳ lạ, trầm thấp nỉ non: "Vô Hạn Chi Chủ..." Giữa hỗn độn. "Oanh..." Hư không nứt vỡ, hỗn độn khí va chạm, vạn đạo oanh minh.

Một vị trung niên nhân mặc ngũ long đế bào sải bước trên hư không, trong nháy mắt đi xa ức vạn dặm. "Ân?" Bỗng nhiên, trung niên nhân dường như cảm ứng được điều gì, thần sắc khẽ động, dừng lại. "Không biết vị đạo hữu nào của Tiên Tần ở phía trước?" Trung niên nhân lãng thanh khai khẩu, thiên âm lãng lãng truyền khắp hỗn độn. "Ong ong..." Trong hỗn độn, từng sợi thủy khí tràn ngập, vụ khí bốc lên, dường như phân tách ra một phương thiên địa mới.

Sắc mặt trung niên nhân hơi biến đổi.

Hỗn độn thế giới không dung nạp Địa Thủy Phong Hỏa, vậy mà giờ đây lại có người dùng đại đạo pháp tắc ngưng tụ thủy khí, cứng rắn chống đỡ được sự xâm thực của hỗn độn khí.

Tu vi người này không hề dưới hắn. "Đế Thích Thiên, sứ giả chủ thần thứ mười hai của Vô Hạn Không Gian.

Tu vi Đại La đỉnh phong, từng chém giết mộng chủ thứ mười một của Ác Mộng Không Gian, nổi danh hỗn độn.

Lão đạo Bắc Minh Tử, đặc biệt đến thỉnh giáo." Giữa hư không, một vị đạo nhân sải bước đi tới trước mặt trung niên nhân. "Bắc Minh Tử, người của Đạo gia sao?" Ánh mắt Đế Thích Thiên nheo lại. "Mời!" Bắc Minh Tử phất tay, một thanh trường kiếm ngân sắc xuất hiện, thân ảnh biến ảo sát về phía Đế Thích Thiên. "Hừ!" Đế Thích

Thiên lạnh hừ một tiếng, thần khu khẽ động nghênh đón Bắc Minh Tử. "Oanh..." Trong hỗn độn, vô tận pháp tắc tuôn trào, kiếm mang kinh thiên, thần quang diệu thế.

Đòn tấn công đại đạo khủng bố va chạm, trong nháy mắt làm sụp đổ hỗn độn vô ngân.

Trong thế giới hỗn độn, một tôn trung niên nhân bá khí lẫm nhiên bước đi.

Trên người hắn bao quanh một luồng đại thế vô địch bá đạo tà dị, giống như một vị thần ma bước ra từ viễn cổ mãng hoang.

Thể phách gần như hoàn mỹ, từng thớ cơ bắp đầy cảm giác bộc phá ẩn chứa vĩ lực vô tận. "Ai, cút ra đây!" Đột nhiên, trung niên nhân thần sắc khẽ động, cảm ứng được một tia dao động thoáng qua giữa hư không.

Hắn không chút do dự đập ra một chưởng, vô số đại đạo pháp tắc quấn quýt, tàn phá hư không hỗn độn. "Cát nhật hề thần lương, mục tương du hề thượng hoàng..." "Phủ trường kiếm hề ngọc nhị, cầu thương minh hề lâm lang..." Trong hỗn độn có tiếng ca vang lên. "Âm Dương gia Đông Hoàng Thái Nhất?" Trung niên nhân lộ vẻ hứng thú, hỏi. "Hùng Bá, vốn là phàm nhân một vị diện thế giới, đắc ngộ cơ duyên bước lên con đường siêu thoát.

Nay là sứ giả chủ thần thứ mười lăm của Chủ Thần Không Gian.

Hùng bang chủ, tiền đồ xa vời, hết thảy đều phải suy tính kỹ lưỡng a." Đạo âm du du vang lên, một bộ thần bào đen tuyền, Đông Hoàng Thái Nhất từ hư không bước ra, ngưng thị Hùng Bá. "Hùng bang chủ?

Cái xưng hô này đã lâu rồi không được nghe." Trên mặt Hùng Bá thoáng qua một tia hồi ức rồi nhanh chóng biến mất.

Nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, hắn nói với thần sắc kỳ lạ: "Con đường ta đi không cần ngươi chỉ điểm.

Đúng rồi, ta lại có chút hứng thú.

Đông Hoàng Thái Nhất, cái tên này ở Nhân tộc là một điều cấm kỵ.

Ta tò mò, ngươi có phải là hắn của năm đó không?

Hay là có điểm khác biệt?" Đông Hoàng Thái Nhất thần sắc không đổi, nhạt giọng nói: "Yêu Hoàng Thái Nhất đã sớm chết đi, đạo đã tiêu thệ rồi.

Nay chỉ có Nhân tộc Đông Hoàng Thái Nhất." Hùng Bá tặc lưỡi lắc đầu, mặt đầy vẻ tiếc nuối: "Thật đáng thương, Đông Hoàng Thái Nhất năm đó ngay cả đại đạo ấn ký của bản thân cũng tiêu tán, lại bị kẻ khác thay thế, nuốt mất đại đạo quả vị.

Cái tên của ngươi làm ta có chút không vui.

Cho nên, để an ủi tâm tình của ta, mời ngươi đi chết đi!" "Oanh long long..." Đại đạo pháp tắc cuồng bạo oanh nhiên rơi xuống, thân ảnh Hùng Bá đột nhiên biến mất, sát về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Trong hỗn độn có đại đạo thiên âm vang vọng, hai tôn thần nhân vô song trong nháy mắt chiến cùng một chỗ.

Đại đạo pháp tắc bá tuyệt hoàn vũ tàn phá hỗn độn, làm sụp đổ thiên địa vô ngân.

Chương 142

Giữa hư không, Địa Thủy Phong Hỏa cuộn trào, tạo hóa chi khí ngưng kết hội tụ, diễn hóa ra vô tận thứ nguyên sinh sinh diệt diệt.

Hết thảy đều phá diệt, chỉ có luồng ánh sáng đại đạo rực rỡ đến cực hạn kia là vĩnh tồn thiên cổ. "Bắc Minh Tử và Đông Hoàng Thái Nhất đều đã xuất động, không biết vị đạo hữu nào chặn đường lão phu?" Giữa hỗn độn, một vị vô thượng thần nhân chậm rãi bước đi, mặt mang nụ cười, du du nói. "Kiếp tạo hoang vũ mạt lộ, bi thán thương sinh vô ngữ." "Thần châu chi trụ trầm táng, tá cốt huyết vấn thiên tội." "Huyền hoàng chấn, bối khai thập dực nhập luân hồi, diệt thế vô gian, thương khung chuyển, nhãn phân song sắc khai ma hải, dị độ khí thiên." "Khí Thiên Đế, sứ giả chủ thần thứ chín của Chủ Thần Không Gian.

Lão hủ Quỷ Cốc Tử đặc biệt đến thỉnh giáo." "Vương Hủ lão quỷ, không tệ, đến đi!" "Oanh long long..." Trận chiến kinh thiên trong nháy mắt bùng nổ.

Đế Thích Thiên, Hùng Bá, Khí Thiên Đế... các cường giả Chư Tử Bách Gia của Tiên Tần lần lượt đối đầu với các sứ giả chủ thần của Chủ Thần Không Gian.

Trong hỗn độn, những trận chiến khủng bố xé rách hư không, chấn động thiên địa vô ngân, ngay cả đại đạo trường hà cũng vì thế mà lay động.

Tại Thái Hư đại vũ trụ, những kẻ luân hồi và cường giả Tiên Tần đang tranh đấu.

Trong hỗn độn, các cường giả từ Đại La trở lên cũng đang chiến đấu.

Ở rìa hỗn độn, hai nam tử sát ý lẫm nhiên cũng đang đối trì.

Một trong số đó chính là vị thanh niên tóc bạc luôn bên cạnh Thủy Hoàng Doanh Chính. "Võ An Quân, Sát Thần Bạch Khởi." Đối diện là một thanh niên khí chất nho nhã, trên người mang theo thư hương khí, trong đôi mắt lóe lên từng đạo ánh sáng trí tuệ.

Thanh niên nhìn Bạch Khởi, thần sắc ngưng trọng. "Yêu tộc đại thánh Bạch Trạch.

Năm đó Vu Yêu đại kiếp, ngươi thoát khỏi sự diệt sát của Nguyên Sơ Đạo Chủ, sau đó mất tích.

Không ngờ giờ đây lại trở thành sứ giả chủ thần thứ nhất của Chủ Thần Không Gian.

Hân hạnh được chiến một trận, mời chỉ giáo." Thanh niên tóc bạc chính là Võ An Quân Bạch Khởi của Tiên Tần. "Ai, đến đi." Bạch Trạch lắc đầu, không nói gì thêm, cùng Bạch Khởi chiến đấu.

Ánh sáng đại đạo lấp lánh, làm sụp đổ hư không vô ngần.

Giữa hỗn độn, những trận chiến khôi hoành một lần nữa thăng đẳng, nghiền nát vạn cổ trường hà.

Từng tôn Đại La, Chuẩn Thánh triển khai trận chiến tuyệt thế giữa hỗn độn, phá diệt hư không vô ngân, tự nhiên kinh động đến những đại năng vô tận trong hỗn độn. "Vô Hạn Chi Chủ thật sự muốn khai chiến với Tiên Tần sao?

Không sợ Nguyên Sơ Đạo Chủ ra tay sao?" "Chư Thiên Học Viện do Nguyên Sơ Đạo Chủ sáng lập, vô tận tuế nguyệt qua rất ít khi lộ diện, có ra tay hay không không ai biết được." "Ai, so với Vô Hạn Không Gian, ta lại càng hy vọng An Lạc Đa Nguyên Vũ Trụ Liên Minh có thể thắng.

Lũ gọi là luân hồi giả kia đều là một lũ châu chấu, đi đến đâu phá

diệt thế giới đến đó." "Vô Hạn Chi Chủ, Ác Mộng Chi Chủ, chính là kiếp của chư thiên vạn giới a." Trong hỗn độn, vô tận thần niệm giao thoa, từng tôn đại năng cảm khái vạn thiên.

Tại Hồng Hoang, Sở Nguyên đem hết thảy thu vào tầm mắt. "Vô Hạn Chi Chủ..." Trong tay nghịch ngợm một chiếc đồng hồ Vô Hạn, đại đạo pháp tắc kéo dài đến nơi thâm sâu không tên trong hỗn độn, cảm nhận được một phương đại thiên thế giới hạo hãn vô ngân. "Chủ Thần Không Gian sao?

Tự mình dâng tận cửa rồi." Sở Nguyên thần sắc kỳ lạ, lật tay thu lấy đồng hồ Chủ Thần: "Không vội, trận chiến này còn chưa đến lúc kết thúc.

Nếu có thể câu thêm một hai con cá lớn thì càng tốt." "Oanh long long..." Một góc hỗn độn có vô lượng đại đạo thần ý tràn ngập, trấn áp thiên địa vô ngân.

Một phương thế giới hạo hãn bao trùm trong vô tận hôi ám chi khí chậm rãi hiện ra.

Từng luồng khí tức rủ xuống hỗn độn, ngay cả hỗn độn khí cũng bị hủ thực. "Ong ong..." Giữa hư không, một đạo mục quang từ đó bắn ra, nhìn thấu những trận chiến trong hỗn độn. "Vô Hạn Chi Chủ...

Hắn ra tay với An Lạc Đa Nguyên Vũ Trụ Liên Minh rồi?" Thâm sâu trong thế giới có một tôn hỗn độn thần nhân bao quanh bởi vô tận thần quang, quanh thân có đạo vận tràn ngập, chư thần ngâm xướng.

Ác Mộng Chi Chủ.

Kẻ nổi danh xấu xa trong hỗn độn, một vô thượng Đạo Tôn, cùng với Vô Hạn Chi Chủ được xưng là hai đại tai họa của hỗn độn.

Những thế giới mà Vô Hạn Không Gian và Ác Mộng Không Gian đi qua đều tan hoang, thời không đoạn liệt, vận mệnh sụp đổ, ức vạn

sinh linh tử vong.

Sinh linh trong Ác Mộng Không Gian được gọi là những sinh vật người chơi.

Đương nhiên, người chơi là cách họ tự gọi, trong hỗn độn gọi là Đệ Tứ Thiên Tai.

Công lược, lược đoạt, hủy diệt chính là hành vi của Đệ Tứ Thiên Tai.

Phía sau họ là vô tận những thế giới bị phá diệt, bản nguyên sụp đổ.

Giống như Vô Hạn Chi Chủ, Ác Mộng Chi Chủ cũng kỵ đạn thực lực của Sở Nguyên, chọn cách lùi bước.

Tuy nhiên, giờ đây ngay cả Vô Hạn Chi Chủ cũng đã ra tay, hắn lẽ nào lại không thể kiếm chác một chút? "Thử xem sao." Ác Mộng Chi Chủ không quá do dự, nhanh chóng quyết định.

Theo vô tận thần quang xuyên toa hư không, trong chư thiên vạn giới, từng phương đại thiên thế giới đang bị An Lạc Đa Nguyên Vũ Trụ Liên Minh công phạt lại đón thêm một nhóm kẻ thù khác.

Thái Hư Đại Vũ Trụ. "Tê lạp..." Thiên khung sụp đổ, từng đạo thần quang giáng xuống đại lục, kinh động cường giả toàn thế giới.

Đông Vực, hoang nguyên vô tận. "Oanh..." Đòn tấn công đại đạo bá liệt tàn phá, vô tận Quang Minh đại đạo bao quanh thiên khung, phá hủy đòn tấn công đang tập kích tới.

Bảy thành viên của tiểu đội Quang Minh đều hiển hóa bản thể, là mấy vị thiên sứ mười hai cánh, chuyên tu Quang Minh chi đạo, bản nguyên tương dung, thực lực cường hãn.

Phía đối diện là một nhóm bốn người: Đông Quân, Nguyệt Thần,

và Đại Thiếu Ti Mệnh của Âm Dương Gia.

Quang Minh chi đạo đối quyết Âm Dương vô cực, song phương chiến đấu bất phân thắng bại, nhất thời không ai làm gì được ai.

Nhưng đúng lúc này... "Đạp đạp..." Trên hư không, Cái Nhiếp và Vệ Trang sánh vai nhau đi tới, kiếm khí lẫm liệt cắt xẻ thiên địa, túc thanh vạn dặm khung vân. "Không ổn!" Gần như trong nháy mắt, sắc mặt bảy người tiểu đội Quang Minh trở nên khó coi.

Thực lực của Cái Nhiếp và Vệ Trang đã được thể hiện tinh tế ngoài Thánh Thành, mười tám tôn Thái Ất bị hai người cường thế đánh giết.

Hai kẻ này đã đạt tới đỉnh phong thực lực Thái Ất, Đại La không xuất hiện thì không ai địch nổi. "Mấy kẻ tôm tép này mà cũng không hạ được, Âm Dương gia thật sự ngày càng kém cỏi." Trên thiên khung, Vệ Trang đạm mạc liếc nhìn tiểu đội Quang Minh, châm chọc nói. "Ngươi?" Trên mặt đất, ánh mắt Đông Quân lẫm liệt, lạnh lùng liếc nhìn Vệ Trang một cái. "Tiểu Trang." Trên hư không, Cái Nhiếp phất tay ý bảo Vệ Trang đừng nói nữa, sau đó ôm quyền hướng Đông Quân đám người: "Chư vị cứ việc ra tay, ta và Tiểu Trang sẽ lược trận cho." "Đa tạ." Đông Quân hờ hững đáp một câu, hiển nhiên lời nói vừa rồi của Vệ Trang đã chọc giận họ. "Toàn lực ra tay!" Đông Quân quay đầu, ánh mắt lẫm liệt quét qua ba người Nguyệt Thần, lạnh lùng quát. "Oanh..." Phụ nữ khi nổi điên thật đáng sợ, bảy người của tiểu đội Quang Minh trong nháy mắt nếm mùi đau khổ. "Ân?" Bỗng nhiên, trên hư không, Cái Nhiếp ngẩng đầu nhìn thiên khung, chỉ thấy một luồng thần quang từ cõi hư vô rơi xuống.

Thần quang tan đi, lộ ra một nhóm sinh linh phục trang quái dị.

Tổng cộng mười hai sinh linh, có Nhân tộc và các chủng tộc khác, khí tức phổ biến đều ở cảnh giới Thái Ất. "Đệ Tứ Thiên Tai?

Người chơi của Ác Mộng Không Gian sao?" Ánh mắt Vệ Trang nheo lại, yêu kiếm trong nháy mắt rút ra, sát cơ vô tận. "Ân?

Người của tiểu đội Quang Minh bị người Tiên Tần chặn chết ở đây rồi à." Trong số người chơi, một cô gái xinh đẹp buộc tóc đuôi ngựa liếc nhìn tiểu đội Quang Minh, cười trên nỗi đau của người khác.

Là hai thế lực khét tiếng trong chư thiên vạn giới, Vô Hạn Không Gian và Ác Mộng Không Gian vốn là đối thủ cũ.

Lược đoạt bản nguyên thế giới tự nhiên không tránh khỏi chiến tranh.

Những sự hiện diện ở cấp độ cao hơn kia tranh giành càng dữ dội hơn. "Hội trưởng, nhiệm vụ của chúng ta là chém giết người Tiên Tần.

Chương 143

Ở đây có sáu người, hay là chúng ta đợi tiểu đội Quang Minh chết sạch rồi hãy ra tay?" Có người ghé sát cô gái tóc đuôi ngựa cười quái dị.

Khác với các chiến đội luân hồi của Vô Hạn Không Gian, trong Ác Mộng Không Gian đa số là các công hội.

Trong công hội có hậu cần, có bảo mẫu... tự phân công.

Đồng thời, các công hội lớn cũng có trú địa trong Ác Mộng Không Gian để chiêu mộ máu mới.

Có thể nói, so với Vô Hạn Không Gian, người chơi của Ác Mộng Không Gian tự tại hơn nhiều.

Những hội trưởng công hội lớn đều giàu nứt đố đổ vách, chỉ cần có đủ bản nguyên, chết bao nhiêu lần cũng có thể phục sinh thông qua Ác Mộng Không Gian.

Đây chính là điểm đáng sợ của người chơi.

Ác Mộng Chi Chủ biết cách cùng có lợi, dám tiêu hao bản nguyên để không ngừng phục sinh những người chơi yếu nhỏ, chỉ cần trong số đó có vài kẻ trưởng thành là có thể mang lại hồi báo khổng lồ.

So với chế độ không hoàn thành nhiệm vụ là bị bôi nhòa của Vô Hạn Chi Chủ thì thật khiến người ta chán ghét.

Cũng chính vì thế, trong hỗn độn, đa số người chơi Ác Mộng Không Gian đều xem thường những kẻ luân hồi của Vô Hạn Không Gian.

Bởi vì trong mắt họ, luân hồi giả chỉ là nô lệ của Vô Hạn Chi Chủ, còn họ là đối tác của Ác Mộng Chi Chủ, cùng hợp lực phát triển.

"Ý hay." Cô gái tóc đuôi ngựa búng tay một cái, gật đầu, sau đó nói với mấy người phía sau: "Mấy đứa kia, khẩn trương kiến lập tân thủ thôn." "Rõ, hội trưởng!" "Trần Nặc, kẻ thù chung của chúng ta đều là Tiên Tần, nếu không ra tay thì tất cả đều phải chết!

Cái Nhiếp và Vệ Trang vừa giết mười tám vị Thái Ất, tiểu đội Đồ Sát cũng bị đồ lục sạch sành sanh rồi, các ngươi phải thấy rõ điều đó!" Trong chiến trường, nhìn hơn mười người chơi đang nhởn nhơ, người của tiểu đội Quang Minh gần như muốn thổ huyết, gào thét thảm thiết. "Tiểu đội Đồ Sát... mười tám vị Thái Ất?

Cái Nhiếp Vệ Trang?" Mười mấy người chơi lập tức biến sắc, ngay cả hội trưởng Trần Nặc cũng ngưng trọng nhìn hai thanh niên đang đứng trên hư không. "Những điều kia đều là thật sao?" "Không thật thì cứ thử là biết." Giọng nói đạm mạc vang lên, giống như Diêm La đoạt mạng, băng lãnh vô tình.

Yêu kiếm ngang trời, vô tận kiếm khí xé nát thiên khung oanh sát về phía đám người Trần Nặc. "Động thủ!" Trần Nặc thần sắc lạnh lẽo, vung tay một cái, một ngọn trường thương xuất hiện trong tay, như phi long xuất hải lao ra. "Oanh..." Trong nháy mắt, nơi hoang nguyên vô tận lại nổ ra một trận chiến kinh thiên khác. "Ác Mộng Chi Chủ cũng động thủ rồi." "Vô Hạn Không Gian, Ác Mộng Không Gian kết hợp, An Lạc Đa Nguyên Vũ Trụ Liên Minh nguy hiểm rồi." "Hiện tại xem Nguyên Sơ Đạo Chủ có ra tay hay không." Ác Mộng Không Gian tham chiến, Đệ Tứ Thiên Tai giáng lâm, tự nhiên không thoát khỏi sự cảm tri của những lão quái vật trong hỗn độn.

Đại chiến hỗn loạn làm họ cảm nhận được một luồng khí tức khác thường.

Vô Hạn Chi Chủ và Ác Mộng Chi Chủ muốn làm gì?

Kích động Nguyên Sơ Đạo Chủ ra tay sao?

Chỉ bằng hai kẻ đó, e rằng không phải đối thủ của Nguyên Sơ Đạo Chủ đâu.

Trừ phi trong hỗn độn còn nhiều ma thần khác...

Không dám nghĩ tiếp nữa.

Nếu thật sự như vậy thì trận chiến này không hề đơn giản.

Có khả năng vạn giới sẽ diễn hóa thành chư thiên hạo kiếp đầu tiên. "Ác Mộng Không Gian...

Ác Mộng Chi Chủ..." Tại Hồng Hoang, Sở Nguyên nằm trên một đám mây, thần sắc bình tĩnh thu hết thảy chư thiên vạn giới vào đáy mắt: "Đến đi, đều đến cả đi...

Để ta xem thử trong hỗn độn vô ngân rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu lão quái vật?" Sở Nguyên khẽ nỉ non, khí tức trên người càng lúc càng cổ phác, không một tia tiết lộ ra ngoài, giống như một người bình thường.

Vô Hạn Không Gian, Ác Mộng Không Gian va chạm với Chư Thiên Học Viện là kết quả của sự ngầm hiểu giữa các Đạo Tôn.

Hỗn độn ma thần muốn thử thăm dò thực lực của Sở Nguyên, Sở Nguyên cũng muốn xem nước của hỗn độn sâu bao nhiêu.

Vô Hạn Chi Chủ và Ác Mộng Chi Chủ chỉ là kẻ đi tiên phong cho các ma thần khác mà thôi.

Điểm này tất cả Đạo Tôn trong hỗn độn đều biết rõ.

Sở Nguyên sở dĩ chưa ra tay là vì đang chờ, xem xem rốt cuộc sẽ có bao nhiêu người lộ diện.

Đôi mắt khép hờ, tâm thần hòa làm một với ba ngàn đại đạo của Hồng Hoang, vô tận cảm ngộ dâng lên trong lòng.

Nhưng đồng thời cũng có vô tận khốn hoặc hiện ra.

Biết càng nhiều, khốn hoặc càng nhiều.

Đại đạo vô ngân, vĩnh vô chỉ cảnh.

Với thân phận Địa Đạo chi chủ, Sở Nguyên hiện nay đã đi trước đa số các Đạo Tôn, bước lên con đường đại đạo của Bàn Cổ, vạn đạo quy nhất, phá vỡ sự thúc phược của đại đạo, siêu thoát hết thảy.

Nhưng lúc này hắn lại có nhiều khốn hoặc hơn cả Bàn Cổ. "Hỗn độn siêu thoát, vạn đạo quy nhất...

Con đường này rốt cuộc nên đi như thế nào?

Tại sao Bàn Cổ năm đó lại thất bại?" Tâm thần Sở Nguyên hoàn toàn buông lỏng, hòa hợp với đạo, thân ảnh hư huyễn như muốn hóa đạo. "Đại đạo vô ngân, thiên địa hạo hãn, còn nhiều thứ chờ ta truy cầu." Hồi lâu không có kết quả, Sở Nguyên mở mắt, thở dài một tiếng.

Đứng càng cao nhìn càng xa, nhưng đồng thời nhìn những cảnh tượng dưới thấp nhất cũng càng mờ nhạt.

Sở Nguyên hiện nay đang rơi vào một loại khốn đốn, bình cảnh đại đạo đang cản trở bước tiến của hắn. "Ân?" Bỗng nhiên ánh mắt hắn khẽ động, nhìn về phía Tây Ngưu Hạ Châu bên dưới.

Một tiểu tăng tuấn mỹ hồng môi răng trắng đang bước đi trong hồng trần.

Trên người hắn không có nửa điểm tu vi, nhưng trong mắt Sở Nguyên lại có thể cảm nhận được một luồng đại đạo thần ý kiên nhận cực điểm. "Đại Mộng Tâm Kinh, Đại Mộng Vạn Cổ...

Tiếp Dẫn." Ánh mắt Sở Nguyên nheo lại.

Hắn lập tức nhận ra tiểu tăng này chính là Tiếp Dẫn Thánh Nhân chuyển thế trở về.

Ở Hồng Hoang, sau khi giao lưu với chư thiên vạn giới đã có Phật giáo, nhưng số người theo rất ít.

Năm đó khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hóa đạo, Tây Phương giáo chưa phản ra khỏi Huyền Môn.

Chư thiên chi Phật không nhận được sự tín ngưỡng của chúng sinh Hồng Hoang.

Vậy mà sau khi Tiếp Dẫn chuyển thế lại trực tiếp thành một tăng nhân.

Đại đạo vận mệnh quả nhiên huyền bí, hắn đang khai phá con đường của riêng mình sao?

Sở Nguyên nảy sinh hứng thú, ngồi trên mây du tẩu giữa hư không, vẫn luôn đi theo tiểu tăng này.

Tiểu tăng pháp hiệu Thanh Tịnh, sau khi xuất thế liền hành tẩu tại Tây Ngưu Hạ Châu, quan ma thiên địa đại đạo, hồng trần bách thái, cảm ngộ thiên địa tự nhiên, đại đạo thần vận trên thân dần dần hội tụ.

Tuy không tu luyện nhưng quanh thân lại có đạo vận bao quanh, phảng phất như một động thiên phúc địa di động, mang lại hạnh phúc và tốt đẹp cho những người xung quanh.

Tiểu tăng Thanh Tịnh, Thanh Tịnh tiểu tăng.

Sở Nguyên vẫn luôn đi theo, thấy hắn vì hiểu rõ đạo lý mà cuồng hỷ, thấy hắn vì hồng trần bi khổ mà thống khổ.

Cho đến ba ngàn năm sau, tiểu tăng Thanh Tịnh lại gặp một vị đầu đà (tăng nhân khổ hạnh).

Hai người đàm đạo rất vui vẻ, cùng nhau bước lên con đường khổ tu. "Bồ Đề..." Trên cửu thiên, Sở Nguyên thần sắc cổ quái.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cặp sư huynh đệ này cho dù chuyển thế

cũng không thể tách rời.

Cùng lúc đó, tranh đấu trong hỗn độn cũng đang leo thang.

Vô Hạn Không Gian và Ác Mộng Không Gian liên thủ, An Lạc Đa Nguyên Vũ Trụ Liên Minh dần dần không chống đỡ nổi.

Thời gian trỗi dậy quá ngắn, họ quá yếu thế ở phân khúc cường giả cao đoan.

Lúc này, trong Chư Thiên Học Viện, Nhân tộc Hồng Hoang đã can thiệp.

Chương 144

Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị - ba vị Chuẩn Thánh đỉnh phong dẫn đầu tám mươi mốt vị cường giả Đại La của Nhân tộc giáng lâm hỗn độn, đối trì với các Đại La của Vô Hạn và Ác Mộng không gian.

Họ cường thế oanh sát ba đại sứ giả chủ thần của Vô Hạn Không Gian cùng hai hội trưởng công hội đỉnh cấp của Ác Mộng Không Gian.

Cả năm người đều là vô thượng đại năng cảnh giới Chuẩn Thánh, tung hoành hỗn độn ức vạn năm, cuối cùng bỏ mạng dưới tay Toại Hoàng và các vị tổ khác.

Khí tức khủng bố tàn phá hỗn độn, nghiền nát vạn cổ trường hà.

Lúc này Vô Hạn Chi Chủ và Ác Mộng Chi Chủ đã không thể ngồi yên.

Cường giả Đại La là trụ cột trong hai đại không gian, là những tay sai tốt nhất để thu hoạch bản nguyên thế giới, không thể để mất mạng ở đây được.

Vô Hạn Chi Chủ và Ác Mộng Chi Chủ đích thân ra tay, triệu hồi các Đại La Chuẩn Thánh của hai đại thế lực trở về.

Trước khi chưa thăm dò rõ ràng thực lực của Sở Nguyên, họ tự nhiên không dám ra tay sát nhân.

Những kẻ bên dưới tranh đấu, nếu họ ra tay thì chuyện này vốn là hai đánh một, ỷ đông hiếp yếu, bị người ta đánh tới tận cửa cũng không có cách nào phản bác.

Đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua như vậy.

Bản nguyên của chư thiên vạn giới là căn bản của sự tiến bộ, cuộc chiến đại đạo không cho phép lùi bước.

Chỉ là từ sau trận đại chiến đó, cuộc tranh đấu của đôi bên đã ngầm hiểu là chỉ diễn ra dưới cấp Đại La.

Sinh mệnh Lục tinh, Thái Ất Kim Tiên chính là những kẻ mạnh nhất mà hai bên phái ra.

Trong cuộc tranh đấu vô tận, từng phương đại thế giới bị vây hãm trong đại chiến.

Chư thiên vạn giới dần bao phủ một tầng kiếp khí xám xịt.

Nhiều lão quái vật trong lòng cảm thấy bất ổn, kiếp khí bao phủ chính là triệu chứng của lượng kiếp giáng lâm.

Chư thiên vạn giới sắp sửa đón nhận lượng kiếp đầu tiên trong quá trình diễn hóa sao?

Số của đại đạo lập tại ba, cực tại chín.

Một hỗn độn kỷ sẽ có chín lần lượng kiếp.

Lần thứ chín là vô lượng lượng kiếp, chư thiên phá diệt, vạn đạo quy nhất, quy khư hỗn độn, cuối cùng lại bắt đầu một hỗn độn kỷ mới.

Từ khi Bàn Cổ xuất thế, đã trải qua Khai Thiên đại kiếp, Hung Thú đại kiếp, Long Hán đại kiếp, Vu Yêu đại kiếp, Thiên Địa đại kiếp.

Hỗn độn kỷ này đã có năm lần lượng kiếp, lần tới đây sẽ là lần thứ sáu.

Từ lúc bắt đầu là Đại La, rồi đến Chuẩn Thánh, Thánh Nhân, Đạo Chủ... giờ đây lượng kiếp sắp lan tới cả Đạo Tôn sao?

Nhiều lão quái vật hiểu ra liền rùng mình, không nói hai lời, trực

tiếp bế quan, hạ quyết tâm đại kiếp không qua thì tuyệt không xuất thế.

Chư thiên đại kiếp không giấu được các đại năng, càng không giấu được Sở Nguyên.

Địa Đạo luân hồi quán thông chư thiên, hắn chính là người đầu tiên phát hiện ra đại kiếp.

Chính vì thế nên hắn mới chưa lập tức ra tay.

Vô Hạn Chi Chủ và Ác Mộng Chi Chủ giờ mới chỉ có hai Đạo Tôn, hơi ít.

Cùng lúc đó, cặp đôi Tiếp Dẫn Chuẩn Đề mà hắn luôn chú ý sắp thành đạo.

Chuyển thế trở về, đạo quả tiền thế cũng sẽ dần quay lại.

Hiện nay chưa đầy vạn năm thời gian, đạo vận quanh thân hai người đã vượt xa chúng sinh Hồng Hoang, cảm ngộ về đạo cũng đã hỏa hầu.

Giờ đây họ chuẩn bị chứng đạo.

Tây Ngưu Hạ Châu, nơi từng là Tu Di thánh cảnh, nay là Tây Phương thánh địa Linh Sơn, hôm nay nghênh đón một béo một gầy hai tăng nhân.

Một người thần sắc bi khổ, một người cười hì hì, tương phản mãnh liệt.

Hai người không màng đến ánh mắt dị nghị của các sinh linh khác trên Linh Sơn, đi thẳng lên đỉnh núi ngồi xuống. "Sư đệ, bắt đầu thôi." Tiểu tăng Thanh Tịnh nói với đầu đà Bồ Đề. "Chính nên như vậy." Bồ Đề niêm hoa nhất tiếu, trên người có một luồng khí thế khủng bố thăng đẳng. "Oanh..." Hỗn Nguyên thánh uy khôi hoành vô lượng từ

Linh Sơn bốc lên, trong nháy mắt quét sạch cả Hồng Hoang, lan tràn về phía chư thiên hỗn độn.

Đại lục Hồng Hoang, vạn giới chư thiên, vô tận đại năng kinh động hướng ánh mắt về phía này. "Chuyện gì thế này?

Trong Hồng Hoang có người muốn chứng đạo?

Đùa gì thế?

Không đúng, đạo vận này có chút quen thuộc." "Thánh giả...

Thánh giả quy lai rồi!" Trong một phương đại thiên thế giới ở Tây Ngưu Hạ Châu, Dược Sư và Di Lặc bừng tỉnh khỏi tu luyện, cảm nhận đạo vận quen thuộc liền cuồng hỷ. "Tê lạp..." Hai người không chút do dự xé rách vách ngăn không gian, bay về phía Linh Sơn. "Ong ong..." Trên không Linh Sơn, hư không rung động, hai tôn phật ảnh vàng rực đứng đầu đội trời chân đạp đất hiện ra giữa thiên địa. "Hoa lạp lạp..." Thiên giáng công đức chi vũ, phổ độ đại thiên chúng sinh.

Nhìn diện dung hai người, các đại năng Hồng Hoang không khỏi giật mình: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề?

Lại là hai người họ?

Tây Phương nhị thánh quy lai rồi sao?" "Bần tăng Thanh Tịnh, cùng sư đệ Bồ Đề, hành tẩu đại lục Hồng Hoang vạn năm, ngộ vô thượng Phật pháp, đương phổ độ chúng sinh.

Hôm nay sư huynh đệ chúng ta lập hạ bốn mươi tám đạo đại hoành nguyện.

Thế giới Hồng Hoang, vô tận chủng tộc, ức vạn sinh linh hãy lắng nghe..." Trên hư không, hai tôn phật ảnh niêm chỉ bàn tọa, vô lượng Phật quang phổ chiếu chư thiên vạn giới. "Ta thành phật thời, chư thiên tín đồ, nếu có địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh ba đường ác, ta nguyện không giữ vô thượng chính giác." "Ta thành phật thời, chư

thiên nhân dân sau khi mạng chung nếu còn sa vào ba đường ác, ta nguyện không giữ vô thượng chính giác." ...

Tiếng Phật hống vang triệt đại thiên chư giới, đạo vận hoàng hoàng phổ độ chúng sinh. "Hoa lạp lạp..." Lúc này, thế giới Hồng Hoang, Thế Giới Thụ hiển hóa, đại đạo pháp tắc tuôn trào không dứt.

Nhị thánh quy lai, khai tịch Phật đạo, gián tiếp làm tăng trưởng bản nguyên Hồng Hoang, khiến thế giới tiến thêm một bước.

Đáp lại, thế giới xuất hiện dị tượng thiên địa, truyền dương tinh nghĩa Phật đạo. "Ta thành phật thời, phương quốc thổ có chúng Bồ Tát nghe danh hiệu ta mà không đắc đạt Đệ nhất pháp nhẫn, Đệ nhị pháp nhẫn, Đệ tam pháp nhẫn, nơi các Phật pháp không được bất thối chuyển, ta nguyện không giữ vô thượng chính giác." Khi bốn mươi tám đạo hoành nguyện phát ra, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đứng dậy bái lạy tứ phương: "Đại đạo tại thượng, chúng sinh làm chứng.

Hôm nay tại thế giới Hồng Hoang, Phật giáo chính thức thành lập.

Ta là A Di Đà Phật." Tiếp Dẫn vung tay, vô lượng Phật quang dâng trào, thiên âm vang động hỗn độn. "Ta là Chuẩn Đề Phật Mẫu." Chuẩn Đề niêm hoa, trượng lục kim thân phổ chiếu đại thiên hoàn vũ. "Chúng con bái kiến A Di Đà Phật, Chuẩn Đề Phật Mẫu!" Trong Hồng Hoang, những sinh linh bị nhiếp phục bởi tinh nghĩa Phật đạo lập tức bái lạy.

Trên cửu thiên, đại đạo hưởng ứng, vô lượng công đức giáng xuống thân hai người.

Thân thể họ bùng phát khí thế đại đạo khôi hoành vô lượng, Hỗn Nguyên cảnh khí thế quét sạch chư thiên, hoành áp vạn giới.

Giữa hư không hiện ra hai mai Hỗn Nguyên đạo quả: Phật Đạo đạo quả.

Luyện hóa đạo quả, khí thế của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề càng thăng hoa, hoàng hoàng vô tận.

Tây Phương nhị thánh chính thức tuyên cáo quy lai, trọng tu một đời, tiến thêm một bước trong Hỗn Nguyên cảnh, mạnh hơn năm xưa rất nhiều. "Tê lạp..." Lúc này hư không phá toái, Dược Sư và Di Lặc bước ra, quỳ sụp xuống trước mặt nhị thánh: "Thánh giả cuối cùng đã quy lai!" "Đến đây." Tiếp Dẫn thở dài một tiếng, tiến lên đỡ hai người dậy: "Vô tận tuế nguyệt qua đã khổ cho các ngươi rồi.

Từ nay về sau không còn Tây Phương giáo, thế giới Tây Phương đều quy về Phật thổ.

Dược Sư từ nay là Dược Sư Vương Phật, Di Lặc là Đông Phật Tổ, vị liệt Phật tổ chi vị." "Chúng con tuân mệnh thánh giả!" Dược Sư và Di Lặc vui vẻ lĩnh mệnh. "Các ngươi về trước đi, dẫn người của Tây Phương giáo trở về.

Từ nay về sau Tây Thổ Linh Sơn chính là thánh địa Phật giáo, Đại Lôi Âm Tự." Tiếp Dẫn nói.

Sau khi hai người rời đi, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hướng hư không khom người bái: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bái kiến Nguyên Sơ Đạo Tôn." Hư không lóe lên, Sở Nguyên hiện thân: "Hai người các ngươi quy lai cũng nhanh thật." "Không bằng các vị sư huynh Tam Thanh." Tiếp Dẫn đáp.

Chương 145

"Hóa thân chư thiên vạn giới để trực tiếp chứng đạo Đạo Tôn, tất nhiên là các ngươi không bằng rồi." Sở Nguyên thản nhiên nói.

Sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức đen lại.

Đạo Tôn đại nhân, người có thể nói ít đi vài câu được không, chúng ta cũng cần giữ mặt mũi mà. "Đã quy lai rồi thì tĩnh tâm ngộ đạo đi.

Trong Hồng Hoang không được tranh đoan nữa.

Chư thiên vạn giới rộng lớn, cũng đủ để các ngươi truyền giáo." Sở Nguyên trầm giọng nói. "Chúng con minh bạch." Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trong lòng thở phào.

Thấy vậy, Sở Nguyên cũng không nói gì thêm, trực tiếp rời đi.

Đại Mộng Vạn Cổ của Tiếp Dẫn đã cho Sở Nguyên linh cảm, thấy được một con đường mới.

Bàn Cổ tu luyện vô tận đại đạo, vạn đạo quy nhất, hành sự khai thiên tịch địa để phá vỡ đại đạo thúc phược.

Hiện nay Sở Nguyên ngoại trừ chưa khai thiên tịch địa thì đạo đã không kém Bàn Cổ bao nhiêu.

Lục Đạo Luân Hồi quán thông chư thiên vạn giới, mỗi một người chuyển thế đều giống như đang làm công cho hắn.

Đại đạo, thần thông, pháp tắc... mỗi giây mỗi phút Sở Nguyên đều nhận được sự phản bộ từ chúng sinh.

Cảnh giới của hắn không ngừng đề thăng, ngày càng tiệm cận Bàn Cổ năm xưa.

Nhưng Bàn Cổ đã thất bại, hắn không cho rằng đi theo vết xe đổ của Bàn Cổ sẽ thành công.

Đây luôn là vấn đề làm hắn khốn hoặc.

Giờ đây quan ma Tiếp Dẫn, hắn thấy được một lộ tuyến khác.

Hỗn độn hiện nay khác với thời Bàn Cổ ở chỗ thế giới rực rỡ hơn, có chư thiên vạn giới, có hồng trần cuồn cuộn.

Nếu không muốn đi đường cũ, có lẽ hắn nên đích thân đi một chuyến vào chư thiên vạn giới.

Vô tận tuế nguyệt, hồng trần cuồn cuộn, đại đạo vạn thiên, đi từ những thứ cơ bản nhất để chú tạo đại đạo, có lẽ là cách duy nhất.

Tuy nhiên trước khi bắt đầu, hắn phải xử lý chuyện của Vô Hạn Chi Chủ và Ác Mộng Chi Chủ cái đã.

Đợi sau khi lượng kiếp qua đi mới thử nghiệm cũng không muộn.

Vạn năm sau, Nữ Oa bỗng nhiên tìm Sở Nguyên: "Huyền Đô tìm ta, hỏi tin tức của ba vị sư huynh Tam Thanh." Tây Phương nhị thánh quy lai khiến đệ tử Huyền Môn vui mừng khôn xiết.

Nhưng việc Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lập Phật giáo tự lập chẳng khác nào phản ra Huyền Môn, khiến Huyền Đô và Đa Bảo cảm thấy phẫn hận.

Họ nghĩ rằng Tây Phương nhị thánh đã về thì Tam Thanh mạnh hơn hắn cũng không còn xa nữa.

Nhưng vạn năm trôi qua vẫn không thấy tăm hơi, họ đã không ngồi yên được nữa.

Nữ Oa vốn cũng là đệ tử Huyền Môn, nên họ đến cầu kiến hy vọng có được tin tức sư tôn.

Tam Thanh chuyển thế, trừ Đạo Chủ Đạo Tôn ra không ai biết

được, Nữ Oa cũng không ngoại lệ, nên nàng tìm Sở Nguyên. "Tâm của Tam Thanh lớn hơn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhiều.

Cái họ mưu cầu là Vô Cực Đạo Tôn.

Trong thời gian ngắn sẽ không quy lai đâu." Sở Nguyên nói, chỉ tay vào mi tâm Nữ Oa truyền đạt tình hình Tam Thanh.

Tam Thanh khác với Tây Phương nhị thánh.

Khi chư thiên vạn giới bắt đầu diễn hóa, họ đã phân hóa vô tận đạo thân chuyển thế.

Nay trong vạn giới, danh tiếng Tam Thanh còn rộng hơn cả các Đạo Tôn.

Thái Thượng Đạo Tổ, Nguyên Thủy Thiên Vương, Linh Bảo Thiên Tôn, Tam Thanh đã thành căn bản của Đạo giáo.

Họ đang ngộ đạo giữa chư thiên, không thành Đạo Tôn tuyệt không quy lai.

Nữ Oa rời đi, Sở Nguyên cũng rời khỏi Hỗn Độn, đi tới một phương Tiểu Thiên Thế Giới.

Một phương thế giới nguyên sinh, chưa bị Liên Minh Đa Vũ Trụ An Lạc hay Vô Hạn Không Gian phát hiện.

Điểm nút thế giới này là vào những năm cuối thời Đông Kinh cổ đại của An Lạc.

Linh Đế tại vị, bán quan bán tước, Thập Thường Thị làm loạn triều cương, sĩ tộc môn phiệt dần nắm giữ quyền lên tiếng trong thiên hạ, thiên hạ đại loạn.

Lúc đó, có Đại Hiền Lương Sư Trương Giác, phất cờ khởi nghĩa Hoàng Cân quét sạch thiên hạ.

Đằng sau Hoàng Cân và triều đình, mỗi bên đều có Thiên Nhân

đứng sừng sững.

Quảng Tông. "Phong!..." Một thân đạo bào thiên địa, Trương Giác đứng sừng sững trên tường thành.

Giữa lúc vung tay, liền có cuồng phong bão tố vô tận, cát bay đá chạy, đánh bay quân đội Đại Kinh.

Đây là một phương thế giới Cao Võ, văn nhân nói cười giết người, võ tướng dời sông lấp biển, sở hữu thiên uy to lớn.

Trương Giác từng được Nam Hoa lão nhân tặng cho Thái Bình Thiên Thư, tu tập được một thân tu vi kinh thiên, đứng đầu đỉnh phong trong cả Đại Kinh.

Đối mặt với cường giả bực này, Lư Thực chỉ có thể dùng quân trận sát khí để chống đỡ.

Cứ như vậy, vẫn khó lòng công phá Quảng Tông, chỉ có thể phong tỏa tứ diện bát phương, đôi bên đối trì suốt mấy tháng.

Lúc này, trong thành Quảng Tông, một thanh niên mặc bố y đạo bào lại đang nhăn nhó, muốn khóc mà không có nước mắt. "Hệ thống, ta còn bao nhiêu điểm truyền đạo?" "Đinh, còn dư một trăm điểm truyền đạo." Giọng nói cơ giới lạnh lẽo vang lên trong đầu khiến thần sắc thanh niên càng thêm bi khổ. "La Thiên chết tiệt, cứ nhất quyết muốn đối đầu với ta." Thanh niên nghiến răng, tức giận mắng nhiếc.

Thanh niên tên là Hồng Nguyên, vốn là một đạo sĩ trên một hành tinh bình thường, từ nhỏ được sư phụ thu dưỡng.

Sau khi trưởng thành, sư phụ qua đời, hắn quay về đạo quán, lúc dọn dẹp đồ đạc thì đột nhiên phát hiện một mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Mảnh vỡ mất đi khoảng một phần ba này toát ra một sức hút không tên, khiến Hồng Nguyên vô thức cầm lấy.

Sau đó, Ngọc Điệp nhận chủ.

Bên trong chứa đựng một hệ thống chỉ có trong tiểu thuyết: Hệ thống Chư Thiên Bố Đạo.

Truyền đạo chư thiên, chứng vị Đạo Tổ Chư Thiên.

Đạo Tổ Chư Thiên, nghe có vẻ rất oai phong.

Hồng Nguyên vốn đã chán ghét cuộc sống xã hội hiện đại, liền không do dự xuyên qua hư không, bắt đầu con đường truyền đạo.

Ban đầu rất thuận lợi.

Thế giới đầu tiên là một thế giới võ hiệp nhỏ.

Tiêu tốn một trăm điểm truyền đạo ban đầu hệ thống tặng, Hồng Nguyên hiển hóa thần tích khắp thiên hạ.

Ngay lập tức thu hoạch tín ngưỡng vô tận, thuận lợi khởi đầu con đường truyền đạo.

Thế giới thứ hai là thế giới Thủy Hử, Đại Tống sùng đạo, con đường truyền đạo tự nhiên không có áp lực.

Tuy nhiên, đến thế giới thứ ba, vận rủi đã tới.

Thế giới thứ ba là thời kỳ Tùy Đường tranh bá, xuyên không vào thế giới Đại Đường Song Long Truyện.

Nhưng tại đây, hắn gặp một kẻ xuyên không khác là La Thiên.

Cũng tiên tri tiên giác, cũng có hệ thống.

Nhưng như trời sinh đối nghịch, La Thiên sở hữu Hệ Thống Đại Phản Phái.

Ngay từ đầu, bên kia đã thống nhất Ma môn, nô dịch Dương Quảng, ngược sát Võ Tôn Tất Huyền và Phó Thải Lâm, quét ngang thảo nguyên và Cao Câu Ly.

Sau đó, điều động binh mã, trực tiếp quét ngang thiên hạ, diệt Phật ức Đạo, biến cả thiên hạ thành ma thổ.

Bất đắc dĩ, Hồng Nguyên chỉ có thể tử chiến với La Thiên.

Chương 146

Nhưng đáng buồn là hắn không phải đối thủ.

Vô cực dưới, Hồng Nguyên chỉ có thể từ bỏ thế giới đó.

Lần truyền đạo thứ ba không những không kiếm được điểm truyền đạo mà còn tiêu hao sạch bách tích lũy từ hai thế giới trước.

Hiện tại, thế giới thứ tư là Cao Võ Tam Quốc.

Hồng Nguyên hóa thân thành Nam Hoa lão nhân, đổi lấy Thái Bình Thiên Thư tặng cho Trương Giác, muốn mượn thân phận sư phụ để hoàn thành việc thay triều đổi đại, nghịch thiên cải mệnh.

Nhưng trớ trêu thay, tên La Thiên kia lại bám theo.

Hắn gia nhập phe triều đình, âm thầm khống chế Linh Đế, tang tận lương tâm rút hết các danh tướng đỉnh cao đi bình định tứ phương.

Lã Bố, Triệu Vân, Điển Vi, Lưu Bị, Tào Tháo, Tôn Kiên... từng vị cường giả vô địch bôn ba khắp nơi nghênh chiến Hoàng Cân.

Đến nay, chưa đầy mấy tháng, ngoại trừ Ký Châu, các cừ soái Hoàng Cân cơ bản đều bị bình định.

Giờ đây tướng lĩnh các phương đang hội tụ về Quảng Tông, quân Hoàng Cân không còn cách ngày diệt vong bao xa, vốn liếng hiện tại cũng tiêu hao gần hết, lật ngược thế cờ vô vọng rồi. "Phải làm sao đây?" Hồng Nguyên nóng như lửa đốt, tiến thoái lưỡng nan. "Tiên sinh, Đại Hiền Lương Sư triệu kiến." Lúc này, tiếng người hầu vang lên ngoài cửa. "Được." Hồng Nguyên đáp lời.

Hiện tại hắn tự nhiên không dùng thân phận Nam Hoa lão nhân mà là một đệ tử do đối phương thu nhận, lẻn vào trong quân Hoàng Cân để tìm một thân phận hợp lý giúp đỡ Trương Giác mà thôi.

Đáng tiếc...

Hồng Nguyên thở dài một tiếng, mở cửa bước ra ngoài. "Xoẹt..." Sau khi hắn rời đi, hư không trong phòng nứt ra, hình bóng Sở Nguyên chậm rãi hiển hóa. "Hồng Quân?" "Hệ thống Chư Thiên Bố Đạo?" "Cũng biết chơi đấy." Nhìn theo lưng Hồng Nguyên, thần sắc Sở Nguyên có chút kỳ quái.

Tây Phương nhị thánh quy vị, Bàn Cổ Tam Thanh hóa thân chư thiên, khiến Sở Nguyên mất đi lão đối thủ Hồng Quân.

Chỉ cần niệm động một cái, hắn liền phát hiện hơi thở của Tạo Hóa Ngọc Điệp tại giới này.

Hệ thống Chư Thiên Bố Đạo chính là do Tạo Hóa Ngọc Điệp hóa thành.

Truyền đạo chư thiên, chứng vị Đạo Tổ Chư Thiên, quả thực là từng kẻ đều có tham vọng lớn.

Hơn nữa, điều hắn không ngờ là đối thủ cũ của Hồng Quân là La Hầu cũng ở thế giới này.

Hồng Nguyên mang Hệ thống Chư Thiên Bố Đạo, La Thiên mang Hệ thống Đại Phản Phái.

Đây là cuộc tranh đấu Đạo Ma giữa chư thiên vạn giới sao?

Hai tên này cũng thật biết cách chơi đùa.

Sở Nguyên bật cười, trong lòng cảm thấy khá thú vị.

Ma Tổ và Đạo Tổ chuẩn bị cứ thế tranh đấu tiếp sao? "Nếu đã muốn chơi thì hãy chơi cho tốt đi." Sở Nguyên phất tay để lại một khối ngọc phù trong phòng rồi trực tiếp rời khỏi thế giới này.

Không biết khi Hồng Nguyên quay lại thấy ngọc phù có hoài nghi nhân sinh không?

Sở Nguyên cười thầm, rảo bước trên hư không, đi về phía sâu trong Hỗn Độn.

Vô Hạn Chi Chủ, Ác Mộng Chi Chủ, cùng với mấy vị Đạo Tôn trong Hỗn Độn cũng đến lúc phải thanh lý rồi. ...

Trong thế giới Hỗn Độn, cuộc chiến giữa Liên Minh Đa Vũ Trụ An Lạc và hai đại Không Gian ngày càng kịch liệt.

Chiến tuyến của đôi bên kéo dài qua hàng chục phương Đại Thiên Thế Giới, Thái Ất Kim Tiên xuất động gần nghìn vị.

Từng phương thế giới vì thế mà phá diệt, ức vạn sinh linh tan biến, đại đạo đứt đoạn.

Đại kiếp này ngày càng trở nên khủng bố, kiếp khí xám xịt tràn ngập chư thiên vạn giới, nhân quả dính líu, từng tôn Thái Ất lần lượt ngã xuống.

Tất nhiên, đại kiếp và tai nạn cũng đồng hành cùng cơ duyên.

Sau những trận chiến, có không ít người đột phá cảnh giới, ngưng tụ đạo quả, đột phá Đại La.

Thực lực đôi bên ở tầng trung hạ tổn thất nặng nề, nhưng chiến lực cao tầng lại tăng lên.

Như vậy cũng coi như là một niềm an ủi không nhỏ.

Khi đại chiến đang lúc gay cấn, một đạo thần quang Đại Đạo mênh mông vô tận quét ngang Hỗn Độn, đánh sập hư không vô tận. "Nguyên Sơ Đạo Tôn!..." Trong Hỗn Độn vang lên tiếng gầm thét thê lương của Vô Hạn Chi Chủ.

Tiếng gầm thét thê thảm vang vọng khắp đại thiên Hỗn Độn, chấn động từng vị Đạo Tôn vô thượng. "Vô Hạn Chi Chủ sao?" "Cảm giác có vẻ rất thê thảm." "Nguyên Sơ Đạo Tôn ra tay rồi sao?" "Vô Hạn

Không Gian bị đánh thủng rồi..." Vô số đại năng đứng sừng sững trong Hỗn Độn nhìn về nơi phát ra âm thanh, đó là một phương Đại Thiên Thế Giới tan hoang.

Bản nguyên tan rã, ức vạn sinh linh diệt vong, toàn bộ Chủ Thần Không Gian hoàn toàn bị đạo thần quang Đại Đạo kia chém làm đôi, vô số mảnh vỡ rơi rớt khắp chư thiên vạn giới.

Trong Hỗn Độn, Vô Hạn Chi Chủ gào thét thê lương, quanh thân tỏa ra sát cơ lẫm liệt, hắc khí quấn quýt, nộ khí ngút trời. "Nguyên Sơ Đạo Tôn quả thực tàn nhẫn." "Trực tiếp đánh sập Vô Hạn Không Gian." Các đại năng chư thiên tắc lưỡi kinh ngạc, nhưng trong lòng lại trào dâng một cảm giác sảng khoái tràn trề.

Đánh sập, đánh sập rất hay!

Vô Hạn Không Gian từ lâu đã ngứa mắt rồi. ... "Nguyên Sơ, ngươi thực sự muốn cùng ta bất tử bất hưu sao?" Trong Hỗn Độn, Vô Hạn Chi Chủ vẫn giữ lại một tia lý trí cuối cùng, gào thét với Sở Nguyên.

Y hiểu rằng chỉ dựa vào mình thì không phải đối thủ của Sở Nguyên.

Vì thế, khi đại kiếp bắt đầu, y đã rất kiềm chế.

Nhưng y không ngờ Sở Nguyên vừa ra tay đã phá diệt Vô Hạn Không Gian, đây là nhịp điệu muốn quyết một trận tử chiến.

Ngoài phẫn nộ, Vô Hạn Chi Chủ còn có chút chột dạ.

Các Đạo Tôn khác thăm dò Sở Nguyên là kết quả của sự ngầm hiểu.

Theo lý luận, khi Sở Nguyên ra tay, những người khác cũng sẽ không ngồi yên.

Nhưng trước khi các Đạo Tôn khác rõ ràng ra tay, lòng Vô Hạn

Chi Chủ vẫn lo lắng.

Vạn nhất bọn họ từ bỏ y thì sao?

Hoặc để y và Sở Nguyên liều mạng để thăm dò cảnh giới đối phương?

Trong đủ loại khả năng đó, Vô Hạn Chi Chủ vẫn giữ lại một tia lý trí, không lập tức động thủ.

Tuy nhiên, y không động thủ không có nghĩa là Sở Nguyên sẽ ngồi chờ. "Mấy lời nhảm nhí đó không cần nói nữa." "Tiền nhân hậu quả ta đều thấu hiểu rõ ràng." "Hôm nay chúng ta đánh cược một lần, xem trước khi ta giết ngươi, những người khác có ra tay hay không." "Ầm!..." Sở Nguyên rảo bước trong Hỗn Độn, vung tay ném ra một đạo tịch diệt thần quang, đánh sập thiên địa vô ngần, sát phạt về phía Vô Hạn Chi Chủ. "Ầm ầm ầm!..." Thần quang Đại Đạo khủng bố vô ngần đánh mạnh vào Hỗn Độn.

Giống như một thanh Thiên đao vô thượng chém xuống, xé rách từng tầng hư không, nghiền nát đại đạo, phá diệt đại thiên chư thiên.

Chỉ là một đòn tấn công tùy ý của Sở Nguyên nhưng lại khiến đồng tử Vô Hạn Chi Chủ co rụt lại.

Sát cơ âm u bao phủ từ tứ diện bát phương.

Bóng ma cái chết khiến nguyên thần chân linh nhảy dựng, đạo quả đều có cảm giác sắp sụp đổ. "Sẽ chết mất!" Thân thể Vô Hạn Chi Chủ căng thẳng, uy lực của một kích này đủ để tiêu diệt y rồi. "Nguyên Sơ Đạo Tôn, là ngươi ép ta!" "Phá cho ta!..." Vô Hạn Chi Chủ hét lớn một tiếng, vung tay đánh ra vô lượng thần quang, quy tắc Đại Đạo bùng nổ, làm sụp đổ hư không Hỗn Độn. "Ầm ầm ầm!..." Hai đòn tấn công Đại Đạo vô song va chạm trong Hỗn Độn, dư ba kình đạo cuồng bạo xé rách hư không vô tận.

Địa Thủy Phong Hỏa cuồn cuộn tuôn trào, vô số thứ nguyên sinh ra rồi diệt đi.

Chương 147

Tất thảy mọi thứ đều đang phá diệt, chỉ có vầng sáng Đại Đạo lấp lánh cực hạn kia là vĩnh hằng trường tồn. "Ác Mộng Chi Chủ, ngươi còn không ra tay, sau khi ta chết sẽ đến lượt ngươi đấy!" Tiếng nói của Vô Hạn Chi Chủ vang vọng trong Hỗn Độn khiến các đại năng chư thiên có thần sắc quái dị.

Vô Hạn Chi Chủ thực sự là không cần mặt mũi nữa rồi.

Đánh hai chọi một mà cũng có thể nói một cách đương nhiên như thế.

Phải sợ chết đến mức nào mới làm ra được chuyện như vậy? "Vô Hạn, Ác Mộng, hừ, đạo tâm của bọn chúng sớm đã bị Bàn Cổ đánh nát rồi." "Nếu không sợ chết thì khi Khai Thiên đại kiếp cũng không hoảng hốt bỏ chạy." "Nay lại đối mặt với một kẻ giống Bàn Cổ, không sợ mới là lạ." Trong Hỗn Độn, Hư Thực Chi Chủ tỏa ra thần quang vô lượng đứng sừng sững, quanh thân bao quanh vô tận thế giới, thần vận Đại Đạo lan tỏa.

Trận đại chiến của các Đạo Tôn, y tự nhiên sẽ không ngó lơ.

Đối với biểu hiện của Vô Hạn Chi Chủ, Hư Thực Chi Chủ tỏ vẻ khinh bỉ.

Năm xưa Khai Thiên đại kiếp, ba ngàn Ma Thần cùng chiến Bàn Cổ, kẻ chết người chạy.

Chạy thì chạy thôi, không ai muốn chết cả.

Nhưng không muốn chết và sợ chết là hai khái niệm khác nhau.

Thân là ba ngàn Ma Thần mà bị đánh đến mức đạo tâm tan vỡ, trở thành phế vật sợ chết, quả thực là làm mất hết mặt mũi của Hỗn Độn

Ma Thần.

Huống chi, Vô Hạn Chi Chủ là một trong mười hai Chí Tôn Ma Thần, thực lực thuộc thềm lục địa đầu tiên của ba ngàn Ma Thần.

Vậy mà giờ đây lại thành ra nông nỗi này.

Haiz...

Hư Thực Chi Chủ lắc đầu, không nói thêm gì nữa. ... "Ầm ầm ầm!..." Đại chiến trong Hỗn Độn vẫn tiếp diễn, thần quang Đại Đạo vô song đâm xuyên Hỗn Độn, chấn động hư không.

Thời không biến ảo, âm dương đảo lộn.

Những đòn tấn công khủng bố tàn phá, phá diệt tất cả.

Trận chiến kinh hoàng bực này khiến mọi người đều kinh hãi.

Sâu trong Hỗn Độn, Ác Mộng Chi Chủ đứng trong Ác Mộng Không Gian, thần sắc do dự.

Thực lực của Nguyên Sơ Đạo Tôn y cũng sợ chứ.

Vận Mệnh Đạo Tôn, Dương Mi Đại Tiên... những người khác vẫn chưa ra tay sao?

Đang lúc... "Xoẹt!..." Một tiếng xé rách nhục thân vang dội Hỗn Độn, huyết vụ vô tận rưới xuống chư thiên, đè sập vòm trời vạn cổ. "A!..." Tiếng thảm thiết thê lương của Vô Hạn Chi Chủ vang lên bên tai mỗi vị đại năng khiến tim họ run rẩy.

Trong Hỗn Độn, Sở Nguyên tùy tay ném đi ma thân của Vô Hạn Chi Chủ. "Tê!..." "Vô Hạn Chi Chủ bị Nguyên Sơ Đạo Tôn một tay xé xác sao?" "Thực lực của Nguyên Sơ Đạo Tôn quá đáng sợ." "Hiện tại vẫn chưa có ai ra tay." "Vô Hạn Chi Chủ thật đen đủi, bị người ta dùng làm bia đỡ đạn rồi." Các đại năng chư thiên đứng trong Hỗn Độn, thần niệm dao động truyền đạt sự chấn kinh trong lòng.

Nguyên Sơ Đạo Tôn quá mạnh. ... "Lại mạnh thêm rồi." Tại một góc Hỗn Độn, thần sắc Vận Mệnh Đạo Tôn âm trầm, khí tức lẫm liệt dâng trào trên người, dường như sắp ra tay.

Quá nhanh.

Sở Nguyên trưởng thành quá nhanh.

Khi Hồng Hoang tan vỡ, hắn chỉ mới ở cảnh giới Đạo Chủ, nhờ sức mạnh của Bàn Cổ mới phá vỡ được rào cản Đạo Tôn, chém giết một đạo hóa thân của ta.

Sau khi Hồng Hoang tan vỡ, chư thiên vạn giới diễn hóa, Lục Đạo Luân Hồi quán xuyên chư thiên vạn giới, giúp hắn mượn sự tiện lợi của thân phận mà nhanh chóng trưởng thành đến mức này.

Sở Nguyên của hiện tại so với Bàn Cổ năm xưa e là cũng chẳng kém bao nhiêu?

Thậm chí, khoảng cách giữa hai người có lẽ chỉ nằm ở chí bảo.

Hiện tại Sở Nguyên so với Bàn Cổ chỉ thiếu Hỗn Độn Chí Bảo mà thôi.

Nếu còn cho hắn thời gian tiếp tục trưởng thành, hắn sẽ cường hãn đến mức nào?

Vận Mệnh Đạo Tôn không dám tưởng tượng.

Đến lúc đó, ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần tái sinh cũng không phải đối thủ của hắn nữa sao? "Không thể chờ thêm." Vận Mệnh Đạo Tôn cử động, một đạo tin tức xuyên qua hư không vô ngần truyền vào sâu trong Hỗn Độn. "Vận Mệnh?" Ngay sau đó, trong Hỗn Độn vang lên những tiếng nghi hoặc khe khẽ, từng đạo mục quang quét qua Hỗn Độn, thần sắc mỗi người một vẻ.

Sắp ra tay rồi sao?

Nguyên Sơ Đạo Tôn thôi mà, dù có khủng bố đến đâu chẳng lẽ còn khủng bố hơn Bàn Cổ sao? "Ầm!..." Trong nháy mắt, khí tức Đại Đạo nguy nga khủng bố bốc lên.

Từng đạo lưu quang xé rách hư không Hỗn Độn, xuyên qua vị trí của Sở Nguyên. "Bắt đầu rồi." "Thực sự sắp ra tay rồi." Hành động của các Đạo Tôn hoàn toàn không che giấu, khí tức Đại Đạo hùng vĩ bao trùm chư thiên Hỗn Độn.

Như thế này, các đại năng chư thiên tự nhiên cảm nhận được rõ ràng. "Một trận chiến kinh thiên động địa!" "Lượng kiếp thực sự không thể nắm bắt, từ Đại La Kim Tiên lúc đầu, nay đã lan đến Vô Cực Đạo Tôn." "Quá khủng bố rồi." ... "Đều đi cả rồi." Sâu trong Hỗn Độn, Ác Mộng Chi Chủ tự nhiên cũng cảm ứng được hành động của các đại năng chư thiên, ánh mắt lập tức sáng lên. "Ầm!..." Ác Mộng Chi Chủ không còn chần chừ, lập tức xé rách hư không Hỗn Độn, lao về phía Sở Nguyên. ... "Ong ong!..." Hư không rung chuyển, hình bóng Vô Hạn Chi Chủ ngưng tụ lại ở cách đó ức vạn dặm, trên mặt lộ rõ vẻ may mắn sau khi thoát chết.

Cảm nhận khí tức Đạo Tôn hùng hậu trong Hỗn Độn, lòng y cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. "Nguyên Sơ Đạo Tôn, thù hôm nay báo hôm nay, chư thiên Đạo Tôn sắp tới, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi!" Vô Hạn Chi Chủ hận thù nhìn Sở Nguyên, trên người bộc phát sát cơ u ám. "Bành!..." Sở Nguyên liếc nhìn một cái, tay phải xòe ra làm một tư thế nổ tung. "Vừa rồi không biết kẻ nào bị ta xé làm đôi, giờ lại có gan sủa bậy rồi." "..." "Ầm!..." Vô Hạn Chi Chủ tức giận đang định mở miệng thì phát hiện hư không trước mặt nổ tung, một nắm đấm ầm ầm giáng xuống. "Bành!..." Vĩ lực Đại Đạo cuồng bạo bùng nổ, tàn phá đại thiên Hỗn Độn, làm sụp đổ hư không vô tận.

Vô Hạn Chi Chủ không kịp phòng bị lại một lần nữa bị đánh nổ, hóa thành mưa máu đầy trời, rưới xuống Hỗn Độn, đè sập trường hà

vạn cổ. "Nói nhảm thật nhiều." Sở Nguyên thu nắm đấm lại, trong lòng thoáng qua một tia tiếc nuối.

Sinh mệnh cảnh giới Đạo Tôn quả nhiên không dễ giết.

Nếu không động đến át chủ bài thực sự thì khó mà giết hẳn được.

Nhưng cũng không sao, cứ để tên này sống thêm một lúc nữa vậy. "Ầm!..." Lúc này, khí tức Đại Đạo khủng bố bốc lên, từng tôn đại năng vô thượng bước ra từ chư thiên Hỗn Độn. "Ào ào ào!..." Trường hà vô tận cuồn cuộn chảy, vắt ngang đại thiên Hỗn Độn, quán xuyên cổ kim, vô số sinh linh chìm nổi trong đó.

Vận Mệnh Trường Hà! "Ầm!..." Đạo vận vô lượng bùng phát, một hình bóng uy trấn vạn cổ bước ra từ trong đó, đứng trước mặt Sở Nguyên. "Nguyên Sơ Đạo Tôn, lại gặp mặt rồi." "Vận Mệnh Đạo Tôn." Sở Nguyên nhướng mày, thần sắc bình tĩnh. "Đằng đẵng ức vạn năm, lần này ta sẽ đích thân tiễn ngươi về cõi hư vô." Vận Mệnh Đạo Tôn thần sắc lạnh lùng, trầm giọng nói. "Đạo hóa thân ta trảm lúc trước nói thật là chẳng có cảm giác gì." "Không biết chân thân của Hỗn Độn Ma Thần khi bị giết sẽ như thế nào?" Sở Nguyên đầy hứng thú quan sát thân hình Vận Mệnh Đạo Tôn, giống như đang nhìn một con mồi hoàn hảo. "Ngươi có thể thử." Vận Mệnh Đạo Tôn vô biểu tình nói.

Chương 148

"Thật cuồng vọng, một sinh linh hậu thế may mắn quật khởi mà cũng dám lớn lối ở đây sao?" Tiếng chế giễu vang lên, một tôn Hỗn Độn Ma Thần xé rách hư không đi tới, cao ngạo nhìn Sở Nguyên nói. "..." "Bản tôn là Trật Tự Chi Chủ." Hỗn Độn Ma Thần ngạo nhiên mở miệng. "Trật Tự Chi Chủ..." "À, ta nhớ ra rồi, chính là tên Hỗn Độn Ma Thần đầu tiên bỏ chạy trong Khai Thiên đại kiếp phải không?" Sở Nguyên sực nhớ ra, đó là bí ẩn Hỗn Độn hắn biết được khi trò chuyện với Dương Mi Đại Tiên.

Hóa ra hôm nay ngay cả kẻ sợ chết nhất cũng bị câu ra rồi. "..." Sắc mặt Trật Tự Chi Chủ lập tức khó coi, sát ý lẫm nhiên nhìn Sở Nguyên, khí tức Đại Đạo khủng bố dâng trào trên người. "Có ai nữa thì ra hết đi." Tuy nhiên Sở Nguyên không thèm quan tâm nữa, ánh mắt lẫm liệt quét qua Hỗn Độn, trầm giọng lên tiếng. "Ầm!..." Hư không phá vỡ, lại có ba hình bóng xuất hiện. "Ác Mộng Chi Chủ, còn có hai vị nữa sao?" Sở Nguyên lần lượt nhìn qua, thần sắc bình tĩnh. "Bản tôn Nhân Quả." "Bản tôn là Đoái Hoán Chi Chủ." Hai tôn Hỗn Độn Ma Thần khác mở miệng, đạo âm vang dội khắp đại thiên Hỗn Độn, chấn động từng vị đại năng. ... "Nhân Quả Đạo Tôn và Đoái Hoán Chi Chủ sao?" "Năm xưa Hỗn Độn Ma Thần lại còn sống sót nhiều như vậy." "Khủng bố thật, tổng cộng sáu vị Hỗn Độn Đạo Tôn, lần này Nguyên Sơ Đạo Tôn nguy hiểm rồi." "Bảy đại Đạo Tôn giao chiến, e là sẽ đánh thủng cả Hỗn Độn mất." "Chẳng lẽ sắp diễn lại trận chiến Khai Thiên sao?" Vô số thần niệm dao động, thể hiện sự chấn kinh trong lòng các đại năng chư thiên. ...

Tại một góc Hỗn Độn, hai tôn Ma Thần thông thiên triệt địa đối trì, khí tức Đại Đạo cuồn cuộn bao trùm chư thiên Hỗn Độn, đè sập

trường hà vạn cổ. "Sáu đại Đạo Tôn, Nguyên Sơ Đạo Tôn chắc chắn phải chết." "Dương Mi, ngươi muốn cản ta sao?" Một vị Ma Thần lên tiếng.

Đối diện với y là một gốc Cây Dương Liễu rỗng ruột vắt ngang chư thiên Hỗn Độn.

Khí tức Hỗn Độn mênh mông lan tỏa thiên địa, những cành dương liễu xanh biếc quất nát đại thiên hoàn vũ.

Hai luồng ánh mắt xuyên thấu hư không Hỗn Độn, thu hết cảnh tượng nơi Sở Nguyên đang đứng vào tầm mắt. "Sáu đại Đạo Tôn thì đã sao, khi Khai Thiên đại kiếp, ngay cả ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần cũng bị Bàn Cổ giết đến tan tác." "Thời Thần, ngươi không hiểu sao, đến cảnh giới đó rồi thì số lượng còn có ý nghĩa gì nữa?" Dương Mi Đại Tiên thản nhiên mở miệng, thiên âm vang vọng làm thanh tịnh Hỗn Độn vô ngần.

Kẻ ở đối diện chính là Thời Gian Ma Thần trong mười hai Chí Tôn Ma Thần: Thời Thần Đạo Tôn.

Thời gian là tôn, không gian là vương.

Thời gian và không gian vốn là hai đại đạo luôn bổ trợ cho nhau.

Dương Mi Đại Tiên và Thời Thần Đạo Tôn dù sao cũng có chút giao tình.

Thứ nhất là để ngăn Thời Thần không đi nộp mạng.

Thứ hai cũng là để báo đáp ơn không giết năm xưa của Sở Nguyên.

Năm đó trong trận chiến Khai Thiên, Thời Thần Đạo Tôn bị Bàn Cổ đại thần chém giết, chỉ có một mảnh chân linh trốn thoát.

Phải tốn hao vô tận tuế nguyệt mới một lần nữa ngưng tụ ma thân

Hỗn Độn, tái hiện nhân gian.

Dương Mi Đại Tiên không muốn y vừa trở lại đã phải tiêu vong lần nữa. "Nhưng linh bảo bản mệnh của ta là Thời Gian Chi Luân đã rơi vào tay hắn." Thời Thần Đạo Tôn im lặng hồi lâu mới mở miệng. "Thời Gian Chi Luân sao?" Sắc mặt Dương Mi Đại Tiên hơi khựng lại.

Y biết Sở Nguyên có nhiều linh bảo: Hỗn Loạn Quyền Trượng, Diệt Thế Đại Ma, Hỗn Độn Chung, Thí Thần Thương... giờ đến cả Thời Gian Chi Luân y cũng lấy được?

Vận khí của kẻ này thực sự tốt đến vậy sao? "Chuyện này lão đạo không giúp được." "Dù sao hôm nay có ta ở đây, ngươi không được đi." Dương Mi Đại Tiên bất đắc dĩ nói. "Vậy thì chiến một trận đi." "Dương Mi, vô tận tuế nguyệt trôi qua, cũng để ta xem ngươi đã tiến đến bước nào rồi." "Ầm!..." Thời Thần Đạo Tôn không còn chần chừ, lập tức ra tay, quy tắc Đại Đạo mênh mông diễn hóa thành thần quang vô thượng, oanh sát về phía Dương Mi Đại Tiên. "Ầm ầm ầm!..." Âm dương đảo lộn, thời không quay ngược, quy tắc Đại Đạo hung hũng trào dâng khắp Hỗn Độn.

Những đòn tấn công Đại Đạo cuồng bạo xé rách từng tầng hư không, làm sụp đổ Hỗn Độn vô ngần, đập nát trường hà vạn cổ.

Trận chiến hùng vĩ khủng bố bực này tức khắc bùng nổ, ngay cả phía Sở Nguyên cũng cảm ứng được rõ ràng. "Thời Thần, Dương Mi." "Hai người bọn họ..." Thần niệm vắt ngang Hỗn Độn, Vận Mệnh Đạo Tôn tức khắc nhận ra thân phận của hai bên đang giao chiến, lông mày lập tức nhíu lại.

Hai tên đó lại đánh nhau sao? "Xem kìa, không còn ai đến nữa đâu, như vậy thì bắt đầu đi." "Ầm!..." Ánh mắt Sở Nguyên quét qua Hỗn Độn, thân hình đột nhiên rung lên, biến mất tại chỗ.

Quy tắc Đại Đạo ầm ầm chấn động hư không, thần quang tịch diệt vô song vắt ngang đại thiên hoàn vũ, sát phạt về phía Ác Mộng Chi Chủ. "Nguyên Sơ, bất luận thế nào, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết." "Cùng ra tay!" Vận Mệnh Đạo Tôn chấn động, hét lớn một tiếng, quy tắc vận mệnh vô tận giăng đầy không trung, oanh kích về phía Sở Nguyên. "Giết!..." Trật Tự Chi Chủ rút ra một thanh Hỗn Độn Thiên Đao, đao quang lẫm liệt cắt đứt chư thiên Hỗn Độn, làm vỡ vụn đại thiên hoàn vũ. "Vô thượng Đạo Tôn!..." Nhân Quả Đạo Nhân vẫy tay ném ra Thiên võng Nhân Quả, vắt ngang trên con đường tiến lên của Sở Nguyên. "Giết!..." Những kẻ còn lại là Đoái Hoán Chi Chủ, Ác Mộng Chi Chủ và Vô Hạn Chi Chủ cũng tức khắc phản ứng, đồng loạt tung ra những đòn tấn công Đại Đạo mênh mông về phía Sở Nguyên. "Ầm ầm ầm!..." Những đòn tấn công Đại Đạo cuồng bạo xé rách hư không Hỗn Độn, uy thế khủng bố bao trùm đại thiên.

Mọi thứ đều phá diệt, chỉ có vầng sáng lấp lánh cực hạn kia chiếu sáng chư thiên vạn giới. "Xoẹt!..." Sở Nguyên vung tay xé rách Thiên võng Nhân Quả làm đôi.

Sau đó vươn tay chộp lấy Trật Tự Thiên Đao, tùy ý chém vào người Trật Tự Chi Chủ. "Bành!..." Theo một tiếng nổ vang rền, ma thân của Trật Tự Chi Chủ trực tiếp vỡ tan, nổ thành mưa máu vô tận, Trật Tự Thiên Đao rơi vào tay Sở Nguyên. "Đinh, Trật Tự Thiên Đao tự động nhận chủ." "Ầm ầm ầm!..." Cùng lúc đó, đòn tấn công của nhóm Vận Mệnh Đạo Tôn cũng giáng xuống, toàn bộ dội thẳng vào khu vực Sở Nguyên đang đứng. "Ầm ầm ầm!..." Quy tắc Đại Đạo khủng bố tàn phá Hỗn Độn, làm sụp đổ hư không vô ngần.

Hư không vỡ nát, vô số mảnh vỡ rơi rớt, Địa Thủy Phong Hỏa cuồn cuộn tuôn trào, vô số thứ nguyên sinh diệt trong đó.

Mọi thứ trong phạm vi ức vạn vạn dặm đều triệt để phá diệt, hóa thành hư vô cực hạn. "Chết rồi sao?" Ánh mắt bọn người Vô Hạn Chi

Chủ mang theo một tia nghi hoặc, Nguyên Sơ Đạo Tôn dễ bị giết như vậy sao? "Chưa trảm được các ngươi thì sao ta chết được?" Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, tim Vô Hạn Chi Chủ đột ngột thắt lại, không chút do dự lùi lại thật nhanh.

Tuy nhiên đã muộn. "Phập!..." Một lưỡi đao bạc đâm xuyên ngực, quy tắc Đại Đạo vô song tàn phá, làm nát đạo quả của Vô Hạn Chi Chủ. "..." Ánh mắt Vô Hạn Chi Chủ vẫn mang vẻ không thể tin nổi, đờ đẫn nhìn lưỡi đao rướm máu xuyên qua cơ thể mình.

Quy tắc Trật Tự tuôn trào, xóa sổ nguyên thần chân linh. "Phập!..." Sở Nguyên rút Trật Tự Thiên Đao ra khỏi cơ thể Vô Hạn Chi Chủ.

Từng giọt máu rơi rớt, đè sập Hỗn Độn vô ngần.

Sau đó, với tôn chỉ tận dụng phế thải, hắn vung tay thu lấy xác của Vô Hạn Chi Chủ.

Dù sao cũng là đại năng vô thượng cảnh giới Đạo Tôn, tung hoành Hỗn Độn chư thiên, chỉ đứng dưới Đại Đạo, thi thể của y có công dụng rất lớn. "Đinh, túc chủ giết chết Vô Hạn Chi Chủ cảnh giới Đạo Tôn, nhận được Hỗn Độn Linh Bảo Sinh Mệnh Chi Thụ." "Sinh Mệnh Chi Thụ tự động nhận chủ." ... "Ầm ầm ầm!..." Ngay sau đó, trong chư thiên vạn giới, Đại Đạo gào rít, nỗi bi ai vô tận giáng xuống Hỗn Độn. "Ầm!..." Tại một góc Hỗn Độn, Thời Thần Đạo Tôn và Dương Mi Đại Tiên vừa chạm nhau đã tách ra.

Cả hai cùng nhíu mày, cảm nhận nỗi bi ai kỳ lạ này, sắc mặt đại biến.

Cảm giác này họ chỉ từng thấy khi Khai Thiên đại kiếp.

Khi đó Bàn Cổ chém ba ngàn Ma Thần, làm vỡ vạn thiên đại đạo, thiên địa đồng bi.

Nay lại... "..." "Có Hỗn Độn Ma Thần bị giết rồi." "Nhanh vậy

sao?" Lòng hai người kinh hãi, ngay cả Dương Mi cũng cảm thấy không thể tin nổi. "Nguyên Sơ Đạo Tôn đã trưởng thành đến mức này rồi sao?" "Vô Hạn Chi Chủ chết rồi." Thời Thần Đạo Tôn vẫn còn sợ hãi, trên mặt thoáng vẻ may mắn, cảm kích nhìn Dương Mi một cái.

Quá nhanh, quá mạnh.

Chương 149

Hôm nay nếu y tham chiến, chưa chắc đã chết nhưng chắc chắn sẽ khiến Nguyên Sơ Đạo Tôn ghi hận.

Có một đại địch như vậy, dù không chết thì e rằng ngủ cũng không yên.

Nếu không phải Dương Mi Đại Tiên cản đường, e là...

Nhìn vào ánh mắt Thời Thần Đạo Tôn, Dương Mi Đại Tiên nở nụ cười khổ.

Nói thật, sự tiến bộ của Sở Nguyên quá nhanh, vượt xa dự liệu.

Lúc này, lòng Dương Mi không có mấy phần vui mừng mà chỉ toàn lo âu.

Hiện tại Sở Nguyên đã cường hãn như vậy, đến khi Vô Lượng Lượng Kiếp thực sự giáng xuống, thực lực hắn còn tăng trưởng đến mức nào?

Cuộc tranh giành suất siêu thoát của kỷ Hỗn Độn này, còn ai có thể đối địch với hắn?

Trong lòng Dương Mi dần dâng lên nỗi ưu sầu. ...

Cùng lúc đó, trong lòng các đại năng vô tận của chư thiên Hỗn Độn hoàn toàn bị chấn động. "Vô Hạn Chi Chủ bị giết rồi sao?" "Nguyên Sơ Đạo Tôn quá mạnh... ta không tìm được từ ngữ nào để mô tả." "Vô địch, Nguyên Sơ Đạo Tôn đã vô địch trong chư thiên vạn giới, đa vũ trụ và đại thiên Hỗn Độn rồi." ... "Vô Hạn Chi Chủ..." Trên chiến trường, đám người Vận Mệnh Đạo Tôn chỉ cảm thấy da đầu tê dại, chân tay lạnh ngắt.

Chết rồi...

Vô Hạn Chi Chủ cứ thế mà chết sao?

Đại chiến mới chỉ vừa bắt đầu mà. "..." "Hắn đã che giấu thực lực!" Sắc mặt Vận Mệnh Đạo Tôn khó coi, lần đầu tiên nảy sinh sự bất an nồng đậm. "Không che giấu thực lực thì làm sao câu các ngươi ra được?" Sở Nguyên mỉm cười nhẹ, tuy nhiên nụ cười đó khiến nhóm Vận Mệnh Đạo Tôn lạnh thấu xương. "Khốn kiếp!" Lúc này, thần vận Đại Đạo hội tụ, hình bóng Trật Tự Chi Chủ lại một lần nữa hiển hóa.

Y nộ hống một tiếng, ma thân chuyển động, định tái chiến.

Tuy nhiên, y bỗng cảm thấy không khí xung quanh có chút bất thường.

Sau đó cảm ứng được nỗi bi ai vô tận quẩn quanh Hỗn Độn, tim y lập tức hẫng một nhịp.

Quét mắt nhìn quanh, mặt Trật Tự Chi Chủ tức khắc trắng bệch. "Vô Hạn Chi Chủ..." "Linh bảo của ta!" Trật Tự Chi Chủ nhìn Trật Tự Thiên Đao trong tay Sở Nguyên, muốn khóc mà không có nước mắt.

Trật Tự Thiên Đao, món Hỗn Độn Linh Bảo bầu bạn với y suốt vô tận tuế nguyệt, lúc này hoàn toàn không còn cảm ứng.

Nói cách khác, Trật Tự Thiên Đao đã bị Sở Nguyên cướp mất. "Nguyên Sơ Đạo Tôn, lần này ngươi thắng, ta nhận thua." "Từ nay về sau, đối với người của Chư Thiên Học Viện, Ác Mộng Không Gian nhất định sẽ thoái lui nhường bước." Tại một góc Hỗn Độn, Ác Mộng Chi Chủ nghiến răng nói. "Xoẹt!..." Sau đó, y không chút do dự, trực tiếp xé rách hư không rời đi. "Ngu xuẩn, tự tìm cái chết." Thấy vậy, mặt Vận Mệnh Đạo Tôn càng thêm khó coi.

Quả nhiên không sai. "Chạy sao?" "Khó khăn lắm mới câu được

ngươi ra, giờ định chạy đi đâu?" Sở Nguyên cười lạnh một tiếng, vung tay ném Trật Tự Thiên Đao đi. "Ầm!..." Đao ý hoàng hoàng vắt ngang không trung, một đạo điện quang vạch phá Hỗn Độn, tức khắc chui tọt vào hư không mà Ác Mộng Chi Chủ vừa xé rách. "A!..." Trong Hỗn Độn vang lên tiếng thảm thiết của Ác Mộng Chi Chủ, hư không vỡ nát, mưa máu vô tận rưới xuống, đè sập vòm trời vạn cổ.

Tiếp sau Vô Hạn Chi Chủ, lại một tôn Hỗn Độn Ma Thần cảnh giới Đạo Tôn bị trảm.

Nhìn Sở Nguyên quanh thân sát ý lẫm liệt, tim của đám người Vận Mệnh Đạo Tôn không ngừng chìm xuống. "Đinh, túc chủ giết chết Ác Mộng Chi Chủ cảnh giới Đạo Tôn, nhận được một kiện Hỗn Độn Linh Bảo Đại Đạo Pháp Bào." "Đại Đạo Pháp Bào tự động nhận chủ." ... "Cùng ra tay đi, nếu không hôm nay không ai đi được đâu." Vận Mệnh Đạo Tôn hét lớn một tiếng, tiên phong sát phạt về phía Sở Nguyên. "Vô thượng Đạo Tôn!..." Nhân Quả Đạo Tôn khinh thán một tiếng, mặt mang theo một vẻ u ám nhưng cũng không do dự, trực tiếp động thủ.

Vô lượng thần quang đánh mạnh vào hư không Hỗn Độn, làm sụp đổ đại thiên hoàn vũ, phá diệt chư thiên vạn đạo.

Y hiểu rằng hôm nay Sở Nguyên đại khái sẽ không để ai rời đi.

Hai bên giao chiến, chắc chắn phải có một bên tan biến.

Như vậy, nói nhiều cũng vô ích.

Ai sống ai chết, dựa vào thực lực vậy. "Giết!..." Thấy vậy, Đoái Hoán Chi Chủ và Trật Tự Chi Chủ nhìn nhau một cái, cũng lao lên.

Quy tắc Đại Đạo vô song lan tỏa khắp Hỗn Độn, làm vỡ vụn vạn giới chư thiên. "Haha, tới đi!..." Sở Nguyên cười lớn một tiếng, thân hình biến ảo, tức khắc biến mất tại chỗ.

Trong hư không, đạo vận vô lượng hội tụ hóa thành một con sông Đại Đạo cuồn cuộn chảy, sát phạt về phía nhóm Vận Mệnh Đạo Tôn. "Ầm ầm ầm!..." Ngay sau đó, những vụ va chạm mãnh liệt chấn động cả chư thiên Hỗn Độn.

Toàn bộ Hỗn Độn đều đang run rẩy lay động, dường như khó lòng chịu đựng nổi vĩ lực Đại Đạo hùng vĩ bực này.

Mọi thứ đều phá diệt.

Trong Hỗn Độn, chỉ có vầng sáng cực hạn kia tỏa sáng rực rỡ, che lấp tất cả.

Các đại năng đứng trong Hỗn Độn chỉ có thể cảm nhận dư ba Đại Đạo cuồng bạo đang tàn phá chư thiên hoàn vũ. "Ầm ầm ầm!..." Những dao động khủng bố bao trùm đại thiên như sóng lớn vỗ vào hư không, phá vỡ Hỗn Độn vô ngần.

Trong hư không, vô số vết nứt không gian xuất hiện, giống như một món đồ sứ sắp vỡ tan.

Trận chiến của năm đại Đạo Tôn trực tiếp đánh nổ hoàn toàn mảnh Hỗn Độn nhỏ bé đó.

Đại đạo sụp đổ, sát khí cuồn cuộn, mọi thứ đều bị hủy diệt, vạn vật đều biến mất. "..." Sở Nguyên hét lớn một tiếng, trong Hỗn Độn có điện quang lóe lên, rơi vào tay hắn, lướt qua người Trật Tự Chi Chủ. "Phập!..." Trong hư không, từng giọt máu bắn tung tóe hóa thành dòng sông máu cuồn cuộn, xóa sổ Hỗn Độn vô ngần. "Ầm ầm ầm!..." Một xác Ma Thần thông thiên triệt địa rơi ra khỏi chiến trường.

Ánh mắt Trật Tự Chi Chủ vẫn mang vẻ không thể tin nổi.

Y bị linh bảo bản mệnh giết chết sao?

Khai Thiên đại kiếp không chết dưới tay Bàn Cổ, nay lại bị một sinh linh hậu thế chém giết?

Lòng Trật Tự Chi Chủ đầy rẫy sự uất ức nhưng không còn mở miệng được nữa. "Đinh, túc chủ giết chết Trật Tự Chi Chủ cảnh giới Đạo Tôn, nhận được một luồng Hỗn Độn Bất Diệt Linh Quang." (Hỗn Độn Bất Diệt Linh Quang: Có thể nuôi dưỡng một món Hỗn Độn Linh Bảo hoặc Hỗn Độn Chí Bảo). "Ầm ầm ầm!..." Trong Hỗn Độn, vạn đạo gào rít, nỗi bi ai vô tận lan tỏa.

Đã trải qua hai lần cảnh tượng tương tự, các đại năng chư thiên giờ đây mặt mày đã đờ đẫn.

Trật Tự Chi Chủ, lại một Đạo Tôn nữa ngã xuống. ... "Vận Mệnh Trường Hà!..." Lúc này, nhóm Vận Mệnh Đạo Tôn hoàn toàn phát điên.

Sáu đại Đạo Tôn bị Sở Nguyên dễ dàng chém mất ba người.

Ba kẻ còn lại cũng đang nguy khốn, muốn chạy cũng không xong.

Hiện tại chỉ còn một con đường duy nhất, đó là liều mạng.

Dù chết, y cũng phải khiến Sở Nguyên trả giá đắt.

Chương 150

"Ầm!..." Trong hư không, trường hà Đại Đạo cuồn cuộn hiện ra, quy tắc vận mệnh vô tận tuôn trào, oanh kích về phía Sở Nguyên. "Nguyên Sơ, chết cho bản tôn!" Vận Mệnh Đạo Tôn điên cuồng gào thét, lao vào trong trường hà, hiến tế tất cả mọi thứ.

Đạo quả, thần thể, nguyên thần, quy tắc, ý chí... tất thảy đều hòa quyện làm một với Vận Mệnh Trường Hà.

Một kích này ngưng tụ toàn bộ của Vận Mệnh Đạo Tôn. "Vô thượng Đạo Tôn!..." "Thôi vậy..." "Thiện nhân thiện quả, thiện quả thiện nhân, nhân quả tuần hoàn, Đại Đạo quả thực không lừa ta." Nhân Quả Đạo Tôn thần sắc động dung, khẽ thở dài, trên người có vô lượng thần quang bùng nổ. "Ầm!..." Trong Hỗn Độn, hình bóng Nhân Quả Đạo Tôn biến mất, có một đại đạo vô thượng vắt ngang hòa vào Vận Mệnh Trường Hà, oanh kích về phía Sở Nguyên. "Vận Mệnh, hôm nay hãy để các ngươi biết thế nào là sức mạnh cực hạn..." "Giết!..." Sở Nguyên hét lớn một tiếng, toàn bộ thân hình biến ảo, quanh thân quấn quýt ba ngàn căn nguyên Đại Đạo, thần quang Đại Đạo mênh mông vô song khiến vạn cổ kinh diễm. "Xoẹt!..." Đao quang lạnh lẽo cắt đứt Hỗn Độn, phá diệt đại thiên chư thiên.

Đại đạo sụp đổ, thời không bị cắt đứt, vạn đạo tan tành.

Dưới một đao, mọi thứ đều phá diệt, hóa thành hư vô cực hạn. "Ầm ầm ầm!..." Những đòn tấn công Đại Đạo cuồng bạo va chạm trong Hỗn Độn, dư ba Đại Đạo khủng bố bao trùm chư thiên, xé rách hư không, làm sụp đổ Hỗn Độn vô ngần.

Tất thảy đều bị che lấp, đập vào mắt chỉ có vầng sáng Đại Đạo lấp lánh cực hạn kia. "Phập!..." Vận Mệnh Trường Hà bị chém làm

đôi, căn nguyên Đại Đạo vỡ nát hóa thành vô số mảnh vụn rơi rớt chư thiên.

Khi hình bóng của ba người tái hiện trong Hỗn Độn, mọi thứ đã trở lại tĩnh lặng. "Lần này ngươi thắng rồi." "Vô Lượng Lượng Kiếp, ngươi sẽ là một Bàn Cổ tiếp theo." Vận Mệnh Đạo Tôn cúi đầu nhìn thần thể nát bấy của mình, mặt mũi bình tĩnh nói. "Bàn Cổ bị ba ngàn Ma Thần ngăn trở, nhưng ta thì không." "Ta có thể giết các ngươi một lần, liền có thể giết thêm vô số lần nữa." "Ba ngàn Ma Thần là kẻ cản đạo của Bàn Cổ, nhưng không phải của ta." "Kỷ Hỗn Độn này, cái gọi là danh ngạch siêu thoát, ta muốn có." Ánh mắt Sở Nguyên đạm mạc liếc nhìn Vận Mệnh Đạo Tôn, thản nhiên mở miệng. "Haha, đến lúc đó ngươi sẽ biết thôi." "Ngươi chắc chắn phải chết." "Bành!..." Vận Mệnh Đạo Tôn cười quái dị nói, dứt lời, thần thể của y cũng triệt để vỡ tan hóa thành mưa máu vô tận, rưới xuống Hỗn Độn.

Vận Mệnh Đạo Tôn chết.

Sở Nguyên không hề dao động, thần sắc bình tĩnh nhìn về phía Nhân Quả Đạo Tôn. "Vô thượng Đạo Tôn, nhân quả tuần hoàn, tránh được Khai Thiên đại kiếp nhưng lại không tránh được tâm kiếp trong lòng." "Nguyên Sơ Đạo Tôn hãy bảo trọng, hẹn gặp lại ở Vô Lượng Lượng Kiếp." "Bản tôn đi đây." Nhân Quả Đạo Tôn khẽ thở dài, toàn bộ cơ thể hóa thành vô số điểm sáng bay về phía chư thiên vạn giới.

Nhân Quả Đạo Tôn tan biến. "Ầm ầm ầm!..." Trong Hỗn Độn, Đại Đạo chấn động, sấm sét vang rền, vạn đạo gào rít, nỗi bi ai vô tận bao trùm chư thiên. "Đinh, túc chủ giết chết Nhân Quả Đạo Tôn cảnh giới Đạo Tôn, nhận được Hỗn Độn Linh Bảo Thời Không Thần Điện." "Thời Không Thần Điện tự động nhận chủ." "Đinh, túc chủ giết chết Vận Mệnh Đạo Tôn cảnh giới Đạo Tôn, nhận được một luồng Hồng Mông Bất Diệt Linh Quang." (Hồng Mông Bất Diệt Linh Quang: Có thể nuôi dưỡng một kiện linh bảo hoặc chí bảo cấp Đại Đạo). ... "Vận

Mệnh, Nhân Quả..." Sâu trong Hỗn Độn, Dương Mi Đại Tiên và Thời Thần Đạo Tôn đứng cạnh nhau, mặt mày đờ đẫn.

Lúc này, ngay cả họ cũng cảm thấy chấn kinh.

Thực lực của Sở Nguyên quá mạnh, mạnh đến mức khiến lòng họ ẩn ẩn cảm thấy tuyệt vọng.

Toàn lực một kích của Vận Mệnh Đạo Tôn và Nhân Quả Đạo Tôn liên thủ lại vẫn bị hắn hóa giải một cách hào phát vô tổn.

Thậm chí trong lúc phòng ngự còn thuận tay chém giết cả hai đại Đạo Tôn.

Thực lực hắn rốt cuộc đã tới bước nào rồi?

Kỷ Hỗn Độn này, họ còn có hy vọng không? ... "Nguyên Sơ Đạo Tôn, muốn giết muốn làm gì tùy ý ngươi." Trên chiến trường, vị Đạo Tôn cuối cùng là Đoái Hoán Chi Chủ đã hoàn toàn từ bỏ kháng cự.

Vận Mệnh Đạo Tôn và Nhân Quả Đạo Tôn đều đã chết, y không nghĩ mình còn hy vọng lật ngược thế cờ.

Y vốn không giỏi chiến đấu, thường ỷ lớn hiếp nhỏ, trong cùng cấp bậc thực lực của y chỉ xếp hạng trung đẳng.

Đối mặt với Sở Nguyên, y chỉ có thể lẳng lặng chờ chết.

Sở Nguyên liếc nhìn y một cái, Trật Tự Thiên Đao vắt ngang không trung, tức khắc lướt qua người Đoái Hoán Chi Chủ.

Đã chọn ra tay thì hãy chuẩn bị tâm lý cho cái chết. "Đinh, túc chủ giết chết Đoái Hoán Chi Chủ cảnh giới Đạo Tôn, nhận được một tòa Hỗn Độn Linh Bảo Đoái Hoán Hồng Lô." "Đoái Hoán Hồng Lô tự động nhận chủ." "Ầm ầm ầm!..." Sáu đại Đạo Tôn tan biến, Vô Hạn Không Gian và Ác Mộng Không Gian cũng sụp đổ theo hai đại Đạo Tôn.

Kiếp khí vô tận bao phủ trên bầu trời chư thiên vạn giới bắt đầu chậm rãi tan đi.

Kiếp này đã kết thúc. "Một trận lượng kiếp chôn vùi sáu đại Đạo Tôn." "Quá khủng bố." "Mới chỉ là lượng kiếp thứ sáu thôi mà, trước Vô Lượng Lượng Kiếp còn hai đại lượng kiếp nữa, không biết sẽ có kết quả thế nào." "Ngoại trừ Vô Lượng Lượng Kiếp, phỏng chừng sẽ không còn lượng kiếp nào khủng bố như vậy nữa đâu." Các đại năng chư thiên đua nhau cảm thán, trận lượng kiếp Đại Đạo này thực sự quá kinh hoàng.

Đến cả Đạo Tôn cũng chết mất sáu vị.

Sâu trong Hỗn Độn, Thời Thần Đạo Tôn và Dương Mi Đại Tiên đứng lặng hồi lâu rồi ai nấy rời đi.

Thời Thần Đạo Tôn cũng không còn tìm Sở Nguyên đòi lại Thời Gian Chi Luân nữa.

Không muốn chết thì đừng có dại. ...

Trong Hỗn Độn, Sở Nguyên đứng sừng sững.

Thu hoạch của trận chiến này cũng không nhỏ: bốn kiện Hỗn Độn Linh Bảo, hai luồng Hỗn Độn Bất Diệt Linh Quang, một luồng Hồng Mông Bất Diệt Linh Quang.

Hai luồng Hỗn Độn Bất Diệt Linh Quang sau vô tận tuế nguyệt có thể nuôi dưỡng ra thêm hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo nữa.

Nếu vận khí tốt, ngay cả Hỗn Độn Chí Bảo cũng không phải là không thể.

Thứ quý giá nhất không nghi ngờ gì chính là luồng Hồng Mông Bất Diệt Linh Quang kia.

Nó có thể nuôi dưỡng ra một kiện Đại Đạo Chí Bảo dùng cho

cường giả cảnh giới Đại Đạo, đứng trên cả Hỗn Độn Chí Bảo.

Đây chính là thứ Sở Nguyên đang thiết tha mong muốn.

Không chút do dự, hắn lập tức quay về thế giới Hồng Hoang, ném luồng Hồng Mông Bất Diệt Linh Quang đó vào trong Lục Đạo Luân Hồi. "Sau vô tận tuế nguyệt, khi Đại Đạo của ta thành công, chắc nó cũng được nuôi dưỡng hòm hòm rồi." "Vô Lượng Lượng Kiếp, hãy giúp ta chém sạch mọi trở ngại, quét sạch con đường siêu thoát." Đứng trước Lục Đạo Luân Hồi, Sở Nguyên khẽ lẩm bẩm.

Một lúc lâu sau, hắn quay người rời đi. ...

Thời gian thấm thoát trôi qua trong nháy mắt.

Kể từ sau trận đại chiến Hỗn Độn, Nguyên Sơ Đạo Tôn dường như biến mất, trong thiên địa không ai còn thấy tung tích của hắn nữa.

Hồng Hoang, Chư Thiên Học Viện, đa vũ trụ...

Nữ Oa nương nương và Hậu Thổ nương nương từng đi khắp vô số vũ trụ thứ nguyên cũng không tìm thấy tung tích Đạo Tôn.

Ngoài ra, tổ địa Nhân tộc, Liên Minh Đa Vũ Trụ An Lạc cũng không lúc nào ngừng tìm kiếm hành tung của Đạo Tôn.

Tuy nhiên, hắn dường như bốc hơi khỏi thế gian, kể từ ngày đó Nguyên Sơ Đạo Tôn không bao giờ xuất hiện nữa.

Có lẽ hắn đang bế quan tu luyện ở một nơi ẩn mật nào đó trong chư thiên vạn giới.

Có lẽ hắn đang rảo bước trong hồng trần cuồn cuộn.

Cảnh giới cỡ đó, nếu không muốn cho người ta tìm thấy thì trong Hỗn Độn vô ngần chẳng ai có thể tìm ra.

Nguyên Sơ Đạo Tôn biến mất nhưng cũng chẳng có kẻ ngu ngốc nào đi chọc vào Nhân tộc hay Chư Thiên Học Viện.

Dù sao nhân vật cảnh giới Đạo Tôn tùy tiện để lại một chiêu bài hậu thủ cũng đủ xóa sổ vô tận Đạo Chủ, huống hồ là một Đạo Tôn kinh diễm vạn cổ vô song như Nguyên Sơ Đạo Tôn?

Ức vạn năm sau, Nữ Oa nương nương và Hậu Thổ nương nương cũng biến mất không thấy đâu. ...

Thời gian dần trôi, sóng sau xô sóng trước, sự tích của các đại năng thế hệ cũ dần trở thành thần thoại truyền thuyết trong chư thiên vạn giới.

Thánh Nhân trở thành những tồn tại không thể nắm bắt, trong tình cảnh mấy vị Thánh Nhân còn lại không xuất thế, Đại La liền trở thành những cự đầu của chư thiên.

Chương 151

Trong vô tận tuế nguyệt, từng vị thiên kiêu cái thế quật khởi, bá chủ vô thượng xưng tôn.

Có đạo nhân cưỡi trâu xanh Đại Đạo, tử khí từ phương đông tràn tới ba vạn dặm, bao trùm đại thiên Hỗn Độn và đa vũ trụ.

Thái Thanh thành đạo, xưng Thái Thượng Đạo Tôn.

Tám mươi triệu năm sau khi Thái Thanh thành đạo, bốn thanh trường kiếm màu huyết dụ sát khí đằng đằng vắt ngang Hỗn Độn, Thông Thiên Giáo Chủ quy vị, thành đạo Đạo Tôn.

Sáu mươi triệu năm sau đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn quy vị, thành đạo Đạo Tôn.

Đến đây, bản nguyên Thiên Đạo tụ họp lại, trở về chư thiên.

Trong thời gian đó, có những cường giả Đại La của thế giới Hồng Hoang chuyển thế trở lại.

Trong đó có đại năng Yêu tộc tập kết thế lực, ngưng tụ ấn ký Đại Đạo của Yêu Đế Đế Tuấn, tiếp dẫn hắn trở về từ cõi hư vô.

Lúc đó, tổ địa Nhân tộc chấn động, Tam Tổ dẫn theo hàng trăm vị Đại La Thiên Tôn trấn sát Đế Tuấn ngay tại chỗ, một lần nữa tiễn hắn về cõi hư vô.

Đồng thời, thánh địa của Yêu tộc phương đó cũng bị triệt để san bằng, từng vị Đại La bị chém giết, máu nhuộm Hỗn Độn.

Năm nghìn tỷ năm sau, lượng kiếp thứ bảy mở màn, Ma Đạo hưng thịnh.

Có đại ma xuất thế quét ngang chư thiên Hỗn Độn, chứng đạo Ma

Đạo Đạo Chủ.

Ma Chủ hoành hành khắp chư thiên vạn giới suốt ba triệu năm, sau đó Thủy Hoàng Doanh Chính của Tiên Tần chứng đạo, dùng kiếm chém Ma Chủ tại Hỗn Độn, lượng kiếp chấm dứt.

Vô tận tuế nguyệt sau, lượng kiếp thứ tám tới.

Yêu tộc hoành hành, Đông Hoàng Thái Nhất âm thầm quy vị, chứng đạo Đạo Tôn, lập lại Yêu Đình.

Sau này mới biết, nhờ sự giúp đỡ của chưởng giáo Âm Dương Gia Tiên Tần là Đông Hoàng Thái Nhất chuyển thế trở về.

Đông Hoàng Thái Nhất tự cho rằng đã nuốt được đạo quả của Yêu Hoàng Thái Nhất để thay thế y, nhưng lại bị Thái Nhất tương kế tựu kế, âm thầm ẩn nấp chờ cơ hội đoạt xá để tái hiện nhân gian.

Sau đó tu luyện vô tận tuế nguyệt, cuối cùng đột phá Đạo Tôn mới để lộ thân phận.

Trong Yêu tộc, vô số đại năng đi theo, Yêu Đình thái cổ tái xuất thế gian.

Sau đó Đông Hoàng Thái Nhất nhiều lần thăm dò hành tung của Sở Nguyên, thậm chí khơi mào lượng kiếp bao trùm chư thiên vạn giới.

Kiếp này vạn tộc tham chiến, vô số sinh linh tan biến, cả chư thiên vạn giới bao trùm trong một màu huyết dụ.

Ba triệu năm sau, Đông Hoàng Thái Nhất giá lâm Thủ Dương Sơn, muốn triệt để tồi hủy tổ địa Nhân tộc.

Ngày hôm đó, đang lúc định ra tay, Đông Hoàng Thái Nhất lại như bị thứ gì đó trấn áp, quay người rời đi.

Sau đó, y không bao giờ nói đến việc đối phó Nhân tộc nữa.

Lượng kiếp thứ tám kết thúc một cách hồ đồ như thế.

Tám triệu năm sau khi Thái Nhất thành đạo, trong Thủ Dương Sơn có khí tức Đại Đạo vô tận bốc lên, Thần Nông thành đạo Đạo Tôn.

Không lâu sau đó, khí vận Địa Đạo bùng nổ, Trấn Nguyên Tử và Minh Hà cũng lần lượt chứng đạo Đạo Tôn.

Mười nghìn tỷ năm sau, hoằng nguyện Phật giáo hoàn thành, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thành đạo Đạo Tôn. ...

Tuế nguyệt trôi qua, thời gian xoay chuyển.

Một ngày nọ, trong chư thiên vạn giới bỗng có Đại Đạo vang rền, hoa trời rơi xuống, sen vàng mọc lên.

Thiên âm văng vẳng khắp chư thiên Hỗn Độn, dị tượng chín màu chấn động đại thiên hoàn vũ. "Chuyện gì vậy?" "Dị tượng thật kinh người." "..." Vô số đại năng chấn động, lần lượt xuất quan. "Trẫm, Thủy Hoàng Doanh Chính, chủ nhân Tiên Tần, hôm nay chứng đạo Nhân Đạo Chi Chủ!" "Chư thiên vạn giới, đa vũ trụ, Hỗn Độn vô ngần, ức vạn sinh linh." "Đại Đạo cùng giám!" Đạo âm vang dội khắp chư thiên Hỗn Độn.

Trong Hỗn Độn, Doanh Chính đứng sừng sững, cầu vồng thần quang vô tận bao quanh thân thể. "Ầm ầm ầm!..." Khí tức Đại Đạo mênh mông vô lượng chấn động hư không, làm sụp đổ Hỗn Độn vô ngần.

Ngay lúc đó, vạn đạo Hỗn Độn giáng xuống, đạo vận vô tận lan tỏa, được Doanh Chính hấp thu luyện hóa.

Nhân Đạo Chi Chủ, vị liệt Đạo Tôn vô thượng.

Lúc này, Doanh Chính vừa chứng đạo đã đứng ở tầng đỉnh cao nhất của các Đạo Tôn vô tận. "Nhân Đạo Chi Chủ..." "Cuối cùng cũng đến rồi sao?" "Ngày này ta đã chờ đợi quá lâu rồi." Ngay lúc đó, trong chư thiên vạn giới, từng vị lão quái vật mở bừng mắt, ánh mắt sâu

thẳm thương tang.

Nhân Đạo Chi Chủ xuất thế, Vô Lượng Lượng Kiếp giáng xuống.

Một kỷ Hỗn Độn sắp sửa kết thúc. "Ong ong!..." Trong Hỗn Độn, vô số lưu quang hiện ra, từng vị lão quái vật rảo bước trong Hỗn Độn, khí thế cuồn cuộn chấn động đại thiên hoàn vũ, đè sập trường hà vạn cổ. "Ầm ầm ầm!..." Cùng lúc đó, trong chư thiên vạn giới có khí hắc ám vô tận lan tỏa, ăn mòn đại thiên chư giới.

Vạn đạo run rẩy, từng phương thế giới sụp đổ.

Vô Lượng Lượng Kiếp đã giáng xuống rồi.

Cũng vào ngày hôm đó.

Tại một phương thế giới vị diện, trong một tiệm sách giữa hồng trần cuồn cuộn.

Một thanh niên đeo kính chậm rãi ngẩng đầu, trên người dần hội tụ đạo vận vô lượng. "Vô Lượng Lượng Kiếp đã tới rồi sao?" Ánh mắt chứa đựng thần quang, trong nháy mắt nhìn thấu chư thiên vạn giới, thần sắc bình tĩnh.

Ký ức về vô tận tuế nguyệt chậm rãi hiện về, quy tắc Đại Đạo quay trở lại.

Một luồng uy thế Đại Đạo chí cao vô thượng bốc lên, làm sụp đổ hoàn toàn hư không xung quanh. "Xoẹt!..." Lúc này hư không phá vỡ, hai hình bóng tuyệt mỹ bước ra. "Vô Lượng Lượng Kiếp bắt đầu rồi." Hậu Thổ thần sắc có chút không bình tĩnh, nhìn Sở Nguyên nói.

Họ đều biết Vô Lượng Lượng Kiếp giáng xuống có ý nghĩa gì. "Yên tâm, lần này không ai có thể ngăn cản ta." "Ngay cả Đại Đạo cũng không hành." Sở Nguyên ôn hòa mỉm cười, dắt tay hai nàng, rảo bước trên hư không, từng bước một đi về phía trung tâm Hỗn Độn. ... "Ầm ầm ầm!..." Trong Hỗn Độn, vô số thế giới sụp đổ, vạn đạo gào

rít, vô tận đại đạo hiển hóa.

Ba ngàn đại đạo, tám trăm bàng môn, mười vạn tiểu đạo... từng sợi căn nguyên đại đạo vắt ngang Hỗn Độn, chấn động hư không vô ngần, đè sập tinh hà vạn cổ.

Trong Hỗn Độn, Thủy Hoàng Doanh Chính đứng sừng sững, khí thế hùng hồn như biển, nguy nga hạo hãn tựa như Đại Đạo Thiên Tôn, uy nghiêm vòi vọi. "Nhân Đạo Chi Chủ, Thủy Hoàng Doanh Chính." Trong Hỗn Độn có đạo âm vang rền, đạo nhân lông mày trắng cưỡi trâu xanh bước đi trên hư không, tử khí quấn quýt bao trùm chư thiên. "Thái Thượng Đạo Tôn." Ánh mắt Doanh Chính khẽ động, trầm giọng mở miệng. "Nhân tộc quả thực được trời ưu ái." Thái Thượng ngồi trên lưng trâu xanh, nhìn chằm chằm vào Doanh Chính đang khí thế hùng hồn, thần sắc cảm khái.

Trong mắt y hiện lên một chút ký ức, vô số năm trước y từng là giáo chủ Nhân giáo.

Nhân tộc nhờ sức mạnh của Sở Nguyên mà thành đạo, xuất hiện Địa Đạo Chi Chủ.

Giờ đây, ngay cả quả vị Đại Đạo của Nhân Đạo Chi Chủ cũng bị hoàng đế Nhân tộc chiếm được.

Nhân tộc à... có lẽ ngay cả sư muội Nữ Oa năm xưa cũng không ngờ tới ngày này. "Ầm!..." Lúc này, hai luồng hào quang vạch phá Hỗn Độn, giáng xuống trước mặt Doanh Chính. "Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ." Doanh Chính thần sắc không đổi, thản nhiên mở miệng. "Nhân Đạo Chi Chủ..." Nguyên Thủy và Thông Thiên thần sắc phức tạp nhìn Doanh Chính, trong phút chốc lại nhớ tới một hình bóng khác.

Không biết hiện tại thực lực của hắn đã tới bước nào rồi? "Đại huynh." Ý niệm phức tạp thoáng qua trong lòng, Nguyên Thủy và

Thông Thiên gật đầu chào Doanh Chính.

Chương 152

Sau đó họ đứng sừng sững bên cạnh Thái Thượng.

Thái Thượng Đạo Tôn gật đầu, không nói gì thêm.

Bốn đại Đạo Tôn đứng lặng trong Hỗn Độn, tĩnh tĩnh đợi chờ. "Xoẹt!..." Không để họ chờ lâu, trong Hỗn Độn từng đạo lưu quang vạch phá hư không giáng xuống nơi này.

Thần Nông Đạo Tôn, Thái Nhất Chí Tôn...

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Trấn Nguyên Đại Tiên...

Minh Hà Lão Tổ...

Những cường giả vô thượng thành đạo Đạo Tôn trong Hồng Hoang lần lượt kéo tới.

Còn những kẻ dưới tầm Đạo Tôn chỉ có thể đứng từ xa quan sát.

Vô Lượng Lượng Kiếp, con đường siêu thoát lộ diện.

Trận chiến này là trận chiến của các Đạo Tôn vô thượng.

Những kẻ gọi là Đạo Chủ ở đây có lẽ ngay cả dũng khí ra tay cũng không có. "Xoẹt!..." Hư không vỡ nát, Dương Mi Đại Tiên trong bộ thần bào màu xanh xuyên qua hư không vô ngần đi tới.

Theo sát sau đó là Thời Thần Đạo Tôn và Hư Thực Chi Chủ. "Nguyên Sơ Đạo Tôn vẫn chưa tới sao?" Dương Mi Đại Tiên thần sắc không rõ, ánh mắt quét qua Hỗn Độn, lên tiếng.

Không ai trả lời, trong chư thiên vạn giới không ai biết Nguyên Sơ Đạo Tôn đã đi đâu.

Nữ Oa nương nương và Hậu Thổ nương nương có lẽ biết, nhưng đáng tiếc họ cũng đã biến mất không thấy tăm hơi.

Khẽ thở dài một tiếng, mắt Dương Mi thoáng hiện vẻ ưu tư, không nói gì thêm nữa. ...

Cùng lúc đó, trong Hỗn Độn, vạn thiên đại đạo rung chuyển, từng phương thế giới sụp đổ hủy diệt, vô số sinh linh tử vong.

Khí quy khư khủng bố xóa sổ từng phương thế giới thứ nguyên.

Từ thế giới vị diện, Tiểu Thiên Thế Giới, Trung Thiên Thế Giới đến Đại Thiên Thế Giới... chư thiên vạn giới đang không ngừng sụp đổ, mọi thứ đều phá diệt, dường như sắp trở lại trạng thái Hỗn Độn hư vô.

Trong vô số thế giới và đa vũ trụ, chỉ có mấy phương đại giới trên tầm Hoàn Mỹ Thế Giới là có thể tồn tại được.

Liên Minh Đa Vũ Trụ An Lạc giờ đây đã hợp nhất thành một dải, từng phương thế giới dung hợp quy vào Tiên Tần.

Trong Hồng Hoang, Thế Giới Thụ khẽ đung đưa, trấn áp Hỗn Độn vô ngần. ...

Chư thiên hoàng hoàng, vạn giới nguy nga, chỉ trong chốc lát ngắn ngủi đã phá diệt gần hết, chỉ còn lại vài phương đại giới đang kiên trì.

Đây chính là Vô Lượng Lượng Kiếp.

Dưới luồng khí quy khư, vạn vật đều kết thúc. "Một kỷ Hỗn Độn, một trận kiếp." Giữa trung tâm Hỗn Độn, các Đạo Tôn đứng sừng sững, lặng lẽ nhìn cảnh tượng này diễn ra với thần sắc phức tạp.

Cảnh tượng này trong Hỗn Độn vô ngần không biết đã xảy ra bao nhiêu lần rồi.

Kỷ Hỗn Độn kết thúc, vạn linh tuyệt diệt.

Ngay cả họ cũng có khả năng sẽ thực sự chết đi.

Lần này là trận chiến Đại Đạo, không ai có thể may mắn thoát

khỏi.

Trận kiếp này bao trùm chư thiên Hỗn Độn, bao phủ khắp mọi nơi. ...

Không biết đã trôi qua bao lâu, một giọng nói u lãnh bỗng nhiên vang vọng khắp Hỗn Độn. "Nguyên Sơ Đạo Tôn!..." "Ầm ầm ầm!..." Giữa Hỗn Độn, căn nguyên Đại Đạo tượng trưng cho Vận Mệnh Đại Đạo vỡ vụn, đạo vận vô tận hội tụ hiển hóa thành một nhân ảnh.

Vận Mệnh Đạo Tôn!

Vô Lượng Lượng Kiếp tới, y đã trở lại.

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần là con đẻ của Đại Đạo, được Hỗn Độn nuôi dưỡng, trời sinh nắm giữ một quy luật đại đạo, cùng đạo hợp chân.

Về lý luận, chỉ cần Đại Đạo không diệt, họ sẽ không chết.

Trừ khi hậu thế có kẻ nghịch thiên chứng đạo, đoạt lấy quả vị.

Như Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Thần Nông...

Sau khi họ chứng đạo, chiếm giữ các đại đạo như Âm Dương, thì các Hỗn Độn Ma Thần tương ứng như Âm Dương Chi Chủ sẽ thực sự chết đi.

Ngay cả Luân Hồi Ma Thần, đạo của y từ lâu đã bị Sở Nguyên thôn phệ nên cũng đã thực sự chết hẳn.

Dù Vô Lượng Lượng Kiếp đến, Đại Đạo trọng hiện thì họ cũng không thể trở lại.

Vận Mệnh Đại Đạo không có ai chứng đạo, vì thế những kẻ tu luyện đạo này suốt vô tận tuế nguyệt đều đã làm áo cưới cho Vận Mệnh Đạo Tôn.

Hội tụ Vận Mệnh Đại Đạo của vô tận tuế nguyệt, y tái xuất hiện

để tìm Sở Nguyên báo thù. "Vô thượng Đạo Tôn, bản tôn Nhân Quả, chào các vị." Trong Hỗn Độn, đạo âm vang dội chấn động đại thiên hoàn vũ, Nhân Quả Đạo Tôn trở lại.

Hai người trở lại giống như đã mở ra cánh cửa hư vô, trong phút chốc các đại đạo vô tận trong Hỗn Độn vỡ vụn, từng hình bóng hiển hóa ra. "Ầm ầm ầm!..." Uy thế vô thượng hùng vĩ khủng bố bao trùm đại thiên, từng tôn Ma Thần thức tỉnh từ trong giấc ngủ say.

Khí tức Đại Đạo cuồng bạo rủ xuống, đè sập vòm trời vạn cổ. "Ngũ Hành Đạo Tôn ta đã trở lại!" "Giết giết giết!

Vô Lượng Lượng Kiếp, bản tôn sẽ giết sạch chư thiên vạn giới!" "Nguyên Sơ Đạo Tôn!..." "Vạn sự vạn vật khó thoát khỏi Hỗn Độn..." "Thiên địa đại đạo cuối cùng cũng quy về hủy diệt..." Vô Hạn Chi Chủ, Ác Mộng Chi Chủ...

Trật Tự Chi Chủ, Đoái Hoán Chi Chủ...

Hủy Diệt Đạo Tôn, Sát Lục Đạo Tôn...

Ngũ Hành Chi Chủ, Sinh Mệnh Chi Chủ...

Vĩnh Hằng Đạo Tôn, Hỗn Độn Đạo Tôn...

Từng vị Hỗn Độn Ma Thần quy vị, đạo âm vang rền khắp đại thiên Hỗn Độn, chấn động thiên địa hoàn vũ. "Ầm ầm ầm!..." Cuối cùng, ngoại trừ Thủy Hoàng Doanh Chính, Thái Thượng Đạo Tôn, nơi này đã tụ tập đủ hai ngàn chín trăm chín mươi bảy vị Đạo Tôn.

Chỉ còn thiếu ba người nữa. "Nguyên Sơ Đạo Tôn, Vô Lượng Lượng Kiếp đã tới, ngươi còn không xuất hiện sao?" Vận Mệnh Đạo Tôn hét lớn một tiếng, thiên âm vang rền chư thiên vạn giới, làm sụp đổ đại thiên hoàn vũ. "Nguyên Sơ, thù hận ngày đó hôm nay cũng đến lúc phải báo rồi, cút ra đây cho bản tôn!" Vô Hạn Chi Chủ gào thét thê lương, thần sắc cuồng nộ. "Nguyên Sơ!..." Sau đó, ngoại trừ Nhân

Quả Đạo Tôn, các vị Ác Mộng Chi Chủ, Đoái Hoán Chi Chủ, Trật Tự Chi Chủ cũng gào thét khản cả giọng.

Khí thế khủng bố bao trùm chư thiên, trấn áp vạn đạo thiên địa.

Điều này khiến các Ma Thần khác đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy không thoải mái lắm.

Vận Mệnh...

đều bị cùng một người giết sao? "Haha, Vận Mệnh, quả thực là đáng đời, Khai Thiên đại kiếp trốn chạy thì đã sao, cuối cùng chẳng phải vẫn bị người ta giết đó sao?" "Thật nực cười." Trong đám đông Ma Thần, những vị như Sát Lục Đạo Tôn, Hủy Diệt Đạo Tôn thi nhau chế nhạo.

Khai Thiên đại kiếp, ba ngàn thần ma lực chiến Bàn Cổ để trở đạo khai thiên, phần lớn đều chiến tử.

Tuy nhiên trong đó cũng có kẻ như Trật Tự Chi Chủ, Vô Hạn Chi Chủ trực tiếp đào tẩu.

Những kẻ như vậy tự nhiên bị khinh thường.", "note": "Truyện kết thúc với việc Sở Nguyên tiêu diệt các Đạo Tôn hồi sinh và tiến tới Vô Lượng Lượng Kiếp để tìm con đường siêu thoát kỷ nguyên." }